

دايمان پلورنکوډاستان

د سلطان صلاح الدين ايوبي د وخت ريښتونې پيښې

د التمش ليکنه

مکمل غير سياسي

ايا زمونږ د هيواد اوسني حال خو همداسې نه دې؟!؟

Ketabton.com د قريپ تر ماس سټور يا به

ډالۍ:

د صلاح الدين ايوبي دوخت دريښتونو پيښو په لړ کې دايمان پلورنو کو دداستان دا ژباړه د وطن د نوميالي او وتلي شاعر سميع الله ترون ددې شعر په بنسټه چې:

زمونږه ځمکه او فضا اوس د پردیو سره ده
تورتم زمونږ دې خو رڼا اوس د پردیو سره ده
مونږ بې په خپل کور کې په خپلو وینو ولړلو
ژړا زمونږ ده خو خدا اوس د پردیو سره ده
مونږ ددې لوی جهان بې خاورې بې وطنه قام یو
مونږه بې واکه یو دنیا اوس د پردیو سره ده
مونږه په ځان کې اوس د «او» او د «نه» توان نلرو
مونږه بې واکه یو دنیا اوس د پردیو سره ده
یهودان گرځي ایوبي صلاح الدين نه شته دې
ملا عمر او اسامه او گلبدین نه شته دې

ټولو هغه وطنوالو ته ته چې د خپل هیواد د صلاح الدين ايوبي په لټه کې دي ، په ډیره مینه ډالۍ کوم.

قریب الرحمن سعید

ناروی: ۲۹ اگست ۲۰۰۸م کال

دغه خوشعرونه د ښاغلي ترون د هغه شعر اخري برخه ده چې هغه دنارنج د گل د مشاعرې په وخت کې د جلال اباد په ښار کې په یوې سترې غونډې کې ویلي و او ما دلته د www.PashtoDeewa.com په مننه را واخستل.

Contents

۲.....	ډالۍ
۲.....	دداستان د راټولونکي د زړه خواله
۹.....	د بنسټې او ايمان ترمنځ هڅې او هاند
۴۲.....	اومه نجلۍ او نادودې ئې
۷۹.....	دسلطان ايوبي د وژلو پلان
۱۱۹.....	دويمه ميرمن
۱۴۸.....	دخلافت مائې يا د بدکارۍ هډه
۱۹۳.....	هغه نجلۍ چې له فلسطينه راغلې وه
۲۳۴.....	او کله چې عيسائي پادري دمسلمانانو امام وگرځيد
۲۸۱.....	او کله چې «ايونا» په عايشې بدله شوه
۳۱۷.....	زما نورې ژباړې

د قهار او له تيري کونکو څخه د بدل اخستونکي ذات په نامه

د ژباړې په اړه:

دايمان پلورونکو د داستان لومړۍ برخه د التمش ليکنه ده، چې له لاهور څخه د خپرېدونکې مياشتنۍ مجلې د چلوونکي، عنايت الله، له خوا راټوله او په پرله پسې توگه نشر شوې ده. دا تاريخي داستان، له بڼه مرغه، د نوموړي راټولونکي په مټ د کتاب په بڼه کې برابر او دا دي ستاسو درنو لوستونکو په لاس کې دی . داستان نه يوازې د اسلامي امت په وړاندې د صليبيانو د ناوړو هڅو زړه بوگونکې کيسې کوي، بلکې په خوږه ژبه د اوسنيو سياسي او پوځي حالاتو اريانونو کې خبرې هم کوي.

داستان که خپلو لوستونکو ته په ډېرې آسانۍ د حقايقو د سمندر تل بڼې، د صليبيانو په ښکېلاکي شنو او سرو باغونو باندې د غولېدونکو، دايمان د پلورونکو او د وطن د دښمنانو رانده ذهنونه هم درښتینولۍ په رڼا روښانه کوي.

داستان مسلمانانو، په وطن مينو ځوانانو او روڼ آندو ته بڼې چې صليبيان په څه چل ول د اسلامي امت د له منځه وړلو له پاره د اسلامي امت د ځوانانو په فکرونو کې منفي بدلون راولي. داستان، په دې سربېره، بڼې، چې صليبيان په خپل صليبي تهذيب کې د مسلمانانو د غرقولو او رنگولو له پاره له هماغو لارو چارو نه کار اخلي، چې د اسلام د پيل، پيل څخه يې کار اخيست.

که صليبيانو پخوا، په اسلامي امت باندې د خپلې برلاسی له پاره، د متحده پوځ له توغ لاندې يرغلونه وکړل، نن سبا يې گورو، چې د ناټو د متحده پوځ په واسطه يې نژدې ټول اسلامي هيوادونه تر خپلې ولکې لاندې راوستي دي. لوېديځ، لگيا دی، اسلامي تهذيب ته د خپل صليبي تهذيب رنگ ورکوي.

په دې کتاب کې په ډاگه کيږي، چې صليبيانو د اسلامي امت د خپلو او د مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره څه ډول توطيې پلې کړې وې. گورو چې نن هم د خپلو موخو د ترلاسه کولو له پاره له هماغو لار، چارو نه کار اخلي:

- پخپله د مسلمانانو په لاس د مسلمانانو وهل او ځپل.
- د ذهني عياشۍ د سامانونو د تيارولو او د شرابو د رواجولو له لارې له مسلمان نه په ډېرې آسانۍ د هغه د دېن او ايمان اخيستل.

- د بنځو د حقوقو د نامه لاندې هغوی ته د بې اندازې آزادۍ ورکول او له نارینه سره د آزاد و جنسي اړیکو کلکول. (نن زموږ زیات شمیر ځوانان په همدې ناروغتیا اخته دي).
- له نورو هیوادونو څخه د فاحشو او د «ایډز» په ناروغۍ باندې د ککړو بنځو واردول. (نن زموږ په هیواد کې د ایډز او ایچ، ای، وي، ناروغتیا، لگیا ده، په چټکۍ خپرېږي. د دې ناروغانو شمیره، نن سبا، لسگونو زرو ته رسېږي).
- په ډاگیزه توګه د ځوانانو د ذهنونو تخریبول.
- ورځ په ورځ د فاحشه خانو زیاتوالی..
- په شتمنو مسلمانو کورنیو کې د نجونو او هلکانو ترمنځ د ناجایزې معشوقې پیلول.
- په اسلامي ټولنه کې د مسلمانو نجونو په جامه کې د عیسوي نجونو استول او هغوی ته د مسلمانو نارینه وو ترمنځ د دښمنۍ او وینې د تویولو د دندې سپارل.
- د ځوانانو په منځ کې، د آزادۍ د نامه لاندې، د شرابو، جوارۍ او قمار ځایونو زیاتوالی او رواجول.
- د مسلمانانو په جوماتونو کې، د ملایانو په بڼه کې، د عیسوي پادریانو ټاکل او له دې لارې د اسلام د اصلي بڼې بدلول.
- د صلیبي کولتوري اغیز له لارې د مسلمانانو د ذهني او کولتوري خپرې بدلول.
- د مسلمانانو په فکر او آند کې شک پیدا کول او بیا د دغه یا هغه صلیبي کولتوري جذابیت په واسطه د هغه چورلټ بدلول.
- صلیبیان وايي: «مذهب به د مسلمانانو خپل وي، خو په لوېدیځ او صلیبي تهذیب کې به رنگ شوې وي».
- خو ایوبي وايي: «یوه عادي بڼه هیچاته هم زیان نشي رسولې، خو یوه جاسوسه او تخریب کاره بڼه، په یواځې ځان، د یوه هیواد بېرې، ډوبولای شي».
- ایوبي همدا راز وايي چې «زه د جاسوسانو څخه ویره نه لرم. گواښ مونږ ته، په حقیقت کې، د خپلو کلیمه گویو ورونو نه دي، هغه ورونه چې غواړي د کفارو دغه تر ځمکې لاندې عملیات بریا ته ورسوي. ایوبي زیاتوي چې که چېرې دهغوی ایمان کلک وي، نو د صلیبي جاسوسانو ټول لښکر هم پرمونږ بریالی کیدای نشي.

ایا زموږ د هیواد او ولس حال، نن سبا، همداسې نه دي؟!؟

(فاعتبروا یا اولی الابصار)

قریب الرحمن سعید

(۲۰۰۸ کال د اګست پنځمه)

دلوي خداي په نامه

دداستان دراپولونکي دزړه خواله:

مونږ د «ايمان پلورنکو دداستان» د ليکوال دروند التمش مننه کوو چې هغه د صلاح الدين ايوبي د قصو لړۍ د داستان په بڼه پيل کړه. دلته مونږ د هغه (اته) قصې دلوستونکو تر مخ وړاندې کوو. په دې قصو کې تاسې ته ټول هغه څه تر لاسه کيداي شي چې ستاسې او ستاسې د ځوان نسل غوښتنو ته د تيرو پيښو په هکله په ډاډ منه توگه ځواب وايي او تر څنگ يې دهغوی هغه ديني، ملي او قومي احساسات را ژوندي کوي چې زمونږ د بنمن يې د خپلو خوندورو قصو په واسطه د له منځه وړلو په هڅو کې مصروف دي.

ددې (اته) قصو په هکله په لنډه توگه دا ويل اړين گڼو چې: هومره سازشونه چې د اسلام د ستر مجاهد او د اسلام د عظمت د ساتونکي صلاح الدين ايوبي په وخت کې د اسلام او مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره شوي په بل دور او وخت کې يې سارې نه موندل کيږي. صليبيانو او يهوديانو د مسلمانو امراؤ او فوځي قومندانانو د په لاس کې نيولو او اخستلو په خاطر بې دريغه دولت او شتمنۍ په کار واچولې او ددې تر څنگ يې د صلاح الدين ايوبي او نورالدين زنګي د راپرزولو له پاره خپلو ځوانو او بنايسته نجونو ته روزنه ورکړه او هغوی يې په ډيره بې حيا او بې باکانه توگه د اسلامي سلطنت پر خلاف استعمال کړي. هغوی ته دا څرگنده وه چې صلاح الدين ايوبي ته د جنگ په ډگر کې ماته ورکول اسانه کار نه دي. د سلطان ايوبي د جنگ تگلاره داسې وه چې صليبيانو به د وگړو او وسايلو د زيادښت سره سره بيا هم ماتې خورله، په همدې اساس هغوی په اسلامي سلطنت کې د فساد او گډوډيو د راپيدا کيدو په خاطر او په ځانگړې توگه په مصر کې، چې فوځي قيادت يې د صلاح الدين ايوبي په لاسو کې و، د جاسوسۍ او تخريب کارۍ څخه کار اخست او دهغه وخت د ځوان نسل د کړچار د خرابولو له پاره يې ډول ډول لارې خپلولې. شتمني او ښځې يې بې دريغه استعمالولې او د صلاح الدين ايوبي لوړ پوړي چارواکي او د دولت او فوځ واکداران يې د خپل هيواد، ولس او دين پر خلاف غداری ته هڅول او دهغوی څخه يې د ايمان پلورونکو ډلې تيارې کړې وې.

صلاح الدين ايوبي ته يو جنگ په ډگر کې ور په غاړه و، دا د سترو سترو معرکو يوه لړۍ وه چې د صليبي جنگونو تر نامه لاندې مونږ ته را رسيدلې ده. خو دهغو جنگونو کوم تفصيل مونږ ته نه دي را رسيدلې چې سلطان ايوبي د صليبي جاسوسي شبکو، چې په هغوی کې يې له يوه اړخه بنايسته نجونی ورننوښتې وی او تر څنگ يې د حسن بن صباح په څير وژونکې ډله هم ورگډه وه، پر خلاف و جنگيد. دغه وژونکو ته يې فدائيان هم ويل. ددې تر څنگ د حشيشينو تر نامه لاندې يوه ډله هم وه. دوی په صلاح الدين ايوبي څلور

وژونکي يرغلونه وکړل ، خود الله (ج) ځانگړې لورونه وه چې دا مجاهد ترې په ډرامايې توگه او دخپلو متيو په زور خوندي ووت. دغه د ځمکې لاندې صليبي جنگونو هغه په زړه پورې قصې را وزيږولې چې له ډلې څخه يې دلته مونږ (اته) خپلو درنو لوستونکو ته وړاندې کوو.

د تاريخ دارينستونې پيښې د تفصيلاتو د اورېدوالي په خاطر د تاريخ په کتابونو کې نه دي را خستل شوي او شونې علت يې دا هم کيداې شي چې د تاريخپوهانو آند د ځمکې لاندې او د پردو تر شانه شواي تللای داسې پيښې د اړوندو وختو د پيښولیکونکو په ليکنو کې خوندي پاته شوي او يا د سترگو ليدلو شاهدانو بيان کړي دي ، او بيا دا پيښې سينه په سينه د يوه نسل څخه بله ته ژوندۍ را غلي دي.

دروند التمش چې د کار د پيدا کولو په خاطر منځني ختيځ ته تللای و ، د کار د موندلو سره سم يې د تاريخ د ليکلو حس هم را بيدار شو. هغه په تيرو دولسو کلونو کې د اسلامي هيوادنو بې شميره کتابتونونه کتلي او د دزيات شمير کتابتونو د ذخيره ځايو څخه يې هغه کاغذات را ويستلي چې مسؤلينو يې بيکاره گڼلي او هيسته يې په کاغذتوکريو کې غورځولي و. په هغوی کې د صلاح الدين ايوبی د وخت د سرکاري او غيری سرکاري ليکوالانو ليکل شوي نا چاپ شوي ليکنې تر لاسه شوي چې همدا د سلطان ايوبی د وخت ريښتوني تاريخ تمثيلوي. او دا هماغه پيښې دي چې د تيرو وختو بنویدنې او غداران ايمان پلورنکي بې پردې کوي او د راتلونکو نسلونو له پاره د عبرت درس او دلارې رڼا گرځي.

ددې پيښود ليکونکو نه خوا ، دروند التمش چې دکومو تاريخپوهانو د ليکنو څخه تفصيلي پيښې تر لاسه کړي دي په هغوی کې هيرالډ ليمب ، لين پول ، ولیم آف ټاټر ، قاضي بهاؤالدين شداد ، محمدفريدأبو حديد ، اينتي ويست ، واقدی ، هټي ، جنرال محمد اکبرخان رنګروټ ، موئير ، سراج الدين ، اسدالاسدي ، الاطهر ، سستين ، بالډوني ، او يو څو نور نوم ورکي تاريخپوهان شامل دي.

د ۱۹۷۴ زيږديز کال په اخر کې التمش پاکستان ته راغې او له ماسره يې وکتل ، زه به د هغه دا احسان تر قيامته پورې له ياده ونه باسم چې هغه دغه ارزښتناکه خزانه د «حکاييت» له لارې لوستونکو ته وړاندې کړه. ماد ۱۹۷۵ زيږديز کال د فبروري دمياشتې په گڼه کې ددې لړۍ په خپرولو پيل وکړ چې تر اوسه پورې جريان لري. دا قصې يو پرلپسې تاريخ نه دي ، بلکه د مختلفو وختونو تفصيلي او ډرامايې کړنې دي چې تاسو په کې صلاح الدين ايوبی او د صليبي جاسوسانو ، څارکښو ، تخريب کارانو ، غلچکي بريدکونکو او د عسکري کمانډو يانو حيرانونکي او په زړه پورې پيښې لوستلای شئ. دا په حقيقت کې د بنځې او ايمان تر منځ هاند او هڅې او نه ختميدونکې معرکه ده چې تاسې به حيران پاته کړي او که ستاسې د ايمان څراغ چيرې هم مړژواندې وي نو هغه به را تازه کړي.

ستاسې دهغه وخت دښمن نن هم ستاسې دښمن دي او تر اوسه پورې هم د اسلام او مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره هماغه خوندي لارې استعمالوي چې پخوا يې ازمايلي دي.

دا قصې پخپله هم ولولئ او خپلو کوچنيانو ته يې هم . که چيرې تاسې په ريښتوني توگه غواړئ خپل کوچنيان د فحش ، لوڅولغرو او د اخلاقو خرابونکو قصو څخه خوندي کړئ نو دا (اته) قصې له ځانه سره کورته يوسئ .

ددې قصو په لوستلو سره به تاسې دا احساس کړئ چې نن يو ځل بيا تاريخ تکرار يږي او يوه بل صلاح الدين ايوبي ته اواز کوي .

عنايت الله

(د حکايت د مياشتني مجلې مدير «لاهور»)

د بنځې او ايمان تر منځ هڅې او هاند (۱)

- او کله چې (ذکويي) د سلطان ايوبی خیمې ته ولاړه:

- [ته د مرغانو سره لوبې کوه، عسکري د هغې چاله پاره، چې په بنځو او شرابو کې مست وي، ډیره خطرناکه لوبه ده]

دا ټکې سلطان صلاح الدين ايوبی په ۱۱۷۵ زېږدیز کال خپل د کاکا زوی خلیفه الصالح او د هغې یو امیر سیف الدين ته لیکلي و. دغه دواړو وگړو په پټه د صلیبي ځواکونو څخه د شتمنیو (د زرو او جواهراتو) د ترلاسه کولو او د سلطان صلاح الدين ايوبی د خپلو او هغه ته د ماتې د ورکولو په خاطر یو سازش جوړ کړې و. صلیبیانو هم همداسې غوښتل، هغوی یرغل وکړ، الصالح او سیف الدين د هغوی ملاتړ وکړ. خو سلطان صلاح الدين ايوبی د الصالح او سیف الدين په گډون صلیبیانو ته ماتې ورکړه. امیر سیف الدين خپله شتمني او پانگه پرېښووه او و تنبید، د هغې د خیمې څخه ډول ډول الوتونکې مرغان، خایسته او ځوانې نخونکې نجونې، سندرغاړي، د موسیقي آلات، او د شرابو ستر ستر منگوتی ترلاسه شول. صلاح الدين ايوبی ټول الوتونکې، نخونکې، سندرغاړي او د هغوی د موسیقي غږونکې ډمان پرېښوول او امیر سیف الدين ته ئې په دې عنوان یولیک انځور کړ:

[تاسې دواړو د کفارو په ملاتړ زما د نوم و نښان د ورکولو ناپاکه هڅې وکړې خو دا فکر مونه وکړې چې ستاسو دا سازش به د اسلامی امت نوم او نښان هم له منځه یوسي. که چېرې تاسې له ماسره کپنه درلودای نوزه به مو وژلې وای، تاسې تراوسه پر ما دوه ځلې وژونکې یرغلونه کړې دي خو په دواړو کې ناکام شوی یاست اوس یوه بله هڅه وکړئ او وینئ.

خو که چېرې تاسې ماته دا ډاډه را کړئ چې زما د تن څخه زما د سر په لرې کېدو سره به اسلام نور هم ډیر غښتلی او هسک شي نو د کعبې په پالونکې می سوگند چې زه به ستاسې په تورو خپل سر له تنې پرې کړم. او ستاسې په پښو کې به ئې د ایښوولو وصیت وکړم. زه تاسې ته همدومره ویل غواړم چې هیڅ نامسلمانه د مسلمان دوست نه شي کېدای. تاریخ ستاسې تر منځ دې خپل پخوانې تاریخ وویښ، د شاه فرینک او ریمانډ په څیر د اسلام ستر صلیبي دښمنان پدې خاطر ستاسې دوستان گړځیدلي چې تاسې د مسلمانانو پر خلاف په ډگر کې د هغوی مرسته کړې، که چېرې هغوی برې موندلې وای نو بیا به د هغوی بل ښکار تاسې په خپله واست او د هغې د وروسته به د هغوی دا خوب هم پوره شوی وای چې اسلام د نړۍ له یوې مخې پاکه کړي او له منځه ئې یوسي.

تاسې د یوه غښتلی نو میالی قوم وگړی یاست، د عسکریت هنر ستاسې قومي دنده ده، هر مسلمان د الله سپاهی دی، خوددې له پاره ايمان او عمل بنسټیز شرط دي. ته یواځې د الوتونکو سره خپل زړه خوشحاله او لوبې ورسره کوه، عسکریت د هغه چاله پاره یوه خطرناکه لوبه ده چې په بنځو او شرابو ئې زړه ورکړې او مست وي. زه له تانه غواړم چې له ماسره بسپنه وکړه، او زما سره په جهاد کې گډون وکړه، او که چېرې دا نشې کولای نو زما د مخالفت څخه لاس واخله، زه تاته هیڅ ډول سزا نه درکوم. الله دې ستاسې گناهونه وښيي. (صلاح الدين ايوبی)

ایو اروپایي تاریخ پوه (لین پول) لیکې چې: چې د غنیمت دومره زیات مال به د صلاح الدین ایوبی لاس ته ورته چې حساب به ئې نه و. جنگي بندیان هم د شمیره وتلي و. صلاح الدین ایوبی به د غنیمت ټوله شتمني په درې برخو وویشله. یوه برخه ئې په جنگي بندیانو ویشله او هغوی ئې ازاد ول. دویمه برخه ئې په خپلو فوخیانو او غریبانو ویشله او درېیمه برخه ئې د نظام الملک مدرسې ته ورکوله. هغه پخپله هم په همدې مدرسې کې زده کړه کړې وه. نه ئې پخپله ځانته څه و ساتل او نه ئې خپل کوم جرنیل ته څه ورکړل، ددې ویش پایلې دا شوی چې د جنگي بندیانو زیاته برخه که مسلمانان ول او که غیر مسلمان، ټول د صلاح الدین ایوبی په پنده غالي کې را ټول شول او د هغې د اطاعت په منلو سره ئې د هغې په فوځ کې خپل خدمات پیل کړل. د ایوبی لویوالې او سترتوب تر لرې لرې ځایو پورې مشهور شو. [

ددې تر مخه د حسن بن صباح (پتې ډلې) فدايانو، چې اروپایي تاریخ پوهانو د وژونکو په نامه یاده کړي ده، په صلاح الدین ایوبی باندې دویم ځلي وژونکې یرغل کړې و خود سترپالونکې اراده ددې ستر مجاهد څخه ډیر زیات کار اخستل ول نو په دې خاطر په دواړه ځلو کې یوه معجزه را څرگندېده تر څو د اسلام دا ستر ساتونکې خوندي او ژوندي پاته شي. پر هغه درېیمه وژونکې حمله هغه وخت تر سره شوه چې هغې د خپلو مسلمانو ورونو او صلیبیانو د سازښت غرونه د خپلې توري په واسطه ټوټې ټوټې کړي ول. امیر سیف الدین د جنگ له ډگر څخه تنبیدلې و. خو هغه د صلاح الدین ایوبی پر خلاف د حسد او کینې په لمبو کې سوځیده. هغې د حسن بن صباح د وژونکې ډلې مرسته تر لاسه کړه، دا ډله د یوې اوږدې مودې راهیسې د اسلام په لستونې کې د مار په څیر را ټوکېدلې چې پوره ډاگیزه کول ئې ډیر اوږد وخت ته اړتیا لري، خو لنډه دا چې لکه څنګه چې زمکه د لمر د وړانګو څخه په لرې کېدو سره د گناهونو زانګو گرځي، نو په همدې توګه حسن بن صباح نومي وګړي هم د اسلام څخه په جدا کېدو سره د نیانو او پیغمبرانو په څیر د سترتوب د تر لاسه کولو پروګرام تر لاس لاندې و نیو. هغه خپل ځانته مسلمان ویلې او داسې یوه ډله ئې جوړه کړه چې په جادو ډوله توګه ئې خلک خپل پیروان گرځول، ددې موخې د تر لاسه کولو له پاره دې ډلې ډیری ښکلې نجونې، نشه راوړونکې بوتې، د هپنټیزم (Hypnotism) او غوړه مالۍ په څیر لارو چارو څخه کار اخست، داسې په اصطلاح جنتونه ئې د خلکو تر منځ جوړول چې هلته پر ورتللو سره تیرې هم ویلې کېدې. هغوی د خپلو مخالفینو د له منځه وړلو له پاره د وژونکو یوه ډله جوړه کړه، د وژلو لارې چارې ډیرې پتې تر سره کېدې، ددې ډلې وګړي دومره چالاکه، زیرکه او نه ویریدونکې ول چې د بڼه او ژبې په بدلون به د سترو سترو جنرالانو ساتونکې گرځیدل. او کله به چې په پټه توګه کومه وژنه تر سره کېده نو د وژونکو پل به هم چانه شو موندلای. لږده موده وروسته دغه ډله د «وژونکو ډلې» په نامه مشهوره شوه. دا وګړي د سیاسي وژنو ماهرین ول، دوی به د ښایسته او ښکلو نجونو په لاسو د شرابو په پیالو کې زهر هم په خپلو ښکار شویو باندې څښل. تر ډیرې مودې پورې دغه ډله د همدې موخو له پاره کارول کېده. چې کار کونکو ته ئې «فدائیان» ویل کېدل.

صلاح الدین ایوبی ته نه دغه ښکلو نجونو دوکه ورکولای شوه او نه شرابو. هغه ددغې دواړو څخه کرکه کوله د هغې د وژلو له پاره یواځې همدا یوه لار وه چې پر هغې وژونکې برید وشي. خود هغې د ساتونکو تر منځ پر هغې باندې دا ډول برید هم څه اسانه کار نه و. ددې تر منځه پرې دوه یرغلونه ناکامه شوي ول. اوس صلاح الدین ایوبی ته ددې هیله پیدا شوی و چې د هغې د کاکا زوی الصالح او امیر سیف الدین به د ناکامۍ او ماتې وروسته توبه ویستلې وي، خو هغوی د بدلې اخستلو یو بل تر زمکې لاندې کوښښ وکړ. صلاح الدین ایوبی هم د خپلو بریادو جشن د لمانځلو پر ځای خپلې فوځي بریادو جاري و ساتلې او په څو نورو کلیو باندې ئې هم ولکه ومونده. په دې نوو سوبو کې د غازه تر نامه لاندې مشهور کلي هم و. ددې

سیمې په چاپیریال کې یوه ورځې صلاح الدین ایوبی ، دامیر جاوالاسدی په خیمه کې د غرمې د خوب او پرکالی له زوره سست شوی و، خو هغه پگړۍ ئې چې د جنگ په ډگر کې ئې د لمر د تودخې او د دښمن د توري څخه د سرد ساتلو په خاطر د تل له پاره په سرووله ، له سره نه وه ښکته کړې. د خیمې څخه باهر د هغې د ساتونکو ډلې په پوره بیدارۍ سره شتون درلود. د ساتونکو ددې ډلې مشر د لرڅه وخت له پاره دهغې ځای څخه ولاړ. یو ساتونکې د صلاح الدین ایوبی د خیمې د را پریتو پردو څخه د خیمې دننه حالات وکتل ، گوري چې د اسلام د عظمت د سالار سترگې ورغلي هغه مخ په شا پروت ویده و. دغې ساتونکې د بل ساتونکې په لور وکتل ، ددې څخه درې نورو ساتونکو هم ددغې ساتونکې په لور وکتل ، ساتونکې خپلې سترگې بندي او خلاصې کړې ، هغه دوه درې کسه ساتونکې پورته شول او نور ساتونکې ئې په خبرو مشغول کړل. دغه ساتونکې خیمې ته ولاړ ، د خپل ملابند څخه ئې توره را وویستله ، په ډیره سوکه توگه د صلاح الدین ایوبی په لور وروان شو ، او د ځنگلي پیشو په خیر ئې په بیده صلاح الدین ایوبی باندې توره را وویستله ، کله چې دهغې د توري لاس پورته شونو صلاح الدین ایوبی هم یواړخ بدل کړ ، دانثی ویل کېدای چې ساتونکې په کوم ځای باندې گذار کاوه. په زړه یا په سینه ، خو پېښه داسې شوه چې خنجر د صلاح الدین ایوبی د پگړۍ په پاسۍ برخه کې ورننوت چې دهغې د سر څخه ئې د یوه وینسته په اندازه لریوالې درلود ، پگړۍ د سر څخه پریتوه.

صلاح الدین ایوبی د برق په خیر را پورته شو ، هغه ته دا ستونزمنه نه وه چې وپوهیږي چې څه کېږي؟ ددې د مخه پر هغه دغسې دوه نور بریدونه هم شوی ول. هغه پردې هم حیران نه شو چې یرغل کونکې دهغې د ساتونکې په هغوبڼه کې پټ دې چې هغې پخپله دهغوی له پاره تیار کړي و. هغې د ساه اخستو په اندازه وخت هم له لاسه ورنکې ، یرغل کونکې دهغې د پگړۍ څخه دخپل خنجر د ویستلو په هڅه کې و او ایوبی لوڅ سر ولاړ و. هغه د یرغل کونکې مخ په یوه ځواکمن سوک سره وواهه ، دهغې د مخ هډوکې او ژامله ئې ورماته کړه. د یرغل کونکې ژاملې ماتې شوی وي. شاته پریوت او دخولې څخه یوه لږزونکې چغه ووتله ، دهغې خنجر د صلاح الدین ایوبی په پگړۍ کې بند پاته شو ، صلاح الدین ایوبی خپل خنجر را وویست ، په همدې وخت کې دوه نور ساتونکې په منډه خیمې ته راننوتل ، دهغوی په لاسو کې توري وي ، صلاح الدین ایوبی هغوی ته وویل چې دا ژوندې ونیسئ ، خو هغوی دواړو هم په ایوبی باندې را کښیښوده ، صلاح الدین ایوبی د یوه خنجر په واسطه د دواړو تورو مقابله وکړه چې نژدې یو دوه دقیقې روانه وه ، ځکه په دې وخت کې ټول ساتونکې خیمې ته راننوتلي ول.

صلاح الدین ایوبی هغه درنگ ډیر حیران پاته شو چې وئې کتل چې خپل ساتونکې ئې په خپلو منځو کې په دوه ډلو ویشل شوی دي او یو د بل وینې تویوي. خو څرنگه چې هغه ته دانه وه معلوم چې په دوی کې دښمن څوک دې او دوست څوک ، نو په دې اساس ئې په دې جنگ کې گډون ونه کړ.

دلر ځنډ وروسته کله چې د ساتونکو څخه یو څو د زمکې خلی شول او یو څو نور په تینسته و تښتیدل او یو شمیر نور د زخمی کېدو وروسته بې حاله پراته وول نو دا ورته برېښه شوه چې په هغې ډله کې چې د سلطان صلاح الدین ایوبی دخوندي ساتلو ماموریت ئې درلود ، اوه کسان ئې «فدائیان» و ، چې غوښتل ئې صلاح الدین ایوبی ووژني. هغوی ددې کار د ترسره کولو له پاره یواځې یو فدائې خیمې ته استولې و. خو کله چې دننه په خیمه کې حالات بدل شول نو هغه پاته نور هم ورننوتل ، اصلی ساتونکې هم خیمې ته ورننوتل هغوی سمدستي پوه شول او صلاح الدین ایوبی د وژونکې یرغل څخه خوندي پاته شو. هغه د لمړي یرغل کونکې په شارگ باندې د توري څوکه کښیښوه اوترې وئې پوښتل چې څوک دې؟ او چا را استولې دې؟ په ریښتیا ویلو سره صلاح الدین ایوبی دهغې د ځان د بښنې و عده وکړه. هغه ورته وویل

چې فدایي دي او د کبمیشتنکن (چې یو شمیر تاریخ پوهانو د گمشتگین په نامه یاد کړې) لخوا دلته ددې کار له پاره راستول شوی. کبمیشتنکن د الصاح د یوې سیمې والي و.

***** (۲)

د اصلي قصې د اوریدو تر مخه دا اړینه ده چې ددې پیښې د مخه وختونه تر نظره تیر کړل شي. د صلاح الدین ایوبی د نوم، په اسلامي تاریخ کې دهغې دکرونو د ستروالي او ځای او سربښدونو څخه به څوک خبر نه وي؟! اسلامي امت خو ټي هیڅکله هم نه شي هیروالایې. او مسیحی نړۍ په ټي هم د تل له پاره په یاد ولري. په دې اساس دا اړینه نه بریښي چې د صلاح الدین ایوبی د نسب شجره دې په تفصیلي توگه بیان کړل شي. مونږ چې کومې پیښې دلته د لوستونکو تر مخ ږدو نو هغه دومره پراخه دي چې د تاریخ لمن سره را ټولوي. دغه تفصیلات د پیښو د لیکونکو او د قلم د خاوندانو په ریکارډ کې ثبت دي، او څه د یوې سینی د سلولونو څخه د بلی سینی سلولونو ته ور رسیدلي دي. د تاریخ په لمن کې یواځې د صلاح الدین ایوبی کړنې یاد کړل شوی دي او د هغو سازښونو په هکله لږ څه مومو چې دهغه خپلو دهغه پر خلاف کړې دي. او دهغه د ورځ په ورځ زیاتیدونکې شهرت او ستروالي د داغداره کولو له پاره ټي هغه د ښکلو نجونو په یوه داسې جال کې د راگیرولو بیا بیا هڅې کړي چې د هغوی په بنایست کې طلسماتي اغیزو.

د اسلامي تاریخ د اریښتونې ډرامه په ۲۳ د مارچ ۱۱۲۹ زیږدیز کال کې پیلېږي. یعنی هغه وخت چې صلاح الدین ایوبی د مصر وایسرای او د فوځ اعلي قوماندان و ټاکل شو. هغه ته دومره ستره رتبه په دې خاطر ورکړل شوه چې هغه تر هر څه لمړې د حکمرانې کورنۍ نوي نیالگې و او دویم دا چې چې هغه د خپل عمر په لمړیو کې د جنگ او ځپلو (حرب و ضرب) د فن ماهر گرځیدلی و. عسکریت ورته په میراث کې پاته شوی و. دهغې په ذهن کې حکمرانۍ د بادشاهی په معنی نه، بلکه د اسلام د ساتنې او د قوم د ستروالي او د خیر ښیگنې په خاطر وه. کله چې د هغې شعور را بیداره شو نو په لمړي ځل یې محسوس کړه چې په مسلمانانو حکمرانانو کې نه یواځې یووالی نشته بلکه یو له بله سره د کومک او بسپنې کولو څخه هم ډه ډه کوي. هغوی عیاش گرځیدلي و. شرابو او ښکلو نجونو او ښځو که له یوه اړخه دهغوی ژوند رنگین گرځولی و، خو هلته ټي د اسلامي امت او د الله د دغه ستر مذهب راتلونکې د تیاری سره مخ کړې وه. د هغوی دامیرانو، وزیرانو او مشاورینو ناست ځایونه د نامسلمانه بنایسته نجونو څخه ډک شوی و. له دوی څخه ډیرې نجونې یهودې او عیسایي وي چې د ځانگړو زده کړو وروسته ټي دې ناست ځای ته ور داخلې کړې وي. د حیرانوونکې بنایست او د اداکاری د فن هنرمندانې دغه نجونې د مسلمانانو حکمرانانو او پادشاهانو کړنې او د هغوی ملي غرور د لرگی د چپنجي (دېمک) په څیر رڼاوه.

ددې پایلې دا شوی چې صلیبیان چې فرینک (فرنگیان) په کې په ځانگړې ډول د یادولو وړ دي، د مسلمانانو ځمکې ټوټې ټوټې یو پر بل پسې د کومي تیرې کړې او ان تردې چې یو شمیر مسلمان حاکمان فرنگیانو (اوسني انګلیسانو) ته کلنی محصول (ټیکس) او جزیه ورکونکې وگرځیدل. دا محصول د بدمعاشۍ د محصول تر نامه لاندې هم یادېده. صلیبیانو به د خپل فوځي ځواک په زور او هم د کوچنیو کوچنیو یرغلونو په شکل کې دا حکمرانان ویرول، په لږې سیمې باندې به ټي قبضه کوله، تاوان او ټیکس به ټي اخسته، او موخې ټي داوي چې په کلار کلار اسلامي امت د کومي (ستوني) تیر کړې. مسلمانانو حکمرانانو به د خپلو رعایاوو د وینو په څښلو د هغوی څخه محصول تر لاسه کاوه او صلیبیانو ته په ټي ورسپاره، د هغوی هدف دا و چې د هغوی د عیش او عشرت په ژوند کې کوم اخلاص منځته رانسي.

هلته ئې د قوم پالني تخم هم و شينده ، او تر ټولو خطرناکه ډله ئې د حسن بن صباح تر نامه لاندې جوړه کړه. دغه ډله د صلاح الدين ايوبې د ځوانۍ څخه نژدې يوه پيرۍ مخته د همدې موخو د ترلاسه کولو له پاره جوړه کړل شوی وه. دا د گټه پالو ډله او فرقه وه ، بې حده خطرناکه او د اسرارو نه ډکه . ددې فرقې اړوندو به ځانته «فدائیان» ويل . خو وروسته د حشيشين په نامه په دې خاطر مشهور شول چې دوی به د حشيش دنشه کونکې بوټي د موادو له لارې نور خلک په خپل جال کې را نسلول.

صلاح الدين ايوبې د نظام الملک په مدرسه کې ښوونه او روزنه تر سره کړې وه . پخپله نظام الملک د اسلامي نړۍ په يوه مملکت کې يو وزير و ، ددې مدرسې بنسټ همهاغه ايښودې و . په دې مدرسې کې به اسلامي ښوونه او روزنه ورکول کېده او کوچنيان به د اسلامي تاريخ او نظرياتو څخه پوره پوره خبريدل . د يوه تاريخ پوه «ابن الاثير» د وينا په اساس ، نظام الملک پخپله د حسن صباح د فدائيانو لمرنې ښکار و . ځکه چې هغه د روميانو د پراخ غوښتنود سياست په مقابل کې لکه دغره په څير ولاړ و . روميانو هغه په ۱۰۹۱ زيږد کال کې د همدې فدائيانو په لاسو وواژه ، خو مدرسه ئې په خپل ځای پاته شوه . صلاح الدين ايوبې همدلته ښوونه او روزنه وکړه . په همدې عمر کې ئې د عسکریت روزنه هم د خپلو مشرانو له خوا تر لاسه کړه . نورالدين زنګي هغه ته جنګي تاکتيکونه ورزده کړل ، د هيواد د نظام د پرمخبيولو روزنه ئې ورکړه ، او په ډپلوماسۍ کې ئې ښه پوهه وروښووله . دغې ښوونو او روزنو په هغې کې هغه جذبه را پيدا کړه چې وروسته ئې بيا همغه د صليبيانو له پاره د برق د تارونو په څير وگرځوله ، هغه د ځوانۍ په پور کې هغه ډول ذهانت او وړتيا ترلاسه کړې وه چې د يوه ستر سالار له پاره اړينه وي .

صلاح الدين ايوبې د جنګ او ځپلو د فن ترڅنګ د څارکښۍ (Intelligence) ، کمانډو او غلچکي بریدونو (Commando and Guerilla operation) د پوهې د ترلاسه کولو ته هم ځانګړې پاملرنه وکړه . هغه به کتل چې صليبيان د څارکښۍ په ډګر کې ډير مخته تللي دي ، او هغوی د مسلمانانو په نظرياتو باندې په ډير هنر سره يرغلونه کوي . صلاح الدين ايوبې غوښتل چې د نظرياتو په سنگر کې و جنګيږي ، هلته چې د توري د استعمال اړتيا نه وي .

په دې قصه کې به تاسې مخته ووينئ چې د هغه دتوري وهنه ډيره درنه او ژوره وه خو دهغې د مينې گذار ئې د هرڅه سخت وهل کولای شول . د هغه له پاره د زغم او تحمل اړتيا وه او هغه دغه زغم د خپل عمر په لمرنيو وختو کې په خپل ځان کې پيدا کړې و .

کله چې هغه د مصر د ايسراي او د عسکري ځواکونو د عمومي قوماندان په څير هلته و استول شو ، نويوشمير هغو منصبدارانو ستره غوغا جوړه کړه چې ددې رتبې له پاره کلونه کلونه منتظر ناست ول . د هغوی له انده صلاح الدين ايوبې لا تر اوسه د مکتب شاګرد او کوچنې هلک و خو کله چې د مکتب دا شاګرد دهغوی مخته راغی ، دهغه خبرې ئې واوريدې ، نو دهغوی احتجاج په ټپه و دريد . د «لين پول» تاريخپوه له مخې صلاح الدين ايوبې په ډسپلین (Discipline) باندې ثابت او ولاړ و خوت . هغه د خپل ځان او خپل فوځ له پاره تفريح ، عياشي او ارام کول حرام و گرځول ، هغه خپل دماغي او جسماني ځواکونه يواځې په دې باندې راټول کړل چې اسلامي سلطنت نور هم غښتلې کړي او صليبيان ددې مخکو څخه بيرون وشړي . هغه په هر قيمت په فلسطين باندې بيرته ولکه پيدا کول غوښتل او همدا موخې يې خپل فوځ ته هم ورکړې . د مصر د ايسراي په څير به هغه وويل : [الله ماته د مصر مخکه را کړې نو دهغی ستر ذات به ماته فلسطين هم را و ښيي] خو مصر ته په ورسيدو سره هغه ته په ډاګه شوه چې دهغې مقابله يواځې د صليبيانو سره نه ده بلکه خپلو مسلمانانو ورونو هم دهغې په لاره کې ډير ښايسته ښايسته جالونه غړولې دي او دا جالونه د صليبيانو د موخو او دهغوی د فوځي ځواک څخه هم خطرناکه وو .

***** (۳)

هغو فوځي او قومي مشرانو چې مصر ته په ورسيدو سره د هغه ښه راغلاست ووايه په هغوی کې ناجي نومی يو عسکري سالار ډير د اهميت وړ و. ايوبی ټول د سر نه تر پښو پورې وکتل، د هغه په شونډو خدا او په ژبه ئې دمینی او محبت خواږه ټکې. يو شمير پخوانيو افسرانو هغه ته داسې وکتل چې د هغوی کتنه د طنز او تمسخر نه ډکه وه. هغوی د صلاح الدين ايوبی يواځې نوم اوریدلی و. او يا د هغه په هکله همدومره پوهيدل چې هغه د حاکمی کورنی غړی او دخپل د کاکا د زوي ځای ناستې دې. هغوی په دې هم پوهيدل چې د نورالدين زنگی سره د هغه اړیکې څه ډول دي! د هغوی له انده د صلاح الدين ايوبی اهميت يواځې د هغې دکورنی له اړخه و، او يائې په دې خاطر هغه ته اهميت ورکړ چې هغه د مصر د فوځي وایسرای په څير راغلی دې. ددې پرته هغوی صلاح الدين ايوبی ته هېڅ ډول ارزښت ورنکړ. يو زور فوځي سالار په خپل څنگ کې ولاړ د يوبل سالار په غوږ کې وويل: [کوچنې دې، مونږ به ئې پالنه کوو]

تاريخ پوهان او دهغي وخت د پښو ليکونکې دا نه شي ويلائې چې صلاح الدين ايوبی د هغې خلکو په آندونو پوه شوی هم و او که نه. هغه د ښه راغلاست په دې هجوم کې يو کوچنی معلومیده، خو کله چې د ناجي سره د ښه راغلاست په وخت کې تم شو نو د ايوبی په مخ کې بدلون را پيدا شو. هغه غوښتل ناجي ته لاس ورکړې خو ناجي چې دهغي د پلار په عمر و د ټولو تر مخه د درباري غوږه مالو په څير ټيټ شو او بيا د ايوبی سره ور غاړيوټ. د ايوبی تندي ئې ماچ کړ او ايوبی ته يې د ډاډ ورکولو په خاطر وويل: [زما د وینی اخيرين څاڅکې به هم ستا د ځان د خوندي ساتلو په خاطر توتېږي. ته له ماسره د «زنگی» او «شيرکوه» امانت ئې.] (زما ځان د اسلام د عظمت نه ډير ارزښتناکه نه دې!) صلاح الدين ايوبی د ناجي لاس ښکل کړ او زياته ئې کړه (درونده)! د خپلې وینی يو يو څاڅکې خوندي و ساته، صليبيان د تورو وريځو په څير په امت را خپريږي.)

ناجي ورته په ځواب کې يواځې موسکې شو، داسې لکه د صلاح الدين ايوبی څخه ئې چې کومه ټوکه اوریدلی وي. داسې بريښيده چې په غالب گمان صلاح الدين ايوبی د دغه تجربه لرونکې سالار د خدا اهميت نه وي درک کړې.

ناجي د فاطمي خلافت څخه راپاته يو روزل شوی سالار و. هغه په مصر کې د ساتونکو (Body guards) د ډلی قومندان و. د نفرو شميره ئې نژدې پنځوس زره (۵۰۰۰۰) تنو ته رسیده. دغه وگړي ټول سوډانيان ول، دا ډله دهغې وخت په نوو او عصری وسلو سنبال وه. چې اوس د ناجي په لاسو کې يوه درنده څپونکې وسله گرځيدلی وه، او د همدې ډلی په متو ناجي د يوه بی تخته پادشاه په څير خپل حکومت کاوه. دا وخت د گتې پالنې او سازښونو وخت و. د اسلامي نړۍ مرکزيت له منځه تللې و. د صليبيانو تخريبي کارونه هم په ډيره زړه وړونکې توگه روان و. د زريالني او عيش او عشرت دوره وه. هر چا چې لږ ځواک هم درلوده نو هغه ئې دخپلې واکمنۍ د ټينگښت او د مال او شتمنی د راټولولو په خاطر مصرفاوه. د سوډاني ساتونکو د ډلی مشر او قومندان ناجي د مصر د حکمرانانو او نورو مشرانو له پاره يو ويرونکې خوب گرځيدلی و. الله هم هغه ته دغسی يو شیطانی دماغ ورکړې و. هغه ته به ئې په هغه وخت کې پادشاه جوړونکې وايه، په جوړولو او وړانولو کې ئې ځانگړې پوهه درلوده، هغه صلاح الدين ايوبی وکوت نو په مخ ئې هماغسی خدا را خپره شوه لکه څنگه چې يوه کمزورې مېړه د يوه ځواکمن ليوه غاښونو ته ور لويږي. ايوبی دغه د زهر و ډکه خدا نه وه درک کړې. هغه ته تر ټولو مهم وگړی پخپله ناجي و. ځکه چې هغه د پنځوس زره ساتونکو د ډلی قومندان و او صلاح الدين ايوبی دې فوځ ته اړتيا درلوده.

صلاح الدین ایوبی ته وویل شول چې: درونده مشره! د ډیر لږې ځای څخه دې تشریف راوړې، لمړې آرام وکړه! خو هغه ورته وویل: [هغه لنگی چې زما پرسر ایښوول شوی، زه د هغې وړ نه ووم، دغی لنگی زما خوب او آرام له منځه وړې، ایا تاسې درانده شخصیتونه به ما د هغې چت سیوري ته بدرگه نه کړئ چېرې چې زما دندې (فرايض) زما انتظار کوي؟]

(درونده مشره! ایا دکار د پیل د مخه غذا ته میل نه لرې؟ یوه نایب ئې تری و پوښتل.) صلاح الدین ایوبی لږ څه فکر او ځنډ وکړ او بیا له هغه سره ولاړ. دهغې ودانۍ په مخکې چې غذا په کې تیاره شوی وه دواړو لورو ته ځواکمن شکله ساتونکې ولاړ ول. ایوبی ددغه گارډ او ساتونکو قد، شکل او وسلې وکتلی نو پر مخ ئې روښنائې را پیدا شوه. خودا روښنائې د ودانۍ دروازی ته د ور رسیدو سره سم پائې ته ورسیده. هلته څلور ځوانی نجونې چې په جسمونو ئې نرې لباس او په اوږو ئې خپری زلفی را پرتې وي او د بنایست نمونې ئې له ځانو جوړې کړې وې، په لاسو کې ئې د گلونو د پانو ډکې ټوکرې نیولې ولاړې وې. هغوی د صلاح الدین ایوبی په قدمونو کې د گلونو د پانو په بنیندلو پیل وکړ، او تر څنګ ئې د ډول او رباب او زونه د اغیزمنو نغمو سره یو ځای را پورته شول. ایوبی په خپله لاره کې د گلانو د پانو په لیدلو سره خپل قدمونه بیرته شاته کړل، ناجي او دهغې معاون ئې دواړو خواو ته روان و. هغه دواړه ورته ښکته شول او ایوبی ته ئې د وړاندې تګ بلنه ورکړه. دا هغه تگلاره وه چې مغلو پادشاهانو په هندوستان کې رواج کړې وه. [ایوبی د گلونو د پانو د مروړلو او تر پښو لاندې کولو له پاره نه دې راغلی.] ایوبی په داسې خندا کې دا خبره وکړه چې خلکو به ډیره کمه، کله هم د چا په شونډو کتلی وي.

(مونږ له اسمانه ستوري هم د حضور په لاره کې را شکولی او غوړولی شو) ناجي وویل. [که چېرې زما په لار کې څه غوړول وي نو هغه یواځې یو شی دې چې زما زړه خو شحاليوي] صلاح الدین ایوبی وویل.

(تاسې حکم وکړئ) نائب وویل: (هغه کوم شې دې چې د حضور زړه پری خو شحالیږي.). [د صلیبیانو لاشونه!] ایوبی ورته سمدستي په خندا شو او ځواب ئې ورکړ. خو سمدستي ئې خندا ورکه شوه، دهغې د سترگو څخه د اور بخرکې را ووتل او په ټیټه اواز ئې، چې قهراو غضب په کې پټ و، وویل: [د مسلمانانو ژوند د گلونو غنچه نه ده، زه نه پوهیږم، صلیبیان اسلامی سلطنت د مړو او مړکانو په څیر خوري، او پوهیږم چې هغوی ولی بریالی کیږي. دا یواځې په دې خاطر چې مونږ د گلونو په پانو تګ پیل کړې دې. مونږ خپل بچیان لوخ کړي او دهغوی عصمت او عزت مو تر پښو لاندې کړي، زما سترګې په فلسطین لګیږي، تاسې زما تر پښو لاندې د گلونو په شیندلو سره د مصر څخه هم د اسلام بیرغ را کییاسئ،.....] هغه ټولو ته وکتل او په پوره ددبې سره ئې وویل: [زما له لاری دا گلونه پورته کړئ، که ما پری قدم کښیښود نو زما روح به په اغزیو سورې سورې شي. دغه نجونې زما له لاری لږې کړئ، هسی نه چې داسې و نه شي چې زما توره ددوی په زړه وپورونکو زلفو او بنایسته وینتانو کې په نښتو سره بیکاره پاته شي.]

(د حضور ددبده او.....)، [ماته حضور مه واښئ] صلاح الدین ایوبی ویونکې داسې و ټوکه، لکه په توره چې د کوم کافر غاړه وهل کیږي. هغه وویل [حضور هغه دې چې تاسې ئې کلیمه لولئ، او زه ئې هم غلام یم، زما ځان دې دهغې حضور څخه څار شي چې پاک پیغام ئې ما په خپلې سینې کې لیکلی راوړي. ما همدا پیغام له ځانه سره مصر ته راوړي، صلیبیان غواړی زما څخه دغه پیغام واخلي او د روم په بحیره کې ئې ورډوب کړي، په شرابو کې ئې ورو منډي، زه د پادشاه په څیر نه یم راغلی.]

نجونو د چا دسترگو په اشارو سره د گلونو پانې راټولې او دهغې ځاېه لري شوی. صلاح الدین ایوبی په چټکۍ سره د دروازی له لاری دننه ولاړ، یوه پراخه سالون و چې یو اوږد میز په کې ایښوول شوی و. د میز پاسنۍ برخه په رنگ رنگ گلونو ښایسته کړل شوی وه، د گلونو ترمنځ د گډو او وزو وړیتې کړل شوی برخې، پوره پوره وړیت کړل شوی چرگان، او... نامعلومه چې څه څه ډول خوراگونه ځای په ځای شوی و. صلاح الدین ایوبی ودرید او د خپل نائب څخه ئې وپوښتل [ایا د مصر هر اوسیدونکې همدا ډول غذا خوري؟] (نه حضور!) نائب ورته ځواب ورکړ. غریب خلک خوداسې غذا په خوب کې هم نه ویني.

[تاسې ټول د کوم قوم خلک یاست؟ صلاح الدین ایوبی تری وپوښتل. ایا دهغې خلکو قوم بل کوم دې چې داسې غذا په خوب کې هم نه ویني؟ کله ئې چې دهیڅ لوری څخه ځواب و نه موند نو ئې ویل: دلته چې څومره کار کونکې دې، او څومره عسکر چې په دنده مشغول دي هغوی ټول دننه راوغواړئ او دا غذا پر هغوی و خوروی. هغه لاس ښکته کړ او یوه وچه ډوډۍ ئې را پورته کړه. دهغې له پاسه دوه دری د غوښې ټوټې کښیښودې. او په ولاړه ولاړه ئې وخوړې. په ډیره ډیره ئې یوه ډوډۍ و خوړله او یو گیلان او به ئې پسې وڅښلې. او د ساتونکو قومندان «ناجی» ئې له ځانه سره کړ او د کمري څخه ووت او هغه سالون ته ولاړ چې د ایسرای د کار ځای و.

دوه ساعته وروسته ناجی بیرون را ووت، په منډه ولاړ او په خپل آس سپور شو. آس ته ئې لغته ورکړه او په لږه شیبه کې د سترگو پټ شو.

د شپې ناجی په خپلې ځانگړې کوټه کې دخپلو دوه قومندانانو او د راز باوري ملگرو سره ناست و، د شرابو پیالې ئې په لاسو کې، مست ول، ناجی ورته وویل: (د ځوانۍ جوش دې، په لږو ورځو کې په ئې یخ کړم. کمبخته چې هره خبره کوي وائې چې د کعبې په رب می سوگند چې د اسلامی سلطنت څخه د صلیبیانو په بیرون کولو به ارام ترلاسه کوم)

صلاح الدین ایوبی !! یو قومندان په طنز کونکې توگه وویل: دومره نه پوهیږی چې د اسلامی سلطنت نه هوا ختلي ده، اوس به سوډانیا حکومت کوي.

(ایا تا هغه ته نه دې ویلي چې دغه پنځوس زره لښکر ټول سوډانیا دي؟ یو بل قومندان د ناجی څخه و پوښتل، او دغه لښکر چې هغه ئې خپل فوځ گڼي، د صلیبیانو پر خلاف هیڅکله هم جنگ نه کوي.)

«اورشه! ستا دماغ درست دې؟ ناجی وویل: زه هغه ته همدا خبره کوم چې دغه پنځوس زره د سوډانی زمریانو لښکر به ستا په یوي اشارې سره صلیبیا توتی توتی کړي. لیکن..... ناجی چپه خوله شو او په څه فکر کې ډوب شو.

خو څه؟

«هغه ماته حکم کړې چې د مصر د اوسیدونکو یو لښکر تیار کړم، ناجی وویل، هغه ویلي چې د یوه هیواد فوځ باندي تکبه کول مناسب نه وي، هغه غواړي د مصر خلک په فوځ کې واخلي او زمونږ د فوځ په لیکو کې ئې راگډ کړي.»

نو تا څه ځواب ورکړ؟

ما ورته وویل چې ستا حکم به د سر په سترگو پلې کېږي. ناجی ځواب ورکړ. خوزه به د داسې حکم تعمیل و نه کړم.

د مزاج له اړخه څه ډول شخصیت دې؟ (اوروش) تری و پوښتل.

پوره ضدي معلومیږي، ناجی ځواب ورکړ.

ستا د پوهې او تجربې په مخ کې هغه هيڅ هم نه برينسي ، يو بل قومندان وويل ، د مصر نوي نوي حکمران ټاکل شوی او راغلي تریو خو ورځو پورې به دانسته دهغې په مغزو کې موجوده وي .
زه به دهغې دانسته هيڅ کله هم کيو تو ته پری نږدم . ناجي وويل ، هغه به په همدې نشې کې بدمسته او له منځه یوسم .

تر ډیره وخته پورې دغه دريو اړو د صلاح الدين ايوبي پر خلاف خبری کولی او په دې ستونزې ئې غور کاوه چې که چېرې صلاح الدين ايوبي د ناجي بی تاجه پادشاهی ته گواښ پیدا کړ نو بیا به دوی څه ډول تگلاره خپلوي ! هلته صلاح الدين ايوبي خپل نائيبين په خپل مخکې کښینولي او هغوی ته دا ورپه یادوی چې هغه د حکومت کولو له پاره نه دې راغلي او نه به چاته د حکومت کولو اجازه ورکړي . هغه هغوی ته وويل چې هغه ته د جنگي ځواک اړتیا ده . او هغه دا هم وويل چې هغه ته ددې ځای دغه فوځي جوړښتونه له یوه سره د منلو وړ نه دي . دلته پنځوس زره سوډاني ساتونکې دي حال دا چې مونږ باید د هرې سيمې او سیدونکو ته دا حق ورکړو چې هغوی دې زمونږ په فوځ کې خدمت وکړي ، خپلې وړتیاوي دې وښائي او د غنیمت د مالونو څخه دې خپله برخه پورته کړي . ددې ځای د خلکو د ژوندانه سطحه همدا ډول پورته کېدای شي . صلاح الدين ايوبي هغوی ته وويل : [ما ناجي ته ويلي دي چې هغه دې په عامه توگه د فوځي خدمت له پاره خلک را وبولي .]

(ایا ته ډاډمن ئې چې هغه به ستا د حکم منلو ته غاړه کېږدي ؟) یوه ناظم تری وپوښتل .

[ایا هغه به د حکم د منلو څخه غاړه ورغړوي ؟]

هغه غاړه رغړولای شي ! یوه ناظم ورته وويل ، فوځي امور همغه ته سپارل شوی دي . هغه د چا څخه په دې هکله حکم نه اخلي بلکه څنگه ئې چې خوښه وي همغسې کوي .

صلاح الدين ايوبي پټه خوله پاته شو . داسې لکه هيڅ شي چې پری اغیز نه وي کړې . هغه ټول رخصت کړل ، او یواځې علي بن سفیان ئې له خپله ځانه سره پرېښود . علي بن سفیان د څارکښۍ او د ځوابي څارکښۍ د فن لوبغاړی و . هغه صلاح الدين ايوبي د بغداد څخه له ځانه سره یوځای راوړي و . د پاخه عمر سپړې و ، په اداکاری ، ښه او ښه بدلولو او غوره مالی کې ئې پوره پوهه درلوده . هغه په جنگونو کې جاسوسي هم کوله او جاسوسان ئې هم نیول . دهغې خپله ډله داسې وه چې د اسمان څخه ئې ستوري هم را شکولای شول . صلاح الدين ايوبي د څارکښۍ د اهمیت نه پوره پوره خبر و . په علي بن سفیان کې د دې فنی پوهو څخه اخوا هماغه جذبه موجوده وه چې په صلاح الدين ايوبي کې لیدل کېده .

[علي تا واوریدل ؟ صلاح الدين ايوبي ورته وويل . دغې خلکو وويل چې ناجي د چا څخه حکم نه اخلي ، خپله خوښه په خلکو تپي .]

«هو !» علي ځواب ورکړ . ما واوریدل ، که چېرې زه د مخونو په پیژندگلوې کې غلطی ونه کړم نو زما د آنده د ساتونکو ډلې دغه قومندان چې نوم ئې ناجي دي ، د کرغیرن ذهن انسان دي . ددې په اړوند ماته د پخوا څخه معلومات شته . دغه فوځ چې زمونږ د خزانی څخه تنخواه اخلي ، په اصل کې د ناجي شخصي فوځ دي . هغه په حکومتي کړبو کې داسې داسې سازشونه کړي چې دهغې له مخی د دولت اداري جوړښت تر ډیره کمزورې شوی دي . ستا دا پریکړه بلکل پر ځای ده چې په فوځ کې د هرې سيمې عسکر باید موجود وي ، زه به تاته ډیر ژر تفصیلي مالومات را غونډ کړم . زه شکمن یم چې سوډاني فوځ زمونږ نه بلکه د ناجي وفاداره دي . تاته به ددې فوځ ترتیب او تنظیم کې بدلون را وستل اړین وي او یا به ناجي ددې کاره لرې کوي .»
«زه په خپلو لیکو کې خپل دښمن نه پیدا کوم» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ، «ناجي د کور په رازونو پوه دي . دهغې په لرې کولو هغه د خپل خان له پاره دښمن گرځول په هيڅ توگه د عقل او پوهې کار نه دي . زمونږ

توري د پردېو له پاره دي. د خپلو د وينو د تويولو له پاره نه دي. زه د ناجي ذهنيته په مينه او محبت بدلولاې شم ته د هغې د فوځ د ذهنيته د معلولو هڅه وکړه. ماته صحيح مالومات راکړه چې فوځ تر کومه ځايه زمونږ وفاداره دي.»

خو ناجي دومره خام سرې نه و. دهغې ذهنيته د ميني او محبت د وړانگو څخه ازاد و. هغه ته چې د څه شی سره مينه وه نو هغه د خپلې واکمنۍ او شيطان سره وه. په دې اساس هغه يوه تيره وه خو څوک به ئې چې په خپل جال کې را نښلول غوښتل نو دهغې تر مخې به د موم په څير ويلې کېده. هغه د صلاح الدين ايوبي سره هم همدا تگلاره خپله کړې وه. هغه به د هغه په مخکې نه کښيناست. دهغه حکم ته به ئې د هوکړې غږ کاوه ، هغه د مصر د مختلفو سيمو څخه د ايوبي د حکم په مطابق په فوځ کې د خلکو ورننويستل پيل کړل. په داسې حال کې چې دا کار دهغې د خوښۍ او ارادې پر خلاف و. ورځی تيريدې، صلاح الدين ايوبي هم هغه تر ډيره ځايه پورې خوښاوه. ناجي هغه ته ډاډ ورکړې و چې سوډاني ساتونکې فوځ د حکم منتظر دي. او همدا فوځ به د ولس د هيلهونو پوره ځواب ورکوي. ناجي دوه درې ځله صلاح الدين ايوبي ته ويلي و چې هغه غواړي د ساتونکو له اړخه هغه ته بلنه ورکړي او فوځ د هغې د عزت له پاره د جشن د لمانځلو له پاره ناقاره دي. خو صلاح الدين ايوبي د خپلو ورځنيو مصروفيتونو له مخې دغه بلنه نشوه منلای.

***** (۴)

شپه وه ، ناجي په خپلې کمره کې د خپلو دوو باوري سترو قومندانانو سره بوځايې د شرابو بوتل په لاس ناست و ، دوه نځونکې نجونې د موسيقۍ په نرم او ملايم اواز سره په مستۍ راغلي وي او د مارانو په څېر ئې په جادووزمه توگه نځاوي کولې ، دهغوی پر پښو کې گنگرو نه و ، دهغوی په جسمونو همدومره کالې و چې دهغوی سترې پتولاې شو. په دې نځا کې د څمار کېدو اغېزو.

دروازه چې دننه راغې او د ناجي په غوږ کې ئې څه وويل ، ناجي به چې کله د شرابو او نڅا په محفل کې ډوب و نو هېچا بيا دهغې د اخلاص کولو جرأت نه شواې کولای ، بواځې دروازه چې ته معلومه وه چې هغه به څه ډول ضروري کار وي چې دهغې په خاطر ناجي د عېش او عشرت د محفل څخه پورته کېږي او که نه هغې د دننه د ورتللو جرأت هم نه شواې کولای، دهغې دخبرې په اورېدو سره سم ناجي بيرون ووت ، دروازه چې هغه بوي بلې کمرې ته پورې، هلته په سوډاني لباس کې پټې بود پوخ عمر سرې ناست و، دهغې سره يوه ځوانه نجلۍ هم وه ، د ناجي په کتلو سره هغه دخپله ځايه پورته شوه ، ناجي دهغې دخهرې او قد په کتلو سره هک پک پاته شو ، هغه دښځوښکاري و ، هغه ته ښځې بواځې دخپلې عباشۍ له پاره نه په کارېدې ، بلکه دهغوی څخه ئې نور نور کارونه هم اخستل ، دهغوی له ډلې څخه يو کاردا هم و چې هغې به ډېرې ښاېسته او چالاکه نجونې د اميرانو او وزيرانو، د په خپل موتي کې د نيولو په خاطر د هغوی د بلېک مېل (Black mail) کولو له پاره استعمالولې، ددې تر څنگ ئې د څارکښۍ د کارونو له پاره هم د همدې نجونو څخه کار اخېست. لکه څنگه چې يو قصاب دځناورو په کتلو سره په دې پوهېږي چې په دې کې څومره غوښه شته ، په همدې ترتيب ناجي هم د نجلۍ په کتلو سره دا اندازه کولای شوه چې دا د کوم کار له پاره وړ ده، نجونې به ډېر وخت د بېوپاربانو او انسان پلورونکو له خوا ناجي ته د مال او شتمنۍ د لاسته راوړو په خاطر را وړل کېدې.

دا سرې هم دهغې بېاربانو په څېر و ، هغه د نجلۍ په هکله وويل چې تجربه لرونکې ده ، نڅا هم کولای شي او تېرې د خپلې ژبې د زهر و په واسطه په اوبو بدلولاې شي. ناجي دهغې سره تفصيلي خبرې اترې وکړې ، هغه ددې فن ډېر ماهر انسان و ، هغه دخپلې لورې ددې نجلۍ څخه ازموينه واخسته ، او دا نظر ئې ورکړ چې دکوم کار له پاره چې هغه دا نجلۍ تيارول غواړي دهغې د ترسره کولو له پاره دې ته دلږ څه روزنې اړتيا ده ، د نجلۍ د پلورنکې سره سودا وکړل شوه ، هغه خپل قيمت تر لاسه کړ او ولاړ. ناجي دغه نجلۍ خپلې هغې کمرې ته پورته چې دده دوه نور و ملگرو په کې د نڅا او شرابو په مستۍ کې زړونه له لاسه ورکړي و ، هغه نجلۍ ته د نڅا کولو امر وکړ ، کله چې نجلۍ

د خپله ځانه خپله چوغه لرې کړه نو د جسم ټولې لوړې ژورې ئې را برسېره شوی. ناجي او دهغې ملگري بې هوشه شانتته شول ، په دې وخت کې دهغې نورو دواړو گډېدونکو نجونو رنگونه هم تک ژېړ شول ، ځکه دهغې نوي نجلۍ ترمنځ دوی ارزښت را کم شوی و.

ناجي په همدې وخت کې محفل رخصت کړ ، خلک ئې ټول وويستل او دا نجلۍ ئې له خپله ځانه سره کښېنوله ، دنوم پوښتنه ئې ترې وکړه ، هغې ورته ئې ويل «(ذکويي)» ، ناجي ورته وويل «(ذکويي) ! ستا هغه پلورونکې ماته وويل چې ته تېره په اوبو بدلولاي شې ، زه به ستا دا کمال گورم»

«هغه تېره څوک دې؟» (ذکويي) ترې و پوښتل.

«د مصر نوي امېر!» ناجي ځواب ورکړ. «هغه دفوځ ستر سالار هم دې»

«صلاح الدين ابويي؟» (ذکويي) ترې و پوښتل.

«هو! صلاح الدين ابويي!» ناجي ځواب ورکړ. که چېرې ته هغه په اوبو بدل کړې نوزه به دهغې د جسم د وزن په اندازه طلا ستا په قدمونو کې کېږدم.»

«هغه خو به شراب څښي؟»

«نه!» ناجي ځواب ورکړ ، «د شرابو ، نسځو ، سندرو او نشا او تفریح څخه هغه همدومره کرکه لرې لکه بو مسلمان ئې چې د خنزېر د غوښي څخه لري»

«ما اورېدلې و چې تا سره د نجونو داسې بو طلسم شته چې د نېل رواني درولاي شي» (ذکويي) ورته وويل « ابا هغه طلسم بېکاره شوی دې؟»

«ماتر اوسه پورې هغه نه دې از مېښت کړې» ناجي ورته وويل «دا کار بواځې ته کولاي شې ، زه به د صلاح الدين ابويي د عادتونو په هکله تاته ډېر څه ووايم»

«ابا ته هغه ته زهر ورکول غواړي؟» (ذکويي) ترې و پوښتل.

«اوس نه!» ناجي ځواب ورکړ. «زه د هغې سره کومه دښمني نه لرم ، زه بواځې همدومره غواړم چې هغه بو ځل دستا په څېر د بوي نجلۍ په جال کې را و نخلوم ، او بيا هغه زه له خپله ځانه سره بوځاي کښېنوم او شراب پرې و څښم ، که چېرې دهغې وژل مې غوښتلې نو دا کار ما د حشېشېښ په واسطه په اسانۍ سره تر سره کولاي شو.

«يعنې ته دهغې سره دښمني نه ، بلکه دوستي کول غواړي!» (ذکويي) ترې په ډېر ادب سره وپوښتل ، د (ذکويي) څخه د دومره سترې خبرې په اورېدو سره ناجي لږڅه ځنډ وکړ ، او بيا ئې نجلۍ ته وکتل ، او له ځانه سره ئې وويل چې دا خو زما له آنده هم ډېره زباته ذهبنه وختله.

«هو (ذکويي) !» ناجي دهغې په نرمو زلفو باندې لاس را ښکود او ويې ويل «زه دهغې سره دوستي کول غواړم. داسې دوستي ، چې هغه زما هم پباله او هم ناستې شي. مخنه زه پوهېږم چې دهغه څخه څه ډول کار و اخلم.» ناجي د لږڅه فکر کولو وروسته بيا وويل « لېکن زه تاته دا ويل هم اړېن گنم چې د صلاح الدين ابويي په لاسو کې بو جادو هم شته ، که چېرې ستا په ښايست او آدآو باندې دهغې جادو و څېژي نو بيا به زه تا ژوندۍ پرې نه ږدم. که چېرې تا ماته دوکه راکړه ، نو بيا د بوي ورځې څخه زباته ژوندۍ نه شي پاته کېدای. صلاح الدين ابويي به هم تا ته د مرگ څخه خلاصون در نشي کړای ، په دې خاطر ما له تاسره د زړه د خلاصه خبرې وکړې ، او که نه زما د رتبې او حيثيت انسان د بوي داسې ځان پلورنکې نسځې سره ، هغه هم په خپلې لمړنۍ لېدنې کتنې کې داسې خبرې هېڅکله هم نه کوي.»

«دا به تاته را تلونکې وخت و نښې چې څوک چاته دوکه ورکوي ،» (ذکويي) ورته وويل «ماته دا وواپاست چې زه به څه ډول تر صلاح الدين ابوي پورې ورو رسېږم»

«زه هغه پوه جشن ته را بولم ،» ناجي ورته وويل «هغه هملته د شپې له ځانه سره ساتم ، او تا دهغې د خوب ځاي ته ورننه باسم ، ما ته د همدې موخو له پاره دلته را بللې ئې.» «مخته زه پوهېږم او کار مې»

***** (۵)

هغه شپه هم تېره شو او بيا پسي نورې شپې هم تېرېدې ، صلاح الدين ابوي په انتظامي کارونو او د نوي فوځ په تيارولو کې دومره مشغول و چې د ناجي د بلنې له پاره ئې وخت نه شو ويستلای ، علي بن سفيان چې د ناجي په هکله هغه ته کوم راپور ورکړې و دهغې څخه هغه ته اندېښنه پيدا شوی وه ، هغه علي ته وويل «نو ددې مطلب خو داشو چې دا وگړي د صليبپانو څخه هم ډېر خطرناک دي»

«دا بو ماردې چې د مصر امارت ئې په خپل لستونې کې پالي.» علي بن سفيان د ناجي د تخرېبي کارونو تفصيل هغه ته وړاندې کړ ، او دائې ورته په ډاگه کړه چې هغې په کومو کومو ډولو ، کوم کوم وگړي په خپلو لاسو کې اخستي دي ، او په څه ډول د دولت په امورو کې خپله اراده چلوي ، او بيا ئې وويل «او هغه سوډاني لښکر چې دائې سالار دي ، هغوی زمونږ پر ځاي د هغې وفاداره دي. ابا دي ته کوم علاج پيدا کولې شي؟»

«بو اڅې پيدا کولې نه ،» صلاح الدين ابوي ځواب ورکړ ، «علاج مې ئې پيل کړې هم دي. هغه عسکر چې د مصر څخه په عسکري خدمت کې اخستل کېږي ، هغوی به په همدې سوډاني ساتونکو کې ورگډ کړم ، بيا به دا فوځ نه سوډاني وي اونه مصري ، د ناجي دا ځواک به خپور او زمونږ په فوځ کې به ورجذب کړل شي ، ناجي به زه دهغې په صحيح ځاي کې کښېنوم.»

«او زه دا هم په ډاډمنه توگه ويلاي شم ، چې هغې د صليبپانو سره هم تارونه ځغلولي دي.» علي بن سفيان ورته وويل «ته غواړي اسلامي امت د پوه ځواکمن مرکز په درلودلو سره پراختيا و مومي ، خو ناجي ستا دغه خوب د لېونپانو خوب گڼي.»

«ته په دې لړ کې څه کولې شي؟»

«دا ماته پرېږده ، علي بن سفيان ورته ځواب ورکړ. «هر هغه څه چې زه ئې کوم ، تاته به ئې په هماغه وخت کې خبر درکوم. ته ډاډه اوسه ، ما دهغې په چاپېريال کې د جاسوسانو بو داسې دېوال جوړ کړې دي چې غوږونه ئې هم شته او سترگې ئې هم. دا دېوال بو خوځنده او متحرک دېوال دي، داسې وانگېره چې هغه ما دخپلو جاسوسانو په قلعه کې بندي کړې دي»

صلاح الدين ابوي په علي بن سفيان باندې دومره باوري و چې دهغې څخه ئې په دې هکله نوره پوښتنه هم ونکړه ، او نه ئې ترې تفصيل و غوښت ، علي ترې و پوښتل «داسې برېښي چې هغه تاته په جشن کې د گډون کولو بلنه درکوي ، که چېرې دا خبره درسته وي ، نو دهغې بلنه هغه وخت و منه ، چې کله ئې زه درته ووايم»

ابوي پورته شو او خپل لاس ئې په ملا کښېښود او سوکه سوکه راون شو ، دهغه دخولې څخه د «آه» اواز پورته شو ، ودرېد او ويې ويل «بن سفيانه ! ژوند او مرگ د الله ج په لاسو کې دي ، ابا د بې هدفه ژوند څخه دا ښه نه و چې انسان د پېداېښت سره سم بېرته مړ کېدای ، کله کله دا فکر را ته په مغزو کې را گرځي ، چې شايد هغه خلک به د ډېر ښه نصيب خاوندان وي چې قومي احساس ئې مړ

شوی وي، دکوم کړچار خاوندان هم نه وي او په ډېرو مزو او چرچو سره ژوند وکړي او بيا په راغلي مرگ په خپله نرمه بستره و مري.»

«نه! درونده امېره! دا بدنصېبه دې» علي ورته وويل.

«هو! بن سفيان!» صلاح الدين ابويي ورته وويل «زه چې کله هغوی ته د نښه نصب خاوندان واپم نو معلومه نه ده چې دا خبره ماته څوک په غوږو کې کوي چې تاراته وکړه؟ خو فکر کوم چې که ما د تاريخ څنډه په دې اړخ را ونه گرځوله نو اسلامي امت به خپورشي او د غرونو په وادبو، ځنگلونو، دښتو او صحراگانو کې به ورک او له منځه ولاړ شي. زه چې وينم د ملت خلافت په درې برخو ويشل شوی دې، امېران خپله خوښه حاکموي، او د صلېبپانو د لاس الې گرځېدلي دي، ماته دا ويره هم را په زړه کېږي چې که چېرې مسلمانان ژوندي هم اوسي نو بيا به هم تل د صلېبپانو د لاس الې او دهغوی غلامان وي، هغوی به پدې خوښ هم وي چې ژوندي دي، خود قوم په څېر هغوی مړه شوی دي لږڅه نقشې ته څېر وکړه علي! په تېره نېماتې پېړۍ کې ووينه چې زمونږ د سلطنت نقشه څومره خوړل شوی ده.» هغه چې پاته شو، سرې تېټ کړ او خواوه ئې. بيا ودرېد او سر ته ئې ټکان ورکړ او علي بن سفيان ته ئې وکتل «کله چې تباهي د داخل څخه را پورته کېږي، نو بيا دهغې درول محال گرځي، که چېرې زمونږ د امارتونو او خلافت همدا حال وي نو بيا خو صلېبپانو ته پر مونږ د پرغل کولو اړتيا نه پېښېږي، هغه اور چې مونږ په کې خپل ايمان، خپل کړچار او خپل قوميت سوځوو، په هغې به صلېبپان سوکه سوکه تېل وراچوي، د هغوی سازشونه به مونږ په خپل منځي جنگونو اخته کوي.... شايد چې زه خپل عزم پوره نه شم کړاي. زه شايد د صلېبپانو څخه ماتې هم وخورم، خو زه د خپل قوم په نوم بو و صېت پرېږدم او هغه دا چې [په هېڅ کافر باندې هېڅکله هم باور و نکړئ، که دهغوی پر خلاف جنگېدل وي نو تر هغې و جنگېږئ چې و مړئ، د هېڅ کافر او نامسلمانه سره تړون او معاهده و نکړئ،]»

«ستا وينا داسې ډاگېزه کوي چې ته د خپل عزم څخه نهيلې شوی ئې.» علي بن سفيان ورته وويل.

«نهيلې نه يم،» صلاح الدين ابويي ورته وويل، «جذباتي..... علي! زما دا بو حکم اړوندې ځانگې ته ور سوه، چې عسکري خدمت ته دخلکو را جذبول تېز کړئ او هڅه وکړئ چې د فوځ له پاره ډېر زبات داسې وگړي چې د جنگ تجربه ولري تر لاسه کړئ، زمونږ په لاس کې د عسکري روزنې له پاره ډېر زبات وخت نه شته، عسکري خدمت ته د راتلونکو له پاره دهغوی مسلماني بو اړېن شرط کېږدئ، او ته دخپل ځان له پاره دا په ذهن کې و ساته چې د جاسوسانو داسې پوه ډله تياره کړه چې د دښمن په سېمه کې نه بواځې د څارکښۍ کارونه تر سره کړي بلکه هلته د شپې له اړخه غلچکي پرغلو نه هم تر سره کولاي شي. دا به د سرتېرو پوه ډله وي، هغوی ته ځانگړې روزنه ورکړه، په هغوی کې دا صفتونه را پيدا کړه چې داوښ په څېر د ډېر وخت له پاره د تندې زغم ولري، دهغوی سترگې د باز په څېر تېزې وي، او د صحرايي گېډرې په څېر مکارې ولري، او په دښمن د زمري په څېر د پرغل کولو توان ولري، د زړه ورتيا او ځواک خاوندان وي، په هغوی کې د شرابو، حشېشو او..... عادت نه وي او د ښځو له پاره هغوی د واورې په څېر پخ وي.... بهرني تېزه کړه ابن سفيان!... او پاد لره چې زه د هجوم قابل نه يم، ماته د جنگجويانو اړتيا ده، که څه هم شمېره ئې لږه وي، خو قومي جذبه ولري او زما عزم باندې پوه وي، دهېچا په زړه کې دا شک نه وي چې هغه ولې جنگول کېږي.»

***** (۷)

په راتلونکو لسو ورځو کې نژدې لس زره روزل شوی سپاهیان د مصر د امارت په فوځ کې راټول شوی و ، او په دې لسو ورځو کې ناجي هم (ذکويي) ته تيريننگ (Training) او روزنه ورکوله ، او دا ئې ورته ښوول چې په څه ډول او څنگه لارو چارو صلاح الدين ايوبي د خپل ښايست او زلفو په جال کې په رانښلولو سره د هغې شخصيت او کړچار کمزورې کړي ، کله چې د ناجي د راز ملگرو (ذکويي) وکتله نو هغوی دکومې ويرې او شک پرته وويل چې که چېرې د مصر فرعون هم دغه نجلۍ وويني نو د خدايي ددعوي څخه به لاس په سر شي .

د ناجي د څارکښۍ خپل نظام و ، ډير تيز او زړه ور ، هغه ته دا ډاگيزه شوی وه چې علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي ځانگړې مشاور دې او هغه د عربو يو منل شوی څارکښ او رازموندونکې . هغه د علي پسې خپل جاسوسان پرې ايښي و ، او هغوی ته ئې د علي دوژلو پروگرام ورکړې و .

ناجي ، د صلاح الدين ايوبي د په دام کې د رانښلولو له پاره (ذکويي) روزلې او تياره کړې وه ، خو هغه دا نه وه محسوس کړې چې د مراکش او سيدونکې دغه نجلۍ پخپله دهغې په اعصابو باندې سپره شوی ده ، هغه نه يواځې دخپل شکل او صورت له اړخه په زړه پورې وه ، بلکه دهغې په خبرو کې هم د جادو په څير اغيز و چې ناجي به تل له ځانه سره کښيښوله او دهغې خبرو ته به ئې غوږ ايښوده ، هغه د هغې نورو دوه نڅونکو سندرغاړو نجونو څخه چې تل به ئې ورسره ناسته کوله اوس خپلې سترگې دې لورې ته رااړولې وي ، ددرې څلورو شپو راهيسې ئې هغوی خپلې کمږې ته هم نه وي رابللې ، ناجي دطلايي هگيو د چرگې په څيرو ، چې دهغوی د لاسو څخه وتلې او د (ذکويي) په غيږ کې ناست او هگۍ ئې اچولې . هغوی هم د خپلې لارې څخه د (ذکويي) دلرې کولو پلانونه جوړ کړل . او دې پايلې ته ورسيدې چې دهغې د وژلو پرته بله لاره نه لري ، خو دهغې وژل هم دومره اسانه په نظر نه راتلل ، ځکه هغه کمږه چې ناجي هغې ته ورکړې وه ، په هغې باندې ددوه ساتونکو پېره ولاړه وه ، ددې نه اخوا دغه دواړه نجونې هم بې له اجازې دخپلو د اوسيدو د هغو ځايو څخه چېرته تللای نه شوی چې ناجي ورته ورکړې و . خو دخپل پلان د پلې کولو له پاره ، هغوی د حرم د خدمت کونکو ښځو څخه يوه له خپلو ځانو سره باوري کړه . هغوی غوښتل د دې په لاسو (ذکويي) ته زهر ورکړي .

علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي ساتونکې ډله تېدلې کړه ، داټول د مصر د امير (وايسراي) پخوانی ساتونکې و ، ددې پر ځای هغه د هغو سپاهيانو څخه د ساتونکو ډله تياره کړه چې نوي نوي په عسکري خدمت کې را ننوتې و . دا د سرتيرو يو ټاکل شوی ډله وه ، چې په سپاهيتوب کې ئې هم سارې نه درلود ، او د جذبې له اړخه خو هر سپاهي د ډگر ميره و . ناجي په دې بدلون بلکل خوښ نه و ، خو هغه د صلاح الدين ايوبي په وړاندې ددې بدلون ډيره زياته ستاينه وکړه ، او ددې تر څنگ ئې غوښتنه وکړه چې صلاح الدين ايوبي دې د هغه بلنه ومنې . ايوبي هغه ته ځواب ورکړ چې په يوه دوه ورځو کې به ځواب ورکړي چې ستا بلنه څه وخت منلای شي . دهغه د تللو وروسته صلاح الدين ايوبي د بن سفيان سره مشوره وکړه چې کله دغې بلنې ته ولاړ شي . علي ورته مشوره ورکړه چې اوس دې چې هر وخت خوښه وي دعوت ئې منلای شي .

هم په بله ورځ صلاح الدين ايوبي ناجي ته خبر ورکړ چې اوس په هره شپه چې ته وغواړې ستا بلنې ته درتللای شي . ناجي درې ورځې وروسته دعوت ورکړ . او ورته ئې وويل چې ددې دعوت ، دعوتې اړخ کم خود جشن اړخ ئې زيات دې . او دا جشن به د ښاره بيرون په دښتې اوصحرا کې د مشالونو په رڼاو کې لمانځل کېږي . د نڅا ، گډا او سندرو انتظام به په کې وي ، د ساتونکو د ډلې سواره به دخپل فن مظاهري کوي ، د توري وهلو او د وسلې پرته دجنگ مقابلې به په کې وي ، او صلاح الدين ايوبي به د شپې هم هملته پاته کېږي . دهغه د تمځاي له پاره به خيمي درول کېږي صلاح الدين ايوبي د پروگرام تفصيل اوريد ، هغه په گډا ، نڅا او سندرو باندې هم کومه نيوکه ونه کړه . ناجي په ويره او لړزنده اواز وويل ، «د فوځ ډير هغه سپاهيان چې

مسلمان نه دې او يا هغوی چې نیم مسلمان دي کله کله شراب خښي، هغوی د شرابو عادي نه دي، هغوی اجازه غواړي چې د جشن په شپه هغوی ته د شرابو د خښلو اجازه ورکړل شي.»

«ته د هغوی قومندان ئې!» صلاح الدین ایوبی ورته وویل «که ته غواړې نو هغوی ته اجازه ورکړه، او که اجازه ورکول نه غواړې نو زه پرتا باندې خپل حکم نه باروم»

«د مصر د امیر بخت دې هسک وي!» ناجی د غلامانو په څیر وویل «زه څوک يم چې دداسې کار اجازه ورکړم چې ته ئې سخت بد گڼې.»

«هغوی ته اجازه ورکړه چې د گډوډیو د جوړولو او بدکاریو پرته هر څه کولای شي.» صلاح الدین ایوبی ورته وویل، «که چېرې د شرابو د خښلو وروسته، چاهم گډوډي وکړه نو هغوی ته به سخته سزا ورکړل شي.»

کله چې دا خبر د صلاح الدین ایوبی ساتونکو ته ورسید چې ناجی د ایوبی د عزت او ښه راغلاست له پاره چې کوم جشن جوړول غواړي، په هغې کې به نڅا او سندري وي او شراب به په کې هم خښل کېږي او صلاح الدین ایوبی ددې جشن بلنه ددې ټولو خرافاتو سره سره منلی هم ده، نو ټولو د حیرانتیا څخه یو دبل خولو ته کتل. یوه به ویل چې ناجی درواغ وايي، هغه غواړي په دې توگه خپل رعب او دبدبه په نورو باندې و اچوي. او چایا ویل چې د ناجی جادو په صلاح الدین ایوبی هم خپل اغیز وکړ، دا انگیرنه هغو مشرانو ته ډیره په زړه پورې ښکاره شوه چې د ناجی د پیالی ملگري و. ځکه صلاح الدین ایوبی د مملکت د امورو د سنبالولو سره سم د هغوی له پاره د عیش او عشرت، شرابو خښلو او بدکاری ټولو دروازې بندې کړې وې او دا کارونه ئې جرم گرځولي و. هغه دومره سخت ډسپلین رواج کړې و چې هیچاته هم د پخوا په څیر د خپلو دندو څخه د غفلت جرأت نه وه پاته، هغوی په دې خوښ و چې نن د مصر نوي امیر په کومې بلنې کې د شرابو، گډاو نڅا له پاره اجازه ورکړې ده نو سبا به هغه پخپله هم په همدې رنگینو محفلونو خپل زړه بایلي اوزمونږ دډلې یو وگړې به ترې جوړ شي.

دا یواځې علي بن سفیان و چې ورته ډاگیزه وه چې صلاح الدین ایوبی ددې خرافاتو اجازه ولی وکړې ده. د جشن ماښام را نژدې شو، له یوې خوا د پنځلسمې سپوږمۍ شپه وه، او د صحرا سپوږمۍ دومره شفافه او روښانه وي چې د شگو ذرې هم په کې په نظر راځي، او د بلې خوا د زرگونو مشالونو روښنائې هم دهغې صحراشپه رڼا ورځ کړځولې وه. د ساتونکو سپاهیانو هجوم و چې په یوه پراخه میدان کې را چاپیره د یوه دېوال په څیر ولاړو، په هغه خوا کې ئې چې د صلاح الدین ایوبی د کښیناستو کوم تخت ایښی و نو هغه د یوه ستر پادشاه تخت معلومیده، دهغې کې او چپ اړخونو ته د سترو رتبو د خاوندانو له پاره د ناستې ځایونه ټاکل شوي و. ددې پراخه او خپور نندار ځای څخه لږ څه لرې د میلونو له پاره ډیرې ښایسته څیمې درول شوي وې. ددوی تر څنګ یوه ستره څیمه د صلاح الدین ایوبی له پاره هم هملته دریدلې وه. په دې څیمه کې به هغه شپه تیروله، علي بن سفیان د لمر د پریوتو تر مخه هلته ولاړ او ددې څیمې په چار چاپیر کې ئې ساتونکې و درول.

کله چې علي بن سفیان هلته ساتونکې درول نو ناجی (ذکويي) ته د صلاح الدین ایوبی د راپرزولو له پاره اخري لارښوونې کولې، په دې ماښام د (ذکويي) ښایست څه بل منگه زیات و، دهغې د جسم څخه د عطرو داسې زړه وړونکې بوي را ته چې د سحر او جادو اغیز ئې درلود. هغې خپلې توري ملایمې زلفې په خپلو لوڅو سپینو متو باندې را خپرې کړې وې، دهغې لباس دومره باریکه و چې دهغې د وجود ټول ښکته پورته او لوړې ژورې ترې له ورايه معلومیدې، دهغې په شونډو باندې قدرتي مسکا او خنداوه.

ناجی هغه د سره تر پښو پورې له نظره تیره کړه او وئې ویل «په صلاح الدین ایوبی باندې شاید ستا جسماني ښایست دومره اغیز و نه کړي، خو خپله جادو شکله ژبه به استعمالوي، گوره هغه سبق مې چې درته په دومره

ورځو کې بنوولې هيرنه کړې ! او دا هم هيرنه کړې چې هغه ته په ورتللو سره دهغې وينځه وگرځې، له ځانه د انځر هغه گل جوړ کړه چې د بوټي په سر کې تر سترگو کېږي خو په بوټي د ورختلو وروسته له نظره ورکېږي. هغه په خپلو قدمونو کې کښيښوه، زه تاته ډاډ درکوم چې ته به دا تيره په اوبو باندې بدلوي. په همدې سيمې کې «قلو پطره» نومي هم (د سيزر) په څير د اوسپنيز عزم خاوند د خپل بنايست او ځوانۍ په زور او توان وييلې او د مصر په شگو کې ئې ډوب کړ. قلو پطره ستا څخه ډيره بنايسته نه وه، ماچې تاته کوم سبق بنوولی دې هغه ټول د قلو پطره چالونه دې، د ښځو دا چالونه هيڅکله هم د ناکامۍ مخ نه ويني، (ذکويي) مسکۍ مسکۍ کېده، او دهغې خبرې ئې په پوره غور سره اوريدلې، د مصر شگو يوه بله قلو پطره د يوه بنايسته جادوگر مار په څير زيږولې وه، او داسې بريښيده چې د مصر تاريخ خپل ځان يوځل بيا تکرار او.

لمر پريوت، او مشالونه روښانه شول، صلاح الدين ايوبي په يوه آس سپور راغې د هغه چپ او کېن، شا او مخ ته دهغو ساتونکو اسونه و چې علي بن سفیان منتخب کړي و. هغه د همدې ډلې څخه لس کسه سواره د صلاح الدين ايوبي د خيمې شاوخوا ته په پهره درولي و.

سازونو د ډول په اواز باندې د ښه راغلاست نغمې و غږولې او صحرا د «صلاح الدين ايوبي دې ژوندې وي» په غږونو ډکه شوه. ناجي مخته راغې او ښه راغلاست ئې ووايه، او زياته ئې کړه چې «ستا څخه ځان څارونکې، د اسلام د عظمت ساتونکې، تاته د خپل سر په سترگو ښه راغلاست وايي، د هغوی ناقراری ته وگوره، ستا په اشارې باندې مرگ ته تيار دي.» او د ښه راغلاست له پاره ئې چې نور څومره الفاظ زده و هغه ئې ټول په لوړ اواز سره تکرار کړل.

څنگه چې صلاح الدين ايوبي په خپل شاهانه تخت باندې کښيښاست، د زغليدونکو اسونو د نوکانو او پښو اوازونه واوريدل شو. کله چې د اسونه د مشالونو رڼاو ته راغلل نو ټولو وکتل چې څلور اسونه د ښي لورې او څلور اسونه د کېن لورې څخه يو د بل پر خلاف ځغلي، په هر يوه يو يو کس سپور و. د هغوی سره وسله نه وه. هغوی يو د بل مخې ته مخ په مخ را تلل. پوره ډاگيزه وه چې هغوی به ټکر کوي، هيچاته نه و معلوم چې هغوی به څه کوي؟ کله چې هغوی يو بل ته ډير را نژدې شول نو د دواړو خواو سپرو په رکابونو کې پښې کښيښودې او ودريدل. بيا ئې د اسونو قيصې په يوه يوه لاس کې ونيولې او بل لاس ئې و غځاوه، د دواړو خواو اسونه يو د بل مخ ته راغلل او دواړه خواوي يو د بل سره لاس وگريوان شول، سپرو يو د بل د نيولو او د اسونو څخه د راپرزولو هڅې کولې، کله چې اسونه مخته ولاړل، نو هغه دوه سپاره چې د اسونو څخه لاندې راپريوتې و په شگو کې ئې سرکونډالې وهلې، د يوه لورې يوه سپور د بل لورې سپور د آس څخه د خپلو متيو په زور را نيوه او په خپل آس ئې دهغې د کښيښولو هڅه کوله، په هجوم کې دومره شور او غوغا راپيدا شوه چې خپل اواز په خپله هم نه اوريدل کېده.

داسپاره په تياره کې ترې تم شول، نوبيا د دواړو لورو څخه څلور څلور اسونه د همدې ډول مقابلې له پاره راغلل. او په دې توگه اته مقابلې تر سره شوی، ددې وروسته اوبن سپاره راغلل، بيا اوبن سپرو او آس سپرو ډول ډول لوبې تر سره کړې چې وروسته بيا د تيغ وهلو او د وسلو پرته د جنگ لوبې پيل شوی چې يو څو سپاهيان په کې زخميان هم شول. صلاح الدين ايوبي د زړه ورتيا، بهادري او شجاعت دې لوبو او مقابلو په خپل ځان کې جذب کړې و. هغه ته د همداسې زړه ور فوځ اړتيا وه، هغه د علي بن سفیان په غوږ کې وويل «که چېرې په دې فوځ کې اسلامي جذب هم وي نو زه به يواځې د همدې فوځ په واسطه صليبيان په گوندو کړم.»

علي بن سفيان همغه مشوره ورکړه چې پخوا تردې ئې هم ورکړې وه ، هغه ورته وويل « که چېرې د ناجي څخه قومنده واخستل شي نو داسې جذبه ، چې ته ئې ارزو لرې ، هم په دوی کې را پيدا کېدای شي .» خو صلاح الدين ايوبی د ناجي په څير تجربه لرونکې او ذهين سالار د گوښه کولو پر ځاي په نيغې لارې د راوړلو هڅه کوله . هغه په دې جشن کې په خپلو سترگو همدا کنل چې دا فوځ دکړچار له اړخه څه ډول دې ؟ هغه ته د ناجي ددې غوښتنې څخه نا هيله يي را پيدا شوی وه چې دهغې سپاهيان او قومندانان شراب څښل غواړي ، او تر څنگ ئې د نڅا اوسندرو شوق هم لري ، صلاح الدين ايوبی دهغې غوښتنه په دې خاطر منلې وه چې وويني چې دالبسکر تر کومه ځايه په عيش او عشرت کې ډوب شوی دې .

په زړه ورتوب ، آسپ ځغلولو ، او د تيغ په مقابلو کې خودا فوځ په ټولو عسکری او جنگی معيارونو پوره و خوت خو کله چې د ډوډۍ دخوړلو وخت راغې نو دې فوځ د نااهلو ، بدتميزه او خلکو په څير شورو غوغا جوړه او د يوه بې کنتروله هجوم شکل ئې ځانته ونيوه . د ډوډۍ انتظام په يوه پراخه او وسيع ميدان کې شوی و . په يوه اړخ کې ئې د فوځ نژدې دوه زره وگړو ته د ډوډۍ د خوړلو له پاره ځاي جوړ کړل شوی و او د هغوی څخه په ډيره لږه فاصله کې د صلاح الدين ايوبی او نورو ميلمنو د خوراک څښاک انتظام و . په سلونو مکمل وريت کړل شوی پسونه ، وزې ، د اوبانو مکمل ورنونه ، او په زرگونو روسټ کړل شوی چرگان ايښوول شوی و . د نورو لوازماتو خو شمار نه کېده ، سپاهيانو ته ددې تر څنگ د شرابو کوچنۍ کوچنۍ مشکېزې او صراحی گانې ايښوول شوی وي ، سپاهيان په خوراک او شرابو باندې لکه د وړو وليوانو په څير را پرېوتل ، په غرپ غرپ ئې شراب څښل او يو دبله سره ئې لاس اچول پيل کړل . صلاح الدين ايوبی دا ننداره کتله ، او چپ ناست و ، دهغې پر مخ باندې هيڅ داسې اغيزنه و چې په ډاگه کړې چې هغه د څه په هکله فکر کوي . هغه د ناجي څخه همدومره و پوښتل « تا د خپل پنځوس زره فوځ څخه د دعوت له پاره دا سپاهيان څه ډول منتخب کړي و ، ؟ ايا دا ستا بدترين سپاهيان دي ؟ »

« نه د مصر اميره ! » ناجي په غلامانه لهجې سره وويل « دغه دوه زره عسکر زما د ډيرو بنو سپاهيانو څخه دي . تا دهغوی مظاهره وکتلې ، دهغوی زړه ورتيا دې وکتله ، هغه ځان ځارنه به چې دوی د جنگ په ډگر کې کوي ، هغه به دې نور هم حيران کړي . ته د هغوی دغه بدتميزۍ ته مه گوره ، دوی به ستا په اشاره خپل ځانونه ځار کړي . زه کله کله هغوی ته همداسې خلاص لاس ورکوم ، تر څو د مړينې تر مخه د دنيا د رنگ او بوي څخه پوره پوره خوند واخلي .»

صلاح الدين ايوبی ددې استدلال په مقابل کې هيڅ هم و نه ويل ، کله چې ناجي د نورو ميلمنو په لور مخ واړاوه ، نو صلاح الدين ايوبی ، علي بن سفيان ته وکتل او ويې ويل « **ماچې څه کتل غوښتل هغه می و کتل ، دا سوډاني عسکر د شرابو او هنگامو کولو عادي دې ، ته وائې چې په هغوی کې جذبه نه شته ، خو زه وينم چې په هغوی کې کړچار هم نه شته ، که چېرې دا فوځ ته د جنگ ډگر ته يوسې نو دوی به د جنگيدو په ځاي دخپلو ځانو د خوندي ساتلو په فکر کې شي . او د غنيمت مالونه به لوټوي ، او د سوبې شوی سيمې د خلکو د عزت سره به لوبې او وحشيانه سلوک کوي .** »

« ددې علاج دادې » علي بن سفيان ورته وويل « چې هغه فوځ چې تا د مختلفو سيمو د خلکو څخه تيار کړې هغه د ناجي په دې پنځوس زره سوډاني فوځ کې ورگډ کړي ، خراب سپاهيان چې د خو سپاهيانو سره يوځاي شي نو دهغوی په سلوک کې هم بدلون را پيدا کېږي .»

صلاح الدين ايوبی مسکې شو او علي ته ئې وويل « ته په رښتيا سره زما د زړه په راز پوهيږې ، زما پلان هم همداسې دې خو ما نه غوښتل چې تا ته ئې اوس په ډاگه کړم ، هيچا ته په دې هکله څه مه وايه »

علي بن سفیان کي داصفت و چې چې د نورو د زرونو په راز به پوهیده ، ډیرزیات ذهین و ، هغه لږڅه نورو یل غوښتل چې تر مخ ئې څو نور مشالونه روښانه شول ، په ځمکه باندې قیمتی قالینې غوړیدلې وي ، د شپیلۍ او رباب داسې زړه وړونکې نغمې په غږیدو شوی چې په میلمنو کې ئې پوره چیتیا را وسته . له یوه اړخه د نڅونکو قطارونه را ښکاره شول ، شل نجونې په داسې نازکه او نري لباس کې راښکاره شوی چې په هغې کې دهغوی د جسمونو وینسته وینسته په نظر راته ، دهر یوه لباس د یوې نرۍ چوغې په شکل و چې د اوږو څخه تر د زنگونو تر سترگو پورې رسیده ، دهغوی وینستان خواره و او د ورینسمو د یوې برخې په څیر ځلیدل ، د صحرا د نري نسیم او د نجونو د زرکوپه څیرتگ دغه نري نري لباس خوځاوه ، داسې بریښیده لکه د گلونو ډک بوټي چې په فضا کې لامبو وهي ، دهر یوه د لباس رنگ جدا و ، او د هر یوه شکل او صورت یو ډبل سره توپیر درلود ، خو د ښایست او د جسم په نرمښت کې ټولې یو څیر وې . دهغوی مرمړینې متې برنېږې او لغړې وې ، هغوی مخته راتللي خو د قدم ښکته پورته کېدل ئې په سترگو نه لیدل کېده ، هغوی د هوا د څپو په څیر مخته راتللي .

هغوی په نیمه دایره کې سره را ټولې او ودریدې ، د صلاح الدین ایوبي په لور ئې مخ کړ او د تعظیم او احترام له پاره ئې سرونه ښکته کړل ، د ټولو وینستان د هغوی په اوږو را پریوتل ، سازونو دهغوی په دغه ورینسمی وینستانو کې د جادو طلسم را پیدا کړې و . دوه تور پوسته دپوشکله حبشی ځوانان چې د ملاگانو څخه ئې د زمري پوستکې را تاو کړې و ، یوه سترشان ټوکرۍ په لاسو کې نیولې په پوره چټکۍ سره را روان دې هغوی ټوکرۍ د نجونو په نیمه دایره کې کښیښوده ، په دې وخت کې د مار د بین ساز په غږیدو شو . حبشي ځوانانو د مستو غوایانو په څیر خپل ښکرونه اخوا د پخوا غورځول او له صحنې څخه غایب شول ، د ټوکرۍ څخه یو ډیره ستره غوټۍ را ووته او دگل په څیر و غوړیده ، ددې گل څخه یوه نجلۍ را برسیره شوه ، چې سوکه سوکه را پورته کېده ، داسې بریښیده لکه د سرو وریځو څخه چې سپوږمۍ سر را وکارې ، دا ددې دنیا نجلۍ نه معلومیده ، دهغې خندا هم ددې ځمکې د نجونو خندا نه وه ، دهغې د وینستانو ځلا هم د مصر د نجونو د وینستانو د ځلا په څیر نه وه ، او کله چې دغې نجلۍ د گلانو د پانو څخه بیرون قدم کښیښود نو دهغې د جسم نرمښت او ملایمت ټول نندارچېان حیران او مسحور کړل .

علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي په لور وکتل ، دهغې په شونډو باندې نری خندا وه ، صلاح الدین ایوبي په خندا شو او دهغه په غوږ کې ئې وویل «ما هیله نه درلوده چې دا به دومره ښکلې وي.»

ناجي د صلاح الدین ایوبي په لور راغې او ورته ئې وویل «د مصر د امیر بخت دې ستروي ، ددې نجلۍ نوم (ذکويي) دې ، هغه ما ستا له خاطره د سکندر ئې څخه را بللې ده ، دا مسلکې ډمه نه ده او ځان پلورنکې فاحشه هم نه ، د نڅا سره مینه لري ، په خپل شوق سره کله کله ناڅي ، د چا محفلونو ته هم نه ځي ، زه ددې پلار پیژنم ، هغه په ساحل کې د ماهیانو کار وبار کوي ، دا نجلۍ ستا سره مینه لري ، ان تردې چې تا د پیغمبر په توگه مني ، زه په ناڅاپي توگه ددې د پلار د کتلو له پاره ددوی کور ته ورغلم ، نو دې نجلۍ له ما و پوښتل چې خبره شوی یم صلاح الدین ایوبي د مصر د نوي امیر په توگه راغلې دې . د خدای له پاره ما ته د هغه سره د لیدلو کتلو وخت برابر کړه ، ما سره دهغې له پاره دخپل ځان او نڅا څخه بله کومه داسې تحفه نشته چې ددې سترې هستۍ په قدمونو کې ئې کېږدم ، ډیرزیات دروند امیره ! ما ستا څخه د نڅا او موسیقي اجازه په دې خاطر غوښتې وه چې غوښتل مې دغه نجلۍ ستاسې حضور ته هد په کړم.»

«تا هغې ته نه و ویلې چې زه په خپل مخکې هیڅ یوه نجلۍ نڅونکې او لوڅه نه شم لیدلې؟» صلاح الدین ایوبي ترې وپوښتل او ورته ئې وویل «دا نجونې چې تا په بڼه کې پټې راوړي بلکل لوڅي دي.»

«دستر مقام خاونده!» ناجي په لړزنده اواز سره وويل، «ما ورته ويلې و چې دمصر اميرنخا او رقص نه خوښوي، خودې ويل چې هغه به زما نخا خوښه کړي ځکه چې زما په نخا کې د گناه په لور بلنه نه شته. دا به د يوي عزتمندې نجلۍ نخا وي، زه د ايويي ترمخه جسم نه، بلکه خپل فن وړاندې کول غواړم، که چېرې زه نارينه وای نو د ايويي دځان د خوندي ساتلو په خاطر به دهغې په ساتونکې ډله کې ور گډه شوی وای.»

«ته څه ويل غواړې؟» صلاح الدين ايويي ترې وپوښتل «ايا دا نجلۍ ځان ته را و بولم او تعريف ئې وکړم چې تا دخپل وجود په لوڅولو سره د زرگونو وگړو ترمخ ډيره بڼه نخا وکړه؟ هغه ته په دې خبره شا باسې ورکړم چې هغې د نارينه و د جنسي د جذباتو په را پارولو کې بڼه پوهه او مهارت ترلاسه کړې دې؟»

«نه دمصر اميره!» ناجي ورته وويل «ما هغه په دې وعدې سره دلته راوړې چې ته هغې ته د ليدلو کتلو شرف وروښي، دا د ډير لرې څخه دلته راغلي ده، لږڅه هغې ته وگوره! دهغې نخا مسلکې اغيز نه بلکه د خپل ځان سپارل دي، هغه تاته په څومره مينه گوري! بې شکه چې عبادت يواځې د الله کېرې خو نوموړې د خپلې نخا، او عقيدې له لارې په څمارو سترگو ستا عبادت کوي. ته هغې ته اجازه ورکړه چې ستا خيمې ته راشي، که څه هم د لږ وخت له پاره وي، دا دراتلونکې مور وگنۍ چې د رحم څخه ئې د اسلام د ساتنې له پاره يو سرتيرې وزيږي، دا به خپلو بچيانو ته په فخر سره وائي چې ما ته د صلاح الدين ايويي سره په ځانته ځانۍ کې دخبرو کولو شرف را په برخه شوی و.»

ناجي په ډيره اغيزمنه توگه او جذباتي وينا سره په صلاح الدين ايويي دا ومنله چې دا نجلۍ، چې هغه د يوه غلام پلورونکې څخه را نيولې وه، د يوه شريف پلار عزتمنده لورده، هغه په صلاح الدين ايويي باندې دا ومنله چې ووائي چې «ډير بڼه! دا زما خيمې ته را وليږه»

(ذکويي) هم سوکه سوکه خپل جسم مخته کاوه او بيا بيا به ئې د صلاح الدين ايويي په لور کتل او مسکۍ مسکۍ کېدله به، پاته نجونې دهغې په چاپير کې لکه د تتليو په څير الوت کاوه، دا د ښکته پورته کېدو نخا نه وه. دوی د مثالونو په رڼاو کې داسې بريښيدې لکه په شفافو او صافو اوبو کې چې ښاپيريانې لامبو وهي او تيريرې را تيريرې، د سپوږمۍ خپل يو اغيز و، خود صلاح الدين ايويي په هکله هيڅوک نه شي ويلای چې هغه په کوم فکر کې ډوب گونگ سونگ ناست و. د ناجي لښکرو چې د شرابو د څښلو وروسته کومه هنگامه او غوغا جوړه کړې وه، اوس هغوی هم څمار، ستومانه او د مړو په څير گرځيدلي و. په ځمکه او اسمان کې يو ډول چپتيا خپره وه، او ناجي پر خپلو برياو ډير زيات خوښ و، او شپه لږه لږه د سهار لور ته راونه وه.

***** (۷)

د شپې نيمائې وه چې صلاح الدين ايويي هغه ښايسته خيمې ته ورننوت چې د ناجي له اړخه هغه ته درول شوی وه، په خيمه کې دننه قالينې خپرې شوی وي، په پالنگ باندې د زمري د پوستکې په څير پوښ غوړيدلې و. کوم فانوس چې هلته ايښول شوی و، دهغې شفافه او ښايسته رڼا د صحرا د سپوږمۍ په څير زړه وړونکې وه، دخيمې دننه سيمه ټوله د ښايسته عطرو په بوي معطره شوی وه. دخيمې په دېوالونو باندې وريښمينی پردې را زوړندې وي، ناجي د صلاح الدين ايويي سره يوځای خيمې ته ورننوت، او ترې وئې پوښتل «ايا هغه د لږڅه وخت له پاره را واستوم؟ زه د وعده خلافۍ څخه ډير بييرم.»

«را وئې ليږه!» صلاح الدين ايويي ورته وويل، او ناجي د هرن په څير په ښکرونو غوړولو سره دخيمې څخه بيرون شو.

لږ وخت به تير شوی و چې د صلاح الدين ايويي ساتونکو يوه نخونکې دهغه دخيمې په لور د راتللو په حال کې وکتله، دخيمې په ټولو اړخونو کې مثالونه د علي بن سفيان له خوا روښانه شوی و ترڅو د شپې په وخت کې

ساتونکې د خیمې شاوخوا په بڼه توګه ترنظر لاندې و ساتلای شي. کله چې نخونکې را نژدې شوه نو ساتونکو و پیژندله، هغوی هغه د نخا په وخت کې کتلې وه، دا خو هماغه نجلۍ ده چې د ټوکړۍ څخه را وتلې وه. او دا (ذکويي) وه، هغه تر اوسه هم د نخا په لباس کې وه، دا لباس توبه ماتونکې و، په دې بڼه کې هغه لوڅه لغړه بنکاریده، د ساتونکو قومندان هغه هملته و دروله، خو (ذکويي) ورته وویل چې هغه د مصر امیر صلاح الدین ایوبي پخپله دخپل خوب ځای ته را بللې ده. خو قومندان ورته وویل چې ایوبي دهغه امیرانو څخه نه دي چې دفاحشو نجونو سره شپې سبا کړي.

«ته د همغې څخه پوښتنه وکړه»، (ذکويي) ورته وویل «زه خود خپله ځانه دلته دراتللو جرأت نه شم کولای»
«دهغه بلنه تاته څنګه در ورسیده؟» قومندان ترې وپوښتل.

«ماته سالار ناجي وویل چې د مصر امیر دې ځانته غواړي» (ذکويي) ورته وویل، «که ته غواړې زه بیرته ځم که امیر زما په هکله وپوښتی نو د ځواب پایلې به ئې پخپله پرتاوي»

قومندان دا نشوه منلای چې صلاح الدین ایوبي دې دخپل خوب ځای ته یوه رقاصه نخونکې را وبولي، هغه د ایوبي د عمل او کړچار څخه پوره خبر و، دهغه ددې حکم څخه هم خبر و چې دنخاکوونکو او سندرو ویونکو سره د اړیکو لرونکې باید سل لښتې (درې) ووهل شي، قومندان په شک و شبه کې ولوید، په فکر فکر کولو سره ئې جرأت وکړ او د صلاح الدین ایوبي خیمې ته ورننوت، ایوبي دننه قدم واهه. قومندان ترې په ویره ویره وپوښتل «بیرون یوه نخونکې ولاړه ده، وائې چې حضور دلته را بللې ده، صلاح الدین ایوبي ورته وویل «هغه دننه را ولیږه»

قومندان بیرون را ووت او (ذکويي) ئې دننه خیمې ته واستوله، ساتونکو هیله درلوده چې ددوی امیر او ستر سالار به دا رقاصه د خیمې څخه بیرون را وغورزوي، هغوی ټول د هغه د غضب ناکه اواز انتظار کاوه، خو هغوی ته هیڅ داسې اواز په غوږو نه شو، شپه لږه لږه اخري وختو ته رسیدله، د خیمې دننه څخه د سوکه سوکه خبرو اواز راته، د ساتونکو ددې قومندان په ډیره نارامۍ سره اخوا دپخوا قدم واهه، یو ساتونکې د هغې څخه وپوښتل، «ایا دا حکم یواځې زمونږ له پاره دي چې د کومې فاحشې سره اړیکې درلودل جرم دي.»

«هو!» هغه ځواب ورکړ «حکم یواځې د ترلاس لاندې خلکو له پاره وي او قانون یواځې درعاياو له پاره جوړیږي.»

«ایا د مصر امیر به په درو نه وهل کېږي؟»

«پادشاهان کوم ځانګړې کړچار نه لري»، قومندان په سوزیدونکې اواز وویل «صلاح الدین ایوبي به شراب هم څښي، یواځې پر مونږ باندې درواغو د تقوا رعب اچوي.»

د هغوی له آنده د صلاح الدین ایوبي بټ ټوټې ټوټې شوی و، ددې بټ څخه یو عربي شهزاده را ووت چې یو بدکاره او عیاش انسان و، او د تقوا په لباس کې ئې دګناه ټول کارونه ترسره کول.

ناجي ډیر خوښ و، هغه په دې شپه د صلاح الدین ایوبي د خوښۍ له پاره شراب بوي کړې هم نه و. هغه په خپله خیمه کې ناست او د خوښۍ څخه زنگیده، دهغه تر مخه د هغه سالار «اوروش» ناست و، هغه ناجي ته وویل «هغه چې تللې نو ډیر وخت تیر شو، داسې بریښي چې زمونږ غشې د صلاح الدین ایوبي په زړه کې کښیوتې دي.» «زما غشې خطا شوی کله دي؟» ناجي په وازه خوله و خندل او وئې ویل «که چېرې دا تیر خطا کېدای نو سمدستي به بیرته زمونږ لورې ته راغلي وای»

«ته صحیح خبره کوي»، اوروش ورته وویل «(ذکويي) د انسان په بڼه کې یو طلسم او جادو دي، دا نجلۍ د حشیشینو سره اوسیدلې او که نه د صلاح الدین ایوبي په څیر بټ ئې هیڅکله هم نه شو ماتولای.»

«ماچې هغې ته کوم سبق ورزده کړې و هغه به هيڅ کله د حشيشين په وهم وگمان کې هم را نه شي.» ناجي ورته وويل «اوس د صلاح الدين ايوبي په ستوني کې د شرابو ورنښکته کول پاته دي،» په دې وخت کې ناجي ته بيرون د قدمونو اواز تر غوږو شو. منډه ئې واخسته او بيرون را ووت، هغه (ذکويي) نه وه بلکه يو سپاهي روان و، ناجي دلرې څخه د صلاح الدين ايوبي د خيمې په لور وکتل، پردې ئې را څرېدلې او ساتونکې بيرون په پهره ولاړ وو، هغه دننه ولاړ او اوروش ته ئې وويل «اوس زه په ډاډمنه توگه ويلاې شم چې زما (ذکويي) دا سترې مات کړې دي.»

***** (۸)

د شپې اخري برخه وه، چې (ذکويي) د صلاح الدين ايوبي د خيمې څخه ووتله، هغه د ناجي د خيمې پر ځاي په بلې لورې ولاړه، په لاره کې ورته يو سړې ولاړ و چې ټول وجود ئې د سره تر پښو پورې په يوه ډول لباس کې پټ شوی و. هغه په ډيره سوکه توگه (ذکويي) ته ورغږ کړ. هغه هم د هماغه سړې په لور ورغله، هغه سړې هغه يوي خيمې ته ورننويستله، د لږ ځنډ وروسته هغه د دې خيمې څخه ووتله او د ناجي د خيمې په لور ئې مخ کړ. ناجي تردې وخته پورې بيدار پاته و، هغه څو ځله بيرون را وتلې و او د صلاح الدين ايوبي د خيمې په لور ئې کتلې و، او گمان ئې کاوه چې (ذکويي) صلاح الدين ايوبي په خپل جال کې را گير کړې او هغه ئې د اسمان د شنو څخه لاندي د ناجي د پست ذهنيت په لمن کې را غورځولې دي.

«اوروش!» هغه وويل «شپه خو تيره شوه، او هغه تر اوسه را نه غله»، «هغه به اوس کله هم را نه شي!» اوروش ورته وويلې، «د مصر امير به هغه د خپله ځانه سره يوسي، داسې بنا پيری خو هيڅ شهزاده د لاسه نه ورکوي،..... ايا تا په دې هکله کله هم فکر کړې دي؟»

«نه!» ناجي ورته وويل، «ما دخپل چال په دې اړخ باندې کله هم فکر نه دي کړې» «ايا دا نه شي کېدای چې دمصر امير د (ذکويي) سره په اصولي توگه واده وکړي؟» اوروش ورته وويل «په هغه وخت کې به دا خطر ه وي چې نجلی به په مکمله توگه زمونږ له کاره ووځي،»

«هغه خو ډيره هونبیاره ده» ناجي ورته وويل «خو په رقاصو باندې څه باور؟ هغه د رقاصې لور ده او تجربه لرونکې ځان پلورونکې، دوکه هم ورکولې شي»

هغه په ژور فکر کې ډوب ناست و، چې (ذکويي) په نابيره توگه دهغې خيمې ته ورننوتله، هغې ورته په خدا کې وويل «اوس نو دخپل امير جسم مو وزن کړئ او دهمغې په اندازه طلا راوړئ! تا خوماته همدا انعام ټاکلې و»

«لمرې خو ووايه چې وشول څه؟» ناجي ترې په پوره ناقراری سره وپوښتل.

«هماغه څه چې تا غوښتل!» (ذکويي) ځواب ورکړ، تاته چا دا ويلې و چې صلاح الدين ايوبي د تيرې په څير کلک دي يا دفولادو په څير نه ويلي کيدونکې او يا دا چې هغه مسلمانانو ته د الله ﷻ سيوري دي.؟ هغې خپله پونده پر ځمکه ووهله او وئې ويل «هغه ددې شگو څخه، چې هوا ئې ذره ذره له ځانه سره له يوه ځايه بل ته الوزوي، هم ډير بې وسه او سپک دي»

«ستا د بنایست جادو او دژبې طلسم د هغې څخه د شگو ډيرې جوړ کړې» اوروش ورته وويل «او که نه دا کمبخته خو ستر او ولاړ غرو غر»

«هو! ولاړ غرو»، (ذکويي) ورته وويل «خو اوس شگلور ه غونډی هم نه ده»

«ايا زما په هکله هم څه خبره وشوه؟» ناجي ترې په بې صبری سره وپوښتل.

«هو!» (ذکويي) ځواب ورکړ «پوښتنه ئې کوله چې ناجي څه ډول سړې دي، ما ځواب ورکړ چې که په مصر کې پر چا باور کولې شي نو هغه يواځې او يواځې ناجي دي، هغه بيا راڅخه وپوښتل چې ته ئې څه ډول

پيژنې ، ماورته وويل چې هغه زما د پلار ډير نژدې دوست دې ، زمونږ کور ته راغلي و او زما پلار ته ئې ويلې چې زه د صلاح الدين ايوبي غلام يم هغه که ماته په سمندر کې د ورغورځيدو حکم وکړي نو زه به ځان ور وغورځوم..... بيا هغه له ما څخه وپوښتل چې ته خو پاکه نجلی ئې ، ما ورته وويل چې زه ستا وينځه يم ، ستا هر حکم د سر په سترگو منم ، وئې ويل چې د لږ وخت له پاره زما تر څنگ کښينه ، زه دهغې څنگ ته ورغلم بيانو که هغه تيره وه موم وگرزید او ما هم دا موم په خپل قالب کې ور واچاوه. کله چې ترې را رخصتيدم نو زما څخه ئې بښنه و غوښتله ، ويل ئې چې ما په خپل ژوند کې د لمړې ځل له پاره گناه کړې ، ما ورته وويل چې دا گناه نه ده ، تاله ماسره دوکه نه ده کړې ، زور دې را سره نه دې کړې ، زه دې د پادشاهانو په څير د حکم کولو له لارې نه يم را بللې ، زه پخپله راغلي يم او بيا به هم درته را ځم.»

نجلی هره خبره داسې باوري او په برينده توگه کوله لکه څنگه ئې چې جسم بريند و. ناجي د ډيرې خوښۍ څخه هغه پخپله متو کې را و نغاړله ، او اوروش په داسې حال کې چې (ذکويي) ته ئې افرين وايه او ناجي ته ئې دهغې په دې برياً مبارکې ويله د خيمي څخه ووت.

***** (۹)

د دښتې د رازونو د ډکې شپې څخه چې کوم نوي سهار را و زيږيد ، هغه د نورو صحرائې سهارونو څخه ځانگړې نه و ، خو د دې سهار رڼا په خپلې تيارې سينې کې يو راز پټ کړې و چې ټول ارزښت ئې د همدې اسلامي امت تر ارزښت پورې رسیده ، او د قيام له پاره ئې صلاح الدين ايوبي خوبونه ليدلې او د همدې تعبیر او تفسير په عزم باندې هغه را ځوان شوی و .

تيره شپه چې په دې دښته کې څه تير شوی و ، هغې دوه اړخونه درلودل ، چې د يوه اړخ څخه يواځې ناجي او دهغې بل سالار اوروش خبر درلود ، او د بل اړخ څخه ئې د صلاح الدين ايوبي ساتونکې ډله او په خپله ايوبي خبر درلوده . خو صلاح الدين ايوبي ، (ذکويي) او د ايوبي د څارکښۍ د څانگې مسئول علي بن سفيان هغه درې شخصيتونه و چې د پيښې د دواړو اړخونو په هکله ئې پوره پوره مالومات درلوده .

ناجي سلطان صلاح الدين ايوبي اودهغې ملگري په ډير ښه شان او شوکت سره رخصت کړل ، دلارې په دواړو خواو کې سوډاني عسکرو د «صلاح الدين ايوبي دې ژوندې وي» اوازونه پورته کيدل ، صلاح الدين ايوبي د دوی د اوازونو د ځواب له پاره خپل لاسونه خوځول ، د خدا او نورو تکلفاتو هيڅ پروا ئې و نه کړه. دناجي سره ئې لاس ورکړ ، خپله آس ته ئې لغته ورکړه دهغه وروسته د هغه ساتونکو او د دولت کارکونکو هم خپل آسونه و ځغلول ، خپل مرکزي دفتر ته په رسيدو سره ئې ، علي بن سفيان او يو بل نائب دخپله ځانه سره دننه دفتر ته يوړل ، او دروازه ئې له دننه څخه بنده کړه ، هغوی ټوله ورځ په همدې کمره کې بند پاته شول ، کله چې لمر پريوت ، او شپه تياره شوه نو د کمرې په داخل کې غذا خو پريږده چې اوبه هم نه پيدا کېدې . لږ څه شپه تيره وه چې درې واړه بيرون را ووتل او خپلو خپلو کورونو ته روان شول . علي بن سفيان ترې را جدا شو ، نو د ساتونکو د ډلې قومندان هغه تم کړ او ورته ئې وويل « محترما ! زمونږ دنده ده چې حکم و منو او ژبه بنده وساتو ، خوزما په ډله کې يو ډول ناهيلې او بې اطمیناني راپيدا شوی ده ، او پخپله زه هم د همدې ناهيلې ښکار گرځيدلې يم.»

«څه ډول ناهيلې؟» علي بن سفيان ترې وپوښتل.

«ساتونکې وائې ، کله چې يوه فوځ ته د شرابو د څښلو اجازه وي نو مونږ ترې ولې منه کړل شوی يو؟» قومندان ورته وويل «که چېرې ته زما دا گيله بدسترگي گڼې نو سزا راکړه خوزما گيله اووره ، مونږ خپل امير د الله غوره بنده گانه ، او پر هغه د زړه له کومې څاريدو ته تيارو ، خو تيره شپه.....»

«دهغې خیمې ته یوه رقاصه ورغلې وه ،» علي بن سفیان دهغې خبره ورپوره کړه او وئې ویل «تا هیڅ ډول بدسترگي نه ده کړې ، گناه که امیر وکړې او یا غلام ، په سزا کې ئې هیڅ توپیر نه شته. گناه په هر حال گناه ده ، زه تا ته ډاډ درکوم چې درقاصې او د مصر د امیر ترمنځ لیدنه د گناه سره هیڅ تړاو نه درلود ، دا چې څه شوی ، زه ئې اوس نه شم درته بیانولای ، سوکه سوکه د وخت په تیریدو سره به هر څه تاسې ته پخپله مخته راشي چې په هغه شپه څه شوی و؟» هغه د قومندان په اوږه لاس کښیښود او ورته ئې وویل «ای عامر بن صالح ! زما خبره په غور سره واوړه ، ته پخوانې عسکر ئې ، په بڼه توگه پوهیږې چې د فوځ او د فوځ د مشرانو څه رازونه وي چې خوندي ساتل ئې زمونږ د ټولو دنده ده. د مصر د امیر خیمې ته د رقاصې ورتگ پخپله یو راز دې ، خپل سرتیري په هیڅ ډول شک کې مه پریږده ، او چاته ئې یادونه هم ونه کړې چې د شپې څه تیر شوی دي.»

دا قومندان د علي بن سفیان د ذهنیت او وړتیا څخه پوره پوره خبر و ، په دې اساس ډاډمن شو او د خپلې ساتونکې ډلې شکوک ئې هم ورختم کړل.

بله ورځ صلاح الدین ایوبي د غرمې ډوډۍ خوړله ، چې هغه ته خبر ورکړل شو چې ناجي ئې کتلو ته راځي ، صلاح الدین ایوبي د ډوډۍ څخه لاس پریمینځه او د ناجي سره کښیناست ، د ناجي مخ ښوول چې لږ څه اندېښمن غوندې هم دې او په غصه هم ، هغه په نښتونکې او از سره وویل ، «دروند امیره ! ایا دا حکم تا ورکړې چې د سوډاني ساتونکې فوځ دغه پنځوس زره کسان په هغه فوځ کې ورگډ کړئ چې همدا اوس اوس تیار کړل شوی دې؟»

«هو ناجي !» صلاح الدین ایوبي په زغم سره ځواب ورکړ ، «ما پروڼ ټوله ورځ او د شپې یوه برخه د همدې موضوع د حل له پاره پوره فکر او غور وکړ او د پوره دقت وروسته مې دا پریکړه وکړه چې هغه فوځ چې ته ئې سالار ئې ، د مصر په فوځ کې داسې ورگډ کړل شي چې په هرې ډلې کې د سوډانيانو د نفرو شمیره لس په سلو کې وي ، او تا ته به دا حکم هم دررسیدلې وي چې ته اوس ددې فوځ سالار نه ئې ، ته د فوځ په مرکزي دفتر کې په خدمت گمارل شوی او همدلته به خدمت ته راشي.»

«د ستر مقام خاونده !» ناجي ورته وویل «ماته دکوم جرم سزا راکول کیږي؟»

«که چېرې دا پریکړه دې خوښه نه وي نو د فوځ څخه جدا شه ،» صلاح الدین ایوبي ورته وویل .

«داسې معلومیږي چې زما پر خلاف کوم سازش شوی دې» ناجي ورته وویل «تاسې باید په دې هکله تحقیق وکړئ ، زه په مرکز کې زیات شمیر مخالفین لرم ،»

«زما گرانه دوسته !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل «ما دا پریکړه یواځې په دې خاطر کړېده چې زما د دولت او فوځ څخه د سازشونو د لرې د تل له پاره بیرون شي ، او ما دا پریکړه په دې خاطر کړېده چې په فوځ کې د یو چارته ، که څه هم ډیره پورته وي ، او یا ډیره ټیټه وي هغه به شراب نه څکي ، رمبرې به نه وهي او نه به په عسکري جشنونو کې نڅا ، گډا او سندري وي.»

«خو درونده مشره !» ناجي ورته وویل «ما خوله حضور څخه اجازه اخستې وه»

«او ما د نڅا ، گډا او سندرو اجازه په دې خاطر ورکړې وه چې دا فوځ ، چې ته ئې د اسلامي امت ساتوندویان گڼي ، دهغوی په اصلي بڼه کې ووینم. زه پنځوس زره کسان له یوه سره گونښه کولای نه شم په دې خاطر دهغوی په مصري فوځ کې مدغموم ترڅو دهغوی کړنې درستې کړم او دا هم واوړه ، چې په مونږ کې هیڅ سوډاني ، مصري ، یمني او عجمی نه شته ، ټول مسلمانان دي ، بیرغ مویو دي او مذهب مویو دي.»

«دروند امیر به زما د حیثیت په هکله فکر هم کړې وي چې زما حیثیت ته به څه پاته شي؟»

«هغه چې ته ئې وړتيا ولرې!» صلاح الدين ايوبی ورته وويل «په خپله تيره شوی (ماضي) باندې پخپله فکر وکړه، دا ضروری نه ده چې د خپلو کارونو قصې را ته بيان کړې..... سمدستي بيرته ولاړ شه او دخپل فوځ سپاهيان، ځناور، او د خوراک څښاک او..... د سامانونو کاغذونه تيار کړه او زما نائب ته ئې وسپاره، په اوه ورځو کې دننه دننه بايد زما د حکم تعميل وکړل شي»
ناجي غوښتل څه ووايي، خو صلاح الدين ايوبی د ليدنې د ځای څخه بيرون شو.

***** (۱۰)

دا خبره د ناجي حرم ته هم رسيدلې وه چې د مصر امير سلطان ايوبی، يوي نخونکې نجلی (ذکويي) ته دخپل ځان سره ټوله شپه د ناستې شرف وربښلې و. د (ذکويي) پر خلاف د حسد او کښې اور لاد پخوا څخه د سرو لمبو په څير هرې لورې ته خوله اچوله، ځکه دهغې د راتگ څخه ډير لږ وخت تير شوی و خود هغې ښکلا او ښايست په ناجي دومره اغيز کړې و چې هغه ئې د همغه لمړې ورځې څخه دخپل ځان سره ځای ناستې و گرځوله، هغې ته ئې د لږ ځنډ له پاره هم هغه حرم ته د تللو اجازه نه ورکوله چېرته چې هغه دوه نورې نخونکې ښايسته نجونې اوسيدلې، هغه (ذکويي) ته ځانته کمره ورکړې وه. هغو دوه نورو نجونو ته دا نه وه څرگنده چې ناجي هغې ته د صلاح الدين ايوبی دموم کولو او په دام کې د را نښلولو ترينينگ ورکوي، او دا چې ناجي د (ذکويي) سره يو ځای په يوي ډيرې سترې تخريبي منصوبې باندې کار کوي. دانورې دواړه نخونکې نجونې به هغه وخت نورې هم د اور په لمبو کې ورتيدې چې کتل به ئې چې دغې نوي نخونکې دهغوی په عاشق پوره برلاسي موندلې دي. په دې خاطر ئې د (ذکويي) پر خلاف کښه اونفرت نور هم ډيرښت وموند، دحرم دغه دواړه نجونو غوښتل (ذکويي) ته سمه او کلکه سزا ورکړې، او اوس چې ددې څخه هم خبرې شوی چې (ذکويي) د مصر دامير هم دومره زياته خوبه شوی چې ټوله شپه ئې له ځانه سره په خيمه کې ساتلې وه. نو ددې خبرپه اوريدو سره هغوی نورې هم ليونې شوی وي. خو هغې ته د سزا ورکولو يواځنی لار دهغې له منځه وړل و. د وژلو او له منځه وړلو دوه لارې کېدای شوی. زهر او يا اخستل شوی قاتل، چې هغه په خوب کې ووژني، خو په اوسني وخت کې دغه دواړه لارې شونې نه ښکاريدي، ځکه چې (ذکويي) بيرون نه رواتله، او د زهر وړو د ورکولو له پاره هلته ورتگ نه شو کېدای،

دې دواړو نخونکو د حويلی د تر ټولو چالاکه خادمه دخپل ځان سره دملگرې کولو هڅه وکړه، هغه ته به يې انعامونه ورکول، خو کله چې د کښې او حسد اخرې پولو د هغوی په سترگو کې وينې را پيدا کړې، نو هغوی يو قدم نور هم منځته واخست او دې نوکړې ته ئې دهغې د خوبې دانعام دور کولو لالچ ورکړ او خپله موخه ئې ورته وښووله، دا نوکره ډيره قوي شکله او چالاکه ښځه وه، هغې ورته وويل چې د سالار د اوسيدو ځای کې (ذکويي) ته د زهر وړو ورکول شونې نه دي نو موقع او فرصت نه په گټې پورته کولو سره به هغه په خنجر ووهی، او ددې کار له پاره وخت ته اړتيا ده، هغې وعده وکړه چې د (ذکويي) تگ راتگ به تر نظر لاندې ساتي، کېدای شي داسې فرصت ډير ژر په لاس راشي، دغه بدمعاشې ښځې دا هم وويل چې که چېرې کوم وخت په لاس ور نه شي نو د حشيشينو ملاتړ ته به ورغږ کړې، خو هغې ددې کار له پاره ډيره زياته بدله غوښتله، دواړه نجونو ورته ډاډ ورکړ چې څومره چې غواړي همغومره بدله به ورته ورکړل شي.

***** (۱۱)

ناجي د غصې څخه تک سور په خپلې کمرې کې اوخت را اوخت، (ذکويي) دهغې د يخولو ډيرې هڅې کړې وي، خو دهغې غصه د سپږدو پر ځای نوره هم گرميدله.

«ته ما پريږده چې زه يو ځل هغه ته ورشم» (ذکويي) په څلورم ځل ورته وويل «زه به هغه د شيشې په بوتل کې ورننه باسم»

«بيکاره ده!» ناچي په قهرجنه لهجه وويل «هغه کمبخته حکم نامه هم جاري کړې ده، او پرهغې عمل هم پيل شوی دی، زه ئې د هيڅ څايې د پريښولو کړې نه يم، پرهغه ستا جادو اغيز نه دې کړې، ما ته څرگنده ده چې زما پر خلاف دا سازش کونکې عناصر څوک دي، هغوی زما د لوړ شخصيت سره کينه لري، زه د مصر امير ټاکل کيدونکې وم، هغه وخت چې زه يو معمولي سالار هم وم ما د دې څايې پر حکمرانانو حکومت کړې دی، اوس ما ته هغه سالاري هم پاته نه شوه»، هغه دروازه چې دننه راوغوښت، او ورته ئې وويل چې پرته د ځنډه، ډير ژر اوروش را حاضر کړه.

د هغه د راز ملگرې او نائب اوروش راغې، نو ناچي د هغې سره هم په همدې موضوع خبرې وکړې، هغه اوروش ته کوم نوي خبر نه درلود، ځکه هغه د اوروش سره د صلاح الدين ايوبي د حکم نامې په هکله تردې دمخه هم تفصيلي خبرې کړې وې، خودوی د دې حکم نامې پر خلاف د څه عکس العمل د ښوولو په هکله لا تراوسه فکر نه وکړې، اوس د هغې په ذهن کې يو پلان راغلې و، نو اوروش ته ئې وويلې «ما د ځوابي عمل په هکله فکر کړې»

«څه!»

«بغاوت!» ناچي ورته وويل، اوروش چې چاپ هغه ته وکتل، ناچي ورته وويل «ته ولې حيران شوی؟ ايا تاته په دې هکله څه شک شته چې دا پنځوس زره سوډانيان به زما وفاداره نه وي؟ ايا دوی به د صلاح الدين ايوبي په نسبت زما او ستا د حاکم پاته کيدو غوښتونکې نه وي؟ ايا ته خپل فوځ د دې خبرې په کولو سره بغاوت ته نه شي تيارولای چې ورته ووايي «تاسې به د مصريانو غلامان گرځئ؟»

اوروش ژوره ساه واخسته او وئې ويل «ما په دې هکله فکر نه وکړې، د بغاوت کار د سترگو په رپ سره ترسره کيږي. خود مصر نوي فوځ بغاوت ټکولای شي، د مصر فوځ ته کومک هم ور رسيدای شي، حکومت سره د ټکر کولو او سرجنګولو تر مخه مونږ بايد په دې ستونزې باندې پوره غور وکړو»

«ما په دې ستونزې هم غور کړې دی» ناچي ورته ځواب ورکړ. «زه عيسايي پادشاهان د کومک له پاره را بلم، ته دوه پيغام وړونکې تيار کړه، هغوی ډير لږ ليرېم، راشه زما خبرې په غور سره واوره.

(ذکويي)! ته خپلې کوټې ته ولاړه شه،» (ذکويي) خپلې د ناستې څايې ته ولاړه او هغوی دواړه ټوله شپه په همدې څايې کې په خبرو کولو او پلان جوړولو کې مشغول پاته شول.

***** (۱۲)

صلاح الدين ايوبي د دواړو فوځونو د يوځاي کيدو او مدغم کيدو له پاره اوه ورځې وخت ټاکلې و، په دې هکله کاغذي کارونه روان و. ناچي هم په پوره توګه تعاون کاوه، څلور ورځې تيرې شوی وې، په دې دوران کې ناچي يو ځل بيا د صلاح الدين ايوبي سره کښيناست، خو هيڅ ډول شکايت او گيله ئې ونه کړه، د خپل تفصيلي راپور په ورکولو سره ئې صلاح الدين ايوبي په دې ډاډمن کړ چې په اومه ورځ به دواړه فوځونه يوبل کې مدغم کړل شي. د صلاح الدين ايوبي نائينو هم هغه ته ډاډ ورکړ چې ناچي په پوره توګه

تعاون کوي، خود بن سفیان را پور لږڅه اندېښنه را پیدا کوله، دهغې جاسوسي شبکې را پور ورکړې و چې په سوډاني فوځ کې نارامی او ناقراري مخ په ډیریدو ده. هغوی مصري فوځ سره په یوځای کیدو خوښ نه دي، دهغوی ترمنځ دا افواه خپریږي چې په مصري فوځ کې دا دغام نه وروسته به دهغوی حیثیت د غلامانو په څیر شي، هغوی ته به د غنیمت مالونه هم نه ورکول کیږي، او دهغوی څخه به د درنو کارونو د تر سره کولو کار اخستل کیږي، او د ټولو ستره خبره دا چې هغوی ته به د شرابو د څښلو اجازه هم نه ورکول کیږي. علي بن سفیان دا ټول راپورونه صلاح الدین ایوبي ته ور ورسول، ایوبي ورته وویل چې دا خلک د ډیرې مودې څخه په عیش او عشرت کې را لوي شوی دي. په دې خاطر به هغوی په دې نوي بدلون خوښ نه وي، زه ډاډمن یم چې هغوی به د نوو حالاتو او چاپیریال سره ځانونه عادي کړي.

«رښتیا! دهغې انجلی سره دې بیا لیدنه شوی که نه؟» صلاح الدین ایوبي ترې و پوښتل.

«نه!» علي ځواب ورکړ، «هغه سره د لیدنې امکانات په نظر نه راځي، زما کسان نه دې توانیدلې له هغې سره بیا ویني، هغه اوس ناجي په زندان کې بنده کړې ده.»

ددې څخه یوه شپه د مخه یوه پینځه وشوه، شپه لږ لږ تیاره شوی وه، (ذکويي) په خپله کمره کې ځانته ناسته وه، ناجي او اوروش په بله کمره کې و، هغې د آسونو د پینو اواز واورید، پرده ئې لرې کړه او وئې کتل چې بیرون د چراغونو په رڼا کې دوه آسپ سواره د آسونو څخه را کوز شول. د لباس له اړخه هغوی تاجران معلومیدل، خو د آسونو څخه د را کوزیدو وروسته هغوی نیغ د ناجي د کمرې په لور ولاړل، نو دهغوی د چال څخه را څرگندېده چې هغوی تاجران نه دي، په همدې وخت کې اوروش بیرون را ووت، دواړه سپاره دهغه په کتلو سره ودریدل، اوروش ته ئې د سپاهیانو په څیر سلام وکړ. اوروش د هغوی شاوخوا ته وکتل او دهغوی د لباس ننداره ئې وکړه، بیا ئې هغوی ته وویل چې وسله مو چیرې ده، دواړو ورته خپلې وسلې وښولې، دهغوی سره کوچنۍ توري او خنجرونه وو، اوروش هغوی دننه یوړل، دروازه چې په دروازه کې ولاړو.

(ذکويي) په ژور فکر کې ډوبه شوه، هغه د خپلې کمرې څخه را ووته او د ناجي د کمرې په لور ئې مخه کړه، خو دروازه چې هغه په دروازه کې ودروله، او ورته ئې وویل چې هغه ته حکم شوی دې چې هیڅوک هم دننه را پرې نږدې. حال دا چې (ذکويي) ته هلته داسې مقام ورپه برخه شوی و چې قومندانان ئې هم د حکم لاندې و، د دروازه چې په درولو سره هغې محسوس کړه چې کومه مهمه خبره شته، هغه ته را په یاد شو چې نژدې دوه شپې تر مخه ناجي دهغې تر مخه اوروش ته ویلي و چې «زه عیسائي پادشاهان دکومک له پاره راغواړم، ته دوه پیغام وړونکې تیار کړه، چې هغوی ته تر ډیر لږې ځایه پورې تگ ور په غاړه دې.» او بیا هغې ماته حکم وکړ چې خپلې کمرې ته ولاړه شي. او هغه د بغاوت خبرې هم کړې وې.»

هغې د دې ټولو خبرو په هکله هر اړخیزه فکر وکړ او بیرته خپلې کمرې ته ولاړه، دهغې او د ناجي د ځانگړې کمرې ترمنځ یوه دروازه وه چې هغې بلې لورې ته تړلې وه، هغې د همدې دروازې سره غوږ ونيو، ددنه څخه د سوکه خبرو اواز را ته، خو په خبره ئې څوک نه شو پوهیدای، د لږ څنډ وروسته هغې ته د ناجي لور اواز په غوږو شو، چې وئې وویل «د ابادېو څخه لرې اوسئ، که چیرې څوک مو په شک کې د نیولو هڅه وکړي نو تر ټولو لمړې دا پیغام له منځه یوسئ، په خپل ځان باندي هم لوبې وکړې او هر څنډ چې په لار کې درته را مخته

کيږي هغه له منځه یوسئ ، ستاسې سفر به څلور ورځې اخلي ، خو هڅه وکړئ چې په درې ورځو کې ورسېږئ، دشمال شرق لوري ته ، لوري هيرنه کړئ، شمال شرق.»

دواړه کسان بيرون راووتل ، (ذکويي) هم بيرون را ووتله ، هغې وکتل چې دواړه په آسونو سپريري، ناجي او اوروش هم بهر ولاړ دي ، کيداې شي سپرو ته د خداي پامانۍ په خاطر را وتلي وي ، سپاره په ډيره چټکۍ سره روان شول ، ناجي چې کله سترگې په (ذکويي) باندې ولگيدې نو ورغږې کړ او ورته ئې وويل «زه بيرون ځم ، کار مې ډير زيات دې ، ته ارام وکړه ، که چېرې په ځانته والي کې دې زړه تنگيږي نو د حويلۍ په انگر کې قدم وهه ،»

«هو !» (ذکويي) ورته وويل «د هغه وخته څخه چې دلته راغلي يم بيرون نه يم وتلي ،»

ناجي او اوروش ولاړل ، (ذکويي) چوغه واغوستله ، په ملا بند کې ئې خنجر بنځ کړ او د حويلۍ په لور روانه شوه ، هغه ځاي يو څو سوه گزه لرې و ، هغې ناجي ته دا ډاگيزه کوله چې هغه حويلۍ ته ورغلي ، دروازه چې ته هم هغې همداسې ويلي و ، حويلۍ ته په ورننوتلو سره د حويلۍ اوسيدونکې ټول حيران شول ، هغه دلمري ځل له پاره هلته تللي وه ، ټولو په ډير درنښت سره هغې ته بڼه راغلاست ووايه ، هغه دوه نجونو ، چې ددې د وژلو پلان ئې ترتيب کړې و ، هم ورته بڼه راغلاست ووايه ، (ذکويي) د ټولو سره لاس ورکړ او دهر يوه سره ئې خبرې وکړې او بېرته ولاړه ، هغه ملازمه هم هملته وه چې ددې د وژلو له پاره ورته پلان ورکړل شوی و. هغې (ذکويي) ته په ډيره ژوره توگه وکتل ، خو (ذکويي) بيرون را ووتله ،

د حويلۍ او دناجي د ځاي تر منځ لاره د لوړو ژورو نه جوړه وه ، (ذکويي) چې کله د حويلۍ څخه ووتله نو د ناجي د استوگنځاي په لور د تللو پر ځاي ډيره په چټکۍ سره په يوي بلې لوري روانه شوه. د هغې پسې وروسته يوبل تور سيوري هم را روان و. هغه د کوم انسان پرته بل څه نه شو کيداې ، خود سر نه تر پښو پورې په يو ډول لباس کې پتيدل ئې يوه بُت ته ورته و ، کله چې (ذکويي) خپل تگ نور هم چټک کړ نو دې سيوري هم په خپل تگ کې تيزوالي راووست. مخته گڼ ځنگلي بوټي و ، (ذکويي) هملته پته شوه ، تور سيوري هم په همدې ځنگل کې ورک شو. ددې څخه نژدې سل يونيم سل گزه لرې د صلاح الدين ايوبي استوگنځاي و ، چې په چاپير کې ئې د فوځ لوړو رتبه مامورين اوسيدل.

(ذکويي) همغې لوري ته تلله ، د هغې د خوزيدو سره سم هغه تور سيوري هم را پورته شو ، سپوږمۍ ډيره صافه وه ، خوددې سره سره بيا هم دهغې سيوري مخ په نظر نه راته ، دهغې د پښو او قدم اواز هم نه پورته کيده ، د سيوري لاس پورته شو او په لاس کې ئې خنجر و ځليد ، او په ډيره چټکۍ سره ئې خنجر د (ذکويي) د کيڼاړخ اوږې او څټ تر منځ ورننويست ، (ذکويي) اواز و نه ويست او خنجر ئې له تنې وويست ، (ذکويي) د دويمه ستر زخم د خوړلو سره سره بيا هم په ډيره تيزۍ سره خپل خنجر د ملا بند څخه راوويست ، کله چې هغه سيوري پرې بل وار کاوه نو (ذکويي) د هغې د خنجر لاس په خپل لاس کې کلک کړ او په خپل خنجر ئې دهغې سينه وڅيرله. هغه اواز واوړيد ، او دا اواز د يوي بڼځې اواز و ، (ذکويي) د دويم وار له پاره خنجر پورته کړ او دا ځل ئې د هغې په گلمو کې ئې ورننويست ، ددې سره يوځاي دهغې په خپل اړخ کې هم خنجر ولگيد خو زخم ئې ډير ژور نه و. سيوري د زخمونو له لاسه پر ځمکه را پريوت ،

(ذکويي) دا ونه کتل چې پر دې دا غلچکي يرغل کونکې څوک و ، هغې منډه واخسته ، د هغې د جسم څخه وينه بهيده ، هغې ته د صلاح الدين ايوبي استوگنځاي د سپوږمۍ په رڼاکې تر سترگو شو. نيماي لاره ئې

وهلی وه چې سر پرې وگرځید، دهغې په تگ کې سستوالې راپیدا شو، هغې چې پیل کړې «علي.. ایوبي... علي... ایوبي» دهغې کالي په وینو سره شوی و او په ډیره سختۍ سره ئې قدم اخستلای شو. دهغې منزل ته ډیره لږه لار پاته وه خو هلته ته ئې رسیدل ورته شونې نه ښکاریدل. هغه په پرلپسې توگه علي بن سفیان او صلاح الدین ایوبي ته اوازونه کول، هلته نژدې یوه ساتونکې پهره کوله، دغه ساتونکې دهغې اوازونه وواریدل نو ورمنده ئې کړه (ذکويي) پر هغې ورو لویده او ورته ئې وویل «ما د مصر امیرته ورسوه، ژر کوه، ژر کوه، ساتونکې چې هغه په وینو ککړه وکتله نو په اوږه ئې را واپوله او منډې ئې کړې.

***** (۱۳)

صلاح الدین ایوبي په خپلې کمږې کې ناست د علي بن سفیان راپور ئې اوریده، دهغه دوه نور نائبان هم ورسره یو ځای و. دا راپورونه دومره په زړه پورې نه و. علي بن سفیان د بغاوت اندېښنه ښووله چې غور پرې کیده، دروازه چې د ویرې په حال کې دننه را ننوت، او وئې ویل چې یو سپاهي یوه زخمې نجلۍ په شا د دروازي بیرون ولاړ دې، او وائې چې دا نجلۍ د مصر د امیر سره کتل غواړي، ددې خبرې داوړیدو سره سم علي دغشي په څیر د کمږې څخه بیرون راووت. دهغې پسې صلاح الدین ایوبي هم را منډه کړه، انجلۍ ئې دننه راوړه، صلاح الدین ایوبي وویل چې سمدستي طبیب او جراح را وبولئ، نجلۍ د صلاح الدین ایوبي په پالنگ باندې واچول شوه، د لږ ځنډ وروسته پالنگ په وینو تک سور شو.

«هیڅوک مه را بولئ»، نجلۍ په کمزوري اواز سره وویل، «ما خپله دنده تر سره کړې ده»

«ته چا زخمې کړې ئې (ذکويي)؟» علي بن سفیان ترې وپوښتل.

«تر هر څه لمړې ضروري خبرې واورئ» (ذکويي) ورته وویل «د شمال شرق لورې ته دوه اسپ سواره ولیږئ، هغوی ته به دوه سواره تر سترگو شي، د دواړو بادامی رنگ چوغې په ځان کې دي، د یوه آس سوراو دبل توردې، هغوی د تاجرو په څیر دي، دهغوی سره د سالار ناجي یو پیغام دې چې عیسائی پادشاه فرینک ته ئې استولې دې، د ناجي دا سوډاني فوځ به بغاوت کوي، ماته ددې اخوا نور څه معلوم نه دي، ستاسې سلطنت د سترگوان سره مخ دې، هغه دوه سپاره په لار کې ونیسئ، دهغوی سره د پېښې ټول تفصیل موجود دې.. په همدې خبرو خبرو کې په (ذکويي) باندې بې هوشي راغله.

دوه طبیبان راغلل، هغوی د (ذکويي) د وینې د بندولو هڅه وکړه، دهغې په خوله کې ئې دوائې ورو واچوله، چې په اغیز ئې هغه یو ځل بیا دخبرو کولو شوه، هغه ضروري پیغام رسولې و، دهغې وروسته هغې نورې ټولې خبرې چې ورته معلومه وي، واورولې، د نمونې په توگه ناجي د اوروش سره څه ډول خبرې کولې، او هغه ئې څه ډول د خبرو له ځای څخه خپلې کمږې ته استولې وه، د ناجي غصه او منډې ترې، ددوه سپرو راتگ،..... بیا هغې وویل چې هغه نه پوهیږي چې پر هغې باندې یرغل کونکې څوک و. ځکه هغې د فرصت او وخت نه په گټې اخستلو سره دراپور ورکولو په خاطر دې خوا د راتگ هڅه کوله چې د شاله خوا چا پرې د خنجر وار وکړ. هغې هم د خپل خنجر په واسطه په یرغل کونکې باندې وار وکړ، د یرغل کونکې اواز دا په ډاگه کوله چې یرغل کونکې کومه ښځه ده. هغې د یرغل او حملې ځای وروښود، هغه ځای ته ئې سمدستي ساتونکې ورو واستول، خو (ذکويي) ویلې و چې هغه ژوندۍ نه شي پاته کیدای، ځکه چې زما خنجر دهغې په سینه او گلمو کې ورننوتې دې.

وينه نه دریدله ، ډیره وینه له مخکې بهیدلې وه ، (ذکويي) د صلاح الدين ايوبی لاس و نیو او بنکل ئې کړ نو وئې ويل «الله دې تا او ستا سلطنت تل سلامت ولري ، ته ماتې خوړونکې نه ئې ، له ماڅخه ډیر هیڅوک دا نشي ویلاي چې د صلاح الدين ايوبی ایمان څومره ټینگ او پوخ دې.» بیا ئې علي بن سفیان ته مخ را و اړاوه ، «ماڅو به څه کمې نه وي کړې؟ هغه دنده چې تارا سپارلې وه هغه مو پوره کړېده»

«تا د هغې څخه چې مونږ درته ویلې و زیاد وکړل» علي بن سفیان ورته وویل ، «زما په وهن او گمان کې هم نه و چې ناجي به تردې حده پورې خطرناکه کارونه وکړي او تا ته به د خپل ځان څارنه درپښه شي ، ما خو ته هلته یواځې د څارکښۍ له پاره لیرلې وي.»

«کاش چې زه مسلمانانه وائې» (ذکويي) ورته وویل ، د هغې دسترگو څخه اوبنکې را روانې شوی ، نو وئې ويل «زما ددې کار هر څومره بدله چې ماته را کول غواړئ ، هغه زما رانده پلار او په ناروغیو اخته مور ته ورکړئ، زه دهغوی مجبوریتونو د دولس کاله په عمر نخونکې گرځولې وم.»

د (ذکويي) سر یوې لورې ته پریوت ، سترگې ئې نیمائې پرانستې وي او شونډې ئې داسې خلاصې وي لکه څوک چې مسکې شي. طیب ئې په نبص لاس کښیښود او د صلاح الدين ايوبی په لور ئې وکتل او سر ئې و خوځاوه ، د (ذکويي) روح د هغې د جسم څخه الوتې و.

صلاح الدين ايوبی وویل «دا چې د هر مذهب سره وه ، خو په پوره عزت سره ئې خاورو ته و سپارئ ، هغې د اسلام له پاره ځان څار کړ ، حال دا چې که هغې غوښتلې نومونږ ته ئې دوکه هم را کولې شوه.»

دروازه چې راغې او وئې ويل چې ، بیرون د یوې ښځې لاش راوړل شوی ، لارل او وئې کتل چې د نیمائې عمر د یوې ښځې لاش دې ، د پښې په ځای کې دوه خنجره موندل شوی ، دا ښځه هیچا هم نه پیژندله ، دا د ناجي د حویلی ملازمه وه چې د انعام په خاطر ئې په (ذکويي) باندې وژونکې غلچکي یرغل کړې و. (ذکويي) د شپې شپې د فوځي رسم ورواج په ترسره کولو په ډیر درنښت سره خاورو ته و سپارل شوه ، او د ملازمې لاش ته ئې یوه کنده وویستله او خاورې ئې پرې واورولې ، دواړه په ډیره پټه توگه خاورو ته و سپارل شو ، کله چې د هغوی د خاورو ته د سپارلو پروگرام روان و نو صلاح الدين ايوبی د ښه نسل اته آسونه راوغوښتل او دخپلو ساتونکو څخه ئې اته کسان و ټاکل او هغوی ئې د علي بن سفیان په مشرۍ د ناجي د هغه دوه استازو پسې ، چې د ناجي پیغام ئې له ځانه سره د عیسایانو پادشاه ته ور وړ ، واستول.

«(ذکويي) څوک وه؟»

دا د مراکش د هیواد یوه نخونکې رقاصه وه ، هیچاته معلومه نه وه چې مذهب ئې څه دې؟ هغه نه مسلمانانه وه اونه عیسایي ، لکه څنگه چې وویل شول چې علي بن سفیان د صلاح الدين ايوبی د انتلیجنس (Intelligence) یعنی د څارکښۍ او د رازونو د راټولولو د څانگې مشر و ، او هغه ته د نورو د اسرارو او رازونو د موندلو له پاره مختلفې لارې غوره کول و ، نو په دې اساس صلاح الدين ايوبی هغه له خپله ځانه سره مصر ته راوستې و ، دلته په راتللو سره ورته څرگنده شوه چې د سوډاني ساتونکې لښکر د ډلې سالار ناجي یو سازشي او شیطان صفت انسان دې ، هغه د ناجي د حال د معلومولو له پاره د هغې پسې دخپلو جاسوسانو جال غورولې و. هغه ته د راز یوه دا پټه ډاگیزه شوه چې ناجي د حسن بن صباح د فدایانو په څیر خپل مخالفین د بنایسته نجونو او حشیشو په واسطه په خپل جال کې را نښلوي ، یا ئې د خپل ځان غلاموي او

يا ئې له منځه وړي ، علي بن سفیان د ډيرو زياتو هڅو وروسته (ذکويي) د مراکش څخه راوبلله ، او په خپله ئې د انسان پلورونکو په بڼه کې هغه په ناجي وپلورله ، ددې نجلی سره داسې جادو و چې دهغې په واسطه ناجي غوښتل هغه د صلاح الدين ايوبي پر خلاف استعمال کړي ، خو هغه په خپله ددې نجلی په دام کې و نښت ، نښت هم داسې چې دخپل نائب سالار سره ئې ددې نجلی تر مخه د راز ډيرې مهمې خبرې هم کولې .

ناجي (ذکويي) د جشن په شپه د صلاح الدين ايوبي خيمې ته واستوله ، او پر خپله دغه بریا باندي ، چې هغه د صلاح الدين ايوبي بټ ورمات کړ ، ډير وياړيده ، دهغه گمان داو چې اوس به هغه دهمدې نجلی په لاسو شراب هم څښي ، او په دې ترتيب به هغه خپل مريد او غلام وگرځوي ، خو دهغې شيطانانو ته هم دا پوهه نه وه ورپه برخه شوی چې (ذکويي) پخپله د صلاح الدين ايوبي جاسوسه ده ، هغه ورته هلته په خيمه کې راپورونه ورکوي ، او بيرته د صلاح الدين ايوبي څخه د راتلونکو پروگرامونو په هکله هدايت اخلي . (ذکويي) دهغې دخيمې څخه د وتلو وروسته بلې لورې ته تللې وه ، چې هلته ورته د سر نه تر پښو پورې پټ يو انسان انتظار کاوه ، هغه انسان پخپله علي بن سفیان و ، چې هغه ورته څه نورې لارښوونې هم وکړې ، دهغې وروسته (ذکويي) د ناجي د کوره څخه بيرون را ونه شوه وتلاي ، په دې خاطر هغې علي بن سفیان ته بل کوم راپور ورنه شو کړاې ، خو کله چې ورته وخت تر لاسه شو او هغه دهمدې راپورد ورکولو له پاره چې د الله پرته بل چاته معلوم نه و ، راووتله ، نو د هغسې پيښې سره مخ شوه ، دا د (ذکويي) بدنصیبې وه چې په حويلۍ کې دهغې پر خلاف پدې خاطر سازش کيده چې هغې پر ناجي قبضه کړې ده ، دا سازش کامياب شو او (ذکويي) ووژل شوه ، خو هغه د اطلاع تر رارسولو پورې ژوندۍ پاته شوه .

دهغې دمړينې څخه څو ورځې وروسته ، هغه معاوضه چې علي بن سفیان ئې ورسره ژبه کړې وه د صلاح الدين ايوبي له اړخه د انعام سره يوځای او هغه رقم چې علي بن سفیان په ناجي د هغې دپلورلو په واسطه تر لاسه کړې و ، ټول دهغې معذورو والدېنو ته په مراکش کې ورکول شو .

***** (۱۴)

دمرگونې شپې ستوري له منځه ولاړل او د سهار د را څرگندېدو سره سم علي بن سفیان دخپلو اتو نورو ملگرو سره په ډيره چټکۍ سره د شمال شرق په لورې خپل اسونه وځغلول ، ابادۍ ډيرې وروسته پاته شوی ، هغه ته په ډاگه وه چې د فرينک دربار ته کومه لار ورغلي ، که څه هم دا عربي آسونه په سترتيا کې هم تازه دمه معلوميدل ، خو بيائې هم د شپې له اړخه خپلو آسونو ته لږ څه ارام ورکړ . هلته لرې دلمرخاته خواته علي بن سفیان دوه اسپ سواره وکتل چې خپل آسونه ځغلوې ، هغه د خپلو ملگرو لاره بدله او د کوچنيو غونډيو په ژورو کې ئې خپل آسونه په ځغاسته کړل ، هغه ددښتو په ليکو بڼه پوهيده ، د لارې د خطا کولو اندېښنه ورسره نه وه ، هغه خپلې ډلې ته د نور تيزتگ امر وکړ . دمخکې سپرو او ددوی ترمنځ اوس نژدې څلور ميله فاصله پاته شوی وه . دا فاصله نژدې شوه خو آسونه ستومانه و . کله چې هغه د کجورو بوټو ته ورسيد نو هغه دوه سپاره نژدې دوه ميله لرې د خاورو د يوې غونډۍ سره روان وو ، دهغوی آسونه به هم ستومانه شوی و . دواړه سواره د آسونو څخه را بنکته شول او په همدې ځای کې له نظره ورک شول . او لاره ئې بدله کړه .

فاصله د وخت په تيريدو سره کميده او کله چې فاصله څو سوه گزه پاته شوه نو هغه دواړه سپاره د بلې لارې څخه منځته راغلل . هغوی د آسونو د ځغولو او اوزونه اوريدلې و ، هغوی بيرته له نظره پناه شول ، علي بن سفیان خپل آس نور هم ورتيز کړ پاته نور و سپرو هم خپل آسونه په ځغاسته کړل ، کله چې د غونډيو دننه

ورغلل نو گوري چې هغه دواړه سواره دهغې ځاي څخه چېرې خوندي ځاي ته تللي و. خو هغوی کوم لري ځاي ته نه و تللي هملته لنډ چېرته پټ و، او گمان کيده چې ويريدلي به وي، مخکې شگلورپه غونډۍ وي چې لاره پيدا کول په کې ستونزمنه خبره وه. علي بن سفيان خپل آسونه په يوه صف کې ودرول، او پخپله تبتيدونکو ته نژدې سل گزه نژدې ور ورسيد، يو غشي ويشتونکې د لري څخه د غلديدونکې آس څخه يو غشي وويشت، چې د يوه آس په پښه کې و نښت، آس د کنترول ووت، د لري څخه منډو تررو وروسته هغه دواړه محصور شوی و، هغوی خپله وسله پر ځمکه و غورځوله، او درواغ ئې وويل، خپل ځانونه ئې تجاران و بنول، خود تلاشی په وخت کې ترې هغه پيغام ترلاسه شو چې ناجي ورکړې و، ددواړو لاس و پښی ئې ور وتړلې، آسونو ته ئې دارام کولو وخت ورکړ او د لري څخه ځنډ وروسته ټول بيرته راستانه شول.

صلاح الدين ايوبي په ډير بې صبرۍ سره انتظار کاوه، ورځ تيره شوه، شپه هم په تيريدو و، نژدې نيمائې تيره شوی وه، ايوبي په خپله بستره باندې پروت و. او سترگې ئې سره ورغلې وي. د سهار په مهال ددروازې په نرم ټک ټک سره دهغې سترگې و غوريدې، منډه ئې کړه او دروازه ئې پرانسته، گوري چې علي بن سفيان ولاړ دې، دهغې تر شا دهغه اته ملگري او دوه بنديان ولاړ دې. علي او دهغې بنديان ئې خپلې کوټې ته را وبلل، او د علي څخه ئې د ناجي پيغام واخيست او وئې لوست، لمړې خو ئې د مخ رنگ تک ژير شو او بيا يو ناڅاپه لکه وينه ئې چې په جوش کې راغلې وي او مخ او سترگو ته ئې ختلې وي، داسې سوروالې په کې را وځليد.

د ناجي پيغام لېر شاتنه اوږد و، هغه دا د صليبيانو يو پادشاه «فرينک» ته ليکلې و چې هغه دې په دغه دغه ورځ، او دغه تاريخ د يونانيانو، روميانو او نورو صليبيانو سره يوځاي د خپلې بحري بيړۍ په واسطه خپله فوځونه د روم په بحيره کې ښکته او پر مصر دې يرغل راوړي، د يرغل د خبر سره سم به دغه پنځوس زره سوډاني فوځ د مصر د امير پر خلاف بغاوت کوي، دمصر نوي فوځ به د بغاوت او ستاسې د فوځي يرغل دواړو مقابله په يوه وخت کې ونه شي کولای، ... ددې سره ناجي د ټول مصر او يا د مصر د يوې برخې د حاکميت شرط هم کښيښودې و.

صلاح الدين ايوبي پيغام ورونکې دواړه کسان په توره کوټه کې بنديان کړل او سمدستي ئې د خپل فوځ يوه ډله و استوله تر څو ناجي او دهغې نائيبين په خپلو خپلو کورونو کې تر څارنې لاندې ونيسي. د ناجي د حويلۍ ټولې ښځې ئې ازادې کړې، دهغې ذاتي خزانه ئې په سرکاري خزانه کې راگډه کړه، خود ټول هر څه ئې پټ و ساتل، صلاح الدين ايوبي د علي بن سفيان په کومک سره په هغه پيغام کې چې ترلاسه کړې ئې و د يرغل تاريخ تبديل کړ او خپلو دوه ذهينو وگړو ته ئې دا پيغام ورکړ او د فرينک په لور ئې و استول، هغودواړو ته ويل شوی و چې خپل ځانونه د ناجي استازي وښيي. دهغوی د استولو سره سم ئې په مصري فوځ کې د سوډاني فوځ د وريوځاي کولو پريکړه هم وځنډوله،

اتمه ورځ استازي بيرته راغلل، هغوی فرينک ته د ناجي پيغام ورسولې و او د ناجي په نوم ئې د فرينک څخه هم پيغام له ځانه سره راوړې و. فرينک ليکلې و چې د تاريخ څخه دوه ورځې د مخه دې سوډاني فوځ دمصر د امير پر خلاف بغاوت وکړې، ترڅو صلاح الدين ايوبي ته د صليبيانو د يرغل فکر هم په ذهن کې را ونه گرځي او دخپل باغي فوځ په ټکولو کې مصروف پاته شي. علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي په اجازې سره هغه دواړه استازي هم تر څارنې لاندې و نيول، دا عزتمنده څارنه وه، چې په کې دواړو ته دارام اوښه غذا ټولې اړتياوي پوره شوی وي، دا يو احتياطي تدبير و ترڅو دا راز بيرون را ونه وځي.

صلاح الدين ايوبی د روم د بحیرې په ساحل کې په هغه ځایو باندې خپل فوځونه پټ و اچول چېرې چې د صلیبیانو بحیرې بیړۍ لنگر اچو. هغه ددې ځای څخه لږ شاتته لرې خپله بحیرې بیړۍ هم ودروله، یرغل ته لا یو څو ورځې پاته وي، یو تاریخ پوه «سراج الدین» لیکې چې سوډاني فوځ د صلیبیانو د یرغل تر مخه بغاوت کړې و چې ایوبی هغه د ټوپک په زور نه بلکه د ډیپلوماسۍ او بښنګنې په واسطه آرام کړې و، د بغاوت د ناکامۍ یو سبب داهم کیدای شي، چې باغیانو ته خپل سالار ناجي په هیڅ ځای کې نه تر سترگو کیده، او نه ئې کوم نائب په نظر راته، هغوی ټول لا د پخوا څخه بندیان و، خو یوبل تاریخپوه «هیتاچي» لیکې چې سوډاني فوځ د صلیبیانو د یرغل څخه ډیر وروسته بغاوت وکړ، خو دغه دواړه تاریخ پوهان په نورو پیښو کې د یوه آند خاوندان دي. دواړو دا لیکلي چې صلاح الدین ایوبی د شپې د شپې ناجي او دهغې نایبینو ته د مرګ سزا ورکړه او په نوم ورکو قبرونو کې ئې وربنځ کړل.

دې دواړو تاریخ پوهانو د یوه بل تاریخ پوه «لین پول» سره یوځای د صلیبیانو د فوځونو شمیره یو شان ښوولې ده، هغوی لیکې چې په لیک کې د لیکل شوی تاریخ په مطابق د صلیبیانو بحیره چې په کې د فرینک، یونانیانو، رومیانو او سسلسي بحیرې ځواکونه شامل و د یوه قوماندې لاندې د روم په بحیره کې را څرګند شول، د تاریخپوهانو د شمیرو په مطابق په دې بحیرې بیړه کې د جنګي جهازونو شمیره یوسل او پنځوسو ته رسیده، ددې نه اخوا دولس ستر جنګي جهازونه هم و چې په کې په مصر باندې د یرغل له پاره عسکري ځواکونه بار وو. ددې فوځونو عسکري قوماندان «ایملرک» و، ددې نه اخوا هغه بادې کشتی چې خوراکی مواد پرې بار و د هغوی شمیره نه معلومیده، دا ټول جهازونه په دوه قطارونو کې را روان و.

د دفاع قومنده صلاح الدین ایوبی په خپلو لاسو کې واخسته، هغه پریښول چې د صلیبیانو بحیره تر ساحله پورې را ورسېږي، کله چې د تر ټولو لوی بحیرې جهاز لنگر و اچاو، نو یو ناڅاپه ئې د اور لاندې و نیوه، دا د منجنیقونو څخه ور غورځونکې د اور شعلي وي ددې ترڅنګ د اور گولی او داسې غشي هم و چې دهغوی وروستی برخې له ځانه سره اور لیرېداوه. د مسلمانانو له اړخه د ورتوغول شوی اور په واسطه ددې جهاز او کشتیو بادبانونه اوسوځیدل، جهازونه چې د لرګیو څخه جوړ شوی و د اور په لمبو کې را و نغښتل، د بله اړخه د مسلمانانو بحیرې بیړه هم په حرکت راغله هغوی هم د صلیبیانو د جهازونو په لور د اور په توغولو پیل وکړ، داسې بریښیده لکه دروم بحیرې چې اور اخستې وي، د صلیبیانو جهازونو د وارښتائې څخه مخونه بل لورې ته کړل او په خپلو منځو کې یو له بله سره په ډغرو او ټکرو شول او یو بل ته ئې اور و اچاوه، صلیبي فوځیان په سمندر کې ور و غورځیدل، دهغوی له ډلې څخه چې کوم سپاهیان و چې ته را ووتل نو هغوی د صلاح الدین ایوبی د فوځیانو د غشونکار شول.

د بله اړخه نور الدین زنگي د فرینک پادشاه په سلطنت یرغل وروړ، په دې وخت کې فرینک خپل یو شمیر فوځیان په مصر باندې د یرغل له پاره د وچې له لارې را استولي و. او پخپله فرینک د خپلې بحیرې سره یوځای را روان و. کله چې ورته په خپل سلطنت د یرغل کولو خبر را ورسید نو په ډیره سخته توګه ئې ځان خوندي او د خپل سلطنت په لور ورو و خوځید. خو هلته نړۍ بدله شوی وه، د روم په بحیره کې د صلیبیانو متحده بیړه په اور کې و سوځیده او فوځ ټول یا خو ډوب شو او یا په بیړیو کې و سوځیده، یواځې «ایملرک» د صلیبیانو قومندان ددې هلاکتونو څخه خوندي پاته شوی و. هغه وسله و غورځوله او د سولې وړاندېز ئې وکړ چې د ډیر ستر رقم په بدله کې ئې وړاندېز ومنل شو. د یونانیانو او سسلي یوڅو جهازونه چې د ساحل څخه لرې پاته و، د سوځیدو څخه خوندي پاته شوی و. صلاح الدین ایوبی هغوی ته د خپلو جهازونو د بیرته

وړلو اجازه ورکړه. خو په لاره کې داسې بحري طوفان راغې چې هغه ټول ئې په اوبو کې د جنګ پرته ډوب او غرق کړل.

د ډسمبر په ۱۹مه په ۱۱۲۹ زېږدیز کال صليبيانو په خپلې ماتې باندې لاسليک وکړ او صلاح الدين ايوبي ته ئې د جنګ تاوان ورکړ.

د جنګ او جګړې زيات شمير تاريخ پوهانو د صلاح الدين ايوبي ددې سوبې شمله د هغې د څارګڼۍ د شبکې د مشر علي بن سفيان په سر ږدي، ددې تر څنګ د (ذکويي) تر نامه لاندې دنخونکې نجلۍ د رول په هکله يو مراکشي تاريخ پوه «اسدالاسدي» يادونه کړې ده او د علي بن سفيان سره ئې د پيژندګلوي په هکله هم همدې تاريخ پوه ليکنه کړې ده ،

دا خو پيلامه وه ، ددې وروسته د صلاح الدين ايوبي ژوند نور هم ډير په ګواښونو او خطرونو کې ډوب شو.

***** (۱۵)

د صليبي جاسوسي شبکو لخوا د روزل شوو نجونو نادودې او د مسلمانانو کمزورتيا (۲):

اومه نجلۍ او نادودې ئې:

د روم په بحيره کې د صليبيانو د بحري بيړۍ او فوځ د ډويديو او غرقيدو وروسته بيا هم صلاح الدين ايوبي دمصر په همدغه ساحلي سيمه کې پاته شو. اوه ورځې تيرې شوې، د صليبيانو څخه د جنگ تاوان هم واخستل شو، خو د روم بحيري تر اوسه هم هغه پاته سالمې او يا سوځيدلې جنگې بحري کشتۍ او نيم ژوندي سپاهيان په خپل ځان کې ډوبول، ځکه يو شمير صليبي ملاحانو او سپاهيانو د سوځيدونکو کشتيو څخه ځانونه په اوبو کې غورځولي و. هلته لري په سمندر کې نژدې اوه ورځې وروسته هم د يو څو کشتيو بادبانونه رپانده په نظر راتلل، خو په هغو کې کوم انسان نه و، خيرې شوو او شلیدلو بادبانونو دغه کشتۍ د سمندر رحم وکرم ته پری ايښې وي، صلاح الدين ايوبي د هغې پاته لاهو شوو کشتيو د پلټنې په خاطر خپلې څارونکې کشتۍ ور واستولې، او لارښوونه ئې ورته کړې وه چې که چېرې کومه کشتۍ سالمه، دکار وړ او روغه پاته وي نو هغه دې ساحل ته راکش کړي، او هغه چې کاري وړتيا و نه لري نو دهغوی څخه دې سامان او دکار وړ نور شيان راواخلي. کشتۍ ولاړې او د جهازونو څخه سامان او وسلې راټوليدې، په دې جهازونو کې ډيره وسله او د خوراک څښاک سامونونه ځای په ځای شوی و،

په سمندر کې د اوبو په سرد مړو لاشونو ډير بد حال جوړ کړې و، د اوبو څپو به هغوی د سمندر تر ساحل پورې راوړل او د ساحل سره به ئې وهل، ددوی تر منځ څه سوځيدلي و او څه نور بيا ماهيانو او نورو بحري حيواناتو خوړلي و، او يو شمير په کې داسې هم و چې په غشو سوري سوري شوی و، د صلاح الدين ايوبي د صليبيانو د وسلو (غشو، نيزو، تورو، او.....) ژوره کتنه وکړه او هغه ئې دخپلو وسلو سره يوځای کښيښودل او ددواړو د ځواک او توان جاج ئې واخست. دبله اړخه يو شمير ژوندي خلک لا تر اوسه هم په سمندر کې د سوځيدلو کشتيو او جهازونو په تختيو باندې لامبو وهونکې د ساحل په لور را تلل. ددغو وړو، ترو او ستومانه شويو خلکو د لامبو تختۍ چې کومې لورې ته د سمندر موجونو ويشتلې دوی به هملته دمرگ په انتظار بې هوشه پراته و او مسلمانانو به هغوی را نيول او خپلو خيمو ته به ئې را وړل، د څو ميله اوږد ساحل حال همداسې و. صلاح الدين ايوبي خپل سپاهيان د مصر په ټول ساحل کې خپاره کړي و. او ورته ئې ويلې و چې هر چېرې چې د سمندر څخه کوم بندي په لاس درشي نو هغه ته د ځنډ پرته کالي او خوراک تيار کړئ او که چېرې کوم يوزخمي مو وموند د هغې علاج وکړئ، ددې ټول انتظام وروسته ئې ټول بنديان يوځای کې را غونډول. صلاح الدين ايوبي پر خپل اس سپور په ساحلې سيمه کې گرځيده، هغه دخپلې خيمي څخه نژدې دوه ميله لرې ولاړ، مخته ورته يوه غونډۍ شکله سيمه راغله، ددې غونډۍ يو لورې ته سمندر او بلې ته دښته وه، دا شينلورپه سيمه وه چې په کې د کجورو د بوټو څخه علاوه نور دښتي او ځنگلي بوټي هم را ټوکيدلي و. صلاح الدين ايوبي د خپل آس څخه ښکته او په دغه سيمه کې د خپل آس سره يو ځای په خپلو

پښوروان شو. له ده سره دده څلور ساتونکې سپاره هم ملگري و. دلر تگ وروسته ئې خپل آس خپلو ساتونکو ته ورکړ او هغوی ته ئې هملته د تم کیدو امر وکړ. له ده سره د هغې درې سالاران هم و، په دې ډله کې د هغې د راز ملگري «بهاؤالدین شداد» هم و. هغه ددې جنگ څخه یوه ورځ دمخه ددې د کتلو له پاره دعربو څخه راغلې و، هغوی هم خپل آسونه ساتونکو ته پرېښول او د سلطان سره یو ځای روان شول. هوا یخه وه او په سمندر کې هم ښکته پورته نه مالومیده، د سمندر څپې به را تللې او لرې به د غونډیو سره دپټکر وروسته بېرته ماتیدې، ایوبی او د هغې ملگري په قدم قدم تر ډیره لرې پورې ولاړل، ان تردې چې د ساتونکو له نظره ورک شول، د هغوی د شا او کینې لورې ته سترې سترې غونډۍ او ښې لورې ته د سمندر شگې وې، هغه په یوې غونډۍ باندې ودرید چې لوړوالې به ئې دوه دوه نیم گزه و، د روم د بحیرې په لور ئې وکتل داسې ښکاریده چې د سمندر شینوالې د ایوبی په سترگو کې کښیوتې وې، د هغې پرمخ د سوې او بریا مسکاوه، او د هغې غاړه او سرد شکر د پرځای کولو له پاره څه ډیر ښکته شوی و.

هغه خپل رومال په پوزه کړ او پوزه ئې بنده کړه او وئې ویل «څومره بد بوي دې». د هغه د نورو سالارانو سترگې په سمندر کې ډوبې وې، هغوی ته د پر پر او اوزونه تر غوړو شول، وئې کتل چې څو غونډه خوړونکې مرغان وزرونه پرې کوي او د غونډۍ په غاړه د ساحل تر څنگ را کښیوزي، ایوبی وویل «هلته لاشونه دي»، دوی هلته ولاړل گوري چې دا مرغان په درې لاشونو لگيادي او غونډې ئې را شکوي، یوه مرغه د یوه لاش څخه د هغې کوپړۍ په خپلو پنډو کې را واخسته او والوت، په هوا کې دلر څه الوت وروسته ئې هغه کوپړۍ ځمکې ته را پرېښوده چې د صلاح الدین ایوبی په مخ کې را پریوته. په کوپړۍ کې سترگې پرانستې پاته وې، داسې برېښیده لکه صلاح الدین ایوبی ته چې وینې، د مخ او وینستانو څخه ئې پوره په ډاگه کیده چې دکوم صلیبي کوپړۍ ده، ایوبی هم تر ډیره ځنډه دې کوپړۍ ته کتل، بیا ئې دخپلو سالارانو په لور وکتل او وئې ویل «ددې خلکو کوپړۍ د مسلمانانو د کوپړیو څخه ښه دي، دا ددې کوپړیو کمال دې چې زمونږ خلافت د شرابو او ښکلو ښځو او نجونو د گرداب په څپو کې ډوبیږي او له منځه ځي».

«هو! صلیبیان د موربه کانو په څیر اسلامي سلطنت تر حلقومه تیروي» یو سالار ورته وویل.

«او زمونږ پادشاهان هغوی ته جزیه ورکوي» شداد ورته وویل «په فلسطین باندې صلیبیان ولکه لري، سلطانه! ایا مونږ دا هیله کولای شو چې مونږ به هغوی د فلسطین څخه بیرون کړو؟»

د الله ذات نه ناهیله کیره مه، شداده! صلاح الدین ایوبی ورته وویل.

«خو مونږ دخپلو ورونو د ذات څخه ناهیله شوی یو» یو بل سالار ورته وویل.

«ته صحیح خبره کوی!» سلطان ایوبی ورته وویل «که یرغل د بیرون څخه وي نو هغه به مونږ دفع کړو، ایا ستاسو څخه چاهم دا فکر کولای شو چې دکفارو دومره ستره بحری بیړۍ به تاسې دومره لرځواک په واسطه وسوځوئ، له منځه به ئې یوسئ، او په بحر کې به ئې ور ډوبه کړئ؟ تاسو شاید دا نه وي کتلې چې هغه

لښکر چې په دې بیړۍ کې را روان و هغوی به په ټول مصر باندې د مچانو او ملخانو په څیر ور خپریده. الله مونږ ته همت راکړ، او مونږ هغوی په خلاص ډگر نه، بلکه د پټو سنگرونو په نیولو سره د سمندر په څپو کې لاهو کړل. خوزما درنو دوستانو! هغه یرغل چې د کورد دننه څخه راټوک کيږي هغه به تاسې په دومره اسانۍ سره تم نه شئ کړای، کله چې ستاسې خپل ورور په تاسې وار کوي نو ته به د هر څه لمړې دا فکر کوی چې په ریښتیا سره ستا ورور په تا وار کړې دې؟ ستا په متوکې به دهغې پر خلاف د توري دپورته کولو توان هم نه وي، او که چېرې توره پورته کوی او دخپل ورور سره د ځواک ازمیښت کوی نو دښمن به د موقع او فرصت څخه دگټې په اخستلو سره دواړه له منځه یوسي.»

هغه سوکه سوکه د ساحل په غونډیو باندې روان و، په تلو تلو کې ودرید، ټیټ شو او د شگو څخه ئې یو کڅوړه راپورته کړه، په دې کڅوړه کې د تور لرگي څخه جوړ شوی صلیب و، ټولو ته ئې وښود، ددې صلیب سره یو تار هم څړیدلې و، هغه ددې لاشونو ټوټې هرې خواته خپرې وړې کتلې چې مرغانو ئې غوښې راشکولې، بیا ئې هغه سر وکوت چې د مرغه د پنځو څخه خلاص او ددې مخته را غورځیدلې و، هغه تیز تیز ولاړ او هغې کوپړۍ ته ئې ځان ورساوه، درې مرغان ددې کوپړۍ په ملکیت په خپلو منځو کې په جنگ اخته و، د سلطان ایوبې په ورنژدې کیدو سره هغوی والتل، او سلطان ایوبې هغه صلیب ددې کوپړۍ د پاسه کښیښود، او بیرته ئې منډه واخسته او د خپلو سالارانو سره یوځای شو او ورته ئې وویل «ما د صلیبیانو د یوه بندي سالار سره خبرې وکړې د هغې په غاړه کې صلیب و، هغه وویل چې په صلیبې لښکر کې چې څوک را جذبیږي نو هغه په صلیب باندې د سوگند کولو وروسته عسکري خدمت کې اخستل کیږي، هغه د صلیب په نوم خپل ځان هر ډول ځان څارنې ته تیاروي، او هغه په همدې صلیب سوگند کوي چې د ځمکې پر مخ داخرې مسلمان د له منځه وړلو پورې به آرام نه کښیږي، ددې سوگند وروسته هغوی د خپل هر لښکرې په غاړه کې صلیب را څوړندوي، دا صلیب ماته په شگو کې ترلاسه شو، مالومه نه ده چې د چا به وي، ما په هغه کوپړۍ ور کښیښود تر څو د هغې روح د صلیب سره یوځای وي. هغه د صلیب په خاطر ځان ورکړ، یو سپاهی ته د بل سپاهی د سوگند کولو درنښت په کار دې.»

«سلطان!» شداد ورته وویلي «دا خواته مالومه ده چې صلیبیان د بیت المقدس داوسیدونکو مسلمانانو څومره درنښت کوي؟ دهغې ځای څخه مسلمانان خپلې ښځې او کوچنیان را باسي او بلې لورې ته تښتي، هلته زمونږ د لونیو په ابرو او عزت لوبې کیږي، لا تر اوسه هغوی زمونږ بندیان نه دي ازاد کړي، هلته مسلمانان د ځناورو په څیر ژوند تیروي، ایا مونږ د هغو عیسایانو څخه بدله وانخلو؟»

«یواځې بدله نه!» صلاح الدین ایوبې ورته وویل «مونږ به فلسطین ترلاسه کوو، خود فلسطین په ترلاسه کولو کې زمونږ خپل حکمرانان زمونږ په مخکې خنډ دي.» هغه په تلو تلو کې بیا ودرید او وئې ویلې «کفارو په صلیب باندې په سوگند خوړلو سره د اسلامي خلافت د له منځه وړلو عزم کړې دې، خو ما د الله په دربار کې په دریدو او خپل لاس په سینه باندې د ایښولو وروسته سوگند کړې چې فلسطین به خامخا د صلیبیانو څخه ازادوم، او د اسلامي سلطنت پولي به تر افق پورې رسوم، خوزما دوستانو! ماته دخپل تاریخ را تلونکې

ډیره روښانه نه بریښي، یو وخت چې عیسائي پادشاه و نومونږ جنگجویان و، اوس زمونږ مشران پادشاهان شوی دي، او عیسایانو جنگجویان دي. کله چې زه د دواړه قومونو یو له بله سره پرتله کوم نو داسې انگیرم چې یو وخت به راشي چې مسلمان به پادشاه وي خو عیسائیان به پرې واکمني کوي، مسلمانان به یواځې په دې خوښ وي چې ددوی سره پادشاهي ده، او ازاد دي، خو دوی به ازاد نه وي، زه به فلسطین په خپله ولکه کې راوړم، خو د مسلمانانو میلان ما ته په ډاگه کوي چې هغوی به فلسطین بیرته له لاسه ورکوي، د عیسائیانو کوپړۍ ډیرې تیزې دي،.... دغه پنځوس زره سوډاني فوځ څوک پالي؟ همدا اوس زمونږ پر خلاف د ناجي په خیر ماران زمونږ په لستونې کې څوک روزي؟ زه د مصر لمرنۍ امیریم چې و مې کتل چې نه یواځې د لښکر زمونږ له پاره بیکاره دې بلکه خطرناکه هم دې، که چېرې د ناجي لیک مو نه وای تر لاسه کړې نو نن به زمونږ ټول د همدې لښکر په لاسو د ژونده لاس په سر شوی وای، او یا به د هغوی په بندي ځای کې پراته وای.....»

یو ناڅاپه یو کوچنې اواز راغې او یو کوچنې غشې د ایوبي د پښو تر منځ په شگو کې ولويد. هغه لورې ته د صلاح الدین ایوبي شا وه د کومې څخه چې دا غشې راغې، د سالارانو څخه هم کوم یوه هغې لورې ته نه کتل، ټولو په چټکتیا سره هغې لورې ته مخ وړاوه د کومې څخه چې غشې راغلې و، هلته کوچنۍ کوچنۍ غونډۍ وې، درې واړه سالارانو د ایوبي سره یو ځای و ځغاستل او د یوې غونډۍ څنډې ته چې د دېوال په څیرې عمودي شکل درلود، کیناستل، هغوی دا هیله درلوده چې نور غشې به هم راشي، او د غشو تر منځ په سپین ډگر دریدل کومه د زړه ورتیا خبره نه وه، شداد په خوله کې گوتې کښیښولې او په زوره ئې شپیلې وواهه، ساتونکې چې په خپلو آسونو باندې سپاره پښې په رکاب کې د منډې انتظار کاوه د شپیلې د اوریدو سره سم ئې آسونه را وځغلول. د هغوی د راتگ سره سم دغه درې واړه سالارانو هغه لورې ته منډې کړې د کومې څخه چې غشې راغلې و. هغوی خپاره شو او په څو غونډیو باندې ور وختل، غونډۍ هم ډیرې هسکې نه وې، صلاح الدین ایوبي هم د هغوی پسې ورغې، کله چې یوه سالار هغه وکوت نو ورته ئې اواز کړ چې «سلطانه! ته مخته مه رآه،» خو سلطان ایوبي و نه درید او همغسې ور روان و.

ساتونکې هم ورور سیدل، صلاح الدین ایوبي هغوی ته وویل «زمونږ آسونه همدلته پریږدئ او ددې غونډیو شاته ولاړ شئ، د هغې لورې څخه یو غشې راغې، هر څوک مو چې وکوت و ئې نیسئ،»

کله چې صلاح الدین ایوبي د غونډۍ د پاسه وخت، نو هغه ته تر لرې لرې پورې سترې سترې غونډۍ خورې وړې په سترگو شوی، هغه خپل سالاران له ځانه سره یو ځای کړل او د غونډۍ د شاله لورې را ښکته شو، او هرې لورې ته واوښتل او واوښتل خو د هیڅ انسان نښه ئې هم تر سترگو نه شوه. ساتونکو هم د غونډیو په منځ او چار چاپیر کې خپل آسونه ځغلول، صلاح الدین ایوبي بیرته همغه ځای ته راغې چېرته چې غشې لگیدلې و، هغه خپل ملگري را و غوښتل، او غشې ئې را واخست، سلطان ایوبي وویل «غشې د لرې کوم ځای څخه راغلې، په دې خاطر په پښو کې ولگید، او که نه په څټ او یا ملا کې به لگیده، په شگو کې هم ډیر نه و ډوب شوی،» هغه غشې را پورته کړ او و ئې ویل «د صلیبیانو دې، د حشیشیانو نه دې»

«سلطان ته گواښ متوجه دي» يوه سالار وويل.

«او تل به د گواښ سره مخ وي» صلاح الدين ايوبي ورته په خدا کې وويل، «زه د روم په بحيره کې د کفارو د هغو کشتيو د کتلو له پاره راوتلې وم چې د ملاحانو پرته په اوبو کې لمبيدې، خو زما ډيرو خوږو دوستانو! هيڅکله دا و نه انگيرئ چې د صليبيانو کشتي لامبو وهي، هغوی به بيا راځي د تورو وريځو په څير به په غره راځي او د باران په څير به را وريږي، هغوی به د ځمکې له لاندې او يا د هغې د گيډې څخه هم خپل وار کوي، اوس خو به مونږ د صليبيانو سره په دا سې جنگ کې مخ کېږو چې يواځې فوځونو به په کې نه جنگيږي بلکه يو هراړخيز جنگ به وي. زه دخپلو عسکرو په جنگي روزنه کې زياتوالي راوړم، دا د حرب او ضرب د فن نوي فصل دي، چې د څارکښۍ جنگ ورته ويل کيږي.

صلاح الدين ايوبي غشې په خپل لاس کې واخست او په آس سپور شو او د خپل عسکري پنډغالي په لور روان شو. دهغې سالاران هم په اسونو سپاره او ورپسې روان شول، دهغوی څخه يوه ئې خپل آس د سلطان په بني اړخ کې بل په کين او درېيم د ټولو پسې اخرته روان کړ، ترڅو که کوم غشې د کومې لورې څخه راځي هغه سلطان ته و نه رسېږي،»

***** (۱۲)

صلاح الدين ايوبي په دغه غشي چې يو چا د هغه د وژلو له پاره ويشتلې و لږ څه اندېښنه هم و نه ښووله، خپل سالاران ملگري ئې په خيمه کې کښينول او ورته يې وويل چې جاسوسې او غلچکي برید کونکې څومره زيان رسولي شي، هغه زياته کړه چې «ما علي بن سفیان ته لارښوونه کړې وه خو پر هغې لا تر اوسه عمل نه دي شوی، ځکه چې ماته سمدستي د دې يرغل خبر را کړل شو او هغه پلان همدا سې نيمگړې پاته شو. تاسې سمدستي داسې وکړئ چې د خپلو عسکرو او منصبدارانو څخه داسې وگړي و ټاکئ چې په جسماني او دماغي توگه د سلامتيا خاوندان وي، ذهين، او د پريکړې کولو د ځواک خاوندان وي، ځان څارونکې او ډگرو وگړي وي، ما علي ته د همداسې وگړو صفات ور ښوولي و، هغه دا و چې، په هغوی کې د اوبښ په څير تر ډيره وخته پورې د لورې او تندې توان موجود وي د زمري په څير د حملې کولو چم ورته په ياد وي، د عقاب په څير د تيز نظر خاوندان اوسي، د خرگوش او هرن په څير منډې وهونکې وي، وسله وال دښمن سره د وسلې پرته هم و جنگيږي، د شرابو او يا نورو نشه راوړونکو شيانو عادي نه وي، د کوم لالچ پروا و نه ساتي، هر څومره ښايسته او ښکلې ښځه چې ورته مخته راشي او يا د زرو او جواهراتو انبارونه ئې تر قدمونو لاندې واچول شي خو د دې ټولو شيانو څخه اخوا د خپلې دندې د ترسره کولو په فکر کې وي...

«خپلو دوستان او دهغوی قوموندانو ته په ځانگړې توگه دا ورپه ياد کړئ چې عيسايان ډيري ښايسته، ښکلې او ځوانې نجونې د څارکښۍ او په فوځونو کې د ډاډ د ختميدو او افواهو خپولو او د عسکرو د ملي او مذهبي جذبو د بيکاره کولو له پاره استعمالوي، ما په مسلمانانو کې د کمزوري ليدلې ده چې هغوی د ښځې تر مخ و سله غورځوي، زه به هيڅکله هم مسلمانې نجونې د دې موخو په خاطر د دښمن سيمې ته و نه

استوم. مونږ د عصمتونو ساتندويان يو، هيڅکله به هم د عصمت او عزت څخه د وسلې کار وانخلو، علي بن سفيان سره يو څو نجونې شته خو هغوی نه مسلماني دي او نه عيساياني، خو په هر صورت زه د بنځو څخه د داسې گټې اخستوله پاره تيار يم.»

په دې وخت کې د ساتونکې ډلې قومندان خيمی ته راننوت او اطلاع ئې راوړه چې ساتونکو يو څو نجونې او نارينه راوستي دي. سلطان ايوبي بيرون راووت، هغه سره ئې درې واړه سالاران هم و، بيرون پنځه کسان ولاړو، چې دهغوی د اوږدو اوږدو چوغو، لونگيو، اونور حال څخه داسې بريښيده چې دوی د تاجرانو ډله ده او په سفر روان دي، دهغوی سره اووه (۷) نجونې هم وې، ټولې د ځوانۍ په ډير بڼه پړاو کې وې، يوه بله په بنايست کې ماتوله، دهغې ساتونکو څخه ئې يو چې د غشي ويشتونکې په لټون پسې وتلای و وويل چې « ټوله سيمه مې چاڼ کړه، هيڅوک هم راته تر سترگو نه شول، خو کله چې لږ لږې ولاړم هلته مې دا خلک پيدا کړل چې د اوبنانو سره ئې يوځای دېره جوړه کړې وه»

«ايا دهغوی د ځانو اوبڼه لټون دي هم کړې؟» يوه سالار ترې وپوښتل.

«هو! کړې مې دي» ساتونکې ځواب ورکړ، دوی وائې چې تاجران دي، دهغوی ټول سامان مو پرانسته او ومو کته، ددوی د بڼه تلاشي مو هم وکړه، دهغوی سره ددې ځنځرونو پرته نور څه نه دي موندل شوي، هغه ټول هغه پنځه ځنځرونه د سلطان ايوبي په قدمونو کې کښيښودل.

«مونږ د مراکش تاجران يو،» يو تاجر را مخته شو او ووتې ويل، «تر سکندر ئې پورې ځو، دوه ورځې تيرې شوي زمونږ مخکينې تم ځای ددې ځای څخه نژدې لس ميله لرې دي، پرون ما بنام دا نجونې مونږ ته راغلي، دهغوی کالې رژيدلې او لامده و، دوی وائې د سيسلي اوسيدونکي دي، او وائې چې يو عيسايي قومندان دوی په زور دخپلو کورونو څخه راويستلي او له ځانه سره ئې په بحري بېړۍ کې کښيښولې وې، هغوی د ډيرو غريبو کورنيو پورې اړوندې دي، ميندې او پلرونه ئې غريبان دي، دوی وايي چې بې شميره جهازونه او کشتۍ ولاړې، د نجونو په جهاز کې يو څو نور قومندان ډوله سړي او دهغوی تر لاس لاندې فوځ هم و. هغوی به ددې نجونو سره د شرابو د څښلو وروسته هر ډول عيش او عشرت کاوه، کله چې دوی ساحل ته رانژدې شول نو پر جهاز ئې د اورگولۍ و لږيدې ټولو خلکو د جهازو څخه سمندر ته ورتپ و هل، دغه نجونې هغه په يو کشتۍ کې کښيښولې او د جهاز څخه ئې رابښکته او په سمندر کې ئې پرې بنودې، دوی وائې چې دوی د کشتۍ په چلولو نه پوهيدې، کشتۍ په سمندر کې غوتې خوړې او اوخته را اوخته، بيا يوه ورځ پخپله ساحل ته را ورسیده، څرنگه چې مونږ د ساحل تر څنگ ځان ته د اوسيدو ځای جوړ کړې و، نو دوی زمونږ په لور راغلي، په ډير سخت بد حال کې وې، مونږ هغوی ته پناه ورکړه، ځکه مونږ خو هغوی شړلې نه شوې، اوس مونږ نه پوهيږو چې له دوی سره څه وکړو؟ د مخکينې پړاو څخه تردې ځايه مو له ځانه سره راوړې، په دې حال کې دا ساتونکې راغلل او زمونږ سامان ئې و لټاوه، کله چې مونږ دهغوی څخه د لټون سبب وپوښته، نو هغوی وويل چې د مصر د امير سلطان ايوبي حکم دي، مونږ هغوی ته ډير عذر و

زاری وکړې چې مونږ د خپل سلطان حضور ته یوسه، ترڅو مونږ ورته وړاندېز وکړو چې دغه نجونې په خپله ساتنه کې واخلي، مونږ په سفر کې یو، او دوی به تر کومه له ځانه سره گرځوو.»

کله چې دنجونو څخه وپوښتل شو نو هغوی د سیسلي په ژبه خبرې کولې، هغوی لږ څه اندېښمنې بریښیدې، دهغوی څخه دوه درېو په یوه ځل خبرې پیل کړې، سلطان ایوبی د تاجرانو څخه وپوښتل چې ددوی په ژبه څوک پوهیږي؟ یوه وویل چې یواځې زه پرې پوهیږم، دوی غوښتنه کوي چې سلطان دې ورته پناه ورکړي، وائې چې مونږ د تاجرانو د قافلې سره نه ځو، هسې نه چې په لار کې د غلو کومه ډله مونږ له ځانه سره یوسي، د بله اړخه په سیمه کې جنگ هم روان دې هرې لورې ته د مسلمانانو او عیسایانو عسکر منډې تررې وهي، مونږ د سپاهیانو څخه ډیرې ویرېږو، کله ئې چې مونږ د کورونو څخه را پورته کړو نو مونږ ټولې پیغلې و، خودې عسکرو له مونږه څخه په بحري جهاز کې فاحشې جوړې کړې،

کله چې یوې بلې نجلې څه وویل نو د هغې ژباړن تاجر سلطان ایوبی ته وویل چې «دوی وائې چې مونږ د مسلمانانو پادشاه ته ورسوئ، کیدای شي دهغه په زړه کې زموږ له پاره رحم را پیدا شي.»

یوې بلې نجلې بیا په ژرغونکې اواز سره څه وویل، تاجر وویل چې دا وائې چې مونږ عیسایي سپاهیانو ته بیرته مه سپارئ، زه مسلمان یرم په دې شرط چې دکوم بڼه حیثیت خاوند مسلمان ورسره واده وکړي»

دوه درې نورې نجونې تر شا ولاړې وې او دخپلو خولو د پټولو هڅه ئې کوله، دهغوی په مخونو باندې د ویرې نښې نښانې څرگندېدې، کله به ئې چې خبره کوله نو یا به شرمیدلې او یا به ویریدلې.

صلاح الدین ایوبی تاجر ته وویل «هغوی ته ووايه که چېرې دوی بیرته عیسایانو ته تلل نه غواړي نو مونږ ئې هم نه ورتسلیموو، همدا راز مونږ هغوی نه مجبورو چې اسلام ومني، دا نجلې چې وائې چې غواړي مسلماننه شي که کوم مسلمان ورسره واده وکړي، نو دې ته ووايه چې زه د هغې وړاندېز نه شم منلای، ځکه چې دا د ویرې او مجبوریت په وخت کې اسلام منلو ته غاړه ږدي، دوی ته ووايه چې که چېرې دوی پر ما باور لري نو زه به دوی د اسلام د لورېو په څیر په خپله پناه کې واخلم، دارالحکومت ته په رسیدو سره سم به ددوی له پاره د عیسایي راهبانو او یا کوم پادري د راپیدا کولو انتظام وکړم. یوه بله لار داده چې کله عیسایي بندیان ازاد کړل شي نو زه به هڅه وکړم چې دوی د باورې عیسایانو سره ددوی په خوښه ودونه وکړې. هغوی ته دا هم ووايه، چې هیڅ مسلمان ته به ددوی سره د لیدو کتو اجازه نه وي، او نه به دوی ته اجازه ورکړل شي چې دوی د کوم مسلمان سره لیده کاته وکړي، ددوی د اړتیاو او عزت خیال به ساتل کیږي.

تاجر د سلطان ټولې خبرې هغو نجونو ته دهغوی په ژبه واورولې، نو دهغوی پر مخونو باندې خوښي را پیدا شوه، هغوی په دې شرائطو باندې خوښې وې. تاجر د ممنونیت د ښکاره کولو نه ورسته ولاړ، صلاح الدین ایوبی دنجونو له پاره د ځانته څیمې ددرولو او دهغوی له پاره د یوه ساتونکې حکم وکړ. هغه د څیمې د ځای په هکله فکر کاوه چې شپږ نور صلیبي بندیان ئې هم د صلاح الدین ایوبی مخ ته راوړل، هغوی هم په

ډیر بد حال کې وو، کالي ئې رژیډلي او لامده وو ، په بڼه ئې د وینې داغونه هم و او د شگو خخه ډک هم . دهغوی مخونه دژوندپو لاشونو په خیر وو ، دهغوی په هکله وویل شو چې دوی نژدې دوه دوه نیم میله لرې په ساحل کې د بې هوشۍ په حال کې پراته وو ، دهغوی په ماته کشتۍ باندې لامبو وهلې یوه ورځ کشتې د ابو دراپورته کیدو په اساس ډوبه شوه ، خو دوی ټول په لامبو باندې ځانونه تر ساحله پورې را ورسول ، په دې کشتۍ کې ټول پنځه ویش کسان سپاره و ، یواځې دا شپږ واړه ژوندي را ووتل ، دهغوی دومره ستومانه شوی و چې نور ئې د تگ توان هم له لاسه ورکړې و ، دا د صلیبي لښکر سپاهیان و ، دوی ټول په ډیره ستومانیدونکې توگه کیناستل ، دهغوی خخه د یوه د مخ او رنگ خخه مالومیده چې دا معمولې سپاهي نه دي ، هغه زېږوی کاوه ، دهغې په بڼه باندې د وینې کوم څاڅکی هم نه و ، خو د زخمیانو خخه ډیر په تکلیف کې مالومیده ، هغه دغه ټولې اوه نجونې په ډیر غور سره وکتلې او بیا ئې په زېږویو پیل وکړ .

صلاح الدین ایوبی حکم کړې و چې هر بندي باید ورته ور ونبول شي ، نو څرنگه چې بندیان لا تراوسه پورې د سمندر خخه را وتل ، نو په دې خاطر ئې هر بندي د سلطان ایوبی مخ ته راوست او هغه ته ئې نسووه ، نو په دې خاطر هغه دا بندیان هم وکتل ، دهیڅ یوه سره ئې خبره ونه کړه ، خو هغه بندي چې تر ټولو زیات نا ارامه و او په وحو د ئې د زخم نښه هم نه مالومیده ، تر سترگو تیر کړ ، او په ارامه سره ئې خپلو سالارانو ته وویل « علي بن سفیان لا تراوسه نه دې راغلي ، ددې ټول بندیانو خخه چې تراوسه پورې زمونږ ساتونکو نیولي ، ډیر خه باید و پوښتل شي ، دهغوی خخه باید مالومات تر لاسه شي ، » هغه دهغه بندي په لور وکتل او وئې ویل « دا سې مالومیرې چې داسې کوم قومندان څوک وي ، دا تر سترگو لاندې و ساتۍ او کله چې علي بن سفیان راشي نو هغه ته وواياست چې ددې خخه تفصیلي پوښتنه گرویزنه وکړي ، داسې مالومیرې چې نوموړې له دننه خخه زخمې شوی دې ، کیدای چې پښتۍ ئې ماتې شوی وي ، دوی سمدستي د زخمې شویو بندیانو څیمي ته ور ورسوئ ، دهغوی ته خوراک څښاک ورکړئ او ملهم پتۍ ئې وکړئ ، »

بندیان ئې همغه لورې ته یورل چېرې چې د زخمی بندیانو له پاره څیمي درول شوی وي ، انجونو دهغوی ته کتل ، بیا ئې هغه نجونې هم خپلو ځاېو ته یورې .

***** (۱۷)

د فوځ د څیمو خخه ئې لږ څه لرې دغه نجونو ته هم څیمه و دروله ، دهغې ځاېه خخه نژدې سل قدمه اخوا د زخمیانو څیمي دریدلې وې ، ددوی تر څنگ ئې یو بله څیمه هم و دروله ترڅو دغه شپږ زخمیانو ته ځای ورکړي . نجونوبه ددې زخمی بندیانو په لور بیا بیا کتل ، دواړه څیمې و درول شوی نجونې خپلې څیمې ته ور ننوتلې او زخمیان خپلې څیمې کې ور ځای کړل شول ، د نجونو د څیمې خخه بهر یو ساتونکې و درید . نجونو ته غذا راغله چې دهغوی وخورله ، بیا یوه نجلۍ د څیمې خخه بیرون را ووتله ، او دهغې څیمې په لور ئې وکتل چې دغه نوي راغلي زخمیان په کې ځای په ځای شوی و ، اوس نو دهغې پر مخ باندې د ویرې څه نښه نښانه نه مالومیده ، ساتونکې وکتله ، او دې هم ساتونکې و کوت ، نجلۍ ورته مسکۍ شوه او اشاره ئې

ورته وکړه ، هغې غوښتل د زخمیانو د خیمې په لور ولاړه شي ، ساتونکې هغه ته د دریدو اشاره وکړه ، ځکه نجونو ته د خپلې خیمې څخه د لرې تللو او یا چا سره د کتلو اجازه نه وه ، د نجونو او د زخمیانو د خیمو ترمنځ ډیر گڼ بوتې ولاړې و. ښې لورې ته د خاورې یو غونډی هم وه چې په گڼو بوتو پوښل شوی وه ،

لمر پریوت ، او شپه په تورو تیارو کې ډوبه شوه ، د پنډه غالي په شور وځوږ باندې خوب زور راوست ، خود زخمیانو شور او ځوږ د شپې په چیتیا کې نور هم تر لرې لرې پورې اوریدل کیده ، ددې ځایه لږ څه لرې د روم د بحیرې د اوبو د څپو او اوزونه په پرلپسې توگه غوږونو ته راتلل ، د صلاح الدین ایوبی په دې جنگي پنډه غالي کې بیداره خلک خو یا ساتونکې و او یا هغه زخمي بندیان چې د درد له لاسه بیده کیدای نه شول ، او یا پخپله د سلطان ایوبی د خیمې ناست وگړي و چې د خیمې تیاره ئې ورځ گرځولې وه او هیچاته په کې د خوب کولو فرصت په لاس نه ورته ، د سلطان ایوبی درې واړه سالاران د هغه سره ناست و ، او د خیمې بیرون د ساتونکو ډله ولاړه وه .

سلطان ایوبی یو ځل بیا و پوښتل « علي بن سفیان لا تراوسه نه دې راغلي؟ » د هغې په وینا کې اندېښنه غونډې څرگندېده ، او بیایې و پوښتل « د هغه کوم قاصد هم نه دې راغلي؟ »

« که چېرې څه گڼې وائې نو حتما به اطلاع راغلی وه ، » یوه سالار ورته وویل « داسې بریښي چې هلته هر څه د معمول مطابق دي ، »

« همدا ډول هیله خو کول په کار دي ، » صلاح الدین ایوبی ورته وویل « خو که چېرې هغه پنځوس زره لښکر پاڅون وکړي نو بیا ئې سنبالول ستونزمنه خبره ده ، هلته خو زمونږ ټول ټال یونیم زر سپاره او دوه نیم زره پیاده عسکر پاته دي ، دهغوی په پرتله سوډانیان ډیر غښتلي او د تجربې خاوندان هم دي او شمیره ئې هم زیاته ده ، »

« د ناجي او دهغې د سازشي ډلې د ماتولو وروسته هلته د پاڅون کولو نښې نه په سترگو کیږي ، » یوه بل سالار وویل ، « د قیادت پرته سپاهیان پاڅون نه شي کولای ، »

« مخکې له مخکې د هغې له پاره تدبیر نیول اړین دي » صلاح الدین ایوبی وویل ، « خو کله چې علي راشي نو مالومات به وشي چې څه ډول تدابیر باید و نیول شي؟ »

د صلیبیانو د یرغل د مخنیوي په خاطر ایوبی پخپله راغلي و ، خو هلته په دارالحکومت کې د سوډاني فوځیانو د پاڅون کولو گواښ په خپل ځای موجود و ، ایوبی ، علي بن سفیان د همدې مقصد له پاره هملته پرې ایښي و ، ترڅو د سوډاني لښکر پاڅون تر سترگو لاندې و ساتي او د خپلې ځانگړې تجربې له مخې د هغې د مخنیوي هڅې وکړي ، هغه باید تراوسه پورې د ایوبی لورې ته راغلي وایي او هغه ئې د حالاتو څخه خبر کړي وائې خو تراوسه پورې را نشو غلاي ، او دهغې د نه راتگ په سبب پخپله ایوبی ډیر اندېښمن شوی و . کله چې هغه د خپلو سالارانو سره د قاهرې د حالاتو په اړوند خبرې اترې کولې نو دهغې د پنډه غالي ټول

خلک په ژور خوب بیده شوی و، خو یواځې هغه اوه نجونې، چې ایوبې ورته ځانگړې پناه ورکړې وه، وینې ناستې وې، یوځل دهغوی د خیمې ساتونکې دهغوی د خیمې پرده پورته کړه او وئې کتل چې ډیوه بلیرې، د پردې د پورته کولو سره سم نجونو ځانونه و غورځول او خراتي ئې پیل کړې، ساتونکې و شمیرلي او ډاډمن شو چې پوره اوه دې، او بیدې شوی دي، نو پرده ئې بیرته را واپوله، او د خیمې تر څنگ کیناست، هغه نجلۍ چې د خیمې د پردې تر څنگ وه، پرده ئې دلاندې څخه لږ څه پورته کړه او بیرته ئې په کلاره را پرېښوده او د خپل ځان تر څنگ د نجلۍ پر غوږ کې وویل «ناست دې»، هغې د بلې نجلۍ په غوږ کې وویل چې «ناست دې» او په دې توگه دا خبره د ټولو نجونو غوږونو ته ورسیده چې ساتونکې ناست دې. یوه نجلۍ چې دخیمې دهغې بلې دروازې تر څنگ وه سوکه را پورته شوه او دخپلې بستري څخه را ووتله، بستره پر ځمکه غوړیدلې وه، هغه خپله کمبله د بستري له پاسه داسې و غوړوله لکه چې ترلاندې ئې کوم څوک پروت وي.

هغه په پښو و خویده او دخیمې تر دروازې ئې ځان ورساوه، پرده ئې لرې کړه او بیرون را ووتله، پاته شپږو نجونو په کلاره خراتي وهل پیل کړه. ساتونکې ته مالوم وه چې دانجونې کومې خطرناکه بندیانې نه بلکه د سمندر څخه راوتلی پناه اخستونکې دي، نو په دې خاطر هغه کیناست او پرکالي پرې راغله، نجلۍ په ډیره سوکه توگه د غونډې هماغې لورې ته ولاړه چې دساتونکې او دهغې تر منځ خیمه را تلله، غونډۍ ته د ورسیدو سره سم هغې همغې لورې ته مخه کړ چې شپږ نوي زخمي بندیان په کې پراته و. شپه تیاره وه او هلته څه اونې بوتې هم و، که چېرې ساتونکې اوس هغه لورې ته کتلاى هم نو هغه نجلۍ ورته نه تر سترگو کیده، نجلۍ کیناسته، او په پښو بنویدو سره ئې د زخمیانو خیمې ته ځان ور نژدې کړ، هلته د شگو ډیري هم وخو بیا هم هغې ددې ډیریو څخه په بنویدلو بنویدلو خپل ځان خیمې ته ورساوه، خو هلته یو ساتونکې ولاړ و، نجلۍ د ساتونکې څخه د ځان د پټولو په خاطر د شگو په ډیري باندې ځملاسته، هغې ته ساتونکې د یوه تور سیوري په شکل کې تر سترگو کیده، اوس نو هغه ددوه ساتونکو تر منځ وه، یو ئې دخپلې خیمې ساتونکې اوبل د زخمیانو دخیمې، ویره ئې په دې کې وه چې که د زخمیانو د خیمې ساتونکې دهغې لورې ته راشي نو به ئې نیسي،

د ډیر زیات انتظار وروسته، کله چې ساتونکې د نورو زخمیانو په لور ولاړ، نجلۍ د لاسونو او پښو په کومک سره خیمې ته ورسیده، او پرده ئې پورته کړه او دخیمې دننه ورغله، دننه په خیمه کې تیاره وه، دوه درې زخمیانو په کلاره کلاره زوږ کاوه، داسې برېښیده چې دهغوی څخه کوم یو دخیمې د پردې په پورته کولو پوه شوی و. هغه په ډیر کمزوري اواز وویل چې «څوک ئې؟» نجلۍ دخپلې خولې څخه د «شي» اورېد او اواز وویست او په ډیره سوکه توگه وئې پوښتل چې «رابن چېرې دې؟» ځواب ئې واورید چې «دهغې لورې درېیم» نجلۍ دهغه درېیم کس پښې و خوځولې، پروت سړي اواز کړ چې څوک ئې؟ نجلۍ ځواب ورکړ، «مویي».

رابن راپورته شو او کیناست ، لاس ئې را اوږود کړ او نجلۍ ئې له لاسو ونيوه او په خپله بستره ئې له ځانه سره واچوله ، خپله کمبله ئې را واغوسته او د نجلۍ څخه ئې وپوښتل چې «ساتونکې خو نه ئې کتلې ، له ما سره ځان را جوخت کړه ، هسې نه چې ساتونکې مو ووينی» هغه دغه نجلۍ له خپله ځانه سره را يوځای کړه او وئې ويل «زه په دې خبره حيران پاته شوم چې دلته هم زمونږ ليدنه وشوه ، دا يوه نه منونکې خبره ده ، داسې برينې چې د يسوع مسيح خداي ته زمونږ بريا منظور ده ، مونږه ډيره سخته ماتې خوړلې ده ، خودا ټوله دوکه او چل ول و ،» دا هماغه زخمی بندي و چې دنورو څخه جدا او دمخ او ټهرې څخه معمولي سپاهي نه بلکه د اعلي رتبې خاوند مالومیده ، صلاح الدين ايوبي هم ويلې و چې دا کوم معمولي عسکر نه دې ، نوموړې ترسترگو لاندې کلک و څارئ ، علي بن سفيان به له هغه څخه پوښتنې ايگنې وکړي ،

«ايا ته ډير سخت زخمې شوي ئې؟» نجلۍ ترې وپوښتل ، «کوم هډوکي خو دې مات شوي نه دي؟» «زه بلکل روغ رمت يم ،» رابن ځواب ورکړ ، هيڅ ځای مې منبل شوی هم نه دې . هغوی ته مې ويلې چې دننه زخمې يم او کوم هډوکي مې مات شوي ، په سينې کې مې سخت درد دې ، خوزه بلکل روغ رمت يم .»
«بيانو دلته ولې را غلي ياست؟» نجلۍ ترې وپوښتل ،

ما ډيره هڅه وکړه چې مصر ته ورننوځم ، او تر سوډاني لښکرو پورې ځان ور رسوم . خو هرې لورې ته اسلامي فوځ خپور ووردې ، هيڅ لاره مې ونه موندله ، هغه نور پنځه زخميان مې را ټول کړل او دهغوی سره زه هم د زخمې په څير دلته راوستلای شوم ، اوس به د تينبتي هڅه کوم خو تر اوسه را ته شونې نه ښکاري ،» هغه لږ څه په غصې سره وويل «ماته ددوه پوښتنو ځواب راکړه ، اول دا چې ما ايوبي ژوندې وکوت ، ولي؟ ايا غشي تمام شوی و ، او يا هغه حرام خور بې زړه شوی دې؟ او بله پوښتنه دا چې تاسې ټولې اوه نجونه ولې د مسلمانانو په قيد کې ياست؟ ايا هغه پنځه نور له منځه ولاړل او يا تينتيدلي دي؟

«هغوی ژوندي دي ، رابنه!» مويي ورته وويل ، «ته خو وائې چې د مسيح خداي ته زمونږ بريا منظور ده خو زه وایم چې زمونږ خداي مونږ ته دکومې گناه سزا راکوي ، صلاح الدين ايوبي په دې خاطر ژوندي دې چې غشي دهغې د پښو تر منځ په شگو کې ولږيد.»

«ايا دا غشي کومې نجلۍ ويشتلې و؟» رابن ترې وپوښتل «کرسټوفر چېرې و؟»

«غشي خوهمغې ويشتلې و مگر.....»

«ايا د کرسټوفر غشي خطا ولاړ؟» رابن ترې په حيرانتيا سره وپوښتل ، «هغه کرسټوفر چې غشي ويشتو ئې پادشاه «اگستس» حيران کړې و او هغه ته ئې خپله د لاس توره په انعام کې ورکړې وه؟ دلته د راتلو سره دهغه نښه دومره خرابه شوه چې شپږ فټه اوږود او درې فټه غټ او پلن صلاح الدين ايوبي ئې د غشي څخه خطا شو؟ دهغې بدبخته لاسونه به د ويرې څخه لږ زيدلې وي؟»

«فاصله ډیره وه،» موبی ورته وویل «او کرسټوفر و ویلې» کله چې غشې د کمان څخه وت نو په همغه لمحہ کې ئې ماشې په سترگه کې ورننوت، او نښه ئې خرابه شوه.»

«بیا څه وشول؟»

«څه چې باید شوی وای» موبی ورته وویل «صلاح الدین ایوبی ساحل ته تللې و، دهغه سره د هغې درې قومندانان هم ملگري و چې څلورو ساتونکو ئې ساتنه کوله، هغوی هرې لورې ته خپاره شوی و، دا خو زمونږ برخه ښه وه چې دغه سیمه د غونډیو نه ډکه وه، کرسټوفر ځان خوندي کړ او ووت، او بیا مونږ ته دومره وخت په لاس راغې چې پاته غشي اولیندی مو په شگو کې ورننویستې او اوبښ مو پرې چو کړ. کله چې سپاهیان راغلل نو کرسټوفر ورته وویل چې مونږ پنځه کسان د مراکش تاجران یو او دا نجونې د سمندر څخه راوتلي او مونږ ورته پناه ورکړې ده، مسلمانو سپاهیانو زمونږ د سامانونو لټون او تلاشي وکړه، هغوی ته د تجارتي سامان پرته نور هیڅ په لاس ور نه غلل، هغوی مونږ ټول یوځای د سلطان ایوبی مخې ته یووړو، مونږ ورته وویلي چې مونږ د سیسلی د ژبې پرته په بله هیڅ ژبه نه پوهیږو، کرسټوفر ایوبی ته وویل چې هغه زمونږ په ژبه پوهیږي، مونږ اوه واړو نجونو په خپلو څهرو باندي ویره او خوف راڅرگند کړې و.»

موبی رابن ته ټولې هغه خبرې وکړې چې د سلطان ایوبی سره ئې کړې وې، دغه اوه نجونې او پنځه نارینه چې د مراکشي تاجرانو په بڼه کې پټ ول او خپل ځانونه ئې مراکشي تاجران ښوولې و، دوه ورځې دمخه په ساحل کې د کشتیو څخه پیاده شوی و. دغه پنځه واړه کسان د صلیبیانو تجربه لرونکې جاسوسان او قومندانان و، او نجونې هم روزل شوی جاسوسانې وې، د څارکښې څخه اخوا دهغوی بل کار داهم و چې مسلمان سالاران او جنرالان په خپلو دامونو کې را ونښلوي، هغوی که له یوه اړخه ښایسته او ښکلې وې خو د بله اړخه ورته د ذهنونو د تخریبولو روزنه هم ورکړل شوی وه، په دې روزنه کې اداکاری ځانگړې اهمیت درلود. دهغو پنځه نارینه و دنده دا وه چې صلاح الدین ایوبی له منځه یوسي، او دناجي سره اړیکې ټینګ کړي، دې نجونو مصري ژبه هم په ډیره روانۍ سره ویلای شوه، خو هغوی هیڅکله هم دا خبره را برسیره نه کړه، رابن ددې ځانگړې مشرو، هغه ته د ناجي پورې ورسیدل اړین کار و. خو د صلاح الدین ایوبی او علي بن سفیان پالیسیو د حالاتو مخه بل لورې ته یووړه.

«ایا ته صلاح الدین ایوبی په خپل جال کې نه شې را نښلولې؟» رابن ترې و پوښتل، «اوس خو دلته زمونږ لمړنۍ شپه ده،» موبی ورته وویل، «هغه پریکړه چې سلطان ایوبی زمونږ په اړوند کړې ده، نو که چېرې په هغه کې هغه ریښتونې وي نو دهغې مقصد خودادې چې هغه انسان نه بلکه تیره ده. که چېرې هغه زمونږ سره کومه علاقه درلودای نو زمونږ څخه خو به ئې یوه نجلۍ خپلې خیمې ته بللې وای،..... د هغې وژل هم دومره اسانه نه دي. هغه یوځای یوځل ساحل ته راغلې و خوزمونږ غشې خطا ولاړ، هغه د سالارانو او

ساتونکو په ډله کې اوسېږي ، دلته ئې يو سپاهي زمونږ په سردرولې دې او هلته د صلاح الدين ايوبې په خيمه د ساتونکو يوه ډله پهره کوي ،»

هغه پنځه نور اوس چېرې دې ؟» رابن تري و پوښتل ،

«لږ څه لرې دي» مويې ځواب ورکړ ، «هغوی به اوس همدلته اوسي ،»

«واوره مويې !» رابن ورته وويل «دې ماتې زه ليوڼې کړې يم ، زما په ضمير باندې دومره ستر بار پروت دې لکه چې ددې ماتې ټول مسئوليت زما په غاړه پريوځي . په صليب باندې په لاس ايښولو سره خو ټولو سوگند ياد کړې دې ، خو د يو سپاهي په سوگند کې او زما په سوگند کې د ځمکې او اسمان تر منځ توپير موجود دې ، زما رتبه خپل مخته کيږده ، زما دندې ووينه ، ماته نيمايې جنگ د ځمکې دلاندې څخه ، اونور نيمايي د دنښمن د شا څخه په وار کولو سره گټل و ، خو ما او تاسې اوه واپرو او هغه پنځو يوه هم خپل فرض نه دې ادا کړي ، له ما څخه دا صليب اوس ځواب غواړي» هغه په خپله غاړه کې را ځوړند صليب ته لاس کړ او وئې ويل «زه دا صليب هيڅکله هم د سينې څخه نه شم جدا کولې ،» هغه د مويې په سينې باندې لاس را ښکود او د هغې صليب ئې په لاس کې را ونيو او وئې ويل ، «ته خپل مور او پلار ته دوکه ورکولای شي خو ددې صليب څخه سترگې نه شي اړولای ، هغه چې کومې دندې تاته سپارلي ، هغه به پوره کوي ، هغه ښايست چې تاته خدای درکړي ، دهغې په واسطه به ته غرونه څيروې او لاره به ځانته په کې پيدا کوي ، زه تاته يوځل بيا وایم چې زمونږ دغه ناخاپي او د توقع خلاف ليدنه کتنه ددې خبرې څرگند ثبوت دې چې زمونږ به بريالي کېږو ، زمونږ لښکر د روم د بحيرې په هغه غاړه کې را ټولېږي ، هغه چې ولاړل ولاړل ، خو هغوی چې ژوندي دي هغوی په دې پوهېږي چې دا ماتې نه وه بلکه چل ول او دوکه وه . ته بيرته خپلې خيمې ته ولاړه شه ، او هغو نجونو ته ووايه ، چې په خيمه کې مه پريوځئ ، بيا بيا د صلاح الدين ايوبې سره ووينئ ، دهغې د سالارانو سره ووينئ ، دهغوی سره په کتلو کې بې تکلفي او اسانتيا را پيدا کړئ ، هغوی ته د خپلو ځانو په هکله د مسلمانيدو ډاډ ورکړئ ، مخکې تاسې په خپله پوهېږئ چې څه اوڅنگه بايد وکړئ»

«د ټولو تر مخه خو دا مالومه کړئ چې اخر دا وشول څه ؟» مويې ورته وويل «ايا سوډانيانو زمونږ ته دوکه راکړې ده»

«زه اوس په ډاډمنه توگه څه نشم ويلای» رابن ورته وويلې «ما د يرغل د مخه په مصر کې دخپلو جاسوسي شبکو له لارې چې کوم مالومات تر لاسه کړي و هغه دا و چې صلاح الدين ايوبې په خپلو پنځوس زره سوډاني عسکرو باندې باور نه کوي ، حال دا چې دا دمصر د مسلمانانو د وایسراي خپل فوځ دې ، ايوبې دلته په راتللو سره خپل ځانته مصري فوځ تيار کړ . سوډانيانو نه غوښتل په دې فوځ کې ورگډ شي . دهغوی قومندان ناجي زمونږ څخه کومک و غوښت ، ما دهغه ليک ليدلې و او ما دهغې تصديق هم کړې و چې دا ليک د ناجي د خپل لاس دې . او په دې کې هيڅ ډول دوکه نه وه ، خو زمونږ سره زمونږ په تاريخ کې تر ټولو لويه دوکه وشوه ، زه به دا په ډاگه کوم چې دا څه ډول وشوه ؟ چا وکړه ؟ ، زه ددې د مالومولو پرته بيرته نه

ستنيرم. اگستيس پادشاه په ډير فخر سره ويلې و چې زه به د مسلمانانو د کورونو په منځ کې د راز خلک پيدا کړم او دهغوی بنسټونه به ولړزوم. اوس نو ته تصور وکړه مويي! د شاهنشاه په زړه کې به څه تيريري، هغه به ماته د مرگ د سزا پرته بله څه سزا راکړي؟ او د صليب قهر خو به په ځانته توگه پر ما نازليري.»

«زه په ټولو پو هيرم،» مويي ورته وويل «جذباتي خبرې مه کوه، د عمل خبره کوه، ماته ووايه چې زه څه وکړم؟»

د رابن په اعصابو دخپلو فرضو د ادا او د ماتي احساس دومره اغيز کړې و چې هغه ته دا احساس هم نه کيده چې د مويي په خير زړه وړونکې نجلۍ، دهغې ترسينې سره يوځای شوی او دهغې د ورينمو په خير نرم او ملايم وينستان دهغې نيمايي مخ وړپټ کړې دې. رابن دهغې وينستان لمس کړل او وئې ويل «مويي! ستا دا وينستان دومره کلک زنجيرونه دي چې که چېرې يو ځل د صلاح الدين ايوبي په شاوخوا کې را چاپير شول نو هغه به ستا غلام کړي، خو ته بايد تر ټولو لمړۍ دا کار وکړې چې کرسټوفر او دهغې ملگرو ته ته به ووايي چې هغوی د همدې تاجرانو په بڼه کې تر ناجي پورې ځانونه ورسوي او دا مالومه کړي چې تر اوسه پورې دهغه لښکرو ولې پاڅون و نه کړاې شو، او دا راز څه ډول فاش شو چې دهغې څخه په گټې اخستلو سره د صلاح الدين ايوبي يو څو معمولي عسکري دلگيو په مورچلو کې په کيناستلو سره زمونږ ستره بحري بېره غرقه کړه؟ او هغه ته دا هم ووايه چې دا را ته ډاگيزه کړي چې ناجي خو به د صلاح الدين ايوبي سره بيرته نه وي يوځای شوې؟ او يا خوئې زمونږ د دې ماتي او شکست له پاره دا ليک مونږ ته نه و را استولې؟ که چېرې همداسې شوی وي نو مونږ ته خو بيا په خپلو جنگي منصوبو او پلانونو کې بدلون د راوستلو اړتيا ده، زه ډاډمن شوی يم چې د مسلمانانو شميره که ډيره لږه هم وي مونږ هغوی ته په اسانۍ سره ماتي نه شو ورکولې، دې ته اړتيا پيدا شوی چې دهغوی د حکمرانانو او دهغوی د عسکري قيادت جذبې و ځپل شي، مونږ ستاسي په څيرنورې نجونې هم د عربو په حرام سرايو او حويليو کې ورننه ويستې دي»

«خبره دې بيا اوږده کړه» مويي هغه ته په ټوکني لهجې سره وويل «مونږ په خپل کور کې په يوه بستره باندې نه يو ملاستي چې په خوند خوند سره يو دبل قصې واورو، مونږ د دښمن په عسکري پڼه غالي کې بنديان يو، د باندې ساتونکې ولاړ دي، شپه په تيريدو ده، زمونږ سره د اوږدو خبرو کولو له پاره وخت نه شته، زمونږه مشن له منځه تللي، اوس ووايه چې په دې حالاتو کې مونږ څه کولای شو؟ مونږ ټول ټال اوه نجونې او شپږ سړي يو، مونږ څه وکړو؟ يو دا چې تر ناجي پورې ولاړ شو او دهغې د دې دوکې په هکله مالومات پيدا کړو، بيا د دې اطلاع چاته ورکړو؟ له تاسره بيا چېرته ووينو؟»

«زه له دې ځايه څخه د تېښتې هڅه کوم» رابن ورته وويل «خو د تېښتې څخه دمخه د دې پڼه غالي، په دې کې دوگړو د شميرې او د ايوبي د راتلونکو موخو په هکله مفصل مالومات له ځانه سره را ټولوم، د دې وگړي په هکله مونږ بايد ډير زيرکه واوسو. په دې وخت کې په اسلامي امت کې همدا يواځنې وگړي دې چې د صليب له پاره گواښ گرځيدلې دې او که نه اسلامي خلافت زمونږ په چال او جال کې تل پروت وي،

ایملرک پادشاه به ویل ، چې مسلمانان دومره کمزوري شوی دي چې اوس د هغوی په خپلو پنبو د کښینولو او راپرځولو له پاره یواځې یوه ټکان ته اړتیا ده ، خو دهغې داخبره یواځې یو خیال و خوب ثابت شو. زه باید دلته پاته شم او د ایوبي کمزورې رگونه وینم ، او تاسې دهغه پنځه کسانو سره یوځای شئ او سوډاني لښکر را وپاروئ او پاڅون پرې وکړئ ، ډیره اړینه داده چې ایوبي ژوندې پاته نه شي ، خو که چېرې هغه ژوندې پاته کیږي هم ، نو ژوند به ئې زموږ په هغه بندي خانه کې وي چې د عمر تر اخره په کې د لمر څرک هم ونه ویني ، او نه ورته د شپې د اسمان کوم ستورې په سترگو راشي.....ته لمړې خپلې خیمې ته ولاړه شه هغه شپږو نورو نجونو ته دهغوی کار ورسپاره ، هغوی ته په ځانگړي توگه دا ووايه چې هغوی علي بن سفیان دخپلو بنایسته زلفو او ملائمو جسمونو په واسطه دومره بیکاره کړي چې هغه بیا د صلاح الدین ایوبي دکاره او بنیگنې څخه ووځي ، او که چېرې وکړای شي نو دهغې او د صلاح الدین ایوبي تر منځ دې داسې ناخوالې او غلطې انگیرنې را پیدا کړي چې هغوی یو دبل دښمنان وگرځي ، تاسې ټولې په ښه توگه پوهیږئ چې ددوه نارینه و تر منځ ناخوالې او دښمني څه ډول را پیدا کیدای شي ،..... ولاړه شه ! او پاته نورو نجونو ته مکملې لارښوونې وکړه او بیا کرسټوفر ته ځان ورسوه ، هغه ته زما احترام وړاندې کړه ، او دا هم ورته ووايه ، چې اخرستا غشې ایوبي ته په ورسیدو ولې خطا شو؟ اوس به ددې گناه کفار وړکړې او هغه کار چې تاته در سپارل شوې دې هغه سل په سلو کې پوره کړه»

رابن د موبې ویبستان ماچ کړه او ورته ئې وویل «تاخو په صلیب باندې خپل عزت هم څار کړ. خود مسیح د خداې په وړاندې ته دمریم په څیر پیغله ئې !! د جرړو او بیخه د اسلام ویستل ستا دنده ده ، که چېرې موږ یروشلم (بیت المقدس) په خپلو لاسو کې وساتو نو مصر به هم زموږه وي.»

***** (۱۸)

موبې د رابن د بستري څخه را ووته ، دخیمې څنډې ته ورغله ، پرده ئې پورته کړه بیرون ئې وکتل ، په تیاره کې ورته هیڅوک تر سترگو نه شول ، هغه بیرون را ووتله او دخیمې د څنډې څخه ئې وکتل چې ساتونکې چېرې ولاړې ، هغه ته لږ څه لرې د چا داواز زمزمه په غوږو شوه ، وئې ویل کیدای شي همدا ساتونکې وي ، موبې روانه شوه ، د ونو بوټو څخه تیریده او دهر قدم د پورته کولو وروسته به ئې یو ځل دخیمې په لور کتل ، هغه تر غونډۍ ورسیده او دخپلې خیمې په لور روانه شوه ، نزدې نیمائې لاره ئې وهلې وه چې هغې ته ددوه کسانو د خبرو کولو زوږ تر غوږو شو ، دا خبرې دهغې دخیمې سره نژدې سیمه کې چاکولې ، هغه ته دا ویره په زړه شوه چې کیدای شي ساتونکې ته دا په ډاگه شوی وي چې یوه نجلی ورکه شوې ده ، او هغه بل کوم ساتونکې او یا خپل کوم قومندان را بللې وي ، هغې فکر وکړ چې خیمې ته د تللو پر ځای د هغو پنځه ملگرو په لور ورسې چې د مراکشي تاجرانو په لباس کې نژدې یو نیم دوه میله لرې ئې خیمې درولي دي. خو هغه ته دا فکر هم را پیدا شو چې دهغې په ورکیدو به هغه پاته نورې نجونې په کوم مصیبت کې ونښلي ، هغوی ډیرې گړندی او چالاکه وې، بیا هم ویریده ځکه چې پر هغوی د بندیزونو د کلکیدو گواښ موجود و ، او ددې نه اخوا بله لاره هم نه وه ، موبې لږ څه نوره هم مخته ولاړه تر څو ددې نورو

دواړو خلکو خبرې واورې ، هغه د هغوی په ژبه پوهیده ، داخو دهغوی چل ول و چې ویل ئې چې هغوی د سیسلی د ژبې پرته په بله کومه ژبه باندي نه پوهیږي .

مگر هغه دواړه خبرې کونکې چې شول ، موبې په سوکه توگه مخته ولاړه ، هغه خپلې کین لورې ته د قدمونو اواز واورید ، هغې هغه لورې ته وکتل ، هلته د ونو ترمنځ هغې ته یو تور سیورې چې دکوم انسان و ، ترسترگو شو ، هغې خپله لاره بدله کړه اود غونډۍ په لور روانه شوه ، موبې نه غوښتل کومه خطرې قبوله کړي ، هغه په غونډۍ وختله ، غونډۍ دومره لوړه نه وه ، سمدستي پاس پرې پورته شوه ، که څه هم هغه ډیره هونبیاره وه خو هر انسان په هر قدم کې پوره احتیاط نه شي کولای ، هغه د غونډۍ په سر ودریده ، دهغې تر شا د ستورو نه ډک اسمان و ، دبله اړخه د سمندر اودښتې فضا د شپې له اړخه د آینې په توگه شفافه وه ، هلته په ونو کې تلونکې یوسرې په غونډۍ باندي ختونکې یو سیورې و کوت ، موبې خپل اړخ دهغې سرې په لور کړ ، دهغې وینستان پرانستي و چې پر خپلو لاسو ئې شاته ور وغورځول ، داسرې د شپې د ساتونکو قومندان و ، هغه په نیمه شپه د پنډغالی د ساتونکو په گزمه را وتلې و ، ساتونکې ئې کتل او گرځیده ، دا د ساتونکو بدلون وخت و ، قومندان په دې خاطر هم ډیر زیات متوجه و چې پخپله صلاح الدین ایوبی د خپلو درې سالارانو سره په پنډغالی کې موجود و ، سلطان په ډسپلین کې ډیر سخت و ، هر چاته به هره ثانیه خطرې محسوس کیده چې سلطان د شپې را پاخیږي او په گزمه باندي راوځي ،

قومندان پوه شو چې په غونډۍ باندي کومه نجلۍ ولاړه ده ، په هماغه ماښام قومندانانو ته خبر ورکړل شوی و چې صلیبیانو د تخریب او څارکښۍ له پاره نجونې را لیرلې دي ، دانجونې د صحرائې کوچیانو په څیر هم را څرگندېدای شي او دداسې غریبو نجونو په څیر هم چې په عسکري پنډغالیو کې د پاته شوې غذا د راټولولو سوال کوي ، ددې ترڅنگ دا نجونې خپل ځانونه د را تښتول شوو او مظلومو ښځو په څیر هم را ښکاره کوي او د پناه غوښتلو هڅې هم کوي .

قومندانانو ته دا ویل شوی و چې نن اوه نجونې د سلطان په پناه کې راغلي دي ، که څه هم سلطان په هغوی رحم کړې خو په اصل کې ئې هغوی د شکمنو په څیر په ځانته خیمه کې اچولي دي ، هغه قومندان ددې احکامو په اوریدو سره خپل یوه ملگري ته په توقو کې ویلې و چې «الله دې وکړې چې دغسې یوه نجلۍ زما څخه پناه وغواړي ،» او هغوی دواړو پرې خندلې هم و .

اوس نو د شپې په نیمایي کې ، په داسې حال کې چې ټول پنډغالی بیده دي په دې غونډۍ باندي د یوې نجلۍ سیورې ترسترگو کیږي ، لمړې خوقومندان پخپله په ویره کې شو چې هسې نه چې کوم پیړی وي ، هغه ساتونکې ته د نجونو په خیمه ددرولو په وخت کې ویلي و چې دننه اوه نجونې دي ، کله چې هغه پرده پورته کړه نو هماغه اوه بستري ورته په مړژوانده رڼا کې ترسترگو شوې ، هرې نجلۍ خپله کمبله پر مخ راغورولې وه ، یخني ډیره وه ، هغه دننه ولاړ نه شو ترڅو ویني چې اومه بستره تشه پرته ده ، خو پر هغې ئې کمبله داسې غورولې وه لکه کوم څوک چې په کې پروت وي ، هغه ته د امالومه نه وه چې اومه نجلۍ پر

غونډۍ دده تر مخ ولاړه ده ، هغه دلبرڅه وخت له پاره په فکر کې شو چې ورته اواز وکړي او يا پخپله هلته ورشي نو که چېرې هغه پيړۍ او يا جادوگره وي نو دهغې د ورکيدو انتظار به وکړي ،

دلبرڅه ډير انتظار وروسته بيا هم هغه سيورې ورک نه شو بلکه دوه درې قدمه نور هم مخته راغې او بيا بيرته وروسته شو ، او هملته ودرید . دغه قومندان چې «فخرالمصري» نومیده سوکه سوکه غونډۍ ته ورغې او ورغبر ئې کړ «ته څوک ئې ؟ نېکته راشه» نجلی دهرن په توگه وځغاستل او د غونډۍ بل اړخ ته ولاړه ، فخرته ډاډ پيدا شو چې کوم پيړۍ او يا جادوگره نه بلکه انسان دې ، هغه د قوي هيکل خاوند و ، غونډۍ هم دومره لوړه نه وه ، اوږده اوږده قدمونه ئې واخستل او پر غونډۍ ور وخوت ، هلته هم تياره وه ، د شپې په چوپتيا کې دهغې نجلی د قدمونو اواز تر غوږو شو هغه د غونډۍ څخه نېکته شو او د نجلی پسې ئې ورمونده کړه ، نجلی خپل قدمونه نور هم گړندي کړل ، فاصله لږڅه زياته وه ، فخر پخپله عسکرو ، د زمري په خير ئې منډه وهله ، د غونډۍ شاته لوړه ژوره ځمکه او وچ بوتې او په ځينو ځايو کې يوه وچه ونه هم ولاړه وه ، هغه ډيره منډه واخسته خو وئې کتل چې تر مخه ئې څوک نه شته ، ودرید او هر لورې ته ئې وکتل ، هغه دخپله ځانه وروسته او ډير لرې کين اړخ ته د نجلی د قدمونو اواز واورید . هغه روزل شوی جاسوسه نجلی وه ، هلته چې ورته دهغې دنبايست او بنکلا روزنه ورکول کيده تر څنگ ئې ورته عسکري روزنه هم ورکول کيدله ، تر څنگ ئې دخنجر وهلو په لوبو کې هم پوهه درلوده ، هغه دکومی ونې تر څنگ پټه شوی وه ، کله چې فخرمخته راغې نو هغې بلې لورې ته منډه کړه .

دې تعقيب د پټوني شکل ځانته ونيو ، فخر د شپې تياره انديبنمن کړې و ، کله به چې د موبې قدم ودرید نو هغه به هم ودرید ، خو چې د قدمونو اواز به بيا واوریدل شو نو هغه به منډه وهله ، هغه د غصې څخه تک سور شوی و ، هغه په دې وپوهید چې دا کومه ځوانه نجلی ده که چېرې د زيات عمر بنځه وای نو دومره گړندی او دومره زياته منډه به ئې نه شوه وهلاې ، فخر نژدې دوه ميله فاصله ووهله ، موبې هم د وچو لمدو بوټو او د ځمکې د لوړو ژورو څخه پوره گټه واخسته ، دهغې دنارينه ملگرو ځاي را نژدې شوی و . هغې په منډه منډه هلته ځان ورساوه ، هغې خپلو خلکو ته اواز ورکړ ، هغوی د ويرې په حال کې را پورته شول او د خيمي څخه بيرون را ووتل ، يو خوله ځانه سره مشال هم را واخست ، دا د يوه لرگي په سر باندي د را چاپيره کړل شوی توټې څخه جوړ شوی و چې روښنائې ډيره زياته وه . فخر خپله توره را وويستله او تيگه و هونکې او رپيدونکې سترې ستومانه دهغوی تر مخ ودرید . هغې وکتل چې دا پنځه کسان د لباس له اړخه تاجران او مسلمانان بريښي . نجلی د هغوی څخه د يوه په پښو کې په داسې حال کې چې دهغې ورنونه ئې کلک نيولي و کيناسته ، د مشال په رڼا سره مالومیده چې دهغې په مخ باندي ويره را څرگنده شوی وه ، دهغې سينه غورځيدله ، او ساه ئې په سختۍ سره اخستله .

«دانجلی ماته حواله کړئ» فخرالمصري تاجرانو ته په حاکمانه لهجې سره وويل .

«دا يوه نه ده»، يو سړي په عذرانه لهجې سره وويل «مونږ خو اوه نجونې ستاسې سلطان ته ورحواله کړي، ته دا نجلۍ له ځانه سره وړلاې شي»

«نه!» موبې دهغې پښې نورې هم ټينگې ونيولې، په ويږه او ژړا کې ئې وويل «زه دهغې سره نه ځم، دا خلک د عيسائيانو څخه هم ډير وحشيان دي، دهغوی سلطان انسان نه دې سنډا دې!! سنډا. هغه د خيرونکې حيوان په څير زما هډوکي مات کړي دي، زه د همغې څخه دلته را تښتيدلي يم»، «کوم سلطان؟» فخر په حيرانتيا سره ترې وپوښتل.

«همغه چې تاسې ئې صلاح الدين ايوبې بولئ»، موبې ځواب ورکړ «هغې اوس په مصري عربي ژبه هم خبرې کولي.

«دانجلۍ سخت درواغ وايي»، فخر وويل او ورڅخه ئې وپوښتل «دا څوک ده؟ او ستاسې څه کيږي او څه ډول اړيکې ورسره لري؟»

«لږ دننه راشه دوسته، بيرون هوا يڅه ده» يو سړي فخر ته وويل. خپله توره په تيکي کې کيږده، مونږ تاجران يو له مونږه څخه تا ته هيڅ گوانښ نه شته، را ځه، ددې نجلۍ قصه واوړه»، هغه يو «اه» وکړ او وئې ويل «ما ستاسې سلطان يو مؤمن مسلمان گانه، خود يوه بنايسته نجلۍ په کتلو سره هغه دخپل ايمان څخه لاس په سر شو، هغه به دهغه پاته شپږو نجونو سره هم همداسې لوبې کړې وي.» هغوی به هغه نورو سالارانو بې عزته کړې وي»، موبې وويل «مانښام ئې هغه ټولې بې وزله خپلو خيمو ته وړې وې او د بې هوشۍ وروسته ئې خيمې ته را وغورځولې، هغوی ټولې اوس په خيمه کې بې هوشه پرتې دي.»

فخرالمصري خپله توره په تيکي کې کښيښوده او دهغوی سره دننه خيمي ته ولاړ، هلته د کيناستو وروسته يو سړي اور بل کړ او د قهوې له پاره ئې اوبه پخې کړې، خو څوک نه پوهيدل چې په هغې کې ئې څه څه ور واچول، بل سړي د فخر څخه وپوښتل چې هغه دکومي رتبې خاوند دې؟ هغه ورته وويل چې هغه قومندان دې، هغوی له ده سره ډيري زياتې خبرې وکړې چې دهغې څخه دوی دا وانگيرله چې دا سړي معمولي سپاهي نه دې بلکه کوم مسئول وگړي دې، ذهين او زړه ور هم دې، دهغې خلکو څخه يوه (کرستوفر) ددغې اوه نجونو هماغه داستان فخر ته تکرار کړ، کوم ئې چې صلاح الدين ايوبې ته ويلې و، هغوی فخر ته دا هم وويل چې سلطان ايوبې ددوی په هکله هغوی ته څه ويلې و، دې نجونو سلطان ته دا وړاندېز هم کړې و چې هغوی خو اوس خپلو کورونو ته بيرته نه شي تللاې او همدا راز نه غواړي چې د عيسايانو سره هم پاته شي په دې خاطر هغوی دې ته تيارې دي چې اسلام ومني، خو په دې شرط چې دکومي ښې رتبې خاوند له هغوی سره واده وکړي، مونږ اوريدلې و چې صلاح الدين ايوبې د کړچار له اړخه د تيرې په څير دې، اومونږ هره ورځ سفر کونکې تاجران يو، مونږ به دانجونې په کومو کومو ځايو کې له ځانه سره گرځوو. مونږ دوی ټولې

د سلطان په حواله کړې خو هغه څه چې سلطان د دې نجلۍ سره وکړل هغه تا پخپله دهغې د خولې څخه واوریدل.

فخر المصري د نجلۍ په لور وکتل نو نجلۍ ورته وویل «مونږ ډیر خوښ و چې خدای مونږ د یوې فرښتې په پناه کې ورکړي یو. خود لمر د پریوتو سره سم د سلطان یو ساتونکې راغی او ماته ئې وویل چې سلطان دې ځانته غواړي، زه د پاته شپږو نجونو په نسبت ډیره ښکلې وم. دا زما د توقع خلاف وه چې ستاسې ایوبې به ما په داسې بد نیت ځانته غواړي، زه ولاړم، سلطان ایوبې د شرابو صراحی پرانسته، یوه پیاله ئې په خپله مخکې کښوده او بله ئې ماته را کړه، زه خو عیسایي یم او سل ځله هم شراب څښم، په بحري جهاز کې عیسایي قومندانانو زما د جسم څخه د لوبو یوه اله جوړه کړې وه، او اوس صلاح الدین ایوبې هم غوښتل زما د جسم سره همغسې لوبې وکړي، شراب او سړي زما له پاره کوم نوي شې نه دي. خو ما ایوبې یوه فرښته گڼله، ما دهغې وجود دخپل ناپاکه وجود څخه لرې ساتل غوښتل، خو هغه دهغو عیسایانو څخه هم ډیر چټل و خوت کومو چې زه په بحري جهاز کې د لوبو نانځکه گرځولې وم. کله چې دهغوی جهاز په ډوډو شو نو زه هغوی د بحري جهاز څخه را کوزه او په یوې کشتۍ کې واچولم او په سمندر کې ئې پرېښولم، هیچا را سره کومک ونه کړ. زما جسم لږ زیده او زما هډوکي یو له بله سره ورغلي و.....»

«خدای مونږه خوندي کړو او دهغې انسان په پناه کې ئې ور واچولو چې د فرښتې په لباس کې یو څیرونکې حیوان دي، ماته سلطان ویلې و چې زما نورې ملگرې شپږ نجونې دهغې د سالارانو په څیمو کې دي.. ما د سلطان لاس او پښې و نیولې او ورڅخه مې و غوښتل چې له ماسره واده وکړه، خو هغه راته وویل چې که چېرې ته ما خوښوي نو د واده پرته زه تا په خپل حرم سراي کې له ځانه سره ساتم، ... هغه له ماسره د وحشیانو په څیر سلوک وکړ. هغه په شرابو کې بدمسته و، هغه زه د خپله ځانه سره په بستره څمولم، خو کله چې دهغې سترگې ورغلي زه دهغه ځایه څخه را وتښتیدم، که چېرې زما په خبرو مو باور نه کیږی نو دهغې د ساتونکو څخه وپوښته.»

په دې وخت کې یو سړي فخر ته قهوه ورکړه، لږ څه وروسته د فخر مزاج بدل شو، هغه د کرکې څخه په زوره زوره وخنډل، «مونږ ته حکم کوي چې د شرابو او ښځو څخه ځانونه لرې کړئ او پخپله د شرابو د څښلو نه وروسته د ښځو سره شپې تیروي،» فخر دا احساس هم ونه کړ چې د نجلۍ قصه پوره بې بنسټه ده، او نه ئې دا محسوس کړه چې دهغې مزاج ولې بدلون وموند. هغه ته ئې حشیش ورکړي و، پر هغې داسې نشه راغلی وه چې هغه نشه نه گڼله، هغه اوس په خپله انگیرنه کې پادشاه گرځیدلې و، د نجلۍ په مخ باندې د مشال رڼا گډیدله، دهغې خواړه واره وینستان تور ځلیدل، هغه اوس فخر ته د پخوا څخه ډیره ښایسته ښکاریده، هغه په پوره نارامۍ سره هغې ته وویل «چې که ته غواړې نو زه به دې په خپله پناه کې واخلم.»

«نه» نجلۍ دویرې څخه شاته شوه او وئې ویل «ته به هم له ما سره د خپل سلطان په څیر سلوک وکړې، ته به ماخپلې څیمې ته یوسي او زه به یو ځل بیا ستا د سلطان په غیږ کې کیوزم.»

«مونږ خو اوس دهغو نورو شپږو نجونو د خوندي کولو په فکر کې يو» يو تاجر وويل «مونږ خو دهغوی عزت خوندي ساته خو زموږ څخه سهوه وشوه»

دفخرالمصري سترگې په نجلۍ نښتې وې ، هغه کله هم داسې ښکلې نجلۍ نه وه کتلې ، په خيمې کې چپه چپتا وه ، خو دا چپتيا کرسټوفر ماته کړه او وئې ويل «ته د عربو څخه راغلې ئې او که مصري ئې؟»

«مصري» فخر ورته وويل «ماتر اوسه دوه جنگونه کړي دي ، په دې خاطر ماته دا رتبه راکړل شوی ده.»

«هغه سوډاني فوځ چې سالار ئې ناجي دې هغه اوس چپري دې؟» کرسټوفر ترې وپوښتل.

«دهغې فوځ يو سپاهي هم له مونږه سره نه دې راغلې ،» فخر ځواب ورکړ.

«پوهيرئ چې داسې ولې وشو؟» کرسټوفر ورته وويل «سوډانيانو د صلاح الدين ايوبي امارت او قومندانان نه ده منلې ، هغه فوځ خپل ځان ازاد گڼي ، ناجي سلطان ايوبي ته ويلې و چې هغه دې د مصر څخه ووځي ، ځکه چې هغه دلته بيگانه دې ، په دې خاطر ايوبي ځانته مصري فوځ جوړ کړ او د جنگولو له پاره ئې دلته راوست ، هغه تاسې ته د شرافت او نيکۍ دوکه درکړه ، او په خپله عيش کوي ، اياتاسې ته دغنيمت مال په لاس درغلې دې ،...که چپري تاسې ته ترلاسه شوی هم وي نو د طلا او سپينوزرو يوه يوه ټوټه به وي ، حال داچې دصليبيانو د جهازونو څخه بې بها خزانه د سلطان ايوبي لاسو ته ورغلې هغه ئې ټوله دشپې په تياره کې په سلگونو اوبنانو بار او قاهرې ته وليږله ، چې دهغې ځای څخه به دمشق او بغداد ته وليږل شي . سلطان غواړي سوډاني لښکر لوڅ او دغلامانو په خير ترې کار واخلي ، اوبيا به د عربو څخه فوځ راشي او تاسې مصريان به هم د غلامانو په خير وگرځوي.»

***** (۱۹)

ددې مصري سوډاگر هرې خبرې د فخرالمصري په زړه کې ځای نيوه ، خو په حقيقت کې په فخرالمصري دخبرو اغيز دومره نه و لکه څومره چې په هغه دموبې ښکلا او حشيشو اغيز کړې و . عيسايانو دا حربه د حسن بن صباح د حشيشينو څخه زده کړې وه . موبې ته هيڅ شونې نه برينبيده چې داسې حال به هم را پيدا کيږي چې يو مصري سپاهي به دهغې په تعقب کې په هغې زړه بايلي . هغه ته دا هم مالومه شوه چې فخر د مصر د ژبې څخه پرته په بله ژبه نه پوهيږي ، په دې اساس موبې په بله ژبه خپلو ملگرو ته وويل چې رابن د زخميانو په ډله کې د زخميانو په خيمه کې پروت دې او هغه وويل چې د ناجې سره ووينئ او دا مالوم کړئ چې هغوی لا تراوسه پورې ولې پاڅون نه دې کړې ، او يا داچې ولې ئې د شاله خوا په صلاح الدين ايوبي باندې يرغل ونه کړ . او دا هم ډاگيزه کړئ چې ايا هغې خو به له مونږه سره دوکه او چل نه وي کړې؟

هغې خبرې کولی نو فخر د سوډاگرو څخه وپوښتل چې «دا څه وائي؟»

«دا وائي» يوه ځواب ورکړي چې که چېرې دا سرې د صلاح الدين ايوبي په فوځ کې نه وائي نو ما به ورسره واده کړي و. دا مسلمانيدو ته هم تياره ده خو وائي چې اوس ئې په مسلمانانو باور له منځه تللي،»

فخر په ډيره ناقراری سره د نجلی مټ ته لاس کړ او خپل ځانته ئې را بنکوده او وئي ويل «که چېرې زه پادشاه وائي نو په خداي سوگند چې ستا په خاطر به مې تخت او پادشاهي هم پری ايښي وه ، که چېرې شرط دا وي چې زه د صلاح الدين ايوبي دغه راکړل شوی توره هيسته و غورزوم ، نو دا دې درواښي خله ،» هغه د خپل ملابند څخه توره را پرانسته ، او د تیکې سره ئې يوځای د هغې په قدمو کې کښيښوله او وئي ويل «زه له همدا اوسه د سلطان ايوبي سپاهي او قومندان نه يم ،»

«خو يو بل شرط هم شته !» نجلی ورته وويلي «زه ستا په خاطر خپل مذهب پرېږدم ، خو د صلاح الدين ايوبي څخه به حتما خپل انتقام او بدله اخلم ،»

«ايا هغه زما په لاسو وژل غواړي؟» فخر ترې وپوښتل .

نجلی د خپلو خلکو په لور وکتل ، او دې خلکو هم يو بل ته سره وکتل ، اخر کرسټوفر وويل «که چېرې يو سلطان ايوبي نه وي نو څه به وشي؟ يو بل سلطان به راشي ، هغه به هم همداسې وي ، مصريان به په اخر کې بيا هم غلامان وي ، ته يو کار وکړه ، د سوډانيانو د سالار ناجي څنگ ته ورشه ، او دانجلی د هغې مخته و دروه او د صلاح الدين ايوبي اصل حقيقت او د هغې ناپاکه ارادې ورته را وسپړه.»

دې خلکو ته خو دا مالومات و چې ناجي د صليبيانو سره اړيکې لري او موبې به له هغه سره خبرې وکړي خو هغوی په دې خبر نه و چې د هغوی دا باورې سالار به په ډيره پټه توگه له دې نړۍ څخه سترگې پټې کړي وي دا نجلی بايد تر هغه پورې ورسيدلې وائي ، خو هغه په يواځې ځان هلته نه شواي تللاي ، اوس نو هغې ته د فخري په څير يو ملگري په لاس ورغلي و نو په دې خاطر ئې د همدې د استعمالولو پريکړه وکړه ، څرنگه چې دا سرې د سلطان ايوبي تر سترگو شوې و نو په دې خاطر تر اوسه پورې بايد د هغې په سترگو کې پاته وای ، ددې نه علاوه هغه د موبې څخه اوريدلي و چې د هغې د څارکښۍ او تخريب کارۍ د څانگې مشر رابن په همدې پنډغالي کې دې او د تينبتي له پاره لاره برابره وي او هغه د هغې د کومک کولو له پاره بايد هملته و اوسېږي ، د هغوی ارادې مالوم نه و چې څه دي ، په صلاح الدين ايوبي د هغوی له اړخه را پريښول شوی غشې هم خطا تللي و ، هغه ئې د سلطان ايوبي مخې ته وړې و. د هغوی لباس او ډرامه بريالۍ شوی وه ، خو د هغوی مشن له کاره لويدي و . په دې خاطر اوس هغوی د بدل شوی حالاتو څخه د گټې د اخستلو هڅې کولې. فخر المصري د بنايست او حشيشو په جال کې را نښتې و ، او هغه بيرته خپل پنډغالي ته د نه تللو پريکړه کړې وه .

هغه ته د امشوره ورکړل شوه چې هغه دې (خپله معشوقه)نجلی له لاسه و نيسي او دخپلې ورسپارل شوی دندې په لور دې ولاړ شي ، هغې خلکو دوی ته خپل يو اوبن هم ورکړ ، او د اوبو يوه مشکيزه او په يوه کڅوړه

کې ئې د خوراک خنډاک سامان هم ورته تيار کړې ، په دې شيانو کې څه داسې هم و چې په هغې کې حشيش ورگډ شوی و. موبې په دې رازونو خبره وه ، فخرته ئې يوه اوږده چوغه او د تاجرانو کالي ور واغوستل ، او پکړې ئې ورپه سر کړه ، نجلی په اوبن سپره شوه د هغې پسې وروسته فخر سپور شو او اوبن د خپل سفر په لور روان شو. فخر د خپل چاپيريال څخه بې خبره و او په خپلې راتلونکې باندې هم نه پوهيده ، يواځې همدا احساس پرې غالب شوی و چې د ځمکې د مخ ډيره بنايسته پيغله ئې تر څنگ ده ، داسې پيغله چې سلطان ايوبې ئې پريښود او دده څنگ ته راغله ، فخر موبې له خپله ځانه سره را نژدې کړه او و خوئيدل .

«موبې ورته وويل «ته خو به د عيسايانو د قومندانانو او دخپل امير ايوبې په څير وحشى کيږي نه ؟ زه هم ستايم ، هر څه چې له ما سره غواړې وئې کړې ، وئې کړه ، خوزه به بيا له تاڅخه کرکه کوم.»

«موبې ! که چېرې ته غواړې نوزه به له اوبنه ښکته شم ،» فخر هغه سمدستي پريښوده او خپل لاسونه ئې ترې لرې کړل او وئې ويل «ماته يواځې همدومره ووايه چې ته ما د زړه څخه خونبوي يادې د مجبورۍ له مخې زما لورې ته پناه را وړې ده؟»

«ماخو دهغه تاجرانو څخه هم پناه اخستلاې شوه ،» موبې ځواب ورکړ ، «خو ته ماته دومره ښه ښکاره شوی چې ستا په خاطر مې دخپل مذهب د پريښولو پريکړه هم کړې ،» هغې په خپلو جذباتې خبرو سره د فخر په کمزورواغصابو باندې نوره هم خپله قبضه ټينگه کړه او شپه هم سوکه سوکه په تيريدو کې وه .

دا نژدې د پنځه ورځو سفر و خو فخر المصري د عامولارو څخه بې لارې بې لارې تگ کاوه ، ځکه چې هغه د فوځ تښتيدلې سپاهي و ، موبې ته خوب راغې هغې خپل سر شاته د فخر په سينه باندې تکیه کړ او په پاخه خوب بيده شوه. اوبن روان و او فخر ويښ .

***** (۲۰)

صلاح الدين ايوبې د سهار د لمانځه څخه فارغ شوی و چې دروازه چې اطلاع ورکړه چې علي بن سفيان راغې ، سلطان د لمانځه له ځايه منډه کړه او بيرون راووت د هغې دخولې څخه د علي بن سفيان د سلام د ځواب څخه د مخه دا الفاظ راووتل «هلته څه خبره وه؟»

«تراوسه خيريت دې» علي بن سفيان ځواب ورکړ ، خو په سوډاني لښکرو کې بې اطميناني ورځ په ورځ ډيريږي ، ما په هغوی کې خپل مخبران او څارکښي پرې ايښي دي ، د هغوی له راپورنو څخه مالومیږي چې که چېرې دهغوی يو قومندان هم قومنده په خپلو لاسو کې واخسته نو پاڅون به پيلیږي.»

صلاح الدين ايوبې هغه له خپله ځانه سره خپلې څيمې ته يوړ ، علي بن سفيان ورته ويل «ناجي او دهغې سالاران خو مونږ له منځه يوړل خودنفرت او کرکې هغه زهر چې هغه د مصري فوځ پر خلاف پر هغوی کې

شنیدلي دې دهغې اغیز یوه ذره هم نه دې راکم شوې، دهغوی دې اطمینانې بل علت دهغوی د سالارانو ورکیدل دي، مادخپلې شبکې له لارې دا خبر خپور کړې دې چې دهغوی سالاران د روم د بحیرې په سنگر کې پراته دي. خو درونده امیره! زه شکمن یم چې په سوډانیانو کې شکوک او شبهات پیدا کېږي. داسې بریښي چې هغوی دا احساس کړې چې دهغوی سالاران یا خو بندي کړای شوی دي او یا له منځه وړل شوی دي.»

«که چېرې پاڅون وکړل شي نوایا په مصر کې چې زمونږ کوم عسکري دلگي شته دي هغوی به د سوډانیانو د فوځ مقابلې وکړای شي؟» صلاح الدین ایوبي ترې وپوښتل، «ایا هغوی به دغه پنځوس زره تجربه لرونکې وسله وال فوځ ته ماتې ورکړای شي؟..... زه شکمن یم.»

«زه ډاډ لرم چې زمونږ هغه کوچنې شمیر فوځ به د سوډانیانو د فوځ مقابلې ونه شي کړای» علي بن سفیان ورته وویل، «خو ما ددې کار له پاره هم ځان تیار کړې دي. ما د دروند نورالدین زنگي په لور دوه گړندي سواره استولي دي او هغې ته مي دا پیغام وراستولې دې چې په مصر کې د پاڅون نښې نښانې را پیدا شوی دي او مونږ چې کوم فوځ تیار کړې د هغې شمیره ډیره لږه ده، ددې نه اخوا زمونږ د خپل فوځ تر نیمایي زیات د جنگ په ډگر کې دي. په دې خاطر د هغې شوني پاڅون د ټکولو له پاره مونږ ته بیړنې کمک راولیږه.»

«ماته دهغې لورې د بیړني کومک د راتلو هیله ډیر لږ ښکاري،» سلطان ایوبي ورته وویل، «همدا تیره ورځ یوه قاصد دا خبر راوړ چې نورالدین زنگي په فرینکو باندې یرغل وړ وړې، هغه دا یرغل زمونږ سره د تعاون اوبسپنې په خاطر کړې دې، دا په داسې وخت کې شوې چې په خپله فرینکو او دهغې یو زیات شمیر فوځي سالاران دروم په بحیره کې په جنگي بیړیو کې زمونږ لورې ته راتلل، همدا راز د فرینکو د فوځ یوه برخه مصر ته تللې تر څو دهغې ځایه پر مونږ د شا له اړخه حمله وکړي، هغوی زمونږ د سوډاني لښکر د کومک په خاطر ان د مصر تر پولو پورې راغلي و، محترم زنگي دهغوی پر هیواد باندې یرغل وروړ او دهغوی دغه ټول پلانونه ئې د خاورو سره خاورې کړل. هغه اوس د فرینک پادشاه په ډیره سیمه باندې قبضه کړې، او د صلیبیانو څخه ئې څه دولت او شتمني هم ترلاسه کړې.»

صلاح الدین ایوبي په خپله خیمه کې قدم اخیسته، او په جذباتي لهجې سره ئې وویل «ماته د سلطان زنگي د قاصد تر خولې بیانونکې دهغې ځای حالات څه د اندېښنې وړ ښکاره شول.»

«ایا اوس به صلیبیان هلته یلغار وکړي؟» علي بن سفیان ترې وپوښتل.

«ماته د یوې زړې په اندازه هم د صلیبیانو د یرغل پرواه نه شته،» سلطان ایوبي ځواب ورکړ. «اندېښنه داده چې د کفارو د یرغل مخه نیونکې فوځ د شرابو په منگيو کې ډوب شوې دې، د اسلام د کلا ساتونديو د ښکلو نجونو په حویلیو کې بندیان دي، د ښکلو ښځو او نجونو زلفي دهغوی د پښو زنجیرونه گرځیدلي دي.»

علي! د اسلام تاريخ به اسدالدين شيرکوه هيڅکله هم له ياده و نه باسي، څومره به ښه و چې هغه نن ژوندي وای، زه د جنگ ډگرته هماغه راوړې يم، مونږ ډير ستونزمن وختونه کتلي، علي! ما دکاکا شيرکوه د فوځ د ترټولو لمړي دلگي قومندانې کړې ده، زه دهغې سره يوځای درې مياشتې د صليبيانو په محاصره کې وم. ماته به کاکا شيرکوه تل دا درس راکاوه، چې د ويرې او خوف څخه ځان لرې ساته، د الله تائيد او دهغې په رضا باندې باور لره، او د اسلام بيرغ تل رپانده ساته، زه د کاکا شيرکوه تر قومندانۍ لاندې د صليبيانو او مصريانو د گډو فوځونو پر خلاف هم جنگيدلې يم. په سکندريه کې محاصره شوی يم، نژدې و چې ماتې سره مخ شم، زما سره يو ډله عسکر زړه بدې شوی و، داچې ما څه ډول د هغوی حوصلي سترې او تازه و ساتلې، يواځې زما رب پرې ښه خبردې. ان تردې چې کاکا شيرکوه په صليبيانو باندې يرغل وکړ او زمونږ محاصره ئې ماته کړه.... نو مونږ په دې قصې ښه پوهیږو، ايمان پلورنکې د کفارو سره يوځای شول او زمونږ له پاره ئې څومره ستر ستر طوفانونه راولاړ کړل. خو زه ويريډونکې نه يم، زړه مې له لاسه نه دې ورکړې»

ماته ټول هر څه په ياد دي سلطانه! «علي بن سفيان ورته وويل «د دومره جنگونو او قتل و قتل نه وروسته شونې بريښيده چې مصريان به په سمه لاره را ستانه شي. خو کله چې يو غدار او د وطن د ښمن مري يوبل غدار او وطن پلورنکې را زيږوي او دهغې ايمان پلورونکې ځای ناستې گرځي. زما خپله مشاهده خو دا ده چې غداران او ايمان پلورنکې د کمزوري خلافت او نظام زيږنده ده. که چېرې فاطمي خلافت په حرم کې نه وای را نغښتې نو نن به مونږ د صليبيانو سره په اروپا کې جنگيدو، خو زمونږ دغه غدار وروڼه هغوی نه پريږدي چې د اسلامي سلطنت د پولو څخه بيرون شي. کله چې پادشاهان په عيش و عشرت کې ډوب شي نوبيا درعاياو څخه هم يو شمير خلک د پادشاهۍ خوبونه ويني هغوی دکفارو څخه ځواک او کومک تر لاسه کوي، په ايمان پلورلو کې هغوی دومره ږنډېږي چې دکفارو د عزايمو او دخپلو پيغلو د عصمتونو پرواه هم له ياده باسي»

«زه تل له همداسې خلکو ويريږم»، صلاح الدين ايوبي ورته وويل. «الله دې نه کوي، که کله هم د اسلام نوم له منځه ځي نو هغه به د همدې مسلمانانو په لاسو وي، زمونږ د ښکلي او ځلانده تاريخ څخه اوس لگيادي د غدارانو تاريخ جوړېږي، دا حالات په ډاگه کوي چې يوه ورځ به مسلمان يواځې په نوم مسلمان وي، خپلې سيمي او ځمکې به کفارو ته ورحواله کوي، په دې حالاتو کې که اسلام ژوندي هم پاته کيږي نو مسجدونه به کم او قحوه ځاېونه او دفحشا مرکزونه به زيات وي. زمونږ لوني به د صليبيانو په څير خپل وينستان ازاد او د بې حيايې په لور به درومي، کفار غواړي چې هغوی پر هماغه لاره روانې کړي، بلکه روانې کړي ئې هم دي..... اوس د مصر څخه يوځل بيا همغه طوفان را پورته کيږي. علي! ته خپلې شبکې نورې هم باوري او خپرې ئې کړه، ما خپلو ملگرو ته ويلې دي چې د ښمن سيمو ته ولاړ شي او شپينې غلچکي يرغلونه وکړي،

همدا راز د خبرونو د راټولو له پاره ځوان او توانمنده وگړي وټاکه ، صلیبیان هم همدا سنگر مستحکم او اغیزمنوي ، ته سمدستي د څارکښۍ د جنگ له پاره تیارې ونیسه ،..... د هر څه لمړۍ کار چې باید ژر تر ژره وشي هغه دادې چې د سمندر څخه څه صلیبیان خوندي راوتلي دي دهغوی یو شمیر زخمیان دي او کوم چې زخمیان نه دي نو هغوی په سمندر کې د څو څو ورځو لاملو وهلو وروسته د زخمیانو څخه بدتر گرځیدلي دي . دهغوی ټولو علاج معالجه تر لاس لاندې ده ، ما هغوی ټول تر سترگو تیر کړي دي ، ته هم هغوی ووینه ، او دخپلې وړتیا په مطابق ترې پوښتنې گرویزنې وکړه ،»

صلاح الدین ایوبی دروازه چې راوغوښت او د سهارني چاې غوښتنه ئې ترې وکړه ، او علي بن سفیان ته ئې وویل ، «پرون ئې څه زخمیان او یو څو ښکلې شاتنه نجونې زما مخ ته راوړې وې ، په هغوی کې شپږ د سمندر څخه راوتلی بندیان دي ، دهغوی تر منځ په یوه زه شکمن شوم چې هغه معمولي سپاهي نه دي ، هغه درتبي او مرتبي سرې ښکاري ، د ټولو دمخه دهمغه سره ووینه ، ددې تر څنګ پنځه تاجرانو او ه کسه نجونې له ځانه سره راوړې وې ،» هغه علي بن سفیان ته د نجونو په هکله همغه څه وویل کوم چې تاجرانو سلطان ته ويلي و . سلطان ایوبی ورته وویل ، «ما نجونې تر نظارت لاندې نیولې خو هغوی ته مي ويلي چې زه هغوی په خپله پناه کې اخلم . نجونې وائې چې د غریبو کورنو بچیانې دي او بیا دهغوی دا وینا چې هغوی ئې د یوه سوځیدلې جهاز څخه په یوې کشتۍ کې واچولې او په سمندر کې ئې بې اسرې پرېښوي ، بیا کشتۍ هغوی تر ساحله پورې راوړسولې ، دهغوی دا خبره ما په شک کې اچوي ، ما هغوی ته ځانته خیمه درولې ده . او ساتونکې مې پرې درولې دي . ته د ناشتې سمدستي وروسته دغه بندیان او دغه نجونې ووینه .

په اخر کې صلاح الدین ایوبی مسکې شو او وئې ویل «پرون ورځ په ساحل باندې د گرځیدو په وخت کې پر ما باندې یو غشي را وویشتل شو چې زما د پښو تر منځ پر ځمکه ولگید .» هغه دا غشي علي بن سفیان ته ورکړ او وئې ویل «سیمه غره ایزه وه ، ساتونکې د لټون له پاره تر ډیر لرې ځایه پورې ولاړل ، خو هغوی ته کوم غشي ویشتونکې تر سترگو نه شو . دهغې سیمې څخه هغوی ته دغه پنځه تاجران په لاس ورغلل چې ساتونکو ترما پورې را ورسول او دغه تاجرانو دغه او هنجونې هم ماته را حواله کړې ، او هغوی ولاړل .»

«او هغوی ولاړل ؟» علي ترې په حیرانتیا سره وپوښتل . «ایا تاسې هغوی ته د تللو اجازه ورکړه ؟»

«ساتونکو د هغوی د سامانونو پلټنه کړې وه ،» ایوبی ورته وویل «د هغوی څخه داسې کوم شې تر لاسه نه شو چې شک پرې شوی وي.»

علي بن سفیان غشي په ډیر غور سره وکوت ، او وئې ویل «د سلطان او راز موندونکې تر منځ ډیر توپیر موجود وي ، زه به د هر څه له مخه د هغې تاجرانو د نیولو هڅه کوم»

علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبی د خیمې څخه بیرون راووت ، نو دروازه چې ورته وویل ، «دغه قومندان خبر راوړې چې د هغه اوه نجونو څخه چې پرون زمونږ په قید کې راغلی وې یوه ئې اوس درغل شوې. ایا سلطان ته ددې خبرې ورسول اړین دي؟ دا خودومره ستره پېښه نه ده چې سلطان پرې اندېښمن کړو.»

علي بن سفیان په ژور فکر کې پریوت ، هغه قومندان چې د را پور ورکولو له پاره راغلی و ، هغه علي بن سفیان ته راغې او سوکه ئې ورته وویلې «د یوې عیسوي نجلۍ بې درکه کیدل خو به دومره مهمه پېښه وي یا به نه وي ، خو ډیره مهمه داده چې فخر المصري نومې قومندان هم د شپې را هیسې بې درکه شوی دې . د شپې ساتونکو وویل چې هغه د نجونو تر خیمې پورې تللې و ، بیا دهغې ځای څخه د زخمیانو تر خیمې پورې ولاړ او بیا دهغې وروسته په سترگو نه دې کتل شوې. هغه د شپې په گشت وتلې و.»

علي بن سفیان د لږ څه فکر کولو وروسته وویلې ، «تړیوه وخته پورې سلطان ته دا خبر مه ورکوئ ، د شپې د هغه وخت ټول ساتونکې را غونډه کړئ ، کوم کې چې فخر المصري گشت کاوه ، هغه د سلطان ایوبی د ساتونکې د ډلې قومندان ته وویل ، چې پرون چې د سلطان سره کوم ساتونکې تر ساحله پورې تللي و ، هغوی را ولئ ، هغوی هملته و ، څلور واړه منخته راغلل ، علي بن سفیان ورته وویل ، «پرون چې تاسې هغه تاجران او نجونې کتلې وي ، سمدستي هملته ولاړ شئ ، که چېرې هغه تاجران تر اوسه پورې هملته وي نو هغوی تر خپل نظارت لاندې وساتئ ، او هملته زما انتظار وکړئ ، او که چېرې هغوی له هغه ځایه تللې وي نو سمدستي بیرته را وگرځئ ،»

ساتونکې ولاړل ، نو علي بن سفیان د نجونو خیمې ته ورغې ، نجونې ئې په خپل مخ کې ودرولي او په عربي ژبه ئې ترې وپوښتل ، «هغه اومه نجلۍ چېرې ده؟» نجونو یوې بلې ته وکتل او سرونه ئې و خوځول ، علي بن سفیان ورته وویل «تاسې ټول زمونږ په ژبه پوهیږئ!»

نجونو هغه ته په ډیره حیرانه توگه کتل ، علي دهغوی د څهرو او حرکاتو څخه په هغوی شکمن شوی و . هغه د نجونو شاته ودرید او په عربي ژبه ئې وویل «ددې نجونو څخه کالې و کارې او لوڅې لغړې ئې کړئ ، او دولس کسه قوي هیکله او څواکمن عسکر راو غواړئ.»

ټولو نجونو یو ټکان وخوړ او وروسته ئې وکتل ، دوه درې کسو په یوه ځل خبرې پیل کړې ، هغوی عربي ژبه ویلې شوه ، «ته د نجونو سره دا ډول سلوک نه شې کولای» یوې ورته وویل «مونږ ستاسو پر خلاف نه یو جنگیدلي» ،

علي بن سفیان د خدا نه شین شو او وئې ویلې ، «زه به له تاسې سره ډیر ښه سلوک وکړم ، لکه څنگه چې تاسې په یوه گواښ په عربي ژبه خبرې پیل کړې ، اوس پرته له کوم زور او فشار څخه وواياست چې هغه اومه نجلۍ چېرې تللې ده؟ ټولو بې خبري وښووله ، علي ورته وویل ، زه به له تاسې څخه ددې سوال ځواب

حتما اخلم . تاسو خو سلطان ته ويلي و چې تاسې زمونږ په ژبه نه پوهيږئ ، اوس خو تاسې زمونږ په ژبه زمونږ په خیر خبرې کوئ ، ایا زه تاسې پریږدم ؟» هغه ساتونکې ته وویل «دوی په خیمه کې کښیښوه.»

د شپې ساتونکې را غونډه کړل شول ، د فخرالمصري د گشت د وخت د ساتونکو څخه علي بن سفیان پوښتنې گرویزنې پیل کړې ، په اخر کې د نجونو د خیمې ساتونکې وویل چې فخر د شپې دلته ولاړ و او بیا د زخمیانو د خیمې په لور ولاړ . لږ شیبه وروسته ئې ما اواز واورید . «ته څوک ئې ښکته راشه» ساتونکې هغې لورې ته وکتل نو په تیاره کې ورته څه په نظر را نه غلل ، مخته د خاورو په غونډۍ هغه ته یو سیوري تر سترگو شو ، او هغه سیوري هملته له نظره ورک شو .

علي بن سفیان سمدستي هملته ولاړ ، دا غونډۍ ساحل ته نژدې پرته وه ، دهغې خاورې شگلورپه وي د یوه ځای څخه را په ډاگه کیده چې هلته څوک پورته شوی دې هلته پر ځمکه ددوه ډولو پښو نښې تر سترگو کیدې ، یوه د سرې نښه ، چې فوځي بوت ئې په پښو و ، او بله نښه د کوچنۍ خپلکې وه چې ښځینه بریښیده ، ځمکه خامه او شگلورپه وه ، د کومه ځایه چې د ښځې د پښې نښې راغلي وې علي همغې لورې ته ولاړ ، دې نښې هغه د همغه خیمې لورې ته یوږ په کوم ځای کې چې موبی د رابن سره لیدلې و . هغه د خیمې پرده پورته کړه او ورننوت .

دهغې مخ پیژندونکې سترگو زخمی بندیان له سترگو تیر کړل . د ټولو مخونو ته ئې وکتل ، رابن ناست و ، هغه علي بن سفیان ته وکتل ، او سمدستي ئې په زړپروي پیل وکړ . داسې مالومیده لکه چې ورته په ناڅاپه توگه درد را ولاړ شوې وي ، علي هغه د مټ څخه ونیوه او بیرون ئې را وویست ، دهغې څخه ئې و پوښتل «د شپې یوه بندي نجلۍ دې خیمې ته راغلي وه ، هغه ولې راغلی وه ؟» رابن هغه ته په داسې نظر وکتل ، چې هم په کې حیرانتیا وه او هم داسې څرگنده کړې چې هغه په هیڅ نه وي پوه شوی چې دې څه وویل . علي بن سفیان ورته یوځل بیا ډیر سوکه وویل . «دوسته ! ته زما په ژبه پوهیږې ، زه ستا په ژبه پوهیږم او ويلي ئې شم . خو ته به زما په ژبه ځواب راکوی ،» رابن دهغې خولې ته کتل ، علي ساتونکې ته وویل «دا دخیمې څخه بیرون و ساتئ ،»

علي خیمې ته ورننوت او د بندیانو څخه ئې دهغوی په ژبه و پوښتل ، «تیره شپه هغه نجلۍ دلته څومره وخت پاته شوی وه ؟ خپل ځانونه په ستونزو کې مه اچوئ ؟» ټول چپه خوله و خود یو بل اخطار په واسطه یوه بندي وویل چې نجلۍ د شپې خیمې ته راغلي وه او د رابن سره ناسته یا ملاسته وه . دې زخمی د بحرې جهاز څخه سمندر ته را ټوپ کړې و ، هغه د اور قهرهم او د ابو قهرهم کتلې و ، هغه دومره زخمی نه و څومره چې ویریدلې و ، هغه په بل کوم مصیبت کې و رپریوتو ته تیار نه و ، هغه وویل چې هغه ته دا مالومه نه ده چې د رابن او نجلۍ ترمنځ څه ډول خبرې وشوې او یا نجلۍ څوک وه ، هغه ته دا هم مالومه نه ده چې د رابن رتبه څه ده . هغه یواځې دهغې د نوم څخه خبر و ، هغه دا هم وویل چې رابن دې پنډغالي ته تر راتللو پورې روغ

رمت و ، خو دلته په را رسيدو سره هغه دومره واويلا شروع کړه لکه په چا چې په ناخاپې توگه کومه ناروغتيا يرغل وکړي.

علي بن سفیان د يوه ساتونکې په لارښوونه دهغو نورو پنځوکسو د کنلو له پاره ورغې چې خپل ځانونه ئې تاجران ښوول او په هغه لرې درول شوی خيمه کې پراته و. ساتونکو هم هغوی د خپل پند غالي څخه جدا کړي و ، هغوی خو لمړې علي ته دا خبر ورکړ چې دهغوی سره ټول ټال دوه اوښان وو خونن يواځې يو اوښ ترسترگو کيږي ، هغه ته همدومره اشاره کافي وه ، هغوی ددې پوښتنې په هکله ډاډمن ځواب نه درلود چې هغه بل اوښ ئې څه کړي؟ هغه ته دبل اوښ د پښو نښې په لاس ورغلي ، علي بن سفیان هغوی ته وويل « ستاسې جرم داسې معمولي غلاما نه ده ، تاسې د ټول سلطنت او ټولې ټولنې له پاره گواښ ياست ، په دې خاطر زه پرتاسې لږ څه رحم هم نه شم کولاي چې تاسې تاجران ياست.»

«هو!» ټولو خپل سرونه وښوول او وئې ويلې «درونده مشره ! مونږ خو تاجران يو مونږ بې گناه يو ،» علي بن سفیان ورته وويل «د خپلو لاسونو څټه را وښايې. پنځه واړو سمدستي خپل لاسونه را واپول او علي ته ئې ور وښول ، علي د ټولو د ښي لاس د گوتو گوتې او دشهادت د گوتې ترمنځ ځاپونه وکتل او دهغو څخه ئې يو دمړوند څخه ونيوه او ورته ئې وويل «کمان او غشي دې چيږې پټه کړي دي؟»

هغه سړي د خپل معصوميت د ښولو هڅه وکړه خو علي د سلطان ايوبي يو ساتونکې را ووغوښت دهغې د ښي لاس چپ اړخ ئې ورته وښود . دهغې د گوتې چپ اړخ هغه ځاي چې گوته د کڅوړې سره لگيږي يعنې هلته چې د گوتې بند وي ، هملته يوه نښه وه ، همداسې يوه نښه ددې سړي د گوتې په بند هم مالوميده ، علي هغه ته دخپل ساتونکې په هکله وويل ، «دا د سلطان ايوبي ډير ښه غشي ويشتونکې دي او دا نښه د دې ثبوت دي چې نوموړې غشي ويشتونکې دي»

دهغې د گوتې په بل مخ باندې يوه ډيره باريکه نښه وه ، او داسې برښيده چې هلته هر ځل کوم څه منښل شوی وي ، او دې پخپله ثابتوله چې په هغې باندې غشي منښل شوی دي. غشي په چپ لاس کې نيول کيږي ، او کمان په ښي لاس نيول کيږي. داسې نښې د هر غشي ويشتونکې په لاسو کې وي ، علي بن سفیان هغه ته وويلې «په دغه پنځوکې يواځې ته غشي ويشتونکې ئې ، کمان او غشي دي څه کړي؟» پنځه واړه چپ پاته و ، علي دهغو پنځو څخه يو را ونيوه او ساتونکو ته ئې وويل «دا دهغې ونې سره و تړئ»

هغه ئې د کجورې د ونې سره و دراوه او وئې تړه ، علي دخپل غشي ويشتونکې په غوږ کې څه وويل او د ونې سره تړلي تاجر ئې په نښه کړ او غشي ئې پرې و و توغاوه ، غشي دهغې سړي په چپه سترگه کې ور کښيوت او هغه په تړپيدو شو . علي هغه پاته څلورو ته وويل «په تاسو کې څومره دي چې د صليب په خاطر په دغه ډول تړپيدو سره دخپلو ځانونو ځاريدو ته تيار ياست؟» دهغې لورې ته وويئ «هغوی و کتل هغه سړي چپغې وهلي ، په خپلو وينو کې تړپيده او د سترگو څخه ئې د وينو سيلاب را روان و .

«زه له تاسې سره وعده کوم» علي بن سفیان ورته وویل « چې په عزتمنده توگه به تاسې ټول د سمندر هغې لورې ته ولیږم... وواياست چې په هغه بل اوبن باندې څوک ولاړ؟ او چېرې ولاړ؟»

«ستا خپل یو قومندان زمونږ څخه هغه اوبن په زور اخیستی دې» یوه تاجر وویل.

«او یوه نجلی هم» علي بن سفیان ورته وویل.

دلږه څنډه وروسته علي بن سفیان د خپلې پوهې او هنر په واسطه دهغوی څخه اعتراف واخست چې هغوی څوک دي ، او څنگه راغلي ، خو هغوی دا درواغ ویلې چې نجلی د شپې دخپلې خیمې څخه را تبتیدلې وه او ویلې ئې و چې صلاح الدین ایوبي د شپې هغه په خپله خیمه کې ساتلې وه ، او دا چې هغه شراب څښلې و اونجلی ته ئې هم شراب ورکړې او نجلی د ویرې څخه دلته پناه راوړې وه ، دهغې د تعقیبولو په خاطر فخرالمصري نومې یو قومندان راغې کله چې هغې د نجلی خبرې واوریدې نو هغه ئې زمونږ پراونډ کښینوله او کومې لورې ته ئې یوړه ، هغوی دغه ټول بهتان علي بن سفیان ته واوراوه چې نجلی په سلطان ایوبي باندې لگولي و.

علي ورته په خدا شو او وئې ویل « تاسې پنځه واړه عسکري روزل شوی خلک او هغه یو تجربه لرونکې غشي ویشتونکې واست ، او ددې ټولو سره بیا هم هغه یوه کس له تاسې څخه نجلی او اوبن دواړه یوړل ، » هغه د همغوي په بنودانې سره غشي او کمان هم د ځمکې څخه را وویستل ، هغوی څلور واړه ئې خیمې ته ولیږل.. چې بیا دغه پنځه واړه هلته په بد مرگ باندې پخپله مړه شول.

د اوبن د پښو نښې په څرگنده تر سرگو کیدې ، علي بن سفیان په ډیره گړندی توگه لس سواره را وبلل. او هغوی ئې په خپله قومنده کې واخستل او همغې لورې ته چې د اوبن قدمونو ښووله ولاړل ، خو د اوبن د تگ او علي بن سفیان د ملگرو د تعقیبي تگ تر منځ نژدې پنځلس شپاړس ساعته توپیر و. اوبن گړندې و او دهغې د ارام له پاره دومره ډیره اړتیا هم نه لیدل کیده. اوبن پنځه شپږ ورځې د ارام ، خورک ، څښاک څخه پرته هم تازه پاته کیدای شي ، دهغې په پرتله آسونو ته په لاره کې څو ساعته ارام ، اوبه او خوراک باید ورکړل شي ، او دې شیانود تعقیبولوپه هڅو کې ستر څنډه را پیدا کړ. اوبن د پنځلس شپاړس ساعتو توپیر ختمولو ته نه پریښوده ، او فخرالمصري هم د تعقیب له ویرې ډیر کم ارام کاوه.

علي بن سفیان ته په لاره کې یو شې تر لاسه شو. او هغه یوه کڅوړه وه . هغه ودرید او کڅوړه ئې راپورته کړه ، پراې نسته ، په هغې کې دخوراک څښاک شیان و ، په همدې کڅوړې کې یوه بله کڅوړه هم وه په هغې کې هم همدا شیان و. د علي بن سفیان د بوي کولو تیز حس هغه ته دا ډاگیزه کړه چې په دې شیانو کې حشیش ورگډ شوی دې. هغه ته په لاره کې په دوه ځایو کې داسې نښې په لاس ورغلې ، چې ددې څخه دا څرگندېده چې په دغه ځایو کې اوبن دمه کړې او سورلیو ئې ناسته او ارام کړې دې ، هلته د کجورو زړي ، د میوو تخم ، او نور پوستکې خواره واره پراته و. کڅوړې هغه په شک کې واچاوه ، خو دهغې په ذهن کې دا شک

را پيدانه شو چې فخرالمصري د حشيشو په نشې کې نجلۍ د خپل ساتونکې په څير له ځانه سره روان کړې دې. خو بيا ئې هم هغه کڅوړه له خپله ځانه سره واخسته، خو د کڅوړې په پلټنې او په هغې ځای کې په ځنډ کولو او پاته کيدو سره ئې ډير وخت له لاسه ورکړې و.

***** (۲۱)

که چېرې موبې او فخرالمصري تر منزله پورې هم نه وى رسيدلې نو بيا به هم دفوځ په حالاتو کې د پام وړ کوم توپير نه راته، ځکه هغه زهر چې ناجي، اروش او دهغوى نورو ملگرو په سوډاني فوځ کې شنيدلي و هغو خپل اغيز کړې و. د فاطمي خلافت هغه مشران چې په نوم جنرالان و خو په حقيقت کې ولسي حاکمان گرځيدلي و غوښتل چې سلطان ايوبې د يوه ناکامه امير او بې کاره حاکم په څير عام ولس ته ور وپيژني، مسلمان حکمرانان په خپلو قصرونو او ماڼيو کې د همدې ډول نجونو، چې ډيرې ئې عيسائې او يهودې وى، د زلفو بنديان گرځيدلي و. يواځې په نوم مسلمان پاته شوى و. د دولت امور د خپله ځانه د جوړو شوو سالارانو او حاکمانو په لاسو کې و، او دوى په خپل عيش او عشرت کې مصروف و. هغوى نه غوښتل چې د صلاح الدين ايوبې په څير کوم سخت مذهبي او په ملت او هيواد مين وگړې دې دا قوم را وين کړي، او امرا او سلاطين دې د حرم او قصر د عيش او عشرت څخه بيرون د حقايقو نړۍ ته را وکارې. د سلطان ايوبې د مخکينو جنگونو څخه چې دکاکا شيرکوه په مشرۍ کې ور پيښې شوى وى، دا خلک پوه شوى و چې که چېرې دې شخص ته واکمني په لاس ورشي نو اسلامي سلطنت به د مذهب او اخلاقو په اصولو کې راوغاړي، په دې اساس هغوى هرې هغې لوبې ته لاس اچاوه چې د سلطان ايوبې دخلورو اوږو چت پرې را پرېوتې شو. هغوى په پټه د صليبيانو سره کومک وکړ. او په خپل هيواد کې ئې دهغوى د جاسوسانو او تخريب کونکو د ځاي په ځاي کولو له پاره لاره هموار کړه، او د ايوبې تر مخه ئې ځنډونه دغرونو په څير و درول. که چېرې نورالدين زنگي نه وای نو نن به نه د صلاح الدين ايوبې نوم په کوم تاريخ کې ثبت وای او نه به په نقشي کې د دومره زياتو اسلامي هيوادو نومونه ترسترگو کيدل.

نورالدين زنگي د سلطان ايوبې په يوې اشارې سره هغه ته کومک ور واستاوه، کله چې صليبي لښکرو د سوډاني فوځ په اشارو سره د روم د بحيرې د څنډو څخه په اسلامي سلطنت يرغل راوړ نو نورالدين زنگي دخبريدو سره سم د صليبيانو په خاوره بريد وکړ او دهغوى هغه لښکر ئې بې کاره کړ چې په مصر باندې د يرغل له پاره ور روان و. سلطان ايوبې دخپلې څارکښۍ نظام هم داسې جوړ کړې و چې هغې په ځانته توگه هم د عيسايانو د بحري بېرۍ د ډوبولو او غرقولو له پاره بسنه کوله، او اوس چې علي بن سفيان د نورالدين زنگي په لور خپل دوه گړندې پيغام وپرونکې ددې خبرد ورکولو له پاره وراستولي و چې د سوډانيانو د پاڅون گواښ موجود دې او دا چې زمونږ فوځ کم هم دې او په دوو برخو ويشل شوى هم. دقاصد د ورسيدو سره سم نورالدين زنگي يو ځانگړي شمير فوځ ته د مصر په لورد تللو حکم وکړ.

يو شمير تاريخپوهان ددې فوځ شميره دوه زره سپاره او پياده ليکلي دي خو يو شمير نورو ددې څخه لږ څه ډير بنسولي دي ، په هر صورت نورالدين زنگي د خپلواړتياو د پروا کولو پرته د سلطان ايوبي د اړتياو او ستونزو د په نظر کې نيولو په اساس هغه ته د لمړيتوب حق ورکړ خو هغې ځاي ته ددې فوځ د ورسيدو له پاره ډيروخت ته اړتيا وه .

په نوم مسلمانو فوځيانو او نورو د سترو رتبو وگړو چې کله وکتل چې په مصر کې د سلطان ايوبي پر خلاف نارامي پيدا شوې او پاڅون را ولاړ شوې نوهغوی دې فتنو او سرکښيو ته نوره هم هوا ورکړه . په پټه ئې سوډانيان را پورته کړل او دخپلو مخبرانو په واسطه ئې دا مالوم او خوره کړه چې د سوډانيانو سالاران په پټه توگه وژل شوی او بنځ کړل شوی هم دي . د سوډاني لښکر د کمې رتبې مامورين اوس سالاران شول او د سلطان ايوبي په دغه لږ فوځ باندې ئې ، چې په مصر کې پاته و ، د يرغل وروړلو پروگرام جوړ کړ . هغوی غوښتل د سلطان ايوبي پر پاته نيما ئې فوځ برید وکړي او په مرکز کې د سلطان د نشتوالي څخه گټه ترلاسه کړي ، پروگرام داسې و چې سوډاني فوځ د تورو وريځو په څير د مصر په اسمان باندې راو غوړيږي او د اسلام سپورمۍ دخپلو تورو لوڅرو په منځ کې ډوبه کړي .

علي بن سفیان قاهرې ته ورسيد ، هغه چې دچا په تعقيب پسې روان و ، هغه ته نور دهغې کومه نښه نښانه نه مالومیده ، هغه خپل هغه جاسوسان ، چې د سوډاني فوځ په مرکز کې ئې خپاره کړې و ، راوغوښتل ، دهغوی څخه يوه ورته وويل چې تيره شپه يو اوبن راغلي و ، په تياره کې څه نه ترسترگو کيدل ، په هغې دوه کسه سپاره و ، يو نر او يوه بنځه ، جاسوس هغه ته دا هم وروښول چې هغوی په کوم عمارت کې ورننوتي و . علي بن سفیان ته دا واک ور په برخه و چې هغه دې هملته د پلټنې له پاره برید وکړي ، خو سوډاني فوځ ، کوم ازاد فوځ نه بلکه ، د اسلامي سلطنت فوځ و خو علي بن سفیان ددې اندېښنې له ويرې هلته د احتياط نه کار واخست چې هسې نه چې دهغه دا قدم په اور دتيلو د اچولو کار ورکړي . دهغې موخې يواځې دا نه وې چې مويي او فخر المصري ونيسي . بلکه اصل موخه ئې دا وه چې د سوډاني قيادت راتلونکی پلانونه او تگلارې را برېښي کړي ، ترڅو دهغې د مقابلې له پاره مخته تر مخه ځانونه تيار کړي . هغه خپلو جاسوسانو ته نوې لارښونې وکړې ، دهغې په جاسوسي شبکه کې غير مسلمانان نجونې هم وې . دانجونې نه عيسائې وې او نه يهودي بلکه د قحبه ځابو ذهينې او چالاکه نجونې وې ، خو علي بن سفیان هيڅکله هم پر هغوی سل په سله باور نه کاوه . ځکه چې دهغوی څخه دوه اړخيزه لوبې د لوييدو احتمال هم و . هغو نجونو هم د مويي په هکله ، چې علي ئې د پلټنې په خاطر راغلي و ، مالومات پيدا نه شوکړاي .

(۲۲)*****

علي بن سفیان پوره څلور ورځې د دارالحکومت څخه بيرون سترې ستومانه گرځيده راگرځيده دهغې دکار دايره د سوډاني فوځي قيادت شاوخوا سيمه وه ، په پنځمه شپه هغه بيرون د شين اسمان لاندې ناست و او دخپلو دوو جاسوسانو څخه ئې را پور اوریده ، دهغې د شبکې ټولو غړو ته به مالومات وه چې هغه په کوم

وخت کې چېرته وي ، دهغې د دې يو کس د پوه بل سړي سره يو ځای د دې لورې ته راغې او وئې ويل «دغه سړي وائې چې نوم ئې فخر المصري دې. هلته په گڼو بوټو کې غورځيد پرځيد ، ما ورسره خبرې وکړې وئې ويل چې ما خپل فوځ ته ورسوئ ، دا په ښه توگه خبرې هم نه شي کولاي .» په دې وخت کې فخر المصري کيناست.

«ته همغه قومندان ئې چې د محاذ څخه دې يوه نجلی هم له ځانه سره راوړې او را تښتيدلی ئې ،؟» علي بن سفيان ترې وپوښتل.

«زه د سلطان د فوځ را تښتيدلې سپاهي يم» فخر په نښتې ژبه او لړزيدلي اواز سره وويل. «د مرگ د سزا وړ يم ، خو زما خبره تر ټولو لمړې واورئ او که نه تاسې ټولو ته به د مرگ سزا درکړل شي.»

علي بن سفيان دهغې د خبرو څخه پوه شو چې يا خو دا سړي په نشه کې دې او يا دنشه ايزو شيانو تر لاسه کولو له پاره ئې دا حال شوې دې. هغه فخر له ځانه سره خپل دفتر ته يوړه او هغه ته ئې هغه کڅوړه ور وښوده چې په لاره کې ئې موندلې وه ، ترې وئې وپوښتل «دا کڅوړه ستاده؟ او تا د دې څخه د خوراک شيان خوړلي و؟»

«هو!» فخر لمصري ځواب ورکړ «هغې به ماته د همدې کڅوړې څخه خوراک راکاوه. د هغه تر مخه هغه کڅوړه هم پرته وه چې د دې کڅوړې له منځه څخه راوتلې وه ، علي دهغې څخه شيان را ويستلې او دهغه تر مخه ئې ايښې و. فخر دا شيان ټول وکتل نو ټوپ ئې کړ او د مټائې په څير يوه ټوټه ئې را پورته کړه ، علي سمدستي دهغې پر لاس باندې خپل لاس کښيښود ، فخر ورته په نارامۍ سره وويل «د خدای له پاره ما پريږده چې دا وخورم. زما ځان او روح په همدې کې دې» خو علي دهغې څخه هغه ټوټه واخسته او هغه ته ئې وويل «ماته ټوله خبره واوروه ، بيا دا ټول شيان ستا دي او له ځانه سره ئې واخله.»

فخر المصري د بې هوشۍ لورې ته روان و . علي بن سفيان ورته يو وړوکې ټوټه ورکړه چې د حشيش ماتونکې وه ، فخر هغه ته ټوله پيښه واوروله ، چې هغه څه ډول د نجلی د تعقيبولو پسې ولاړ ، تاجرانو پرې قهوه و څښله ، چې دهغې د اغيز له امله هغه بلي دنيا ته ولاړ ، تاجرانو (صليبي جاسوسانو) چې له هغه سره کومي خبرې کړې وي هغه ئې هم ورته ټولې له يوه سره وکړې او بيا د نجلی سره هغه يوځای پر اوبڼ باندې سفر وکړ هغه داسې خبرې کولې چې تا به ويل چې همدا اوس هم د نجلی سره يوځای په اوبڼ سپور روان دې . اوبڼ هم په ډيره ښه توگه ملگرتيا کړې وه ، هغوی به د شپې له اړخه ډير لږ تم کيدل ، انجلۍ به دې ته دهغې بلې کڅوړې څخه د خوراک څښاک شيان ورکول ، هغه خپل ځان پادشاه گانې ، انجلۍ هغه ته د خپل محبت ډاډ ورکړې و او د واده وعده ئې ورسره کړې وه ، خو شرط ئې دا ايښودې و چې هغه به دا انجلۍ سوډاني قومندانانو ته ور رسوي ، هغه په لاره کې هڅه کوله چې انجلۍ د واده پرته خپله ښځه وگرځوي خو انجلۍ به هغه په خپلو مټو کې نيوه او دهغې دا غوښتنه به ئې په پوره مينې او محبت سره له منځه وړله ، فخرې تر اخره پورې دا احساس هم نه کړه چې دې انجلۍ هغه د حشيش او د دخپل ښايست او

ځوانۍ په ولکه کې اخستې دې ، کله ئې چې په درېيم پړاو کې د خوراک څښاک د شيانو له پاره اوبس و دراوه نو هغه کڅوړه د اوبس د ځغلولو سره چېرې غورځيدلې وه ، انجلۍ ورته وويل ، چې بيرته ستنيږو چې هغه کڅوړه را پيدا کړو خو فخرالمصري ورته ويل چې هغه د فوځ څخه راتنبيدلې انسان دې ، او شوني ده چې دهغې تعاقب به شوې وي ، انجلۍ ضد کاوه چې کڅوړه به ضرور را پيدا کوو ، خو فخر ورته ډاډ ورکاوه چې دلورې کوم خطر نه شته ، په لاره کې به دکوم کلي څخه لږ څه واخلو خو انجلۍ نه غوښتل دکوم کلي او يا ابادۍ په لور ولاړه شي او ويل به ئې چې بيرته ولاړ شه .

فخرالمصري په زور هغه پر اوبس سپره کړه او دهغې وروسته کيناست او اوبس ئې په ځغاسته کړ . دا د هغوی د سفر درېيمه شپه وه ، بل ماښام هغوی د ښاره بيرون د سوډانيانو د يوه قومندان ځای ته ور ورسيدل ، خو فخر المصري په خپل سر کې داسې ناقراري احساسوله ، لکه د سر په کوپړۍ کې ئې چې چېنچي خوځيږي . هغه سوکه سوکه ريښتنې دنيا ته بيرته را وگرځيد . هغه په دې نه وه پوه شوی چې دا د حشيشو اغيز دې ، دهغې دپادشاهۍ انگيرنه او په خپل ذهن کې په جوړ کړل شوی جنت کې او سيدل په همغه کڅوړه کې چېرې په دښتې کې لويدي او پاته شوی و . انجلۍ دهغه تر مخه قومندان ته د صليبيانو پيغام ورساوه او هغه ته ئې د سلطان ايوبې پر خلاف دپاخون حکم وکړ ، فخر هملته ناست و او هر څه ئې اوريدل خو په کوپړۍ کې ئې اوس چېنچي نور هم را ستر شوی و او په پوره قوت ئې خوزبنت کاوه ، نشه ئې له منځه تللې وه ، او اوس ورته را په ياد شوی و چې د جنگ د محاذ څخه راتنبيدلې دې ، انجلۍ (مويي) ته دا څرگنده وه چې فخر اوس هم هماغسې نشه دې ، نو په دې اساس هغې دکومي ويرې او ترهې پرته قومندان ته دا هم وويلې چې د سلطان ايوبې او علي بن سفيان تر منځ دا غلطه انگيرنه بايد راپيدا کړل شي چې هغه په ښکاره توگه له ځانه نیک صفته انسان جوړ کړي خو په حقيقت کې هغه د شرابو او ښايسته نجونو سره سروکار لري .

دهغوی په اوږدو خبرو کې دپاخون خبرې هم منځته راغلې ، تر دې وخته پورې فخرالمصري په مکمله توگه راييدار شوی و ، خو په سر کې ئې لا تر اوسه هماغه ډول ناقراري وه او دغه نارامۍ ډير وارخطا کړې و . انجلۍ قومندان ته وويلې چې که چېرې پاخون کوئ نو وخت له لاسه مه ورکوئ ، سلطان ايوبې په سنگر کې مصروف دې ، خو نجلۍ ورته دا درواغ وويلې چې صليبيان دوه درې ورځې ورسته يوځل بيا حمله کونکې دي ، او سلطان ايوبې به دغه پاته فوځونه هم د جنگ محاذ ته وربلي ، قومندان نجلۍ ته وويلې چې تر پنځه شپږو ورځو پورې به سوډاني لښکر د دې ځای په فوځونو باندې يرغل يوسي .

فخر دا ټولې خبرې اوريدلې او وئې ويل چې د نيمې شپې وروسته ئې هغه يوي بيلې کوټې ته يوږ تر څو هلته آرام وکړي ، نجلۍ او قومندان په بله کوټه کې و . ددواړو ځونو تر منځ دروازه تړل شوې وه ، هغه ته خوب نه راته ، هغه ددروازې سره غوږ کينسود او دهغوی خبرې ئې اوريدې ، چې نجلۍ ويل « هغه مې د حشيشو په زور تر دې ځايه راوړې دې او په ټوله لار مې دهغې د مينې محبوبه له ځانه جوړه کړې وه ، ماته د يوه ساتونکې اړتيا وه . د حشيشو هغه کڅوړه چېرې په لاره کې ولويده . که چېرې تر سهاره ورته يو خوراک تر لاسه نه شي نو مونږ ته به ستونزې را پيدا کړي . » ددې وروسته چې فخر دهغې بلي خونې څخه کوم اوزونه

اوریدل هغه ورته په ډاگه کیدل چې ویل ئې، چې شراب خنبي او بدکاري کوي، د ډیر ځنډ وروسته هغه ته د قومندان اوزراغي «دا سرې اوس زمونږ له پاره بیکاره دې، دا باید یا بندي کړو او یا ئې له منځه یوسو.» نجلی هم دهغې تائید وکړ.

فخرالمصري اوس په مکمله توگه را ویس شوی و، او دهغې ځایه څخه ئې د تیښتې او وتلو فکر کاوه، شپه په اخري پړاو کې وه، هغه د هغې کوتې څخه راووت، دهغې دماغ د هغې سره ملتیا نه کوله، کله کله به دماغ صاف شو خو ډیر وخت به گډوډ و. هغه د سهار د روښنایې دخپريدو تر مخه د خطر د ځای څخه ډیر لرې وتلې و. اوس هغه ته د یوه بل تعقیب خطر هم په مخکې و. هغه ته په دواړو خواو کې مرگ ترسترگو کیده، که چېرې د خپل فوځ لاس ته ورته نو هم مجرم و او که چېرې سوډانیانو نیولی نو سمدستي ئې واژه، هغه ټوله ورځ د فرعون په کنډوالو کې تیره کړه، د حشیش غوښتنه، ویره او قهر د هغه جسم او دماغ له کاره ویستلي و. تر شپې پورې هغه د تللو توان هم له لاسه ورکړې و. بیا هغه ته دا احساس هم و نه شو چې شپه ده او که ورځ، او یا دا چې هغه اوس چېرې دې. دهغه په ذهن کې دا هم راغلل چې باید دا عیسائی نجلی د هرې لارې چې کیدای شي ووژني. دا ورته هم په ذهن کې راگرځیدل چې که اوبن او یا آس په لاس ورشي او ولاړ شي او په محاذ کې د سلطان ایوبي په پښو کې وروغورځي خو هر سوچ به چې ورته پیدا کیده نو دهغې تر مخه به تیاره تیاره را خپریده او هر څه به ئې ورته تیاره کول. هغه ته په همداسې حال کې دا سرې تر لاسه شو. څرنگه چې هغه جاسوس و نو په دې اساس هغه د فخرالمصري سره د دوستۍ او همدردۍ خبرې وکړې او هغه ئې په دې ترتیب تر علي بن سفیان پورې را ورساوه.

اوس دا جوته شوې وه چې سوډاني لښکر به یرغل او پاڅون کوي او دا په هره لمحې کې پېښیدای شي، علي بن سفیان فکر کاوه چې سمدستي ځایي قومندانان دې لورې ته متوجه کړي او همدا راز سلطان ایوبي ته هم خبر ورکړي، خود وخت د ضایع کیدو خطر وه، په همدې وخت کې ورته پیغام ورسید چې سلطان ایوبي ورو غوښتې دې، هغه حیران پاته شو چې سلطان خو هغه په محاذ کې پرې ایښې و.

کله چې هغه د سلطان ایوبي سره وکتل نو سلطان ورته وویل «ماته خبر را رسیدلې و چې په ساحل باندي د صلیبي جاسوسانو یوه ډله موجوده ده، او دهغوی څخه یو څو دلته هم را غلي. زما کار نور په محاذ باندي پای ته رسیدلې و، هلته می قومنده خپلو نورو ملگرو ته پریښوه او دپخوا ته راغلم. زره مې دومره نارامه و چې ما دلته ډیره زیاته خطر احساسوله، اوس دلته څه خبره ده؟

علي بن سفیان ورته ټوله قصه واوروله او ورته ئې وویل «که چېرې ته غواړې نوزه د ژبې د وسلې استعمال په واسطه ددې پاڅون د تمولو هڅه کولې شم او یا ئې د سلطان زنگي د کومک تر را سیدو پورې ځنډولی شم. زه به همدغه خپله د څارکښۍ شبکه استعمالوم، زمونږ د فوځ شمیره ډیره کمه ده، د یرغل مخه نه شو نیولای.

سلطان ایوبي په فکر کې ډوب و ، سرئې بنکته اچولي و او علي بن سفیان هغه ته کتل ، سلطان ودرید او وئې ویل «هو علي ! ته خپله ژبه او خپل جاسوسان استعمال کړه ، خود حملې د ځنډولو له پاره نه ، بلکه د حملې دکولوله پاره ، سوډانیانو ته حمله کول په کار دي ، خود شپې له اړخه چې زمونږ فوځ په ځیمو کې بیده وي»

علي بن سفیان په ډیره حیرانتیا سره سلطان ته وکتل ، سلطان ورته وویل « ددې ځای ټول قومندانان را وبوله ، او ته پخپله هم راشه ، » سلطان په ډیره کلکه توگه علي ته دا خبره وکړه چې «ټولو ته ووايه چې زما په هکله ددوی پرته بل هیچا ته دا مالومه نه شي چې زه د محاذ څخه دلته راغلي يم . زما دلته شتون د سوډانیانو څخه پټ ساتل ډیر اړین دي . زه په ډیر احتیاط سره په پټه توگه دلته راغلي يم»

درې شپې وروسته...

قاهره د شپې د تیارې په لمن کې ډوبه ویده وه . یوه ورځ تر مخه د قاهرې خلکو وکتل چې د هغوی هغه فوځ چې د مصر څخه تیار کړل شوی دی د بناره بیرون وځي ، هغوی ته ویل شوی چې فوځ د جنگي تمریناتو په خاطر د بناره بیرون ځیمي بنځوي . فوځ خپلې ځیمې د نیل دریا پر غاړه د شگلور په غونډیو او دریا تر منځ ودرولې ، په فوځ کې پیاده هم و او سپاره هم ، د شپې نیمائې تیره شوی وه چې د قاهرې اوسیدونکو ته د لرې څخه د قیامت په څیر شور او زوگ تر غوږو شو . د اسونود ځغاستي اوازونه را تلل ، ویده خلک را پورته شول . هغوی داسې گمارله چې فوځ فوځي تمرینونه کوي ، خودا زوږ را نژدې کیده او ډیریده ، خلک دکورنو بامونو ته پورته شول وئې کتل چې اسمان تک سوردې ، ځینو وکتل چې لرې د نیل دریا څخه د اور شعلي را پورته کېږي او د تیاره شپې سینه څیروي او په وچه لگېږي ، بیا په بنار کې د اسونود ځغاستي اوازونه واوریدل شو ، خود بنار اوسیدونکو ته تراوسه نه وه مالوم چې دا جنگي تمرینات نه دي بلکه یو پوخ جنگ دی او هغه اور چې لمبې ئې څیژي نو په هغه کې د سوډانیانو د لښکر ډیره برخه ژوندی سوځي .

دا د سلطان ایوبي یو بې نمونې چال و . هغه په دارالحکومت کې خپل پاته لرې فوځ د نیل دریا په غاړه د شگلور په غونډیو تر منځ په پراخه سیمه کې ځیمه میشت کړې و . علي بن سفیان هم د خپلې پوهې مظاهره کړې وه . هغه سوډانی لښکر ته خپل کسان ورواستول او پر هغوی کې ئې د پاڅون اور نور هم ورتیز کړ . او دهغې د قومندانانو څخه ئې دا پریکړه واخسته چې کله چې د شپې په تیاره کې د سلطان فوځ په خوب ویده وي نو پر هغوی به سوډانی فوځ حمله وکړي او تر سهاره به د هغوی د یوه یوه سپاهي ژوند پای ته ورسوي . دوی به دارالحکومت پرته له ویرې قبضه کړي او د سوډانیانو د فوځ بله برخه به د روم په بحیره کې پروت ایوبي فوځ باندې د یرغل له پاره هغې لوری ته ولاړ شي ،

هغوی دخپلې پریکړې او پلان په مطابق د سوډاني فوځ یوه برخه په ډیره پټه توګه د شپې د روم د بحیرې د محاذ په لور ور ولېږله. او بله برخه ئې دنیل د دریاب پر غاړې په خیمه میشت فوځ باندې لکه دمچپو په خیرور و نښتل.

دې فوځ د سیلاب په څیر په یوه میل پراخه سیمه کې خپاره فوځ باندې ور حمله کړه او په ډیره چټکۍ سره په دې سیمه کې خپاره واره شول. یو ناڅاپه په خیمو باندې د اور غشي او تیل ور وشیندل شو، د بڼه سوځیدلې توتې را په وریدو شوی، نیل هم اور اورول پیل کړل، په خیمو اور ولګید او شعلي ئې اسمان ته په رسیدو شوی. خو په خیمو کې دننه سوډاني فوځ ته نه د سلطان د فوځ کوم سپاهي تر لاسه شو او نه کومه سپرلی، دې فوځ ته هلته خالي خیمې په لاس ورغلې، هیڅوک هم د مقابلي له پاره را پورته نه شول، او یو ناڅاپه د اور لمبې هرې خواته خپرې شوې. هغوی په دې نه پوهیدل چې سلطان ایوبي د شپې په لمړیو کې خپل فوځ دخیمو څخه ویستلې د شگلورپه غونډیو شاته ئې په سنگرونو کې کښینولې، او په خیمو کې ئې د وچو وښو ډیرې اچولې و، هم ئې په خیمو او هم ئې په وښو تیل وراړولې و. همدا راز ئې په کشتیو کې هم کوچنی منجنیقونه ایښی او د شپې له اړخه ئې پټو ځایو کې ځای په ځای کړې وې.

کله چې سوډاني فوځ خیمه ځای ته راغی د سلطان پټ فوځ اور توغونکې غشي او د نیل څخه په کشتیو کې ایښې منجنیقونو څخه د اور گولۍ توغول پیل کړې، خیمو اور واخست نو وښو او تیلو هلته د قیامت ورځ جوړه کړه، د سوډانیانو آسونوبه خپل پیاده فوځ تر پښو لاندې کاوه، د سپاهیانو له پاره ددې اور و تل ناشوني شوی و. دهغوی چغود اسمان پردې خپرولې، دې اور شپه ریا ورځ گرځولې وه، د سلطان یوموتې فوځ په اور کې سوځیدونکې سوډاني فوځ تر محاصره لاندې و نیوه، هغه به چې له اوره راووت هغه به د غشو ښکار گرځیده، خو هغه برخه چې په څنگ شول هغوی و تښتیدل.

له بله اړخه د سوډانیانو د فوځ یوه برخه د سلطان په فوځ باندې د یرغل له پاره د محاذ په لور روان و. ایوبي دهغې له پاره هم پوره انتظام کړې و، هغوی ته ئې په لاره کې سنگرونه نیولې و، دهغې مجاهد پښو به د سوډاني فوځ په اخري برخه باندې گذار کاوه او په هغوی کې ئې واویلا ورکړه وه. دغه مجاهد پښو چې سوډانیانو ته څومره زیان ورسولې شو هغه ئې ورساوه او د سیمې څخه ئې ځان په تیاره کې پټاوه.

کله به چې سوډاني فوځ لږ څه بیا مخته ولاړ نو تر شا به بیا پرې غلچکي یرغل و شو، دا د برق په څیر تیز او ګرندې یرغلونه و چې یرغل کونکې به د یرغل وروسته خوندي ځایو ته ستندل. تر سهاره پورې ددې فوځ په اخري برخه باندې نژدې درې حملې وشوې. سوډاني سپاهیان ددې حملو څخه زړه بدې شول. هغوی ته د مقابلي کولو موقع په لاس نه ورتلله، کله چې ورځ شوه نو د هغوی قومندانانو په ډیره ستونزمنه توګه هغوی په کنترول کې راوستل، خو د شپې له اړخه د تللو په وخت کې یو ځل بیا پرې هماغه ډول غلچکي یرغلونه پیلیدل، په بله شپه په تیاره کې پر هغوی غشي هم وویشتل شول، هغوی ته د شپې په تیاره کې د

هغو آسونو د غلغولو او ازونه هم اوریدل کیده. چې په دوی باندې به د غلچکي يرغل وروسته بیرته خوندي ځایوته تلل.

درې څلورو اروپایي مورخینو چې په هغې ډله کې لین پول، او ولیم په ځانگړې توگه د یادولو وړ دي لیکلي دي چې ددبمن په زیات شمیر وگړو باندې د شپې د تیارې يرغلونو او غلچکي حملې کول د سلطان ایوبي داسې یو جنگي مانور و چې د همدې مانور په واسطه په راتلونکو وختو کې صلیبیانو ته ډیر زیان ورسید.

په دې توگه سلطان ایوبي ددبمن د مخته تگ رفتار ډیر را کم کړ او دبمن ئې مجبور کړ چې هغوی دې په هغه ډگر کې و جنگیږي چې صلاح الدین ایوبي ئې په کوم ځای کې جنگول غواړي، هغه د جنگ لورې د خپل ځان په گټه و څرخوه. دغه تاریخپوهانو د سلطان ایوبي د هغه ځان څارونکو او سرتیرو سپرو د بهادری او جرأت ډیره زیاته ستاینه کړې ده. دنن ورځې یو شمیر جنگي مبصرین چې د جنگونو او جگړو په تاریخ باندې نظر لري دا نظر ورکوي چې دنن د ترپ او خرپ، غلچکي او گوریلا عملیاتو بنسټ ایښودونکې پخپله صلاح الدین ایوبي دي، هغه ددې لارې ددبمن پلانونه یو په بل پسې د ناکامۍ سره مخ کړل، هغه په سوډانیانو باندې همدا طریقه ازمینست کړه او یواځې ددوه شپو د غلچکي عملیاتو په واسطه ئې د سوډاني فوځ د جنگ روحیه و ځپله، دهغوی په قیادت کې کوم داسې دماغ نه و چې خپل فوځ سنبال کړي، له بله اړخه په هغې فوځ کې د علي بن سفیان د شبکې غړي هم د سوډانیانو په لباس کې موجود و، هغوی به دا افواه خپروله چې د عربو څخه یو ستر لښکر را روان دي چې د هغې سره مقابله به سوډانیان د پوره هلاکت سره مخ کړي، هغوی په هغوی کې د زړه بدوالي او د تینبستې میلان را پیدا کاوه او په دې هکله ئې پوره بریايي هم په برخه شوی. فوځ غیر منظم شو او خپور شو. هغه برخلیک چې دنیل د دریاب په غاړه ورته ورسید هغه ډیر عبرت اخستونکې و..... دا افواه غلطې ثابتې نه شوی چې د عربو څخه فوځ را روان دي، په همدې وختو کې دنورالدین زنگي فوځ، که څه هم د شمیر له اړخه ډیر نه و، د جنگ ډگر ته را ورسید.

یو شمیر تاریخپوهانو د هغوی شمیره ددوه زره سواره او ددوه زره پیاده لیکلي دي او ځینو بیا ددې څخه لږ زیات ویلې دي. هر څه چې و خود صلاح الدین ایوبي لاس ئې ورکلک کړ او هغه هم سمدستي ددې فوځ قیادت په خپلو لاسو کې واخست. په داسې حال کې چې د سوډانیانو پنځوس زره لښکر د سلطان ایوبي په اور کې را نښتي و او ددبنتې په هر ځای کې د مجاهدینو د غلچکي بریدونو لاندې راتلل او د پوره بې نظمۍ سره مخ و، دغه لږ کومک هم د صلاح الدین ایوبي له پاره ډیر ستر ملاتړ و.

سلطان ایوبي د همدې کومک په واسطه او دخپل فوځ په توان کولای شول چې سوډانیان له یوې مخې قتل عام کړي. خو هغې د سیاسي زیرکتیا څخه کار واخست، د سوډانیانو د قوماندې قومندانان ئې و نیول، او هغوی ته ئې دا وویل چې دهغوی له پاره د هلاکت او تباهی پرته نور څه نه شته. خو هغه نه غواړي دوی په مکمله توگه له منځه یوسي، قومندانانو هم خپل حشر لیدلې و. اوس هغوی دسلطان د قهر او غضب څخه په ویره کې و. خو سلطان هغوی و بښل او دسزا د ورکولو پر ځای ئې د سوډانیانو پاته مات گوډ فوځ په دهقانانو

باندې تبدل کړې. هغوی ته ئې ځمکې ورکړې او په کر کيله کې ئې دهغوی سره د دولت د خزاني څخه بسپنه وکړه. اوبيا ئې هغوی ته دا اجازه هم ورکړه چې دهغوی څخه چې کوم خلک غواړي دوباره په فوځ کې را ننوځي، راننوتې شي.

د سياسي زیرکتيا له مخې ئې سوډانيان په کار وگمارل او د نورالدين زنگي د راليبرل شوی فوځ او خپل فوځ او همدا راز د هغو سوډانيانو څخه چې غوښتل ئې په فوځ کې خدمت وکړي يو منظم فوځ جوړ کړ. او پر صليبيانو باندې ئې د يرغلونو کولو له پاره په پلانونو جوړولو پيل وکړ. هغه علي بن سفیان ته وويل چې هغه دې د خپلې جاسوسي شبکې او د غلچکي عملياتو ځان څارونکې ډلې تيارې کړي، د بله اړخه صليبيانو هم د خپلې څارکبسي او تخريب کاري نظام ټينگول پيل کړي و.

***** (۲۳)

[مسلمانان به مسلمانان وي خو ايمان به ئې پلورلې او صليبيان به پرې حکومت کوي (ايوبي)]

د سلطان ايوبي د وژلو پلان: (۳)

د صلاح الدين ايوبي دوخت پېښو ليکونکو او تاريخپوهانو په خپلو ليکنو کې د سيف الله په نامه د يوه سړي يادونه کړې او ليکلي ئې دي چې که چېرې په نړۍ کې يوم انسان د بل انسان بندگي کړي وي نو د هغوی د ډلې څخه به ئې يو سيف الله و چې د سلطان ايوبي بندگي ئې کوله. د صلاح الدين ايوبي د يو ډير نژدې دوست او معاون بهاؤالدين شاداد په ډايري يا (د پېښوپه ورځ ليک) کې، چې نن هم په عربي ژبه کې خوندي ده، د همدې وگړي په هکله ډير څه ليکل شوی. په دغه ډايري کې د سيف الله يادونه په ډيره تفصيلي توگه شوی. دا سړي چې اوس ئې نوم د تاريخ په هيڅ پاڼه کې نه ترسترگو کيږي د صلاح الدين ايوبي د مړينې وروسته نژدې اولس کاله ژوندې و، د پېښو ليکونکې ليکې چې هغه خپل اخري عمر (نژدې اولس کاله) په بشپړه توگه د سلطان ايوبي د قبر په منجاورۍ کې تير کړ. هغه وصيت کړې و چې که چېرې ومري نو د سلطان ايوبي سره ئې نژدې خاورو ته وسپارئ، خو څرنگه چې هغه د کوم ځانگړي حيثيت خاوند نه و او يو نوم ورکې انسان و نو په دې اساس ئې د مسلمانانو په عامه هديره کې بنځ کړ، خو دهغې هديرې شتون ډيره موده دوام ونه کړ ځکه چې هلته خلکو کلي او کورونه اباد کړل او د هديرې نوم او نښه ئې هم له منځه يوړه.

د تاريخ له اړخه د سيف الله اهميت دا و چې هغه د سمندر څخه اخواد سلطان ايوبي د وژلو په نيت راغلي و، په هغه وخت کې دهغه نوم «ميگنانا (ماریوس)» و، هغه يواځې د اسلام د نامه څخه خبر و، خو په دې نه پوهيده چې اسلام څه ډول مذهب دې. د صليبيانو د پروپاگند په اساس هغه ډاډمن شوی و چې اسلام د کرکې او نفرت نه ډک مذهب دې او پيروان ئې «مسلمانان» د کرکې او نفرت نه ډکه ډله، دوی په بنځو زړه ورکونکې او د انسانانو غوښې خوړونکې قوم دې، په دې خاطر دغه «ميگنانا ماریوس» به چې کله هم د

مسلمان لفظ اورید نو د کرکې به ئې لارې تو کولې. خو کله چې هغه د بې مثله او بې نمونې جرأت په ښکاره کولو سره د صلاح الدین ایوبی مخته راغې نو بیا هغه «میگنا ناماریوس» ووژل شو او دمړ وجود څخه ئې د سیف الله په نوم یو نوي انسان را وزیږید.

په تاریخ کې د داسې حکمرانو کمښت نه شته چې یا خو وژل شوی یا پرې وژونکې یرغلونه شوی وي، خو صلاح الدین ایوبی د تاریخ د هغه څو شخصیتونو څخه یو دی چې د وژلو هڅې ئې دښمنانو هم کړي او خپلو دوستانو هم. بلکه خپلو ئې د پردېو څخه د هغه د وژلو ډیرې هڅې ترسره کړي. دا ډیره د افسوس وړ خبره ده چې د سلطان ایوبی د ایمان نه د ډکو پیسو د یادولو تر څنګ د ایمان پلورونکو قصې هم یادېږي. په همدې خاطر به صلاح الدین ایوبی بیا بیا ویل چې «ډیر ژر به د اسلام او مسلمانانو تاریخ داسې وویښی چې مسلمانان به مسلمانان وي خو خپل ایمان به ئې پلورلې او صلیبیان به پرې حکومت کوي.»

اون مونږ هماغه وخت په خپلو سترګو وینو !

د سیف الله قصه د هماغه وخته څخه پیلېږي چې صلاح الدین ایوبی د صلیبیانو متحده بیړه د روم په بحیره کې و سوځوله او ډوبه ئې کړه، دهغوی یو څو بحری جهازونه خوندي پاته شوی و، سلطان ایوبی د روم د بحیرې په ساحل کې د خپل فوځ سره موجود و او د سمندر د څپو څخه را وتونکې صلیبیان به ئې نیول او تړل، دهغوی د ډلې څخه هغه او هنجونې هم وې چې تفصیلي یادونه ئې مخته شویده.

هلته په مصر کې د سلطان ایوبی سوډاني فوځ بغاوت وکړ خو سلطان د هغوی بغاوت او پاڅون و ځپاوه، هغه ته د سلطان زنگي له اړخه را لیږل شوی مرسته هم را ورسیده، اوس نو هغه د صلیبیانو د موخو او پلانونو د له منځه وړلو له پاره خپل پروګرامونه تر لاس لاندې و نیول.

د روم د بحیرې څخه اخواد روم د ښار په څنډو کې د صلیبي مشرانو کانفرانس جوړ شو، چې په کې اګستیس پادشاه هم ګډون درلود، د دې څخه خوا په دې غونډه کې د ریمانډ پادشاه او د اوم لوئی (شهنشاه) ورور هم ګډون کړې و. په دې کانفرانس کې تر ټولو ډیر قهرېدلې وګرې ایملرک و، هغه د صلیبیانو د دغې متحدې بیړې، چې په مصر باندې د یرغل له پاره لیږل شوی وه، ستر قومندان و. خو سلطان ایوبی پرې د ناڅاپي افت په څیرا پریوت، چې د دې ناڅاپي یرغل په واسطه د دې بیړې یو عسکر هم د مصر په ساحل کې په سلامتی سره قدم کینښودلای شو. ټول هغه صلیبیان چې د مصر تر ساحله پورې رسیدلي وو، د سلطان ایوبی په لاسو جنګی بندیان و ګرځیدل. د صلیبیانو په دغه کانفرانس کې د ایملرک شونډې رپیدلې، دهغه د بیړې د ډوبیدو او سوځیدو نژدې پنځلس ورځې تیریدې، هغه په پنځلسمه ورځ د ایتالیې ساحل ته بیرته راستون شوی و. په داسې حال کې چې د سلطان ایوبی اور توغونکو د هغې د کشتۍ بادبانونه څیرلې او سوځولې و خو هغه د ښه نصیب او قسمت خاوند و چې دهغې ملاحانو په اور باندې کنترول وموند او دهغې جهاز ئې د ډوبیدو څخه و ساته، خود بادبانونو پرته جهاز په سمندر کې ګډیده، بیا توپان راغې، دهغې د خوندي پاته کیدو ټولې لارې له منځه تللې وې ځکه چې ډیر شمیر پاته شونې

کشتی او جهازونه په هغې توپان کې، چې د سلطان ایوبي د ځواکونو د برید ورسته را پیدا شوی و، غرقې شوی وي. دا یوه معجزه وه چې د ایملرک جهاز په سمندر کې په گډا و او په ډیرو غورځو پرځو تر ساحله پورې را ورسید. ساحل ته ددې د کشتی په رارسیدو کې د هغې د ملاحانو پوهه او کمال هم شامل و، ځکه هغوی د څپو په توان سره کشتی کنترولوله. ساحل ته د رارسیدو سره سم هغه ټولو ملاحانو او سپاهیانو ته ډیر زیات انعامونه ورکړل.

صلیبي مشرانو هملته دده انتظار کاوه، هغوی په دې فکر او غور کې ډوب و چې چا ورته دوکه ورکړې، بنکاره ده چې داشک یواځې په سوډاني سالار ناجي کیدای شو ځکه دوی د هغې د لیک پر بنسټ هلته خپله متحده بحري بیړه ور لیرلې وه، او د هغوی سره د ناجي د لیکنواریکو لا د پخوا څخه شتون درلود. هغوی د ناجي ددې لیک، لیک دود د هغې د پخوانیو لیکنو سره یوځای کړ نو شک ورته پیدا شو چې حتما څه گډېر شته، هغوی قاهرې ته جاسوسان استولي و خو د هغوی له اړخه هم لا تر اوسه کوم خبر نه و را رسیدلي، هغوی ته ددې خبرې خبر ورکونکې او ددې راز را سپریدونکې هیڅوک نه و چې ورته وواي چې سلطان ایوبي ناجي او د هغې سازش کونکې ډله په پټه توگه له منځه وړي دي، او د شپې په تیاره کې ئې په نوم ورکو قبرنو کې بنځ کړې دي. دا لیک پخپله د ناجي د لاس لیک و. خو د يرغل تاریخ ئې سلطان ایوبي تبدیل کړې و، د څارکښی دا ډول مالومات له هیڅ ځا په نشوای تر لاسه کیدای.

په هغه ورځ دا کانفرانس پرته له کوم مثبتو پایلو څخه پای ته ورسید، د ایملرک دخولې څخه یوه خبره هم نه راوتله، هغه ماته خوړلې وه، په غصه او قهر کې ډوب و، او سترې ستومانه هم. کانفرانس د بلې ورځې پورې وځنډول شو..... د شپې ټول پادشاهان او رئیسان د ماتې او غم په شرابو کې ډوب پراته و.

په سبا یوبل سرې هم دې غونډې ته راغې چې یواځې ریمانډ پیژنده، هغه د ریمانډ باورې دوست او جاسوس و. هغه د يرغل په مابنام د مصر په ساحل کې پیاده شوی و، د هغې څخه لږ څه وروسته د صلیبیانو بیړه راغلي وه او د ابییره د هغه د سترگو تر مخ د سلطان ایوبي د ډیر لږ فوځ په برید تبا ه او ډوبه شوه.

دا جاسوس هملته د مصر په ساحل کې اوسیده او ډیر زیات مالومات ئې را ټول کړي و. ریمانډ دغه نوي کس هغو ټولو ته ورو پیژانده، نو ټول ترې سمدستي راتاو شول، دې جاسوس ته معلومه وه چې صلیبي مشرانو د سلطان ایوبي د وژلو له پاره د رابن په نوم یو جاسوس د سمندر څخه اخوا لیرلې و. او د هغې د مرسته له پاره ئې پنځه کسه نور تکړه او روزل شوی پوه جاسوسان او اوه کسه بنیاسته او بنکلې روزل شوی نجونې هم استولې وې.

دې جاسوس وویل چې رابن د زخمیانو سره یو ځای د زخمی کیدو په بهانه د صلاح الدین ایوبي تر پند غالي پورې ورسیدلې دې د هغه پنځه کسه هملته د تاجرانو په لباس کې شتون لري، د هغوی د ډلې څخه کرسټوفر نومي یو سړي په سلطان ایوبي باندې یو غشي هم وروویشتي و، خو غشي خطا ولاړ. پنځه واړه کسان نیول شوی دي او هغه اوه نجونې هم هملته بندیانې دي، که څه هم هغوی ډیره بڼه قصه جوړه کړې وه، په دې

خاطر سلطان ايوبې نجونې په خپله پناه کې واخستې او هغه پنځه کسه تاجران ئې پريښول ، خو د ايوبې يو ډير پوه رازموندونکې چې علي بن سفيان نو ميږي په ناخاپي توگه راغې هغه يوځل بيا ټول ونيول ، او دپنځو څخه ئې يوکس د ټولو تر مخ وواژه او د نورو څخه ئې اقرار واخست. دې جاسوس غونډې ته وويل « ما د خپل ځان په هکله ويلي و چې زه ډاکټريم په دې خاطر سلطان ماته د زخميانو د علاج دنده را وسپارله . ماته د هماغه څاپه څخه خبر را ورسيد چې سوډانيانو بغاوت کړې و خو د سلطان ايوبې له خوا و خپل شو. او د سوډانيانو سالاران او مشران د ايوبې په لاسو کې کښيوتل ، اوس رابن ، څلور نور کسان او شپږ نجونې د ايوبې په بند کې دي او ايوبې تر اوسه پورې په ساحل کې دې ، هغه اومه نجلۍ چې تر ټولو ډيره هوښياره ده بې درکه شوی ، ددې بې درکې نجلۍ نوم «موبينا ارتلاس» دې خو هلته ورته (موبې) وائي. ايوبې هم په پندغالي کې نشته ، او د څارکښۍ د شبکې مشر ئې هم هلته شتون نه لري ، زه په ډيره ستونزمنه توگه راوتلې يم ، په ډيرزيات جرأت سره مې له هغه څاپه ځان را وويست او يوه گړندۍ کشتۍ مې تر لاسه کړه ، زه د همدې خبر د ورکولو له پاره دلته تاسو ته راغلي يم چې رابن ، دهغې جاسوسان او هغه شپږ نجونې ټول د مرگ د خطر سره مخ دي. د سړبو دومره فکر کول په کار نه دي خو د هغو نجونو په څنگول او خوندي کول ډير اړين دي. تاسو پوهيږئ چې هغوی ټولې ځوانې او په گوته را ټولې کړل شوی بڼايسته نجونې دي. دهغو هغه بدحالي چې اوس به په کې د مسلمانانو له خوا راگيرې وي ستاسې د تصور او انگيرنې څخه پورته دي.»

«مونږ به دا قربانۍ ورکوو» شاه اگستيس وويل.

«که چېرې ماته ډاډ راکړئ چې د نجونود خلاصون له پاره به په گډه قدم پورته کوو نو تر ټولو دمخه زه دې قربانۍ ته چمتو يم.» ريمانډ ورته وويل. «خو د خواشيني ځاي دې چې مسلمانان به دهغوی سره د وحشيانو په خیر سلوک وکړي ، او نجونې به پر مونږ لعنت وايي ، زه به د هغوی د خوندي بيرته راستنيد په اړه خپلې هيڅ ډول هڅې ونه سپموم»

«داهم کيداې شي ،» رابرت ورته وويل «چې مسلمانان د دې نجونو سره بڼه سلوک وکړي او برعکس ئې زمونږ پر خلاف د څارکښۍ له پاره په کار واچوي. په هر صورت دا زمونږ دنده ده چې هغوی ددې قيدو بند څخه ازادې کړو ، زه دهغوی د ازادۍ له پاره د خپلې نيمائې خزاني مصرفولو ته تيار يم.»

«دا نجونې يواځې په دې خاطر ارزښتناکه نه دي چې نجونې دي» جاسوس ورته وويل «هغوی روزل شوی دي، دداسې خطرناکه کار له پاره داسې په گوتو را ټولې کړل شوی نجونې پيدا کيږي چېرته ! تاسې به په ډيره ستونزمنه توگه داسې يوه نجلۍ تياره کړئ چې هغه دې د دښمن سيمې ته ولاړه شي او خپل ځان دې دښمن ته ور حواله کړي بيا دې د دښمن د عياشۍ له پاره وسيله شي او د هغوی تر منځ دې جاسوسي او تخريب کاري پيل کړي. دداسې کار د ترسره کولو له پاره تر ټولو دمخه عزت له منځه ځي او تر څنگ ئې دا گواښ تل موجود وي چې کله چې هم دښمن ته مالومات تر گوتو شي چې دا نجلۍ جاسوسه ده نو هغه ته بيا اذيت ناکه سزا ورکوي او په ډيره خرابه توگه ئې وژني..... دانجونې مونږ په ډيرزيات قيمت تر لاسه کړي او

بيا موروزلي دې او بيا مو په ډيره ستونزمنه توگه هغوی ته مصري او عربي ژبې ورزده کړي ، په يوه ځل د اوه تجربه لرونکو نجونو د لاسه ورکول د عقل نه لرې خبره ده»

«ايا ته په باوري توگه ويلاي شي چې نجونې به د ايوبي عسکري پندغالی څخه ازادې او راوويستي شو؟» اگستيس ترې وپوښتل.

«هو درونده مشره !، جاسوس وويلې « هغوی را ويستل کيداې شي خو ددې کار له پاره په غېر معمولی توگه د زړه ورو او تجربه لرونکو وگړو اړتيا ده، دا هم کيداې شي چې هغوی رابن ، دهغې څلور ملگري او دا نجونې قاهرې ته يوسي . چې بيا به ئې د هغې ځاېه څخه را ويستل ډير درانده تماميږي ، که چېرې مونږ وخت له لاسه ورنه کړو نو مونږ هغوی په همغه عسکري پند غالي کې گيړولاې شو.تاسو ماته شل کسان را کړئ زه به د هغوی لارښوود و اوسم ، خو سړي بايد داسې وي چې هر ډول خطر په ځان ومني او پر خپل ځان هر ډول اذيتونو گاللو ته چمتوالي ولري.

«مونږ بايد په هر قيمت چې کيږي دا نجونې بيرته راستنې کړو» ايملرک په غصه وويل ، هغه څه چې د روم په بحيره کې پر هغه تير شوی و د هغې د بدلې اخستلو احساس هغه نور ليونې کړې و . هغه د صليبيانو د متحده بيړې او په هغې بيړې کې د سپور لښکر اعلى قومندان و او په دې هيله مصر ته تللې وه چې د مصر دسوبي پگړۍ به دده په سر وتړل شي . خو سلطان ايوبي هغه ته د مصر تر ساحله پورې دتللو فرصت هم ورنکړ . هغه په سوځيدونکې جهاز کې د سوځيدو څخه خوندي پاته شونو جهاز ئې د توپان څپو پسې واخست ، اوس چې خبرې کوي نو شونډې ئې رپيږي . او دخبرو په وخت کې يا ميز په سوکانو وهي او يا خپل ورون په زوره زوره په څپيږو وهي او بيا خبره کوي . هغه وويلې «زه به نجونې هم راوړم ، او سلطان ايوبي به هم وژنم . زه به همدا نجونې د مسلمانانو د سلطنت د جرړو د ويستلو له پاره استعمالوم.»

«زه د زړه له کومې ستا تائيد کوم ، ايملرک پادشاه !» ريمانډ ورته وويل ، «مونږ بايد دا روزل شوی نجونې دومره په اسانۍ له لاسه ورنه کړو ، او نه دا کار کوو ، تاسې ټولو ته ډاگيزه ده چې د شام (سورټې) په حرمونو کې زمونږ څومره نجونې ورننوتې دي او څومره مسلمان واليان او اميران د همدې نجونو په لاسو کې لوبېږي ، په بغداد کې همدې نجونو د امر او په لاسو ټول هغه وگړي چې دصليب مخالف و له منځه وړي دي ، مونږ د مسلمانانو خلافت د بنځو او شرابو په واسطه په درې برخو ويشلې دې . په هغوی کې يو والي نه دې پاته ، هغوی په عيش او عشرت کې ډوب دي ، او لا ډوبېږي . يواځې نورالدين زنگي او صلاح الدين ايوبي دي چې که چېرې ددې دواړو څخه کوم يو هم ډير ژوندي پاته شو نو بيا به زمونږ له پاره د اسلام له منځه وړل اسانه نه وي ، که چېرې سلطان ايوبي د سودانيانو بغاوت ځپلې وي نو دهغې مطلب خوداشو چې دا وگړي دهغې څه نه هم زيات خطرناک دې تر کومه پورې چې مونږ انگيره . مونږ ته اوس د جنگ د ډگر څخه اخوا د تخريب کولو د محاذ پرانستل هم اړين دي ، په مسلمانانو کې د تفرقي او بې باورۍ د خپرولو له پاره مونږ ته د همدې نجونو څخه دکار د اخستلو له پاره سخته اړتيا ده.»

«مونږ ته د خپلو کاميابه تجربو څخه گټه پورته کول اړين دي» د اوم لويي ورور رابرت وويل ، «په عربو کې مونږ د مسلمانانو دکمزورېو څخه گټه اخستې ده ، مسلمانان د بنځو ، شرابو او شتمنيو پسې رانده دي ، د مسلمانانو د وهلو او ځپلو يواځنۍ لار داده چې هغوی پخپله دخپلو مسلمانانو په لاسو ووژنئ ، مسلمانانو ته د ذهني عياشۍ سامان تيار کړئ نو بيا هغوی دخپل دين او ايمان څخه هم لاس په سر کيږي . بيا

تاسي د مسلمانانو ايمان په ډيره آساني سره اخستلاي شي» هغه دخپلو خبرو د تائيد له پاره د عربو د شو رئيسانو ، امرانو او وزيرانو نومونه واخستل چې صليبيانو د بنځو ، شرابو او شتمنيو په واسطه اخستي و او هغوی ئې په پټه خپل دوستان گرځولي و.

دلږه وخت له پاره د مسلمانانو په کمزورېو باندې خبرې وشوې او بيا د نجونو د ازادولو په عملي اړخونو هم غور پيل شو. اخردا پريکړه وشوه چې شل زره ورکسان دې ددې کار د ترسره کولو له پاره تر سبا ماښام پورې واستول شي ، سمدستي ئې څلور پنځه قومندانان را و غوښتل ، هغوی ته ئې اصل مقصد او موخې وښوولې او ورته ئې وويل چې شل کسان بايد و ټاکي. قومندانانو دلږه وخت له پاره ددې موخو د تر لاسه کولو په لار کې د خطرونو په اړوند بحث وکړ ، يوه قومندان وويل « مونږ لا د پخوا څخه د همداسې يوه ځواک په تيارولو لگيا يو چې ولاړ شي او د مسلمانانو په پندځالي کې شپيني غلچکي عمليات ترسره کړي او دهغوی په متحرک فوځ هم د شپې له اړخه غلچکي بریدونه وکړي او هغوی آرام ته پری نږدي دداسې ځواک له پاره مونږ يو څو کسان ټاکلی هم دي.»

«خودا وگړی بايد سل په سلو کې باوري وي» اگستس وويل. « هغوی زمونږ اوستاسې له سترگو پټ خپل کارونه ترسره کوي، دا هم کيداې شي چې هغوی هيڅ هم ونه کړي او بيرته را وگرځي او ووايي چې هغوی ډير څه کړي او راغلي دي.»

«ته به ددې خبرې په اوږدو سره حيران شئ» يوه قومندان وويل « چې زمونږ په فوځ کې داسې سپاهيان هم شتون لري چې مونږ د زندانو څخه راويستلي دي ، دا وگړي غله ، لاروهونکي ، شوکماران او د اړه ماران دي ، هغوی ته ډيرې اوږدې اوږدې سزاگانې ورکړل شوي دي ، هغوی به په بنديځاپو کې مړه کيده ، مونږ دهغوی سره خبرې وکړې نو هغوی په ډير جوش او مينې سره فوځ ته راغلل ، تاسو به ددې مالوماتو په هکله هم حيران شئ چې په دغه ناکامه يرغل کې همدې مجرمو بنديانو په ډيره بهادري سره څو جهازونه په څنگ کړي دي... زه د مسلمانانو څخه د نجونو د ازادولو ددې پلان شوی يرغل له پاره درې همداسې کسان استوم.»

تاريخپوهانو ليکلي دي چې په مسلمانانو کې دعيش او عشرت ميلان ورځ په ورځ مخ په زياتيدو و ، او اتحاد او يووالي ئې له منځه تلونکې. عيسايانو د مسلمانانو د اخلاقي تباهي له پاره هغوی ته د ذهني عياشي هر ډول سامان او وسايل تيار کړي و... اوس هغوی دا هيله کوله چې مسلمانان به په يوه يرغل سره له منځه يوسي ، هماغه و چې دهغوی پر خلاف ئې په عيسائي دنيا کې د نفرت او کرکې يو توپانې پروپاگند پيل کړ. او هر چاته ئې د مسلمانانو پر خلاف په جنگ کې د ورگډيدو بلنه ورکړه ، ددې پروپاگند په ځواب کې او د مسلمانانو پر خلاف په جنگ کې دگډون له پاره دهغوی د ټولني د هرې برخې خلک په صليبي لښکر کې ورننوتل ، په دوی کې عيسايي ملايان (پادريان) هم شامل و ، او هغه عادي مجرمين هم ، چې د خپلو گناهونو څخه ئې توبه کړې وه ، ټولو د مسلمانانو پر خلاف وسله پورته کړه . د يو شمير هيوادونو په بندي ځاپو کې هغه مجرمين چې د اوږده بند سزا ورکړل شوي وه هم په فوځ کې د ورگډيدو بلنه ترلاسه کړه ، ځکه ددې مجرمينو په اړوند عيسايانو ښه تجربه درلوده ، او دهمنې تجربې له مخې يوه قومندان د نجونو د ازادولو او د صلاح الدين ايوبي د وژلو په خاطر د همدې بندي مجرمينو د ډلې څخه څو کسان انتخاب کړل.

تر ناوخته پورې شل ډير زړه وړ او ذهین روزل شوی وگړي را ټول کړل شو چې په دې ډله کې یو بندي « میګنا ناماریوس » نومې هم شامل و. نوموړې دروم د جیل څخه را ویستل شوی و.

هغه جاسوس چې د سلطان ایوبی په پنده غالي کې ئې د ډاکټر په خیر کار کاوه او اوس را تبتیدلې و ، ددې کمانډو ډلې قومندان او لارښود و ټاکل شو. دې ډلې ته دا دنده ورکړل شوی وه ، چې نجونې به د مسلمانانو د بند څخه ازادوي ، که چېرې و توانېږي چې رابن او دهغه نور څلور ملگري هم را ازاد کړای شي ډیره به ښه وي او که نه دهغوی له پاره دخپلو ځانونو په خطر کې اچولو ته اړتیا نه شته ، دهغوی بله دنده به داوي چې سلطان ایوبی به له منځه وړي ، دې ډلې ته ئې کومه روزنیزه ښوونه هم ور نه کړه. یواځې په خوله ئې ورته یو څولار ښوونې وکړې او د اړتیا وړ نظامي وسایل ئې ورته برابر کړل او په همدې ورځ ئې د ماهي نیونکو په بڼه په یوه بادباني کشتۍ کې هلته وړ واستول.

***** (۲۴)

هغه وخت چې دا کشتۍ د ایتالیې د ساحل څخه روانه شوه ، نو صلاح الدین ایوبی د سوډانیانو بغاوت په مکمله توګه خپولې و ، د سوډانیانو زیات شمیر قومندانان یا خو وژل شوی و او یا زخمی پراته و او یا د سلطان ایوبی د دفتر تر مخه ولاړ وو. هغوی وسله پر ځمکه ایښي وه ، ماتې خوړلي و او د سلطان ایوبی اطاعت ئې منلې و. هغوی د سلطان د حکم منتظر و ، سلطان دننه ناست و او خپلو سالارانو ته ئې احکام ورکول. علي بن سفیان هم هملته موجود و . په دې سوبه کې دهغه ډیر زیات لاس و ، د صلیبیانو په ماتې کې هم دهغې جاسوسي نظام ډیر زیات کار کړې و بلکه دغه دواړه بریايي د جاسوسي نظام بریايي وي. داسې بریښیده چې سلطان ایوبی ته یو ناڅاپي څه ور په یاد شوی وي ، علي بن سفیان ته ئې مخ وړاوه او ورته ئې ویل « علي ! مونږ ته دهغه جاسوسو نجونو او دهغوی دملگرو په هکله د فکر کولو له پاره وخت هم نه دې تر لاسه شوي ، هغوی ټول تر اوسه پورې په ساحل کې په بندغالي کې بندیان دي ، هغوی ټول سمدستي دلته راوړئ ، مالومات ترې تر لاسه کړئ او بیا ئې په تورو کوټو کې وړ واچوئ»

«زه همدا اوس پیغام استوم» علي بن سفیان ورته وویل «هغوی ټول به دلته د ساتونکو تر منځ را وغواړم خو سلطانه ! شاید چې له تا څخه هغه اومه نجلۍ هیره شوی وي ، هغه د سوډانیانو دپوه قوماندان «بالیان» سره وه ، دهغې نجلۍ څخه د جاسوسانو دشتون اود سوډاني فوځ د بغاوت راز را څرګند شوی و ، زه اوس وینم چې بالیان په دغه قومندانانو کې ، چې بهر ولاړ دي ، نه شته. په زخمیانو کې مې هم نه دې ترسترگو شوی او په مړو کې ئې هم چا جسد نه دې کتلې ، زه شکمن یم چې هغه اومه نجلۍ چې نوم ئې فخر المصري (موبی) وایه ، د بالیان سره چېرې پټه شوی ده.»

«خپل شک رفع کړه علي !» سلطان ایوبی ورته وویل « اوس دلته له ما سره ستا شتون ته اړتیا نه شته ، که بالیان ورک شوی وي نو خامخا به دروم د بحیرې په لور تللې وي ، د صلیبیانو پرته هغه ته بل څوک پناه نه ورکوي ، په هر صورت هغه جاسوسان ټول په تاڅانو کې وړ واچوه او سمدستي د خپلې شبکې د جاسوسانو ډله تیاره اود سمندر څخه ئې اخوا واستوه ،»

«ډیره اړینه خوداده چې زیات شمیر جاسوسان په خپله خپل هیواد کې خپاره کړو ،» ددې مشورې ورکونکې د سلطان نور الدین زنگي له اړخه د رالیږل شوی فوځ یو سالار و ، هغه ورته وویل «مونږ ته د صلیبیانو له اړخه دومره ګواښ نه شته څومره چې دخپلو مسلمانو امرینو ، رئیسانو او سازش کونکو څخه دې. خپل

جاسوسان دهغوی په حرام سرايونو کې وړ داخل کړئ و به وینئ چې د ډیرو زیاتو سازشونو څخه پردې پورته شي. هغه نور هم په تفصیل سره خبره وکړه چې دا حکمرانان څه ډول او په کومو لارو د صلیبیانو په لاسو کې لوبول کيږي. سلطان زنگي به زیات وخت اندېښمند و او ویل به ئې چې «د بهر د یرغل مخه ونیسو او که خپل کور دخپل چراغ او په خپل لاس د سوزیدو څخه خوندي وساتو».

صلاح الدین ایوبي دا خبرې په ډیر غور او دقت سره واوریدې او وئې ویل «که چېرې تاسې خلک چې وسله وال یاست، د پانت لرونکې او دخپل مذهب سره مخلص واست نو د بهر یرغلونه او د کور سازشونه قوم ته هیڅ ډول زیان نه شي ور رسولې، تاسې خپلې سترگې د سرحدونو څخه لرې هغه لورې ته یوسئ، د اسلامې سلطنت پولې نشته، تاسې چې له کومې ورځې خپل ځانونه او د الله دغه ستر مذهب اسلام، په سرحدونو او پولو کې را و نغاړه نو په همغه ورځ په دې وپوهیږئ چې تاسې به په خپله په خپلې بندي خانې کې بنديان یاست. بیا به ستاسې پولې پخپله رژیږي. خپلې سترگې د روم د بحیرې څخه اخوا و اړوئ، سمندر ستاسې مخنیوي نه شي کولې، د کور د خراغونو څخه مه ویرېږئ، دا خود یوه پوکۍ په واسطه له منځه ځي او مونږ به ددې پر ځای د ایمان چراغ رو ښانه کوو».

«درونده سلطانه ! مونږ هیله لرو چې د ایمان پلورنکو مخه به تم کړای شو.» سالار ورته وویل «مونږ نا هیلي نه یو».

«یواځې ددوه بدېو څخه ځانونه خوندي وساتئ زما دوستانو !» سلطان ایوبي ورته وویل «د نهیلۍ اوبل ذهني عیاشۍ څخه. انسان لمړې د هر څه د مخه نهیلې کيږي او بیا د ذهني عیاشۍ په واسطه د تینبتي لاره خپله وي»

په دې وخت کې علي بن سفیان تللي و، هغه سمدستي یو قاصد د روم د بحیرې پنډغالي ته ددې پیغام سره یو ځای استولې و چې رابن، دهغه څلور ملگري او نجونې ټول په آسونو او یا اوبنانو سپاره اودلته دارالحکومت ته ئې د ساتونکو په ساتنه کې خوندي راواستوئ،.....قاصد ئې اخوا و لیږه خو پخپله د خپلو شپږ اوه سپاهیانو سره د قومندان بالیان په لیون پسې راووت، هغه دهغو سوډاني قومندانانو څخه چې هلته بیرون ناست و د بالیان په اړوند هم پوښتنې کړې وې. ټولو ویلې و چې هغه مونږ ته په دې جنګ کې چېرې هم نه دې ترسترگو شوی او نه هم هغه ددې فوځ سره، چې د روم د بحیرې په لورد سلطان په فوځ باندې د یرغل له پاره لیږل شوی و، کتل شوی، علي بن سفیان د بالیان کور ته ولاړ خو هلته ئې دهغې ددوه زرو خدمه و څخه بل څوک ونه موندل، هغوی ورته وویل چې د بالیان په کور کې پنځه نجونې وې، په هغوی کې به چې دکومې یوې عمر لږ څه ډیریده هغه به ئې له دې ځایه غښوله، او دهغې پر ځای به ئې ځوانه نجلۍ را وړله، هغو خدمت گارانو وویل چې د بغاوت تر مخه هغه ته یو فرنگي نجلۍ راغلی و ه چې ډیره زیاته ښایسته او هو ښیاره وه، بالیان دهغې غلام گرځیدلې و، د بغاوت نه یوه ورځ وروسته کله چې سوډانیانو وسله پر ځمکه کښیښوده نو بالیان د شپې د شپې په آس سپور شو او په یوه بل آس هغه فرنگي نجلۍ سپره شوه، خو څرگنده نه شوه چې هغوی کومې لورې ته ولاړل، دهغوی سره اوه آس سپاره نور هم ملگري و. د حرم د نجونو په اړوند هغو زرو خدمه و وویل چې هغوی ته چې څه په کور کې په لاس ورتلل وائي خستل او په خپلو خپلو لارو ولاړې.

علي بن سفیان د هغې ځای څخه بیرته راستون شو نو یو کس چې خپل آس ئې ډیر گړندې ځغلاوه راغې او د علي بن سفیان تر مخ و درید. په دې آس باندې فخر المصري سپور و. را توپ ئې کړ او د آس څخه را بنکته شو او په لږ زیدلې او از ئې وویل «زه تاپسې راغلي يم ، زه هم همدغه بد بخته بالیان او د دغې کافرې نجلی. پسې گرځیدم. زه د هغوی څخه بدله اخلم ، تر هغه چې دغه دواړه په خپلو لاس و نه وژنم ، نو ارام به نه کېنم ، زه پو هیرم چې هغوی به اوس چیرې تللي وي خو د هغوی سره او کسه ساتونکې دي او زه ځانته يم ، هغوی د روم د بحیرې په لور تلل ، خو په عامې لاره نه ، بلکې د عامې لارې څخه لرې په درغلې بې لاریو باندې روان دي.» هغه د علي بن سفیان په پښو لاس کېښود او ورته ئې وویل «د خداي له پاره ماته یوا ځې څلور سپاهیان راکړه ، زه د هغوی پسې ورځم او هغوی له منځه وړم.»

علي بن سفیان هغه په دې وعدې سره سوړ کړ چې هغه ته به د څلورو پر ځای شل سپاره ورکړي ، هغوی د ساحل نه اخوا دومره ژر نه شي تللاي ، ته له ماسره اوسه ، علي بن سفیان ډاډمن شوې و چې دا کره مالومات خو ورته تر لاسه شو چې هغوی کومې لورې ته تللي دي.

***** (۲۵)

په دې وخت کې بالیان د همدې صلیبي نجلی سره ، چې نوم ئې (موبی) ویل کیده ، د ساحل په لورې د عامې لارې څخه اخوا په کږو ورو لارو باندې روان و. هغه د دې سیمې د لارو اولورو ژورو څخه ښه خبر و ، خو هغه ته دا معلومه نه وه چې سوډاني فوځ او د هغې قوماندانانو ته صلاح الدین ایوبي عامه بښنه کړې ده ، هغه خو له یوه اړخه د سلطان د قهر څخه په تینسته کې و اود بله اړخه هغه نه غوښتل چې د (موبی) په څیر ښایسته نجلی له لاسه ورکړي ، هغه داسې انگیرله چې د نړۍ ښایسته نجونې یواځې په مصر او سوډان کې دي خو د دغې ایټالیایي نجلی ښایسته او زړه رانکونکې مخ هغه وړند کون کړې و. هغه د همدې نجلی په خاطر خپله رتبه ، خپل مذهب او ان تردې چې خپل هیواد پرېښودو ته تیار شوی و. خو هغه ته دا نه وه څرگنده چې (موبی) اوس د هغه څخه د ځان د خلاصون په فکر کې وه ، هغه چې دکوم هدف له پاره راغلي وه هغه اوس ختم شوې و. بلکه هغه هدف له منځه تللي او تباه شوې و. خو بیا هم (موبی) خپله دنده تر سره کړې وه ، د دې موخې د تر لاسه کولو له پاره هغې د خپل جسم او عزت قرباني هم ورکړې وه. هغه اوس د خپل عمر څخه ددوه هومره زیات عمر د یوه سړي د هوس او عیاشۍ وسیله گرځیدلې وه.

بالیان په دې خیالونو کې ډوب و او فکر ئې کاوه چې (موبی) له هغه سره ډیره زیاته مینه لري خو (موبی) له هغه څخه نوره کرکه او نفرت کاوه ، مگر څرنگه چې هغه مجبوره وه نو په دې خاطر ئې نه شو کولای په یواځې ځان د تینستې لار پیدا کړي. هغې د همدې مقصد له پاره بالیان له ځانه سره کړې و. هغې ته د سمندر څخه د خپل ځان د خوندي تیریدو اړتیا وه. هغې دروم د بحیرې څخه اخوا تیریدل غوښتل ، او یا تر رابن پورې ور رسیدل. هغه ته دا نه وه څرگنده چې رابن او د هغې نور څلور ملگري چې د تاجرانو په بڼه کې و ، وختي د سلطان ایوبي له خوا نیول شوی دي. هغه د همدې مجبورېو په اساس د بالیان په لاسو کې د نانځکې په څیر لوبیدله ، هغې خو ځله هغه ته ویلي و چې گړندې گړندې ولاړ شي او خپل پراونه او تم ځاپونه را کم کړي او که نه نو و به نیول شي خو بالیان به هر چیرې چې ښه او شین سیوري وکوت نو دمه به ئې کوله ، هغه د شرابو ذخیره له خپله ځانه سره گرځوله.

يوه شپه (موبې) له خپله ځانه سره د باليان څخه د خلاصون فکر وکړ. هغې په باليان باندې دومره شراب و څښل چې هغه ئې پرې بې سده او بې هوشه کړ. د هغه سره هغه اوه ساتونکې هم ويده شوی و. (موبې) پوهيده چې په دوی کې يو داسې ځوان دې چې په ټولو ئې خبره اغېز لري، باليان به هم ډير وخت له هماغه سره هره خبره کوله (موبې) هغه را وپښ کړ او لږ څه لرې ئې له ځانه سره يوړ او ورته ئې وويلې: ته ښه پوهيږې چې زه څوک يم او دلته د څه له پاره راغلي وم. ما خو تاسې خلکو ته مرسته را وړې و تر څو د صلاح الدين ايوبې په څيرد اجنبي وگړو څخه خلاصې و مومئ، خو ستاسې دا قومندان باليان دومره عياش انسان دې چې هغه د شرابو د څښلو وروسته بدمستېږي او زما د وجود سره لوبې کوي، ددې پر ځاي چې هغه د پوهې او تدبير په اساس د بغاوت له پاره پلان جوړ کړي او سوبه تر لاسه کړي هغه زه دخپل حرم وينځه وگرځولم او په رانده توگه ئې فوځ په دوه برخو ووېشه، او په داسې بې پروايې سره ئې حمله وکړه چې په هماغه يوه شپه کې ستاسې دومره ستر فوځ له يوه سره له منځه ولاړ.....

«ستاسې د فوځ د ماتې او ناکامۍ ټول مسئوليت ددې وگړي په غاړه دې، اوس هغه يواځې دعياشې له پاره له ماسره ځي او ما ته وائي چې له ځانه سره ئې د سمندر هغه لورې ته بوځم، هغه ته په خپل فوځ کې رتبه ورکړم او ورسره واده وکړم. خو زه ددې وگړي څخه کرکه لرم، ما پرېکړه کړې چې که چېرې زه واده هم کوم او يو څوک له ځانه سره د سمندر اخوا خپل هيواد ته وړم او په خپل فوځ کې ورته رتبه ورکوم نو ما ته به دداسې يوه کس انتخاب اړين وي چې زما خوښ وي، او هغه کس همدا ته ئې، ته ځوان ئې، زړه وړ ئې، د عقل او پوهې خاوند ئې، دهغه وخته چې ته زما تر سترگو شوی ئې زما په زړه کې دې ځاي نيولې دې، ماددې زاړه څخه وژغوره، زه هم ستايم، د سمندر نه اخوا ځو، په فوځ کې رتبه او مال او شتمني به ستا په قدمونو کې کيږدم خو داسې به همدلته له منځه وړې، هغه ويده دې هغه ووژنه او بيا را ځه چې ځو»

هغې د ساتونکې په غاړه کې لاسونه ورواچول، ساتونکې هم دهغې په بنايست کې و تړل شو هغه د ليونې په څير نجلۍ په خپلو متوکې را ونغاړله، (موبې) په داسې جادو کولو کې هنرمنده وه. هغه چې لږ څه لرې شو يو بل ساتونکې ئې په لور ورغې او تر شا ئې يو برچه د هغه په ملا کې ورنښخه کړه، دهغې د خولې څخه د «واڼې» اواز راووت او په يوه اړخ پريوت. برچه ئې د ملا څخه را وويسته او دا اواز ئې واوریده، «دې نمک حرامه ته د ژوندي پاته کيدو هيڅ حق نه شته.» د نجلۍ دخولې څخه يوه چپغه راووته، هغه را پورته شوه او يواځې همدومره ئې وويلاې شول چې تا هغه وواژه، دهغې د شا څخه يو لاس دهغې اوږه ونيوله او ټکان ئې ورکړ او له ځانه سره ئې بوتله، هغه ئې د باليان تر څنگ وړ و غورځوله او وئې ويل «مونږ ددې سرې روزل شوی دوستان يو، زمونږ ژوند دهغه د ژوند سره دې، ته زمونږ له ډلې څخه هيڅ يوه هم دهغه پر خلاف بې لارې کولی نه شې هغه چې بې لارې شول هغوی خپله سزا و موندله،»

باليان د شرابو په نشې کې مست بې هوشه پروت و.

«ايا تاسې خلکو دا فکر هم کړې دې چې تاسې چېرې روان ياست؟» (موبې) ترې وپوښتل.

«په سمندر کې د ډوډيو په لور» يوه ځواب ورکړ. «له تاسره زمونږ هيڅ اړيکې نه شته، تر هر ځايه چې باليان ځي، تر هماغه ځايه پورې مونږ هم روان يو.» او هغه دواړه ولاړل او ځملاستل.

په بله ورځ چې باليان را پورته شو نو هغه ته ئې د شپې پيښه بيان کړه، (موبې) ورته وويل چې هغه ما ته د وژلو اخطار راکړ او له ځانه سره ئې يوړم، باليان خپلو ساتونکو ته شابسي ورکړ خو دهغوی دا خبره ئې

بلکل وانه وریده چې دغې نجلۍ هغه وژل شوی ساتونکې بې لارې کړې و ، او هغوی ددې نجلۍ خبرې ټولې اوریدلې وي ، هغه د (موبې) د بنایست او شرابو په نشه کې بې هوشه شوې او ټول هر څه ترې هیر شوی و . (موبې) یوځل بیا هغه ته وویل چې باید گړندې تگ وکړو ، خو بالیان د هغې د خبرو څه پرواه نه کوله ، هغه په خپل ځان هم نه پوهیده . (موبې) اوس نه شوه ازادېداې ، هغې کتلي و چې دا خلک د خپلو نژدې دوستانو له وژلو څخه هم سر نه رغوي .

معلومه نه ده چې علي بن سفیان په کوم فکر کې ددې خلکو تعقیب و نه کړاې شو. د بغاوت نه وروسته د حالاتو د بڼه کولو له پاره هغه د سلطان ایوبی سره یوځای ډیر مصروف او مشغول شوی و.

***** (۲۲)

د ساحل دیندې غالي څخه رابن ، او دهغې د څلورو ملگرو او شپږ نجونو قافله د ساتونکو په ساتنه کې د قاهرې په لور روانه وه ، قاصد د هغوی څخه لږ څه دمخه تللې و ، بندیان په اوبسانو سپاره ، او ساتونکې ئې په آسونو سپاره و. هغوی عادي تگ کاوه او دلارې په اوږدو کې به ئې پراو اچوو. هغوی دکومې ویرې او خطر د احساسولو پرته روان و. ځکه هلته د دینمن د پرغل او ویرې گواښ شتون نه درلود. د چا د تېښتیدو خطر هم نه محسوسیده . خو هغوی دا هیر کړي و چې دا بندیان ټول روزل شوی جاسوسان دي ، هغو چې د تاجرانو په لباس کې نیول شوی و ټول په گوته راټول شوی غشي ویشتونکې اوتیغ وهونکې فوځیان و. او نجونې یواځې نجونې نه وي چې د بنځو کمزورې ذات وگڼل شي ، دهغې نجونو جسماني زړه را بنکودنه ، اروپائې رنگ ، ځواني او د هغوی بې حیاتي داسې وژونکې وسلې وي چې ډیرو سترو جابرو حکمرانانو ورته وسلې پرځمکه کینسودي .

د ساتونکو دډلې قومندان یو مصري ځوان و. هغه وکتل چې دهغوی شپږو څخه یوه ئې دهغې لورې ته مخ وراړوي او ورگوري او کله چې دا ورته وویښې نود نجلۍ په شونډو کې مسکا را پیدا کيږي. او همدې خدا هغه مصري ځوان د موم په څیرویلې کاوه. دامانام وخت و چې هغوی لمړې پراو وکړ نو ټولومانامي غذا و خوړله ، خو دې نجلۍ ډوډۍ ته لاس هم ونه کړ ، کله چې قومندان ته خبر ورکړل شونو هغه د نجلۍ سره خبرې وکړې ، نجلۍ دهغه په ژبه هم پوهیدله او هم ئې ویلاې شوه ، د نجلۍ د سترگو نه اوبنکې راغلې ، هغې ورته وویل چې غواړي له ده سره په ځانته ځای کې خبرې وکړي .

کله چې د شپې ټول ویده شول نو قومندان راپاڅید ، هغه ، هغه انجلۍ را وینښه کړه او یوه ځانته ځای ته ئې یوړه ، نجلۍ هغه ته وویل چې هغه مظلومه ده ، فوځیانو د یوه کور څخه را تښتولې ، اوبیائې په جهاز کې له ځانه سره راوړه هغه په ټوله لار د یوه منصبدر ا په لاسو کې لوییده ، د نورو نجونو په هکله هغې وویل چې دهغوی سره ئې یواځې په جهاز کې لیده کاته کړي دي ، هغوی هم ټولې را تښتول شوې نجونې دي کله چې په ناڅاپي توگه په جهازنو اورولگید او جهازونه په اور کې را ونغښتل ، نو هغوی دغه ټولې نجونې په یوې کشتۍ کې وراچولې او په سمندر کې ئې بې اسرې پرې بنودې . کشتۍ دوی تر دغه ساحله پورې راورسولې اوبیا دلته دوی د جاسوسانو په تور نیول شوی او بندیانې کړل شوی .

دا همغه قصه وه چې د تاجرانو په لباس کې هغو جاسوسانو ددې نجونو په هکله صلاح الدین ایوبی ته هم کړې وه ، د ساتونکو دډلې قومندان ته دا ډاگیزه نه وه خو هغه دا فکر کاوه چې د لمړي ځل له پاره دا ډول قصه اوري ، هغه ته خو حکم شوی و چې دا ډیرې خطرناکه جاسوساني دي ، دوی تر قاهرې پورې راورسوي

او دسلطان په يوه پټه محکمه کې ئې محاکمې ته وړاندې کړئ، ددې حکم په اساس هغه ددې نجلۍ او يا هغو نورو نجونو سره څه مرسته نه شو کولای، هغه دې نجلۍ ته خپله مجبوري وويله، هغه ته دا معلومه نه وه چې د نجلۍ په ورسره کڅوړه کې لا تراوسه پورې ډير غشي پاته دي. نجلۍ ورته وويل، «زه له تاڅخه هيڅ ډول بسپنه نه غواړم، که چېرې ته غواړې چې زما سره مرسته وکړې نوزه به تا دمرستې کولو څخه مننه کړم ځکه چې ته ماته دومره گران ئې چې زه نه غواړم دخپل ځان په خاطر تا په کوم مصيبت کې واچوم. زما هيڅ غمخور نه شته، زه دهغه نجونو سره هيڅ ډول پيژندگلوې نه لرم او هغه خلک هم نه پيژنم چې له مونږ سره په قافله کې روان دي، ته ماته رحم زړې هم بريښي او زما په زړه هم بڼه لگيږي، په دې خاطر مې دا خبرې تاته وکړې.»

د دومره بڼايسته نجلۍ دخولې څخه دداسې خبرو په اوريدلو به کوم نارينه خپل ځان په کنترول کې وساتي؟ دا نجلۍ مجبوره هم وه، د شپې يواځې والې هم و، د مصري نارينتوب را وپاريد، هغه د نجلۍ سره د دوستۍ خبرې پيل کړې، نجلۍ اوس د محبت او ميني يوبل غشې وويشت او د صلاح الدين ايوبي په کچرې زهر وروشيندل، هغې وويل «ما ستاسې والي صلاح الدين ايوبي ته خپله ټوله قصه کړې وه، ما هيله کوله چې هغه به زما پر حال باندې رحم وکړي، خو هغې زه په خپله خيمه کې وساتلم، او د شرابو د څښلو وروسته ئې زما سره بدکاري وکړه. هغه ځناور زما وجود مات مات کړ، د شرابو د څښلو وروسته دهغې څخه داسې ځناور جوړيږي چې د انسانيت ذره هم په کې نه پاته کيږي.»

د مصري وينه په جوش راغله او را و خوتيد، وئې ويل «مونږ ته خو ويل شوی و چې سلطان ايوبي يو مؤمن وگړې دې، يوه فربنسته ده، د شرابو او بنڅو څخه کرکه لري...»

«گوره! ما اوس يوځل بيا هغه ته وروړي» نجلۍ ورته په ډيره مظلومانه توگه وويل «که چېرې ته باور نه کوي نو د شپې له اړخه وگوره چې زه به چېرې وم. هغه ما په بندي خانه کې نه ساتي، بلکه په خپل حرم کې مې ساتي، زه ددې سرې څخه ويريږم.» د همداسې زياتو خبرو د کولو په اساس هغې نجلۍ د مصري قومندان په زړه کې د سلطان ايوبي پر خلاف کرکه او نفرت را پيدا کړل او په دې ترتيب ئې مصري په مکمله توگه په خپله ولکه کې واخست. دهغه په زړه او دماغ ئې قبضه وکړه، مصري په دې نه پوهيده چې دا د همدې نجونو وسله ده. نجلۍ ورته په اخر کې وويلې «که چېرې ته ماته ددې ذليله ژوند څخه نجات راکړې نو زه به د تل له پاره ستايم او زما پلار به تا د سرو زرو په اشرفيو کې پټ کړي.» هغه ورته لاره داسې وښووله، «زما سره يوځای د سمندر هغې لورې ته و تښته، دکشتيو کمښت نه شته، زما پلار ډير شتمن انسان دې، زه به له تا سره واده وکړم او زما پلار به تاته ډير ښکلي کور او ډيره زياته شتمني درکړي، ته به بيا خپل تجارت کوي.»

مصري ته دا په ياد هم نه شوه چې هغه خو مسلمان دې؟، هغه ورته وويل چې زه خپل مذهب نه شم پرې ايښودې، نجلۍ د يوڅو لمحو د تيريدو وروسته ورته وويل «زه به ستا له پاره خپل مذهب پرېږدم» ددې وروسته هغوی د تښتې او واده د پروگرامونو د جوړولو په فکر کې شول، نجلۍ هغه ته وويل «زه پر تا باندې زور نه راوړم، ښه فکر وکړه، زه يواځې ځان پوهول غواړم چې زما په زړه کې چې ستا له پاره کوم محبت او مينه پيدا شوی ده نو همدومره به ستا په زړه کې هم زما له پاره پيدا شوی وي او که نه؟ که چېرې ته زما د قبلولو له پاره تياريدې شي نو فکر وکړه او هڅه وکړه چې تر قاهرې پورې زمونږ سفر نور هم اوږد شي، که مونږ يو ځل هلته ورسېږو نو بيا ته زما بوي هم نه شي احساسولې.»

د نجلۍ موخه يواځې همدومره وه چې سفر اوږد شي او د درې ورځو پر ځاي شپږ ورځې تيرې شي. دهغې يو علت داو چې رابن او دهغې ملگري د تينبتي په هکله لارې چارې و لټوي او هغه پخپله هم په دې هڅو کې وه چې د شپې د ویده شوو ساتونکو څخه يا و تينبتي او يا د همغوي وسله را واخلي او پخپله پرې همغوي له منځه يوسي. خودا کار ورته اوس شونې نه بنکاریده. تر اوسه خودا لمړې پړاو و دهغې اړتيا همدا وه چې سفر اوږد شي ترڅو په ډاډمنه توگه په مختلفو لارو چارو باندې فکر کولو ته وخت ولري او د عمل له پاره ئې ځان چمتو کړي. د همدې مقصد له پاره هغوی همدا نجلۍ گمارلې وه ترڅو د ساتونکو قومندان په خپلو لاسو کې واخلي، نجلۍ په خپله لمړنۍ کتنه کې دا مقصد تر لاسه کړ او مصري ته ئې دهغه د غوښتنلو سره سم قيمت ورکړ. مصري د دومره لوړې رتبې سرې نه و هغه يو مامولي قومندان و، هغه ته کله په خوب کې هم دومره بنايسته نجلۍ نه وه په سترگو شوی. او بيا داسې ژوندۍ پيغله چې دهغې دانگيرونو څخه هم ډيره بنکلې وه. او نجلۍ اوس دهغې وينځه گرځيدلې وه. هغه اوس خپل ځان، خپلې دندې او خپل مذهب هم هير کړې و. هغه اوس د يوې لمحې له پاره هم د نجلۍ څخه جدا کيدل نه غوښتل.

په دغه ليونتوب کې هغه د سهار په وخت لمړې حکم دا وکړ چې د سپرلۍ ځناور ډير سترې دي په دې خاطر نن سفر نه شوکولاي، ساتونکو او د اوبنانو خاوندانو په دې حکم ډيره خوښي وښوله. هغوی د محاذ د سترتياو څخه نارامه شوی و او تر څنگ ئې منزل ته درسيډو له پاره هم بېره نه درلوده. هغوی ټوله ورځ آرام وکړ، خبرې اترې ئې کولې او دهغوی قومندان دهغې نجلۍ تر څنگ ناست بدمسته کيده. ورځ تيره شوه او شپه راغله، او کله چې ټول ویده شول نو مصري دغه نجلۍ له لاسه ونيوله او لږ لږې ولاړل، نجلۍ اوس هغه د اسمان شنو ته رسولي و.

سهار دا قافله روانه شوه، نو مصري قومندان لاره بدله کړه، هغه خپلې ډلې ته وويل چې هغه لورې ته د بل پړاو له پاره ډير ښه ځاي دې. هلته نژدې يو کلې هم شته چې چرگان او هگۍ ترې اخستلای شو. دهغه ډله نوره هم خوښه شوه چې قومندان ئې د ساعت تيرۍ او عياشې له پاره ورته لاره همواروي، خو په دې ډله کې دوه کسه عسکر داسې و چې د قومندان د دغه کړچار څخه خوښ نه و. هغوی هغه ته وويلې، چې له مونږه سره خطرناکه بنديان دي، دا ټول جاسوسان دي دوی بايد ډير ژر حکومت ته حواله کړو، پرته له کومه دليله د سفر دومره زيات اوږدول مناسب نه بنکاري، مصري دهغوی خولې، ددې خبرې په کولو سره چې دا زما مسئوليت دې چې ژر رسيرم او يا وروسته، ور تپې کړې. که پوښتنه کيږي نو له ما څخه به وي، له تاسې څوک نه پوښتي، که څه هم هغوی دواړه چې چاپ شول خو هغوی په ځانته ځاي کې په خپلو منځو کې ددې خطرناکه کار په هکله پس پسکې او مشورې کولې.

(۲۷)*****

د ماسپينين نه وروسته هغوی ته په يوه لږې ځاي کې څه تپوسان، کارغان او نور غوښې خوړونکي مرغان، چې الوتل او کښينا ستل، تر سترگو شول، دا ددې ښه وه چې هلته څه شې مردار شوې دې، دا سيمه د خاورې او شگو دکوچنيو غونډيو څخه جوړه شوی وه. د گڼو دښتي بوټو څخه هم ډکه وه، په تلو تلو کې هغوی په همدې غونډه ايزه سيمه کې ورننوتل، لاره پورته تلله، دوی ته د يوه لوړ ځاي څخه يو ستر ډاگ تر سترگو شو، په هماغه ځاي کې د تپو سانو او مرغانو ښکته پورته کيدل او شور او زوږ را ته، لږ څه نور هم مخته ولاړل، نو وئې کتل چې دا د انسانانو لاشونه او مړي دي، بد بويي هم وه، دا دهغو سوډانيانو لاشونه وه چې د روم د بحيرې په ساحل د سلطان ابويي د فوځي يرغل په پايلو کې له منځه تللي و. په دې ځاي کې د

سلطان ایوبي سپرو مجاهد بنو د سوډاني لښکر په اخرنۍ برخه باندې يرغل کړې و او هغه فوځ ئې خپور ور کړې و ، مخته ترڅو ميلوفاصلې پورې لاشونه پراته و. سوډانيانو ته د خپلو لاشونو د پورته کولو وخت هم نه و ترلاسه شوی ، د بنديانو او ساتونکو قافله روانه وه هغوی خپله لاره بدله کړه او د لاشونو د بدبوي څخه په څنگ تير شول.

کله چې قافله له هغه ځايه تيريده نو هغوی وکتل چې د لاشونو په شاوخوا کې وسله هم لا تراوسه پورې اخوا دېخوا غورځيدلې او پرته ده ، بنديانو دا وسله وکتله ، هغوی په خپلو منځو کې خبرې وکړې او رابن هغې نجلۍ ته ، چې اوس ئې مصري قومندان په خپله ولکه کې اخستې و ، يو څه وويل. لاشونه ترډيره پورې خپاره پراته و ، په بني اړخ کې د غونډيو ترمنځ يوه شنه سيمه را ښکاره شو. هلته اوبه هم وي ، دا شنه سيمه همداسې پورته تلله ، نجلۍ قومندان ته اشاره وکړه ، نو هغه نژدې ورغې ، نجلۍ ورته وويل دا ځاي ډير موزون دې همدلته پراو وکړئ ، «مصري د قافلي مخ را وگرځاوه او د همغې شنې سيمې څنگ ته د اوبو د چپني سره يو ځاي ئې واړول ، شپه همدلته تيريده له.

ټول د اسونو او اوبانو څخه را ښکته شول ، ځناور په اوبو ور پريوتل ، د شپې د تيرولو له پاره د بڼه ځاي په لټه کې شول ، ددوه غونډيو ترمنځ ځاي پراخه او شين هم و ، نو همدا ځاي ئې د شپې د تيرولو له پاره و ټاکه .

کله چې د شپې تياره خپره شوه نو ټول ويده شول ، مصري ويښ پاته شو او دا نجلۍ هم ويښه وه ، هغه ته په ځانگړې توگه په همدې شپه ويښه پاته کيدل او په مصري قومندان په پوره توگه واک موندل او هغه د خپل ځان سره د آسمان په شنو کې مدهوشول و . څه وخت چې هغې د خلکو د خراپو اواز واوريد نو هغه سمدستي مصري ته ورغله ، هغه هم د همدې نجلۍ په خاطر د ټولو جدا په ځانته خيمه کې اوسيده ، نجلۍ هغه له ځانه سره کړ او د غونډۍ څنگ ته ئې يوړ او دهغې ځايه څخه ئې نور هم دلرې تللو غوښتنه وکړه ، مصري هم د هغې د غوښتنو غلام گرځيدلې و ، هغه ته دا احساس هم نه و چې نن شپه نجلۍ هغه د کوم مقصد له پاره دومره لرې له ځانه سره وړي ، هغه له هغې سره په څنگ څنگ کې ته ، نجلۍ هغه ددربو غونډيو څخه هم لرې يوړ. هلته هغه و دريده او مصري ئې په خپلو متو کې را ونغاړه ، او بي هوشه ئې کړ .

کله چې رابن وکتل چې قومندان له خپله ځايه تللې دې او نور ساتونکي په ژور خوب ويده دي نو هغه په ملاسته ملاسته خپل يو بل ملگري را ويښ کړ او هغه خپل بل ملگري او په دې ترتيب څلور واړه را پورته شول ساتونکي له دوی څخه لږ څه لرې ويده و ، مصري قومندان هغه نجلۍ دومره بې پروا کړې و چې هغه به د شپې له اړخه پهره دار هم نه دراوه . تر ټولو لمړې رابن په سينه و خوټېد او د ساتونکو څخه لرې ولاړ او دهغې وروسته دهغې هغه څلور نور ملگري هم په همدې ترتيب د هغه ځايه لرې ولاړل . د غونډيو په اړخونو کې هغوی خپل قدمونه نور هم گړندي کړل او خپل ځانونه ئې د سوډاني فوځ لاشونو ته ورسول . هغوی د لاسونه ووهل او څلور کمانونه او د غشو خلطې ئې ترلاسه کړې ، يوه يوه برچه ئې هم را واخسته ، هغوی د همدې مقصد له پاره نجلۍ ته ويلې و چې د قومندان څخه وغواړې همدلته پراو واچوي ، هغوی وسله را واخسته او بيرته راغلل ، اوس نو هغوی يو ځاي او په بڼه وسله سنبال هم و .

هغوی ويډو ساتونکو ته را ورسيدل ، رابن د يوه ساتونکي په سينه باندې دبرچې د وار کولو له پاره لاس پورته کړ ، پاته څلور هم د يوه يوه ساتونکي په سر ولاړ و . دا ډير بريالي چال و . هغوی کولې شول په يوه وخت دغه څلور ساتونکي له منځه يوسي او د پاته يولسو له منځه وړل ورته هم اوس دومره ستونزمن کار

نه بریښیده. یواځې د اوبانو خاوندان او یو مصري قومندان پاته کیدل. هغوی هم ډیر اسانه ښکار وو. کله چې رابن خپله برچه د وار کولو له پاره پورته کړه لږ څه شور غوندي ئې تر غوږو شو او یو غشي د رابن په سینه کې ورننوت. ددې تر څنګ یو بل غشي د رابن د ملګرې په سینه کې وربښکته شو. هغوی په غورځیدو شول او هغو نورو درې کسو ملګرو ئې ورته کتل چې دا څه وشول، په همدې وخت کې دوه نور غشي راغلل او دوه نور بندیان ئې را وپړخول، اخري بندي د تینبتي له پاره شاته وګرځید او یو غشي ئې په اړخ کې و ښت، دا کار دومره په چپه چپتیا سره تر سره شو، چې دهغې ساتونکو څخه، چې مرګ ئې په سر سپور و، د چا سترګې هم خلاصې نه شوی.

غشي ویشتونکي مخته راغلل، هغوی مشالونه روښانه کړل، دا هغه دوه ساتونکي وو چې خپل قومندان ته ئې ویلي و چې دوی باید ژر تر ژره خپل منزل ته ورسېږي. هغوی ریښتوني او صادق وو، هغوی ویده و چې دغه څلور واړه بندیان د هغوی د څنګ څخه تیریدل، د هغوی څخه د یوه سترګې و غوړیدې، هغه خپل ملګرې هم را وینس کړ او ددې بندیانو پسې په پټه توګه شاته ولاړل. هغوی دا اراده کړې وه چې که چېرې دا بندیان د تینبتي هڅه وکړي نو هغوی به ئې د غشو په واسطه له منځه یوسي، خو ددې دمخه هغوی غوښتل وویني چې ددوی هدف څه دي او څه کول غواړي؟ هغه څه چې ورته په تیاره کې تر سترګو کیدل همغه ئې لیدل، بندیانو وسلې را واخستلې او بیرته راغلل نو دا دواړه ساتونکي هم راغلل او دغونډې په څنګ کې ورته پټ کښیناستل، خو کله چې دې بندیانو د ساتونکو د وژلو له پاره خپلې برچې پورته کړې نو هغوی پرې غشي را وورول، او بیایې دغه څلور واړه له منځه یوړل. هغوی خپل قومندان ته ورغږ کړ خو هغه ورک مالومیده. دهغوی د غرونو په واسطه هغه نورې نجونې را پورته شوې او پاته ساتونکي هم، نجونو دخپلو ملګرو لاشونه وکتل، په هر یوه لاش کې یو یو غشي ورکښیوتې و. نجونو په چپه خوله لاشونه کتل هغوی ته دا مالومه وه چې دا خلک به نن شپه څه څه کوي، مصري قومندان هلته نه و او یوه نجلی هم له صحنې څخه غایبه وه.

ساتونکو ته دا معلومه نه وه چې هغه وخت چې ددې جاسوسو بندیانو په سینو کې غشي ورننوتل، په هماغه وخت د مصري قومندان په ګیډه کې هم یو ځنجر ورننوتې و. دهغې لاش دهغې درېمې غونډې تر څنګ پروت و، په دې شپه د دښتې شګې د وینو تړې معلومیدې، مصري قومندان د خپلو ساتونکو او بندیانو څخه بې خبره دهغې نجلی سره تللې و او نجلی هغه تر لرې ځایه پورې له ځانه سره یوړ، هغې ته دا معلومه وه چې دهغې ملګري به یوه وینه تویونکې ډرامه جوړوي، نجلی مصري یوې غونډې ته بوت او هملته ورسره کښیناسته او په خپل محبت کې ئې مشغول کړ.

دهمدې غونډېو څخه په لږه فاصله کې بالیان او دهغې شپږو ساتونکو هم پړاو اچولې و، د هغوی آسونه لږ څه لرې تړل شوی و. بالیان د (موبې) سره یو ځای د یوې غونډې په لور تللې و دهغه په لاس کې د شرابو بوتل هم و. (موبې) هلته د کښیناستو له پاره یوه درۍ هم راخستې وه، بالیان غوښتل د خپلو ساتونکو څخه لرې په کوم ځای کې عیش او عشرت وکړي، هغې درۍ خپره کړه، هغوی لا تر اوسه ناست نه و چې د شپې په چپتیا کې ئې هلته نژدې د چا دخبرو اوازونه واوریدل، هغه ټکان وخور او سمدستی ئې دخبرو د اوریدو هڅه وکړه. دا اواز د یوې نجلی و، بالیان او (موبې) په ډیر احتیاط سره هغې لورې ته ولاړل او د غونډې څنډې ته ئې وکتل، هغه ته دوه ناست سیوري په سترګو شول، په ډاګه څرګندېده چې یوه ښځه او

یونړدې. (موبی) نوره هم ورنژدې شوه او په ډیر غور سره ئې دهغوی خبرې اوریدلې ، د مصري قومندان سره هغې نجلی. داسې څرگندې خبرې کولې چې (موبی) ته دا ډاډ پیدا شو چې دا دهغې ملگرې کومه نجلی. ده او دا هم ورته څرگنده شوه چې هغوی قاهرې ته ورل کیري.

کوم حرکت او خبرې چې مصري کولې هغه بلکل ډاگیزه وي ، په هغې کې دهیڅ ډول شک ځای نه پاته کیده. (موبی) په دې پوه شوه چې مصري ددې نجلی. د مجبوریتونو څخه په گټې اخستلو سره هغه دخپلې عیاشۍ اله جوړه وي ، (موبی) دا فکر و نه شوکړاې چې شاوخوا ته که بل څوک وي او دوی وویني او یا هغې چې کومه اراده کړې وه دهغې پایلې به څه وي ، هغه لږ څه وروسته شوه او د بالیان په غور کې ئې وویلې « دا مصري دې او زما د یوې ملگرې سره عیش کوي ، دانجلی باید په څنگ کړو ، دا مصري ستا دښمن دې او نجلی ستا دوسته.» هغه د بالیان دنور زیات را وپارولو په خاطر وویل «دا ډیره ښایسته نجلی. ده هغه خوندي کړه او په خپل سفري حرم کې یوه بله ښکلې هم ورزیاده کړه.»

بالیان هم شرابو نشه کړې و ، هغه دخپل ملا بند څخه خنجر را وویست او د مصري قومندان په شا کې ئې ورنویست ، دویم ځلي یې خنجر را وویست او یو ځل بیایې په ډیره گړندی توگه یو بل وار هم پرې وکړ. نجلی. د مصري څخه را پورته او ازاده شوه ، (موبی) ورمنده کړه او هغې ته ئې ورغږ کړ. هغې هم منډه کړه او (موبی) ته ور غاړې وتله. هغې ورته درابن او نورو ملگرو په هکله هم مالومات ورکړل او دانې هم ورته وویل چې هغوی د پنځلس کسانو ساتونکو په ساتنه کې دي ، بالیان منډې کړې او خپل هغه شپږ کسه ملگرې ئې له ځانه سره راوړل. دهغوی سره کمانونه او نور هر ډول وسلې وې ، په همدې وخت کې د مصري د ساتونکو د ډلې څخه یو کس مصري ته اوازونه کول او ورپسې گرځیده. هغه دې لورې ته راغې خو د بالیان ساتونکو په یوه غشي د هغې ژوند ورختم کړ. هغې نجلی تر خپل ځایه پورې د بالیان او دهغې د ساتونکو د راوستلو لارښوونه کوله او دهغوی مخته مخته را تلله.

بالیان ته د اخري غونډۍ شاته رڼا ترسترگو شوه. هغه د غونډۍ په سروخوت او وئې کتل چې هلته دوه ستر ستر مشالونه روښانه دي ، دهغوی ډنډې په ځمکه کې ښخې شوی دي. بالیان دخپلو ملگرو سره په تیاره اړخ کې و. هغه ته د مشالونو په رڼا کې هغه پنځه نجونې ولاړې ترسترگو کیدې ، ساتونکي ئې هم لیدلې شول. دهغوی ترمنځ پنځه لاشونه پراته وو چې په غشو ویشتل شوی و ، (موبی) او هغې بلې نجلی. دواړو په سلگو سلگو ژړا پیل کړه. د (موبی) په را پارولو سره بالیان خپلو ملگرو ته وویل چې دا ستاسې ښکار دي ، په غشو ئې وولئ ، اوس نو دهغوی شمیره هم څوارلس کسان شوی و. دا د ساتونکو بد قسمتي وه چې هغوی رڼا ته و.

د بالیان ملگرو په کمانونو او لیندېو کې غشي کښیښول ، ټول غشي په یو ځل دکمانونو څخه ووتل ، په بل ځل بیا په کمانونو کې شپږ غشي کښیښول شول او په یوه ځل د بندیانو شپږ ساتونکي له منځه ولاړل ، پاته لا تراوسه پورې پوه شوی هم نه و چې غشي دکومې لورې څخه راغلل. نورو شپږ غشو ، نور شپږ کسان ساتونکي له منځه یوړل ، پاته دوه و چې یو ئې په تیاره کې ځان ورک کړ. دویم تنبلي وکړه او په یوه وخت د سوډانیانو ددرې غشو ښکار وگرځید. درې اوبن چلونکي پاته شول چې په هغه ځای کې موجود نه و. هغوی هم په تیاره کې اخوا دپخوا شول. اوس نو د مشالونو په رڼا کې د لاشونو ډیرې په سترگو کیده ، په هر لاش کې یو یو غشي ورنوتې و ، خو په یوه کې درې غشي و. (موبی) منډه کړه او د نجونو سره یو ځای شوه. په همدې وخت کې هغوی ته د ځغاستونکي آس اواز تر غوږو شو چې په یوه منډه د هغه ځایه څخه ووت.

باليان وويل چې اوس نو دلته تم كيدل مناسب نه دي، ددوی څخه يو خوندي او سلامت ولاړ. هغه دقاهرې په لور ولاړ، سمدستي ددې ځاي څخه و كوچېږئ.

هغوی د ساتونكو اسونه را پرانستل او خپل ځاي ته ولاړل، هلته په رسيدو سره ئې وكتل، چې يو آسپ د زين سره غايب شوی دي. هغه همغه پاته شوني ساتونكې له ځانه سره وړې دي. ځكه هغه خپلو آسونو ته نه شو ورتلاي، هغه په پټه هلته ولاړ كه گوري چې اته آسونه ترلي ولاړ دي او د هغوی زینونه هم ورسره ايښي دي، هغه په يوه اس باندې زين كښيښود او په ځغاسته ئې كړ. باليان په پاته څوارلس آسونو باندې زینونه كښيښول، سامان ئې په دوه آسونو بار كړ. پاته آسونه ئې له ځانه سره كړل او روان شول. نجونو (موبې) ته ټوله قصه وكړه چې څه پرې تير شوی و او اوس ئې چېرې روانې كړې وې، هغوی دا هم وويل چې رابن او دهغې ملگري د سوډانيانو د لاشونو څخه د وسلو د راټولولو له پاره هلته ورغلي و خو معلوم نه شوه چې هغوی څه ډول ووژل شول.

(موبې) ورته وويل «چې د ايوبې په پنډغالي كې دهغې او درابن ليدنه كتنه هسي يوه اتفاقي خبره وه، هغه وييلې و چې ماته داسې تر سترگو كيږي چې يسوع مسيح ته زمونږه برياليتوب منظور دي او كه نه مونږ به دغسی يو ناخپه يو له بله سره نه وای كتلې. نن زمونږ ليدنه كتنه د توقع خلاف وه خو زه دا نه وایم چې يسوع مسيح ته زمونږه بريا منظور ده. د يسوع مسيح خدای زمونږه څخه ناخوبه معلومېږي، مونږ چې هر كار ته لاس وراچولې، لاس مو تش را وتلې، د روم په بحيره كې زمونږه فوځ د ماتې سره مخ شو، دلته د كرستوفر او رابن په څير زړه ور خلك او دهغوی روزل شوی ملگري له منځه ولاړل، څرگنده نه ده چې زمونږه انجام به څه وي؟»

«زما په ژوند به هيڅوك تا ته لاس هم درونه غځوي» باليان ورته وويل «تا زما د زمريانو كمال هم و كوت.»

***** (۲۸) *****

په هغه وخت كې چې د بنديانو قافله د سوډاني فوځ د لاشونو تر څنگ هلته په غونډيو كې تم وه، نو په هماغه وخت كې هلته د ساحل تر څنگ د سلطان ايوبې د فوځ پنډغالي ته درې كسان رانوتي وو. هغوی يواځې په ايټاليائي ژبه خبرې كولې، د بڼې او لباس څخه د ايټاليا كليوال مالوميدل، هيڅوك د هغوی په ژبه نه پوهيدل، د ايټاليا د جنگي بنديانو څخه پوښتنه وشوه هغوی وويل چې دوی له ايټاليې څخه راغلي دي اود خپلو وركوو شوو نجونو پسې گرځي، دوی غواړي دلته د فوځي سالار سره وويني، هغوی ئې بهاءالدين شداد ته يوړل، هغه د صلاح الدين ايوبې په غياب كې د پنډغالي قومندان و. د ايټاليا يو بندي را وبلل شو چې په مصري ژبه هم ښه پوهيده، دهغه په واسطه دهغې خلكو سره خبرې اترې وشوې، دهغې درې كسانو څخه يو د پوځ عمر سرې و او دوه نور ځوانان ول، درې واړو يو ډول خبره وكړه، «د درې واړو يوه يوه ځوانه خور صليبي فوځيانو دهغوی د كورنو څخه را پورته كړې او د خپله ځانه سره ئې راوړې وې. هغوی ته چا وييلې و چې هغه نجونې د مسلمانانو په فوځي پنډغالي كې دي، دوی اوس د خپلو خویندو په لټه كې دلته رارسيدلي و.

دوی ته وويل شول چې دلته اوه نجونې راغلي وې، هغوی هم همدا ډول قصه بيان كړې وه خو هغوی ټولې جاسوسانې وختلې، هغوی درې واړو وويل چې زمونږه خویندې د څار كښې سره كوم اړيكي نه لري، مونږه غريب او مظلوم خلك يو، يوه كشتۍ مو پيدا كړه او تر دې ځايه مو ځان را ورساوه. څه ډول به زمونږه د

غریبانو خویندې د څارکښۍ کولو جرأت وکړای شي؟ مونږ ته د هغه اوه نجونو په هکله څه مالومات نه شته ، دا مالومات هم نه لرو چې هغوی څوک دي مونږ خو یواځې د خپلو خویندو په لټون پسې راوتلي یو .»

«زمونږ سره بله کومه نجلی نشته» شداد ورته وویل «همدا اوه نجونې وي چې دهغوی څخه هم یوه چپرې درغل شوې ده او پاته شپږ پرون سهار له دې ځایه څخه استول شوی دي ، که چپرې غواړئ هغوی ووينئ نو قاهرې ته ولاړئ ، زمونږ سلطان ډیره زړه سواندې انسان دې هغه به تاسو ته د نجونو سره دکتلو اجازه درکړي.»

«نه!» یوه وویل «زمونږ خویندې جاسوسانې نه دي ، هغه اوه نجونې به بل څوک وي ، زمونږ خویندې به په سمندر کې ډوبې شوی وي او یا به زمونږ فوځونو هغوی له ځانه سره ساتلي وي.»

بهاؤالدین شداد یو نیک خویه انسان و . هغه ددې کلیوالو میلمنو ډیر عزت او ښه میلستیا وکړه ، او په ډیر درنښت ئې رخصت کړل ، که چپرې هلته علي بن سفیان وائې نو هغه درې واړه ئې په دومره اسانۍ سره نه پرېښول چې ولاړ شي . دهغې اطلاعاتې زیرکتیاو به سمدستي دا درک کړې وای چې دغه درې واړه درواغ وائې هغه درې واړه ولاړل ، هیچا ته روښانه نه شوه چې هغوی چپرې ولاړل ، هغوی ولاړل او ترمانښامه پورې ئې خپل تگ جاري وساته ، د پندغالې څخه لرې د هر ډول خطر څخه خوندي د غونډیو ترمنځ ور ننوتل . هلته د همدوی په څیر نور اتلس کسان ددوی په انتظار کې ناست و . دهغوی دريو څخه چې کوم د پوځ عمر سرې و هغه پخپله «میگنانا ماریوس» و ، دا د صلیبیانو هغه کمانډو ډله وه چې د نجونو د ازادولو او د امکان په صورت کې د سلطان ایوبی د وژلو پروگرام ئې درلود . دوی درې واړو د پندغالې څخه څه نور اړین مالومات هم ترلاسه کړي و . دا ئې هم معلومه کړې وه چې صلاح الدین ایوبی دلته نه شته او اوس په قاهر کې میشت دي ، د شداد سره د خبرو کولو په وخت کې کله چې هغوی ته دا ډاگیزه شوه چې نجونې دلته نه بلکه قاهرې ته استول شوی دي ، نو هلته ورته داهم جوتته شوه چې دهغوی سره پنځه نارینه بندیان هم ملگري دي .

دا ډله په یوې سترې کشتۍ کې راغلې وه ، او خپله کشتۍ ئې د ساحل په یوه داسې ځای کې تړلې وه په کوم کې چې سمندر غر پرې کړې و او دننه ئې خپې تللې . دې خلکو اوس غوښتل د قاهرې په لور ولاړ شي ، خو سپرلۍ ورته نه ترلاسه کیدې . دغه درې واړه چې د پندغالې څخه راتلل نو هغوی داهم کتلي و چې د فوځ د سپرلۍ اسونه او اوبنجان په کومو کومو ځایو کې تړلي دي . هغوی داهم کتلي و چې د پندغالې څخه د سپرلۍ پټول دومره اسانه کار نه دي ، یویشته اسونه او اوبنجان پټول دومره اسانه کار نه و . لاتراوسه د لمر را ختلو ته ډیر وخت پاته و . هغوی په پښو روان شول ، که چپرې هغوی ته سورلۍ پیدا شوی وي نو هغوی به د بندیانو سره په لار کې یو ځای شوی وای . اوس نو هغوی دا فکر وکړ او په پښو پیاده روان شول چې قاهرې ته ولاړ شي او هملته د بندیانو د خوشې کولو په لارو غور او فکر وکړي . ټول په دې پوهیدل چې دا د ژوند او مرگ کار دي ، صلیبي فوځي مشرانو او پادشاهانو هغوی ته د هغوی د بریالیتوب په صورت کې چې کوم انعام ټاکلې و هغه دومره زیات و چې دهغه د ترلاسه کولو په صورت کې ئې ټول عمر د خپلو کورنیو سره یو ځای د هیڅ ډول کار کولو پرته په عیش او آرام سره ژوند تیرولای شو .

«میگنانا ماریوس» ئې د بندي خانې څخه راوړې و ، هغه ته د غلا او لارښوونې په جرم دېرش کاله بند ورکړل شوی و ، دهغه سره دوه نور بندیان هم و چې د یوه سزا څلورویشت کاله او د بل سزا اوه ویشته کاله ټاکل شوی وه . په هغه وختو کې بندي خانې د قصاب خانو په څیر وي ، مجرم انسان ئې انسان نه گانه ، د

هغوی څخه به ئې ډیر سخت کار اخسته او د څرونکو حیواناتو په څیر به ئې غذا ورکوله ، بندیانو به د شپې له اړخه هم آرام نه شوکولای ، د داسې قید و بند څخه مرگ غوره و. [او په دې یویشتمه پېړۍ کې د تمدن داعیانو په افغانستان او عراق کې دا په ډاگه کړه چې د دوی بندیخانې د پخوانیو قصاب خانو څخه ډیرې بد ترې دي ، کوم سلوک ، چې د بندیانو سره د بگرام ، قندهار ، پنجشیر ... او د عراق داو بوغریب او ان د گوانتانامو په ټاپو وزمه کې د دې انساني حقوقو د بیرغ پورته کونکو له خوا وشو ، تاریخ پرې شرمیږي او دې دا ثابته کړه چې له دوی سره د انسانیت هیڅ قدر و قیمت نه شته ، په هغه وخت کې به ئې یواځې کار ترې اخست خونن ئې ټوله حیا و عزت ترې اخلي «ژباړن» [دې درې واړو ته د انعام څخه اخوا د بند او قید د معافۍ هم وعده شوی وه . په دې اساس ئې هغوی په صلیب د سوگند کولو وروسته همدې ډلې سره را یوځای کړي و . کوم پادري چې له دوی څخه سوگند اخستې و هغه ورته ویلي و چې دوی چې څومره مسلمانان ووژلې شي نو دهغې لس برابره به د هغوی گناه و بښلې شي . او که چېرې هغوی صلاح الدین ایوبي ووژني نو بیا خو به ئې د عمر گناهونه ورته و بښل شي . او په بله نړۍ کې به د یسوع او مسیح خداي هغوی ته جنتونه ور په برخه کړي .

دا څرگنده نه ده چې دغه درې واړه بندیانو د بندیخانې د دوزخ نه د خلاصیدو په خاطر د مرگ په دغه مشن کې ورگډ شوی و او که په بلې دنیا کې د جنت د ترلاسه کولو ، او یا د بل کوم انعام لالچ دلته راوستي و او یا د مسلمانانو پر خلاف ، چې کومه کرکه د دوی به زړونو کې وراچول شوی وه دلته د دوی دراتلو سبب گرځیدلې وه . په هرصوت دوی په خپل عزم کې کلک مالومیدل ، خو دهغوی جوش او ولولې بنسوله چې هغوی به څه څه ډول کارونه کوي ، یا به له مصره بیرته د کارونو د ترسره کولو وروسته سلامت ستیږي او یا به خپل ځانونه همدلته د خپلو موخو په خاطر څاروي . پاته نور اتلس کسان د فوځ څخه په گوته را ټول کړل شوی سپاهیان و ، هغوی د سوځیدونکې جهازونو څخه خپل ځانونه په څنگ کړي و او په ډیره ستونزمنه توگه بیرته تللي و . هغوی د مسلمانانو څخه د دې ذلت ناکه ماتې د بدلي اخستل غوښتل ، د انعام لالچ هم ورسره مل و . همدا جذبه وه چې دهغې جوش او ولولو دوی د یوه نه پیژندل شوی لورې په لور روان کړي و .

د ماسپښین وخت و یو آس د صلاح الدین ایوبي د دفترمخته ودرید . د اس څخه خولی د اوبو په څیر روانې وې او سپور ئې د ستړیا له لاسه خبرې نه شواي کولې . هغه له آسه را بنکته شو نو د آس ټول جسم په ډیره سخته توگه و شړکید او پر ځمکه را پریوت او له دنیا څخه ولاړ . سپور هغه په پرلپسې توگه یوه شپه اورغ د اوبو او خوراک پرته ځغلولې و . د سلطان ایوبي ساتونکو د آس سپور سمدستي را ونيو او اوبه او خوراک ئې ورکړه او کله چې هغه د خبرو کولو وړ وگرځید نو هغه وویل چې د کوم سالار او یا قومندان سره ئې لیدنه وکړئ ، په دې وخت کې سلطان ایوبي پخپله بهر راوتلې و ، سپور هغه وکوت ، پورته شو او د سلام کولو وروسته ئې ورته وویل «د سلطان بخت دې ستروي ډیر بد خبرمې را ورې دې» سلطان ایوبي هغه له ځانه سره دننه یوړ ، او ورته ئې وویل «ژر را ته ووايه چې څه شوی دي ؟»

«بندیانې نجونې و تنبیدی ، زمونږه ټوله ډله له منځه ولاړه» هغه ورته وویل « نارینه بندیان خو مونږ ووژل ، یواځې زه ترې خوندي پاته شوم ، ماته دا معلوم نه شوه چې یرغل کونکي څوک وو ، مونږ د مشالونو په رڼاکې و او هغوی په تیاره کې . د تیاري څخه غشي راغلل او زما ټول ملگري ئې یو په بل پسې وویشتل او وئې وژل.»

دا د ساتونکو د ډلې هغه کس و چې په تياره کې ئې ځان غائب کړې و. او د سوډانيانو اسپ ئې را پرانستې و او را تېنډيدلې و. هغه خپل اسپ د تميدو او دمې کولو پرته پر پرلپسې توگه را ځغلولې و. هغه دومره اوږد سفر د نيمائې وخت نه هم په لږه موده کې تر سره کړې و.

سلطان ايوبي سمدستي علي بن سفيان او د فوځ يو بل نائې سالار را وبلل ، کله چې هغوی راغلل نو دې سړي ورته ټوله قصه په تفصيل سره واوروله ، هغه د پندځالي څخه دروانيدود وخته خپله خبره پيل کړه او دخپلې ډلې د قومندان په هکله ئې وويل چې هغه د يوي بندي نجلۍ سره خپل عيش کاوه او د پاته نورو بنديانو څخه بې پروا شوی و. اوبيا هغه څه چې په لاره کې کيدل هغه ئې ټول هغوی ته واورول ، خو دا ئې ډاگيزه نه شوه کړاې چې په دوی يرغل کونکې څوک و.

سلطان ايوبي علي بن سفيان او خپل نائې سالار ته وويل « ددې مطلب خو دا شو چې صليبي گوريلا ډلې دلته د مصر په منځ کې هم شتون لري.»

«کيداې شي» علي بن سفيان ورته وويل « کيداې شي چې د اصحرائې غله اوسي ، دومره بنايسته نجونې د صحرائې غلو له پاره ډيره په زړه پورې خبره ده.»

«تا ددې سړي خبره په غور سره نه ده اوريدلې» سلطان ايوبي ورته وويل « هغه وويل چې نارينه بنديانو د سوډاني ځپل شوی فوځ دلاشونو سره نژدې پرته وسلې را پورته کړې وي او غوښتل ئې ساتونکې ووژني ، د ساتونکو څخه دوو هغوی د خپلو غشو په واسطه له منځه يوړل دهغې وروسته پر دوی حمله شوی ، ددې څخه دا ډاگيزه کيږي چې صليبي غلچکي ډلې د هغوی تعقيب کاوه ،»

«هغه چې هر څوک و ، درونده سلطانه !» نائې سالار ورته وويل « هغه کار چې بايد سمدستي تر سره شي هغه دادې چې دا سپاهي د لارښونو له پاره و استول شي او لږ تر لږه شل گړندي اسپ سواره ددې خلکو د تعقيبولو له پاره ورسره مل کړل شي، دا وروستۍ خبره ده چې دا مالوم کړو چې هغوی څوک وه ،»

«زه به خپل يو معاون هم ورسره وليږم» علي بن سفيان ورته وويل.

«دې عسکر ته تر هر څه دمخه غذا ورکړئ» سلطان ايوبي وويل او زياته ئې کړه چې « پرېږدۍ چې دا لږ څه ارام وکړي ، تاسو ددې سره شل کسه اسپ سواره تيار کړئ او ورسره ئې واستوئ ، که چېرې اړين ئې گڼئ نو د زياتو سپورو د استولو په هکله هم فکر وکړئ.»

«ما چې له کومه ځايه دا اسپ را پرانسته نو هلته نور اوه اسونه هم ولاړو» سپاهي وويل. هلته بل داسې څوک نه و ، کيداې شي چې يرغل کونکې همدا ډله اوسي ، که چېرې دهغوی آسونه اته و نو هغوی به هم اته کسان وي.»

« د گوريلا او غلچکي وگړو شميره هم له دې څخه ډيره نه وي» يوه نائې سالار وويل ، « مونږ به که خداي کول هغوی په خپله ولکه کې را نيسو.»

«دا ياد ساتئ چې هغوی غلچکيان دي» سلطان ايوبي ورته وويل « او نجونې جاسوسانې دي ، که چېرې تاسې يو جاسوس او يا غلچکي کس نيسئ نو داسې وانگيرئ چې تاسې ددښمن دوه سوه عسکر ژوندي نيولي دي. زه ددښمن د يوه جاسوس د وژلو له پاره دهغوی دوه سوه عسکر پرېښوداي شم. يوه ښځه

هیچاته زیان نه شي رسولې خو یوه جاسوسه او تخریب کاره بنځه په یواځې ځان د یوه هیواد بیړۍ ډوبولای شي، دا نجونې ډیرې زیاتې خطرناکې دي که چېرې دوی د مصر دننه خوندي پاته شي نو ستاسې ټول لښکر به بیکاره کړي، د یوه جاسوس او یا جاسوسې د نیولو او یا دهغه / هغې د له منځه وړلو له پاره سل سپاهیان که څار کړل شي نو بیا به هم دا سودا ډیره ارزانه وي، که چېرې دا غلچکیان و نه نیول شي دومره پرواه نه کوي خو دا نجونې باید په هر قیمت چې وي ترلاسه شي. که اړینه شي نو د غشو په واسطه ئې له منځه یوسی خو ژوندئ باید ولاړې نه شي.»

د یوه ساعت په وخت کې نژدې شل کسان گړندي سپاره تیار او واستول شو. دهغوی لارښود همدا ساتونکی و. او قومندان ئې د علي بن سفیان یو نائب «زاهد بن» و. په دې سپرو کې علي بن سفیان فخر المصري هم په ځانگړې توگه ورگډ کړې و. دا د فخر غوښتنه وه چې هغه د بالیان او (موبی) د تعقیب په خاطر ور ولېږي، خودا مالومات نه علي بن سفیان ته و او نه فخر المصري ته چې هغه ډله چې دوی ئې تعقیبول غواړي پخپله همدا بالیان او (موبی) او دهغوی هغه شپږ وفاداره ساتونکي دي او که بل څوک؟

له یوه اړخه دغه شل اسپ سواره روان شول چې یویشتم ئې د ډلې قومندان و، دهغوی موخه د نجونو بیرته را نیول و او هغوی ته چې هغوی ئې ازادې کړې وې سزا ورکول و. او د بله اړخه د صلیبیانو شل کسيزه کماندويي ډله هم را روانه وه، دهغوی موخه هم همدا د نجونو ازادول و. خو دهغوی کمزوري داوه چې هغوی پیدل را روان و، د دواړو ډلو څخه یوه ته هم دا ډاگیزه نه وه چې دکوم ښکار د تعقیب او رانیولو له پاره چې دوی روان دي هغه چېرې او په کوم ځای کې دي.

***** (۲۹)

د صلیبیانو کماندو ډلې د بلې ورځې د لمر تر ډوډو پورې څه ډیره لار وهلې وه، او نوره هم پورته په لوړه ختله، دا د لوړو ژورو ډکه سیمه وه، کله چې د اخلک یوې لوړې سیمې ته وروښتل نو هلته ئې لرې په یوه میدان کې، چې د کجورو او څو ډوله نورو ونو بوټو څخه زرغون ښکاریده، بې شمیره ولاړ اوښان تر سترگو شول، دا اوښان چوکول کیدل او خلکو ترې بارونه ښکته کول، هلته څه لس دولس آسونه هم ولاړ و. دهغوی سواره عسکر معلومیده، پاته نور ټول داوښانو خاوندان و. دا یویشتم صلیبیان همدلته تم شول. هغوی یوه بل ته وکتل، د اوښانو او آسونو شتون ورته داسې بریښیده لکه خوب چې وینی. بلکل ئې په خپلو سترگو ډاډ نه راته، ځکه دا د همدوی اړتیا وه. دهغوی قومندان دا ډله همدلته تم کړه، او وئې ویل «مونږ په ریښتونی توگه او د زړه د اخلاصه په صلیب باندې لاس ایښې دي او سوگند مو پرې کړې دي، راشئ او د صلیب کرشمې وویښئ، دا معجزه ده معجزه! خدای له اسمانه تاسې ته سپرلی را لیږي دي، ستاسو د هر بوه په زړه کې چې دکومې گناه، یا دخپلې دندې څخه د غفلت او یا د ځان د په څنگ کولو کوم فکروي هغه سمدستي له خپلو زړونو څخه وباسئ، د خدای زوی!!؟ چې د مظلومانو ملگري او د ظالمانو دښمن دي ستاسې د مرستې له پاره له اسمانه څخه را ښکته شوی دي»

د ستریا هغه نښې نښانې چې د هغوی پر مخونو باندې راښکاره شوې وې له منځه ولاړې، او پر مخونو ئې روښنائې را پیدا شوه. خو هغوی لا تر اوسه پورې په دې اړخ باندې فکر نه و کړې، چې د دومره بې شمیره اوښانو او آسونو څخه به چې دېو شمیر اوښ چلونکو او فوځیانو ملکیت و څه ډول د خپلې اړتیا وړ سپرلی ترلاسه کوي.

دا نژدې د سلو په شاوخوا کې د اوبسانو قافله وه چې په محاذونو کې پروتو د اسلامي فوځ او مجاهد پښو ته ئې خوراکي مواد ليرېدل. څرنگه چې په هيواد کې دننه د دښمن د يرغل کومه خطر نه محسوسيدله نو په دې خاطر د قافلي د خوندي ساتلو له پاره کوم ځانگړې اقدام نه و شوی. يواځې لس کسه آسپ سواره ورسره دبدرگي په توگه روان وو.

مگر هلته باليان هم د خيالي پادشاهانو په څير په زور زور خندل او نه ئې غوښتل چې د چا خبره واوري. په کومه شپه ئې چې نجونې ازادې کړې وې، دهغې څخه په بله شپه هغه په يوه ځاي کې تم شوې و، هلته باليان (موبې) ته وويل، چې مونږ شپږ نارينه يو او تاسې اوه نجونې، زما دغې شپږ دوستانو زما سره ډيره وفاداري کړې ده، زه له تاسره په عيش او عشرت کې مشغول اوسم بيا هم دوی څه نه وائي، اوس هغوی ته زه انعام ورکول غواړم، ته ددې نجونو څخه يوه يوه ئې زما دې ساتونکو ته ور حواله کړه. او هغوی ته ووايه چې دا ستاسې د وفاداري تحفه ده.

«داسې نه شي کيدلای» (موبې) په ډيرې غصې سره ورته وويل «مونږ فاحشې نه يو، دا زما مجبوري ده چې زه له تاسره ستا د لاسو د لوبې د الې په څير اوسيم. دا نجونې ستا په لاسو را نيول شوی او اخستل شوی وينځي نه دي.»

«ما ته هيڅکله هم يوه شريفه او باعزته نجلۍ نه ئې گڼلې،» باليان په شاهانه توگه ورته وويل، «تاسې ټولو زموږ له پاره د خپلو جسمونو تحفې را وړي، معلوم نه ده چې دا نجونې به د څومره نارينه و په غېږو کې لوييدلې وي. په دوی کې ئې يوه هم د مريم په څير پيغله نه ده پاته شوې.»

«مونږ دخپلو دندو د پوره کولو له پاره خپل جسمونه په تحفه کې ورکوو» (موبې) ورته وويل «مونږ نارينه و ته د عياشۍ په خاطر نه ورځو، مونږ ته خپل قوم او خپل مذهب يوه دنده سپارلې، ددې دندې د ترسره کولو له پاره مونږ خپل جسم، خپل بنايست، او خپل عصمت او عزت د وسلې په توگه استعمالوو. اوس زموږ دنده ترسره شوی ده. اوس چې ته څه وائي، دا عياشي ده، چې هيڅکله هم مونږ ته دمنلو وړ نه ده. کله چې هم مونږ په عياشۍ کې ونښلو نو دهغې ورځې څخه به د صليب زوال پيل شي. صليب به مات شي، مونږ په دې خاطر دخپل عصمت او عزت شيشي ماتوو تر څو صليب د ماتيدو څخه خوندي کړو. مونږ ته روزنه راکړل شوې ده چې د يوه مسلمان مشر د تباه کولو له پاره د لسو مسلمانانو سره شپې تيرول روا دي، او د ثواب کار دي، مونږ دا د ډير خيراو د ستر ثواب کار گڼو چې د مسلمانانو يو مذهبي مشر د خپل جسم په واسطه ناپاکه کړو.»

داوبسانو چلونکي بې وسلې وو، هغوی تر اوسه پورې د غلچگي يرغلونو او کماندو عملياتو ډگر ته نه و راغلي. يا خود صليبيانو دغه يو يشت کسيزه ډله لمرني کماندويان و او يا ددې تر مخه د صلاح الدين ايوبي مجاهد پښو د شپيني عملياتو هغه لړۍ ازمينست کړې وه چې په هغې کې ډيرو لږو سپرو د غلچکي او کماندويي عملياتو په واسطه د سوډانيانو د ځواکمن فوځ اخري برخه باندي يرغلونه کول او بيرته به خوندي ځاېو ته ستنيدل.

ددې «خرپ او ترپ، وار وکړه او بيرته و تښته» د جنگ دطريقي د برياو په کتلو سره سلطان ايوبي، دگړندېو، ذهينو او د جسماني اړخه سالمو او صحت مندو عسکرو د تيارولو حکم کړې و. او ددښمن په هيواد کې د جنگيدونکو جاسوسانو د ليرولو د پلان د تيارولو حکم ئې هم کړې و. خو صليبيانو لا تراوسه

پورې د شپینې او غلچکې عملیاتو په اړوند فکر نه وکړې ، کله کله به صحرائې غلواو شوکمارو دخلکو په کاروانونو باندې یرغلونه کول او لوټول به ئې. سرکاري قافلي به تل خوندي پاته کیدې ، نو په دې خاطر د فوځونو د خوراکي موادو د غه قافله هم پرته له کومې ویرې روانه وه. ددې تر مخه هم دهمدې محاذ له پاره د خوراکي موادو دوه قافلي تیرې شوې وې او د همدې سیمې څخه تیرې شوې وې. نو په دې خاطر د حفاظتي زیاتو اقداماتو له پاره اړتیا نه لیدل کیده.

دا قافله هم په پوره بې پرواښې سره د محاذ په لور روانه وه. او د شپې له پاره ئې دغلته تم ځای جوړ کړې و. ددې ځای څخه لږ څه دمخه د قافلي له پاره ډیر سترگوانې متوجه و. صلیبي قومندان خپله ډله په یوه ټیټ ځای کې تم کړه ، او دوه کسانو ته ئې دنده ورکړه ترڅو ولاړ شي او و ویني چې په قافلي کې څومره اوبنان ، څومره آسونه ، څومره وسله وال ساتندویان دي او څه ډول خطر او گواښ هلته شتون لري. بیا هغوی د شپې د یرغل کولو له پاره پلان جوړ کړ. دهغوی سره د وسلو کمښت نه و ، د جزي او سربښدنې کمښت هم نه و ، د هغوی هر یو سړي د خپل ځان د څارولو له پاره تیار و.

د نیمائې شپې څخه ډیر دمخه هغه دواړه ، چې د قافلي د لیدلو له پاره تللي و ، بیرته راستانه شول. هغوی وویل «چې د قافلي سره لس کسه وسله وال سپاره دي چې په یوه ځای کې سره ویده شوی دي ، آسونه په یو بل ځای کې تبیله شوی دي ، د اوبنانو چلونکي هم د بارنو څخه اخوا په ډلو ډلو ویشل شوی او پراته دي ، په سامان کې ډیرې زیاتې بوجي دي ، د اوبنانو د چلونکو سره هیڅ ډول وسله نه شته ، »
دا ډیر ښه مالومات و ، اوس نو دهغوی کار ستونزمن نه مالومیده.

د قافلي خلک په ډیر درانده خوب ویده شوی و. دهغې لسو عسکرو سترگې هم وازې نه شوی چې لسو تورو هغوی سره و څیړول. صلیبي گوریلاو دا ټول کارونه دومره په پټه سره ترسره کړل چې د زیاتو اوبنې وړونکو سترگی هم خلاصې نه شوی. او د چا چې سترگي پرانستل هم شوی په دې نه پوهیدل چې څه کیږي. دهر چاله خولي چې اواز وت هغه د هغه د ژوندانه اخري اواز ثابت شو. یرغل کونکو د اوبنانو د خاوندانو د ویرولو له پاره چغې سورې پیل کړې. ویده هم لکه د لیونو په څیر په ویره کې را پورته شول. اوبنان هم و تریدل او را پورته شول ، صلیبیانو د اوبنانو د خاوندانو عامه وژنه پیل کړه ، ډیر لږ شمیر ترې و تښتیدل. صلیبي قومندان چغې کړې او وئې ویل ، دا د مسلمانانو خوراکي مواد دي ، له منځه ئې یوسئ ، او اوبنان هم له پښو و غورځوئ ، » هغوی د اوبنانو په گیدو کې خنجرونه او توري ورننویستلې او په کې ئې و گرځولې ، د اوبنانو په فریاد کولو شپه په لړزیدو شوه. د کماندو ډلې وکتل چې دولس آسونه دي لس د سپرو له پاره او دوه نور فالتو ، او نهه اوبنان ئې سره رابیل کړل.

د لمر د راختلو سره د دې پړاو منظر ډیر ویرونکې و. بې شمیره لاشونه خواره واره پراته و. ډیر اوبنان مړه شوی و. څو په مرگوني حال کې لاس او پښې وهلې. د خوراکي موادو بوجي شکیدلې پرتې وي ، ټول لس واره آسونه غایب شوی و او هلته کوم ژوندې انسان نه ترسترگو کیده. د کماندو ډله لږې تللې وه ، هغوی ته د سپرلئ وسایل په لاس ورغلي وو ، اوس نو هغوی په ډیره گړندی توگه د خپل ښکار تعقیب کولې شو.

(۳۰)*****

بنسکار ډير لرې نه و ، د باليان ذهن لاد پخوا څخه د (موبې) په بنبايست ، ځوانۍ او شرابو کې ورک شوی و . اوس نو دهغې تر څنگ او ه نورې بنبايسته نجونې هم راغلې وي ، هغوی خطر له ياده ويستلې و ، (موبې) به هغه ته بيا بيا ويل چې دومره زياد تم کيده بڼه نه بريښي ، څومره ژر چې کيداې شي تر سمندر پورې د ورسيدو هڅه وکړه ، زمونږ پسې خلک گرځي .» نو ددې مطلب خو دا شو چې ته د صليب د پايښت له پاره ما استعمالوي ،» د باليان احساسات سوکه سوکه را بيداريدل «ايا ته غواړې چې زه د صليب ساتونکې و اوسم .»

«ايا ته تر اوسه پورې په دې کې شک کوي ؟» (موبې) ورته وويل «تا بيا ولې د صليب سره دوستي کړې ده ؟»

«د صلاح الدين ايوبې د حکمرانۍ څخه د ازادۍ په خاطر» باليان ځواب ورکړ او وئې ويل «نه د صليب د ساتنې له پاره ، زه مسلمان يم ، خود هر څه دمخه زه يو سوډاني هم يم»

«زه تر ټولو دمخه صليبي يم» (موبې) ورته وويل «عيسائې يم او دهغه وروسته دهغې هيواد لور يم کوم کې چې زيږيدلې يم» (موبې) دهغې لاس را واخست او په خپل لاس کې ئې ونيو او ورته ئې وويلې «اسلام خو کوم مذهب نه دې ، په دې خاطر ته خپل هيواد ته په اسلام غوره والې ورکوي . دا کمزوري ستاسې نه ده بلکه ستاسې د مذهب کمزوري ده ، ته له ما سره د سمندر څخه اخوا ولاړ شه نو زه به درته خپل مذهب و بناييم ، نو بيا به دې دغه خپل مذهب ، چې ته ئې د خپل سوډانيتوب څخه وروسته ځان پيرو گڼې ، له ياده ووځي»

«زه په داسې مذهب باندي لعنت و ايم چې خپلې لونې د پردې سره د شپې د تر سره کولو له پاره هڅوي او د شرابو د څښلو عمل ته ثواب وائي ،» باليان يو ناڅاپه را بيدار شو . او وئې ويلې «تا خپل عصمت پر ما نه دې لوتلې ، بلکه زما عصمت دې لوتلې دې ، ما ته نه ، بلکه تاله ما څخه د لوبو اله جوړه کړې وه.»

«د يوه مسلمان د ايمان د اخستلو له پاره د عصمت ورکول کوم زيات څيز نه دې» نجلۍ ورته وويلې ، «ما ستا عصمت نه دې لوتلې ، بلکه ستا ايمان مې اخستې دې ، خو اوس نه غواړم چې ولاړه شم او تا په لاره کې لويدلې پريږدم . زه اوس تا د يوې سترې رڼا په لور بيايم . چېرې چې ستا راتلونکې او عاقبت روښانه او ځليدونکې تر سترگو کيږي.»

زه هغې رڼا ته نه ورځم» باليان ورته وويل .

«گوره باليان !» (موبې) ورته وويل «ميره او بيا جنگي ميره هيڅکله هم د خپلې وعدې او سودا څخه نه په شا کيږي . تا زما سودا منلې ده ، ما ستا ايمان اخستې او هغه مې په شرابو کې ورډوب کړې دې او تا ته مې ستاد خوښې قيمت درکړې دې . د دومره ورځو راهيسې ستا ونيځه او بې نکاح بڼځه يم ، اوس ته ددې سودا څخه په شا نه شې تللاي . اوس يوې کمزورې نجلۍ ته دوکه مه ورکوه.»

«تا ماته هغه ستره رڼا همدلته و ښووله کومه چې ته غواړې د سمندر څخه اخوا ئې ماته را وښائې.» باليان وويل «ماته خپل راتلونکې او عاقبت د هير و په څير همدا اوس ځليدونکې په سترگو کيږي.» (موبې) د څه ويلو هڅه کوله نو باليان ورته په قهر سره وويل «چپ شه نجلۍ ! صلاح الدين ايوبې زما د بنمن کيداې شي خو زه دهغه رسول د بنمن کيداې نه شم چې صلاح الدين ايوبې ئې هم په نوم باندي ځان څاروي ، زه

دهغې رسول په نوم باندې مصر او سوډان او هر څه څاريدو ته تياريم. دهغې په ستر او پاک نوم باندې زه د صلاح الدين ايوبي تر مخ و سلې ايسولولو ته هم تياريم»

«ما تاته څو ځلې ويلې چې شراب لږ څښه ، «(موبې) ورته وويل « له يوې خوا شراب او له بلې خوا زما د جسم سره ټوله شپه لوبې کول او ويين پاته کيدل ، گوره ستا دماغ بلکل بيکاره شوی دې ، تا دا هم هير کړي دې چې زه ستا بنځه يم.»

«زه د يوې صليبي فاحشې خاوند کيدای نشم» دهغه نظر د شرابو پر بوتل شو، بوتل ئې را واخست او لري ئې خطا کړ ، او را پورته شو . خپل ملگري ئې را وبلل ، هغوی هم په يوه منډه راغلل ، هغه ورته وويل «دا نجونې او دا نجلۍ هم ټول ستاسې بنديان دي دوی بيرته قاهرې ته يوځئ ،»

«قاهرې ته !» يوي نجلۍ په حيرانتيا سره ترې وپوښتل «ته اوس قاهرې ته تلل غواړي ؟»

«هو !» هغه ورته وويل «قاهره ، په دې کې د حيرانيدو څه خبره ده. تر څو پورې به په دغه شگو کې اوږو را اوږو ؟ چېرته به څو ؟ ولاړ شئ او په آسونو زينو نه کښيږدئ او هره نجلۍ د يوه يوه اسپ په شا و تړئ او سفر پيل کړئ.»

***** (۳۱)

په دښتو کې د اوبن سفر بې اوازه وي ، خو د آس د خپو اواز اوريدل کيږي. خود اوبن پښې خدای داسې جوړې کړې دي چې ډير کم اواز هم نه ترې را پورته کيږي ، هغه وخت چې باليان د (موبې) سره خبرې اړولې را اړولې هغه ته دا احساس هم ونشو چې په يوه اوبن سپور د يوې کوچنۍ شگلنې غونډۍ په سر ولاړ دې او دوی او دا نورې شپږ نجونې تر سترگو لاندې څاري ، دا د صليبي کماندو د ډلې يو سرې و. ددې ډلې قومندان يو هوښيار سرې و. هغوی د باليان د تم ځاي څخه لږ څه اخوا دېره جوړه کړې وه. دهغوی په وهم و گمان کې هم نه و چې دهغوی ښکار د هغوی څخه نژدې نيم ميل لرې دې. هغه د فوځي پوهې څخه په کار اخستلو سره د شپې درې کسو ته دنده سپارلې وه ، چې هغوی دې په اوبانو سپاره شي او تر لرې لرې پورې دې پېره وکړي. او هر چېرې چې ورته کوم خطر او يا د کار څه خبره پيدا شي نو سمدستي دې دلته خبر راوړي. ددې کار له پاره اوبن موزون ترينه سپرلۍ وه. ځکه چې دهغې د پښو اواز نه وي ، درې واړه سپاره په مختلفو لورو باندې ولاړل ، دا ټوله سيمه د پړاو اچولو او تم کيده له پاره ډيره مناسبه وه. په دې خاطر قومندان فکر کړې و چې کيدای شي دلته بل چا هم تم ځاي جوړ کړې او دېره ئې اچولې وي.

يو اوبن سپور ته رڼا تر سترگو شوه نو هغه همغه لورې ته ولاړ ، دا يو کوچنې مشال و چې د باليان په تم ځاي کې روښانه شوی و. اوبن سپور مخته راغې نو د يوې غونډۍ شاته پټ شو. دا غونډۍ همدومره ستره وه چې په اوبن سپور ترې هرې لورې ته کتلې شول. په دغه تياره غونډۍ رڼا کې نجونې هغه ته تر سترگو شوې چې د باليان د فوځي ډلې سره ئې خبرې کولې ، ددوی څخه لږ څه لرې يوه بله نجلۍ د يوه سرې سره په خبرو کې مشغوله ده. او ددوی نه لږ څه اخوا دهغوی اسونه مختيبله شوی و. په دې کې هغه اسونه هم و چې دوی د بنديانو د ساتونکو د وژلو وروسته تر لاسه کړې وو.

صليبي اوبن سپور خپل اوبن را تاو کړ تر يوه ځايه خو سوکه سوکه ولاړ او بيا ئې اوبن په ځغاسته کړ. د اوبن له پاره نيم ميل فاصله هيڅ شې هم نه دې. سپور خپلې ډلې باندې زيرې وکړ ، چې ښکار زموږ په

قدمونو کې دې. قومندان يوه لمحہ هم له لاسه ورنکړه، د اوبن سپور څخه ئې تفصيلات و غوښتل او فوځيانو ته ئې د پيدل تلو حکم وکړ، ځکه د آسونو د پښو د اوزونو څخه د دښمن د خبريدو خطر را پېښيده... کله چې دا ډله دباليان تم ځای ته ورسیده نو هغه وخت باليان حکم کړې و چې يوه يوه نجلۍ د آسونو په شاو باندې وترئ، د هغه دوستان حيران و او دباليان په لور ئې کتل چې هسې نه چې دهغې دماغ خراب شوې وي، هغوی له ده سره خبرې پيل کړې او په دې ترتيب وخت له لاسه ووت. باليان په ډيره سخته توگه هغوی قانع کړاې شول، چې هغه څه چې هغه يې کوي په پوره هوش او فکر سره ئې کوي. او بيرته قاهرې ته ستنيدو کې عافيت او مصلحت دې.

نجونو په ډيره اندېښنه هغه ته کتل، دباليان خلکو په آسونو باندې زينونه کښيښول او نجونې ئې ونيولې، يو ناڅاپه پرې افت را پريوت، باليان په لور او از سره بيا بيا وويل «مونږ وسله غورځوو، او نجونې قاهرې ته له ځانه سره بيرته ورو.» هغه دغه يرغل کونکي د سلطان ايوبې مجاهد بن گنل، خو يو خنجر دهغه په زړه کې ور کښيوت او هغه ئې د تل له پاره چپ چاپ کړ. دهغې ملگرو هم د دومره زياتو وگړو د ناڅاپي يرغل دفاع و نه شوه کړاې، هغوی د ځانونو د جوړولو دمخه له منځه تللي و. نجونې يو ځل بيا ازادې شوې وې، کماندو ډلې هغوی سمدستي له خپله ځانه سره يوړې، هغوی کماندو ډله و پيژندله، ځکه هغوی هم دهمدې ډلې جاسوسانې وې. هغوی شپه هملته وکړه او د پهرې له پاره ئې دوه ساتونکي و درول چې د تم ځای په چاپيريال کې به گر ځيدل را گر ځيدل.

***** (۳۲)

تراوسه پورې د سلطان ايوبې له اړخه را ليرل شوی سپاره دهغې ځای څخه، چې بنديانې نجونې دباليان وگړو د ساتونکو څخه ازادې کړې وې، ډير لرې وو. هغوی د شپې هم منزل کاوه او نه ئې غوښتل په دې تعقيب کې وخت له لاسه ورکړي، لارښود هم ورسره و هغه ته ځای او لاره په ياد وه، هغه دا ډله هغه ځای ته يوړل د کومه څخه چې پرې حمله شوی وه، يو مشال ئې روښانه کړ، و ئې کتل چې هلته درابن او دهغې د ملگرو لاشونه پراته دي. دا څيرول شوی او خوړل شوی و. په دې وخت کې دښتي گيدرانو او نورو حيواناتو د هغوی لاشونه خوړل، د سپرو په کتلو سره دا څيروکې و تنستيدل، د ورځې له اړخه دوی د غوښې خوړونکو الوتونکو ښکار و، ساتونکي خپل قومندان هغه ځای ته يوړ د کومه ځايه چې هغه دخپلې تښتې له پاره آس را پرانستې و، هلته ئې د مشال په رڼا کې ځمکه و کتله، د آسونو د قدمونو او پښو نښې تر سترگو کيدې او دهغه لورې نښې ئې هم ښوولې کومې ته چې دوی تللي و. خو د شپې له اړخه ددې نښو ليدل او تعقيبول هم گران کار و. د وخت د ضايع کيدو او د بې لارې کيدو خطر هم و، نو په دې اساس د شپې هملته تم شول.

د صليبيانو ډله په خپل تم ځای کې ويښه ناسته وه، ډير زيات خوښ و، قومندان پريکړه کړې وه چې د سهار په تياره کې به د روم د بحيرې په لور خوځيږي، په دغه وخت کې «ميگنانا ماريوس» وويل چې زمونږ مقصد لا تر اوسه پورې نه دې تر لاسه شوی، د صلاح الدين ايوبې وژل خو په خپل ځای پاته دي، قومندان ورته وويل چې دا هغه وخت شوني وو چې مونږ د نجونو پسې قاهرې ته تللي وائې، اوس مونږ د قاهرې څخه ډير لرې يو نو په دې اساس دهغې موخې د تر سره کولو کار و ځنډول شو.

«دا زما دنده ده چې د مرگ پرته ئې بل هېڅ شې نه شي ختمولاي» «ميگنانا ماريوس» وويل «ما د صلاح الدين ايوبي د وژلو سوگند پورته کړې ، ماته دېو ملگري او يوي نجلۍ اړتيا ده.»

«دا پريکړه به زه کوم چې مونږ بايد څه وکړو» قومندان ورته وويل «ټول بايد زما د حکم او امر اطاعت وکړي»

«زه د هېچا د حکم تابع نه يم» ميگنانا ماريوس ورته وويل «تاسې ټول د خداي د حکم تابع ياست»

قومندان هغه ته سترگې برکې کړې او په قهر شو. «ميگنانا ماريوس» سره خپله توره وه ، هغه پورته شو او په قومندان ئې توره را وويستله ، خو ملگري ئې ترمنځ شول ، (ماريوس) ورته وويل «زه د خداي يوبي لاري انسان يم ، زه د گناه او بې انصافي ترمنځ ځورند يم ، ايا تاسو پوهيږئ چې زه ئې ولې په بندي ځاي کې د دېرش کالو له پاره ورغورځولې وم؟» پنځه کاله مخته زما يوه خور چې عمر ئې شپاړس کاله و و تبتول شوه ، زه يو غريب انسان يم ، زما پلار ددې نړۍ څخه لا پخوا سترگې پټې کړې وې ، مور مې پرېنده ده ، زما کوچني کوچني زامن دي ، ما به زيار او زحمت ويسته ، مزدوري به مې کوله او هغوی مې پالل ، ما په چرچ کې د يسوع مسيح را ځړول شوې بُت څو څو ځلې ماچ کړې او دا مې ترې پوښتل چې زه ولې غريب يم ؟ ما هېڅکله هم گناه نه ده کړې ما خپل ټول عمر په ريښتونولۍ او صداقت کې تير کړې ، زه مزدوري کوم او دخپلې کورنۍ پالنه کوم خو زما د کورنۍ گيډه لا تراوسه پورې هم خالي ده ، زما مور به ولې خداي پرېنده پيدا کوله ، ماته يسوع مسيح هېڅ ځواب را نکړ ، او کله چې زما پيغله خور و تبتول شوه نوزه چرچ ته ولاړم او د پيغلې مريم څخه مې و پوښتل چې زما د پيغلې خور په پيغلنوب تاته ولې درد راپيدا نه شو؟ هغه خو معصومه او پاکه وه ، پر هغه باندې خداي ظلم او تيرې کړې و چې هغه ته ئې ښايست ورکړې و ، ماته نه يسوع مسيح ددې ځواب را کړاې شو او نه پيغلې مريم په دې هکله څه وويل.....»

«يوه ورځ راته د يوه ډير شتمن سړي نوکر وويل چې ستا خور ددې شتمن سره په کور کې ده ، هغه يو عياش انسان دې ، پيغلې نجونې را تبتوي څو ورځې ورسره خپله عياشې کوي او بيا ئې له دې ځايه بل چپرته ليردوي ، خودا انسان د پادشاه په دربار کې ناسته پاسته کوي ، خلک دهغه عزت کوي ، پادشاه هم هغه ته دسترې رتبې توره ورکړې ، هغه په گناهونو کې ډوب هم د خداي خوښ دې ، د نړۍ قانون دهغې په لاسو کې د لوبو اله ده.....زه د هغې کورته ولاړم ، او خپله خور مې ترې بيرته و غوښتله ، هغه زه په پورې وهلو او ټيل وهو دخپل محل څخه را وويستم ، زه بيا چرچ ته ولاړم ، د يسوع مسيح د بُت او د پيغلې مريم دعکس ترمنځ مې وژړل ، خداي ته مې ورغږ کړ ، ماته هېچا ځواب را نکړ ، زه په چرچ کې يواځې وم ، پادري راغې ، ماته په قهر شو او زه ئې د چرچ څخه را وويستم ، وئې ويل: ددې ځاي څخه دوه عکسونه غلا شوي دي ، ووځه ، او که نه پوليسو ته دې په لاس کې ورکوم.» ما ترې په حيرانتيا سره و پوښتل «ايا دا د خداي کور نه دې.؟» هغه ځواب را کړ «ته زما څخه د اجازې پرته دخداي کور ته څنگه را ننوتې ئې ، که چپرې دگناهونو معافي غواړې نو ماته راشه ، خپله گنا بيان کړه ، زه به خداي ته ووايم چې ستا گناهونه تاته وښيي ، ته نيغ په نيغه د خداي سره خبرې نه شي کولې ، زه وځه له دې ځايه.... اوزما دوستانو زه ئې په دغه توگه دخداي له کوره را وويستم.»

هغه داسې وختونه او داسې داستانونه بيانول چې په ټولو باندې چپتيا راغلې وه، د نجونو د سترگو څخه او بڼکې روانې شوی، د دښتې د شپې چپتيا کې ددې خبرو اغېز په ټولو باندې د طلسم او جادو په څير را خپور شوی و.

هغه وويل «ما پادري، د يسوع مسيح بُت، د پيغلې مريمې انځور او هغه خداي چې ماته په چرچ کې تر سترگو نه شو ټولو ته د شک په سترگه وکتل او په همدې شک سره د چرچ نه را بيرون شوم. کله چې کور ته ولاړم نو پندې مور مې راڅخه وپوښتل، چې زما لور دې راوړه او که نه؟ زما بڼکې له ما وپوښتل، زما زامنو له ما وپوښتل، خوزه د يوه تصوير او بُت په څير چپ ولاړوم. خو زما په وجود کې يو توپان راولاړ شو او زه بهر را ووتلم. زه ټوله ورځ هسې گرځيدم راگرځيدم، د ما بڼام په وخت کې مې يو خنجر واخست، او د درياب په غاړه باندې زنګيدلې گرځيدم. شپه تياره شوه او ډير وخت لرې يوي لورې ته ولاړم، ماته دهغه محل رڼاوي تر سترگو شوی په کوم کې چې زما خور بندې کړل شوی وه، زه ډير گرندې ولاړم او ددې محل د شا له لورې په دې محل کې ورننوتم، زه دومره چالاکه او زيرکه انسان نه وم خوزه چالاکه و گرځيدم، کله چې زه د شا د دروازې څخه محل ته ورننوتم نو د محل په يوه کوټه کې شور و غوغا وه، کيداې شي چې څه خلکو به شراب څښل، زه په يوه کوټه کې ورننوتم نو يوه نوکر زه ودرولم، ما دهغې په سينې باندې خنجر کښيښود او دخپلې خور نوم مې واخست او ترې ومې پوښتل چې هغه چېرې ده، نوکر زه د دننه پاتخو له لارې پورته پور ته يوړم او په يوه خونه کې ئې ودراخل کړم او وئې ويل چې دلته ده، زه دننه ولاړم نو زما شاته دروازه و تړل شوه، او خونه خالي وه.....

د لږ ځنډ وروسته دروازه پرانستل شوه او يوزيات شمير خلک دننه راغلل، دهغوی سره توري او ډنډې وې، ما د خوني شيان را پورته کول او دهغوی په لور مې ورويشتل، ډير شيان مات او وران ويجاړ شول، هغوی زه ونيولم، وئې وهلم ان تردې چې زه بې هوشه شوم. کله چې زه په هوش کې راغلم ومې کتل چې زه په ځولنو او ځنځيرونو کې تړل شوې يم، زما پر خلاف دا الزام و چې ما ډاکه اچولې ده، د پادشاه د يوه درباري کور مې خراب کړې دې او درې کسان مې د وژلو په نيت زخميان کړي هم دي، زما فرياد هيچا وانه وريد. او ماته ئې دېرش کاله د بندي پاته کيدو سزا راکړه او د بندي خانې په دوزخ کې ئې ور واچولم. اوس نژدې پنځه کاله پوره کيری خو زه انسان نه يم پاته شوی، تاسو د بندي خانې په سختيو نه پوهيږئ، د ورځې له اړخه درڅخه د حيواناتو په څير کار اخلي او د شپې مو د سپيو په څير په ځنځيرونو تړي، ماته د معلوم نه وه چې زما هغه ږنده مور به ژوندی هم وي او که مړه شوی به وي، ماته دخپلې بڼکې او بچپانو په هکله هم مالومات نه و، زه ئې د يو خطرناک غل په څير ساتلم او هيڅوک ئې را ته نه را پرېښودل.....

«... ما به هر وخت فکر کاوه چې زه به ريښتوني يم که خداي، ځکه اوريدلي مې وه چې خداي بې گناه خلکو ته سزا نه ورکوي، خوزه خداي په کومې گناه کې را نيولې يم او دا سزا ئې راکړې ده؟ زما بچپانو ته په کومه گناه سزا ورکول کيږي... زه پوره پنځه کاله په همدې اندېښنو کې ککړوم، خو ورځې دمخه د فوځ يو څو افسران هلته بندي خانې ته راغلل، هغوی ددې کار له پاره چې اوس مونږ ورته مؤظف شوی يو څه کسانو ته اړتيا وه، ما خپل ځان ورته نه را مخ کاوه، ځکه چې دا د پادشاهانو نښتې او جنگونه دي، ما ته ټول پادشاهان يو څير دي خو کله مې چې واوريدل چې څو نجونې د مسلمانانو د بند څخه ازادول دي نو زما په زړه کې زما دخپلې خور غم را تازه شو. مونږ ته ويل شوی و چې مسلمانان د کرکې وړ قوم دي، ما دا اراده کړې چې زه به عيسائي نجونې د مسلمانانو د بند څخه ازادوم، نو که چېرې خداي ريښتوني وي نو زما خور

دې دهغه ظالم عيسائې د لاسو خخه را ته ازاده کړي. بيا فوځي افسرانو وويل چې د يو مسلمان پادشاه دوژلو پلان هم دې نوزه ددې کار په اهميت پوه شوم او خپل ځان مې ورته را مخکښې کړ. خو شرط مې ورته دا کښيښود چې ماته دومره رقم راکړئ چې زه ئې خپلې کورنۍ ته ورکړم. هغوی د رقم د راکولو وعده وکړه او دا ئې هم وويل که چېرې د سمند خخه اخوا له منځه ولاړئ نو ستاسې کورنيو ته به دومره زيات رقم ورکړل شي چې د ټول عمر له پاره به چاته اړ نه پاته کيږي.

هغه دخپلو ملگرو په لور اشاره وکړه او وئې ويل «دا دواړه زما سره په بندي خانې کې و ، دوی هم خپل ځانونه را وړاندې کړي دي ، له مونږه خخه د سلگونو خبرو پوښتنه شوی ده خو مونږ درې و اړو هغوی ته ډاډ ورکړې دي چې مونږ به خپل قوم او خپل مذهب ته دوکه نه ورکوو ، ماخو په حقيقت کې دخپلې کورنۍ له پاره خپل ځان پلورلې دي د بندي خانې خخه د وتلو تر مخه يو پادري مونږ ته وويل ، چې د مسلمانانو عامه وژنه د ټولو گناهونو د بښلو سبب کيږي. او د مسلمانانو د بند خخه د عيسائې نجونو ازادول خوتاسو نيغ جنت ته بيا ئې ما د پادري خخه وپوښتل ، چې خداي چېرې دې ؟ هغه چې کوم ځواب راکړ هغه زما له پاره د ډاډ وړ نه و. ما په صليب باندي لاس کښيښود او سوگند مې ياد کړ ، مونږ ئې بهر را وويستو ، زه ئې خپل کورته بوتلم ، زما کورنۍ ته هغوی ډير ستر رقم ورکړ. زه ډاډمن شوم ، اوس نو زما دوستانو ! ما ته دخپل سوگند تر سره کول اړين بريښي ، زه غواړم ووينم چې زما خداي چېرې دې ، ايا د يوه مسلمان پادشاه په وژلو به خداي را ته تر سترگو شي.»

«ته ليوڼې ئې ، ليوڼې !» قومندان ورته وويل «تا چې څومره خبرې وکړې ماته په هغې کې د عقل لږ څه بوي هم نه راځي»

«هغه ډيرې ښې خبرې وکړې» دهغه يو ملگري وويل ، «زه به له هغه سره يوځای کيږم»

«ماته اوس د يوې نجلۍ اړتيا ده» «ميگنا ناماريوس» دنجونو په لور وکتل او وئې ويل «زه به دنجلۍ د ځان او عزت مسؤل يم ، زه دنجلۍ پرته تر صلاح الدين ايوبي پورې نه شم رسيدلې ، دهغه وخته چې زه دلته راغلي يم په همدې فکر کې ډوب يم چې زه به د صلاح الدين ايوبي سره څنگه په يوه ځانته ځای کې ووينم.»

(موبې) پورته شوه او دهغې سره د تللو له پاره ئې خپل هوډ وښوده. او وئې ويل «زه له ده سره تللو ته تياره يم»

«مونږ خوتاسو په ډيره ستونزمنه توگه دهغوی خخه ازاد کړي ياست (موبې) !» قومندان ورته وويل «زه تاسې ته د داسې خطرناک مشن د تللو اجازه نه شم درکولاي.»

«ماته دخپل عصمت د بدلې اخستل راپه غاړه دې ، قومندان صيب ! (موبې) ورته وويل «زه د صلاح الدين ايوبي دخوب خونې ته په اسانۍ سره ورننوتلې شم ، ماته معلوم دي چې د يوه مسلمان رتبه چې څومره لوړه وي همغوره ډير هغوی د ښکلو نجونوليواله او زړه بايليدونکې اوسي ، صلاح الدين ايوبي ته به دا احساس هم ونه شي چې هغه په خپل ژوند کې اخري نجلۍ ويني.»

د ډير زيات بحث او تکرار نه وروسته «ميگنا ناماريوس» دخپل يو ملگري او (موبې) سره يوځای دخپلې ډلې رخصت واخست ، ټولو ورته دعاوي وکړې او خداي پاماني ئې ورته وويله هغوی دوه اوبنان له ځانه سره واخستل ، په يوه ئې (موبې) سپره کړه او په هغه بل هغه دواړه سړي کيناستل. دهغې سره دمصر سگې

هم وي او طلائي اشرفي هم. دواړو سړو چوغې واغوستې، په دې وخت کې د "ميگنا ناماريوس" بېره هم را اورده شوی وه، دهغه دمخ رنگ هم په بندي خانې کې د سختيو له لاسه ايتاليائي نه و پاته شوی، دهغه په رنگ کې توروالي را څرگندېده، په دې اساس پر هغې دا شک نه کيده چې دا اروپايي دې، هغه ته ئې د ځان د بدلولو په خاطر کالي ورکړي و خو يو ځنډ تر مخه وه چې علاج ئې نه پيدا کيده، او هغه دا چې (ماريوس) ته د ايتاليي ژبې پرته په بله ژبه خبرې کول نه ورتلل، خو (مويي) د مصريانو په ژبه خبرې کولې، هغه بل سړې چې له دوی سره يوځای تللې و هم د مصريانو په ژبه بلد نه و. دوی غوښتل د دې ځنډ د لرې کولو کومه لاره پيدا کړي،

هغوی يوځای يوه شپه دمخه روان شوی و، (مويي) د لارې په بنکته پورته بڼه پوهيده، ځکه هغه د قاهرې څخه راغلې وه. (ماريوس) پر هغې باندي هم يو چوغه ورواچوله، او دهغې سر ئې د لويټې په څير په يوه څادر کې پټ کړ.

***** (۳۳)

د سهار په روښنايې کې د سلطان ايويي د سپرو هغه ډله چې د تعقيب له پاره وتلې وه د آسونو د قدمونو په نښه کولو سره همغه لورې ته روانه شوه، دلته د ډيرو آسونو د پښو نښې ليدل کيدې چې پتيداي نه شوی، د سهار څخه دمخه د صليبيانو ډلې نجونې له ځانه سره کړې او د ساحل په لور روان شول، د هغوی تگ ډير گړندې و. دهغوی په تعاقب کې د لټونکو سفر تم کيدونکې و. ځکه چې د شپې له خوا هغوی ځمکه نه شوه کتلاي خو صليبيانو خپل سفر جاري و ساته، هغوی غوښتل چې په نيمه شپه کې پراو وکړي خو هغوی په ډيره بېره کې وو.

صليبيان چې په نيمه شپه په کوم ځای کې تم شوی و د سهار د لکيرو د را بنکاريدو سره سم بيا و خوځيدل، خو دهغوی تعقيب کونکې ډله د سهار په پوره روښنايې کې د هغوی پسې و خوځيده.

"ميگنا ناماريوس" د عقل څخه کار اخستې و چې هغوی پر اوبنانو سفر پيل کړې و ځکه اوبنان د لورې او تندې دومره پروه نه کوي، د تم کيدو پرته د آسپ نه زيات سفر کوي، په دې خاطر (ماريوس) او دهغې ډله په گړندۍ توگه خپله هدف ته ورنژدې کيدل.

تراوسه پورې د لمر پريوتو ته لا ډيرو وخت و چې هغوی ته دانسانانو لاشونه ترسترگو شول، د علي بن سفيان نائب د باليان لاش و پيژانده، دهغه څهره سلامتته وه، دهغې سره نژدې دهغې د شپرو نورو ملگرو لاشونه پراته و، د ټولو څخه کارغانو او حيواناتو غوښې شکولې وې، سپاره حيران وول چې دا څنگه خبره ده؟ د وينې څخه معلوميده چې د دوی د مړينې څخه ډير وخت نه دې تير شوی. که چېرې دوی د بغاوت په شپه مړه شوی وای نو د وينې نښه به ئې هم نه وای پاته، يوځای هډوکي به وو. دا يوه معمه وه، چې هيڅوک ئې په حل نه پوهيدل. د دې ځای څخه بيا د آسونو د پښو نښې را پيدا شوی سورو خپل آسونو ورو ځغلول، تر نيم ميله پورې ولاړل، نو د اوبنانو د پښو نښې هم ترسترگو شوې، هغوی همداسې مخته ولاړل، د لمر د پريوتو سره بيا هم هغوی دمه ونه کړه، اوس نو د خاورو د غونډيو لورې ژوره سيمه پيل شوه. چې په دې کې يوه لاره د يوه سړنگ څخه تيريده، د دې پرته بله دتللو لار نه وه.

صليبيان هم په همدې لار تللي وو. او د روم د بحيرې په لور روان و. د غونډيو سيمه تر ډيره ځايه پورې خپره وه. دهغې ځاي څخه د وتلو وروسته تعقيب كونكي و دريدل ځكه چې مخته ورته پراخه شكلوړه ميدان پروت و.

كله چې دسهار په وخت روان شول نو چا وويل چې د سمندر هوا راو لگيده ، سمندر هم دومره لرې نه و خو صليبيان نه ترسترگو كيدل ، په يوه ځاي كې د خوراك څښاك د پاته شونو څخه دا انگيرل كيده چې دلته د شپې يو شمير خلك تم شوي دي ، اسونه ئې هم همدلته تړلي دي ، بيا نو دا اسونه له هغه ځايه څخه روان شول ، د ځمكې په كتلو سره تعاقب كونكو خپل اسونه په ځغاسته كړل ، لمرهم په خپل سفر روان و او مخته ته ، آسونو ته ئې په يوه ځاي كې ارام وركړ. اوبه ئې وركړې او بيا روان شول ، د سمندر هوا هم تيزه شوه او چې په هغې كې د سمندر بوي صاف محسو سيده ، بيا د ساحل غونډۍ ترسترگو شوې ، ځمكې دا ويل چې آسونه لږمخه روان دي چې شميره ئې نه معلومېږي.

د ساحل غونډۍ را نژدې كيدې ، تعاقب كونكو ته په يوه غونډۍ باندي دوه كسان ترسترگو شول ، هغوی همدې لورې ته راکتل ، هغوی په تيزۍ سره د سمندر په لور ښکته شول ، آسپونه نور هم تيز شول ، کله چې د غونډيو په لور ورنژدې شو نو آسونو ئې و درول ، ځكه چې دلته د څو لارو څخه د غونډيو شاته تگ كيداى شو. يو كس ئې په يوې غونډۍ و خيژاوه تر څو مخته وويني ، هغه سرې د آسپه را ښکته شو او منډه ئې كړه او په يوې غونډۍ باندي ورپورته شو. د ختلو وروسته هغه په ملاسته مخته وکتل او بيا ئې بلې لورې ته او بيرته راغې ، هغه دهماغه ځاي څخه آسپ سورو ته اشاره وکړه چې پيدل راشئ ، سپاره د آسونو څخه ښکته شول او په منډه ئې ځان هغه ځاي ته ورساوه ، تر ټولو دمخه د علي بن سفیان نائب پورته وخوت ، هغه وکتل او بيرته ئې په منډه ځان خپلې ډلې ته را ورساوه خپل ملگري ئې خواره واره کړل او په مختلفو ځايو كې ئې ځاي په ځاي كړل.

د بله اړخه د آسپونو د شنږيدو او اوزونه را تلل ، صليبيانو هملته شتون درلود. دا هغه ځاي و چې هلته سمندر غونډۍ پرې كړې وې او په هغو كې دننه را ننوتې و. دوی خپلې كشتۍ هملته تړلې وې ، هغوی د آسونو څخه ښکته شول او په كشتۍ كې سپريدل ، كشتۍ ډيره ستره وه نجونې په كشتۍ كې ورختلې وې ، آسونه ئې پرې ايښي و ، يو ناڅاپه پرې د غشو باران جوړ شو. دوی نه غوښتل ټول هلاک کړي ، بلکه غوښتل ئې هغوی ژوندي و نيسي ، ډيرو په كشتۍ كې ځانونه ورواچول او كشتۍ په چپو كې وړ وخوځيده ، هغوی چې تر شا پاته و د غشو ښې و گرځيدل ، هغوی د كشتۍ خلكو ته ډير ننگ وركړ او د خپلې مرسته له پاره ئې راوبلل ، خو هغوی تم نه شول ، هلته سمندر ډير ژور و ، كشتۍ په ډيره سوکه توگه تگ كاوه ، هلته په يوې اشارې سره غشې وپشتونكو په كشتۍ باندي غشې وړ وپشتل ، د سمندر د چپو خوځښت و دريد. او پرې د غشو دويم باران او بيا دريم باران پيل شو ، غشي د لاشونو سره ورنښتل. اوس نو په هغوی كې هيڅ يو ژوندي نه و پاته ، كشتۍ هملته په سمندر كې په گڼا پيل وكړ ، د سمندر چپې به د ساحل په لور راتللي ، او د غونډيو سره به ئې د ټكرو وروسته بيرته په شا تگ كاوه ، لږه شيبه وروسته كشتۍ بيرته ساحل ته را ورسيدله. په آسونو سپاره را ښکته شول او كشتۍ ئې را ونيوله ، وئې كتل چې هلته يواځې لاشونه دي ، نجونې هم له منځه تللي او ان تردې چې په ځينو دوه دوه غشي لگيدلي دي.

كشتۍ ئې هملته بيرته وتړله ، او د سپرو مجاهدېنو دا ډله د محاذ په لور روانه شوه. پندغالې يې هم دومره لرې نه و.

***** (۳۴)

«میگنا ناماریوس» قاهرې ته په رسیدو سره په یوه سراي کې ځانته تم ځای و نیو. ددې سراي یوه برخه د عامو او غریبو مسافرو له پاره وه او بله برخه یې د امر او لوړې رتبې د مسافرو له پاره ځانگړې شوی وه. په دې برخه کې شتمن تاجران هم اوسیدلای شول. د هغوی له پاره شراب او نخیدونکې هم تیاریدل. (ماریوس) هم په دې ځانگړې برخه کې پاته شو. هغه (موبی) خپل بنځه وروپيژنده، او خپل ملگري یې خپل باوري ملازم و بنود. د (موبی) بنکلا او بنایست د سراي په خاوندانو باندې د (ماریوس) رعب او ددبه پیدا کړه. ځکه هر یو فکر کاوه چې داسې بنایسته او ځوانه بنځه به د کوم بنه شتمن سرې وي! د سراي خاوندانو به د هغوی ځانگړې پاملرنه کوله، (موبی) هم خپل ځان مسلمان گانه او د صلاح الدین ایوبی د کور او دفتر په هکله یې مالومات راټول، داسې هم معلومه کړه چې سلطان ایوبی سوډانیانو ته معافي کړې ده. او سوډاني فوځ یې له منځه وړې دي. هغې ته د مالومات هم وشو چې د سوډاني فوځ د سالارانو او قومندانانو حرم سرايونه یې خالي کړې دي او دا هم چې هغوی ته یې کرکيلي له پاره زراعتي ځمکې ورکړې دي.

دا د (ماریوس) یا ډیرزیات جرأت و او یا د هغې ډیرزیات حماقت و چې په داسې حال کې چې ددې هیواد په ژبه هم نه پوهیده، خوبیا هم د دومره خطرناکه کار د ترسره کولو له پاره راغلي و. هغه دومره ستر شخصیت ته د ورسیدو او د هغې د وژلو په هکله هم کومه روزنه نه وه ترلاسه کړې. هغه په ذهني توگه یو ناروغه انسان و خوبیا هم هغه په داسې حال کې د صلاح الدین ایوبی د وژلو له پاره هڅه کوله چې د هغه په شاوخوا کې د ساتونکو یوه پوره ډله موجوده وه. د هغې د ډلې خپل قومندان ورته ویلي و چې ته پاکل او احمق یې، تا چې څومره خبرې کړې دي په هغو کې ماته د عقل لږ څه بوي هم نه راځي، بنکاره ده چې (ماریوس) پاکل هم و.

دا یو تاریخي حقیقت دی چې د سترو خلکو وژونکې په عمومي توگه پاکل ډوله انسانان اوسي، که چېرې پاکل او احمق نه وي نو بیا یې هم په ذهني توازن کې څه توپیر حتما موجود وي. د ایټالیايي ددې مجرم ذهني حالت هم همداسې و، د هغې سره یوه داسې وسله وه چې د ډال کار یې هم ورکاوه. او هغه وه (موبی). (موبی) نه یواځې د مصریانو په ژبه پوهیده بلکه هغې ته او د هغې هغه نورو مرو شوو نجونو ته د مصري او عربي مسلمانانو د اوسیدو لارې چارې، د هغوی تهذیب او تمدن، او د نورو ټولنیزو بنسټه پورته په هکله ډیره اوږده روزنه ورکړل شوی وه. هغوی د مسلمانو خلکو د روحياتو څخه هم خبرې وي، په اداکاری کې یې هم پوره پوهه درلوده او تر ټولو سترېښه والي یې دا و چې هغوی نارینه په گوتو نخول او د اړتیاو په وخت کې یې هغوی ته د خپل ټول جسم د لوڅولو او نارینه و ته د مخکې کولو په لارو کې هم د پوره تجربې خاوندانې وي.

دا خو هیڅوک نه شي ویلای، چې په بنده خونه کې (موبی)، د هغوی ملگري او (ماریوس) څه خبرې کولې او څه ډول پلان یې جوړاوه، خو داسې ثبوتونه په پخوانیو لیکونو کې ترلاسه کیږي چې دوه درې ورځې په سراي کې د اوسیدو وروسته «میگنا ناماریوس» بهر راووت نو د هغې زبیره توره سپنه وه او د هغې رنگ د سوډانیانو په خیر توروالي درلود، چې هیڅ ډول مصنوعيیت په کې نه ترسترگو کیده، هغه یوه مامولي چوغه واغوسته او په سر یې یو مامولي رومال او لونگی و تړله، (موبی) هم د سر نه تر پښو پورې په بُرکه ډوله لباس کې پټه وه، د هغې پرمخ باندې یو باریکه نقاب داسې را خړول شوی و چې شونډې او زنه یې پټوله، خو تندې او مخ یې لوڅ ول، د هغې په تندې باندې تور ورینسمپن وینستان را پراته و، د هغوی

ملګري په معمولي لباس کې و او داسې ترې معلوميد ه چې ريښتيا ئې هم نوکر دې. د سراي نه بهر دوه د ډير ښه نسل آسونه ولاړو و. دا آسونه د سراي خاوندانو (ماريوس) ته د کرائي په مقابل کې را غوښتي و. ځکه هغه ويلې و چې هغه د خپلې ښځې سره د سيل کولو په لور درومي. (ماريوس) او (موبي) دواړه په آسونو سپاره شول او کله چې آسونه روان شول نو دهغوی ملګري دنوکرانو په څير ورپسې وروسته وروسته منډې وهلي.

صلاح الدين ايوبي خپل ټول نائيبين کښينولې و او د سوډانيانو په اړوند ئې احکام ورکول، هغه غوښتل دا کار ډير ژر پائې ته ورسېږي، ځکه هغه پريکړه کړې وه چې د سلطان زنگي له اړخه را استولي فوځونه، د مصر د نوي فوځ او وفاداره سوډانيانو سره يوځای کړي او يونوي فوځ ترې جوړ او په بيت المقدس باندې ئې د يرغل له پاره چمتو کړي، د روم د بحيري د ماتې وروسته، په داسې حال کې چې سلطان زنگي فرينکو ته د هغه په هيودا کې هم ماتې ورکړې وه، تر يوه اوږده وخته پورې صليبيانو ته د بيرته ځان جوړولو کار شونې نه و، دهغوی دخپلو زخمونو د جوړيدو تر مخه سلطان ايوبي بيت المقدس په خپلو لاسو کې دراولو پروگرام درلود، ددې دمخه هغه غوښتل سوډانيان د ځمکو په کر کيله کې مشغول کړي او د بيا بغاوت خطر د تل له پاره له منځه يوسي.

دنوي فوځ منظمول او د زرگونو سوډانيانو د ځمکو په ابادېو کې مشغولول څه اسانه کار نه و، په دې دواړو کارونو کې ډيره ويره وه، ځکه د سلطان ايوبي په فوځ او انتظاميه کې داسې ستر افسران موجود وو چې هغوی سلطان ايوبي د مصر د واکمن په څير د ليدلو زغم نه درلود، د سوډانيانو د فوځ په ماتيدو سره هم د سلطان ايوبي پر خلاف دا ويره را پيدا کول کيده، ځکه دهغې فوځ يو څو اعلي منصبداران لاتراوسه هم ژوندي و. هغوی د سلطان اطاعت منلي و خودعلي بن سفیان انټليجنس ښوول چې د بغاوت ايرې لاتر اوسه په خپل ځان کې د اور سکروټې لري.

د جاسوسي شبکو را پور داهم و چې دې باغي مشرانو ته د خپلې ماتې په هکله دومره افسوس نه وه لکه څومره غم و هم ئې چې د صليبيانو د ماتې او شکست په هکله کاوه، ځکه دهغې بغاوت د له منځ وړلو وروسته هم صليبيانو څخه مرسته غوښتل کيداې شو او داسې فوځي افسران هم وه چې هغوی د سوډاني فوځ د ماتې او دهغوی په له منځه وړلو ډير خواشيني و ځکه هغوی په دې هيله ناست وو چې سلطان ايوبي به ډير ژر يا ووژل شي او يا به و تنبتي. او ځواک به بيرته دوی ته تر لاسه شي. دا د ايمان پلورونکو ډله وه، خود سلطان ايوبي ايمان ټينګ و، هغه د مخالفينو څخه خبرو خو بيا ئې هم د هغوی پر خلاف هيڅ ډول قدم وانه خست. دهغوی سره ئې د نرمۍ، ميني او خلوص نه کار اخست، په هيڅ غونډه کې ئې دهغوی پر خلاف يوه خبره هم ونه کړه او کله به چې هغه خپل فوځ ته وينا کوله نو داسې الفاظ به ئې هيڅکله هم نه کارول «چې زه به خپلو مخالفينو ته ددې مخالفت خوند و ښاييم او يا.....»، کله ئې گواښونکې او يا طنزيه الفاظ هم نه دې استعمال کړي، البته داسې الفاظ به ئې ډير له خولې را وتل لکه «چې که چېرې کوم ملګري د ايمان د خرڅلاو په حال کې وويئ نو د هغه مخه ونيسئ، او هغه ته را په ياد کړئ چې هغه مسلمان دې او دهغه سره د مسلمانانو په څير سلوک وکړئ تر څو د ښمن د اغېز څخه ازاد واوسي»، خو په پټه به ئې ځان د مخالفينو د کړو وړو څخه د خپلو جاسوسي شبکو له لارې خبراوه. د علي بن سفیان شبکې ددې کار تر سره کولو له پاره ډير زياتې مصروفې وې او سلطان ايوبي ته ئې تر ځمکې لاندې اطلاعات را رسول.

اوس نو ددې شبکې دندې او مسؤليتونه نور هم زيات شوي و. د ساتونکو او اوبن وړونکو د عامې وژني خبر هم قاهرې ته را رسيدلې و ، ددې تر مخه د جاسوسانو هغه ډله چې نجونې هم په کې وي د نامالومو وگړو په واسطه د ساتونکو د لاسو څخه ازادې کړل شوي وي ، دې دوو پېښو دا ډاگيزه کړې وه چې په هيواد کې صليبي جاسوسان او غلچکي يرغل کونکي شتون لري ، او دا هم را څرگندېده چې هغوی ته ددې ځاي د اوسيدونکو پناه او ملاتړ ور په برخه دې . خو تر اوسه پورې هغه اطلاع نه وه راغلي چې غلچکي يرغل کونکي او نجونې په هماغه وخت کې له منځه ولاړل چې په کشتۍ کې سوړيدل او د سمندر اخوا تگ ته ئې ځان جوړاوه ، د يرغل کونکو د يرغل د مخنيوي له پاره ئې د فوځ دوه ډلې په ټوله سيمه کې د گشت له پاره تير مابنام استولې وي او د اينټيلي جنس نظام ئې نور هم پراخه کړې و.

سلطان ايوبي لږ څه اندېښمن هم و ، چې هغه د کوم مقصد له پاره مصر ته راغلي و او هغه د اسلامي سلطنت د استحکام او ټينگښت او پراختيا له پاره څه څه ډول پلانونه له ځانه سره جوړ کړي و خو دهغې پر خلاف د ځمکې څخه د لاندې او د ځمکې پر سر داسې توپان را پورته شو چې دهغې پلانونه ئې سره و لړزول ، هغه ته اندېښنه وه چې د مسلمان توره د مسلمان په خټ سپره وه. **دايمان پلورنکو ليلام لگيدلې دې ، اسلامي سلطنت او خلافت هم د سازشونو په جال کې را نغښتې او د سازش کونکو د کار اله ترې جوړه شوې ، بنځې او شتمنۍ د عربو ځمکې سره لړزولې دي ، سلطان ايوبي ددې هر څه څخه بې خبره نه و چې دهغه د وژلو سازشونه کيږي خو هيڅکله ئې هم په دې هکله اندېښنه ونه ښوله ، ويل به ئې چې زما روح د الله په واک کې دې ، دهغې مبارک ذات ته چې کله هم زما وجود د ځمکې پر مخ بيکاره ثابت شي نو مابه هم د ځمکې له سر څخه واخلي ، په دې اساس هغه د خپل ځان له پاره د خپله اړخه د ساتنې دومره فکر نه کاوه ، دا خو دهغې د فوځي نظم له اړخه د ساتندويانو کړنلاره وه چې دهغې په شاوخوا کې به تل د ساتونکو ډلې او د انټيلي جنس وگړي موجود و . او پخپله علي بن سفيان هم په دې هکله ډير سخت متوجه و . او دا د هغه دنده هم وه ، او بل دا چې هغه سلطان ايوبي که بيغمبر نه گانه نو خپل پير او مرشد خو ئې ضرور گانه .**

په دې ورځ سلطان ايوبي خپلو معاونينو ته احکامات او لارښوونې ورکولې چې دوه آسونه دهغې د ساتونکو په پوله و دريدل. د ساتونکو قومندان هغوی سره و درول ، سپاره دواړه «ميگنا ناماريوس» او (موبې) وو. هغوی د آسونو څخه را بنکته شول نو د آسونو قيصې دهغوی هغه ملگري و نيولي ، (موبې) قومندان ته وويل چې هغې خپل پلار له ځانه سره راوړې ، غواړې د سلطان ايوبي سره وويني ، قومندان د (ماريوس) سره خبرې وکړې او د ليدنې کتنې د سبب له پاره ئې ترې وپوښتل ، (ماريوس) ځان داسې بې خبره کړ لکه د سره ئې چې دهغې خبره اوريدلې نه وي ، هغه په دې ژبه هم نه پوهيده ، (موبې) هم خپل نوم يو مسلمان نوم وښود. هغه قومندان ته وويل چې « ددې سره خبرې کول بې کاره دي دا گونگې دې او کون هم د ليدنې کتنې دموخي په هکله به مونږ سلطان يا بل کوم ستر افسر ته ووايو .»

علي بن سفيان بهر گرځيده ، هغه (ماريوس) او (موبې) وکتل نو د هغوی لورې ته راغې ، هغه سلام عليكم وويل ، نو (موبې) ورته وظيفكم السلام ووايه ، قومندان هغه ته وويل چې دوی غواړې د سلطان سره وويني ، علي بن سفيان د (ماريوس) څخه د ليدنې کتنې د علت په اړوند وپوښتل نو (موبې) ورته وويل چې دا زما پلار دې ، کون او گونگ دې ، علي بن سفيان ورته وويل چې سلطان خو اوس ډير زيات مصروف دې ، کله چې فارغه شي نو د ليدنې وخت به ترې واخستل شي ، هغه ورته وويل « که تاسې د ليدنې موخي را ته

وواياست کيداې شي چې ستاسې کار د سلطان سره د ليدنې پرته تر سره شي ، سلطان د وړو وړو شکايتونو له پاره وخت نه شي ويستلاې ، اړونده څانگه پخپله شکايت اوري او رفع کوي ئې..»

«ايا سلطان ايوبې د اسلام د يوې مظلومې لور د فرياد د اوريدو له پاره هم وخت نه شي ويستلاې؟» (موبې) ترې وپوښتل: « هغه څه چې زه ئې ويل غواړم نوزه به ئې همغه ته وایم.»

«ماته د ويلو تر مخه تاسې له سلطان سره نه شئ کتلې» علي بن سفیان ورته وويل « زه به تر سلطانه پورې ستاسې فرياد ور ورسوم ، که هغه اړين وگڼل نو تاسې به دننه را وغواړي» علي بن سفیان هغوی دواړه دننه خپلې دکار خونې ته يوړل.

(موبې) د شمالي سيمو د يوه کلی نوم واخست او وئې ويل «دوه کاله کيږې چې سوډاني فوځ دهغه ځايه څخه تير شوی دې ، زه هم د نجونو سره د دې فوځ دکتلو له پاره بيرون را وتلې وم ، يو قومندان خپل آسپ را وگرځاوه او راغې او زما دنوم پوښتنه ئې وکړه ، کله چې ماورته خپل نوم وښود نو هغه زما پلار راوغوښت ، هغه ئې لږ اخوا کړ او په غوږ کې ئې ورته څه وويل ، يو چا قومندان ته وويل چې دا گونگي او کون هم دې ، قومندان چغې کړې ، د ماښام وروسته څلور کسه سوډاني فوځيان زمونږ کورته راغلل ، او زه ئې په زور سره پورته کړم او قومندان ته ئې ور حواله کړم. دهغه قومندان نوم باليان دې ، هغه زه له خپله ځانه سره راوړم او په خپل حرم کې ئې و ساتلم ، دهغې سره څلور نورې نجونې هم وي ما هغه ته وويل چې له ماسره واده وکړه خو هغه زه د واده پرته خپله ښځه کړې وم. دوه کاله هغه زه له ځانه سره و ساتلم ، کله چې سوډاني فوځ بغاوت وکړ نو باليان هم ولاړ ، دا مالومات نه شته چې هغه به بندي وي او که مړ . ستاسې فوځ دهغې کورته راغې او وئې ويل چې تاسې ټولې نجونې ازادې ياست

زه خپل کور ته ولاړم ، زما پلار غوښتل ما له چاسره واده کړي نو ټولو زما د واده څخه انکار وکړ . ويل ئې چې دا د حرم څنډل شوی وينځه ده ، هلته د خلکو ترمنځ زما ژوند ستونزمن شوی دې ، مونږ په سراي کې اوسو ، اوريدلي مې دي چې سلطان سوډانيانو ته زمکې او کورونه ورکوي ، زه اوس د باليان وينځه او يا ښځه ، هر څه مې چې گڼئ ، راغلي يم چې ماته هم ځمکه او کور را کړئ ترڅو زه دهغې ځاي څخه کوچ وکړم او دلته ميشت شم او که نه زه به ځان ووژنم او يا به له کوره و تښتم او د فاحشو په ډله کې به ورگډه شم.»

« که چېرې تاسې ته ځمکه د سلطان نه پرته تر لاسه شي نوبيا تاسې د سلطان د کتلو څه اړتيا لرئ؟» علي بن سفیان ورته وپوښتل .

« هو !» (موبې) ورته وويل «بيا به هم د کتلو اړتيا وي ، دې ته تاسو عقيدت او احترام هم ويلې شئ ، زه غواړم سلطان ته دا ووايم چې دهغې په سلطنت کې ښځه د لوبو يوه اله گرځيدلې ده ، د شتمنو او حاکمانو په کورنيو کې د واده رواج له منځه تللې دې ، د خداي له پاره د ښځو دعصمت ساتنه وکړئ او خوندي ئې کړئ ، سلطان ته زما په دې خبرو به زما زړه ته سکون پيدا شي.»

(ماریوس) ددې ټولو خبرو په جريان کې داسې چپ ناست ولکه دهغې په غوږو چې هېڅ خبره نه وي لگيدلې . علي بن سفیان (موبې) ته وويل چې سلطان په يوې غونډه کې ناست دې د هغې غونډې دخلاصيدو وروسته به ترې د وخت د اخستلو له پاره غوښتنه وکړو . هغه د ډير ځنډ وروسته راغې او وئې ويل چې هغه د سلطان څخه د اجازې د اخستلو له پاره ورځي . هغه د سلطان ايوبې کمري ته ورغې او د لږ څه ځنډ وروسته

راغې او (موبې) ته ئې وويل چې خپل پلار دې د سلطان دفتر ته يوسه ، هغه ورته د سلطان ايوبې كمره ورو
ښووله ، كمرې ته د ورننوتلو تر مخه دواړو بهر لورې ته وكتل ، هغوى غوښتل چې د سلطان ايوبې د وژلو
وروسته د تينبستې او وتلو لاره په نښه كړي.

*****(۳۵)

په كمره كې سلطان ځانته و ، هغه دا دواړه كښينول ، او د (موبې) څخه ئې وپوښتل ، « ايا ستا پلار د مور
گونگي او كوڼ پيدا شوى دې ؟ »

« هو درونده سلطانه ! » (موبې) ځواب وركړ ، « دا دهغې پيدايشې عيب دې » سلطان ايوبې كينه ناست ، هغه
په كمره كې گرځيده را گرځيده ، او وئې ويل « ما ستاسې غوښتنه اوشكايت واوريد ، زه له تاسې سره پوره
همدردي لرم ، زه به تاسې ته هم همدلته ځمكه دركړم او كور به هم درته جوړ كړم ، ما اوريدلې دې چې تاسې
ماته نور هم څه ويل غواړئ »

« ستا بخت دې الله نور هم ستر كړې ! » (موبې) ورته وويل « تا ته به ويل شوى وي چې له ماسره هيڅوك هم
واده كولو ته تيار نه دي ، خلك ماته د حرم وينځه ، فاحشته او بد چلنه ښځه وائې ، او زما پلار ته وايي چې
هغه خپله لور پلورلې ده . ته خو به ماته ځمكه او كور را كړې خو زه يوه ميړه ته اړتيا لرم ، چې زما د عزت
ساتوندى وي... » او بيائې په ماته ژبه زياته كړه « زه د داسې خبرې كولو جرأت نه شم كولې خو دخپلې مور
غوښتنه تاسې ته وړاندې كوم چې كه چېرې ته ما له ځانه سره نه شې واده كولې نو په خپل حرم كې مې له ځانه
سره و ساته . ته زما عمر ، زما ښايست او زما جسم ته وگوره ، ايا زه ستا له پاره وړ نه يم . ؟ » ددې خبرې كولو
سره هغې د (ماريوس) په اورډه لاس كښيښود او بل لاس ئې په خپلې سينې باندې او د سلطان ايوبې په لور ئې
اشاره وكړه ، دا اشاره د مخكې څخه پلان شوى وه ، (ماريوس) دواړه لاسونه جوړه كړه او د سلطان ايوبې
په لور ئې وړ اوږده كړه او بيائې د (موبې) لاس ونيوه د سلطان ايوبې په لور ئې وړ و غځاوه لكه چې دې
وائې چې زما لوره قبوله كړه .

« نجلې ! زه حرم سراي نه لرم » سلطان ايوبې ورته وويل « زه د دې هيواد څخه حرم سرايونه ، قحبه ځايونه او
شراب ختمول غواړم ، » د خبرو كولو په وخت كې هغه د خپل جيب څخه يوه سكه را وويسته او په لاسو
كې ئې پورته پورته كوله ، هغه وويل « زه غواړم د ښځو د عزت ساتونكې واوسم ، » ددې خبرې په ويلو سره
هغه د دواړه تر شا ولاړ . او سكه ئې لاندې وغورځوله ، كله چې د ټنگ اواز راغې نو (ماريوس) يو ناڅاپه
شاته وكتل ، او بيائې سمدستي خپل مخ بيرته راواړاوه .

صلاح الدين ايوبې په ډيره گړندۍ توگه خپل يو فت اوږود خنجر د خپل ملا بند څخه راوويست او د دهغې
څوكه ئې د (ماريوس) په غاړه كښيښوده او (موبې) ته ئې وويل « داسې زما په ژبه نه پوهيږې ، ده ته ووايه
چې خپله وسله له لاسه وغورځوي ، كه لږڅه ځنډ ئې هم وكړ نو بيا به له دې ځايه ستاسې دواړو لاشونه
پورته كيږي . »

د (موبې) سترگې د حيرانتيا او ويرې څخه واځې شوى ، هغې په پوره اداكارۍ سره هڅه وكړه چې ووائې
چې زما د پلار په ويرولو او گواښولو غواړې پر ما باندې قبضه وكړې ؟ ما خو پخپله خپل ځان تاته وړاندې
كړې دې . »

«ته چې هلته په محاذ کې زما مخ ته راوستل شوی نو ته هلته زما په ژبه نه پوهیدې» سلطان ایوبي ورته وویل او د خنجر څوکه ئې د (ماریوس) په غاړه کې ورکلکه کړه ، هغه وویل ، «ایا تا دومره ژر ددې ځای د خلکو ژبه زده کړه؟... ده ته ووايه چې خپله وسله سمدستي د لاسه و غورځوي.»

(موبې) په خپله ژبه (ماریوس) ته څه وویل نو هغه خپلې چوغې ته لاس کړ او خپل خنجر ئې را وویست ، د هغه اوږودوالې هم د ایوبي هومره و . سلطان ایوبي ئې د لاسه خنجر واخست ، او خپل خنجر ئې د هغې د غاړې څخه لرې کړ او وئې ویل «پاته نورې نجونې چېرې دي؟»

«تا زما په پیزندگلوې کې غلطې کړې ده ،» (موبې) په لږزیدلي اواز وویل «زما سره بله کومه نجلۍ نشته ، ته دکومو شپږو نجونو خبره کوي؟»

ماته خدای سترگې را کړې دي» سلطان ایوبي ورته وویل ، « او خدای را ته ذهن هم را کړې چې په کې هغه مخونه عکاسې کيږي چې یو ځل مي کتلي وي . ستا مخ چې اوس په نیمائې نقاب کې پټ دي ما مخته هم کتلي و....ته او ستا دغې ملگري ته خدای داسې ناقصه ذهن ورکړې دي چې دکوم کار له پاره چې تاسې راغلي یاست تاسې د هغې وړ نه واست ، په سراي کې تاسې دواړه د بنځې او میړه په څیر هستۍ ، دلته په راتلو سره تاسې لور او پلار وگرځیدئ ، خو تاسو هېڅ هم نه یاست ، ستاسې یو ملگري بهر د آسپونو سره ولاړ دي هغه ستاسې نوکر نه دي ، هغه مو نیولې دي.»

دا دعلي بن سفیان کمال و ، هغه ته (موبې) ویلې و چې هغوی په سراي کې اوسېږي . هغه دوی دواړه په خپله کمره کې کښینول او پخپله راووت او په اس سپور شو او دسراي په لورې ولاړ ، د سراي خاوندانو ته ئې دهغوی د څهرو په هکله وویل نو هغوی ورته وویل چې هغه خو بنځه او میړه دي او یو نوکر هم ورسره دي . هغه ته ئې دا مالومات هم ورکړ چې هغوی د بازار څخه کالي او څه نور سامانونه هم رانیولې دي چې په هغې کې د نجلۍ له پاره بړکه شکله چوغه او پڼې هم وي ، هغوی علي بن سفیان ته ویلي و چې هغوی بنځه او میړه دي ، هغه ددې څخه زیاته نوره پلټنه و نه کړه ، دهغوی د کمرې قلف ئې مات کړ او دهغوی د سامانونو تفتیش ئې وکړ . دهغې څخه ئې څو نور داسې شیان را وویستل چې دهغه په بنسټ ئې شک په ډاډ سره بدل شو . علي بن سفیان پوه شو چې د سلطان ایوبي سره دهغوی په یواځې توگه دلیدنې کتنې موخه به څه وي ؟

هغه دهغوی آسونه هم کتلي و ، چې د بنه نسل تیز ځغاستي آسونه وو . د سراي د خاوندانو څخه ئې دهغوی د آسونو په هکله هم وپوښتل نو هغوی ورته وویل چې درې واړه مسافرین په اوبانو راغلي و او دا آسونه دغه نجلۍ را غوښتي و ، د سراي خاوندانو دا هم ویلي و چې د نجلۍ خاوند گونگي دي او نوکر ئې هم گونگي معلومېږي . هغوی د هیچا سره هم خبرې نه کوي ، خو حقیقت کې هغوی د چا په ژبه نه پوهیدل .

علي بن سفیان بیرته راغې او وئې کتل چې غونډه پائې ته رسیدلې ، نو هغه سلطان ایوبي ته ورغې هغه ته ئې ددوی په هکله خبر ورکړ ، او ټوله هغه قصه ئې ورته وکړه چې نجلۍ هغه ته اورولې وه ، اوبیا ئې د سراي د خاوندانو څخه تر لاسه شوی مالومات هم هغه ته په مخکې کښیښود ، دهغوی د سامانونو څخه چې کوم مشکوک شیان تر لاسه شوی و هغه ئې هم ورته وروښول ، او خپله رایه ئې داسې ورکړه چې دوی ستا د وژلو له پاره راغلي دي . غواړي له تاسره په یواځې ځان وویني ، هغوی به دا پلان جوړ کړي وي چې تا ووژني او بیرته و تښتي ، ترڅو چې خلکو ته ستا په هکله خبر ور رسول کيږي دوی به دهمدې تیز ځغاستي آسونو په

مرسته د سيمې څخه ځانونه ويستلې او د بناره به لرې تللې وي ، او دا هم کيداې شي چې دا خلک تا ددومره بنايسته نجلۍ په فکر کې کړي او په خوب ځاي کې ئې ستا و دژلو پلان جوړ کړي وي .

سلطان ايوبي په فکر کې ډوب شوی و ، وئې ويل «هغوی مه نيسئ ، ترمايې يوځل را ورسوئ»

علي بن سفیان هغوی دننه ور وليږل او په خپله د سلطان د دروازي تر څنگ و دريد ، هغه د ساتونکو دډلې قومندان را و غوښت او ورته ئې وويل « دغه دواړه آسونه د خپلو آسونو سره يو ځاي تبيله کړئ ، زينونه ئې را بنکته کړئ او دهغې سره ولاړ سړې تر نظارت لاندې ونيسئ . تلاشي ئې کړئ ، دهغې په بڼه کې به خنجر وي هغه ترې واخلي»

دا احکام پلې کړل شول او د «ميگنانا ماريوس» ملگرې و نيول شو . دهغه څخه يو خنجر تر لاسه شو او دهغوی آسونه هم ضبط کړل شو .

او کله ئې چې هغوی د سلطان ايوبي کمري ته ور ننويستل نو په خبرو خبرو کې سلطان دېوي سکې په غورځولو سره په دې ډاډمن شو چې دا سړې کون نه دې ځکه هغه د سکې په اواز باندي سمدستي تر شا کتلي و .

صلاح الدين ايوبي نجلۍ ته وويلې « چې دې ته ووايه چې زما روح د صليبيانو دخداي په لاسو کې نه دې ، زما دخپل الله په لاسو کې دې .»

(موبي) پر خپله ژبه د(ماريوس) سره خبرې وکړې نو هغه متوجه شو او څه ئې وويل ، (موبي) سلطان ايوبي ته وويل چې « دا وائې چې ايا ستا خداي څه بل څوک دې ؟ او ايا مسلمانان هم خداي مني ؟»

«دې ته ووايه چې مسلمانان پر هغه خداي عقیده او باور لري چې ريښتوني دې او دريښتوني عقيدې خلک خوبوي» سلطان ايوبي ورته وويل « ماته دا خبره چا وکړه چې تاسې دواړه زما د وژلو پسې را غلي ياست...؟ زما رب ! که چېرې ستاسې خداي ريښتوني وای نو ستاسې خنجر به زه تر اوسه پورې له منځه وړې وم زما رب ستاسې خنجر زما لاس کې را کړ .» هغه د کومه ځايه يوه توره را وويستله ، او څو نور شيان ئې هم ور ونيول ، « دغه توره او دغه نور شيان ستاسې دې ، دا ستاسو سره يو ځاي د سمندر څخه د هغه لورې دلته راغلي دي ، ليکن ستاسو څخه مخته ماته رارسيدلې دي ،»

(ماريوس) د حيرانتيا څخه پورته شو ، دهغې سترگې د حيرانتيا نه بوتې را وتلې وي ، څومره خبرې چې کيدې د (موبي) له لارې کيدلې ، (ماريوس) په خبرو پيل وکړ خو يواځې په خپلې ژبې په خبرو کولو پوهيده ، د خداي په اړوند دخبرو اوريدو سره هغه وويل «داسې د ريښتوني عقيدې خاوند بريښي ، ما غوښتل ددې ځان واخلم او وئې وژنم ، خو اوس زما ځان دهغې په لاسو کې دې .دې ته ووايه ستا په سينه کې يو خداي دې هغه ماته را وښيه ، زه غواړم هغه خداي ووينم کوم چې ده ته دابنولې چې دا خلک ستا د وژلو په نيت راغلي دي .»

دسلطان ايوبي سره ددومره اوږدو خبرو مهلت نه و ، که هغه غوښتلې نو دواړه ئې جلا دانو ته ور حواله کولې شول ، خو هغه وکتل چې دغه سړې بې لارې شوی ښکاري ، که چېرې دا پاگل نه وي نو په ذهني توگه خو ضرور لارورکې دې .هماغه و چې دهغوی سره ئې دوستانه خبرې پيل کړې . په همدې وخت کې علي بن

سفيان هم رانوت ، هغه غوښتل چې د سلطان خيريت و پوښتي ، سلطان ورته په خدا کې وويل چې «هرڅه درست دي علي ! ما له هغه څخه خنجر اخستي دي.» علي بن سفيان د سکون نه ډک «اه» وکړه او بيرته بهر ولاړ.

(ماریوس) وويل «مخکې له دې چې سلطان زما سر له تنې پرې کړي ، زه غواړم دخپل ژوند قصې کولومهلث راکړل شي ،» سلطان اجازه ورکړه ، (ماریوس) همغه قصه واوروله چې خوشېې د مخه ئې خپلې ډلې او قومندان ته په هغه دښته کې اورولې وه ، ټکې په ټکې ئې همغه سلطان ايوبې ته واوروله ، اوس نو هغه په صليب د عيسې د راځوړند شوی بُت ، د پيغلې مريم د انځور ، او د پادريانو دهغه خداي نه چې د پادريانو د اجازې پرته ورسره خبرې نه شي کيداي ، نوره هم په ډيره کلکه توگه بيزاري ښکاره کړه ، اووئې ويل «د مړينې تر مخه ماته د خداي يو څرک يوځل را وښايست ، زما خداي زما کوچنيان د لوړې ووژل ، زما مور ئې رنده کړې ده ، زما خور ئې د شرابي وحشيانو په بندي ځاي کې وراچولې ده ، او زه ئې دېرش کاله په بندي ځانه کې ور و غورځولم. زه چې دهغې ځايه څخه راووتلم نو د مرگ په خوله کې را پريوتم .

«سلطان! زما ژوند ستا په لاسو کې دي. ماته هغه ريښتوني خداي را وښايست ، زه به هغه ته فرياد وکړم او دهغې څخه به انصاف و غواړم.»

ستا ځان زما په لاسو کې نه دي» سلطان ايوبې ورته وويل «زما دخداي په لاس کې دي ، که چېرې زما په لاسو کې وای ، نو تر اوسه به تاسې زما د جلا د توري لاندي واست ، زه به تاته هغه ريښتوني خداي درو ښايم چې ستا د سرد پرې کولو څخه ما منه کوي. خو تاته به په هغه ريښتوني خداي باندي عقیده پيدا کول وي. او که نه خداي به ستا فرياد وا نه وري ، اونه به ته انصاف ومومي» سلطان ايوبې د هغې خنجر هغه ته بيرته ور واچاوه ، او په خپله ولاړ او دهغه په لور ئې شا کړه او (مويي) ته ئې وويل «دې ته ووايه چې زه خپل ځان تا ته سپارم ، دا خنجر زما په شا کې ښخ کړه»

(ماریوس) خنجر په لاس کې و نيوه ، هغه ته ئې وکتل ، دسلطان ايوبې په ملا ئې سترگې ولگيدې ، پورته شو او دسلطان تر مخه ولاړ ، هغه ته ئې دسر نه تر پښو پورې وکتل ، دسلطان ايوبې د جلالي شخصيت اغېز و يا دسلطان د سترگو ځليدا وه چې هغه ته ئې ريښتوني خداي تر سترگو کړ. دهغه لاس و رپيده هغه خپل خنجر دسلطان ايوبې په قدمونو کې کښيښود ، په د واورو زنگونو کښيناست او دسلطان لاس ئې ماچ کړ او په زور زور سره ئې ووژل ، (مويي) ته ئې وويل «دې ته ووايه چې يا خو دا پخپله خداي دي او يا دا چې خداي ئې په سينې کې ورننويستي دي ، دې ته ووايه چې ماته خپل خداي را وښايه ،»

سلطان ايوبې هغه راپورته کړ او د خپلې سينې سره ئې يوځاي کړ او په خپلو لاسو ئې د هغې اوبسکې پاکې کړې.

هغه ښويدلې انسان و ، دهغه په زړه کې د مسلمانانو پر خلاف نفرت او کرکه وه ، او د اسلام پر خلاف د زهرو څخه ډک و . بيا حالاتو هغه دخپل مذهب څخه بې زاره کړ ، دا يو قسم ليونتوب و ، يوه تنده وه چې هغه ئې دداسې يو خطرناک کار د ترسره کولو په لور روان کړې و. سلطان ايوبې هغه بې گناه گناه ، خو هغه ئې ازاد هم پرې نښود. بلکه دخپل ځان سره ئې وساته ، (مويي) خو روزل شوی را استول شوی وه او را تبتيديدي جاسوسه وه ، دا هغه اومه نجلۍ وه چې د صليبيانو پيغام ئې سوډانيانو ته ورساوه ، او هغوی ئې بغاوت ته تيار کړل ، هغه د هيواد دښمنه وه ، اسلامي قانون هغه په هيڅ صورت نه شوه ښلاي ، سلطان هغه

اودهغې ملگرې علي بن سفیان ته ورو سپارل، د تفتیش په وخت کې دواړو په خپل جرم اقرار وکړ. او دا ئې هم وویل چې د خوراکې موادو قافله هم همدوی لوتلې وه اونجونې هم همدوی ازادې کړې وي او داچې ټول ساتونکې ئې له منځه وړې و. او بالیان اودهغې ملگرې هم همدوی وژلې و.

دا پلټنه درې ورځې روانه وه په دې وخت کې د (ماریوس) ذهن روښانه شوی و، یوځل هغه د سلطان ایوبي څخه پوښتلي و «ایا تا دا نجلۍ مسلماننه کړې او په خپل حرم کې دې ورننویستی ده؟»

«نن ماښام به ددې پوښتنې ځواب درکوم» سلطان ایوبي ځواب ورکړ. د ماښام په وخت سلطان ایوبي (ماریوس) له ځانه سره یوځای کړ او لري ئې تر یوه څابه پورې یو سیمې ته یوړ، د لرگي دوه تنبتي پرته وي پر هغوی سپین څادرونه غوړیدلې و، سلطان ایوبي څادرونه له یوې خوا څخه پورته کړل او (ماریوس) ته ئې ونبول، دهغې د مخ رنگ بدل شو، دهغه تر مخه د (موبې) لاش پروت و، او په بلې تختې باندې دهغه د ملگرې لاش، سلطان ایوبي د (موبې) په سر لاس کښیښود او وروسته ئې کش کړ. دهغې گردن د وجود څخه جدا و، هغه (ماریوس) ته وویل، «ما نه شوکولای دا وبنیم، تا دا له ځانه سره راوړې وه، چې زه دهغې په بنایست او جسم باندې زړه له لاسه ورکړم. خو ما ته دهغې جسم د یوې ذرې په اندازه هم ښه نه لگیده، خو اوس راته ښه ښکاري، اوس چې ددې جسم څخه دومره ښایسته شکل او صورت لري شوی دی، ماته دا ډیر ښکلې ښکاري، الله دې ددې گناهونه معاف کړي.

«سلطاننه!» (ماریوس) ترې وپوښتل «تاماته ولې عفوه وکړه»

«په دې خاطر چې ته زما د وژلو په نیت راغلی وي» سلطان ایوبي ورته ځواب ورکړ. «خو دا نجلۍ زما د قوم د کړچار د ختمولو له پاره راغلی وه، اوس تا دا ملگرې هم د همداسې یو پلان له مخې د ډیرو وگړو قاتل و گرځید، او تا زما د وینو په تویلو سره د خدای کتل غوښتل.»

خو ورځې وروسته د (میگنا نا ماریوس) څخه سیف الله جوړ شو چې بیا د سلطان ایوبي په ساتونکې ډله کې ورگډ شو او کله چې سلطان ایوبي له نړۍ سترگې پټې کړې نو بیا همدې سیف الله خپل اخري اولس کلونه د صلاح الدین ایوبي د قبر تر څنگ تیر کړل، خونن هیچا ته معلومه نه ده چې د سیف الله قبر چېرې دی.

***** (۳۲)

مسلمان جنرالان د صليبي جاسوسي شبکې په لومو کې

دويمه ميرمن.....(۴)

د قاهرې د بنار څخه دوه نيم ميله لرې پرته د بنته ، چې له يواړخه د شگلورپه غونډيو او د نورو درېو اړخونو څخه ان تر افقه پورې شگړو پوځي وه ، د انسانانو د سمندر لاندې ډوبه پرته وه. دا د سلونوزرو انسانانو هجوم و ، په دوی کې اوبن سپاره هم و او آسپ سپاره هم ، يوزيات شمير خلک په خرو هم سپاره راغلي ول ، خو د هغو خلکو شميره تر ټولو ډيره وه چې هيڅ سپرلی ئې نه درلوده. دغه بې شميره هجوم د څلورو پنځو ورځو څخه را په دېخوا دې د بنته کې را ټولويده ، د خلکو گڼې گونې د قاهرې د بازارونو بڼايسته والي نور هم ورزيات کړې و. سرايونه ټول دخلکو ډک و. دا خلک د لرې لرې ځايو څخه د سرکار ددې اعلان نه وروسته راغلي و چې ويل ئې ، پنځه شپږ ورځې وروسته به د همدې شگلورپه د بنته په څنډو کې د مصري فوځ د آسونو د ځغاستې ، د آسونو او د اوبانو د سپرود غشو د ويشتلو مقابلې تر سره کيږي او نورزيات شمير جنګي کمالونو به بنوول کيږي. ډنډوره چې دا اعلان هم کاوه چې هغه شمير غير فوځي خلک هم په دې مظاهرو کې گډون کولای شي چې په توري وهلو ، د آس په ځغولو او د غشي په ويشتلو کې د مقابلې توان ولري.

دا اعلان د صلاح الدين ايوبي له اړخه کيده ، هغه ددې اعلان څخه دوه موخې درلودې يو دا چې خلکو ته په فوځ کې د استخدام کيدو په لور رغبت ورکړي او بل دا چې ، هغه خلک چې له فوځي اړخه سلطان کمزوري گڼي دهغوی شکوک له منځه ولاړ شي. کله چې سلطان ته د اخبر ورو رسيد چې خلک شپږ ورځې دمخه د سيل او نندارې ځاي ته را رسيدلي نو زيات خوشحاله شو. خو علي بن سفیان اندېښمن برېښيده ، هغه سلطان ته هم دخپلو اندېښنو په هکله ويلي و. سلطان په ډيره خوښۍ هغه ته ويلي و « چې که چېرې د سيلانيانو شميره تريولک کسانو پورې ورسپري نو مونږ به ددې جوگه شو چې دهغوی له منځه پنځه زره زره ور عسکر تر لاسه کړو.»

«درونده اميره!» علي بن سفیان ورته وويل «زه د سيلانيانو هجوم د يو بلې زاوئې څخه هم وينم ، زما د آند په مطابق که دا هجوم تريولک کسانو هم ورسپري نو په هغوی کې به حتماً زر کسه جاسوسان رانوتې وي د کليو او بانډو څخه بنځې هم راروانې دي چې ډيرې ئې سوډانيانې دي ، دهغوی د زياتو رنگ دومره سپينوالي لري چې عيسائي بنځې په کې په اسانۍ سره ځانونه پټولای شي.»

«زه ستا په دې ستونزې باندې ښه پوهېږم علي! سلطان ورته وويل «خو ته پوهېږې چې ما ددې ميلې اوسيل انتظام دڅه له پاره كړې؟ ته به خپله شبكه نوره هم زيركه ، هونبياره او فعاله كړې.»

«زه ددې ميلې په هكله خوښ يم» علي بن سفيان ورته وويل «دا ميله ډيره زياته اړينه وه ، ما خپله اندېښنه ستا د اندېښنو د زياتولو په خاطر تاته نه ده ويلې ، يواځې دا خبرمې دركړې چې دا ميله دخپله ځانه سره دا ډول گوانبونو هم لري. په قاهرې كې موقتي قحبه ځاپونه جوړ شوي چې ټوله شپه د نندارچپانو څخه ډك وي. د نندارچپانو او سيلانيانو ډيرو ئې د ښهر څخه دباندې خيمې درولي دي . زما شبكې ماته خبر راوړې دې چې په دوى كې د جوارگرو او عصمت پلورونكو خيمې هم شتون لري. سبا د ميلې ورځ ده ، خو نځونكو او سندرغاړو د همدا اوسه د نندارچپانو شتمنى لوت كړي دي.»

«كله چې ميله پاې ته ورسېږي نو دا ناپاكي او غلاظت به هم د هجوم سره يو ځاې له منځه ولاړشي» سلطان ورته وويل «زه اوس نه غواړم په دوى باندې بنديز و لگوم ، دمصر دخلكو اخلاقي حالت ډير خراب دې ، جوارې او عصمت پلورنه په يوه يا دوه ورځو كې له منځه نه شي تللاې ، اوس هم ماته د لا زياتو نندارچپانو او سيلانيانو اړتيا ده . زه بايد فوځ تيار كړم او علي! ته پوهېږې ، چې مونږ ته د ډير زيات فوځ اړتيا ده ، او ما د فوځي مشرانو په غونډه كې ددې خبرې پوره سپينوالي هم كړې دي.»

«ما ونه شو كولاې تا د هغې سپينوالي څخه منه كړم ، درونده اميره!» علي بن سفيان ورته وويل «زما استخباراتي سترگو ويل چې په هغو مشرانو كې تر نيمايې ډير زمونږ خواخوږى او وفاداره نه وو ، ته ډير ښه پوهېږې چې په هغې ډله كې څه داسې هم و چې نه غواړي تا په دې مقام او ځاې كې وويني ، او پاته نور هم د سوډانيانو پخواني دوستان او ملگري دي ، ما دهغوى د هريوه تر شا دخپلې شبكې يو يو كس مؤظف كړې دې ، او زما خلك ما ته دهغوى د كړوړو او كړچار په هكله وخت په وخت خبر راكوي.»

«ايا د كوم يوه په هكله تر اوسه كوم خطرناكه خبره را رسيدلې ده؟» سلطان ايوبې ترې وپوښتل.

«نه» علي بن سفيان ځواب وركړ ، «يواځې دا يوه خبره ده چې دغې خلكو خپلې رتبې او حيثيتونه له ياده ويستلي او د شپې هغه مشكوكو خيمو او ځاپو ته ورځي چې موقتي قحبه ځاپونه او نڅاځاپونه گرځيدلي دي. تر اوسه پورې ددوى د ډلې څخه دوو كسانو هغه نځونكى نجونې خپلو كورونو ته هم وړ بللې دي.... ددې څخه اخوا زما ذهن د هغه بادباني كشتيو په شاوخوا كې را څرخيږي چې لس ورځې مخته د روم د بحيري په ساحل كې تر سترگو شوى وي.»

«ايا په هغوى كې څه خاص خبره وه؟» سلطان ايوبې ترې وپوښتل.

تر هغه وخته پورې د روم د بحيري څخه فوځ بيرته را ستون شوى و ، خو په پتو او ځانگړيو ځاپو كې دوه دوه كسان هملته په ساحل باندې د پهرې له پاره گمارل شوى و ، علي بن سفيان د ماهې نيونكو او كوچپانو په بڼه كې په ساحل باندې د استخباراتو د شبكې څو كسان ټاكلې و ، هغه دا كار په دې خاطر كړې و چې

صلیبیان په ناڅاپي توگه يرغل و نه کړي او بل دا چې ددې لارې د صلیبیانو جاسوسان را دا ځل نشي. خود ساحل غاړه ډیره اوږده او پراخه وه، په ځای ځای غونډۍ او لوړې ژورې هم وي. په دې اساس ټول ساحل په یوه وخت کې تر څارنې لاندې نه شور اتللاي. لس ورځې تیرې شوې وې چې دهغه ځایه څخه، چېرې چې سمندر د غونډیو تر منځ را ننوځي، دوه بادباني کشتۍ دوتلو په حال کې کتل شوی دي. داسې بریښي چې هغوی د شپې هلته راغلي وي.

د هغوی د بیرته تگ په کتلو سره د سلطان دوه سپاهیانو خپل اسونه د هماغه ځای په لور ور ورغلول، خو څه ئې تر لاسه نه شو کړای، هلته د انسان بوي هم نه احساسیده، او کشتۍ هم په سمندر کې تر لرې لرې پورې تللې وې، د کشتیو د بادبانو د جوړښت څخه څرگندېده چې دا د مصر د ماهې نیونکو کشتۍ نه دي، او د سمندر د هغې لورې دلته راغلي دي. سپاره لږ څه اخوا دېخوا په دښته کې وگرځیدل خو هیڅ ئې په سترگو نه شول. هغوی قاهرې ته خبر ورکړې و چې د ساحل تر څنګ دوه شکمنې کشتۍ تر سترگو شوی دي، د علي بن سفیان له پاره دا شوني نه وه چې په شگلوره ځمکه کې دا ومومي چې د کشتیو څخه څوک او یا څه را ښکته کړل شوی دي. ځکه هغه ته د خبر په ورسیدو هم درې ورځې تیرې شوې وې.

علي بن سفیان د سلطان ایوبي ددې پوښتنې ځواب چې په هغې کشتیو کې کومه ځانګړې خبره وه، دا سپیناوي وکړ او وئې ویل «مونږ د یوې یونیمي میاشتي راهیسي د میلې اعلانونه پیل کړي دي، په دومره موده کې خود اروپا مرکز ته هم خبر ور رسېږي او دهغه ځایه څخه جاسوسان را تللي شي، زه تر ډیره ځایه پورې شکمن یم چې د نندارچیانو سره به صلیبی جاسوسان هم میلې ته راغلي وي، په قاهر کې اوس نجونې په موقتي توګه نه بلکه په تل پاتې توګه پلورل کیږي. سلطان دا درک کولای شي چې دهغوی را نیونکې خلک د معمولي حیثیت خاوندان نه دي، بلکه په دغه را نیونکو کې د قاهرې تاجران، زمونږ د انتظامی یوشمیر غړي او د فوځ لوړپوړي مشران هم ګډون لري. په پلورونکو نجونو کې به په ډاډمنه توګه د صلیبیانو د جاسوسي شبکې روزل شوی نجونې هم ور ګډې وي.»

سلطان ایوبي په دغه اطلاعاتو باندې څه اندېښنه و نه ښووله، د روم په بحیره کې صلیبیانو ته د ماتې د ورکولو څخه نژدې یو کال تیریده، علي بن سفیان د سمندر هغې لورې ته هم د جاسوسي شبکې جال غوړولې و. خو ډیر باوري نه بریښیده، دلته قاهرې ته په همدې وختو کې خبر رارسیدلې و چې صلیبیانو په مصر کې د څارګڼۍ او تخریب کارۍ له پاره خپل روزل شوی وګړي ګمارلي دي، مګر تر اوسه پورې دا نه وه ډاګیزه شوی چې د مصر په اړوند هغوی څه پلانونه لري، د بغداد او دمشق نه په راغلو اطلاعاتو کې ویل کیده چې صلیبیان به ډیر فشار هملته راوړي. ځکه هغوی لا د پخوا څخه په سوریه «شام» کې مسلمان امرأ او رئیسان په شرابو کې ډوب کړي و، خود سلطان زنگي په شتون کې صلیبیانو تر اوسه پورې هلته د نیغ په نیغه د ټکر کولو همت نه شو کولای. خو کله چې صلاح الدین ایوبي دهغوی ستره جنګي بیړۍ د روم په بحیره کې د ټول فوځ سره یوځای غرقه کړه نو تر څنګ ئې عربو هم د سلطان زنگي په مشرۍ د صلیبیانو په هیواد يرغل وروست او د هغوی څخه ئې جزیه واخسته او سولې ته ئې مجبور کړل. په دې جنګ کې زیات شمیر صلیبیان

د سلطان زنگي په ولکه کې د بندیانو په څير راغلي و ، چې په دې ډله کې دهغوی يو شمير سالاران او لوړ پوړي چارواکي هم موجود وو. سلطان زنگي دا بنديان له ځانه سره وساتل ، ځکه چې صليبيانو د مسلمانانو جنگي بنديان شهيدان کړي و. ددې نه اخوا صليبيان په وعده باندې هم نه دريدل او تل به ئې وعدي ماتولې.

که څه هم سلطان ايوبی په دې ډاډمن و چې له هغه اړخه سلطان زنگي د اسلامي امت ساتنه کوي خو بيا ئې هم د خپل فوځ جوړښت ته دوام ورکړ ترڅو د صليبي ځواکونو څخه د فلسطين سيمه بيرته واخلي ، او تر څنگ ئې د عربو ځمکه د کفارو د شر څخه د تل له پاره وژغوري. همدا راز هغه غوښتل د مصر دفاعي سيستم نور هم ورکلك کړي ، خو هغه ته په يوه ځل د حملې کولو او دفاع کولو دواړو له پاره د ډيرزيات فوځ اړتيا وه. په مصر کې په فوځ کې دخلکو درانتوتلو او د فوځي خدمت له پاره دخلکو استخدام کولو پروسه (Process) د سلطان له آنده ډيره کمزورې وه. ددې يو علت دا هم کيداې شو چې د سوډانيانو فوځ له منځه تللې و او دهغې پاته شونو قومندانانو او منصبدارانو په کليو او بانډو کې د سلطان پر خلاف سخت منفي تبليغات پيل کړي و. ددې فوځ ډير کم شمير چارواکو د سلطان سره د وفادارۍ تړون کړې و او بيرته په فوځ کې شامل شوی و. سلطان ايوبی و توانيد چې دغه لږه شميره مصري فوځيان او د سلطان زنگي له اړخه راليږل شوی فوځيان ، ټول سره د يوه منظم فوځ په شکل کې راټول کړي. د مصر خلکو تر اوسه پورې دا فوځ نه و کتلې ، او نه ئې سلطان ايوبی ليدلې و. سلطان ايوبی ددې ميلې د اعلان سره سم خپلو فوځي او نورو لاس لاندې قومندانانو ته لارښوونه کړې وه چې هغوی دې د بهر څخه د راغلو ميلمنو سره وويني ، او د ميني او محبت له لارې دې دهغوی باور ترلاسه کړي او هغوی ته دې دا ډاډگيزه کړي چې دا هر څه ددوی خپل دي او زمونږ د ټولو موخې دا دي چې د خدايې او دهغې د رسول ص د نظام پولي تر لرې لرې پورې وغځوو او هيواد ددې صليبي فتنې څخه د تل له پاره پاک کړو.

د ميلې څخه يوه ورځ دمخه علي بن سفيان ، سلطان ايوبی د عيسايي جاسوسانو د نفوذ د خطر څخه خبر کړې و. هغه ورته وويل «درونده اميره !زه د جاسوسانو څخه ويږه نه لرم. په حقيقت مونږ ته گواښ د خپلو کليمه ويونکو ورونو څخه دې چې غواړي د کفارو دغه تر ځمکې لاندې عمليات برپا ته ورسوي. که چېرې دهغوی ايمان کلك وي نو بيا خو د صليبيانو د جاسوسانو ټول لښکر هم پر مونږ نه شي بريالې کيداې. دمیلې د نندارچپانو تر منځ چې کومې نڅونکې نجونې تر سترگو کيږي دا ټولې د صليبيانو د جال لومې دې چې دېو شمير بي ايمانه مسلمانانو د رانيولو له پاره ئې خپرې کړې خو بيا هم زمونږ شبکې ټولې فعاله او شپه او ورځ د خپلو اطلاعاتو په راتولو کې مشغولې دي»

«خپلو کسانو ته ووايست چې هيڅ يو جاسوس ونه وژني ،» سلطان ايوبی ورته وويل ، «ژوندي ئې را ونيسئ ، ځکه جاسوس د دښمن سترگې او غوږونه وي ، خو مونږ ته ژبه ده. هغوی تاسې ته د هغو خلکو رازونه وائي چې دلته ئې را استولي دي»

دميلې سهار را وخوت ، هغه ميدان ډير پراخه او خپور و ، د ميدان په درې واړو اړخونو کې دنندارچپانو هجوم و. خو هغې لورې ته چې دشگو غونډۍ پرته وي چاته د ورتللو اجازه نه وه ، د جنگ ډول ووهل شو او د آسونو د پښو او اوزونه داسې را پورته شول لکه ستر سيلاب چې را روان وي ، گرد او دورې د اسمان په لور ختلې ، دا د دوه زرو څخه د زياتو سپاهيانو آسونه و ، لمړې آس سپور ميدان ته رانوت ، دا په خپله صلاح الدين ايوبی و. دهغه دواړو خواو ته بيرغچپان و. وروسته ورپسې د سپرو ډله را روانه وه ، په آسونو باندې گلداره څادرونه غړول شوی و. د هر سپور په لاسو کې برچه وه ، د هرې برچې په څرکيدونکې څوکې د رنگينو ټوټو يو کوچنی جنده را څړيده ، د هر سپور په ملا باندې يوه توره را څړول شوی وه ، آسونه په ډيرې دبدبې سره را روان ول، د سپرو غاړې پورته او سينې ټې خپرې وي ، دهغوی پر مخونو باندې يو جلالي اغيزو ، داسې معلوميدل چې دوی د نندارچپانو د هجوم څخه پورته او اعلي و ستر نور خلک دي ، دهغوی دغه شان او شوکت د نندارچپانو ترمنځ چپتيا او د فوځي ډلې رعب را پيدا کړ.

نندارچپان د نيمې دايرې په شکل کې ودریدل ، دهغوی شاته نور نندارچپان په خپلو آسونو سپاره ناست و او بيا د هغوی تر شا اوبن سپاره نندارچپان ول ، ان تردې چې په يوه يوه آس او يوه يوه اوبن تردوو او يادري درې کسانو پورې ناست ول. ددوی تر مخه په يوځای کې شاميانې لگيدلې وي ، په دې ځای کې چوکۍ ايښول شوې وې ، چې د سترو رتبو خاوندان پرې ناست ول ، په دې ناستو خلکو کې تاجران هم وو او د سلطان د حکومت افسران او د ښار او سيدونکي معززين هم. په دوی کې د قاهرې د مساجدو امامانو ته هم دناستې ځای ورکړل شوی و. امامان تر ټولو مخته ناست وو. ځکه چې سلطان ايوبی د مذهبي مشرانو او علماؤ ډير زيات احترام او عزت کاوه. ان تردې چې دهغوی د اجازې پرته کيناسته هم نه. په دې ډله کې د سلطان هغه افسران هم ناست وول چې په انتظاميه کې و خواصل اړيکې ټې د فوځ سره و. سلطان هغوی ته په ځانگړې توگه وييلې و چې ددې مشرانو سره کښينې او دهغوی سره د دوستۍ اړيکې پيدا کړي ، په دې ډله کې «خادم الدين البرق» نومې وگړې هم و. دا د علي بن سفيان نه وروسته دويم کس و چې د سلطان ايوبی د پتو پلانونو او د مملکت او فوځ د هر راز څخه خبر و. دهغه کار همداسې و او دهغه رتبه د سالار په اندازه وه. د جنگ پلانونه او نقشې ټولې دهغه سره وې ، دهغه عمر نژدې څلويښت کاله پوره کيده. هغه د عربو د نارينتوب د ښايست او جلال يو پيکرو و. هغه د ځواکمن جسم خاوند او د روڼ مخ خاوند و.

د البرق سره يوه نجلی ناسته وه. ډيره زياته ښکلې او ښايسته وه ، ځوانه هم وه. د نجلی سره يو سرې هم ناست و چې عمر به ټې شپيته کالو ته رسیده ، هغه د رنگ او لباس له اړخه يو ستر تاجر معلومیده ، البرق څو ځله دهغې نجلی په لور کتلي و ، يو ځل نجلی هم دهغه په لورې وکتل او ورته مسکۍ شوه. بيا ټې دهغه زور سرې په لور وکتل نو دهغې مسکا له منځه ولاړه.

آسونه د نندارچپانو له مخه تير شول او د اوبنانو نوبت را ورسید ، اوبنان ټې هم د آسونو په څير په گلداره څادرونو پوښلي و. د هر سپور په لاسو کې يوه اوږده نيزه وه ، او د هرې نيزې د څوکې څخه لږ لاندې دوه رنگين بيرغونه را څړول شوی و ، په هوا کې ددې بيرغونو رپيدل او پرکيدل ډير ښه برينيدل او ټول

نندارچېبان ئې ځانته متوجه کړي و. د هر سپور په اوږو يو کمانو را ځورنده وه او د اوبن په زین د پاسه د غشو رنگیني خلطي پرتې وي. د سپرو شان څه بل شان و، د آس سپرو په څیر اوبن سپرو هم مخ ته کتل، ان تردې چې خپلې سترگې ئې هم بڼي يا کين لوري ته نه اړولې را اړولې. دا اوبن د هماغه اوبانو په څیر وو چې يو شمير نندارچېبان پرې د نندارې له پاره ناست و. خودفوخې روزنې، فوخي چال او د فوخي سپرو لاندې هغوی څه د بلې نړۍ اوبن معلومیده.

البرق په خپل څنگ کې ناستې نجلۍ ته يو ځل بيا وکتل، اوس نو نجلۍ هم دهغې په سترگو کې سترگې ور وټومبلې، دهغې په سترگو کې داسې جادو و چې البرق په خپل ځان کې هغه د برق د ټکان غوندې محسوس کړ.

دنجلۍ په شونډو باندې د حيا او شرم خدا رابنکاره شوه، خو کله به ئې چې په خپل څنگ کې ناست بوډا ته وکتل نو خندا به ئې په کر کې او نفرت بدله شوه. البرق يوه بنځه هم درلوده، چې څلور اولادونه ئې ترې پيدا شوی و. کيداې شې په دې وخت کې هغه خپله بنځه له ياده ويستلې وي، هغه دنجلۍ سره دومره نژدې ناست و چې دنجلۍ ورېښمين نقاب به د هوا د څپو په واسطه دهغه په سينې لگیده، هغه يو ځل دا نقاب په لاس باندې پورې واوه، نو نجلۍ په شرميدلې توگه ترې معذرت و غوښت، البرق ورته و خندل خو په خوله ئې څه و نه ويل.

داوښانو پسې پياده فوځ را روان و، په هغوی کې د غشي ويشتونکو او تيغ وهونکو ډلې شاملې وي، دهغوی يو ډول تگ، يو ډول وسله او يو ډول لباس په نندارچېبانو همغه ډول اغيز و کړ لکه څنگه چې دسلطان ايوبې راتگ هغوی تر خپل اغيز لاندې راوړي وو. د سپاهيانو په مخونو باندې خونې او ځلا وه، او ډير زيات ډاډه تر سترگو کيدل. دا ټول فوځ نه و، يواځې منتخب ټولي و. دهغوی شاته منجنیقونه و چې توانمنده آسونو راکشول، د منجنیق دهر دلگي تر شا د آسونو گاډۍ وې چې په کې سترې سترې تيرې، يو ډول خټين لوبڼي او نور اړوند شيان بار کړل شوی و، په دوی کې د تيلو په څير کومه ماده هم ايښول شوی و چې د منجنیقونو په واسطه غوڅارول کیده. هر چېرې به چې دا لوبڼې غورځیده هلته به په څو ټوټو باندې ويشل کیده او اور اخستونکې ماده به ئې تر لرې لرې ځايو پورې شيندله، او کله به چې اور لگونکي غشي ورور سيدل نو ټولو ځايو به اور اخسته.

دسلطان ايوبې په قيادت کې دغه سپاره او پياده دلگي، د نيمې دايرې په شکل کې بنکته پورته شول او په ډيره گړندۍ توگه د نندارچېبانو له منځه تر لرې پورې ولاړل، سلطان ايوبې د لارې څخه بيرته راستون شو، دهغه داس تر منځه دبیرغچېبانو آسونه، بڼي، کين او شاته د ساتونکو آسونه او دهغوی وروسته د نائب سالارانو آسونه را روان وو. سلطان خپل آس و دراوه، راتوپ ئې کړ او نندارچېبانو ته ئې په هوا کې د خپل لاس په خوځولو سره سلام کاوه او شاميانې ته دکښينا ستو له پاره ورننوت. هلته ناست ټول خلک پورته شول، سلطان ايوبې ټولو ته سلام وکړ او په خپل ځاي کښينا ست.

سپاره او پياده دلگي ټول مخته ولاړل او د غونډيو شاته ئې ځاي و نيو، ميدان خالي شو، يو آس سپور دخپل آس په ځغاسته هلته را ورسيد، دهغه په يولاس کې د آس قيضه او په بل لاس کې ئې د اوبن رسۍ وه. اوبن هم د آس د منډې سره سم په منډه وهلو سره ځغليده. دميدان په منځ کې آس سپور په خپل آس و دريد، او د آس قيضه ئې پريښوده، او ټوپ ئې کړ د اوبن په شا کښيناست. اوبيا ئې دهغې څخه لاندې پر ځمکه ور ټوپ کړ. څو قدمه ئې د اوبن او آس سره منډه ووهله اوبيا ئې ور ټوپ کړ او په آس سپور شو، د آس او اوبن په منډه کې هيڅ توپير نه ترسترگو کيده. يو ځل بيا هغه د آس د شا څخه د اوبن شا ته ور ټوپ کړ، هغه ډير مخته ولاړ او غائب شو.

خادم الدين البرق لږ څه نبي لورې ته نښکته شو دهغې دخولې او دنجلۍ د سر ترمنځ دوه درې انچه فاصله پاته شوی وه. نجلۍ هغه وکوت، البرق ورته وخنډل، نجلۍ و شرميدله، هغه بوډا دا دواړه په همدې حال کې وکتل. دهغه په هغې زړې ټنډې باندې غونجې نورې هم زياتې شوی.

يو ناڅاپه د غونډيو له منځه هغه د سطلونو په څير دخاورو جوړ شوی لوبڼي چې د آسونو په گاډيو کې بار شوی و، پورته و غورځول شو او بيرته په ميدان کې را پريوتل، لوبڼي به مات شو او تيل به ترې هر لورې ته و شيندل شول. لږ ډير سل داسې لوبڼي ميدان کې را پريوتل او دهغوی څخه راوتلې ماده به نژدې په سل متره مربع ځمکه کې خپره شوی وي، په يوي غونډۍ باندې شپږ کسه غشي ويشتونکې را پيدا شول، هغوی اور بلونکې غشي را وويشتل او په هغه ماده باندې، چې د ماتو لوبڼو په واسطه خپره شوی وه، اور بل ولگيد، دغشود ويشتلو سره سم ټوله سيمه يوه شعله وگرځيده، چې لوړوالې ئې د اس تر گيډې پورې او خپور والې ئې نژدې سل مترو ته رسيده. په همدې وخت کې څلور آس سپرو خپل آسونه په پوره تيزۍ سره را وځغلول، شعلو ته په را رسيدو هغوی آسونه ونه درول، او نه ئې د آسونو د ځغاستې چټکتيا را کمه کړه. ټول په همغه شعلو کې ورننوتل، نندارچپان حيران و چې هغوی به ټول په اور کې لولپه شي خو هغوی په دومره پراخه اور کې هماغسې په ځغاسته ترسترگو کيدل، اخر هغوی ټول د اور څخه سلامت ووتل. نندارچپانو د چک چکوکولو په واسطه هغوی ته شاباسې ووايه، دندارچپانو شور او ځور دومره زيات وو چې تابه ويل آسمان چوي. هلته د دوو سپرو په بڼه اور لږيدلې و. دواړه د ځغليدونکو آسونو څخه په شگو کې را پريوتل او لږ څه په دې شگو کې ورغښتل، او په دې ترتيب ئې د خپلو بڼه اور مړ کړ.

البرق د دې ټولې شورو غوغا او د آس سپرو دکمالاتو د کتلو څخه سترگې اړولې وي او دنجلۍ په لور متوجه و. نجلۍ به هم کله کله دهغې لورې ته کتل او د لږې مسکا وروسته به ئې دهغه زور بوډا په لور وکتل. هغه زور پورته شو او هيڅوک پوه نه شو چې ولې دهغه ځاېه څخه ولاړ. نجلۍ هغه د تللو په وخت کې تر سترگو لاندې څاره. البرق ته دا معلومه وه چې نجلۍ دهغه زور سره راغلې وه. هغه دنجلۍ څخه و پوښتل «ستا پلار چېرې ولاړ.»

«دا زما پلار نه دې» نجلۍ ځواب ورکړ «زما ميره دې»

«میره ! البرق ترې په حیرانتیا سره و پوښتل «ایا دا واده ستا دمور پلار په خوښه شوی دې او که ستا په خوښه ؟»

«نه ! هغه زه اخستې يم ،» نجلی ورته په غمجنه لهجه ځواب ورکړ .

«هغه چېرته ولاړ ؟» البرق ترې و پوښتل .

«هغه خفه شو او ولاړ.» نجلی ځواب ورکړ « هغه ته شک پیدا شو چې زه تا ته د مینې په سترگو گورم .»

«ایا ته رښتیا هم زما سره مینه لرې ؟» البرق ترې په رومانې او عاشقانه بڼه و پوښتل .

دنجلی په شونډو دحیا او شرم خندا راغله ، او په ډیر نرم او از تې وویل «زه ددغه بوډا څخه نوره تنگه يم ، که چېرې چا زه دهغه څخه خلاصه نه کړم نو زه به ځان ووژنم»

هلته په میدان کې پیاده اوسپرو فوځیانو حیرانونکی کمالونه ښوول او د حرب و ضرب مظاهري ئې کولې ، نندارچېانو داسې جنگی مظاهري کله هم نه وي کتلې هغوی یواځې سوډاني فوځ کتلې و چې د خزاني د لوتولو له پاره ترې سپین فیلان جوړ شوی و . دهغوی قومندان به د پادشاهانو په څیر بهر را ووت ، د هغوی سره به که د فوځ کومه ډله وه نو هغه به د بانډو او کلیو له پاره مصیبت گرځیدل ، ان تردې چې دخلکو مالونه به ئې لوتول او حیوانات به ئې را پرانستل او له ځانه سره به ئې بوتلل . که د چا سره به ئې هم دښه نسل آس او یا اوبن وکوت نو په زور به ئې ترې اخیست . دخلکو په زړونو کې دا خبره ناسته وه چې فوځ یواځې او یواځې په رعایا و باندي د ظلم او تیري په خاطر ساتل کیږي . خود سلطان فوځ بلکل بل منگه و . یو خو هغه فوځ و چې د نندارچېانو مخته ئې مظاهري ښوولې او پاته نور فوځ د سلطان د لار ښوونې په مطابق دخلکو تر منځ خپور شوی و . تر څو هغوی دخلکو سره یوځای شی او دهغوی تر منځ دا انگیرنه را پیدا کړې چې فوځیان ستاسې ورونه دي او هم ستاسې څخه دي ، د بداخلاقه او بد تمیزه سپاهیانو له پاره ډیره سخته سزا ټاکل شوی وه .

خادم الدین البرق چې دسلطان ایوبي د جنگي مشورتي شبکې مشر او دهغه د راز ملگرې و دسلطان د لارښوونې اود میلیې د شور و غوغا څخه ئې بلکل اړیکې پرې شوی و . دنجلی څخه یو جادو جوړ او دهغې عقل او ذهن ئې په خپلو لاسو کې اخستې و . هغه په نجلی باندي خپل زړه له لاسه ورکړ . او نجلی هم هغه قبول کړې و . دې کار دواړو لوریو ته څه اسانتیاوي را پیدا کړې . کله چې البرق ورته په کوم ځانته ځای کې د لیدلو کتلو له پاره وویل نو نجلی سمدستي ورته وویل چې هغه خو اخستل شوی وینځه ده او هغه بوډا تر څارنې لاندې نیولې ده . هغه هیڅکله هم هغه له خپلو سترگو نه باسي ، نجلی دا هم وویل چې د بوډا په کور کې څلور نورې ښځې هم شته ، البرق خپله رتبه له یاده ویستلې وه د عشق کونکې ځوان په څیر ئې د لیدنو کتنو له پاره دهغو ځایونو نومونه واخستل چې هلته د اواره ، بدکرچاره او بداخلاقه انسانانو پرته بل هیڅوک نه ورځي . د البرق له اړخه د لیدني د ځایو په اخستل شوو نومونو کې یو ځای ددې نجلی خوښ

شو. دا دښاره بهر د پخوانۍ زمانې يوه کنډروه ، البرق د نجلی سره دا وعده وکړه چې هغه به ئې دهغه بودا
څخه د ازادولو هڅه وکړي.

***** (۳۸)

درېيمه شپه البرق له کوره ووت، هغه به تل د کوره د حاکمانو په څير په دېدبه کې را بيرون کيده ، خو په دې
شپه هغه د غله په څير په پټه د کوره ووت ، اخوا د پخواني وکتل ، او په يوه لوري باندې روان شو. د قاهرې
ښار کې چپه چپتياوه، د فوځي ميلې د پايې ته د رسيدو څخه دوه ورځې تيرې شوی وي. د بيرون څخه راغلي
نندارچپان ټول بيرته خپلو خپلو ځايو ته ستانه شوی و، د سرکاري حکم په اساس موقتي قحبه ځايونه بند
کړل شوی و، د علي بن سفیان شبکې اوس په دې کې مصروف وې چې په ډاگه کړي چې د بهر څخه راغلي
څومره شمير نجونې او نور مشکوک خلک اوس هم په ښار او يا شاوخوا سيمو کې شتون لري ، دمیلې
موخې پوره شوې وې ، يواځې په دوه ورځو کې څلور زره ځوانان په فوځي خدمت کې اخستل شوی و او
د نورو استخدام کول روان وو.

البرق د ښاره څخه بيرون ولاړ ، او دهغې کنډرې په لور روان و چېرې چې ئې د نجلی سره دکتلو وعده کړې
وه. د دښتې د گيدرانو او حيواناتو پرته نور ټول اسمان په ژور خوب ويده و. نجلی البرق ته ويلې و چې
هغه دهغه زاړه وگړي اخستل شوی وينځه او دهغې تر څارنې لاندې بندۍ ده. خوبيا هم البرق په دې هيله
هلته ور روان و چې نجلی به ضرور راځي ، دشوني خطرونو دمخنيوي او د ځان د خوندي ساتلو په خاطر ئې
يو خنجر هم له ځانه سره اخستې و.

ښځه په خپله داسې يو جادو دې چې که چېرې يو ځل په چا وشي نو هغه بيا دهیچا پروا نه کوي ، عقل او
پوهه له هغه سره خداي پامانی کوي. البرق د پاڅه عمر سرې و. خو اوس دهغه څخه يو ناپوهه زلمې جوړ
شوی و. هغه ته په دغه تياره کنډره کې يوه سيورې تر سترگو شو. دا سيورې د سر نه تر پښو پورې په څادر
کې پټ و او د کنډرې په تور تم کې ور جذب شوې و. هغه هم گړندي گړندي گامونه واخستل او کنډرې ته ئې
ځان ور ورساوه. د لويدي دېوال د لارې هغه دننه ورننوت ، مخته ئې يوه تياره خونه راغله ، د چت څخه د
کومې سترې الوتونکې د وزرنو پر پرار را پيدا شو. البرق د هوا تيزه خپه احساس کړه او يو ناڅاپه ئې پرمخ
باندې يوه کلکه خپيره و خوړه. د دې سره يوځای ئې د «چې چې» اوازونه تر غوږو شول ، هغه داسې و پوهيده
چې دا کوم لويې الوتونکې مونږک (شو پرک) دې. چې دهغې پنجو ددې خوله شکولې وه ، کښيناست او په
پښو ښويدو سره يې ځان د خونې څخه بيرون وويست. مخکې يې حويلۍ وه او د حويلۍ شاوخوا ته برنډه
را تاوه وه ، البرق دا فکر هم ونه کړ چې پوه اخستل شوی نجلی چې تل تر څارنې لاندې وي څنگه کولای شي
دې کنډر ته راشي ، خو په برنډې کې د يو چا د قدمونو سوکه اواز هغه متوجه کړ چې دلته څوک شتون لري
هغه دخپل ملابند څخه خنجر راوويست او په لاس کې ئې ونيوه ، دهغه په سر همغه شوپرکان الوتل را
الوتل ، دهغوی د وزرونو د پرپر اواز وبيرونکې غونډې و. البرق سوکه اواز وکړ -- « اصفه» -- نجلی هغه ته

خپل همدا نوم ورنښوولې و. او په ميله کې ئې دا هم ورته وييلې و چې هغه په څه ډول په دغه زور سرې پلورل شوی ده.

«ته راغلي ئې؟» هغه د اصفې اواز واريږي. هغه د برنډې څخه په منډه راغله، او د البرق سره ورغاړې وتله، وي ويل «ستا په خاطر مي خپل ځان په ستر خطر کې اچولې او دلته راغلي يم، زه بايد ډيره ژر بيرته ستنه شم. زاره ته مې په شرابو کې سفوف ورکړي تر څو را بيدار نه شي.»

«ايا ته هغه ته په شرابو کې زهر نه شې ورکولې؟» البرق ترې وپوښتل.

«ما کله څوک نه دې وژلي،» اصفې ورته وويل «ما کله هم دا فکر نه وکړې چې په دې توگه به د يو پردې سرې سره د ليدلو له پاره دغه ويريډونکې کنډرې ته راځم.»

البرق هغه د لاسه ونيوله، يو ناڅاپه د هغه شاته برنډه روښانه شوه. دهغې خونې څخه چې البرق تير شوی و دوه مشالونه راووتل، چې شعلي ئې ډير روني او تيزې وي، البرق اصفه شا ته کړه او په لاس کې ئې خنجر ونيو، ايا دا په دې کنډرو کې اوسيدونکې بدې ارواح گانې دي؟ او يا د نجلۍ په تعقيب پسې دهغې خاوند راغلي دي؟-- البرق لا تر اوسه په همدې فکرونو او پوښتنو کې ډوب و چې يو اواز و غريده، «دواړه ووژنئ»

مشالونه را نژدې شول، دهغې په رڼاو کې البرق او اصفې ته څلور کسان تر سترگو شول، د يوه په لاس کې برچه او د نورو په لاسو کې توري وي. هغوی مشالونه په ځمکه کې ښخ کړل، د کنډر انگړ روښانه شوی و، څلور واړه کسانو د وړو ليوانو په څير د البرق په چاپير کې په گرځيدا شول، اصفه د هغه تر شا وه. د برنډې څخه يو بل اواز راغی، «تر لاسه شول؟ ژوندي ئې مه پريږدئ» دا د نجلۍ د هغه زور ميره اواز و.

اصفه د البرق وروسته وروسته تلله، هغې د قهر او حقارت نه په ډک اواز هغه زاره ته وويلې-- «مخته راشه او ما ووژنه، زه پر تا لعنت وايم، زه په خپله خوښه دلته راغلي يم.»

څلور واړه وسله وال کسان د هغوی چاپير ولاړ وو، د برچې خاوندانو سوکه سوکه خپلې برچې د اصفې په لور وراوږدې کړې او دهغې څوکې ئې دهغې د وجود سره يوځای کړې او ورته ئې وويل، «د مړينې دمخه د برچې څوکې ووينه، خو ستا نه مخته به دا وگړې ستا تر مخه په تړپ تړپ سره و مري دکوم په خاطر چې ته دلته راغلي ئې.»

اصفې ورتوپ کړ او برچې ئې ونيولې، او هغوی ئې تيل وهل او برچې ئې په خپل واک کې واخستې، اصفه د البرق څخه لرې شوه او چلينج ئې ورکړ او وئې ويل-- «راشئ، مخته راشئ، زه وينم چې تاسې به له ما دمخه دا سرې څه ډول ووژنئ.»

البرق خپل خنجر را مخته کړ او دهغې تر مخه شو - خو نجلۍ په هماغه چا وار وکړ چې برچه ئې ترې اخستې وه. هغه سرې شاته و تښتید ، او نورو ملگرو ئې په البرق باندي د يرغل کولو پرځای يواځې خپل ځایونه بدل را بدل کړل ، هغوی کولای شول البرق په ډیره اسانۍ سره له منځه یوسي خو هغوی حمله کول نه غوښتل ، د آصفې چلینج لاپخپل ځای پاته و ، هغې به وار کاوه خو وار به ئې خطا کیده ، البرق په یوه کس په خنجر حمله وکړه نو دوه کسان دهغې شاته راغلل ، آصفه په یوه توپ دهغې شاته شوه دهغې په لاس کې اوږده برچه وه چې د توري مقابله ئې پرې کولای شوه ، خنجر د توري په پرتله هیڅ دې ، زور سرې یوي ډډې ته ولاړ دې او خپل کسان را پاروي ، لږ څه وروسته هغه په آصفې او البرق باندي برید وکړ. خو آصفه په البرق باندي ور پریوته ، البرق به هم ځان د توري د وار څخه په څنگ کاوه او د خپل خنجر په واسطه به ئې د وار کولو هڅې کولې ، خو ډیره په زړه پورې دا وه چې د نجلۍ په دومره حملو کې دهغوی یو کس هم زخمې شوی نه و. د زاړه ملگرو د تیغ وهلو کمال هم وښوده ، خو البرق او آصفې ته معمولې زخم هم پیدا نه شو ان تردې چې په دې دومره غورځو پرځو کې گریډلي هم نه و. په همدې وخت کې زاړه وویل « صبر وکړئ » -- او جنگ ودرید .

زه نه غواړم چې داسې یوه بې وفا نجلۍ په کور کې و ساتم. زاړه وویل « ماته دا نه وه معلوم چې دا دومره زړه وره او بهادره ده ، که چېرې زه دا په زور سره کورته یوسم هم ، نو ویریرم چې مابه ووژني.»

«زه به تاته ددې پوره قیمت درکړم» البرق ورته وویل «وايه ، تادا په څومره رانیولې ده»

زاړه خپل لاس ور اوږود کړ او د البرق سره ئې لاس ورکړ او وئې ویل «له ماسره د دولت کمښت نه شته ، زه دا نجلۍ تاته درېښم ، هغه له تاسره دومره مینه لري چې ستا په خاطر د خپلو ټولو په مقابل کې و جنگیده ، زه دا نجلۍ په دې خاطر هم تاته در حواله کوم چې دا د جنگجویانو د نسل څخه ده ، زه یو تاجر او سوداگريم ، او داستاپه څیرد کوم جنگجو په کور کې ښه ښکار یږي. دریم علت ئې دادې چې ته د سلطان ایوبی د حکومت حاکم ئې او زه د سلطان وفاداره او مرید یم. زه تا نه خفه کوم. ولاړ شه ، ما هغې ته طلاق ورکړل او هغه مې تاته حلاله کړه ، ... ځی دوستانو ! دوی ځانته پریردئ ،» هغوی خپل مشالونه واخستل او ولاړل .

د ډیرې حیرانتیا څخه د البرق تر پښو لاندې ځمکه و ښویده ، هغه نه پوهیده چې دا څه وشول ، هغه دا کار دهغه زاړه فریب و گمانه ، هغه ته دا گواښ تر سترگو کیده چې دا خلک به لاره کې کمین نیسي او دوی دواړه به له منځه وړي ، د آصفې په لاس کې برچه وه هغه هم ترې البرق واخسته ، او د لږڅه وخت وروسته دوی هم ددې کنډرې څخه ووتل . هغوی خپل شاوخوا او گردچاپیره وکتل او د گړندېو گړندېو گامونوپه اخستلو سره ئې د خپل کور په لور مخه کړه. که لږ شاتته اواز به ئې هم واورید سمدستی به دریده او مخ به ئې اړ او ، په دې توره تیاره کې به ئې هرې لورې ته د کتلو هڅه کوله ، خو کله چې په ښار کې ورننوتل نو لږڅه آرام ئې احساس کړ. آصفه ودریده او خپل لاس ئې د البرق په غاړه کې ور واچاوه او ورڅخه ئې وپوښتل. «ته پرما باندي باوري ئې او که نه؟» البرق هغه د سيني سره یوځای کړه. هغه دومره زیات د خپلو احساساتو د غلبې

لاندې راغلي و چې خبره ئې هم و نه شوه کولای. نجلی هغه بې پیسو او بې قیمتته اخیستې و. هغه ته اوس دا مالومات وشو چې نجلی په کوم لیونتوب سره دهغه سره مینه لري او څومره بهادره او زړه وره ده. په حقیقت کې هغه د نجلی په بنایست باندې څاریده. دهغه خپله بنځه دهغه هم عمره و، د آصفې په کتلو سره هغه محسوس کړه چې نوره هغه بنځه دهغې دکار نه ده. په هغه وخت کې به چې کله هم بنځې پلورل کیدې نو دکور بنځې هیڅ حیثیت نه درلود، په یوه وخت کې څلور بنځې خو هر نارینه د خپل ځان حق گانه، خود شتمنیو خاوندانو به دڅلورو بنځونه علاوه دوه درې بنکلی او بنایسته نجونې د نکاح پرته هم ساتلې. مسلمان حاکمان او امران د بنځو له لاسه تباہ شوی دي، دهغوی ترمنځ دا هم رواج و چې د یوه سرې بنځې به دځاوند د خوشحالولو په خاطر د بنایسته نجونو لټه کوله او خپلو مړنو ته به ئې هغوی د تحفې په څیر وړاندې کولې.

البرق چې کله آصفه له خپله ځانه سره یوځای کورته را ننویستله، نو دکور ټول لوي او واړه بیده و. سهار چې کله دهغې بنځې د خپل میړه په پالنگ باندې دومره بنکلی نجلی وکتله، نو هغې ته دا احساس هم ونه شو چې دهغې په سر مصیبت را پریوتې دي. بلکه هغه خوشحاله شوه چې دهغې بنایسته میړه ته دومره بنکلی نجلی تر لاسه شوی ده. دهغې په راتلو سره دده له سره لږ څه بار کم شوی و. د البرق حیثیت داسې و چې هغه داسې یوه بنځه او یا یوه وینځه له ځانه سره ساتلای شوه.

صلاح الدین ایوبی غوښتل مسلمانان د بنځو څخه او بنځې د مسلمانانو څخه ازادې کړي، هغه غوښتل چې د یوه خاوند او یوې بنځې حکم جاري کړي. خولا تراوسه هغه نه غوښتل چې هر امیر او هر حاکم د خپل ځان دښمن وگرځوي، ځکه دهغوی هر یوه ئې څو څو نجونې په خپلو کورونو کې ساتلې وې، د بنځو اخیستونکې هم همدا خلک و. دهمدوی په کومک سره به بنځې په عامو بازارونو کې لیلام کیدلې، د بنځو د تښتولو پېښې به را منځ ته کیدې. خلک به پرې وژل کیدل، او وینې به په کې تویدې، او دا د امر او حاکمانو د بنځو د بندگۍ پایلې وې چې عیسایانو او یهودانو د نجونو په واسطه د اسلامي سلطنت په جرړو کې زهر ور غورځولې و. ددې نه علاوه سلطان ایوبی دې احساس هم اندېښمن کړې و چې یو وخت همدا بنځې د نارینه و سره اوږه په اوږه د کفارو پر خلاف جنگیدلې او په جهاد کې د نارینه و له پاره نیمائې ځواک همدوی جوړاوه خون دوی د نارینه و د تفریح او عیاشۍ وسیله گرځیدلې دي، ددې زیان یواځې دا نه شو چې د ولس نیمائې ځواک له منځه ولاړ بلکه د بنځو څخه داسې یوه نشه اې توکې جوړ شو چې د ولس او قوم نارینتوب ئې له منځه یوړ.

سلطان ایوبی غوښتل د بنځو عظمت اوستروالې بیرته په ځای کړي. هغه یو پلان تر لاس لاندې و نیو چې دهغې له مخې ئې ناواده شوی نجونې په فوځ کې استخدام کول غوښتل، ددې امر لاندې حرم سرا یونه هم خالی کیدای شو خوداسې احکام هغه هغه وخت نافذولې شول چې د سلطنت خلافت یا امارت دهغه په لاس کې وې. دا ډیره ستونزمنه خبره وه. دهغه په دښمنانو کې د پردې پر ځای د خپلو شمیر ډیر زیات و. او هغه په دې پوهیده چې په قوم کې د ایمان پلورونکو شمیره ورځ په ورځ زیاتېږي. هغه په دې نه پوهیده چې دهغې

د راز يو ملگرې او د حکومت د رازونو ساتونکې ، خادم الدين البرق ، هم يوه ځوانه نېکلي نجلۍ خپل انگرې ته را نويسې ده . او دا نجلۍ دهغه په اعصابو باندې داسې سپره ده چې هغه ئې اوس د سلطنت د دندو د اجرا کولو څخه هم بې پروا کړې دي .

په فوځي ميله کې د مصر خلک د سلطان ايوبي د ځواکمنۍ څخه اغيزمن شوي نه و بلکه دهغه فوځ ئې د مصر اسلامي فوځ و انگيرنه او دهمغې څخه ئې اغيز واخست . پخپله سلطان ايوبي تقرير کونکې حاکم نه و . خو په هغې ورځ ئې دخلکو دومره ستري ټولني ته خپله وينا کول اړين و گڼل ، هغه وويل چې دا فوځ د قوم د عصمتونو ساتونکې او د اسلام پاسبان دي ، هغه د صليبانو موخې په پوره تفصيل سره بيان کړې او مصريانو ته ئې وويل ، چې په عربو کې د مسلمانو امراو په عيش او عشرت کې ډويديو صليبانوته دا فرصت ورکړ چې دلته هم د مسلمانانو ژوند او ارام له منځه يوسي . هغوی د مسلمانانو قافلي لوتوي ، د مسلمانانو نجونې تېستوي او بې ابرو کوي يې او بيا ئې پلورې سلطان ايوبي خلک د قومي جذبې څخه خبر کړل او ورته ئې ويل ، چې تاسې په فوځ کې را ننوځئ او دخپلو لوند عصمت او د اسلام د عظمت ساتنه وکړئ . د سلطان په وينا کې جوش او جذبه وه ، او دومره اغيز په کې و چې په خلکو کې ئې گونگوسي را پيدا کړل . او دهمغې ورځې څخه را په دېخوا ځوانانو په فوځي خدمت کې د گډون له پاره خپل ځانونه را مخته کړل .

تر لسو ورځو پورې فوځ ته د نوور اتلونکو شميره تر شپږو زرو پورې ورسیده ، چې په دې ډله کې لږو ډيرو يونيم زر ځوانانو خپل اوبان هم له ځانه سره راوړي و او تر زرو پورې ځوانانو خپل آسونه او چرې هم راوړې وې . سلطان هغوی ته د ځناورو بدله هملته ورکړه او په فوځ کې ئې دهغوی د روزنې کار پيل کړ .

دميلې څخه درې مياشتې وروسته :

د سلطان په فوځ کې درې ډوله جرائم زيادېدنه و موند . غلا ، جواړي او د شپې ناسوبوب . دا جرائم ددې له مخې هم په هغوی کې شتون درلود خو دومره زيات نه . د فوځي ميلې وروسته دا جرائم د وبا د ناروغتيا په څير خپاره شول ، ددې درې واړو بنسټ جواړي (قمار) وه . غلا هم د همغې پورې تړلې وه ، يو سپاهي به دبل څخه يو څه راپټول او بازار کې به ئې پلورل ، خو يوه شپه د فوځ درې آسونه ورک شول ، د سپرو او سپاهيانو شميره پوره وه ، هيڅوک ناسوبه هم نه و ، که چېرې دازيان کم و گڼل شي نو بله ورځ به لس آسونه غلا کړل شي ، راپور تر لور پورې چارواکو پورې ورسيد . هغوی فوځيانو ته گواښ وکړ او د سزا څخه ئې وويړول ، د خدای څخه ئې وويړول خو بيا هم په دې جرائم کې زيادېدنه راته .

يوه شپه يو سپاهي ونيول شو . هغه د کومه څاپه څخه پنډغالي ته را ستنيده ، ددې څخه مخته شپو کې به ناسوب سپاهيان پټه پټه د ساتونکو څخه وتل او بيرته به خوندي را ستنيدل . خودا سپاهي نيغ په نيغه را روان و . ساتونکې وکوت او هغه ته ئې د دريدو اواز ورکړ . سپاهي ودرید او پر ځمکه را پريووت ، ساتونکې وکتل چې هغه په وينو ککړ دي ، را پورته ئې کړ او خپل منصبدار ته ئې يور دهغې په زخمونو يې

ملهم پتی. کنبیښولې خو هغه ژوندې پاته نه شو. د مړینې د مخه یې ویلي و چې هغه خپل یو بل ملگرې سپاهي وژلې، او د هغه لاش ئې د پنډه غالي څخه نژدې نیم میل لرې په یوه خیمه کې اچولې. د هغه دوینا له مخې هلته درې خیمې وې، دا خلک کوچبان و دهغوی سره ښایسته او ښکلې نجونې وې، هغوی به دا نجونې فوځیاتو ته وربښولې، د شپې به سپاهیان هلته ورتلل، او ددوی په بلنه به نورو هم دخپلې عیاشۍ په لور هلته مخه کوله.

دا کوچبان ډوله خلک یواځې عصمت پلورونکی نه و، بلکه دهغوی هرې ښځې به خپل فوځي ملگرې ته دا ډاډ ورکاوه چې «هغه د هغه په مینه او محبت باندې ځان څاروي، او له هغه سره به واده کوي» خو وروستيو څیړنو وښووله، چې هغوی د سپاهیانو ترمنځ رقابت را پیدا کړې و، او د همدې رقابت پایلې وې چې دغه دواړه سپاهیان د کوچې ډوله عصمت پلورونکو په خیمې کې لاس او گریوان شوی و، یو ووژل شو او بل زخمې بیرته راستون شو او د راپورد ورکولو وروسته ومړ.

د بل سپاهي د لاش د راوستلو له پاره ئې هلته عسکر ورواستول، د هغوی سره دهغوی دلگې مشر هم و، هغه زخمې عسکر ورته د هغه ځای لاره او ادرس وربښولې و، هلته په ور رسیدو سره ئې وکتل چې د سپاهي لاش پروت دې خو خیمې نه شته، هلته نښو نښانو دا ښووله چې خیمې ددې ځایه څخه ویستل شوی دي، د شپې له خوا دهغوی پلټنه شونې نه وه، د سپاهي لاش ئې را پورته کړ او راتې وست، سلطان ایوبی ته هم ددې پیښې را پور ورکړل شو. او دا هم ورته وویل شو چې په فوځ کې جرائم زیاتیرې، او درې آسونه هم غلا شوی دي. سلطان ایوبی سمدستي علي بن سفیان را وغوښت او ورته ئې وویل چې هغه دې د سپاهیانو په لباس کې دخپلې شبکې خلک په فوځ کې ورننه باسي او دا دې ډاگیزه کړي چې ولې په فوځ کې جرائم زیاتیرې، په دې لړ کې سلطان ایوبی البرق ته هم همدا ډول یو حکم وکړ.

د سلطان ددې «ولې» ځواب په ښار کې شتون درلود. تر هغه ځایه چې د علي بن سفیان د شبکې د غړو ور رسیدل شوني ول، هغوی هلته ځانونه ور ورسول، هلته یو ډیر سترکلي ډوله کور و، هلته د مصریانو یو کور نه بلکه زیاتې کورنۍ اوسیدلې، په ښار کې ددې کور او دهغې د اوسیدونکو ډیر زیات عزت کیده، ځکه چې دلته به خیرات ویشل کیده، بې وزلو ته به مالي بسپنه ورکول کیده، په فوځي میله کې ددې کورنۍ غړو سلطان ایوبی ته د هغې د فوځ په خاطر د اشرفیو دوه کڅورې ورکړې وې. دا د سوداگرو کورنۍ وه. مصر ته د سلطان ایوبی د راتلو تر مخه به دا ځای د سوډاني فوځ د لوړو رتبو د خاوندانو او د انتظاميې د غړو او د حاکمانو میلمستون و، سلطان ایوبی سوډانیان له منځه یوړل، نو دا کورنۍ د سلطنت سره وفاداره پاته شوه او په دې توگه د سلطان ایوبی وفاداره هم شول.

په هغه ورځ چې سلطان ایوبی البرق او علي بن سفیان ته حکم ورکړ چې هغوی دې په فوځ کې د جرائمود وبا د خپریدو علتونه معلوم کړي نو دهغې څخه یوه شپه مخته ددې کور په یوه خونه کې لس دولس کسان ناست و، د شرابو پیالې څرخیدلې، خوني ته یو زوړ سړې را ننوت، دهغه د راننوتلو سره سم ټول خلک و

دریدل ، دهغه سره یوه ډیره بنکلی نجلۍ هم ملگرې وه چې نیمائې مخ ئې په نقاب کې پټ شوی و ، خوني ته د رانتوتلو سره سم هغوی د خونې دره بنده کړه ، نجلۍ نقاب لرې کړ او دهغه زاړه ترڅنگ کښیناسته ،

« پرون د مصر امیر ته خبر ورکړل شوی چې په فوځ کې جواري او بدکاری ډیر نبت موندلې » زاړه وویل « زمونږه اوسنۍ ناسته ډیره مهمه ده ، امیر د فوځ په منځ کې د استخباراتو د شبکې غړي په فوځي لباس کې ور داخل کړي دي ، مونږ باید د استخباراتو دا کار ناکامه کړو ، همدا راز یو نوي رارسیدلې خبر ډیر زیات هیله پیدا کونکې دې ، او هغه دا چې دوه مصري عسکرو د یوې ښځې په سر په خپلو منځو کې نښته کړې او یو بل ئې سره وژلي دي . دا زمونږ د بریاو لمرې پړاو دې »

« په درې میاشتو کې یواځې یو مسلمان سپاهي بل وژلي او په خپله هم وژل شوې دې » یوه سړې دهغه زاړه خبره غوڅه کړه او ترې وئې پوښتل « د بریاو دا بهیر ډیر سست دې ، بریا هغې ته وائې چې د سلطان ایوبي یونائب سالار پخپله خپل سالار ووژني . »

« زه بریا هغه ته وایم چې یو سالار یا نائب سالار پخپله صلاح الدین ایوبي ووژني ، » زاړه ورته وویل « ما ته معلومه ده چې که زر کسه سپاهیان هم ووژل شي نو بیا هم کوم ځانگړې توپیر نه ترې را پیدا کیږي ، مونږ خود ایوبي د وژلو پلان په سر کې لرو ، تاسې ټولو ته به د تیر کال دواړه پیښې په یاد وي ، چې په ساحل کې په سلطان ایوبي باندې غشې ور وویشتل شو خو خطا ولاړ ، دروم څخه خلک راغلل هغوی هم ناکامه شول او ټول له منځه ولاړل او دهغوی د ډلې څخه یو بدبخته لا مسلمان هم شو . ددې ټولو څخه څه مقصد اخستلای شو؟ یواځې دا چې د سلطان وژل دومره اسانه کار نه دې لکه څومره ئې چې زمونږ یو شمیر خلک گڼي ، دا هم کیدای شي چې ایوبي ووژل شي خو دهغه ځای ناستې دهغه څخه نور هم سخت مسلمان وي ، په دې خاطر دا تگلاره ډیره غوره ده چې دهغوی فوځونه په داسې بنکلی لار د تباهی کندی ته ور وغورځوی په کومې لار چې د صلیب پالونکو د بغداد او دمشق مسلمان حکمرانان او امران ور روان کړي دي .

« د صلیب د پالونکو او سوډانیانو د ماتې نژدې یو کال تیر شو » یوه ورته وویل « تاسې په دغه یوه کال کې څه کړي دي ؟... »

درونده ! ته په ډیره اوږده لاره روان ئې . ددوه کسانو وژل ډیر اړین دي ، لمرې ایوبي او دویم علي بن سفیان «

« که چېرې علي بن سفیان له منځه یوسو نو ایوبي به وروند او کون شي » یوه ورته اواز کړ .

« ما هغه سترگې تر لاسه کړي دې چې د سلطان ایوبي د سینې هر راز کتلای شي ، » زاړه ورته وویل ، او دهغې نجلۍ په شا ئې لاس را کش کړ چې ترڅنگ ئې ناسته وه . زاړه وویل « دا دي هغه سترگې - وویښی ، وویښی چې په دې سترگو کې څه ډول جادو شتون لري ، تاسو ټولو به د صلاح الدین ایوبي د یوه حاکم خادم الدین البرق نوم اوریدلې وي ، او ستاسې څخه به ځینو هغه کتلې هم وي ، یواځې دوه کسان دې چې د

صلاح الدين ايوبى د سينې رازونه كتلاې شي ، يو علي او بل البرق. د علي بن سفيان وژل به هسې ناپوهي وي ، ما چې په كومه توگه په البرق قبضه كړې ده نو په همدې ترتيب به ئې په علي هم وكړم.»

«ايا البرق ستا په قبضه كې راغلي دي ؟» يوه ترې وپوښتل.

«هو !» زاړه د نجلۍ په وريښمي وينستانو لاس را ښكود او وئې ويل «ما هغه په دغه زنځيرونو كې ښكيل كړې دي. ماتاسو ټول د يو څو نورو خبرو تر څنگ ددې زيرې په خاطر هم رابللې واست. مونږ بايد ډيره ژر خپله ناسته پائې ته ورسوو ، ځكه زمونږ د ټولو په يوه ځاې كې ناسته او را ټوليدل دمصلحت نه لري دي. تاسې ټول به دا نجلۍ وپيژنئ ، زه هيله مند نه وم چې دا به په دومره زيركتيا او استاذۍ سره دا ډرامه مخته بوځي ، دا د خپل عمر له اړخه هم خامه ده ، زه د تير يوه كال راهيسې د همداسې يوې موقع په لټه كې وم چې علي بن سفيان يا البرق او يا دواړه په دې جال كې را ونخلووم ، خو ما ورسره هيچرې هم ونه كتل ځكه مانه غوښتل چې هغوى ما وپيژني ، له بله اړخه سلطان ټول فوځي حكام د ښاره بيرون ساتي ، خو كله چې هغه د فوځي ميلې اعلان وكړ ، او ماته ډاگيزه شوه چې هغه خپل فوځي قومندانان ، سالاران او نور لوړ پوړو چارواكو ته لارښونه كړي چې هغوى دې په دې ميله كې د ښاريانو تر منځ كښيني او دهغوى تر منځ دې د فوځ رعب نه ، بلكه باور پيدا كړي ، ماته علي بن سفيان هيچرې هم تر سترگو نه شو ، ما دا نجلۍ هم له ځانه سره هلته وړې وه. البرق را ته تر سترگو شو دهغه تر څنگ دوه كرسۍ خالي وي ، ما نجلۍ دهغې تر څنگ په خالي چوكۍ كې كښينوله ، هغه ته مې د نهو لسو مياشتو راهيسې همدا استادي ښووله ، زه ئې خپل زوړ ميره او خپل ځان ئې پلورل شوى مظلومه نجلۍ و ښووله ، او د البرق په خير مؤمن ئې په خپلې ښكلا كې را و نغاړه ، د ليدلو كتلو ځاې و ټاكل شو ، ما هغې ته وويلې چې هلته په كنډر كې به كوم ډول ډرامه لوبوي ، نجلۍ كنډر ته ولاړه ، زه هم هلته د څلورو نور كسانو سره هملته ناست وم. دهغې ډلې څخه دوه كسان اوس همدلته شتون لري او پاته دوه نور ئې تاسې نه پيژنئ ، هغوى هم زمونږ د ډلې وگړي دي.

دې نجلۍ البرق ته ثابته كړه چې هغه پرې خپل ځان څاروي ، زمونږ څلورو واړو ملگرو په البرق او دې نجلۍ باندې د تورو او نيزو حملې وكړې ، پر هغوى ئې د برچې درانه وارونه وكړل او دا ډرامه دومره ښه ترتيب شوى وه چې دريښتونې حال څخه ئې لږ څه توپير هم نه درلود. دهغې بې عقله په ذهن كې داهم را نه غلل چې د تورو او برچو دومره گذارونو وشول خو څوك په كې گريدلې هم نه و. ما ددې خبرې په ويلو سره دا لوبه پائې ته ورسوله ، چې دا نجلۍ دومره بهادره ده چې دېوه زړه وړ او بهادر تر څنگ ښه ښكاري ، ما پرې خپله خوښي و ښووله او هغه مې البرق ته ورحواله كړه»

ما هغه ته خپل نوم آصفه و ښوولې دې «نجلۍ وويل --»زه حيرانه يم چې ددومره پوخ عمر حاكم په دومره اسانۍ سره زما په جال كې څنگه ژر را وښت ، ما اوس هغه د شرابو سره عادي كړې دي ، پخوا تردې هغه هيڅكله هم شراب نه وڅښلې ، لمړۍ ښځه ئې هم په هماغه كور كې اوسيدلې ، كوچنيان هم لري خو داسې

برينبې چې هغوی ئې ټول له ياده ويستلې وي ، -- نجلۍ غونډې ته ټول تفصيل بيان کړ ، چې هغې دکومو کومو لارو څخه د سلطان ايوبي ددغه ځانگړې باوري مشاور عقل په خپل موټې کې نيولې دې.»

«په دغه تيرو درې مياشتو کې دغې نجلۍ ماته د صلاح الدين ايوبي ډير مهم او ارزښتناکه رازونه را رسولې دي.» زاره وويل «سلطان ايوبي ډير زيات فوځ روزي. دهغوی د ډلې څخه به تر نيمايې په مصر کې پريږدي. او پاته نيمايې به د خپلې قومندې لاندې د عيسايي پادشاهانو پر خلاف د جنگ له پاره له ځانه سره وړي ، دهغې سترگې په بيت المقدس باندې لگيږي. خو هغه راز چې دې نجلۍ د البرق څخه را خيستې دې هغه دادې چې سلطان به تر ټولو دمخه خپل مسلمان حکمرانان او د سيمو حاکمانو يو له بله سره را نژدې کوي ، دهغوی يووالي د صليب پالونکو دومره لرې کړي دي لکه څنگه چې البرق مونږ په خپل موټې کې اخستې دې.

«نو ايا مونږ دا ومنو چې البرق اوس زمونږ د ډلې غړې دې؟» يوه سړي ترې وپوښتل.

«نه!» زاره ځواب ورکړ، « هغه په ريښتوني توگه د ايوبي وفاداره دې ، خو اوس هغه همغومره د نجلۍ وفاداره هم دې، د نجلۍ د سلطان ، قوم او د اسلام د وفادارۍ خبره همداسې کوي چې البرق هغه د قوم ځان څارونکې لور گڼي، ددې نجلۍ د بنيايست او ځوانۍ د جادو اغيز جدا شې دې. مونږ نه شو کولاي البرق دخپلو ځانو سره را يوځاي کړو. او دې ته به اړتيا څه وي ؟ هغه خو په مکمله توگه زمونږ په لاسو کې لوبېږي.»

«سلطان ايوبي دنور څه کولو اراده لري؟» ددې ډلې يوه غړي ترې وپوښتل.

«دهغه په ذهن کې ستر او خپور اسلامي سلطنت دې.» زاره ورته وويل « هغه غواړي د صليب په سلطنت کې د اسلام بيرغ پورته کړي او دهمدې له پاره خپل پلانونه جوړوي ، زمونږ د هغو جاسوسانو د بي کاره کولو او نيولو په خاطر ، چې د سمندر دهغې لورې څخه راغلي دي ، سلطان ايوبي د علي بن سفيان تر څارنې لاندې يوي سترې شبکې ته دنده سپارلې ده ، د البرق څخه د ترلاسه شوو مالوماتو له مخې هغه د سرتيرو يو ځانگړې لښکر تيار کړې تر څو هغوی صليبي هيوادونو ته وليږي او هلته ترې د څارکښۍ او تخريب کارۍ کار واخلي ، دې فوځ ته ئې روزنه هم پيل کړې ده. د سلطان ايوبي منصوبې او پلانونه ډير خطرناکه دي ، دهمدې پلانونو د پلې کولو له پاره هغه د فوځي ميلې تر نامه لاندې لوبه جوړه کړه، او نژدې شپږزره کسان ئې فوځ کې استخدام کړل ، او دا لړۍ لا تراوسه پورې روانه ده ، په دې خلکو کې سوډانيان هم شتون لري ، ماته چې له پورته څخه څه لارښوونې شوي دي ، هغه همدا دي چې د ايوبي په فوځ کې د بدکارۍ ناروغتيا خپره کړئ ، اودهغې طريقه داده چې دهغوی په زړونو کې دښځو سره د محبت او د جوارۍ سره مينه ورزياته کړئ.»

زاره وويل چې هغه د فوخي ميلې څخه سمدستي وروسته په فوځ کې د خلکو د ورننويستلو کار پيل کړې دې. او هغوی هم په ډيره بڼه توگه په فوځ کې جواړي رواج او خپره کړې ده، جواړي او بڼه دواړه داسې شيان دي چې انسان د غلا او وژلو پورې را کارې.

هغه دويمه طريقه دا وښووله، چې عصمت پلورونکو بڼخوته د بڼې روزنې د ورکولو وروسته ئې هغوی د فوخي پند غالي په شاوخوا کې پرې ايښي دي، خو هغوی هيڅکله هم دا نه وائې چې هغوی ځان پلورونکې دي. هغوی د سلطان سپاهيان د بدکارۍ سره دعادي کولو تر څنگ د هغوی تر منځ رقابت هم را پيدا کړې دې. زارې ورته زياته کړه «دهغوی بريا تيره ورځ مخته راغله، هلته چې دوه سپاهيان په يوه وخت د يوي بڼخې څيمې ته ورغلل، دواړه په خپلو منځو کې وښتله او يوبل ئې ډير سخت زخمي کړ، يو څيمې په منځ کې ومړ او د بل په هکله مالومات راغلي چې هغه پند غالي ته په وررسيدو سره هملته ومړ... دا راپور تر سلطان ايوبي پورې ور رسيدلې دې. هغه علي بن سفيان او البرق ته حکم کړې چې د فوځيانو تر منځ خپل استخباراتي کسانو ته دنده ورکړي او دا معلومه کړي چې جواړي، غلا، زنا او بدکاري ولې ورځ په ورځ ډيرښت مومي، په دې خاطر تاسې ټول د ټولو هغو بڼخو څخه چې په دې کار کې مصروفې دي غوښتنه وکړئ چې فوخي پند غالو ته نژدې رانښي.

په دې غونډه کې دا هم وويل شول چې د آصفې اصلي نوم بل څه دې، هره پنځمه او شپږمه ورځ دغه زارې ته هغه رازونه او اطلاعات را رسوي چې د البرق څخه ئې تر لاسه کوي، کومه شپه چې د هغې د را وتلو پروگرام وي نو هغه البرق ته په شرابو کې يو ځانگړې ډول سفوف ورگډوي او ورکوي ئې. د هغې د اغيز له مخې هغه ان تر سهاره پورې خپلې سترگې نه شي پرانستلې، په غونډه کې دا هم ډاگيزه شوه چې د مصر په زياتو کليو، بانډو او بناونو کې قحبه ځاپونه، او د جواړۍ مرکزونه جوړ کړل شوي دي، چې بڼه پايلې ئې را تر مخه کيږي. روزل شوي نجونې او بڼخې د لوړو لوړو کورنيو ځوانان د بدکارۍ په لور را اړوي، اوس دا هڅه بايد وکړل شي چې په مسلمانو نجونو کې هم د بې حيايي او بدکارې ميلان را پيدا شي.

دا غونډه چې د جاسوسانو ډيره پټه غونډه وه، پائې ته ورسیده، هغوی ټول يوځای بهر ته را وانه وتل، بهر به يو سړې ولاړ نو بل به څو دقيقې وروسته دهغې پسې راوت، زور هم ولاړ، يواځې آصفه او يوبل سړې پاته شول، آصفې په نقاب کې خپل مخ پټ کړ او دهماغه پاته شوی سړې سره روانه شوه.

***** (۳۹)

البرق آصفه په يوراز کې پرې ايښې وه، هغه تر اوسه پورې چاته نه وويلې چې هغه دويم واده هم کړې دې، که څه هم دويم واده کول کومه د عيب خبره هم نه وه خو هغه ويريده چې دوستان به ورسره ټوکې ټکالې وکړي او ورته به وايي چې دومره وخت دې د يوي بڼخې سره تير کړ او اخر دې د څلويښت کلنۍ په عمر کې د يوي ځوانې نجلۍ سره واده وکړ، خو دا راز تر ډيره وخته پورې راز پاته نه شو.

علي بن سفیان په ښار او د فوځي پنډغالي په چاپیریال کې د خپلې څارکښۍ د شبکې جال خپور کړې و. هغه ته دا خبرونه را رسیدل چې د فوځي میلې د تر سره کولو وروسته په ښار کې د جوارۍ او بدکاری ځاپونه ورځ په ورځ زیاتېږي. یوه ورځ د شبکې یوه غړي علي بن سفیان ته دا راپور هم ورکړ چې په تیرو درې میاشتو کې هغه څلور ځله کتلي چې دخادم الدین البرق دکوره څخه ، د شپې هغه وخت چې ټول په خواږه خوب پراته وي ، یوه ښځه چې په تورخادر کې ئې ځان را نغاړلې وي را وځي ، هغه چې لږه لږې ولاړه شي نو یو سړي ورسره یوځای کیږي ، اطلاعاتي مامور وویل چې دوه ځله ئې همداسې کتلي خو دریم ځل د هغې ښځې پسې وروسته ولاړ هغه ددې سړي سره یوځای یوه کورته ورننوته ، او د څه ډیر ځنډ وروسته بیرته را ووته او دهمغه سړي سره بیرته را ستنه شوه.

هغه مامور دا هم وویل چې هغه همدا ښځه تیره شپه هم دکوره د وتلو سره سم تر تعقیب لاندې و نیوله ، هماغه کورته ورننوته ، مامور وائې چې هغه په خپله د هغه کور څخه لږې په یوه ځای کې پټ کښیناست ، د لږ څه ځنډ وروسته دوی را ووتل او دښار په لورې رهي شول او هلته په یو ستر کور کې ورننوتل ، د ډیر وخت د تیریدو وروسته دهمدې کور څخه د یو یو کس په راوتلو سره نژدې یولس کسان له هغه ځایه را ووتل. او په اخره کې همدا ښځه د یوه سړي سره هم را ووتله ، مامور هم د تیاري څخه په گټې اخستلو سره دوی تر تعقیب لاندې و نیول. د البرق د کوره څخه لږ څه لږې هغه سړې بلې لورې ته ولاړ او ښځه د البرق په کور کې ورننوتله.

د اطلاعاتو دغه مامور د البرق په څیر د یوه مسؤل اولور پورې چارواکې په هکله دداسې خبرې کولو جرأت هم نه شو کولای ، خود علي بن سفیان لارښوونې او احکام ډیر سخت و ، هغه دخپلې شبکې ، غړو ، خبر راوړونکو او ټولو جاسوسانو ته ویلي و چې که چېرې د سلطان ایوبی په کوم حرکت باندې هم شکمن شي نود هغې په هکله دې هم ورته راپور ورکړي ، په دې هکله دې د هیچا د رتبې او ستروالي لحاظ نه کوي ، هر چېرې ئې چې هر ډول شک تر سترگو شي ، که څه هم ډیر معمولي او لږ وي باید علي بن سفیان ته ئې تفصیل ورکړل شي ، دا د جاسوسې روزنې د سبق یوه برخه وه ځکه د څارکښۍ د شبکې بریالیتوب د همداسې حرکتونو او خبرو په بنسټ ، چې ډیر خلک ئې بې معنا گڼي او له نظره ئې غورځوي ، ترلاسه کیږي .

هغه څه چې د اطلاعاتو دې مامور څلور ځله مشاهده کړي و ، هغه د علي بن سفیان له پاره ډیر ارزښتناکه و . هغه د البرق ښځه ډیره ښه پیژندله ، هغه داسې ښځه نه وه چې د شپې دې د کوم پردي سړي سره چېرې ولاړه شي. د البرق کومه ځوانه لور هم نه وه. او دا هم چاته نه وه څرگنده چې البرق د یوې بلې ځوانې نجلۍ سره واده کړې دې. هغه په دې خبرې ډیر فکر وکړ ، هغه ته دا فکر هم را پیدا شو چې البرق دهغه نژدې دوست هم دې او دا دهغې حق دې چې که چېرې دهغې د دوست په کور کې کوم لاندې باندې وي نو دهغې پوښتنه وکړي. خو هغه فکر چې دهغې په ذهن کې را پیدا کیده هغه دا و چې په ښار کې د مشکوکو ښځو سیلاب راغلې دې ، هسې نه چې البرق هم د کومې بدکاری ښځې په چکر کې لویدلې وي؟ دهغه په ذهن کې یو فکر

را پیدا شو ، هغه د خپلې شبکې یوه ښځه د سوالگرې په لباس کې د البرق کور ته و استوله ترڅو هغوی ته ووايي چې خاوند ئې مړ شوی او ځامن ئې بیکاره او خپل سړي دي نو په دې خاطر ستاسې څخه د اعانت او بسپني هیله لري .

د پلان په مطابق دا ښځه هغه وخت د البرق کور ته ولاړه چې هغه پخپله په کور کې نه و . د بل پلان په مطابق هغه په ټول کور کې وگرځیده او آصفه ئې ترسترگو شوه . دې ښځې د البرق د لمړنۍ ښځې سره وکتل او ورته ئې خپل «فرياد» وړاندې کړ او ورته ئې وویل چې هغه دې البرق ته ددې په هکله سپارښتنه وکړي . په خبرو خبرو کې ئې ترې وپوښتل ستا لور واده شوی او که لا تر اوسه هم پیغله ده ؟ هغه ځواب واورید چې دازما لور نه ده ، دازما د میړه دویمه ښځه ده ، درې میاشتي کېږي چې واده ئې ورسره کړې دي .»

علي بن سفیان ته دا خبره حیرانونکې وه . دهغه په زړه کې دا شک پیدا شو چې د شپې دکوره و تونکي د هغې همدا دویمه ښځه ده ، علي د یوې بلې ښځې په لاس د البرق لمړنۍ ښځې ته پیغام واستاوه چې هغه غواړي بهر ورسره په کوم ځای کې ځانته وويني . خوالبرق باید په دې خبره پوه نه شي . هغه ورته په پیغام کې دا هم ويلي و چې دهغوی دکور په هکله په یوه ډیره مهمه خبره باندي ورسره غږیږي . علي ، د البرق د دفتری مصروفیاتو د په نظر کې نیولو په اساس ، د هغې ښځې ته د لیدلو کتلو له پاره ځای او وخت هم ورپه گوته کړ . هغه راغله ، علي بن سفیان دې ښځې ته د زړه له کومي ډیر زیات عزت او احترام درلود ، هغه د البرق ښځې ته وویل ، چې هغه ته دا معلومه شوی چې البرق دویم واده کړې دي ، ښځې ځواب ورکړ «د خدای شکر دې چې هغه دویم واده کړې دي - څلورم او پنځم نه دي.»

په خبرو خبرو کې علي بن سفیان ترې وپوښتل «هغه څنگه ښځه ده؟»

«ډیره ښکلې او ښایسته ده» ښځې ځواب ورکړ .

«شریفه او نیک خویه هم ده؟» علي بن سفیان ترې وپوښتل ، «ته خو پرې څه شک و شبه نه لري؟» تر ډیره وخته پورې هغه په فکر کې ډوبه وه ، علي ترې وپوښتل «که چېرې زه ووايم چې هغه کله کله د شپې له خوا بهر را وځي نو ته خو به ئې په بده نه اخلې؟»

هغه په خدا شوه او وئې ویل «زه په خپله اندېښمنه يم چې دا خبره چاته وکړم ، زما خاوند اوس د هغې غلام گرځیدلې دي ، له ماسره خو د سره خبرې هم نه کوي ، که چېرې زه د خاوند سره ددې نجلۍ په هکله خبرې وکړم نو ویریزم چې له کوره به مې وکارې ، هغه به داسې وانگيري چې زه د کینې او حسد له لورې دا خبرې کوم . دا نجلۍ پاکه نه ده ، پخوا زمونږ په کور کې د شرابو بوي هم نه و ، خو اوس هلته د شرابو منگي خالي کېږي.»

«شراب ؟» علي بن سفیان ټکان وخور او وئې ویلې «البرق شراب څښل هم پیل کړې دي؟»

«نه يواځې دا چې څښي ئې» بنځې ئې ورته وويل « بلکه بدمسته او مدهوشه کيږي هم ، ما څلور ځله دا نجلې د کوره د بهر تللو په حال کې کتلې او ليدلې مې دي چې هغه د ډير ځنډ وروسته بيرته راستنه شوې . ما دا هم کتلې چې کومه شپه چې نجلې بهرته وځي نو په هغه شپه البرق بې هوشه پروت وي او سهار ډير ناوخته را پورته کيږي . نجلې بدمعاشه ده او د هغه سره چل ول کوي او دوکه ورکوي.»

«نجلې بدمعاشه نه ده ،» علي بن سفيان ورته وويل « هغه جاسوسه ده ، جاسوسه ، هغه البرق ته نه بلکه ټول قوم او ولس ته دوکه ورکوي.»

«جاسوسه !» بنځې ترې په حيرانتيا سره وپوښتل ، « جاسوسه اوبيا زما په کور کې !» پورته شوه او غاښونه ئې وچپچل او وئې ويل «ته پوهيږې چې زه د يوه شهيد لوريم ، البرق سم مسلمان و او خپل ژوند ئې د اسلام په لاره کې وقف کړې و . زه خپل اولادونه د جهاد له پاره روزم ، او ته وائې چې زما د اولادونو پلار د يوي جاسوسې سره واده کړې او دهغې په ولکه کې راغلې دې . زه د خپلو اولادونو پلار قربانولې شم خو خپل قوم ، وطن او اسلام له منځه تللو ته نه پريږدم ، زه به دا دواړه له تيغه تير کړم.»

علي بن سفيان په ډيره ستونزمنه توگه د هغې احساسات ساړه کړل او هغې ته ئې وويل چې تراوسه پورې دا بايد کره کړو چې دا نجلې جاسوسه ده او دا بايد هم تر څارنې لاندې و لرو چې البرق هم ددې جاسوسې کړېو غړی گرځيدلې دې او يا دا چې هغه يواځې د شرابو په ورکولو سره استعمالوي . هغې بنځې ته ئې دا هم وويل چې جاسوسان څوک نه وژني بلکه را نيسي ئې ، او ورڅخه د شبکې د نورو غړو په هکله پوښتنې کيږي . علي بن سفيان هغه ته څه لارښوونې وکړې او ورته ئې وويل چې د نجلې هر خوځښت بايد تر څارنې لاندې وساتي.....

دا بنځه ولاړه او داسې څرگندېده چې د علي بن سفيان لارښوونې به په ساړه فکر سره پلي کړي ، خود هغې د تگ او انداز څخه داسې معلوميده چې هغه په هروخت کې له کنترول و تلاې شي . هغه د حرم سراي او حويلې بنځه نه وه ، بلکه دخپل خاوند وفاداره ماندېنه وه او په هيواد او ملت باندې څاريدونکې د قوم لور وه .

***** (۴۰)

خادم الدين البرق او علي بن سفيان نه يواځې د کار ملگري و و ، بلکه پخپلو منځو کې خواږه دوستان هم و . دواړه د يوه عمر خاوندان و ، يو ځای ئې د عيسايانو د لښکرو په مقابل کې د اسلامي سلطنت د ازادۍ له پاره په جنگونه کې برخه اخستي وه ، دواړه د سلطان ايوبي پخواني ملگري و . خو ددومره خوږې دوستۍ تر څنگ البرق خپل دويم واده د علي بن سفيان څخه پټ ساتلې و . کله چې علي ته دا خبر را په ډاگه شونو هغه د البرق سره په دې هکله کومه خبره و نه کړه ، هغه دهغې د بنځې له لارې دهغې د کور ددغې معتمې د حل لاره پيدا کول غوښتل ، هغه د البرق دکور او دهغې تر منځ په هغه واټن کې د خپلې شبکې د

کارکونکوپه شمیره کې ډیرنبت راوست چې د البرق دویمې بنځې په کې تگ راتگ کاوه ، د البرق د لمړۍ بنځې سره چې علي خبرې کړې وي دهغه څخه تر اوسه پورې دوه ورځې تیرې شوی وي ، خو نجلۍ بهر نه راوتله ، جاسوسان به ټوله ټوله شپه بیدار اوسیدل .

درېیمه شپه ، د نیمائې شپې څخه لږ څه دمخه په داسې حال کې چې علي بن سفیان په خواږه خوب ویده و علي د نورو حاکمانو او امرانو پر خلاف ، خپلو کارکونکو ته ویلې و چې هر وخت چې وغواړي هغه را بیداره ولې شي ، هغه دهغو چارواکو څخه توپیر درلود چې هیچاته هم د خپل آرام په وخت کې د اخلال کولو اجازه نه ورکوي. په دې شپه د علي یوه ملازم علي را بیدار کړ. او ورته ئې وویلې « عمر راغلي او لږ څه ویریدلې غوندې بنکاري » علي بن سفیان دلیندۍ څخه د وتلي غشي په څیرد خوني څخه راووت او په یو څو گړندېو گامونو کې ئې ځان حجرې ته ورساوه ، هلته دهغه د شبکې یو کس ولاړو ، علي ته ئې وویل « ملازمینو ته ووايست چې ورنهې کړي ، لس دولس سپاره سمدستي را وغواړی ، خپل آس هم ډیر ژر تیار کړه ، بیاتاته وایم چې څه شوی دي ؟»

علي بن سفیان خپل ملازم و استاوه تر څو دربارلس څوارلس کسه وسله وال سپاره تیار کړي او ددې آس هم ورته تیار کړي ، خود عمر څخه ئې وپوښتل « وایه څه خبره ده ؟»

عمر او آذر دوه کسه استخباراتي غړي د آصفې د تعقیب له پاره مامور شوی و ، علي بن سفیان ورته حکم کړې و چې کله چې نجلۍ د کوره څخه وځي نو سمدستي دې ته خبر ورکړئ ، خودا ځل عمر ډیره خطرناکه اطلاع راوړې وه ، هغه ورته وویل چې لږ څه دمخه د البرق دکوره په تور څادر کې د سرنه تر پښو پټه بنځه راووتله او نژدې په لږه فاصله کې د البرق له کوره بله همداسې بنځه په همداسې لباس کې راووتله ، هغه په منډه منډه دهغې لمړنۍ بنځې پسې ولاړه ، کله چې هغه لمړنۍ شکمنه شوه نو ودریده. مونږ دواړه پټ ناست و ، او هیچا نه وکتلي ، تعقیب مو هم په پټه کاوه ، معلوم نه ده چې ددواړو بنځو تر منځ څه وویل شو ، دهغوی څخه یوې خپل لاسونه وپړکول ، هلته د نژدې ځایه څخه یو سړي راووت ، هغه هڅه وکړه چې دا وروسته تلونکې بنځه ونیسي ، بنځې پر هغې باندې د کومې وسلې وار وکړ ، وسله د شپې په تیاره کې نه تر سترگو کیده ، هغه سړي هم په همدې بنځه باندې د کومې وسلې وار وکړ.

هغه بنځه چې لمړۍ راغلي وه دهغې اواز مو اووریده چې وئې ویل « دا پورته کړئ او ویسئ یئ. » بلې بنځې پرې وار وکړ ، دهغې دخولې څخه چېغې ووتې ، هغې بنځې پرې یو بل وار وکړ او دخپله ځانه ئې دهغه سړي وار دفع هم کړ . دواړه بنځې زخمې شوی دي ، عمر علي بن سفیان ته د اطلاع ورکولو وروسته منډه کړه او وئې ویل آذر هملته پټ ناست دي. هغه دا معلوموله چې دا خلک چېرې ځي ،

علي بن سفیان دداسې هنگامي حالت له پاره د گړندېو او تجربه لرونکو کسانو یوه ډله تیاره کړې وه ، دوی به تل د خپلو اسونو سره نیژدې بیده کیدل ، د آسونو زینونه او وسلې به ئې له ځانه سره ساتلې ، هغوی ته دا روزنه ورکړل شوی وه چې د شپې د اړتیا په وخت کې هغوی باید په څو دقیقو کې خپل ځانونه تیار کړي ،

او د ضرورت ځای ته ځانونه ورسوي ، هغوی دومره تیز ول ، چې څه وخت چې ملازم ددې ډلې قومندان ته خبر ورکړ چې څوارلس کسان تیار کړي نو علي بن سفیان د کالیو تر بدلولو او د هغه د خپل آس د تیارولو تر وخته پورې هغوی هملته حاضر و موندل ،

د علي بن سفیان په قیادت او د عمر په لارښوونه دا ډله د پینځې ځای ته ور ورسیده ، ددوه سپرو سره مشالونه و ، هلته دوه لاشونه پراته و ، علي بن سفیان له آسه را ښکته شو او وئې کتل ، یو د البرق لمړنۍ ښځه وه ، اوبل آذر و د عمر ملگرې. دواړه تر اوسه پورې ژوندي و او په وینو کې ډوب. آذر وویل چې هغوی د البرق لمړنۍ ښځه د زخمی کیدو وروسته و غورځوله ، نوزه ورته راغلم او را پورته مې کړه چې ناڅاپه د شا لخوا چا زه په خنجر باندې ووهلم ، ما ځان کنترول نه شو کړای او پریوتم ، حمله کونکې و تښتید. آذر وویل چې هغه بله ښځه د البرق کورته نه ده تللې بلکه هغه لورې ته ولاړه چې پخوا پرې تلله ، عمر ته دهغه کور معلوم و.

علي بن سفیان دوه سپرو ته حکم وکړ چې دغه دواړه زخمیان سمدستي جراح ته ورسوي او د وینې د دریدو هڅه ئې وکړي ، پاته سپاره هغه د عمر په لارښوونه دهغې ځای په لور ور و خوځول چېرې چې آصفه مخته هم شو ځلې تلونکې کتل شوې وه ، دا د پخوانیو وختونو یو ستر کور و. او تر څنګ ئې نور کورونه هم و. د انګر څخه د آسونو د شپنهار اوازونه تر غوږو شول ، علي خپل سپاره دکور ددواړو خوا څخه شاته واستول ، دوه سپاره ئې د کور تر مخه و درول ، او ورته ئې وویل چې هر څوک چې دکوره بهر را وځي و ئې نیسي ، او که چا د تښتې هڅه وکړه نو په غشو ئې په گوندو کړئ.

سپاره هم د شاوخوا گرځیدو نه وروسته د انګر په لورې ورتا و شول ، په دې وخت کې د ځغاستونکو آسونو د پښو اواز و اوریدل شو. علي بن سفیان یوه سپور ته وویل « په منډه ولاړ شه او خپل قومندان ته دې ووايه چې دا کور محاصره کړي او دننه ور ننوځي ، دننه ټول وگړي ئې و نیسي ، » سپور د پڼډغالي په لور ولاړ علي بن سفیان په لور اواز سره خپلو کسانو ته حکم وکړ ، « پونډه ورکړئ او تعقیب ئې کړئ ، او یو پر بل باندې نظر ساتئ ، » او هغه خپل آس ته لغته ورکړه ، دا د آسونو د تبیلې څخه په گوته را ټول کړل شوی آسونه و. او دهغې سپرو د سلطان ایوبې څخه څو څو ځله انعامونه اخستي و. تښتیدونکي هم شاهسواره معلومیدل ، دهغوی د آسونو د پښو اوازونو په ډاگه کوله چې د ښه نسل ، تیز ځغلیدونکې آسونه دي ، دا د ښار سیمه وه او کورونو د آسونو د ځغاستې تر مخ ځنډونه را پیدا کول ، کوڅې وې چې آس په کې نه شو ځغلیدای ، خوبیا ددې څخه اخوا پراخه ډاگ و.

په تیاره کې آسونه نه تر سترگو کیدل ، یواځې دهغوی د پښو په اوازونو باندې تعقیب کیده ، خو کله چې هغوی پراخه ډاگ ته شول نو بیایې پتیدل شوني نه و. هغوی د افق په لور د سیورو په شکل تر سترگو کیدل. هغوی څلور وو او نژدې سل متره فاصله ئې پیدا کړې وه. هغوی یوله بله سره څنګ تر څنګ تلل ، د علي بن سفیان په حکم دوه سپرو په هماغه رفتار سره خپل آسونه ور و ځغلول او دغشو وارونه ئې پرې

وکړل ، کيداې شي غشي خطا شوی وي ، تبنتيدونکی د پوهې او عقل خاوندان معلوميدل کله به چې غشي دهغوی له منځه تيريدل نو هغوی به هم آسونه يو له بله سره جلا کول. خو هغوی يو ځای روان ول. د علي بن سفیان ډله هم ډيره گړندی وه ، فاصله هم را کمیده ، خو مخته دکجورو يو گڼ ځنگل راغې هلته دهغوی آسونه داسې سره وويشل شو چې دوه ئې د ځنگل کيڼ لورې او پاته دوه ئې د ځنگل ښي لورې ته ولاړل. دا ځای لږ څه هسک و ، آسونه پورته ولاړل او له نظره ورک شول.

تعاقب کونکې چې کله هغه لور ځای ته وختل نو هغوی ته چې کوم ځغلیدونکي سيوري تر سترگو شول داسې معلوميدل چې هغوی يو له بله څخه ډير لرې شوی وي. اوبيا هغوی دومره لرې لرې شول چې دهر يوه مخه اولاره بدله شوه. علي بن سفیان و پوهیده چې هغوی غواړي زمونږ سپاره په خپلو منځو کې سره وويشي او خپاره ئې کړي ، علي په لور او از سره وويلې ، د هر سپور پسې ډلې ډلې شئ ، يو بل ته سره ووياست او آسونو ته لغته ورکړئ ، فاصلې کمې کړئ او په ليندېو کې غشي کيردئ ،»

سپاره سره وويشل شو ، ټولو خپلې ليندئ را واخستې او غشي ئې په کې کښيښول ، او د هر آس پسې يوي يوي ډلې ځغاسته پيل کړه. دهغوی د آسونو رفتار نور هم زيات شو. د پښو داوازونو په شور وشر کې د ليندېو څخه د غشو د وتلو اوازونه هم تر غوږو کيدل ، يوه وويل چې يو مې وويشت او آس ئې د کنترول له ووت ، «هلته دعلي بن سفیان سره چې دوه سپاره و هغوی هم په يوه وخت کې غشي وويشتل ، په تياره کې د غشي د خطا کيدو خطر زيات و ، او غشي خطا کيدل هم ، خوبيا هم هغوی يو بل آس په نښه کړ ، دا اس دکنترول له ووت او بيرته شاته راغې ، يو سپور هغه په غاړه په برچې باندې وواهه ، اويوه بل هغه په برچه باندې په گيډه کې وواهه خو آس ځواکمن و او ونه لويده. دوی هڅه کوله چې سپاره ژوندي را ونيسي ، دعلي سره يو سپور خپل لاس وروغځاوه ترڅو يو سپور پرې دمتو څخه را ونيسي ، ځکه دهغه لاندې اس هم زخمې شوې و ، لږه شيبه وروسته دا آس ودرید ، په آس باندې يو سرې سپور و او يوه ښځه ښځه د سرې څخه مخته ناسته وه. داسې معلومیده چې ښځه بې هوشه شوی وي.

د صحرا په دې تياره شپه کې اوس د بل کوم اس د پښو اواز نه تر غوږو کیده ، يواځې د سپرو خبرې او د آسونو د عادي تگ اوازونه را تلل ، سپرو يوه بل ته اوازونه کول ، دهغوی د اوازونو څخه داسې معلومیده چې هغوی ټول تبنتيدونکی نيولي دي. علي بن سفیان ټول سره را ټول کړل ، تبنتيدونکې ئې ونيول ، دهغوی دوه آسونه زخميان شوی و ، هغه دواړه ئې د مړينې په خاطر هملته په صحرا کې پريښول ، تبنتيدونکې ټول ټال پنځه کسان و ، څلور نارينه او يوه ښځه ، ښځه را غورځيدلې وه ، د تبنتيدونکو څخه يوه وويل ، «تاسې چې له مونږه سره څه غواړئ وئې کړئ ، خودا نجلی زخمي ده مونږه هيله لرو چې تاسې به هغې ته کوم زيان ونه رسوئ ،» د يوه آس د زین سره مشال تړلې و. هغه ئې را پرانسته او روښانه ئې کړ ، ښځه ئې وکتله ، ډيره ښايسته او ځوانه وه ، کالي ئې په وينو سره و ، دهغې پر غاړه ، اوږې ته نژدې د خنجر د ور ننوتلو يو ژور زخم و ، دهغې څخه دومره وينه تللې وه چې د ښځې رنگ ئې د سپين لاش په څير گرځولې و ، سترگي ئې پټې وې ، علي بن سفیان دهغې په زخم کې يوه ټوټه ورننوويسته ، اود پاسه ئې په يوه بله ټوټه

باندي و تره ، او هغه ئې په يوه آس باندي وا چوله او سپورته ئې وويل چې په بېره ئې جراح ته ورسوئ. هلته د ژروالي او بېرې پوښتنه هم نه پيدا كېده ، هغوی د ښاره څخه څو ميله لرې وتلي و. په دې بنديانو كې يوزور سړې هم موجود و.

كله چې داقافله قاهرې ته رسيدله نو دسهارسپيني ليكي را خپرې شوې وې ، سلطان ته هم د شپې دپېښې په هكله خبر ورکړل شوې و ، علي بن سفیان شفاخانې ته ولاړ او جراحانو د دغې ښځې په تپونو باندي د مله مو او پتېيو په پورې كولو لاس پورې كړ. هغوی هڅه كوله چې هغه په هوش كې راوړي ، سپرو هغه پرته له كومه ځنډه شفاخانې ته را رسولې وه ، دالبرق لمړنۍ ښځه او آذر اوس په هوش كې راغلي و ، خو روغتيايې حالت ئې ښه نه بريښيده . سلطان ايوبې هم هملته شفاخانې ته ورسيدلې و هغه علي بن سفیان ځانته كړ او ورته ئې وويل ، «زه له ډيره وخته را هيسې دلته يم ، ما د البرق د راغونښتو له پاره يو سړې هلته وراستولې ، خو هغه ما ته ډيره عجيبه خبره كړې ، هغه وائې چې البرق په هوش كې نه دې ، د هغې په خونه كې د شرابو پيالې او صراحی پرتې دي ، ايا هغه د شرابو څښل هم پيل كړې دي ؟ هغه ته دومره هوش هم نه شته چې د هغې ښځه د كوره بهر زخمي پرته ده ، ما تر اوسه پورې د هغه د ښځې سره خبرې نه دي كړي ، ډاكټرانو د هغې سره خبرې كول مننه كړي دي.»

«د هغه يوه نه چې دوه ښځې تپي شوي دي» علي بن سفیان ورته وويل «دغه نجلۍ چې مونږ همدا اوس په دښته كې ونيوله او را مو وسته د البرق دويمه ښځه ده ، پرېرېده چې لږ څه د خبرو جوگه شي ، مونږ ډير غټ ښكار رانيولې دې.»

البرق د لمر د راختلو وروسته را بيداره شو ، د ملازم د خبر سره سم ئې په منډو ځان را ورساوه ، د هغه دواړه ښځې زخمي پرتې وې ، هغه ته څلور واړه جاسوسان وروښوول شول ، هغه د هغه زاړه جاسوس په كتلو سره حيران پاته شو ، ځكه هغه سړې البرق د آصفې پخوانې مېرې انگيره ، سلطان ايوبې دا قضيه په خپلو لاسو كې واخسته ، ځكه دا د جاسوسانو د يوې سترې ډلې معامله وه چې د هغې يوه باوري ملگرې ، چې د فوځ ټول رازونه او راتلونكي پلانونه ورته معلوم و ، هم په كې ككړ شوې و .

كله چې زخميان د خبرو كولو او د بيان د وركولو جوگه شول ، نو خپله كيسه ئې داسې وكړه چې د البرق لمړنۍ ښځې ته چې كله علي بن سفیان وويل چې د هغه د خاوند دويمه ښځه د شكمن كړچار خاونده ده او جاسوسه معلومېرې نو هغه د ډيرې سختې غصې په حال كې كورته ستنه شوه . هغه غوښتل خپل مېرې او آصفه دواړه د تيغه تير كړي ، خو علي بن سفیان هغې ته ويلي و چې جاسوسان ژوندي نيول كيږي تر څو د هغوی څخه د نورو پتو رازونو په هكله پوښتنې گرويزنې وشي ، او د ډلې نور ملگرې ئې را پيدا كړل شي .

هغه خپل ځان تر کنترول لاندې راوست ، او آصفه ئې تر کلکې څارنې لاندې ونيوله ، هغې د شپې له اړخه ویده کیدل هم پریښودل ، هغې دموقع او فرصت نه په گټې سره د آصفې او دهغې د میړه د خوب دخونې په دره کې یو کوچنی سورې هم وویست ، د شپې به هغې د همدې سوري له لارې آصفه کتله ، دوه شپې په پر لپسې توگه هغې همدا وکتل چې بنځه البرق ته شراب ورکوي او خپل ځان په مکمله توگه هغه ته لوڅوي ، دې بنځې به البرق ته د سلطان ایوبي خبرې په داسې شکل سره کولې لکه چې هغه ئې پیر او مرشد وي ، صلیبیانو ته به ئې بدې ردې ویلې ، او هماغه خبرې به ئې کولې چې د سلطان ایوبي په جنگي پلانونو کې به شاملې وي. البرق به هغې ته ویلې چې سلطان څه کول غواړي او څه ډول فکر کوي ؟

د البرق لمړنۍ بنځې دوه شپې همدا ډرامه کتله ، او دهغوی همدا ډول خبرې اترې ئې تر غوږو کیدې ، دریمه شپه هغې یوه داسې ډرامه جوړه کړه چې د البرق لمړنۍ بنځې ئې په پوره بې صبری سره انتظار کاوه ، آصفې البرق ته شراب ورکول پیل کړه ، او دهغه څخه ئې بلکل حیوان جوړ کړ ، آصفې دواړه پیالې را پورته کړې او په دې خبرې کولو سره ، چې نور راوړم ، دخونې څخه بهر شوه. کله چې هغه بیرته راغله نو وئې کتل چې په پیالو کې شراب همغسې پراته دي ، هغې یوه پیاله البرق ته ورکړه ، او بله ئې په خپله دخولې سره ولگوله ، ددې وروسته هغې ډیر زیات لوڅ حرکتونه وکړل ، او البرق بې سده پریوت ، آصفې کالي واغوستل ، او البرق ته ئې سوکه سوکه اوزونه وکړل ، خو هغه د خبرو وتلې و ، بیا ئې هغه و خوځاوه ، او دهغه د سترگو دخلاصون هڅه ئې وکړه خو دهغه سترگې خلاصې نه شوی. هغې د البرق د شرابو په پیاله کې هغه وخت څه داسې خیز ورگډ کړې و کوم وخت چې هغه بلې خونې ته ولاړه او غږ ئې کړ چې نور راوړم.

آصفې کالي واغوستل ، د پاسه ئې پرې تور څادر داسې واچاوه چې د سر نه تر پښو پورې په کې پټه شوه ، شپه نیمائې کیدو ته نژدې وه ، روښنائې ئې مړه کړه. او بیرون را ووتله ، د آصفې دې کړچار لمړنۍ بنځه سور اور وگرځوله ، خپل خنجر ئې را واخست ، خپل څادر ئې له ځانه چاپیره کړ ، کله چې دخونې څخه بهر را ووتله نو وئې کتل چې آصفه د یوې ملازمې سره پسیږې ، ددې څخه دا معلومه شوه چې دا ملازمه هم هغې له ځانه سره یو ځای کړې ده. آصفه بهر را ووتله ، او ملازمه خپلې خونې ته ولاړه ، لمړنۍ بنځه هم د لوي دروازې څخه بهر را ووتله ، هغه ډیره گړندی تلله ، او د آصفې تعقیب ئې کاوه ، هغه د آصفې د قدمونو په غږ پسې روانه وه. هغې غوښتل دا معلومه کړې چې هغه چېرې ځي ، کیدای شي آصفې د هغې د قدمونو اواز اوریدلې وي ، هغه ودریده ، لمړنۍ بنځې په تیاره کې ښه نشوای لیدای ، هغه آصفې ته ورنژدې شوه او هملته ودریده ، یو دبل سره په ناڅاپي توگه د مخ کیدو په اساس لمړنۍ بنځه دا پریکړه و نشوه کولای چې څه وکړي.

خوبې له ځنډه ئې وپوښتل چې «آصفې چېرې ځي؟»

لمړنۍ بنځې دا احساس هم نه کړه چې د آصفې د خونديتوب په خاطر دهغې سره یو ساتونکې په پټه توگه د هغې تر څنګ روان دي ، آصفې یو لاس په بل وواژه او د البرق لمړنۍ بنځې ته ئې په خدا کې وویل -- «ته

زما تر شا راغلې ئې ، يا بل چېرې روانه ئې ؟» په همدې وخت کې چا دغه لمرنۍ بڼه د متو څخه ونيوله خو هغې په يوه ټکان سره خپل ځان د نيونکي څخه وژغوره ، هغې په منډه خپل خنجر را وويست ، دهغې تر مخه يو سړې ولاړ و ، بڼخې پر هغې وار وکړ خو هغه په څنگ شو ، خو سړې پرې داسې وار وکړ چې دهغه خنجر د بڼخې په يوه اړخ کې ولگيد ، کله چې هغه سړې وکتل چې له دې سره هم خنجر دې نو ځان ئې وروسته کړ . لمرنۍ بڼخې په آصفې باندې حمله وکړه او خپل خنجر ئې دهغې د اوږې او غاړې تر منځ وړ ننويست ، هغې بڼخې په زوره چپغه کړه ، هغه سړې يو ځل بيا په دغه لمرنۍ بڼخې باندې وار وکړ او دا بله ئې د غورځيدو څخه وژغورله ، کله چې لمرنۍ په دويمې باندې بيا وار کاوه نو هغه سړې دهغې بڼخې لاس په خپل لاس کې ونيو او پرې نه بنوده چې په آصفې باندې خنجر وړ ونبلي .

آصفه پريوتې وه او د البرق لمرنۍ بڼخې هم ژور تپ اخستې و ، چې دتشي څخه تر گيډې پورې رسیده . هغه سړې آصفه پورته کړه او چېرې ئې يوره ، د علي بن سفیان دوه جاسوسانو دا ټوله لوبه د يوه پټ ځايه ننداره کوله ، هغوی په دې نه پوهيدل چې دا دويمه بڼه به څوک وي ، عمر دهغه سړې پسې وروسته وروسته ولاړ چې آصفه ئې له ځانه سره اخستې وه ، هغه هماغه ځاي ته ولاړل چېرته به چې پخوا تلل ، عمر دهغه ځايه څخه نيغ علي بن سفیان ته د خبر ورکولو له پاره را ستون شو ، آذر ولاړ او د همدې زخمي بڼخې تر څنگ کښيناست ، خود شا له خوا پرې چا د خنجر درې پر لپسې ورونه وکړل او حمله کونکې دهغې ځايه خپلې پښې سپکې کړې . آذر هم هملته بې هوشه پريوت ،

مانبام د البرق د لمرنۍ بڼخې او د آذر روغتيائې حالت مخ په خرابيدو شول ، جراحانو او ډاکټرانو ډيرې هڅې وکړې خو هغوی ژوندې پاته نه شول ، د البرق بڼخې علي بن سفیان ته ويلې و «چې ره خپل خاوند څارولي شم ، خود مذهب ، قوم ، او هيواد څارول نه شم زغملې ،» او هغې دخپل قوم او مذهب په نوم ځان څار کړ .

دسلطان ايوبې په حکم باندې خادم الدين البرق په زندان کې ولويد ، هغه د ډاډ ورکولو ټولې هڅې و ازمايلې او وئې ويل چې دا جرم ورڅخه په ناپوهۍ کې تر سره شوې ، هغه د هغو جاسوسانو په لاسو کې د لويې اله گرځيدلې وه . خودا څرگنده شوی وه چې هغه د حکومت او فوځ رازونه د شرابو او بڼکلې نجلۍ په نشې کې د بنمن ته سپارلي دي ، سلطان ايوبې د وژلو جرم بڼلای شو . د شرابو د څښلو او د بنمن ته د راز ورکولو جرم ئې نه شو بڼلای ؟

په دې ورځ ئې د آصفې څخه کوم بيان وانه شو خستلای ، پر هغې د تپ اغيز د ومره نه و لکه د ويرې او خوف اغيز چې پرې و . هغه جاسوسه بڼه وه ، هغې ته د شهزادگيو په بڼه کې د شهزادگانو څخه د راز د اخستلو روزنه ورکړل شوی وه . هغې کله هم دا فکر نه وکړ چې د داسې يوه حال سره به مخ کيږي . هغه ډيره زياته له دې ويريده ، چې هغه د مسلمانانو بندي ده او مسلمانان به ئې ډيره خرابه کړي . هغه ته داو يره هم تر سترگو کيده چې مسلمانان به دهغې د تپونو علاج و نه کړي ، هغې دخپلې دغه ويرې په هکله هر هغه چاته ويل چې

ددې اړخ ته به ورتلل ، هغې به د يوه ويريدلې کوچني په خير ژړل ، علي بن سفيان هغه ته ډيره زياته ډاډ گيرنه ورکړه ، او ورته ئې وويل چې له دې سره به همغسې سلوک کيږي لکه د يوي مسلمانې ټيپې شوی بنځې سره چې کيږي . خو هغې يو غږ کاوه چې غواړي د سلطان ايوبي سره وويني ، او دهغې دا غوښتنه تر سلطان ايوبي پورې ور ورسيدله ، سلطان ايوبي ورغې او دهغې پر سر ئې لاس کښيښود او ورته ئې وويل ، چې نوموړې ورته په اوسنې زخمي حال کې لکه دلور په خير بنکاري .

«ما اوريدلي دي چې سلطان ايوبي د توري نه بلکه د زړه پادشاه دې» آصفي ورته په ژرغونې توگه وويل «دومره ستر پادشاه چې د عيسايانو ټول پادشاهان ئې د ماتې ورکولو له پاره سره يو شوی دي ، که يوې مجبورې بنځې ته دوکه ورکوي نو دهغه د شان سره به ښه بنکاره نه شي ، دې خلکو ته ووايه چې ماته سمدستي زهر را کړي ، زه په داسې حال کې هيڅ ډول اذيت نه شم زغملاي.»

«که ووايي نو زه به هر وخت ستا پوښتنې ته راشم» سلطان ايوبي ورته وويل ، «زه تا ته دوکه هم نه درکوم ، اذيت هم نه درکوم خو ته به هم وعده کوي چې ماته به دوکه نه راکوي ، ستا روغتيا نوره هم ښه کيږي ، ډاکټرانو راته ډاډ راکړې چې ستا روغتيايي حالت مخ په ښه کيدو دې ، که چېرې تاته مو اذيت درکولاي نو مونږ به په همدې حال کې په زندان کې ور اچولې وائې . ستا په زخم به مومالگې ور شيندلې ، او تا به په چېغو چېغو سره په خپل جرم باندي اقرار کړې وای او د خپلو ملگرو ، اړوندو کسانو او ډلې څخه به دې پرده پورته کړې وای ، خو مونږ د يوي بنځې سره داسې سلوک نه کوو . د البرق بنځه مړه شوی خو مونږ ستا د ژوندي پاته کيدو پوره پوره هڅه کوو.»

«که زه ښه شم نو تاسې به له ماسره څه ډول سلوک وکړئ؟» هغې ترې وپوښتل ،

«دلته به کوم نارينه تا ته په هغه سترگو و نه ويني چې ته يوه ځوانه او ښکلې ښايسته پيغله ئې» سلطان ايوبي ورته وويل ، «ته دا اندېښنه له زړه څخه وکاره ، ستاسره به همغسې سلوک کيږي چې اسلامي قانون ئې اجازه راکوي.»

د هغه کور تلاشي هم وشوه چېرې به چې آصفه د راپور ورکولو په خاطر ور تلله ، هغه د هيچا کور نه و ، د جاسوسانو د ناستې ځاي و . هملته دننه د آسونو د دريدو ځاي و . دوی هملته پنځه نور کسان هم نيولې و . هغوی پنځو او هغو نورو څلور چې د تعقيب په وخت کې نيول شوی و ټولو په خپل جرم باندي د اعتراف کولو څخه ډډه وکړه ، اخر ئې هغوی هغه تا خانې ته يوړه چېرې چې تيريو هم خبرې کولې ، هغه زاړه دا ومنله چې هغه د انجلۍ د يوي دانې په خيږد البرق په ستونۍ کې ورځاي کړې وه ، او بياني ټوله هغه ډرامه چې د البرق را نښلولو له پاره ئې لوبولې وه بيان کړه . نورو هم د ډيرو رازونو څخه پردې پورته کړې . او دهغې کور راز ئې هم برېښه کړ کوم ته چې د ښار خلک په ډېر درنښت گوري . په دې کور کې ئې ډيرې نجونې ساتلې وې چې د دوو موخو د ترلاسه کولو له پاره ئې استعمالولې . اول د څارکښۍ له پاره او دويم د

مسلمانانو د لوړو کورنيو د ځوانانو د اخلاقو د خرابولو په خاطر ، دا کور د جاسوسانو او تخريب کارانو له پاره لويه هډه وه.

هغې جاسوسانو دا هم وويلې چې دسلطان ايوبې په فوځ کې هغوی خپل خلک ورننويستي دي او همغوی د فوځ ترمنځ د جوارۍ کولو عادت را پيدا کړې دي. هغوی د بيلل شوی قمار په خاطر يو دبل پيسې پتوي او غلاوي کوي ، هغوی په ښارونو کې د پنځه سوو څخه ډيرې فاحشې ښځې خپرې کړې دي. دهغوی دنده دا ده چې ځوانان په خپلو لومو کې را وښلوي او د عياشۍ په لارو کې روان کړي. د جوارۍ پټ مرکزونه هم پرانستل شوي دي ، دې خلکو دا هم وويل چې همدا اوس هم هغه سوډانيان چې د فوځ څخه ويستل شوي دي ، د سلطان پر خلاف را پارول کيږي ، تر ټولو مهمه خبره دا وه چې هغوی د شپږو داسې لوړ پوړو مسلمانانو نومونه واخستل چې د سلطان ايوبې په حکومت کې ټي ډير مهم ځاپونه درلودل ، خو دسلطان پر خلاف ټي کار کاوه ، اصفه يوه عيسايي پيغله وه چې اصلي نوم ټي «فليمنگو» و ، هغه په اصل کې يوناني نژاده وه ، او هغې ته د دپارلس کالو د عمر را په دې خوا روزنه ورکول کيده. هغې ته د مصريانو ژبه ورزده کړل شوی وه. او دهغې په خير په سلونو نجوني د مسلمانانو سيمو ته دهمدې موخو له پاره په پټه توگه استول شوي دي.

دې ښځې هم څه پټ نه کړل ، پنځلس ورځې وروسته دهغې ټپونه جوړ شوي و. خو کله چې ورته وويل شول چې هغې ته دمرگ سزا ورکول کيږي نو هغې وويل «زه په خوشحالي سره دا سزا منم ، ما د صليب مشن پوره کړې دي»--- او هغه جلاد ته وروسپارل شوه.

نورو ته لا تراوسه پورې اړتيا وه ، دهغوی له اړخه په ويل شوو نښو نښانو ځونور کسان هم ونيول شول ، چې يو څو ټي مسلمانان هم ول ، هغوی ټولو ته د مرگ سزا واوروله شوه ، خو البرق ته د سلو لښتو سزا ورکړل شوه مگر هغه و نه شوه زغملاي او هملته ومړ. دهغې کوچنيان د سلطان ايوبې له خوا تر روزنې لاندې ونيول شول ، هغوی ته ټي ددولتي خزاني څخه خدمت گاران ورکړل ، هغوی د البرق بچپان نه و بلکې د يوي مجاهدي بچپان و او دهغوی مور په مذهب ، هيواد ، قوم او ولس ځان شهيد کړې و.

***** (٤٩)

د خلافت مائې يا د بدکاری هده

د خليفه د معشوقې "أم عراره" تښتول او د خلافت بحران (۵)

د (۱۱۷۱) زيږدېزکال د جون د مياشتې د گرمۍ سوځنده ورځ وه چې د العاضد خليفه پيغام وپرونکي صلاح الدين ايوبي ته دا خبر راوړ چې خليفه خپل ځان ته ورغوښتې دي. دې خبر په سلطان ايوبي ښه اغيزونه کړ او قاصد ته ئې وويل چې «خليفه ته د سلام او درنښت وروسته ووايه چې که چېرې ډير اړين کار وي نوزه حاضر يم چې هلته درشم، خو اوس هيڅ فرصت نه لرم، هغه ته داهم ووايه چې هغه دندې چې زما ترمنځ د اجراء له پاره پرتې دي، دهغه ترسره کول د حضور په دربار کې د حاضریدو څخه ډيرې اړينې دي»

قاصد ولاړ او سلطان ايوبي په خپله خونه کې ناقراره اوښت را اوښت. دا د فاطمي خلافت دوران و او په مصر کې ددې خلافت خليفه العاضد و، په هغه وخت کې به خليفه پادشاه گڼل کيده، د جمعې د لمانځه په خطبو کې به خطيبانو د خداي ښاد او دهغې د رسول ص وروسته په هر جومات کې د خليفه نوم اخست. د عيش او عشرت پرته ددې خلکو ترمنځ بل کار هم نه و. **که چېرې د نور الدين زنگي او سلطان ايوبي په خير شخصيتونه**

هلته نه وای، او یا دوی دواړه هم د نورو وزیرانو او امرانو په څیر غوره مالي او ایمان پلورنکي وای، نو دهغې وخت خلفاؤ به اسلامي سلطنت لا د پخوا څخه پلورلې وای، العاضد هم د همداسې خلفاؤ څخه یو و. کله چې سلطان ایوبی مصر ته د والي په څیر راغې، نو په هماغه لمړیو کې خلیفه څو څو ځله هغه خپل ځان ته ور وغوښت، خو سلطان په دې پوهیده چې خلیفه یواځې په دې خاطر دې هلته ورغواړي چې هغه ته دا په یاد کړي چې سلطان هغه نه، بلکه پخپله خلیفه دې. هغه د سلطان ایوبی ډیر درنښت کاوه، هغه به ئې له خپله ځانه سره کښیناوه، خو دهغې دخبرو لهجه او وینا به امرانه وه. هغه چې کله هم سلطان ایوبی ځانته رابللې پرته له کومې موخې ئې بیرته رخصت اووه. د روم په بحیره کې د صلیبیانو لښکرو ته د ماتې ورکولو او د سوډاني فوځ د بغاوت او پاڅون د ټکولو وروسته به سلطان ایوبی خلیفه ته خپل ورتگ ځنډنې کاوه.

سلطان ایوبی به چې کوم شان و شوکت او ددبده د خلیفه په دربار کې کتله نو دهغه په سینې کې به ئې د اور لمبې را پورته کولې، د خلیفه په محل کې د زرو او جواهرو داسې یو دریا ب و چې د خوراک څښاک لوبښې ئې هم په خپلې غیږ کې را نیولې و. د خوراک څښاک څخه علاوه د شرابو صراحی او پیالې هم د زرو، جواهرو او هیرو څخه جوړې شوی وې. د هغه حرم سراي به تل د ښکلو نجونو څخه ډک و. په دوی کې گڼ شمیر مراکشي، مصري، سوډاني او ترکي نجونو شتون درلود او تر څنگ ئې هلته یو شمیر عیسایي او یهودي نجونې هم ځای په ځای شوې وې. دا دهغه قوم خلیفه (خلیفة المسلمین) و چې باید ټولې نړۍ ته ئې د الله ﷻ پیغام ور رسولې وای، همدا راز هغه د کفارو د یو ستر جنګي ځواک سره مخ و. د همدې خلیفه یو څو نورو خبرو هم سلطان ایوبی ته د زړه رنځ پیدا کړې و، په هغو کې یو داوه چې د خلیفه ځانگړې ساتونکې ډله د سوډاني حبشیانو او قبایلو څخه جوړه شوې وه چې دهغوی وفاداري ډیره شکمنه انگیرل کیده. او بل دا چې د خلیفه په دربار کې د سوډان د باغي او شړل شوی فوځ قومندانان او نایب سالاران را ټول او د ځانگړي اهمیت خاوندان گڼل کیده.

د صلاح الدین ایوبی د لارښوونې په اساس علي بن سفیان د خلافت په مانی کې د نوکرانو او نورو کارکونکو په لباس کې خپل استخباراتي وگړي هم ور ننویستي و. ددې تر څنگ هغه د حرم سراي ددوو کارکونکو ښځو باور هم تر لاسه کړې و او هغوی ته ئې اړینې دندې سپارلې وې. د همدې استخباراتي شبکې د راپورونو په بنسټ خلیفه تر ډیره ځای په همدې سوډاني قومندانانو تر اغیز لاندې و. په دې وخت کې د خلیفه عمر هم نژدې شپيته یا پنځه شپيته کاله و خو د ښکلو او ښایسته نجونو په محفل کې به خوشحاله اوسیده، دهغه د همدې کمزورتیا څخه به د صلاح الدین ایوبی مخالفینو گټه اخسته، د (۱۱۷۱) زیږدیز کال په دویمه یا دریمه میاشت د خلیفه په حرم سراي کې یوه بله ښکلې او ښایسته نجلۍ هم ور زیاته کړل شوی وه. د حرم د استخباراتي شبکو اړوندو ښځینه غړو علي بن سفیان ته خبر ورکړ چې حرم ته درې څلور کسان په عربي بڼه کې راغلي و او دغه نجلۍ ئې له ځانه سره راوړې وه، دهغوی سره زیات شمیر تحفې هم وې، نجلۍ ئې هم د تحفې په څیر دلته راوړې وه چې د «ام عراره» یا د عراره د مور په نامه ئې یاده کړې، په هغې کې یو ښه والې دا و چې خلیفه العاضد ئې دخپل جادو تر اغیز لاندې راوستې و، ډیره هوښیاره، زیرکه او چالاکه نجلۍ وه.

سلطان ایوبي د خلافت ددې ټولو خرافاتو په هکله پوره مالومات درلود ، خو په حکومت ئې دومره زور نه درلود چې د خلیفه ددې عیاشیو او فساد دپای ته د رسولو پر خلاف کوم قدم پورته کړي ، دده نه مخته هر امیر او والي به د خلیفه تر مخه ټیټیده ، ځکه د مصر خاوره د پاڅونو او بغاوتونو ځمکه گڼل کیده . هلته خو اسلامي خلافت شتون درلود خو د اسلام بیرغ لاندې را پریوتې و . فوځ به د اسلامي سلطنت و ، خو د محلي حکومتونو ټول امورات به د سوډاني فوځ د سالارانو په لاسو کې و ، چې دهغوی ټول اړیکي د صلیبیانو سره و ، دا همغوي شوني کړه چې عیسیان او صلیبیان په قاهره او سکندریه کې میشت شي . په هغوی کې جاسوسان هم ول ، که څه هم صلاح الدین ایوبي خو سوډاني فوځ په خپله لار روان کړې و مگر لا تر اوسه ئې یو څو جنرالانو شتون درلود او ددوی شتون هر وخت د خطر زنگ واهه ، ځکه هغوی اوس د خلافت په ماڼۍ کې ډیر زیات اغیز پیدا کړې و .

سلطان ایوبي په دې خاطر د خلافت د عیاشۍ هڅې ته لاس نه وروړ چې یو شمیر خلک د خلافت په هکله ډیر احساساتي او یو څه نور ئې ډیر سخت ملاتړي ول . په دې ډلو کې د غوره مالو خلکو ډیرکې و ، په دې ډیرکیو کې یو شمیر لوړپوړي چارواکي هم ول چې د مصر د امارت د نیولو په فکر کې ډوب و . خو دا مرتبه یواځې صلاح الدین ایوبي ته ورکړل شوی وه . سلطان ایوبي په دغه حالاتو کې ، چې له یوه اړخه هیواد د جاسوسانو او وطن پلورونکو غدارانو څخه ډک و او د بله اړخه د صلیبیانو د ځوابي يرغل گواښ هم په خپل ځای شتون درلود ، نه غوښتل دغه لوړپوړي او کم پوړي چارواکي ، چې د خلافت په دربار کې پالل شوی و ، د خپل ځان د بنمنان وگرځوي . خو د (۱۱۷۱) زیږدیز کال د جون د میاشتې په یوې سوځونکې ورځ ، کله چې صلاح الدین ایوبي د خلیفه له خوا دربار ته ور بلل شو او هغه هلته د ورتگ څخه ډه ډه وکړه نو خپل دروازه چې ته ئې وویل چې «علي بن سفیان ، بهاوالدین شداد ، عیسی الهکاری او الناصر ماته ډیر ژر را واستوه» .

***** (۴۲)

دا څلور واړه د سلطان ایوبي نژدې ملاتړي او باوري مشاورین ول ، سلطان ایوبي هغوی ته وویلې « همدا اوس اوس د خلیفه قاصد راغلي و تر څو زه د هغه د کتلو له پاره هلته ولاړ شم ، خو ما هلته د تللو څخه ډه ډه وکړه ، ماتاسو ددې خبرې څخه د خبرولو او همدا راز ستاسو د مشورو د اخستلو په خاطر دلته را بللي یاست ، او دا باید درته په ډاگه کړم چې زه د جمعې د لمانځه د خطبي څخه د خلیفه نوم لرې کول غواړم .

«دا کار به د وخته ډیر دمخه وي» شداد ورته وویلې « خلک خلیفه د خپل پیغمبر په څیر پیژني ، په دې اساس به د خلکو آند زمونږ پر خلاف شي» .

«تر اوسه څو ئې خلک د پیغمبر په څیر پیژني ،» سلطان ایوبي ورته وویل « دل څه وخت په تیریدو سره به هغه د خدای په څیر هم و مني ، هغه ته د خدایي او پیغمبرۍ مرتبه ورکونکې همدا مونږ پخپله یو چې په خطبې کې ئې نوم د الله ﷻ او پیغمبر ﷺ وروسته یادوو ، څنگه عیسی فقیه ستا انگیرنه څه ډول ده ؟»

«زه همدا ستا نظر تائيدوم،» عیسی الهکاري فقيه ورته په ځواب کې وويل «هېڅ مسلمان به په خطبې کې د کوم انسان نوم اخستل و نه زغمي، او بيا داسې انسان چې په شرابو، نسخو او هر ډول نورو گناهونو کې را نغښتې وي. دا ځانته خبره ده چې د پېړيو پېړيو راهيسې خلفاء ته د پيغمبرانو مرتبه ورکړل شوې ده. څرنگه چې زه د بناري او مذهبي امورو دنده په غاړه لرم، په دې خاطر دا نه شم ويلای، چې د سياسي او نظامي اړخه به ستا د پريکړې په هکله څه ډول عکس العمل ونبوول شي.»

«عکس العمل به ډير سخت وي» يهاؤالدين شداد ورته وويل «او زموږ پر خلاف به وي، خو ددې سره سره بيا هم زه دا مشوره درکوم چې دې بدعت يا (په دېن کې نوبت) ته بايد د پای ټکې کښيښول شي. او يا خليفه په سمه لار روان شي او د ريښتوني مسلمان په حيث د خلکو مخته راشي چې ماته دا کار شونې نه ښکاري»

«زما څخه به ډير د خلکو په رايه او آند بل څوک ښه وپوهيږي؟» علي بن سفیان، چې د استخباراتي شبکې رئيس و او په ټول هيواد کې ئې د همدې شبکې جال خپور کړې و، ورته وويل «عامو وگړو تر اوسه د خليفه شکل او صورت هم نه دې کتلې، هغوی د العاضد نوم نه، بلکه د سلطان ايوبي نوم پيژني، زما د ادارې د غړو خبر لوڅو ماته خبر را کړې چې ستا د امارت په دوه کلنۍ دوره کې د خلکو داسې اړتياوې پوره شوي دي چې دهغوی د پوره کولو په هکله هغوی کله فکر هم نه کاوه. پخوا تر دې په بنارونو کې داسې مطب يا (د بوټو څخه د جوړو شوو دارو گانو ډاکټر) نه و چې ناروغان ورشي او علاج ئې وکړل شي. د معمولي معمولي ناروغتياو په پيښيدو سره به خلک د مرگ سره مخکيدل، اوس سرکاري شفاخانې جوړې شوي دي، مدرسې او مکتبونه هم پرانستل شوي دي، د تاجرانو او دوکاندارانو د لوتولو تيرې هم پاي ته رسيدلې دي. جرابم هم را کم شوی، او اوس خلک خپل شکايتونه او عرايض تاته نيغ په نيغه رارسوي، ستا د راتگ تر مخه به، خلکو د دولتي مامورينو او عسکري وگړو څخه ويره احساسوله، اوس ورته تا دهغوی حقوق ور ښوولي دي، او هغوی هم خپل ځانونه د همدې هيواد او ملت غړي گڼي، هغوی ته خو د خلافت له اړخه د ظلم، تيري او نا انصافۍ پرته نور څه نه و ترسترگو شوی، خو تا ورته عدل، انصاف او عزت ور وبانښه، زه په ډاډمن زړه سره ويلای شم چې قوم به د خلافت پر ځای د امارت پريکړې ومني.»

«ما به قوم او ولس ته دهغوی عزت او وقار، يا عدل او انصاف ورکړې وي او يا نه،» سلطان ايوبي ورته وويل «او يا به مې هغوی ته دهغوی حقوق ورکړې وي او يا نه، زه نه پوهيږم، خو زه نه غواړم چې ولس او قوم ته يو ډير عبث او بې گټې تگلاره پريږدم، زه خپل قوم او ولس ته شرک او کفر پريښول نه غواړم، په دې خاطر اړينه ده چې په دېن کې دا نوبتونه (بدعتونه)، چې د مذهب برخه گرځيدلې، مات او د کثافتو په ټوکړۍ کې ئې ور وغورځوو. که چېرې همدا رواج ژوندي پاته شي نو دا به هم شوني وي چې سبا بله ورځ زه هم خپل نوم په خطبې کې ور ځای کړم. د ډيوې څخه ډيوه بليږي، خو زه غواړم دا ډيوه، چې د شرک رڼا خپروي، مړه کړم. تاسې پوهيږئ چې د خلافت قصر اوس د بدکارۍ هډه گرځيدلې ده، او خليفه هغه شپه هم په شرابو او د حرم په ښايسته و کې بدمسته و په کومه شپه چې سوډاني فوځ پر مونږ بريد کړې و. که چېرې په

هغه وخت کې زما چال دناکامۍ سره مخ شوی وای نو د مصر څخه به د اسلام بیرغ د تل له پاره راپریوتې وای ، هغه وخت چې د الله ﷻ سپاهیان او د حق د لارې مجاهدین شهیدان کیدل ، په هغه وخت کې هم خلیفه په شرابو کې بد مسته و . ما د خپلې راسپارل شوې دندې په مطابق او د خلیفه د احکامو په اساس هغه ته ددې خبر ورکولو په خاطر ورغلم ترڅو وپوهیږي چې په سلطنت کې څه ډول یو ستر تویان راغلې دې ، او زموږ مجاهد فوځ په کومې بهادری سره د هغې تویان خپې و خپلې ، خو هغه د مست سنډا په څیر سر بنکته کړ او وئې ویل « شاباش — مونږ ډیر خوښ شو ، مونږ به ستا پلارته د ځانگړي قاصد په لاسو د مبارکۍ پیغام او انعامونه ور ولیږو » خو ما ورته وویل چې « اې د مسلمانانو خلیفه ! ما خپله دنده تر سره کړې ، ما خپله دنده د خپل پلار د خوښۍ په خاطر نه ، بلکه د الله ﷻ او دهغې د رسول ﷺ د خوښۍ په خاطر تر سره کړې ده . »

هغه عمر تیري خلیفه وویل « صلاح الدین ! ته تر اوسه کوچنې ئې ، خو کار دې د ستر خلکو تر سره کړې دې..... »

هغه له ماسره داسې خبرې وکړې لکه زه ئې چې غلام او د خپل حکم تابع گڼلې وم ، دا بې دپنه انسان د مسلمانانو د خزاني له پاره د سپین فیل په څیر گرځیدلې دې ، « په همدې وخت کې سلطان ایوبی یولیک را وویست او ټولو خلکو ته ئې ور ونبود او وئې ویل « شپږ اوه ورځې کیږي چې سلطان زنگي ماته د ایپیغام را استولې دې او لیکلې ئې دې چې خلافت په درې برخو ویشل شوی دې د بغداد د مرکزي خلاف اغیز په خپلو دوو لاس لاندې خلفاء باندې له منځه تللې دې ، ته دې ته متوجه اوسه چې د مصر خلیفه خپلواکه حاکم و نه گرځي ، هغه د سوډانیانو او صلیبیانو سره هم د خپلې واکمنۍ په خاطر د سازشونو څخه دریغ نه کوي . زه اوس په همدې فکر کې یم چې خلافت یواځې په بغداد کې پاته شي او دا نور لاس لاندې خلفاء له منځه ولاړ شي ، خو زه ویرېږم چې دې خلکو به زموږ پر خلاف سازشونه کړي وي که چېرې تاسې د مصر د خلیفه پادشاهي دهغې په همغه حرم کې سره را و نغاړئ ، نو زه به تاسې ته فوځي او مالي کومک درکړم . په دې لاره کې محتاط قدم اخستلو ته اړتیا ده ، ځکه چې د مصر کورني حالات کړکيچن دي ، په مصر کې به یو پاڅون بل هم کیږي ، په دې اساس سوډانیان د کلکې څارنې لاندې و ساتئ ، »

سلطان ایوبی لیک و لوست ، او وئې ویل « په دې کې هیڅ شک نه شته چې خلافت اوس پخپله سپین فیل گرځیدلې دې . ایا تاسې نه وینئ ؟ ، کله چې خلیفه العاضد د تفریح او سیل په خاطر بیرون را وځي نو تر نیمائې زیات فوځ دهغې د خوندي ساتنې په خاطر هرې لورې ته خپریږي ؟ خلک مجبورول کیږي چې د خلیفه تر مخه قالینې او بنایسته څادرونه خپاره او هوار کړي ، د خلیفه ساتونکې ډله د خلیفه تر مخه خلکو ته اخطارونه ورکوي او محبوري ئې ، ترڅو دهغوی ځوانې ښځې او ښایسته نجونې په خلیفه باندې د گلونو پانې و شیندي ، دهغې په دغسې دورو باندې د ولس او قوم امانتونه او خزاني داسې شیندل کیږي چې بیا د اسلامي سلطنت د دفاع او پراختیا له پاره او د قوم او ولس د نیکبختۍ او هوسانې له پاره هیڅ نه پاته کیږي . ددې ترڅنګ مونږ باید په دې اړخ هم غور وکړو او مصري خلکو ته ، او همدا راز ددې ځای اوسیدونکو عیسایانو او نور غیر مسلمانو ډلو ټپلو ته دا ثابت کړو چې اسلام د شهنشاهیت مذهب نه دې ،

دا د عربود د بنتو، ثرونکو، دهقانانو او..... ريښتونو پاکو خلکو مذهب دې او دا مذهب انسان ته د انسانیت هغه درجه ورکوي چې الله ته ډیره ارزښتناکه ده»

«دا هم شونې ده چې د خليفه پر خلاف قدم پورته کول به ستا پر خلاف د دې بهتان له پاره لار پرانځي چې ته غواړې د خليفه پر ځای پخپله حاکم وگرځې.» شداد ورته وويل «تل د ريښتيا مخالفت شوی او کيږي» سلطان ايوبی ورته وويل «نن د درواغو او باطل ريښې په دې خاطر کلکې دي چې د مخالفت او مخالفانه کړنو څخه خلک ويرېږي او د ريښتيا ويل ئې پری ايښې دي، د حق او ريښتيا اواز په سينو کې پټ پاته شوی دې، د شاهانه دور او شهنشاهيت غلط کړنچار د خلکو په زړونو کې هغه وقار او عزت ته د پاي ټکي ايښی دې چې د قوم او ولس له پاره د امتياز نښه گڼل کيده. عوام وړي ساتل کيږي او پر هغوی باندې په زور سره خپله حکمراني چلول او هغوی د غلامۍ په ځنځيرونو کې تړل کيږي په داسې حال کې چې زمونږ رسول اکرم ص د غلامۍ ځنځيرونه لاد پخوا څخه ټوټې ټوټې کړي دي. زمونږ پادشاهانو قوم او ولس د ذلت او خواری هغې کندی ته وړې چې دغه پادشاهان د خپلو عياشيو په خاطر د صليبيانو سره دوستانه اړيکې پالي، دهغوی څخه نقدې کومکونه غواړي او صليبيان سوکه سوکه په اسلامي سلطنت باندې تسلط پيدا کوي..... شداده! تا د مخالفت خبره وکړه، خو مونږ ته د مخالفت څخه ويره نه ده په کار.»

«ډير دروند او محترم اميره!» د سلطان ايوبی نایب سالار الناصر ورته وويل «مونږ د مخالفت څخه ويره نه لرو، تاسې مونږ د جنگ په ډگر کې ازمينت کړي يو، مونږ په هغه وخت کې هم نه يو ويريدلي چې د سختې محاصرې په حال کې هم د دښمن په خلاف جنگيدلو، مونږ د لورې او تندې په حال کې هم جنگيدلي يو، مونږ د صليبيانو توپان په همغه وخت کې هم په شامبولې و چې زمونږ شميره ډيره کمه وه، خوزه تا ته همستا يوه خبره يادول غواړم، تا يو ځل ويلې و، چې که چېرې يرغل او بريد د بهر څخه وي مونږ کولای شو هغه د لږ شمير مجاهدېنو په واسطه هم په شا و تمبوو، خو هغه بريد او يرغل چې د کوردننه را پيدا کيږي او حمله کونکي د خپلې کورنۍ او قوم وگړي وي نو مونږ يو ځل فکر کوو او حيران پاته کيږو او له ځانه سره وايو: چې ای ذوالجلال و الاکرام ربه! دا څه پيښ شول، درونده اميره! کله چې د يوه هيواد حاکم په خپله دهغه هيواد دښمن وگرځي نو ستا توره به ستا د توري په پوخ کې ترپيږي خود بيرون را ويستلو جوگه به نه وي.»

«الناصره! تا ښه خبره وکړه» سلطان ايوبی ورته وويل «زما توره همدا اوس هم په تیکې کې ترپيږي، دا نه غواړي د خپلو حکامو په مقابل کې بيرون را ووځي، زما په زړه کې تل د خپلو حاکمانو له پاره درښت شتون لري. د يوه هيواد حکمران د هغه هيواد د عزت او وقار نښه گڼل کيږي، خو تاسې ټول فکر وکړئ چې زمونږ په حکمرانانو کې څومره عزت او څومره وقار پاته شوی دې، زه يواځې د خليفه العاضد په هکله نه گږيږم، د علی بن سفیان څخه وپوښتئ، دهغې شبکه په موصل، حلب، دمشق، مکه او مدېنه منوره کې فعاله ده او کوم خبرونه او را پورونه چې هغوی راوړي هغه د دې گواهی ورکوي چې دخلافت د عياشۍ او

تعيش پالنې په اساس ، هر چېرې چې کوم امير يا حاکم شتون لري ، هغه د هماغه ځای خپل واکې حاکم گرځيدلې دې ، اسلامي سلطنت په ټوټو ټوټو ويشل شوې دې ، د خلافت مرکز دومره کمزورې شوې دې چې دهغې له مخې امران او حاکمان د خپلو ذاتي سياستونو په لوبو کې را نغښتي دي ، زه ددې ټولو گواښونو څخه بې خبره نه يم ، او دا هم را ته څرگنده ده چې کله هم مونږ د قوم او ولس دا خوره وره شيرازه بيرته را يوځای کوو نو دا به نوره هم د خپريدو هڅه کوي ، زمونږ تر مخ به د ستونزو غرونه و دريږي ، خوزه ويره نه لرم ، او زه دا شونې گڼم چې تاسې به هم دداسې حالاتو څخه ونه ويريږئ ، زه به ستاسو د مشورو احترام کوم ، خوزه به د خليفه په بلنه هغه وخت هلته ورځم چې کوم اړين کار شتون ولري ، خو په اوسني وخت کې زه د خطبې څخه د خليفه نوم او ياد باسم.»

ټولو د سلطان ايوبي ددې کار ملاتړ او تائيد وکړ ، او هغه ته ئې دخپله اړخه دپوره بسپنې او هر ډول ځان څارنې په ورکولو سره ډاډ ورکړ.

په دغه وخت کې خليفه العاضد په يوه ځانگړې خونه کې ناست و چې قاصد ورته وويل چې صلاح الدين ايوبي ورته ويلي چې که چېرې کوم اړين او ضروري کار وي نو زه را تلای شم او که نه زه پخپله ډير مشغول يم. خليفه د قهره سور اور وگرځيد ، هغه قاصد ته وويل چې رجه راته را وليږه ، رجه د خليفه د ساتونکې ډلې قومندان و. د نائيب سالار رتبه ئې درلوده او د مصر د فوځ لور پورې چارواکې و ، هغه ته ئې د خليفه د ساتونکو د ډلې قومندانې ورسپارلې وه. هغه د خليفه د ساتونکو په ډله کې په گوتو را ټول کړي سوډانيان اخستي وو ، هغه د سلطان ايوبي د مخالفينو څخه او د خليفه د غوره مالو څخه يوه تکړه چارواکې و.

په دغه وخت کې چې قاصد د صلاح الدين ايوبي ځواب خليفه ته وړاندې کاوه نو د خليفه په ځانگړې خونه کې «ام عراه» هم ناسته وه ، هغې خليفه ته وويلې «صلاح الدين ايوبي ستا نوکر دې - تا هغه دومره و نازاوه چې اوس دې په سر را خيژي ، ولې هغه دکاره نه گوبښه کوي ؟ او يا ولې کوم سپاهي نه وراستوي چې لاس تړلې ئې ستا دربار ته راولي ؟»

«په دې خاطر چې دداسې کار کولو پايلې به ډيرې ښې نه وي ،» خليفه د قهر او غصې نه په ډک اواز سره وويل . «دهغه د لاس لاندې يو ځواکمن فوځ دې ، شونې ده چې هغه به زما پر خلاف فوځ په کار واچوي.» په همدې وخت کې رجه را ننوت ، هغه ښکته شو او فرشي سلام ئې وکړ. العاضد ورته د قهره په لږزيدلي اواز وويل ، « زه د هماغه لمړيو څخه په دې پوهيدم ، چې دا کمبخته خپل سرې او سرکښه انسان دې ، ... دا صلاح الدين ايوبي يادوم ما هغه را بللې و نو هغه د را تللو څخه په دې خاطر ډه ډه کړې چې که چېرې کوم ضروري او اړين کار وي نو را ځم او که نه ستا هلته درغوبنتل ماته کومه مانا نه لري ، ځکه زما تر مخه ډيره کارونه دي چې بايد تر سره ئې کړم.»

په غصې غصې سره په خبرو کولو کې دهغې توخې را وپاريد او په خپل زړه ئې لاس کيښود ، رنگ ئې ژير شو ، او په يوه ډير کمزوري اواز ئې وويل «هغه بدبخته ته دا احساس هم نشته ، چې زه يورنځور انسان يم ،

زما زړه به يوه ورځ ما له منځه يوسي، زما له پاره غصه كيدل زيانمن دي، ما د خپلې روغتيا غم شپيلى، او هغه ته خپل كارونه مهم دي.»

«تا هغه د څه له پاره را بللې و؟» رجب ترې و پوښتل -- «ماته حكم وكړئ» ما هغه په دې خاطر رابللې و چې هغه ته دا احساس را پيدا شي چې دهغې پر سر يو حاكم هم شته» خليفه په داسې حال كې چې په خپل زړه ئې لاس ايښى و په لړزیدلي او از وويل «همدا تا راته ويلي و چې صلاح الدين خپل واکه او خپل سرې شوې دي، زه هغه بيا دلته را بولم او هغه ته حكم كوم ترڅو هغه خپلې پښې لاندې كيردي، دا اړينه نه ده چې دكوم ضروري كار په خاطر دې هغه زه دلته را وبولم.»

«آم عراره» د شرابو پياله د خليفه په شونډو كېښوله او ورته ئې وويل -- «سل ځله مې درته ويلي چې په غصه كېږه مه، ستا د زړه او اعصابو له پاره غصه زيانمنه ده.» هغې د يوه طلايې دبلي څخه نسواري رنگ څه سفوف را وويستل او د خليفه په خوله كې ئې ورواچول او د اوبو گيلاس ئې ور په خوله كړ. خليفه دهغې په خوړو ورو وريښمينو زلفو باندې لاس را ښكود او ورته ئې وويلې -- «كه ته نه وائې نو خدايې خبر چې زما به څه حال و، دهر چا سترگې زما په شتمنى او رتبې نښتى دي، زما يوه ښځه هم داسې نه شته چې زما سره ځانگړې مينه ولري، يواځې ته زما له پاره اسماني فرېښته ئې.» هغه نجلى نوره هم له ځانه سره را نژدې كړه او خپل لاسونه ئې دهغې د ملا څخه را تاو كړل.

«اى د مسلمانانو خليفه!» رجب ورته وويل -- «ته ډير نرم زړه او نيك خويه انسان ئې، همدا لامل دې چې سلطان ايوبى ستا تر مخه داسې ناز كوي. دا به ستا له ياده وتلي وي چې هغه د عربي نسل څخه نه دي، هغه ستا د نسل څخه هم نه دي، هغه په خټه گړد دي. زه حيران يم چې هغه ته دومره لويه رتبه چا وركړې ده؟ كه په هغه كې كوم كمال وي نو هغه دادې چې هغه ښه عسكردې، د جنگ د ډگر استاد دي. هم په جنگ پوهيږي او هم په جنگولو. خو دا صفت دومره مهم نه دي چې هغه ته دې د مصر امارت ورسپارل شي..... هغه د سوډان دومره ستراو دومره تجربه لرونكې فوځ داسې ژر له منځه يوړ لكه يو كوچنى چې يوه د لوبو اله ماتوي، تاسې لږ څه فكر وكړئ، چې هغه وخت چې دلته د سوډاني اوسيدونكو يو ځواكمن فوځ و، د ناجي او اوروش په څير سالاران ئې درلودل، نو ځلكو ستا د سپيو تر مخ هم سجدې كولې. د سوډاني لښكرو سالاران به ستا په دهليزنو كې ولاړ ول، خو اوس خبره دې ځاې ته را ورسیده چې ته خپل يو لاس لاندې كس را بولي نو هغه ستاسې مخ ته د راتلو څخه ډه ډه كوي.»

«رجبه!» خليفه په ناڅاپي توگه و غورید او وئې ويل -- «ته يو مجرم ئې!»

د رجب رنگ تگ ژير شو، «آم عراره» هم په يوه ټكان سره د خليفه څخه ځان بيل كړ. خو العاضد يو ځل بيا هغه د مړونده ونيوله او دخپله ځانه سره ئې را نژدې كړه او ورته ئې په ډيره مينه وويل -- «ايا ما تاسې و ويروئ؟ ما غوښتل رجب ته دا ووايم چې هغه ماته اوس ددوه كاله د تيريدو وروسته دا وائې چې زمونږ پخواني فوځ او دهغې سالاران نيك ځلك وو، او دصلاح الدين ايوبى پر لاسو جوړ شوې فوځ دخلافت له

پاره ښه شگون نه لري، څنگه رجهه ! ايا داسې نه ده ؟ ته په دې خبره د پخوا څخه پوهيدې ؟ ولي اوس چې ئې ؟ اوس چې د مصر امير خپلې ريښې ټينگې کړي دي ماته وائې چې هغه دخلافت باغې او سرکښه دې ؟

«زه د حضور د قهر او غضب نه امان غواړم» رجب په ويريدلي اواز سره وويل -- «سلطان ايوبې د بغداد د خلافت له اړخه ټاکل شوې و ، او دا کار به هم ستاسې په مشوره تر سره شوې وي. زه د خلافت د ټاکنې پر خلاف د خبرو کولو جرأت نه لرم. خونن د مصر د امير خپل سړی او ستاسې په روغتيا مې د هغې د اغيز له مخې مجبوراً خپله خوله پرانسته ، زه د ډيره وخته را هيسې دا وينم چې صلاح الدين ايوبې خو څو ځله د حضور د امر نه سرغړونه کړې ده او دا زما دنده ده چې زه تاله خطرونو او گواښونو څخه خبر او دهغوی د پايلو څخه دې خوندي و ساتم.»

په دې وخت کې "أم عراره" د خليفه د مخ سره خپل مخ ور يوځای کړې و او دهغه په گوتو کې ئې خپلې گوتې ورننووستې وي او د کوچنيانو په څير ئې ورسره لوبې کولې ، يو ناڅاپه ئې د خليفه د مخ په غومبري باندي لاس کيښود او ترې وئې پوښتل چې « ايا طبيعت دې لږ څه را ښه شوې دې ؟»

خليفه هم د هغې د زني لاندې لاس کړ او ورته ئې وويل چې -- «دوايي دومره اغيزنه وکړې لکه څومره چې ستا مينې او محبت پر ما وکړي. تاته الله ﷻ هغسې ښايست او جذبه در کړې چې زما د هر رگ له پاره اکسير دې» هغه د أم عراره سر په خپلې سينې باندي کيښود او ورته ئې وويل -- «د قيامت په ورځ چې ما جنت ته ليږدوي ، نوزه به خداي ته ووايم چې زه بله حوره نه غواړم ماته يواځې "أم عراره" را کړه.»

«أم عراره» يواځې ښايسته نه ده « رجب ورته وويل -- «بلکه ډيره هو ښياره او ذهينه هم ده ، د حضور حرم سراي د سازشونو مرکز گرځيدلې دې خودهغې په را تللو سره ټول را ولکه شوی دي، اوس هيڅوک دا جرأت نه شي کولای چې کومه ښځه د کومې ښځې پر خلاف او يا د خلافت د ماني کوم کار کونکې څه خرابي را پيدا کړي.»

رجب د صلاح الدين ايوبې په هکله خبرې کولې ، "أم عراره" ورته وويلې «د دې خبرې په غور سره واوره او صلاح الدين ايوبې ته درنه او درناکه سزا ورکړه.»

«تا څه ويل رجهه ؟» خليفه متوجه شو او وئې وپوښتل .

« ما غوښتل عرض کړم چې ما د دې ويرې څخه خپله ژبه بنده کړې وه چې تاسې ته به د مصر د امير پر خلاف کومه خبره کول د زغم وړ نه وي» - رجب ورته وويل -- «شونې ده چې صلاح الدين ايوبې به يو وړ سالار وي» «زه د هغې په همدې صفت ډير خوښ يم چې هغه د جنگ او جگړې په ډگر کې د اسلام بيرغ راپريوتو ته نه پريږدي،» خليفه ورته وويل -- «مونږ د سلطان ايوبې په څير سالارانو ته اړتيا لرو ، ترڅو د اسلامي سلطنت وقار او عزت د جنگ او جگړې په ډگر کې هسک و ساتي ،»

«زه د خپلې سپين سترگې او بې ادبې په هکله بښنه غواړم ، د قدر وړ درونده خليفه !» -- رجب ورته وويل --
 « مونږ د جنگ په ډگر کې خلافت نه يو ازميښت کړي . زه د صلاح الدين ايوبی په هکله ددې خبرې کولو
 جرأت کوم چې هغه د اسلامي خلافت د وقار او عزت له پاره نه بلکه د خپل وقار او عزت له پاره جنگيږي ،
 تاسې د فوځ د سالار څخه نيولې تر يو عام سپاهی پورې و پوښتنې ، صلاح الدين ايوبی هغوی ته همدا درس
 ورکوي چې هغوی دې د داسې اسلامي خلافت د قيام له پاره ځانونه څار کړي چې په پولو کې را نغښتې نه
 وي ، په ډاگه ده چې هغه د همداسې يو سلطنت خوب ويني چې پخپله ئې پادشاه وي ، نورالدين زنگي هم
 دهغه ملاتړ کوي ، هغه د صلاح الدين ايوبی د ملاتړ په خاطر دوه زره سواره اود همدومره پياده عسکرو
 لښکر را استولې دې ، ايا هغه دا فوځ د بغداد د خليفه په اجازې سره را استولې دې ؟ او ايا د خلافت کوم
 نماينده په دې هکله دمشورو په خاطر ستاسې حضور ته راغلي دې ؟ له تاسې ئې دا پوښتلي چې په مصر کې
 ددومره اندازې فوځ اړتيا شته او که نه ؟ هر څه چې و شول د خلافت نه پورته و شول.»

«ته صحيح خبره کوي رجب !» خليفه ورته وويل -- « له ما څخه په دې اړوند هيڅ پوښتنه نه ده شوی ، او ما
 ته اوس دا فکر را پيدا شوی چې د هغې اړخه راغلي دومره ستر فوځي کومک تر اوسه پورې ولې بيرته نه
 دې ورليږل شوی.»

«بيرته په دې خاطر نه دې ورليږل شوی چې دا کومک په مصر باندې د خپل تسلط د ټينگښت په خاطر را
 ليږل شوی و او د همدې موخې د ترسره کولو له پاره همدلته ساتل شوی دې.» -- رجب ورته وويل -- « هغوی
 ئې د مصر د پخواني فوځ سپاهيان او عسکر په دهقاني اود کرکيلې په دندو د مشغولو لولو په خاطر دلته
 ستانه کړي دي . ناجي ، اوروش ، کاکيش ، عبدبزدان ، ابی آوز او ددوی په څير اته کسه نور سالاران چپرې
 ولاړل ؟ په دې هکله به حضور کله هم فکر نه وي کړې . هغوی ټول د صلاح الدين ايوبی په لاسو په پټه توگه
 د خاورو لاندې کړل شول . دهغوی گناه دا وه چې هغوی د صلاح الدين ايوبی څخه ډير زيرکه سالاران ول ، ددې
 وژلو گناه د چا په غاړه ده ؟ صلاح الدين ايوبی د حاکمانو په غوندېه کې ويلي و چې د مصر خليفه هغوی ټولو
 ته د غداری او سرکشی د جرم په اساس د مرگ سزا ورکړې ده.»

«دروغ ، دروغ» خليفه د قهر څخه را و خوييد او وئې ويل -- «دا ټول سپين دروغ دي ، ماته صلاح الدين ايوبی
 ويلي و چې دا ټول غداران دي ، ما هغه ته ويلي و چې گواهان پرې را وږه او محکمي ته ئې را کش کړه.» هغه د
 محکمي پرته دا پريکړه پخپله کړې چې د خلافت د مهر نه پرته بيکاره گڼل کيږي.» -- رجب ورته وويلې --
دهغوی بدقسمته سالارانو جرم دا و چې هغوی د صليبي پادشاه سره اړيکې کلک کړي وو ، دهغوی موخې
څه نوري وې ، او هغه دا چې د صليبيانو سره اړيکې ټينگ کړي او د خبرو اترو له لارې د جنگ او جدل مخه و
نيسي ، او مونږ د خپل هيواد او هيوادوالو د سکون ، ارامۍ او سوکالۍ په لور توجه وکولاي شو . که څه هم
تاته به دا د منلو وړ نه وي خو حقيقت دا دې چې صليبيان مونږ خپل دنمنان نه گڼي ، هغوی په دې خاطر
زمونږ پر خلاف جنگي ځواک تيار ساتي چې د نورالدين زنگي او شيرکوه په څير د « بنسټ پالو» مسلمانانو
څخه د حملي او يرغل ويره لري ، شيرکوه و مړ خو خپل ځای ئې صلاح الدين ايوبی ته پريښود ، سلطان

ايوبي د شيرکوه روزل شوی سړې دې ، هغه خپل ټول عمر د عيسائې قوم پر خلاف په جگړو کې تير کړې او په دې ترتيب ئې د اسلام د بنسټان نور هم زيات کړل، که چېرې د صلاح الدين ايوبي پرځاي بل کوم څوک د مصر د حاکم په څير ټاکل شوې وای ، نو نن به عيسائې پادشاهان ستا دربار ته د ميلمنو او دوستانو په څير را تللای ، نه به وژل او داړه ماري وه او نه به دومره ستر ستر سالاران وژل کيدل او نه به نوم ورکې بنځيدل»

«مگر رجبه!» خليفه ورته وويل - «صليبيانو خود روم په بحيره کې په اسلامي لښکر يرغل کړې و؟»

«صلاح الدين داسې حالات را پيدا کړي و چې صليبيان دخپلې دفاع په خاطر مجبور شول په حملې کې لمړيتوب وکړي» - رجب ورته وويل - «صلاح الدين ايوبي ته مالومه وه چې د صليبيانو له اړخه حمله کيدونکې ده ځکه چې د حملې له پاره حالات همغې را پيدا کړي و په دې خاطر هغه د حملې د مخنيوي او دفاع له پاره ځان له مخکې چمتو کړې و ، دا انسان خو فربنسته نه ده چې په غيبو به پوهيده ، هغه داسې يو چال و چلاوه ، چې دهغې په لوييدو سره په زرگونو کوچنيان يتيمان شول او په زرگونو بنځې کونډې کړل شوې ، دهغې په دغه ظالمانه کار باندې تاسې هغه ته زما تر مخه شاباسې ورکړ او ستاينه ئې مو وکړه، بيا هغه هغه سوډاني فوځ چې ستاسې وفادار و د جنګي تمريناتو په بهانه د شپې له خوا بهر وويست او په تياره کې ئې پرې د خپل فوځ له اړخه عمليات پيل کړل او دا ئې خپره کړه چې د ناجي فوځ بغاوت او پاڅون کړې و. دهغه په دې کار هم تا دهغه ستاينه وکړه او شاباسې دې ورکړ. تاسې دومره نرم زړه او مخلص ياست چې تاسې دهغه چال او دوکه درک نه کړاي شوه.»

په دې وخت کې «امّ عرار» چې د عربو د بنايست يوه نمونه وه د خليفه العاضد سره «په ډيره معصومانه توګه د فحش داسې حرکات پيل کړل چې په العاضد ئې د شرابو نشه نوره هم ورزياته کړه. دهغه ذهني څرنګوالي او څنګه والې دهغې نجلۍ په لاسو کې و - درجب خبرو او دليلونو دهغه په زړه باندې پوره اغيز کړې و ، خو دهغه په زړه کې يواځې او يواځې «امّ عرار» وه ، هغه درجب خبرې هسې په ضمني توګه اوريدلې ، رجب په صلاح الدين ايوبي باندې ډير شرمناکه وار وکړ. هغه وويلې «صلاح الدين ايوبي په يوې بلې دوکې او غولونې باندې لاس پورې کړې ، هغه اوس هره ځوانه او بنايسته نجلۍ چې وويني د لاسو ئې نيسي او ابرو ئې تويوي، او بيا د يو څو ورځو عيش او عشرت وروسته ئې په دې خاطر له منځه وړي چې دا جاسوسه ده. د عيسايانو پر خلاف په ولس کې د کرکې د پيدا کيدو په خاطر ، هغه په فوځ او عوامو کې دا مشهوره کړي چې صليبيان خپلې نجونې مصر ته د څارکښۍ له پاره را استوي، ددې نه علاوه هغوی زمونږ ولس ته بدکاره او فاحشي بنځې هم را استوي تر څو د قوم د ځوان ګول اخلاق پرې خراب کړي ، زه د همدې هيواد او سيدونکې يم. څومره قحبه ځاپونه چې دلته شته د ټولو بنځينه لوبغاړې مصري او سوډاني بنځې دي، که چېرې کومه عيسائې بنځه په کې هم وي نو هغه د چا جاسوسه نه بلکه يو بدکاره بنځه ده.»

«ماته د حرم سراي درې څلورو نجونو وويلې چې صلاح الدين ايوبي هغوی خپل کورته ورغوبښتي وی او هلته ئې د هغوی عزت توي کړې دې.» «امّ عرار» ورته وويل.

خليفه د قهره تک سور شو او وئې ويل -- «زما د حرم سراي نجوني؟ تا ماته دا خبره ولې مخکې نه کوله؟»

«په دې خاطر چې ته رنځور ئې، او دا ډول خبرونه ستا د صحت له پاره بڼه اغيزنه لري،» امّ عراره ورته وويل -- «اوس هم دا خبره زما دخولې څخه بې ارادې را ووتله، ما دا سې انتظام کړې دې چې اوس هيڅ نجلی د چا په وربللو د اجازې پرته نشي وتلاي»

«زه به هغه همدا اوس را و غواړم او په ډرو به ئې ووهم» خليفه ورته وويلې -- «زه به بدله اخلم»

«د بدلې د اخستلو ډيرې لارې نورې هم شته» رجب ورته وويلې، -- «په اوسني وخت کې خلک د صلاح الدين ايوبی ملاتړې دي، هسې نه چې په داسې قدم پورته کولو سره هغوی ستا خلاف راپاڅيري.»
«نو ايا زه خپل دا توهين او سپکاوي و زغمم؟» خليفه ورته وويل.

«نه ! درونده خليفه !» رجب ورته وويل «که چېرې ته ماته اجازه راکړې او زما ملاتړ وکړې نو زه به صلاح الدين ايوبی داسې له منځه يو سم لکه څنگه چې هغه د مصر پخوانې فوځ له منځه يوړ او دهغې سالاران ئې يو په بل پسې ورک کړل.»

«ته به په څه ډول دا کار وکړای شي؟» خليفه ترې وپوښتل.

«حشيشين به دا پلان منځته بوځي» رجب ورته وويل «خو هغوی ډيرې زياتې پيسې غواړي»

«خومره پيسې چې هغوی غواړي هغه به زه درکړم» خليفه ورته وويل «ته خپل پلان منځته يوسه»

***** (۱۴۳)

دوه ورځې وروسته د جمعې ورځ راتله، د قاهرې د مرکزي جومات خطيب ته «عيسى الهکاري فقيه» ويلي و چې په خطبې کې دې د خليفه نوم نه اخلي. دا خطيب د ترک د نسل څخه و چې په تاريخ کې ئې پوره نوم نه دې را خستل شوی خو د امير العالم په نامه ئې شهرت موندلې و، دهغه وخت داسې ليکل شوی ثبوت هم ترلاسه شوی چې دهغې له مخې خطيب امير العالم پخپله هم څو څو ځله ددې بدعت د له منځه وړلو له پاره خپله اراده بنوولې وه، او دا د همدې دهغو پايلې وې چې د خليفه نوم د خطبې څخه لرې کړل شو. يو بل روايت دا هم دې چې صلاح الدين ايوبی ته پخپله همدې امير العالم سلا ورکړې وه چې ددې بدعت د له منځه وړلو له پاره دې حکم وکړي. خو د پيښو ليکونکې ددې ټول کار تاج د عيسى الهکاري فقيه په سر ږدي. خو شونې ده چې ددې پلان په هکله عيسى الهکاري فقيه او امير العالم دواړو کار کړې وي خو د صلاح الدين ايوبی د ويناو څخه چې کوم شواهد ترلاسه کيږي نو دا ډاگيزه کوي چې دا زړه ور قدم صلاح الدين ايوبی پخپله پورته کړې و. په هر حال په دې کې هيڅ شک نه شته چې په هغه وخت کې ريښتوني مسلمانانو شتون درلود.

خطیب امیر العالم د جمعې د ورځې په خطبې کې د خلیفه نوم وانه خست ، صلاح الدین ایوبی هم د لمانځه په منځنیو صفونو کې ناست و ، علي بن سفیان ترې لرې په یوه بل صف کې ځای نیولې و ، د سلطان ایوبی نور باوري ملګري او سلاکاران په خلکو کې خواره واره ناست و ترڅو دهغوی عکس العمل په خپلو سترگو وويني. د علي بن سفیان د شبکې د غړو ډیر شمیر هم دلته په لمانځه کې موجود ول ، د خلیفه نوم د خطبې څخه لرې کول یو دروند کار نه بلکه د خلافت د احکامو په مطابق ډیر دروند جرم ګڼل کیده ، اوس نو دا جرم تر سره شوې و ، د لمانځه په وخت کې چې د مشرانو او لوړ پوړو چارواکو له ډلې څخه څوک په جومات کې نه و نو هغه یواځې او یواځې خلیفه العاضد و .

د لمانځه وروسته سلطان ایوبی پورته شو ، خطیب ته ورغې ، دهغه سره ئې په لاس روغېر وکړ او دهغه چپنه ئې ماچ کړه او ورته ئې وویل « اللّٰه دې ستا مل او ملاتړې وي ، » خطیب امیر العالم په ځواب کې ورته وویل « ددې حکم په ورکولو سره تا په جنت کې ځانته ځای جوړ کړی » دبیرته تللو په وخت کې سلطان ایوبی د څو قدمه اخستلو وروسته بیرته ودرید ، او د خطیب لور ته ولاړ او ورته ئې وویل « که چېرې ته خلیفه ځانته و بللې ، نو هغه ته د ورتللو پر ځای زما لورې ته راشه ، زه به له تاسره یو ځای ولاړ شم . »

« که چېرې امیر ئې سپین سترګی و نه ګڼي » امیر العالم ورته وویل « نو عرض کوم چې د باطل او شرک پر خلاف عمل کول او د حق وینا که چېرې جرم وي نو بیا خود هغې سزا زه پخپله ګالم ، زه به هیڅکله ستا څخه پناه و نه غواړم ، که خلیفه ور وبللم نو ځانته ورځم ، ما د خلیفه نوم ستا په حکم نه بلکه د خدای په حکم له خطبې لرې کړې دې . زه تاته ددې کار مبارکې وایم . »

له ماښامه وروسته صلاح الدین ایوبی ، علي بن سفیان ، بهاء الدین شاداد او څو نور سلاکاران د راپورونو د ورکولو له پاره راټول شوی وو . د جاسوسي شبکې زیات شمیر غړي د عامو خلکو په لباسو کې د خلکو تر منځ ګرځیدل او د خلکو آند ئې ځانته مالوماوه . علي بن سفیان سلطان ایوبی ته وویل چې د هیڅ ځای داسې کومه خبره نه ده راغلې چې چا ویلي وي چې نن په خطبې کې د خلیفه نوم نه دې اخستل شوې . د علي بن سفیان خپلو وگړو په یو څو ځایو کې دا خبره یاده کړې وه چې نن خطیب د جمعې په خطبې کې د خلیفه نوم نه دې اخستې ، او دا خو ئې ډیر بد کار وکړ . دهغوی په دې خبرو ډیر خلک حیران پاته کیدل لکه چې هغوی ته دا مالومه نه وي چې په خطبې کې د خلیفه نوم هم اخستل شوې او که نه . دهغوی له ډلې څخه ئې یو څو کسانو په ډیره بی پروائې سره وویل چې څه فرق کوي ، خلیفه خو خدای یا پیغمبر نه دې ! ددې راپورونو له مخې سلطان ایوبی ته ډاډ ورپه برخه شو چې د خلکو د هغه عکس العملونو څخه چې هغه ویرول کیده هغه په هیڅ ځای کې هم را څرګند نه شول .

سلطان صلاح الدین ایوبی په همدې وخت کې د سلطان نورالدین زنگي په نوم یو پیغام ولیکه ، په دې پیغام کې ئې هغه ته دا خبر ورکړې و چې هغه د جمعې د خطبې څخه د خلیفه نوم لرې کړي دې . د خلکو له اړخه هم ډیر ښه عکس العمل را څرګند شوی دې . په دې اساس ته د مرکزي خلافت نوم د خطبې څخه ایسته کړه . په

همدې مضمون هغه يو اوږد پيغام و ليکه او خپل قاصد ئې سهار وختي هغې لوري ته واستوه ، ترڅو دا پيغام نور الدين زنگي ته ور ورسوي . ددې وروسته هغه علي بن سفيان ته وويلې چې د خليفه په مانۍ کې دخپلې شبکې غړي متوجه کړه ، که چېرې هلته لږ څه مشکوک خوزبنت هم وشي نو سمدستي دې مونږ ته خبر راکړي . سلطان ايوبي رجب لا د پخوا څخه پيژنده ، او دا هم ورته معلومه وه چې رجب د خليفه نازولي نائې سالار دې ، په دې خاطر ئې علي بن سفيان ته وويلې چې «د رجب سره يو کس د سيوري په حيث و ټاکه»

په دې شپه د خليفه د عيش او نوش په محفل کې رجب نه و ، هغه د سلطان ايوبي د وژلو په پلان باندې کار کاوه . هغه غوښتل د حشيشينو د مشر حسن بن صباح سره وويني ، خليفه د هرې ورځې په څير د بهرنۍ نړۍ څخه بې خبره او د «ام عراره» په طلسماتي بنايست او دهغې په نازو ادا کې ورک و . هغه ته چا دا نه وويلې چې نوم ئې د خطبې څخه لرې کړل شوی دې . هغه په دې خوښ و چې د صلاح الدين ايوبي د وژلو پلان ترلاس لاندې دې ، «ام عراره» هم د هغې د سمدستي بيده کولو په خاطر هغه ته بې دريغه شراب ورکړي و او تر څنگ ئې خوب راوړونکي سفوف هم پرې څښلي و . ددې زاړه څخه د ژر خلاصون په خاطر هغې ته ددې نسخې داستعمال پرته بله لاره هم نه وه پاته . هغه ئې ويده کړ ، دخوني قندپلونه ئې مړه کړل او د خليفه دخوني څخه ووتله ، هغه دخپلې هغې ځانگړې خونې په لور روانه وه چې په هغې کې به ئې د رجب سره هره شپه د زړه خواله کوله .

څنگه چې هغه خپلې خونې ته ور ننوتله ، نو چا پرې د شا لخوا کمبله ور واچوله ، هغه ئې اواز ويستلو ته هم پرې نښوده ، او دهغې خوله ئې د يوي بلې ټوټې په واسطه کلکه ور وتړله ، يو کس هغه په خپلو اوږو را واړوله او د خونې څخه ووت ، دا دوه کسان و ، چې د مانۍ د ټولو پټو او ښکاره لارو څخه ښه خبر وو ، هغوی د شپې په تياره کې په زينو وروښتل او دچت څخه ئې يوه رسۍ را وځړوله او هغه کس چې نجلی ئې په اوږو اچولې وه د نجلی سره يوځای لاندې را ښکته شو . دهغه وروسته هغه بل هم را کوز شو او دواړه د شپې په تيارو کې ورک شول .

لږ څه لرې څلور اسونه تيار ولاړ وو ، دوه کسان ددې آسونو تر څنگ ناست و ، هغوی خپل ملگري وکتل ، او د ئې هم وکتل چې يوه يوه نجلی په شا اړولي او گړندې گړندې را روان دې . هغوی آسونه لږ څه نور هم را مخته کړل ، ټول په آسونو سپاره شول ، يوه سپور نجلی خپلې مخې ته واچوله ، دهغوی د دلې څخه يوه وويل «آسونه اوس مه ځغلوئ ، د آسونو د پښو اواز به ټول ښار را وپښ کړي» آسونه سوکه سوکه مخته تلل او دښاره ووتل .

«دا د سلطان ايوبي کار دې ؟»

«د مصر د امير پرته بل څوک داسې جرأت نه شي کولای ،»

«دهغې پرته بل څوک دا کار کولې نه شي!»

د خلافت په ماني کې هرې لورې ته همدا شور و غوغا پورته وه چې صلاح الدين ايوبي «ام عراره» تېستولې ده. رجب هم بېرته راستون شوې و ، د محل او ماني کونج کونج ئې لټولې و ، ساتونکې ډله د خپلو قومندانانو د قهر او غضب لاندې راغلي وو ، پخپله قومندان هم د سپاهيانو په څير لږځيده ، د يوې نجلی-تېستول معمولي خبره نه وه ، او نجلی هم داسې چې خليفه د جنت د پيغلو څخه شميرله ، د محل د شاه لورې يوه رسی را ځورنده وه ، په ځمکه هم د پښو نښې نښانې موجودې وې چې دلږ څه تگ وروسته د انسانانو د پښو نښې ورکيدې او بيا د آسونو د پښو نښې تر سترگو کيدې ، ددې څخه دا ثبوت تر لاسه کيده چې نجلی ئې د همدې رسی په واسطه لاندې ښکته کړې ده ، دا شک هم شونې و چې نجلی په خپله خوښه او رضا د چا سره تېستيدلې وي ، خو خليفه دا شک شونې نه گناهه هغه ويل چې «ام عراره» په هغه باندې ځان ځارولو ته تياره وه .

«دا د صلاح الدين ايوبي کار دې» رجب العاضد ته وويلې ، «د خلافت په ماني کې دهر يوه په خوله همدا خبره ده ، چې دهغه پرته بل څوک دداسې کار دکولو جرأت هم نه شي کولای» ،

خو دا خبره ټولو ته رجب پخپله کړې وه ، ځکه کله چې هغه ته د «ام عراره» د ورکيدو خبر ور ورسيد نو هغه په ټول محل کې وگرځيد او دهر چا څخه ئې د نجلی په هکله وپوښتل او هر چا ته ئې وويل چې «دا د سلطان ايوبي کار دې» ، د خلافت د ماني د لوړ پوړو چارواکو څخه نيولې تر ښکته ملازمينو پورې ، ټولو همدا خبرې بيا بيا کولې ، رجب بيا همدا خبره د خليفه العاضد په غوږو کې هم ور واچوله ، هغه د يوې لحظې د فکر کولو اړتيا هم احساس نه کړه چې دا الزام صحيح هم دې او که نه . بلکه دا اواز دهغه په غوږونو کې لا دمخه وراچول شوی وه او ورته ويل شوی و چې سلطان ايوبي په ښکلو ښځو او نجونو باندې ځان ورکوي . هغه ته «ام عراره» ويلې و چې سلطان ايوبي د حرم څلور نجونې تر اوسه پورې بې عزته کړي دي ، خليفه په همدې وخت کې خپل ځانگړې قاصد را وباله ، او ورته ئې وويل چې د مصر د امير په لور ولاړ شي او هغه ته ووايي چې په پټه دې نجلی بېرته را واستوي ، زه به تر هغې کوم قدم نه پورته کوم .

په هغه وخت کې چې خليفه قاصد ته دا پيغام ورکاوه نو په هماغه وخت کې د قاهرې څخه لس دولس کيلو متره لرې درې اوبن سپاره د قاهرې په لور په پوره دېدبه کې را روان وو ، هغوی د مصر د فوځ گشتي ډله وه ، څرنگه چې په دې وخت کې د مصر سياسي او امنيتي حالات ډاډمن نه و او د جاسوسانو او تخريب کارانو فعاليتونه ددې پرځاي چې کمښت ومومي نور هم ورځ په ورځ زياتيدل ، سلطان ايوبي ته په ډيره ښه توگه دا ډاگيزه وه چې په هيواد کې د غدارۍ او بغاوت سکروټي تازه کيږي ، همدا راز دهغه سوډاني فوځ گواښ چې هغه له منځه وړي ولا پوره له منځه نه و تللې و . ددې فوځ قومندانان ، مسؤلین او سپاهيانو پوره تجربه لرونکې وگړي و ، او هغوی هر وخت د هيواد د سلامتۍ له پاره گواښ پيدا کولې شو . تر ټولو ستره خطر ده دا وه چې د سلطان ايوبي مخالفينو د صليبيانو سره دوستانه اړيکې کلک کړي و ، دهغوی جاسوسانو

ته ئې پناه ورکړې وه ، او دهغوی له پاره ئې د تخريبي کارونو د کولو له پاره لاره برابره وه ، دهمدې خطرونو د په نظر کې نیولو په اساس د دارالحکومت څخه لرې لرې او هرې لورې ته د فوځ ډلې ډلې خورې شوې وې. د هغوی گشتي ډلې به شپه او ورځ او هر وخت په غرونو ، غونډیو او دښتو کې پرگشت راوتلی ترڅو د راتلونکو خطرونو د پېښیدو تر مخه مرکز ته خبر ورکړای شي .

دغه درې اوبن سپاره هم د همدې گشتي ساتونکې ډلې څخه و چې په خپلې ورسپارل شوې سیمه کې ئې دخپلو دندو د ترسره کولو وروسته بیرته را ستانه شوی و. مخته د خاورو او تیرو غریزه پراخه سیمه پرته وه ، هغوی په یوې وادي(ناو) کې تیریدل چې د یوې ښځې اواز ئې واوریده ، ترڅنگ ئې د نارینه و اوزونه هم اوریدل کیده ، ددې څخه دا ډاگیزه کیده چې په کومه ښځې یا نجلی . باندې ظلم او تیري کيږي ، یو اوبن سپور را کوز شو او په هغه غونډۍ وخت چې د بل اړخ څخه ئې ناری او سوری را تللې ، هغه په پټه و کتل چې څلور آسونه ولاړ دي او څلور کسان ورسره دي ، دوی څلور واړه سوډاني حبشیان دي ...ددوی سره یوه ډیره ښکلې نجلی هم ولاړه ده ، یو حبشي هغه په خپلو متو کې را نغښتې او دخپلو ملگرو تر مخ ئې درولې ، هغه په خپلې سینې لاس ایښې او وائې چې «ته ډیره پاکه نجلی ئې ، خپل ځان پخپله په ستونزو کې داچولو په اساس مونږ مه ځوروه ، د دپوتا قهر به مونږ یا خو وسوځوي او یا به مو تیري کړي»

«زه مسلمانم يم» - نجلی چېغې کړې ، ستاسې په دپوتاگانو باندې لعنت وایم ، ما پرېږدی او که نه زه به تاسې ټول د خلیفه د سپیو تر مخ د ټوټو ټوټو غونډو په څیر ور واچوم.»

«ته اوس د خلیفه ملکیت نه ئې» یو حبشي ورته وویل « اوس نو ته دهغه دپوتاگانو ملکیت ئې چې په لاسو کې ئې د اسمان د بریښنا قهر ، د مارانو زهر او د زمريانو ځواک شتون لري ، هغه یواځې ته خوښه کړې ئې ، اوس نو هر څوک چې دهغوی څخه ستا د بیلتون هڅه وکړي نو هغه به د دښتې شگې په خپل ځان کې وسوځوي او ایری به ئې کړي.»

یو حبشي بل ته وویل ، «ما تا ته ویلي و چې دلته مه ځنډیږئ ، خو تاسو ارام کول غوښتل ، هغه وتړی او خپلې لار ته دوام ورکړئ ترڅو د ما بنامه تر مخه خپل ځای ته ورسېږو.»

«ایا زموږ آسونه سترې شوی نه و؟» حبشي ځواب ورکړ ، «ایا مونږ ټوله شپه وینښه تیره نه کړه؟»

بل وویل «هغه بیرته و تړئ او روان شی ،»

هغه نجلی کلکه کړه ، خو یو ناڅاپه دهغه په ملا کې یو غښې ور ننوت ، هغه نجلی سسته کړه ، نجلی هغه ته ټیله ورکړه او د تینتې هڅه ئې وکړه نو یوه بل حبشي هغه را تینگه کړه او دخپله ځانه سره ئې را ښکوده ، او د آسونو پورې ولاړ ، په دې وخت کې یو بل غښې را غې چې د یوه بل سړي په غاړه کې و نښت ، هغه سړي و غورځید او په تړیدو شو خو هغه چا چې نجلی ئې نیولې وه دخپل آس قیضه ئې کلکه کړه او نجلی ئې له ځانه سره په آس سپره او آس ئې د ښکته په لور و ځغلاوه چې ډیر نژدې و ، یو بل حبشي هم پاته و چې هغه

هم د بنکته په لور منډې کړې... دا غشي هغه اوبن سپور ويشتلي و چې په غونډۍ راختلې و ، وروسته چې هغه کوم بيان ورکړ په هغې کې هغه وييلې و چې هغه د دېوتاگانو له نامه څخه و ويريده ، خو کله چې نجلی وويلې چې هغه مسلمان ده او په دېوتاگانو باندې لعنت استوي نو ددې ايمان هم را بيداره شو ، او کله چې نجلی د خليفه نوم واخست نو هغه وپو هیده چې دا د حرم سراي کومه پيغله گوټې ده ، دهغې لباس ، شکل او صورت دا په ډاگه کوله چې هغه معمولي څوک نه ده ، هغه تېنتول کيدله ، او سوډان ته ئې د پلورلو په خاطر روانه کړې وه . ساتونکې ته دا څرگنده وه چې دلرو ورځو وروسته د سوډانيانو ميله جوړيږي او په هغې کې نجوني پيرل او پلورل کيږي .

سلطان ايوبي خپل فوځ ته حکم کړې و چې د بنځو د حيا او عزت ساتندويان به وي ، که چېرې د يوي بنځې د عزت د خوندي ساتلو په خاطر د يوه درجن خلکو د وژلو وخت هم راشي نو هغوی ته اجازه ده . دې ساتونکي دغه ټولې خبرې خپلې مخې ته ايښې وې او پريکړه ئې کړې وه چې دا نجلی بايد خوندي کړل شي ، هغه ددوه غشو په ويشتلو سره دوه حبشيان له منځه يوړل ، خو هغه دا غلطي وکړه چې دهغه نورو دواړو حبشيانو د نيولو په خاطر د غونډۍ څخه را کوز شو او په خپل اوبن سپور شو او خپلو ملگرو ته ئې وويل چې ددې انسان پلورنکو تعقيب اړين دي ، هغوی درې واړو خپل اوبن او بنان و غللول خو هغوی د غونډۍ څخه دراتا وويدو سترچکر وواهه ، هغوی دا فکر هم و نکړای شو چې اوبن د آس تعاقب نه شی کولای ، په هغوی درې واړو کې غشي او ليندۍ يواځې د همدې يوه سره وې . دنورو دواړو سره توري او برچې وې .

دوی هغه ځای ته ور ورسيدل چېرې چې ئې نجلی او حبشيان کتلي وو . هلته ددوه لاشونو پرته نور څه نه تر سترگو کيدل ، هغه سوډاني حبشيانو نجلی له ځانه سره وړې وه او دخپلو مړو ملگرو آسونه ئې هم . اوبن سپور د هغوی په تعقيب پسې خپل اوبن او بنان و غللول خو هغه سيمه د غونډيو او لوړو ژورو سيمه وه ، لاره په لوړو ژورو کې ورکیده ، تريوه ځايه پورې هغوی د آسونو دپښو اواز اوریده خو وروسته هغه اواز هم ورک شو . اوبن سپور هغه دواړه لاشونه په اوبن او بنانو بار کړل ، او بيرته را ستانه شول ، هغوی په دې پوهيدل چې دا لاشونه د چا دي ، دا دعام انسان پلورونکو لاشونه هم کيدای شول ، دهغوی راوړل دومره اړين نه و خو نجلی دخليفه د محل مالومیده نو په دې خاطر ئې د لاشونو له ځانه سره را وړل اړين وگڼل ، ترڅو دا ډاگيزه کړې چې تېنتونکي څوک دي ؟

***** (۴۴)

صلاح الدين ايوبي اندېښمن و او د غصې په حال کې اوبن را اوبن ، په خونه کې ورسره د هغه سلاکاران او باوري مسؤلین هم ناست و . دوی دهغه دوستان هم و ، ټولو سره بنکته اچولی ناست وو ، سلطان ايوبي به تل خپل ځان په قابو کې ساته ، هيڅکله به ئې د جذباتو څخه کار نه اخست ، خپله غصه به ئې پخپله تيروله ، او په خپل ذهن به ئې قابو مونده او د سوچ او فکر وروسته به ئې پريکړه کوله ، هغه په داسې حالاتو کې هم از مېښت شوی و چېرې چې جابرو او تيري کونکو جنگجويانو هم خپلې وسلې غورځولې ، هغه

په محاصره کې هم جنگیدلې و او په داسې محاصره کې هم پاته شوې و چې سپاهیانو ئې زغم او حوصلې له لاسه ورکړې وې، او په کلا کې د خوراک څښاک څه هم نه و پاته شوی، د سپاهیانو دغشو خلطې هم تشې شوې وې، دهغه سپاهیانو به دا انتظار کاوه چې هغه به وسله کیږدي او هغوی ته به د اذیت لرونکې مړینې څخه خلاصون ورکړي خو صلاح الدین ایوبی به نه یواځې خپله حوصله ټینګه ساتله بلکه په خپلو سپاهیانو کې به ئې هم د جنگ او قهرمانۍ نوي روح ورپوکاوه، خو په دې ورځ سلطان ایوبی پر خپل ځان قابو نه شو موندلای، دهغه پرمخ د غصې نښې هم وې، او ویره هم همدا علت و چې ټول چپه خوله ناست و.

نن دلمړي ځل له پاره زما ذهن زما سره ملګرتیا نه کوي» هغه وویل.

«ایا دا شونې نه ده چې ته د خلیفه دا پیغام له پامه وغورځوی؟» دهغه نائب سالار الناصر ورته وویل.

«زه په همدې هڅو کې مشغول یم» سلطان ایوبی ورته وویل، «خو کله چې د هغه الزام څرنگوالې چې پر مائې کړې او ویلې ئې دي چې ما د حرم یوه نجلۍ را تښتولې ده، وینم، نو پرته له دې چې ووايم «استغفرالله - الله ماته بښنه وکړې، هغه زما په سپکاوي کې هیڅ کمې نه دي کړې، پیغام بلکه اخطار ئې د خپل قاصد په خوله را استولې دي، هغه به زه ورغوښتې وای او له ماسره به ئې مخ په مخ خبرې کړې وای»

«زه اوس هم همدا سلا درکوم چې خپله سینه سره کړه» بهاؤالدین شداد ورته وویلې.

«زه دې فکر وړې یم چې ایا ریښتیا هم د حرم سراي څخه کومه نجلۍ تښتول شوی ده او که نه؟» سلطان ایوبی وویل -- «ما ته درواغ بریښي، هغه ته به دا څرګنده شوې وې چې ما د خطبې څخه دهغه نوم ویستلې دي او دهغې په ځواب کې هغه پر ما دومره ستر الزام لګولې دي چې په اصطلاح ما د حرم کومه نجلۍ تښتولې ده، هغه په دې ترتیب د بدلې د اخستلو هڅه کړې، «سلطان ایوبی «عیسیٰ الهکاري فقیه» ته مخ وړاوه او ورته ئې وویل «د مصر د ټولو جوماتونو په نوم یوه حکم نامه ولیکه چې په راتلونکې کې به په هیڅ یو جومات کې د جمعې په خطبې کې د خلیفه نوم امامان نه اخلي»

«ته هلته ورشه او دهغه سره خبرې وکړه» الناصر ورته وویل «هغه ته په ډاګیزه توګه ووايه چې خلیفه د قوم او ولس د عزت او وقار نښه ګڼل کیږي، خو دهغه حکم نه چلیږي، په ځانګړې توګه په داسې شرایطو کې چې د دښمن د یرغل ګواښ شتون ولري او هیواد د بهر او دننه دواړو لورو د ګواښ سره مخ وي، زه ان تر دې ځایه پورې سلا درکولې شم چې دهغه د ساتونکې ډلې وګړي را کم کړل شي، د سوډانیا نوحېشو پر ځای دې مصري وګړي هلته وګمارل شي، او دهغه د محل او دربار مصارف دې را کم کړل شي، زه د دې د پایلو څخه خبر یم، مونږ ته به مقابله کول اړینه وي. خو مونږ باید په الله باندې تکیه ولرو.»

«ما تل پر خپل خدای باندې تکیه او توکل کړې دي» سلطان ایوبی ورته وویل «ذوالجلال رب به ما د دې ذلت څخه هم خوندي ساتي»

دروازه چې را ننوت ، ټولو دهغه په لور وکتل ، هغه وويل چې د سارا دگشتي ډلې قومندان د خپلو درې ملگرو سره راغلي او هغوی ددوه سوډانيانو لاشونه هم له ځانه سره را وړي دي ،»

ټولو د دروازه چې راننوتلو ته په ښه سترگه و نه کتل ، ځکه په دې وخت کې سلطان ايوبې د خپلو سلاکارانو سره په يوه ډير مهمه او پټه غونډه کې مشغول و. خو سلطان دروازه چې ته وويل « هغوی دننه را وليږه ،» سلطان ايوبې خپل دروازه چې ته ويلي و چې کله هم کوم څوک دهغه سره د ليدلو کتلو له پاره راځي نو هغه ته ئې خبر ورکړئ او که چېرې د شپې دهغه د راپورته کولو اړتيا وي نو هغه به له ځنډه د خوبه را بيدار کړئ ، سلطان نه غوښتل کومه خبره او يا کومه ليدنه پرته له کوم عذره ځنډنې کړي .

قومندان دننه راغې ، دهغه مخ په دوړو سپيره شوې او ستومانه مالومیده ، سلطان ايوبې هغه کيناوه او دروازه چې ته ئې وويل چې دهغوی له پاره د خوراک څښاک څه راوړي ، قومندان سلطان ته وويل چې دهغه گشتي ډلې څلور سوډاني حبشيانو څخه د يوې نجلۍ د خلاصون هڅې کړې وې دوه ئې په غشو ويشتلي او وژلې ئې دي ، او دوه نورو نجلۍ پورته کړې او تښتولې ئې ده ، قومندان ورته وويل چې د ساتونکو د ډلې د وينا په اساس نجلۍ د کوچيانو او يا بلې عامې کورنۍ څخه نه وه ، هغه د ډيرې شتمنې کورنۍ مالومیده ، او هغې دا ويلي چې هغه د خليفه په ملکيت کې ده .

«داسې مالومېږي» سلطان ايوبې وويل --«چې ذوالجلال رب زما د ملاتړ له پاره لاس کړې دي» هغه بيرون را ووت ، په خونه کې دننه ناست ټول دهغې پسې را و خوځيدل .

بيرون پر ځمکه دوه لاشونه پراته و ، يو لاش پرمخه پروت و ، تر څنگ ئې درې سپاهيان ولاړ وو ، هغوی د مصر امير ته چې دهغوی اعلي قومندان هم و او د لمړي ځل له پاره ئې کتلې و په عسکري توگه سلام وکړ او شاته شول ، سلطان ايوبې نه يواځې دهغوی د سلام ځواب ووايه بلکه دهغوی سره ئې په لاس روغبر هم وکړ او ورته ئې وويل « زما مؤمنو ! دا ښکار مو چېرې ښکار کړې ؟» هغه چا چې د غونډۍ د سر څخه د غشو په ويشتلو دوه کسه را پر ځولي و ، خپل سلطان ته د ټولې پيښې په هکله تفصيلي مالومات ورکړل ،

ايا دا شونې ده چې هغه نجلۍ د سلطان ساتل شوی نجلۍ (معشوقه) وي ؟» هغه د خپلو سلاکارانو څخه و پوښتل .

« مالومېږي خو همداسې» علي بن سفيان ورته وويل « دهغوی ځنډونه وگورئ ، هغه دوه ځنډونه سلطان ايوبې ته وروښول ، په هغه وخت کې چې هغه سپاهي د پيښې په هکله مالومات ورکاوه نو علي بن سفيان د لاشونو پلټنه وکړه ، دهغوی په تن سوډاني قبایلي لباس وو ، د کاليو دننه دهغوی ملا بندونه وو چې يو يو ځنډ ئې په کې پټ ايښودې و. دا د خليفه د ساتونکې ډلې له پاره جوړ کړل شوی ځانگړي ځنډونه وو. دهغوی د ځنډونو په لاسو باندې د خلافت ټاپه لږيدلې وه ، علي بن سفيان وويل « که چېرې هغوی دا ځنډونه را پټ کړې نه وي ، نو بيا خو دا دواړه د خلافت د ساتونکې ډلې ساتندويان مالومېږي ، دا هم شوني

ده چې دهغوی را تښتول شوې نجلۍ هم هماغه ده چې د خلیفه د حرم څخه را تښتول شوې ده او را تښتونکي ئې هماغه د خلیفه د ساتونکو د ډلې وگړي دي.»

«لاشونه پورته کړئ او خلیفه ته ئې له ځانه سره یوسئ،» سلطان ایوبي وویل «تر هر څه دمخه دا ډاډمنه کړئ چې دا په رښتیا سره د خلیفه د ساتونکو څخه دي،» علي بن سفیان وویل او دهغې ځایه څخه ولاړ.

ډیر وخت لانه و تیر شوې چې د علي بن سفیان سره یو ځای د خلافت د مائې یو قومندان راغې، هغه ته ئې دواړه لاشونه وروښوول، هغه سمدستي دواړه وپیژندل او وئې ویلې چې دا دواړه د ساتونکو د ډلې وگړي دي. دوی د تیرو درې ورځو را هیسې په رخصتیاوو، هغوی اوه ورځې رخصت درلود.

«بل کوم سپاهي هم په رخصتۍ تللې دي؟» سلطان ایوبي ترې وپوښتل،

«هو! دوه نور هم دي»

«ایا هغوی هم ددوی سره یو ځای په رخصتیاوو تللي و؟»

«یو ځای تللي و» قومندان ځواب ورکړ او یوه داسې خبره ئې ډاگیزه کړه چې ټول ئې هک پک او حیران کړل.

هغه وویلې «دوی د سوډان د داسې یو قبیلې سره اړوند دي چې په وینه توپولو کې شهرت لري، ددوی تر منځ د فرعونیانو د وخت یو شمیر رواجونه اوس هم شتون لري، دا قبيله هر درې کاله وروسته یو جشن جوړوي، دا داسې یوه میله وي چې درې شپې او درې ورځې دوام کوي، هغه ورځې ټاکې چې څلورمه شپه ئې سپوږمۍ پوره کیږي. میلی ته هغه خلک هم ورځي چې ددې قبیلې سره هیڅ ډول اړیکې نلري، هغوی یواځې د خپلې عیاشۍ له پاره هلته ورځي، په دې میله کې د نجونو د پیرلو او پلورلو ځانگړی مارکیټ جوړیږي، ددې میلې څخه نژدې یوه میاشت د مخه دشاو خوا خلک بلکه تر قاهرې پورې د ټولو هغه خلکو لونی چې ځوانی او پیغلې شوی وي هونسیار او سخته څارنه ئې کوي، هغوی خپلې لونی بیرون وتلو ته نه پریردې، ان تردې چې په دې ورځو کې کوچیان هم ددې ځای څخه لرې لرې ځای ته ځي. خلک نجونې را تښتوي او دلته ئې په میله کې پلوري، دغه څلورواړه سوډانیاں هم د همدې میلې په خاطر په رخصتۍ باندي و. میله درې ورځې وروسته پیلیري.»

«ایا ددې په اړوند دا ویلای شې چې د خلیفه د حرم نجلۍ به هم همدوی را تښتولې وي؟ علي بن سفیان ترې وپوښتل.

«زه په ډاډمنه توگه څه نه شم ویلای» قومندان ورته ځواب ورکړ او وئې ویل «خو دا ویلې شم چې په دې شپو ورځو کې ددې قبیلې خلک خپل ځانونه په خطر کې اچوي او د نجونو د تښتولو هڅې کوي او دا دومره وینه توپونکې دي چې که چېرې د کومې نجلۍ وارث د میلې ځای ته ورشي او دخپلې نجلۍ د خلاصون او یا بیرته اخستلو هڅه وکړي نو دوی ئې په وژلو هم دریغ نه کوي،

د نجونو په اخستونکو کې دمصر امیران، وزیران، او حاکمان هم شتون لري، په دې ميلې کې موقتي قحبه ځایونه هم پرانستل کيږي او هلته د جوارۍ، شرابو او د بنځو خوبونکي خپله شتمني شيندي. ددې جشن اخري شپه ډيره درازونو نه ډکه شپه وي، په کوم ځانگړي ځای کې ځوانه او بنايسته نجلۍ قرباني کوي، دا هيچا ته هم نه مالوميږي چې نجلۍ چېرې او په کوم ځای کې او په څه ډول قرباني کيږي. دا کار د هغوی يو مذهبي لارښود چې حبشيان ئې خدای گڼي، تر سره کوي. دهغه سره ډير کم شمير کسان او څلور پنځه نجونې وي، خلکو ته د نجلۍ غوڅ شوی سر او وينه وربښوول کيږي چې دهغې په کتلو سره ددې قبيلې خلک د ليونيو په څير شراب څښي او نڅاوی کوي.

***** (۴۵)

خليفه ساتونکې ډلې ته سزا ورکوله، ټول ساتونکې ئې د سهاره څخه په سور لمر کې درولي و، خو اوس لمر هم پريوتو ته ورنژدې کيده، قومندانانو او نورو چارواکو ته هم نه د ډوډۍ خوړلو اجازه وه او نه اوبو څښلو. رجب به بيا بيا راته او اعلان به ئې کاوه چې نجلۍ د ساتونکو د ملاتړ او بسپنې پرته نه شي تښتول کيداې، هر هغه چا چې په دې کار کې کومک کړي وي هغه دې خپل ځان و بنسي او که نه تاسې ټول به همدلته د لوږې او تندې څخه هلاک کړل شئ، که چېرې نجلۍ په خپله بيرون تللې وای نو ستاسې د ډلې څخه به يو چا ضرور کتلې وه،.... دې ټولو اخطارونو هيڅ اغيز ونکړ، ټولو ويل چې هغوی بې گناه دي.

خليفه رجب ارام ته نه پريښوده، هغه رجب ته ويلي و چې «زه د نجلۍ په هکله اندېښمن نه يم، خو په دې اندېښمن يم چې څوک چې ددومره سختې پهرې څخه يوه ژوندۍ نجلۍ تښتولې شي نو هغه خوبيا ما هم وژلې شي. زه دې ثبوت ته اړتيا لرم چې نجلۍ رښتيا هم صلاح الدين ايوبي تښتولې ده.»

رجب هم د تښتولو دا بهتان د صلاح الدين ايوبي پر سرور تپلې و، خو خليفه ورته ويل چې ثبوت راوړه، خو رجب به ثبوت له کومه کړي و، مگر اوس دهغه په ځان راغلې وه، هغه يو ځل بيا د ساتونکو د ډلې په لور ولاړ، نور نو د غصې څخه سور را خوټيدلې و، هغه هغه پخواني اخطارونه يو ځل بيا هغوی ته تکرار ول غوښتل چې په دروازې ولاړ ساتونکې دروازه پرانسته او اعلان ئې وکړ چې «دمصر اميرتشریف راوړي»

په لوټې دروازې د سلطان ايوبي آس ورننوت، دهغه ترمنځه دهغه دوه ساتونکو آسونه هم روان وو او نور اته کسان سواره وريسي تلل، دهغه بڼې لورې او کيڼ لورې هم دهغه ساتونکو پوښلې وه. دساتونکو وروسته دسلطان ايوبي سلاکاران او حاکمان هم را روان وو، په دې ډله کې علي بن سفيان هم و، رجب خليفه ته خبر ورکړ چې صلاح الدين ايوبي راغلې دې، ټولو وکتل چې سلطان ايوبي دملگري ډلې وروسته يوه دڅلور پښو گاډۍ هم را روانه ده چې دوه آسونو را کښوله، په دې گاډۍ دوه لاشونه پراته و، غشي لاتر اوسه دهغوی په لاشونو کې همغسې نښتي و، ددې لاشونو سره هغه درې اوبښ سپاره هم ملگري و چې دا حبشيان ئې وژلي و.

خليفه بيرون راووت ، سلطان ايوبی او دهغې ټول سواره ملگري د خپلو آسونو څخه را بنسخته شول ، سلطان ايوبی خليفه ته همغسې احترام وړاندې کړ دکوم چې هغه وړ و . هغه ته بنسخته شو ، لاس ئې ورکړ او د هغه لاسونه ئې بنسکل کړل ،

«ماته ستا پيغام رارسيدلې و چې زه ستا د حرم نجلۍ بيرته راوالم ،» سلطان ايوبی ورته وويل «خو ما ستا د دوه ساتونکو لاشونه له ځانه سره راوړي دي ، د لاشونه به ما بې گناه ثابت کړي ، او زه د حضور په خدمت کې دا ويل اړين گنم ، چې صلاح الدين ايوبی ستا د فوځ سپاهي نه دې بلکه دهغه خلافت نمايندگي کوي چې ته هم دهغې له اړخه راليرل شوې ئې.»

خليفه د صلاح الدين ايوبی په فکر باندې و پوهيد. دهغه د فاطمي خلافت ضمير د گناهونو د بار لاندې کړپکې وهلي ، هغه د سلطان ايوبی د هيبت ناکه او جلالي شخصيت تر مخ د را څرگندېدو وړ نه و . هغه د سلطان ايوبی په اوږه لاس کينسود او وئې ويل «زه تا دخپلو اولادونو څخه هم ډير دوست گنم ، صلاح الدينه ! دننه راشه.»

«زه تر اوسه د ملزم په حيث دلته شتون لرم ،» سلطان ايوبی ورته وويل «زه بايد اوس دخپل ځان پاکوالی ثابت کړم او دا و بنايم چې زه د نجلۍ په تبتولو کې کوم لاس نه لرم . الله ښه وکړه او ماته ئې دوه لاشونه راوليرل ، د لاشونه خبرې نه شي کولای خو دهغوی چپوالي او دهغوی په وجودونو کې ورننوتې غشي په دې گواهي وائې چې صلاح الدين ايوبی د دې جرم ، چې د خلافت په مانۍ کې تر سره شوې ، مجرم نه دې . تر هغې چې زه خپل ځان بې گناه ثابت نه کړم نو دننه به ولاړ نه شم ،» هغه د لاشونو په لور ولاړ .

خليفه هم خجالت نيولې دهغې پسې روان شو ، لږ څه اخوا دخلور څلور نيم سوه کسانو ساتونکې ډله ولاړه وه ، سلطان ايوبی دا لاشونه را پورته کړل او دهغوی تر مخ ئې کينسول ، او په لوړ اواز ئې وويل «اته اته سپاهيان مخته راشئ او د لاشونه ووينئ او ووايست چې دا څوک دي ؟»

لمرې قومندانان او نور چارواکي را غلل ، هغوی د لاشونو په کتلو سره حيران پاته شو ، دهغوی نومونه ئې واخستل او وئې ويل «دوی زمونږ د ډلې سپاهيان دي» دهغوی وروسته نور اته عسکر راغلل هغوی هم د لاشونو د کتلو وروسته وويل چې دوی دهغوی د ډلې خلک دي په همدې ترتيب اته اته کسان راتلل او ويل به ئې چې دا لاشونه دهغه اود هغه د ملگرو دي .

«صلاح الدينه !» خليفه ورته وويل «ما دا ومنله چې لاشونه د خلافت د قصر د ساتونکو دي زه غواړم چې مخته واوړم چې دوی چا او څه ډول هلاک کړي دي»

صلاح الدين هغه گشتي ډلې ته چې دا دواړه ئې وژلي و وويل ، چې خپل د سترگو ليدلې حال بيان کړي ، هغوی خليفه ته ټوله پيښه په تفصيل سره بيان کړه ، کله چې دهغوی خبرې خلاصې شوې نو سلطان ايوبی خليفه ته وويل «نجلۍ ئې ماته نه ده راوړې ، هغه ئې د سوډاني حبشيانو ميلې ته د پلورلو له پاره وروړې ده»

خلیفه نور ددریدو وړ نه و - هغه سلطان ایوبی ته وویل چې دننه خونې ته ورشي ، خو سلطان ایوبی دننه خونې ته د تللو څخه ډډه کوله او وئې ویل ، زه به هغه نجلی ژوندی یا مړه را پیدا کوم او بیا به ستا خونې ته حاضرې درکوم . خو اوس همدومره وایم چې د حرم سراي دداسې یوې نجلی- تښتول چې په تحفه کې راوستل شوی وه او ستا خپله ښځه هم نه وه بلکه ساتل شوی نجلی- وه ، ماته د یوې ذرې په اندازه هم اهمیت نه لري ، الله ماته ددې څخه ډیرې مهمې نورې دندې را سپارلې دي .»

«زه په دې اندېښمن نه یم چې یوه نجلی- چا تښتولې ده ،» خلیفه ورته وویل «اصل اندېښنه داده چې که چېرې په همدې توگه د نجونو د تښتولو کار دوام وکړي نو په هیواد کې به د قانون حیثیت څه وي ؟»

«او زه په دې اندېښمن یم چې ټول اسلامي سلطنت لگیا دې تښتول کیږي ،» سلطان ایوبی ورته وویل «ته ډیره اندېښنه مه کوه ، زما د څارکښۍ شبکه به د هغې نجلی- د را پیدا کیدو پوره پوره هڅې وکړي .»

«خلیفه سلطان ایوبی له لاسه و نیوه او لږڅه اخوانې یوړ او ورته ئې وویل «صلاح الدېنه ! زه د ډیره وخته راپه دېخوا احساسوم چې ته زما څخه لږوالې کوي ، زه د نجم الدېن ایوب (د سلطان صلاح الدېن ایوبی پلار) ډیر درنښت کوم ، خو ستا په زړه کې زما له پاره لږ احترام او عزت هم نه شته . او ماته نن وویل شو چې د مرکزي جومات امام امیرالعالم دا گستاخي کړې ده چې زما نوم ئې د خطبې څخه غورځولې دي . ماته رجب ویلې دي چې زه د گستاخي سزا ورکولې شم ، زه له تا څخه پوښتم چې هغه خوبه ستا په ملاتړ دا کار نه وي کړې ؟»

زما په ملاتړ نه بلکه زما په حکم ئې د خلیفه نوم د خطبې څخه ایسته کړې دي ،» سلطان ایوبی ورته وویل «یواځې ستا نوم نه بلکه دهرهغه خلیفه نوم ، چې ستا څخه وروسته راځي هم ، د خطبې څخه لرې کړل شوې دي .»

«ایا دا حکم د فاطمي خلافت د کمزوري کولو په خاطر ورکړل شوې دي ؟» خلیفه ترې وپوښتل . «زه شکمن یم چې دلته عباسي خلافت بیا راوړل کیږي .»

«حضور ډیر زوړ شوی دي ،» سلطان ایوبی ورته وویل «قران شراب څښل په دې خاطر حرام کړي دي چې دهغې په واسطه دماغ بې کاره کیږي ،»... سلطان دلږ څه فکر کولو وروسته وویل «ما پریکړه کړې ده چې د سبا څخه به ستا د ساتونکو په ډله کې بدلونونه راځي ، او د رجب پرځای به زه تا ته نوې قومندان ټاکم ،» «خوزه غواړم چې رجب همدلته اوسي.» خلیفه ورته وویل .

«زه د حضور څخه غوښتنه کوم چې په فوځي او عسکري امورو کې د لاس وهلو هڅه ونه کړي» سلطان ایوبی ورته وویل او د علي بن سفیان په لور متوجه شو چې د پنځه حبشي ساتونکو سره هلته را روان و .

دې پنځه واړو هم د همغه قبیلې سره اړیکې درلودل ، علي بن سفیان ورته وویل « ما دهغوی ټولو څخه و پوښتل چې که چېرې دهغې قبیلې اړوند څوک شتون ولري نو بیرون دې را ووځي ، دغه پنځه واړه د صف څخه بیرون را ووتل ، ما ته ددوی په اړوند ددوی قومندان وویل چې دوی هم بله ورځ په رخصتۍ باندې تلونکې دي ، زه به دوی دخپل ځان سره بوځم. دنجلۍ په تښتولو کې ددوی لاس هم شونې دې.»

صلاح الدین ایوبی رجب را وباله او ورته ئې وویل « سبا به دلته بل یو قومندان را ځي ، ته به هلته زما خواته راشي ، زه غواړم تا د منجنيقو قومندان کړم» درجب د منځ رنگ بل منگه شو .

***** (۴۶)

کله ئې چې «ام عراره» په آس سپره کړه او دواړه حبشيان و تښتیدل او دومره لرې ولاړل چې هلته ورته د تعاقب خطر ه نوره نه تر سترگو کیده ، نو هغوی خپل آسونه و درول ، نجلۍ یو ځل بیا د خپلې ازادۍ له پاره لاس و پښې وهل پیل کړل ، حبشيانو هغې ته وویل چې دهغې لاس و پښې وهل بیکاره دي ، اوس که هغه ازاده هم شي نو ددې شکرزار څخه ژوندۍ نه شي و تلې ، هغوی ورته دا هم وویل چې هغوی به هیڅکله هم هغه بې عزته او بې ابرو نه کړي ، که چېرې دوی داسې کوم بدنیت درلودای نو هغوی به له دې سره د وحشي حبشيانو په څیر سلوک کړې و . «ام عراره» حیرانه وه چې دې وگړو تراوسه پورې هغې ته په بدو سترگو کتلي هم نه دي ، هغوی ته دا احساس هم نه کیده چې دومره ستره بنایسته نجلۍ دهغوی په لاسو کې ده ، دهغوی د دې څخه هغه یو کس چې ووژل شو دهغې تر مخه په زنگونو شوې و او غوښتنه ئې ترې کړې وه چې هغه دې هسې په هسې خپل ځان په اذیت کې نه اچوي ، «ام عراره» دهغوی څخه و پوښتل چې چېرې ئې وړي ، نو هغې ته ځواب ورکړل شو چې هغوی هغه د اسمان د دېوتا ملکه جوړول غواړي ، او هملته ئې دپوتا ته ور وړي .

هغوی یو ځل بیا د نجلۍ په سترگو باندې توره پټۍ و تړله ، او په آس ئې سپره کړه . هغې هم د خپلې ازادۍ له پاره هلې ځلې پریښودې ، هغه پوهیده چې اوس داسې هلې ځلې کول عبس دي ، اسونه روان شول او «ام عراره» په یوه آس باندې د یوه حبشي تر مخ ناسته او ځنگیدله ، په بوځای کې لږ څه تم شول او دهغې په خوله کې ئې اوبه ور واچولې او اسونه یو ځل بیا د خپل منزل په لور روان شول . ډیر وروسته د یخۍ د زیاتیدو په اساس هغې دا احساس کړه چې شپه پخه شوی ده ، آسونه و دریدل ، خو د پرلپسې آس سپرلۍ ددې نازکې نجلۍ وجود ټوټې ټوټې کړې و . د ویرې او هیبت له لاسه ئې دماغ کار پرې ایښې و . هغې د اسونو د دریدو سره سم ددرې څلورو نارینه و او څلور پنځه ښځو او ازونه واوریدل ، هغه دهغوی پر ژبه نه پوهیده ، دې حبشي ساتونکو دهغې سره په لاره کې په عربي ژبه خبرې کولې . خو ددوی خلکو لهجه عربي نه وه .

لاتراوسه ئې دهغې د سترگو څخه پټۍ نه وي پرانستې خودهغې ژبه هم داسې مالومیده چې ولاړه ده . هغه چا پورته کړه او په یوه نرم شي ئې کینوله ، داپالکې و ، پالکې پورته و خوت او په دې ترتیب دهغې نوي سفر پیل شو . ددې سره سم د ډول نرم او ملایم اواز هم په غږیدو شو ، تر څنگ ئې ښځو هم سندرې ویل پیل کړل .

دهغوی د سندرو په معنا باندې هغه نه پوهیدله خو په دې سندرو کې د جادو اغیزو ، دا داسې اغیز و چې د «آم عراره» ویره ئې نوره هم ورزیاته کړه ، خو د دې ویرې سره داسې نښې هم را پیدا شوې چې په کې خمار ، نشه او مستي را پیدا کیده ، د شپې یخنی په دې خمار او مستی کې نور هم لذت را پیدا کاوه ، «آم عراره» که غوښتلې نو کولای شول چې د دې پالکې څخه ټوپ کړي او و تنښتېږي او دا خلک ئې ووژني ، خو هغه داسې جرأت و نه کړ ، هغې دا محسوسوله چې هغه د انسانانو په لاسو کې نه ده بلکه بل کوم داسې ځواک دې چې دې ئې په قبضه کې نیولې ده ، هغې اوس په خپله خوښه کوم حرکت نه شو کولای.

هغې احساس کړې و چې د پالکې پورته کونکي خلک په زینو باندې پورته خيژي ، هغوی همداسې پورته ختل ، نژدې دېرش زینې پورته ولاړل او بیایې بیرته هوار تلل پیل کړل ، څو قدمه مخته ولاړل او ودریدل ، پالکې ئې پر ځمکه کیښود ، د «آم عراره» د سترگو څخه ئې پټې پرانستې خو چا دهغې په سترگو لاسونه کیښول ، لږه شیبه وروسته دهغې لاسونو گوټې ازادې شوی اونجلی هرې لورې ته رڼاوې وکتلې ، سوکه سوکه دهغې د سترگو څخه هغه لاسونه پورته شول ، وېې کتل چې هغه په داسې یوه مانی کې ده چې د زرگونو کلو پخوانۍ مالومېږي ، دایروي شکله ستنې ئې پورته لورې شوې وې ، یو پراخه سالون و چې فرش ئې په رڼاگانو کې له ورايه ځلیده ، د دېوالونو سره ډنډې لگیدلې وې او د ډنډو په سر باندې د مشالونو شعلې بلیدې ، دننه فضا داسې خوشبویه وه ، چې دهغې بوي د دې له پاره یو نوي څیز و . د دېلار سپک سپک او ازونه او د ښځو سندري هرې لورې ته اوریدل کیدې ، دې دېلارونو او سندرو په دې سالون کې داسې انگازې را پیدا کړې وې چې دهغې له پاره ئې د خوب کتل گرځولي و .

هغې مخته وکتل ، هلته یوه چوتره وه چې نژدې اته یالس زینې ئې درلودې ، د چوترې د پاسه د تیرې څخه د جوړشوی بُت سر او خوله ښکاریده ، دسر لاندې کوچنۍ غاړه هم ترسترگو کیدله ، ددې بُت څهره د یوه اورپود انسان څخه هم اوږده ، پلنه او سوره وړه وه ، خوله ئې پرانستې وه ، دومره ستره چې که یو انسان لږڅه ښکته شي نو په کې دننه ورننوتلې شي ، دهغې په خوله کې سپین غاښونه هم ایښول شوی و ، داسې بریښیده لکه چې په وازه خوله خندا کوي ، دهغې د دواړو غوږونو څخه ډنډې را وتلې وې چې په سرونو کې ئې مشالونه روښانه شوی و ، دهغې سترگې چې اوږدوالې ئې نژدې یو گز و په ناڅاپي توگه را و ځلیدې ، او روښنایې ترې را په خپریدو شوه ، د ښځو د سندرو سور بدل شو ، د دېلارونو په ساز کې جوش را پیدا شو . د تیرلورې بُت خوله هم روښانه شوه ، دهغې څخه دوه کسان چې اوږدې اوږدې چپنې ئې اغوستې را ووتل ، هلته درې زینې وې ، ددې خلکو رنگونه تور او په سرونو باندې ئې د مرغانو اوږدې اوږدې او رنگ په رنگ ښکې تړلې وې ، د بُت دخولې څخه د راوتلو وروسته یو ښي لورې ته او بل کین لورې ته ودریدل .

ددې پسې سمدستي وروسته د تیرې د خولي څخه یو بل سړي هم را ووت ، هغه هم ښکته شو او بیرون راغې ، هغه لږڅه عمر تیرې ښکاریده ، هغه سور رنگې چپنه په ځان کړې وه او پر سر ئې تاج درلود . یو مصنوعې مارد هغې په کینې اوږې باندې او بل دهغې په ښي اوږې باندې کینول شوی وو . ددې مارانو رنگ تک تورو . «آم عراره» دویرې څخه لکه د بُت په څیر ولاړه پاته وه . دا سړي چې ددې قبیلې مذهبي لارښود یا

پروھت و د چوترې د زينو څخه را کيوت ، هغه سوکه سوکه «معراره» ته را نژدې شو او دواړه گوندې ئې په فرش باندي ولگولې ، دنجلۍ دواړه لاسونه ئې په خپلو لاسونو کې و نيول او بنکل ئې کرل ، هغه نجلۍ ته په عربي ژبه وويل ، «ته هغه د بنه قسمت خاونده ئې ، چې زما دپوتا د ځان له پاره خوښه کړې ئې . مونږتا ته مبارکي وايو.»

«معراره» را بيداره شوه ، هغه په ژرغوني اواز سره وويل «زه دپوتا ميوتا نه منم ، که چېرې تاسې دپوتاگان منئ نوزه تاسې ته همغه واسطه کوم او در څخه غوښتنه کوم چې ما پرېږدئ ، زه مو ولې دلته راوستلې يم ؟»

«دلته چې هر څوک راځي نو همدا خبره کوي» پروھت ورته وويلې ، «خو کله چې پر هغه دهغه مقدس ځاي راز را څرگند شي نو بيا وائي چې زه ددې ځايه تلل نه غواړم . زه پوهيږم چې ته د مسلمانانو دخليفه معشوقه ئې . خو هغه چا چې ته د خپله ځان له پاره غوره کړې ئې دهغه تر مخه د دنيا خليفه گان او د اسمانونو ملائکې سجدې کوي ، ته جنت ته راغلي ئې ، جنت ته.»

هغه د خپلې چينې څخه يو گل را وويست ، او د «معراره» د پوزې سره ئې يوځاي کړ . «معراره» د حرم سراي شهزادگۍ وه ، او هغې داسې داسې عطربوي کړي و چې ددې په څير د شهزادگيو پرته ئې بل څوک په خوب کې هم نه شي بويولاي . خو ددې گل بوي دهغې له پاره څه بل منگه و ، دا بوي دهغې روح ته ورکيوت . دهغې د فکرونو دنيا بدله شوه ، د سترگو د ليد زاوئې ئې بدلې شوي ، پروھت ورته وويلې ، «دا د دپوتا تحفه ده» او هغه هغه گل دهغې دپوزې څخه لرې کړ .

«معراره» سوکه سوکه خپل لاس منځته کاوه او د پروھت گل نيونکې لاس ئې را نيوه او خپلې پوزې ته ئې را نژدې کاوه ، دگل د بوي کولو وروسته ئې په څمار اواز سره وويلې «دا څومره ستره او زړه وړونکې تحفه ده ، دا ماته نه را کوی ؟»

«ايا تا دا تحفه و منله ؟» پروھت ترې وپوښتل ، دهغه په شونډو باندي نرۍ شانته مسکا وه .

«هو !» «معراره» ورته ځواب ورکړ «مادا تحفه قبوله کړې ده» هغې دا گل يو ځل بيا پوزې ته نژدې کړ او بوي ئې کړ ، سترگې ئې داسې پټې کړې لکه دهغې بوي چې په خپل وجود کې د جذبولو هڅه کوي .

«دپوتا هم ته قبوله کړې ئې ،» پروھت ځواب ورکړ او ترې وئې وپوښتل «ته تراوسه پورې چېرې وې ؟»

نجلۍ په فکر کې داسې ډوبه شوه لکه د کوم شي د را يادولو هڅه چې کوي ، سر ئې وځنډه او وئې ويلې «زه همدلته وم ، نه زه په يوه بل ځاي کې وم ما ته نه دي په ياد چې زه چېرې وم»

«ته دلته چا راوړې ئې ؟»

«هيچانه» «معراره» ځواب ورکړ ، «زه پخپله دلته راغلي يم»

«ته په آس سپره دلته نه وې راغلي؟»

«نه! نجلی-خواب ورکړ» زه په هوا کې الوتونکې راغلي يم.»

«ايا په لاره کې ځنگلونه ، دښتې ، غرونه او... نه و؟»

«نه ، هيڅ نه و» نجلی-د کوچنيانو په خير په شوخي سره خواب ورکړ ، «هرې لورې ته شنه چمنونه او گلونه و.»

«ايا ستا په سترگو چا کومه پټۍ تړلې وه؟»

«پټۍ...؟ نه هيڅکله!» نجلی-خواب ورکړ ، «زما سترگې پرانستې وې او ما رنگ په رنگ مرغان کتل ، خواږه خواږه مرغان.»

پروهټ په لوړ اواز سره څه وويل-په دې وخت کې د "آم عراره"د شا له خوا څلور نجونې راغلي ، هغوی ترې کالي وويستل ، او د مور څخه د پيدايښت دوخت په خير ئې لوڅه لغړه و دروله ، هغه مسکۍ شوه او وئې ويل «دپوتا به ما په همداسې حال کې خوبه کړي؟» پروهټ ورته وويل «نه ! تاته مونږ د دپوتا دخوښې کالي دراغوندو ،» نجونو دهغې پر اوږو باندي يولي خادر خپور کړ ، او دهغې جسم ئې د سر نه ترپښو پورې په کې پټ کړ. ددې خادر په څنډو باندي د رنگ لرونکې رسيو ټوټې تړلې وې ، خادر ئې رامخته کړ او د رسيو ټوټې ئې سره را و تړلې ، اوس نو د خادر څخه يوه بنکلې چوغه جوړه شوی وه. د "آم عراره" ويښتان د ورپښمو په خير نرم او تور والي ته مايل و ، يوي نجلی- دهغې ويښتان گمنخ کړل او دهغې په اوږو ئې را خپاره کړل ، چې ددې سره دهغې ښايست نور هم زيادښت وموند.

پروهټ هغه ته په مسکا سره وکتل او بيرته وگرځيد او د تيرې د هيبټ ناکه څهرې په لور ورستون شو. دوه نجونو د "آم عراره" لاسونه ونيول او د پروهټ شا شاته روانې شوی ، "آم عراره"د شهزادگيو په خير روانه وه ، هغې هيڅ لورې ته نه کتل ، او نه ئې خپل چاپيريال وکوت ، دهغې په تگ کې يو بل شان و ، د پروهټ شاته ، او لاسونه ئې د نجونو په لاسو کې په زيني باندي ورختله ، پروهټ د تيرې د غره په خير د څهرې په خوله کې ورننوت ، "آم عراره" هم درې زيني پورته ولاړه او د پروهټ په خير د تيرې په خوله کې وربښکته شوه او ورننوتله ، دواړه نجونې د تيرې دخولې مخ ته ودريدې ، اوس نو د "آم عراره" لاس پروهټ نيولې و ، د تيرې دخولې چت دومره هسک و چې هغوی په کې نيغ په ولاړه روان ول ، کله چې تر حلقه پورې ورسيدل نو هلته بيا نورې زينې وى ، د زينو څخه په ښکته کيدو سره يو تاخانه راغله ، په تاخانه کې قندپلونه روښانه شوی و ، په دې خونه کې هم يو ځانگړې مهک و خودا خونه دومره ستره نه وه او نه ئې چت اوچتوالي درلود. دهغې دپوالونه او چت د ونو په پاڼو پوښل شوی و ، په فرش باندي نرمه گياه او د گياه دپاسه د گلانو پاڼې خپرې وړې پرتې وې. د خونې په يوې څنډې کې ډيره ښکلې صراحي او پيالي ايښول

شوي وي ، پروهټ د صراحي څخه دوه پيالې ډکې کړې ، يوه ئې پخپله واخسته او بله ئې ”ام عراره“ ته ورکړه دواړو خپلې پيالې دخپلو شونډو سره يوځاي کړې او د سترگو په رپ کې ئې خالي کړې.

«دپوتا به کله راځي؟» ”ام عراره“ وپوښتل.

«تا تراوسه پورې هغه نه دي پيژندلي؟» پروهټ ورته وويلې «ستا تر مخ څوک ولاړ دي؟»

”ام عراره“ د هغه په پښو کې کيناستله او ورته ئې وويلې « هو ! ما پيژندلي دي ، ته همغه نه ئې چې ما هلته پورته وکتلي ، تازه قبوله کړې يم ،؟»

«هو !» پروهټ ورته وويلې « دنن ورځې څخه ته زما ناوی ئې»

***** (۴۷)

زه اوس تاته نور څه نه شم ويلې ، زما پلار ماته وويلې و چې پروهټ نجونو ته گل بويوي چې دهغې د خوشبوي په واسطه نجلی بيا په ځان نه پوهيږي چې هغه څه شي و؟ د کومه ځايه څخه راغلي وه ؟ او څه ډول راوستل شوي وه؟ ددې گل د بوي کولو وروسته هغه د پروهټ وينځه گرځي او هغې ته د دنيا ډير مردار شي هم ډير ښه او پاک تر سترگو کيږي. پروهټ درې ورځې هغه هملته په تاخانه کې له ځانه سره ساتي.»

دا څرگندونې د هغه پنځو حبشيانو څخه يوه علي بن سفیان ته کولې چې هغه دخليفه د ساتونکي ډلې څخه را ويستلې و. دا پنځه واړه د همغې قبيلې خلک و چې څلورو ئې ”ام عراره“ تښتولې وه ، علي بن سفیان هغوی د خپله ځانه سره واخستل او ورته ئې وويل « چې څنگه چې تاسې د همغې قبيلې خلک ياست چې هر درې کاله وروسته جشن جوړوي او هر وگړې ئې شپږ ورځې رخصت اخلي نو په دې اساس به تاسې ته ډاگيزه وي چې نجلی څه ډول تښتول شوي ده. هغوی پنځه واړو وويل چې د نجلی د تښتولو په هکله پوهه او مالومات نه لري. علي بن سفیان ورته دا لالچ ورکړ چې که چېرې هغوی رښتيا ووايي نو هيڅ ډول سزا به ورته ورنه کړل شي . خو بيا هم هغوی په دې هکله دخپلې بې خبرۍ څرگندونه کوله ، دا قبيله دخپلو وينه تويونکو او وحشيانه عادتونو په واسطه ډيره مشهوره وه ، هغوی د سزا څخه لږ څه هم نه ويريدل ، دغو پنځه واړو په پوره زړه ورتيا سره د حقيقت د را برسیره کولو څخه ډه ډه کوله ، اخر علي بن سفیان د هغو لارو څخه دگټو د پورته کولو پريکړه وکړه چې تيرې ئې هم ويلي کولای شوی.

هغوی پنځه واړه ئې جدا جدا کړل او هغه ځايونو ته ئې وليږل چېرې چې د چا «اه» او «واه» چانه شوه اوريدلای ، که د پرلپسې اذيت او وهلو تکولو په واسطه به کوم ملزم مړ کيده هم ، نو څه پرواه به ئې نه وه. دا پنځه واړه سوډانيان ډير سخت ځانه مالوميدل ، هغوی به ټوله شپه اذيت کيدل ، علي بن سفیان به ټوله شپه وينس پاته کيده ، اخر ئې هغوی په هغه ازميښت کې ور وغورځول چې دهغوی له پاره اخرې لاره انگيرل کيده. د اذيت دغې طريقي کې به ډير وخت ملزمان بې هوشه کيدل ،

د سهار په مهال يو عمر تيري حبشي علي بن سفیان ته وويل «زه په ټولو هرڅه باندې پوهېږم، خو د دېوتا له ويريې ئې نشم ويلاي، ځکه ويرېږم چې دېوتا به ما په ډير ناکاره مرگ ووژني.»

«ايا ددې څخه زيات بل ناکاره مرگ کيداې شي چې زه مو پرې وژنم؟» علي بن سفیان ورته وويل، «که چېرې ستاسې دېوتا رينستونې وي نو هغه به تاسې ددې شکنجې او زورونې څخه ازاد کړي واست؟ که د مړينې څخه ويرېږئ نو مرگ دلته هم شتون لري، ته خبره کوه زما په لاسو کې داسې يو دېوتا دې چې هغه به تاسو له دېوتا څخه وژغوري.»

دا سوډاني حبشي څو څو ځله بې هوشه شوی و، هغه ته خو دېوتا نه، بلکه مرگ په څرگنده توگه ترسترگو کيده. علي بن سفیان د هغه ژبه را پرانسته، هغه ئې د اذيت څخه خلاص کړ او خوراک څښاک ئې ورکړ، او د آرام لپاره ئې ورته ځاي ورکړ. هغه اقرار وکړ چې «ام عرا» دهغې د قبيلې څلورو کسه تنبټولې ده. هغه څلور واړه په رخصتۍ تللي و، خو هغوی د تنبټولو شپه او وخت مونږ ته بنوولې و، دغه پنځه واړه حبشيان چې اوس د علي بن سفیان په بند کې و په هغه شپه پوره درلوده، د تنبټونکو څخه دوه بايد دننه راغلي وي، هغوی ته د لويې دروازې څخه د رانتوتلو له پاره لاره هواره شوی وه. او دهغوی سره د بيرته تنبټيدو او تنبټولو هر ډول مرسته شوې وه. هغه حبشي ورته وويل چې هغوی به هغه نجلی د دېوتا په قربان ځاي کې قربانوي، ددوی قبيله هر درې کاله وروسته يو جشن جوړوي خو د قربانۍ له پاره نجلی ددوی د خپلې قبيلې څخه نه وي، دهغې له پاره شرط دادې چې هغه به د قبيلې بهر څوک وي، سپين رنگه به وي، د لوړې کچې د کورنۍ څخه به وي، او دومره بنايسته به وي چې خلک ئې په کتلو حيران پاته شي.

«نو ددې مطلب دا شو چې هر درې کاله وروسته ستاسې قبيله د بهر څخه يو بنکلې نجلی را تنبټوي او قربان ځاي ته ئې راوړي» علي بن سفیان ترې وپوښتل.

«نه دا غلطه ده» سوډاني حبشي ځواب ورکړ، «درې کاله وروسته يواځې ميله جوړېږي، د نجلی قرباني د هر پنځه ميلو يا هرو پنځلس کالو وروسته صورت نيسي، خو مشهوره داسې ده چې په هر درې کالو کې يو ځل يوه نجلی قرباني کېږي.»

هغه د خپل پلار په حواله هغه ځاي په گوته کړ چېرې چې دا قرباني صورت نيسي، هغه پروهت د هغه دېوتا ځوي گانه. په هغه ځاي کې چې ميله جوړېده دهغه ځايه څخه دوه دويم ميله لرې يوه غرنيزه سيمه وه چې په ځنگلونو کې پته شوی وه. دا سيمه دومره پراخه او عريضه نه وه. ددې سيمې په اړوند دا مشهوره شوی وه چې دلته دېوتا اوسېږي او دهغې د خدمت له پاره پيريان او بناپيريانې شتون لري، خلکو په دې خاطر دا خبرې منلې چې هرې لورې ته صحرا او په هغې کې د جزيرې په خيځه سيمه غرنيزه او شينخولې وه. چې په خپل ذات کې د قدرت د عجايباتو څخه گڼل کيده، او عامو خلکو گمان کاوه چې دا به د دېوتا د اوسيدلو ځاي وي. په دې سيمه کې د فرعونيانو د وخت کنډرې لا تر اوسه پاته وي، تر څنگ ئې يو جهيل (د ابو ډنډ) هم و چې واړه او غټ (Crocodile) يا سترې څمخاری په کې اوسيدلې.

د قبيلې کوم وگړي به چې دروند جرم وکړ نو هغه به ئې د پروهت په لاسو کې ورکاوه ، پروهت به هغه ژوندې همدې جهيل(د اوبو ډنډ) ته ورغورځاوه او (Crocodile)يا سترو خمخارو به نواله کاوه. پروهت په همدې کنډوالو کې اوسیده ، هلته د يوې ستري تيرې سراو خوله چا تراشلي وه ، چې په دې تيره کې ددوی د گروهې په مطابق دننه دپوتا اوسيدل ، ددپوتاو د خوښې او خوشحالی په خاطر به ئې هر پنځلس کالو کې يو ځل د قبيلې څخه بهر يوه ښکلې نجلۍ دلته راوستله ، او پروهت ته به ئې ور حواله کوله ، پروهت به نجلۍ ته يو گُل بوي کاوه ، د گُل د بوي کولو وروسته به نجلۍ دا هيروول چې هغه څوک وه ، له کومه ځايه راغلي او چا راوستې ده؟. په دې گُل کې به ئې کوم نشه ايز خيز ورگډاوه ، چې دهغې له مخې به هغې پروهت خپل دپوتا او خپل ميړه گانه ، هغې ته به د هغه ځاي گنده او مردار شيان هم ډير ښه او ښکلي ترسترگو کيد .

د نجلۍ قرباني به هم په همدې کنډرو کې کيدله ، پروهت به نجلۍ له خپله ځانه سره په تاخاني کې ساتله ، په دې ځاي کې نور څلور کسه نارينه او څلور کسه ښکلې نجونې هم اوسيدلې . ددوی څخه اخوا بل چاته ددنه د ورننوتلو اجازه نه وه . کله به ئې چې نجلۍ د قرباني ځاي ته بوتله ، نو هغې ته به دا احساس هم نه کيده چې دهغې څټه به پرې کيږي . هغه به په فخر او خوشحالی سره مرگ مانه ، دهغې وجود به هلته په جهيل(د اوبو ډنډ) کې (Crocodile) يا سترو خمخارو ته ور اچول کيده ، او ويښتان به ئې پرې کول او د قبيلې هر کورنۍ ته به ئې د سوغات (خوردې) په توگه ورليږل ، دا ويښتان به مقدس گڼل کيدل ، د نجلۍ سر به ئې د وچېدو په خاطر په يوه غار کې ايسوده ، او کله به ئې چې غوښه له منځه ولاړه او يواځې کوپړۍ به ئې پاته شوه نو هغه به ئې په همدې غار کې ايسوله ، خود نجلۍ شکل او صورت به د هغې په ژوند کې چاته نه ورنسول کيده .

«پنځلس کاله پوره شوی دي اوس به يو ځل بيا د نجلۍ قرباني ورکول کيږي.» دغې حبشي وويل ، «مونږ نهه کسان د مصر په فوځ کې ورگډ شوی و . څرنگه چې مونږه نه ويريډونکی او وحشي گڼل کيدو په دې خاطر ئې مونږ د خليفه د ساتونکې ډلې غړي غوره کړو . دوه مياشتې کيدې چې مونږ دغه نجلۍ کتلې وه ، داسې ښايسته نجلۍ کله هم مونږ ته نه وه ترسترگو شوې ، مونږ ټولو پريکړه وکړه چې دا نجلۍ به له دې ځايه تښتوو ، او د قرباني له پاره به ئې وړاندې کوو . زمونږ يو ملگری چې پرون ووژل شو خپلې قبيلې ته تللې او او خپلو مشرانو ته ئې ددې نجلۍ په هکله ويلې و ، او ورته ئې ويلې و چې دا ځل به مونږ د قرباني له پاره نجلۍ را ورو ، په دې خاطر مونږ نجلۍ و تښتوله.»

***** (۴۸)

کله چې دا قصه صلاح الدين ايوبي واوریده نو ډير زيات حيران پاته او په فکر کې ډوب شو ، علي بن سفیان دهغه د حکم منتظرو ، سلطان ايوبي نقشه وکتله او وئې ويل « که چېرې ځاي همدا وي نو بيا خودا زمونږ د احاطې څخه بيرون دې هغه مالومات چې تاسې د ښار دخلکو څخه تر لاسه کړي دي ، دهغو څخه دا په ډاگه کيږي چې فرعون ډيري پيړۍ پخوا مړ شوې دې خودهغه فرعونيت لا تر اوسه په خپل ځاي پاته دې . مونږ ته د مسلمانانو په څير دا اړينه ده چې که چېرې مونږ تر لرې پورې نه شو تللاي نو لږ تر لږه دهغه نژدې

گاونډيانو څخه څوکفر او شرک له منځه یوسو ، مالومه نه ده چې ترننه پورې به دڅومره میندو او پلرونو پاکې او معصومي لوني ددې رواج بنکار شوی او څار شوی وي ، او په دې میلی کې به تر اوسه پورې څومره پاکې او معصومي نجونې پلورل شوې وي. مونږ باید د دېوتاگانو انگیرنه له یوه سره ختمه کړو. دغه بد نامه مذهبي مشران خلکو ته د دېوتا د غلطې انگیرنې په اساس دخلکو معصومي نجونې را تښتوي او د بدکاری او عیاشۍ کار ترې اخلي.

«زما د مخبرانو را پورونو کې دا ډاگیزه شوی ده چې هلته زمونږ د فوځ قومندانان او د مصر شتمن خلک ورځي او نجونې پيري او یا ئې د څو ورځو له پاره په کرایه اخلي ،» علي بن سفیان ورته وویل « د کړچار د تباهی نه اخوا دا گوانښ هم شتون لري چې د سوډانيانو دلرې کړل شوی فوځ عسکر به دې میلی ته په گڼ شمیر ورځي ، د سوډاني فوځ پخواني فوځیانو سره یو ځای زمونږ د فوځ ورگډیدل او دهغوی سره په دې جشن کې برخه اخستل مناسبه نه بریښي ، دا ډول گډې تفریحگانې د هیواد له پاره گټورې نه ثابتېږي.» علي بن سفیان لږ څه په وارخطائې سره وویل « او نجلۍ د قربانۍ څخه دمخه خوندي کول او خلیفه ته د هغې ورسپارل په دې خاطر هم اړین دي چې هغه ته دا مالومه شي چې هغه د تښتوني الزام چې هغه پرتا باندې لگولي و څومره بې بنسټه او درواغ و.»

«علي ! زه دهغې څه پرواه نه لرم ،» سلطان ایوبی ورته وویل «زه دخپل ځان په لور نه وینم ، ما چې څوک هر څومره سپک گڼي بیا به هم زه د اسلام عظمت او پرمختگ له یاده و نه باسم ، زما ذات هیڅ نه دې ، او ته هم دا په یاد ساته علي ! دخپل ذات څخه توجه واره وه ، او د سلطنت د تینگښت او دخپل ولس د سوکالی په لور متوجه اوسه ، پخوا به د اسلام د عظمت امین خلیفه و خود وخت په تیریدو سره خلیفه په خپل ذات کې ډوب شو او دخپل نفس بنکار وگرځید ، اوس زمونږ خلافت د اسلام ډیره ستره کمزوري گرځیدلې ده. صلیبیان زمونږ همدا کمزورتیا زمونږ پر خلاف استعمالوي ، که چېرې ته غواړې خپلې دندې په بریالیتوب سره ترسره کړې نو بیا دخپل ذات ، شخصیت او نفس د پاللو څخه لاس واخله ، هغه الزام چې خلیفه پر ما لگولي دي ، هغه ما په ډیره ستونزمنه توگه وزغمه ، ما کولې شو چې د هغې ځواب په هماغه وخت کې ورکړم ، خو زما ځواب به هم دومره اغیزمن نه و ، او بیا به زه دخلیفه سره په شخصي سیاسي لوبه کې را نښتې وم ، ماته همدا خطر تر سترگو کیدله ، چې په اسلامي ملت به داسې یو وخت راځي چې دخپلو حکمرانانو ، د ذاتي سیاسي لوبو ، خپل نفس پالنې ، په نورو باندې دخپل ستروالي د ښوولو او د ځواک په هوس کې به له منځه ځي.»

«دې ادبی بڼه غواړم درونده امیره !» علي بن سفیان ورته وویل ، « که چېرې ته غواړې دا نجلۍ د قربانۍ څخه خوندي پاته شي نو امر وکړه ، وخت ډیر کم دي ، بله ورځ میله پیلېږي.»

«فوخ ته سمدستي دا حکم ورسوئ چې په دې ميله کې هيڅ فوخي ته دگډون کولو اجازه نه شته.» سلطان ايوبی خپل يو سالار راو غوښت او ورته ئې وويل «د حکم سرغړونکي ته به د هغې درتبې او مرتبې څخه د لرې کولو ترڅنگ د عوامو ترمنځ پنځوس لښتې سزا هم ورکول کيږي»

ددې حکم د صادرولو وروسته په پلان باندې کار پيل شو. سلطان ايوبی لا د پخوا څخه اړوند مسؤلین را بللي و. هغه ټولو ته ويلې و چې زمونږ موخې دادې چې دا طلسم مات کړو، دا د فرعونيت اخري ځای مالومیږي.... اول هغه لورې ته د فوخ ليرل تر بحث لاندې راغلل، خو هغه په دې خاطر د بحث نه ولويدل چې دا کار به د هغې قبيلې خلک دخپل ځان پر خلاف فوخي بريد وگنې، که جگړه وشي نوزيات شميربې گناه خلک به، د کوچنيانو او ښځو په گډون، په کې و مري، دا وړاندېز هم وشو چې همدا حبشي د لارښود په څير له ځانه سره واخلي او هلته، چې دغه نجلۍ په کې قرباني کيږي، ناڅاپي يرغل کونکی ډلې و استوي، سلطان ايوبی هلته د عسکرو سره د هغه حبشي ليرل اړين و نه گڼل ځکه د هغې څخه د دوکې ورکولو خطر شونې و. تردې بحثه پورې د سلطان ايوبی په حکم د ناڅاپي حمله کونکو او د شپې د بريد کونکو يوه ځواکمنه ډله تياره کړل شوی وه. دا د ځان څارونکو سرتيرو مجاهدېنو ډله وه چې د جذبې له اړخه دومره پاخه شوی و چې دداسې دندو تر سره کولو له پاره ئې تلل خپل فخر گانه، هغوی چې اوس د کومې دندې د تر سره کولو له پاره استول کيدل نو د هغې څخه ددوی بيرته ژوندي راتلل شوني نه ښکاريدل.

د نائب سالار الناصر او علي بن سفيان د سلاگانو له مخې دا پريکړه وشوه چې يواځې دولس گوريلايان (غلچکي بريد کونکي) به د غره په هغه ځای کې ور ننوځي چې پروهت په کې اوسېږي، او دنجلۍ د قربانۍ ځای هم دې.

د حبشي د ورکړل شوی مالوماتو په بنسټ په دغه شپه په ميله کې ډيره گڼه گوڼه ئې، ځکه چې هغه د ميلې اخري شپه وي، د قبيلې دخلکو پرته بل چاته دا مالومه نه وي چې نجلۍ قربانيږي، داسې مالوميدنه چې هغه په دې نه پوهيدنه چې د قربانۍ ځای چېرې دې، ددې مالوماتو په رڼا کې دا پريکړه وشوه چې پنځه سوه عسکر به د ميلې د کتونکو په بڼه کې په تورو او نورو اړوند وسلو سمبال، په هغه شپه په ميله کې شتون ولري، د هغوی له ډلې څخه به ددوه سوو سره غشي او ليندۍ وي، په هغه وخت کې د دې وسايلو په گرځولو او درلودلو بنديز نه و. د گوريلا ئې ډلې په ذهنونو کې ئې په ښه توگه د هغه ځای نقشه انځور کړه، خو هغوی ته وويل شو چې مخامخ او نيغ په نيغه به بريد نه کوي، بلکه د گوريلاو په څير به په غرنۍ سيمه کې ور ننوځي، ساتونکي به په پټه خوله له منځه وړي او اصل ځای ته په رسيدو سره به هغه وخت بريد کوي چې نجلۍ د قربانۍ ځای ته وروړي، ددې د مخه د يرغل زيان به دا وي چې نجلۍ به هملته په تاخانه کې له منځه يوړل شي او يا به بل چېرې پټه کړل شي.

دا ډاگيزه شوی وه چې قرباني په نيمائې شپه کې، کله چې سپوږمۍ مکمله شي، تر سره کيږي، پنځه سوه نور سپاهيان د قربانۍ د ځای ترڅنگ د غرونو په چار چاپير کې ځای په ځای کيدل، او د گوريلايانو

دا احتمالي ناکامۍ په صورت کې او يا د هغوی د دندو په ترسره کولو کې د ستونزو د راپيدا کيدو په وخت کې دوی ته لارښوونه شوې وه چې هغوی دې د نښې په توگه يو اور بلونکې غشې هوا ته و توغوي ، ددې غشې د رڼا په کتلو سره به دا پنځه سوه کسان خپل برید پيلوي .

په دې وخت کې دولس کسه سرتيري و ټاکل شول ، او دنور الدېن زنگي د هغه فوځ څخه چې دوه کاله مخته هغه د صلاح الدېن ايوبي د مرستې په خاطر را استولې و پنځه سوه ذهين او زړه ور عسکر او قومندانان و ټاکل شول ، دوی له عربو څخه راغلي و ، دوی لا تر اوسه پورې د مصر او سوډان د سياسي لوبو او عقايدو تر اغيز لاندې نه و راغلي ، دوی يواځې پر اسلام پوهيدل او همدا ددوی عقیده او گروهه وه . هغوی به دهرې هغه عقيدې پر خلاف را پورته کيدل چې غير اسلامي به ورته ښکاريدې ، هغوی ته ويل شوی و چې هغوی د يوي باطلې عقيدې پر خلاف جنگ ته روان دي ، او شونې ده چې دوی ته د خپلې شميرې څخه د زياتو مخالفينو سره د مقابلې کول ورپه غاړه شي ، جنگ او جگړه هم وينې تويونکې وي او دا هم شونې ده چې د هغوی تر مخ څوک د مقاومت توان هم ونه لري ، او ټول کار د جنگ او جگړې کولو پرته ترسره شي . هغوی ته د ټول پلان په هکله خبر ورکړل شو . او د هغوی په ذهنونو کې غريزه سيمه ، د هغې سيمې د غرونو لوړوالي ، چې دومره زيات نه برينيدې ، او په هغې کې دننه د قربان ځای په هکله ټول مالومات ورکړل شول ، هغه دولس سرتيرو مجاهدينو ته هم همدا انگيرنه ورکړل شوه ، هغوی لا د پخوا څخه سخت روزل شوی وو ، په غرونو ختل ، په شگلور په دښتو کې منډې وهل ، لوږه ، تنده د اوبښ په څير زغمل... د هغوی له پاره ستونزمن نه و .

لا تراوسه د قربانۍ شپې ته شپې ورځې پاته وې ، درې شپې او درې ورځې سرتيرو او پنځه سوه فوځيانو ته روزنه ورکړل شوه ، څلورمه ورځ ئې سرتيري په اوبښانو سپاره و استول ، هغه ځای د اوبښانو په عادي سفر يوه ورځ او نيمه شپه لرې پروت و ، اوبښ چلونکو ته حکم شوې و چې سرتيري د غريزي سيمې څخه لرې چېرې ښکته کړي او دوی بيرته را ستانه شي ، همدا راز ئې پنځه سوه نور عسکر د نندارچبانو په بڼه کې ، ددوه دوه او څلورو څلورو په ټوليو کې په آسونو او اوبښانو سپاره و استول ، هغوی ته ويل شوی و چې خپل ځناور به له ځانه سره ساتي ، د هغوی سره د هغوی قومندان هم په هماغه بڼه کې روان شوی و .

***** (۴۹)

دميلې اخري شپه وه -

سپوږمۍ د خپل ستروالي په اخري پړاو کې وه ، د صحرا فضا د شيشې په څير شفافه وه ، په ميلې کې د انسانانو د هجوم او گڼې گونې شميره شونې نه وه ، په څو ځايو کې نيمې لوڅې نجونې نخيدلې او په ځيني نورو ځايو کې د سندرغاړو او هغوی ته د راټولو شو خلکو ډلې ټپلې را ټولې شوې وې . خو تر ټولو زيات خلک د هغې چوترې تر خوا را ټول شوی و چېرې چې نجونې ليلا مبدلې . يوه يوه نجلۍ به ئې چوترې ته را وستله او هلته به ئې د اخستونکو د نظره تيروله ، پيرونکو به د هغوی مخ ، صورت ، غاښونه ، وينستان او ټول وجود د سر نه تر پښو پورې له نظره تيراوه ، او بيا به ئې پرې بولي پيل کولې ، هلته جوارې هم روانه

وه اود شرابو څښل په اخري پړاو کې و. هلته يواځني شي چې شتون نه درلود هغه قانون و او بس د هر څه ازادي وه دلري لري ځاپو څخه د راغليو خلکو خيمې په شاوخوا کې بنځې شوې وې، نندارچپان د مذهب او اخلاقو د بنديزونو څخه ازاد وو، هغوی ته مالومه نه وه چې دهغوی دخيمو څخه لږ څه لري د غرونو په غيږ کې يوه بنياسته او ښکلې پيغله د حلاليدو تيارې نيسي، او هلته يو انسان له ځانه د پوتا جوړ کړې، هغوی همدومره پوهيدل چې ددې غرونو تر منځ ژوره سيمه د دپوتاگانو پايتخت دي. هلته پيريان او دېوان پهره ورکوي، او کوم انسان هلته د ورتللو جرأت هم نه شي کولای.

هغوی ته دا هم نه و مالوم، چې دهغوی تر منځ د الله پنځه سوه مجاهدېن ورننوتې دي. او نور دولس کسه سرتيري مجاهدېن د دپوتاگانو په چاپيريال کې ور داخل شوی دي، د صلاح الدين ابويي دولسو کسو سرتيرو ته ورنبول شوی و چې په غرونو کې د ورننوتلو لارې دکومه ځايه څخه پيل کيږي خو هغوی دهغې لارو څخه هلته نه شو ورننوتلای، ځکه هلته دهغوی ساتونکي ولاړول، هغوی بايد د يوي ډير ستونزمنې لارې څخه هلته ورننوځي، هغوی ته دا هم ويل شوی و چې د غرونو په شاوخوا کې هيڅ انسان شتون نه لري، خو دا خبره غلطه وه او هغه حبشي علي بن سفيان ته په دې هکله غلط مالومات ورکړي و، ځکه هلته انسانانو شتون درلود. د غرونو ددې سيمې اوږدوالي او پلنوالي د يوه ميل څخه هم لږ و، څرنگه چې هغوی روزل شوی سرتيري و نو هغوی خواره واره او په احتياط سره مخته تلل، يوه سرتيري ته په ناڅاپي توگه د يوي ونې تر څنگ خوځنده سيورې ترسترگو شو. سرتيري په پټه پټه او په خويديو سره دهغې پسې ولاړ، ورنژدې شو او ناڅاپي بريد ئې پرې وکړ، دهغې څټ ئې را تاو کړ او په خپلو متوکې ئې را ونغاړه او خنجرئ ورته د زړه په سرکينسود او ترې وئې پوښتل چې ته دلته څه کوې او دلته څه ډول پهرې ولاړې دي؟

هغه حبشي و او سرتيري په عربي ژبه خبرې کولې چې حبشي پرې نه پوهيده، په همدې وخت کې يو بل مجاهد راغې هغه هم خپل خنجر د حبشي په سينې کينسود هغه ترې په اشارو سره وپوښتل نو حبشي هم په اشارو سره ځواب ورکړ چې داسې ترې څرگندېده چې دلته ساتونکي شتون لري، سرتيرو ددې حبشي ښارگ ور پرې کړ او سرتيري نور هم محتاط مخته ولاړل، دهغوی تر مخه يو ځنگل راغې، ددې نه لږ اخوا غرونه و. خو ځنگلونو او غرونو تياره جوړه کړې وه، هغوی په غره باندې يو له بله څخه په لږ څه لږېوالی سره پورته وختل.

هلته دننه په هغه سيمه کې چې نجلۍ ئې پروهت ته په لاس کړې وه څه نورې خبرې روانې وې، د تيرې د څهرې تر مخه يوه قالينه غوړيدلې وه، په هغې باندې يوه تيزه او تيره توره ايښول شوی وه، توري ته نژدې يولي لوبښې هم پروت و، په قالينه باندې گلونه خواره شوی و، چې تر څنگ ئې اور لمبې وهلې، د چوترې څلور وخواو ته قندېلونه او مشالونه روښانه کړل شوی و چې څلور نجونې ئې په رڼا کې گرځيدې. دهغوی لباس يواځې دوه دوه پانې وې او نور وجودونه ئې لوڅ لغړ و. ددوی سره يوځای څلور حبشيان هم ترسترگو کيدل چې د سر نه تر پښو پورې په سپينو خادرونو کې را نغښتي ول، "أم عراره" په تاخانه کې د پروهت سره

مشغوله وه. پروهټ دهغې د ويښتانو سره لوبې کولې، او هغې په مخمور اواز ويلې «زه د انگوک مور يم او ته د انگوک پلار. زما زامن به د مصر او سوډان پادشاهان جوړيږي، زما وينه پر هغوی وڅښی، او زما اوږده اوږده طلايې ويښتان دهغوی په کورونو کې کيږدئ، ته ولې زما څخه لرې کيږي، ماته را نژدې شه،» خو پروهټ دهغې په جسم باندې د تیلو په څير کوم شې منبوده.

په غالب گمان چې انگوک دهغې قبيلې نوم و، او يوه عربي نجلۍ د نشو په مستيو کې ددې قبيلې مور او د پروهټ ښځه گرځيدلې وه، هغه د قربانۍ له پاره تياره شوی وه. او پروهټ هم اخري رسومات پر ځاي کول.

دولس سرتيري د شپې د چينجيو په څير په سينو باندې پورته په غرونو ور ختل، کيوټل او پرځيدل. دا ډيره ستونزمنه سيمه وه، د سيمې ډير بوټي اغزي لرونکي و، سپورمي هم سر ته را پورته شوی وه، چې د نو په مينځ کې ئې هم د روښنائې څرکونه را پيدا کړي و، د رڼا په همدې لږو څرکونو کې هغوی ته يو بل حبشي هم تر سترگو شو چې په يوه لاس کې ئې برچه او په بل لاس کې ئې ډال نيولې و، دا هم د دبوټاگانو د پايتخت ساتونکې و. په چپه خوله دهغې له منځه وړل اړين و، هغه په يوداسې ځاي ولاړ و چې د شاله خوا پرې برید شونې نه و، او دمخ په مخ مقابلې کول مناسب نه بريښيدل، يو سرتيري هلته د بوټو په يوه گڼه کې پټ کيښاست او بل دهغې تر مخه يوه تيره ورواچوله، د تيري په خويده سره اواز را پيدا شو، حبشي سمدستي متوجه شو او همغې لورې ته ولاړ. څنگه چې هغه په بوټو کې د پټ شوی سرتيري مخ ته راغې نو دهغې څټ د ځواکمنو مټو په منځ کې را تاو کړل شو. او يو ځنجر ئې په زړه کې ور ښخ کړل شو. سرتيري تر څه وخته پورې هملته پاته شول او بيا ئې په احتياط سره مخته قدم کيښود.

«آم عراره» د قربانۍ له پاره تياره شوی وه، پروهټ د اخري ځل له پاره هغه د خپلې سينې سره يو ځاي کړه، او هغه ئې له لاسه ونيوله او د زينو په لور ئې روانه کړله، بهر منتظرو نجونو او نارينه و ته د تيري د بُت دخولې څخه رڼاگانې تر سترگو شوې، نو هغوی د بُت دخولې تر مخه په سجده پريوتې، پروهټ په خپله ژبه يو اعلان وکړ او د بُت دخولې څخه لاندې را ښکته شو، «آم عراره» دهغې سره يو ځاي وه. هغه ئې هغې ښايسته کړل شوی قالينې ته يوره، نراو ښځې دهغې په چار چاپير کې ودریدې، «آم عراره» په عربي ژبه وويل «زه د انگوک د لويو اوزامنو له پاره خپل څټ پريکول غواړم، زه دهغوی د گناهونو کفاره ورکول غواړم، زما څټ پرې کړئ، زما سرد انگوک دبوټا په قدمونو کې کيږدئ، دبوټا به زما په دې سرد مصر او سوډان دپادشاهيو تاج کيږدې.» څلور واړه نجونې او نارينه يو ځل بيا په سجده پريوتل، پروهټ «آم عراره» په قالين په دواړو زنگونو باندې کينوله، دهغې سر ئې مخته ټيټ کړ او هغه توره ئې را پورته کړه چې دهغې پتري د پوره لاس په اندازه اوږده وه.

يو سرتيري چې تر ټولو دمخه و، ودرید، هغه په غوږو کې په خپل ځان پسې بل سرتيري ته هم د دریدو وويل، دغره د لوروالي څخه هغوی ته چوتره او د تيري سر تر سترگو کيدل،... وئې کتل چې په چوتره يوه نجلۍ په دوه زنگونو باندې کينول شوې ده، او سر ئې مخته ټيټ کړل شوی دې، سپينې سپورمۍ، د

مشالونو او د قندېلونو رڼا او شپه په رڼا ورځ اړولې وه ، د نجلۍ سره د ولاړ سړي په لاس کې توره وه . په دواړو زنگونو ناسته نجلۍ لوڅه لغړه وه ، دهغې د جسم رنگ دا ډاگيزه کوله چې دا د حبشي قبيلې نجلۍ نه ده ، سرتيري لږڅه لرې هم و او په لوړه هم . دهغه ځاېه د غشي د خطا کيدو خطر موجود و خو هغوی چې په کوم غره باندې ولاړ و نو دهغې تر مخه د غره لمن نه وه بلکه د دېوال په څير ځاې و چې بنسخته کيدل ترې شوني نه بنسکاريدل .

هغوی و پوهيدل چې نجلۍ قربانيږي ، او دهغې د په څنگ کولو له پاره دومره لږ وخت دې چې که چېرې دوی هلته ور وانه لوڅي نو دهغې په څنگ کول شوني نه دي ، هغوی د غره د سر څخه لاندي وکتل نو جهيل(د اوبو ډنډ) ورته تر سترگو شو ، هغوی ته ويل شوی و چې په دې جهيل(د اوبو ډنډ) کې (Crocodile) يا سترې خمخاری اوسيرې .

وئې کتل چې نبي لورې ته د غره لمن شته ، خو هغه هم د دېوال شکل درلود ، هلته بوتې او ونې وې ، هغوی يو دبل لاس و نيوه او د هغې ځاېه څخه را بنسخته شول . دهغوی د ډلې څخه اخري سرتيري په ناڅاپي توگه منخته وکتل چې د سپوږمۍ په رڼا کې ورته يو حبشي تر سترگو شو . چې په يوه لاس کې ئې ډال او په بل کې ئې برجه نيولې وه ، هغه خپله برجه د توغولو له پاره تياره نيولې وه ، خو په سرتيرو باندې د سپوږمۍ رڼا نه لگيدله ، حبشي تر اوسه پورې په شک کې و ، اخري سرتيري په ليندۍ کې يو غشي کينښود د شپې په چپتيا کې د غشي د توغيدو اواز اوريدل کيده خو غشي د حبشي په شارگ باندې و لگيد او هغه دهغې ځاېه په سرگونډالو لاندي راپريوت ، سرتيري د غره د لمن څخه را بنسخته کيدل خو د لويدلو خطر ئې هره گړۍ زياتيده .

***** (۵۰)

پروهمت د توري منځ د "آم عراره" په خټ جوړ کړ او او توره ئې پورته کړه ، نارينه و او بنسڅو د سجدي څخه سرونه پورته کړل او په دواړو زنگونو شول او يوه ډيره د سوزه ډکه سندره ئې په ټيټ اوزا پيل کړه ، دا يوه انگازه شانته وه چې د دې دنيا سره ئې هيڅ ډول اړيکي نه درلودل ، دغرونو په منځ کې په دغه وادي کې يو داسې طلسم خپور شوې و چې بيرون هر انسان ته ئې دا ډاډ ورکولې شو چې دا د انسانانو نه بلکه د دېوتاگانو ځاې ځيگې دي ...

پروهمت توره پورته کړه ، اوس نو د يوې ساه اخستو په اندازه وخت و ، څنگه چې توره لاندي رابنسخته کيده د پروهمت په تشي کې يو غشي ور بنسڅ شو . لا تر اوسه دهغه د توري لاس لاندي نه و رابنسخته شوې چې درې نور غشي يو په بل پسې دهغې په اړخونو کې و ربنسڅ شول ، نجونو چېرې کړې ، نارينه و چاته او ازونه پيل کړل ، په دې وخت کې د غشو يو بله دوره پيل شوه ، چې دوه نارينه ئې د پنبو وغورځول ، نجونو د هغې بُت د خولې په لور منډې کړې ، خو "آم عراره" د خپل چاپيريال څخه او هم د خلکو د وژلو او وينو تويولو څخه بې خبره ټيټ سړي ناسته وه .

سرتيري په ډيره گړندۍ توگه مخته راغلل ، په چوترې را وختل او يوه ئې "أم عراره" را پورته کړه ، هغه تر اوسه پورې په نشې کې ډوبه وه ، يو سرتيري خپله کورتۍ را وويستله او هغه ئې پرې پټه کړه ، دوی لادهغه ځاېه تللې نه وه چې دولس دبارلس حبشيان برچې او ډال په لاس هلته را ورسيدل ، سرتيري خواره شول ، دهغوی څلور کسانو سره غشي او ليندۍ وې ، هغوی غشي وويشتل ، پاته سرتيري يوې لورې ته پټ شول ، او کله چې حبشيان مخته راغلل ، نو دشا له اړخه ئې پرې بريد وکړ . يو غشي ويشتونکې د ليندۍ څخه رڼاکونکې غشي و توغاوه ، کله چې غشي پورته ولاړ نو هلته ئې هغه رڼا ، چې د غشي د رفتار په واسطه کمه شوی وه ، ددریدو سره سم زیاته شوه او غشي بیرته د ځمکې لورې ته راستون شو .

دميلې جوش و خروش لا تر اوسه پورې کم شوې نه و . د نندارچپانو څخه نژدې پنځه سوه کسان را بيل شول او دهغې غرنۍ سيمې په لور ئې کتل چې يو شعله ورته په کې تر سترگو شوې وه ، هغوی په خپلو اوبنانو او اسونو باندي سپاره شول ، د هغوی قومندان هم ورسره و ، لمړۍ هغوی سوکه سوکه را تلل ، تر څو چاته شک پيدا نه شی . خو لږ چې لرې شول نو خپلو اسونو او اوبنانو ته ئې لغتې ورکړې او په ځغاسته ئې کړل ، نندارچپان دمیلې په شرابو ، جوارۍ او د نجونو په عصمت پلورلو اوبې عزته کولو کې دومره ډوب وو ، چې چاته هيڅ ددې گمان هم ونه شو چې د هغوی په دېوتاگانو باندي کوم اسماني افت را نازل شوې دې .

سرتيرومجاهدپنو ددې خطري له مخې اور بلونکې غشي هوا ته توغولې و چې د حبشيانو شميره به زیاته وي خو کله چې فوځ هلته ورسيد يواځې ددولس دبارلس حبشيانو مړي او د مجاهدپنو دوو کسو شهيدانو جسدونه هلته پراته و . هغوی په برچو باندي شهيدان شوی و ، قومندانانو دهغه ځاې څخه کتنه وکړه ، د تيرې په خوله کې ورننوتل ، او تاخانی ته ورسيدل ، هغه شيان چې هلته دهغوی لاسوته ورغلل ، هغه ئې له ځانه سره را واخستل ، په هغې کې يو گڼل هم و چې د ټوټې څخه جوړ شوی و . د احکامو په مطابق فوځ بايد هملته په غرونو کې پټ پاته شوی وای ، سرتيرو "أم عراره" په آس سپره کړه او دقاهرې په لور روان شول .

سهار راوخوت:

دميلې جم وجوش پاې ته رسيدلې و ، ډير نندارچپان دزياتو شرابو د څښلو په واسطه تر اوسه پورې بې هوشه پراته و ، دکاندارانو دتللو په خاطر خپل سامانونه سره را ټولول ، د نجونو اخستونکو هم نور دتللو تکل کاوه ، په صحرا کې دتلونکو خلکو قطارونه جوړ شوی و . دمیلې د ځاې سره نژدې چې کوم کلي و دهغې ځاې خلکو په ډيره بې صبرۍ سره د شپې د قربان شوې نجلۍ د ويښتانو انتظار کاوه ، ددې قبيلې خلک چې دلرې لرې کليو اوسيدونکي و دغرنيزي سيمې څخه لرې ولاړ وو او د دېوتاگانو د ځاې په لور ئې سترگي نښلولې وې . دهغوی زړو او سپين سرو به هغوی ته ويلې چې اوس به پروهت راشي او ددېوتاگانو د خوشحالی پيغام به راوړي ، او دهغوی تر منځ به ويښتان وويشي ، خو تر اوسه پورې هيڅوک نه و راغلې ، ددېوتاگانو د اوسيدو په ځاې باندي چپه چپتا خپره شوې وه ، دغې منتظر هجوم ته دا څرگنده نه وه ، چې هلته اوس فوځ ځاې په ځاې شوی او اوس به دهغه ځاېه ددېوتاگانو پيغام نه راځي ورځ په تيريدو شوه ، د

قبيلې کومو ځوانانو چې د قربانۍ کومې خبرې اوریدلې وې، هغوی ته شک پیدا شو چې دا ټول درواغ دي، ورځ تیره شوه، لمر د همدې غرونو تر شا پریوت، په چا کې دومره جرأت نه و چې هلته تللای وای او کتلای وای چې پروهت ولې را نه غې.

***** (۵۱)

«طیب را وبولی! سلطان ایوبی وویل، «په انجلی د نشې اغیز دې»

«آم عراره» دهغه تر مخه ناسته وه او ویل ئې «زه د انگوک موریم، ته څوک ئې؟ ته خو د پوتا نه ئې، زما میړه څه شو؟ زما سر پرې کړئ او د پوتا ته ئې ورکړئ، ما پر خپلو زامنو قربان کړئ» هغه همدا خبره په پرلپسې توگه کوله، خو اوس پرې خوبوړې حالت راغلې و. دهغه سر لاندې زنگیده.

طیب د راتلو سره سم دهغه حالت درک کړ، او څه دواې ئې ورکړه، د لږ ځنډ وروسته دهغې سترگې ورغلې، هغه ئې ځملوله، او په خواږه خوب ویده شوه، سلطان ایوبی ته د پینې تفصیلې مالومات ورکړل شول، او راپور ورکړل شو چې هلته په هغه غریزه سیمه کې څه پینې شول او څه تر لاسه شول، هغه خپلو نائب سالارانو هریو الناصر او بهاؤالدین شداد ته حکم وکړ چې پنځه سوه سواره له ځانه سره واخلي، د اړتیا وړ سامانونه هم له ځانه سره یوسي او هغه بُت له منځه یوسي، خو هغه ځای باید د فوځ په محاصره کې اوسي، د حملې او یرغل په وخت کې مقابله وکړئ، که چېرې هغه خلک تسلیم شي او د جگړې نه لاس واخلي نو هغوی ته هغه ځای ور وښئ او په مینه او محبت سره ئې پوه کړئ چې دا (د پوتاگان) یواځې یو فریب او دوکه وه.

شداد په خپله (د ایري) ورځپینې کتابچه کې چې په عربي ژبه ئې لیکلې ده، دا پینښه داسې بیان کړې چې «هغه د پنځه سوه سوو سره هلته ور ورسید، د هغوی لارښود دهغه فوځ قومندان و چې د پخوا څخه هلته میشت شوی و. په سلگونو حبشي سوډانیان هلته لرې لرې ولاړول، د هغوی څخه ځینې په اسونو او اوبانو سپاره وو، او دخپلو ځانو سره ئې برچې، ډالونه، غشي، لیندئ او توري هم را خستې وی، مونږ خپل ټول سپاره کسان دهغه غره شاوخوا ته داسې و درول چې دهغوی مخونه د بهر په لورې او دهغوی په لیندېو کې غشي ورکړل شوی و، هغوی چې غشي او لیندې نه درلودې هغوی په برچو مسلح شوی و، د وینې تویونکې جگړې خطر شتون درلود. زه د الناصر سره دننه ولاړم، د بُت د کتلو سره سم مې هغه ته وویل چې دا د فرعونیانو یادگار دي. هلته د حبشیانو لاشونه خواږه واره پراته و، په هر ځای کې وگرځیدو او وگرځیدو، هلته د غرونو تر منځ یوه کنډر وه، چې د فرعون د وختونو یو ښکلې مانۍ مالومیده، دهغه په دېوالونو دهغه وخت لیکل انځور شوی و چې الفاظ ئې د انځورونو په څیر ښکل شوی و، هیڅ شک نه پاته کیده چې دا دې د فرعون ځای څیرې نه وي،..... هلته د دېوار په څیر د غره په لمنه کې یو جهیل (د اوبو ډنډ) و، د جهیل (د اوبو ډنډ) په منځ کې ستر ستر (Crocodile) یا سترې ځمخاری خوځیدلې، د جهیل اوبو د غره لمنه دننه ور پرې کړې وه او د غره په منځ کې ورننوتې و د اوبو د پاسه د غره چت و، دا ډیر ویرونکې ځای و، زموږ په کتلو سره ډیر (Crocodile) یا سترې ځمخاری د اوبو غاړې ته راغلې او مونږ ته ئې سترگې و نیولې.

ما سپاهيانو ته وويل ، د حبشيانو لاشونه په دې جهيل کې ور واچوئ ، دوی وږي دي ، هغوی لاشونه را بنکودلو سره را وړل ، او په جهيل(د اوبو ډنډ) کې ئې ور واچول ، د (Crocodile) يا سترو خمخارو د شميرې اندازه نه کيدله ، هغه د يوه پوره فوځ په څير وو ، د لاشونو سرونه داوبو په سر خو وجودونه ئې لاندې په اوبو کې د غره د لاندې برخې په لور کشيدل ، د پروهت لاش ئې هم راوړ ، هغه نور انسانان (Crocodile) يا سترو خمخارو ته ور اچول ، خو اوس مونږ هغه پخپله په جهيل(د اوبو ډنډ) کې ور وغورځاوه ، ... دوه سپاهيانو څلور سوډاني نجونې راوړې ، هغوی چېرې پټې شوې وې خو لوڅې لغړې وې ، يواځې د ملا سره ئې يوه پاڼه شاته او يوه مخته تړلې وه ، ما او الناصر خپل مخونه ترې واړول ، سپاهيانو ته مو وويل چې هغوی ته څه ور واغوندي او پټې ئې کړئ ، کله چې دهغوی جسمونه په کاليو کې را ونغاړل شول نو مو کتل چې هغوی بڼه بنکلي وې ، ژړلې ئې ، ويريدلې ، زمونږ ژباړن ته ئې دهغې ځاي ټول حال احوال په خپله ژبه تيرکړ چې ډير شرمناکه و ، **مسلمان بايد په بنځو باندې دغه ډول تيرې و نه زغمي ، بنځه که خپله وي او که د بل چا ، کافره وي او که مسلمان ، اسلام هغه ته لور ويلي دي** ، دهغو څلور و نجونو احوال دا ډاگيزه کوله چې هغوی فرعون په خدايي منلې و ، او دهغوی قبيلې انسان ته خداى وايه .

دا ډير بنکلي ځاي و ، ټوله دښته ئې شنه وه ، هلته دننه د اوبو يو چپنه وه چې دهغې د اوبو څخه دغه جهيل(د اوبو ډنډ) جوړ شوې و ، بنکلي او دنگې ونې په کې ولاړې وې چې يخ سيورې ئې درلود. د فرعونيانو څخه ئې دکوم يوه دا ځاي خوښ شوې و ، او ځانته ئې ترې د تفريح کولو ځاي جوړ کړې و او د خپلې خدائې د ثبوت له پاره ئې دا تيرلورې بټ جوړ کړې و . هغه خپل ځانته تاخانه دعيش او عشرت په خاطر جوړه کړې وه ، خو آسمان څه بل رنگ ښوده ، لمر دهغه ځايه څخه بل ځاي ته تللې و ، د فرعونيانو ستوري مات شوی و خو په مصر کې نور باطل مذهبونه را پيدا شوی و . بلاخره د حق کليمه را پورته شوه ، او مصريانو د (لا اله الا الله) کليمه وا وريدله ، او د الله په وړاندې روڼ مخي شول ، خو هيڅوک په دې نه پوهيدل چې باطل لا تر اوسه په دې غرونو کې ژوندي پاته دي ، الحمد لله مونږ د ستر ذات په کومک هدايت و موند او د باطل دا انځور مو هم د بيخه وويست او دا شگلورې او غريزه سيمه مو د باطل څخه پاکه کړه .»

***** (۵۲)

«دا ځاي مو د سپرو په محاصره کې واخست او د فوځ مجاهدو ځوانانو د تيرې دغه هيبت لرونکې بټ ټوټې ټوټې کړې . چوتره ئې هم لاندې را وغورځوله ، تاخانه د خاورو او تيرو څخه ډکه شوه ، بيرون په سلگونو حبشيان حيران او په ويره کې ولاړ وو ، او کتل ئې چې ددوی په دېوتاگانو باندې څه وشول ؟ ، اوس نو ټول را وغوښتل شو او دننه يوړل شول او ورته وښول شو چې دلته هيڅ نه و ، څلور واړه نجونې هغوی ته ورو سپارل شوی ، دهغوی څلورو واړو پلرونو او ورونو هملته شتون درلود ، هغوی هر يوه خپله خپله لور له ځانه سره يوځاي کړه ، هغوی ته دا وويل شول چې دلته يو بدکاره انسان اوسيده هغه مو (Crocodile) يا سترو خمخارو ته ور حواله کړ . هغه په سلگونو راټول شوی منتظر حبشيان ټول کينول او دهغوی په ژبه ورته وعظ او نصيحت وکړل شو ، هغوی ټول چپ ول ، هغوی ته د اسلام په لور بلنه ورکړل شوه ، هغوی بيا هم چپ

چاپ پاته و ، کله کله به دا شک کیده چې دهغوی په سترگو کې وینې را بهیرې ، هغوی ته دا ټکې د اخطار په خیر واورول شول ، «چې که چېرې تاسې رینستنې خدای لیدل غواړئ ، نومونږ به ئې درته و بنايو ، خو که چېرې تاسې همدا ځای چېرې چې تاسې ناست یاست د خپلو درواغجنو خدایانو کور گڼئ نو نومونږ به دا غرونه هم ریزه ریزه او د شگو په ډیری بدل کړو ، بیا به تاسې وویڼئ چې کوم خدای رینستونې دې»

هلته په قاهره کې «مّ عراره» په هوش راغلی وه ، هغې هم خپله قصه بیان کړې وه ، هغې به کله ویل چې هغې کوم خوب کتلې دې خو هغې ته ټولې خبرې په یاد راغلې وې ، هغې وویل چې پروهت به هغه شپه او ورځ بې ابرو کوله ، او خو څو ځله به ئې هغه گڼل دهغې پوزی ته بوي کاوه ، «مّ عراره» ته وویل شول چې که چېرې سرتیري مجاهدین په وخت نه وائې در رسیدلي نو ستا څت به هغه پرې کړې و ، سر به دې په غار کې او وجود به دې د (Crocodile) یا سترو څمخارو په خپته کې پروت وه ، دغه نازکه او بڼکلې نجلۍ د ویرې و لړزیده ، د سترگو ئې اوبنکې را روانې شوی ، هغې د سلطان ایوبی لاس بڼکل کړ او ورته ئې وویل «ماته الله ج د گناهونو سزا را کړې ده ، زه پر خپلو گناهونو اعتراف کول غواړم ، د خدای په خاطر ما ته پناه را کړه ، » دهغې ذهني حالت ډیر خراب بریښیده .

هغې د شام د یوه شتمن تاجر نوم واخست او وئې ویل چې دهغه لورده ، دا یو مسلمان تاجرو ، هغه د شام د امراو سره دوستانه اړیکې درلودل ، په هغه وخت کې به امیرد یوه یوه بنار یا دېوي یوي ټوټې ځمکې حکمران و چې د مرکزي امارت تابع به و ، او مرکزي امارت به د مرکزي وزارت او مرکزي خلافت تابع و ، دا امراء د لسمې پیړۍ راهیسې په پوره عیاشي کې ډوب شوی و ، د سترو او شتمنو تاجرانو سره به ئې د دوستۍ اړیکې ټینګول ، دهغوی سره به ئې گډ تجارت هم کاوه او رشوت به ئې هم د همغوي په لاسو اخست ، دهغوی حرم سرايونه به د بڼکلو نجونو څخه تل ډک و او د شرابو میلې به په کې لگیدلې .

«مّ عراره» د همداسې یوه تاجر لور وه چې دخپل پلار سره به د دولس دپارلس کالو په عمر دامراو مانپو ته د نڅا او سندرو محفلونو ته ورتله ، پلار ئې کتله چې لور ئې ډیره بڼکلې ده په دې خاطر ئې هغه د کوچنیوالي څخه د امراو په محفلونو کې د عادي کولو په خاطر راوړه ، «مّ عراره» وائې چې د څوارلس کالو په عمر وه چې د امراو زړونه ورته را مات شول ، دهغوی له ډلې څخه دوو ئې هغې ته ډیرې قیمتي تحفې ورکړې او په دې ترتیب هغه د گناهونو په نړۍ کې ورډوبه کړل شوه .

په شپاړس کلنۍ کې هغه د پلار د اجازي پرته د یوه امیر معشوقه و گرځیده ، خو په خپل کور کې به اوسیدله ، هغه په شتمنیو کې را پورته شوې وه ، د شرم و حیا نوم ئې هم نه پیژانده ، دوه درې کاله وروسته هغه د پلار د لاسو څخه ووتله ، او په پوره ازادۍ سره ئې ددوه نورو امراو سره هم جنسي اړیکې پیدا کړل ، هغې په بڼکلا ، غوره مالۍ ، او نارینه په دوو گوتو د گډولو په امورو کې نوم وگاټه . د تیرو شپږو کالو راهیسې هغې ته یو بل ډول روزنه هم ورکول کیده ، دا د درې امراءو د سازش پایلې وې چې پلار ئې هم په

کې شریک و. مخته بیا په دې سازش کې یو صلیبي هم را ګډ شو. دې امر او پخپله د خپلواکه حاکمانو د جوړیدو خوبونه کتل، او دا کار د صلیبیانو د بسپنې پرته شونې نه و.

«ام عرار» ئې د نورالدین زنگي او خلافت ترمنځ د فساد د پیدا کولو له پاره هم استعمال کړې وه، صلیبیانو دهغې سره په دې دنده کې درې نورې عیسایي نجونې هم ور یو ځای کړې وې، او په دې ترتیب ئې د ځمکې لاندې یو جال خپور کړې و.

کله چې دوی وکتل چې په مصر کې د صلاح الدین ایوبي په نامه یو ځوان نوم پیدا کړې دې او هغه داسې دوه مهم کارونه هم تر سره کړي دي چې دهغې په واسطه هغه د مصر وزیر او امیر نه بلکه پادشاه ئې ګرځولې دي، نو «ام عرار» ئې خلیفه العاضد ته د تحفي په توګه و استوله، هغه ته دا دنده ورسپارل شوې وه، چې د خلیفه العاضد په زړه کې د صلاح الدین ایوبي سره د بنسټي را وټوکوي، او پخوانې سوډاني فوځ چې یو څو عسکري منصبداران ئې لا تر اوسه پورې په فوځ کې پاته دي العاضد ته را نژدې کړي او سوډانیان دې یو بل پاڅون ته وهڅوي، هغې ته بله دنده دا ورسپارل شوی وه، چې خلیفه العاضد دې ته وهڅوي چې کله چې سوډانیان پاڅون او بغاوت وکړي نو هغوی ته دې وسلې او سامانونه ور ولیږي او که شوني وه نو د صلاح الدین ایوبي د فوځ یوه برخه دې هم د هغه پر خلاف بغاوت ته وهڅوي او د سوډانیانو ملګري دې ئې کړي، که خلیفه نور څه و نه شو کولای، نو خپله ساتونکې ډله دې سوډانیانو ته ور حواله کړي او پخپله دې د صلاح الدین ایوبي تر څنګ پناه واخلي او هغه ته دې ووايي چې دهغه ساتونکي باغيان شوی دي. لنډه دا چې د صلاح الدین ایوبي پر خلاف داسې محاذ جوړول و چې هغه پرې د مصر نه تینبته ته مجبور کړي او خپل پاته عمر په نوم ورکۍ کې تیر کړي.

«ام عرار» سلطان ایوبي ته وویل چې هغه د یوه مسلمان په کور کې پیدا شوی ده خو پلار ئې ورته د مسلمانانو د رینو او جرړو د ویستلو روزنه ورکړې، د اسلامي سلطنت امر او دخپلو دښمنانو سره په یو لاس کیدو سره دخپل سلطنت د تباہ کولو هڅې پیل کړي دي.

دې نجلۍ د خلیفه العاضد دماغ او زړه په خپله ولکه کې واخست، او هغه ئې د سلطان ایوبي پر خلاف را وپاراوه، رجب هم په دې سازشي کړۍ کې شریک و، رجب دوه نور فوځي مشران له ځانه سره یو ځای کړي و، رجب په دې لړ کې دا کار وکړ چې د خلیفه په ساتونکې ډله کې ئې د مصریانو پر ځای سوډانیان ور ننویستل، کله چې «ام عرار» خلیفه ته را وستل شوه، لا تر اوسه ئې دوه دویمي میاشتي نه وي تیرې شوې، چې د خلافت په مانۍ ئې پوره ولکه و مونده، او د خلیفه د حرم سراي ملکه و ګرځیده، هغه دا خبره هم ډاګیزه کړه چې خلیفه غواړي سلطان ایوبي له منځه یوسي، چې په دې لړ کې رجب د حشیشینو د ملاتړ د تر لاسه کولو له پاره دهغوی سره په خبرو کې مشغول دي.

دا هسې یوه اتفاقي خبره وه، چې سلطان ایوبي د خلیفه د بیکاره وجود او دهغې د عیش او عشرت نه په تنګ راغلي و او دهغه پر خلاف ئې پاڅون پیل کړې و، او دا هم اتفاقي خبره ده چې «ام عرار» همغې خلکو

تنبتولې وه چې د سلطان ايوبې پر خلاف ئې جگړه کول غوښتل ، او دا خو يو ډير ښه اتفاق و چې سلطان ايوبې د رجب څخه د ساتونکو د ډلې قومندانې اخستې وه ، او هلته ئې دخپلې خونې يو قومندان ټاکلې و. خو دې ټولو اتفاقاتو د حالاتو څپې د سلطان ايوبې پر خلاف را گرمې کړې او پخپله سلطان ايوبې ته ئې خطر را پيدا کړ. سلطان "أم عراره" په خپله پناه کې واخسته ، نجلۍ په خپلو پخوانيو کړنو ډيره زياته پښیمانتيا ښوله ، او د خپلو گناهونو کفارو ورکول ئې غوښتل ، قدرت هغه ته يو لړزه ورکړه او دهغې دماغ ئې درست کړ ، سلطان ايوبې په پوره ډاډ سره په دې فکر پيل کړ چې هغه حکام چې په دې ټول جال کې ورگډ شوي دهغوی سره څه ډول سلوک وکړي.

بله ورځ الناصر او بهاؤالدين شداد د فرعونيانو اخري نښې له منځه يوړې او بيرته د فوخ سره يوځای را ستانه شول.

***** (۵۳)

اته ورځې وروسته:

د شپې اخري برخه وه ، د سلطان ايوبې په را وینښودو کې لږ څه وخت و ، خو هغه ملازم را وینښ کړ او ورته ئې وويل چې الناصر ، علي بن سفيان او دوه نور نائب سالاران راغلي دي ، سلطان ټوپ کړ او را پورته شو ، او د ليدنې خونې ته ورغې ، ددې مسؤلينو سره د هغو دلگيو قومندان هم و چې د ښاره ئې بيرون گشت کاوه ، سلطان ايوبې ته وويل شول چې لږ تر لږه شپږ زره سوډاني ، چې په کې د لري کړل شوي فوخ وگړي هم شامل دي او دهغې وحشي قبيلې وگړي هم ، چې د عقيدې نښې نښانې ئې له منځه وړل شوي وې د مصر په پولو کې را ننوتی او په يوه ځای کې ئې پراو اچولې دي ، دې قومندان د هونښيار تيا نه کار اخستې و چې په عام لباس کې ئې دوه اوبښ سپاره هلته وراستولي و تر څو مالوم کړي چې ددې لښکر موخي څه دي ، دې اوبښ سپرو خپل ځانونه مسافرين ورپيژندلې و ، هغوی ته دا مالومه شوه چې دا لښکر په قاهرې باندې د بريد او يرغل په خاطر روان دي ، اوبښ سپرو د لښکر دمشرانو سره يو ځای شول او د صلاح الدين ايوبې پر خلاف ئې خبرې پيل کړې او ورته ئې ډاډ ورکړ چې دوی به زيات شمير خلک په دې لښکر کې د شامليدو په خاطر راوړي ، ددې خبرو وروسته هغوی رخصت واخست ، ددوی د اطلاع په مطابق دا لښکر د اخوا د پخوا نورو ځايو څخه د خلکو د راتلو منتظر و او په راتلونکې بله ورځ ئې د هغه ځايه کوچ کاوه.

سلطان ايوبې لمړې دا حکم وکړ چې دخليفه په ساتونکې ډله کې يواځې پنځوس کسان او يو قومندان پرېږدئ او پاته نور ټول عسکري قشلي ته راوړئ ، که چېرې خليفه احتجاج وکړي نو ورته وواياست چې دا زما حکم دي ، سلطان ايوبې علي بن سفيان ته وويل چې دخپلې شبکې لږ تر لږه سل کسان چې په سوډاني ژبه وپوهيږي د سوډاني باغيانو په لباس کې ددې قومندان سره سمدستي هلته وروليږئ ، قومندان ته ئې وويل چې دا سل کسان دهغو دوو اوبښ سپرو سره يوځای د سوډانيانو په لښکر کې ورگډ کړئ ، دا دوه اوبښ سپاره به هغوی ته ووايي چې هغوی د وعدې سره سم ددې کومک راوړي دي ، دهغوی له پاره هدايات دادي

چې هغوی به د لښکر د مخته کیدو په هکله مالومات رارسوي، او هم به دا خبر راوړي چې د شپې په وخت د دې لښکر حیوانات او خوراک څښاک چېرې وي، سلطان ایوبي الناصرته وویل چې گړندي اس سواره او د کوچنیو منجنیقونو دلگي تیار کړي.

«ما فکر کاوه چې مونږ به مخامخ او نیغ په نیغه ټکر کوو او سوډانیان به له ښاره لرې په کوم ځای کې له منځه وړو» الناصرته وویلې.

«نه!» سلطان ایوبي ورته وویل، «الناصره! په یاد ساته چې که د دښمن شمیره ستاسې د شمیره څخه لږ هم وي نو بیا هم د نیغ په نیغه ټکر څخه ځان ساتئ، د شپې له اړخه سرتیري مجاهدین استعمال کړئ، ترڅو هغوی د شپې غلچکي یرغلونه پیل کړي، دښمن د اړخونو څخه، د شا څخه... اود هرې لورې څخه تر فشار لاندې راوړي، او د ترپ او خرب د عملیاتو وروسته خپلې پښې سپکې کړي. تر څنگ ئې د دښمن د خوراک څښاک لارې بندې کړئ، ځناور ئې له منځه یوسی، او په دې ترتیب دښمن وار خطا کړئ، د هغوی ډلې سره وویشتئ، هغوی ته د مخته د راتلو فرصت مه ورکوئ، هغوی ښي او کین لورې ته په خپریدو مجبور کړئ، که چېرې مخامخ ټکر اخستل غواړئ نو بیا دا له یاده مه باسئ چې دا صحرا ده، د هر څه دمخه د اوبو په ځایو باندې ولکه پیدا کړئ، د لمر گرمي اود هوا خپې د دښمن پر خلاف کړئ، هغوی مجبور کړئ چې ستاسې د خوبې ډگر ته راشي، زه به تاسې ته عملي درس درکړم. زه به د دې لښکر د اغوښتنه پوره کیدو ته پریښدم چې هغوی دې قاهرې پورې را ورسېږي. او یا دې زما فوځ د هغوی سره مخامخ جگړه وکړي.» هغه علي بن سفیان ته وویل «ته چې د خپلې شبکې کوم سل کسان په هغه فوځ کې د گډون له پاره وړ استوي، هغوی ته ووايه چې هغوی دې په سوډانیانو کې دا افواه خپره کړي چې په شپږ اوه ورځو کې صلاح الدین ایوبي په بیت المقدس باندې حمله کونکې دې په دې خاطر په کار ده چې په قاهرې باندې برید دهغه په غیاب کې تر سره شي.

په همدې توگه زیات شمیر هدايات او احکام ئې صادر کړل او هغوی ته ئې وویل چې هغه به سر له نن څخه په قاهره کې نه وي موجود. هغه هغوی ته د قاهرې څخه ډیر لرې ځای وړ په گوته کړ. هغه غوښتل خپل نظامي دفتر د دښمن تر څنگ جوړ کړي ترڅو جگړه تر خپل نظارت لاندې تر سره کړي. ټولو د لیدنې په همدې خونه کې د سهار لمونځونه ادا کړل، او د سلطان ایوبي په احکامو ئې عمل پیل کړ.

سلطان ایوبي د فوځي او جنگي تیاریو له پاره خپلې خونې ته ولاړ.

***** (۵۴)

د سوډانیانو په لښکرو کې ورځ په ورځ زیادښت را ته، دوه کاله پخوا د هغوی یو بغاوت ناکامه شوی و. او د بل بغاوت او پاڅون له پاره ئې کار پیل کړې و، صلیبیانو ورسره د نظامي او مالي کومکونو وعده کړې وه او د سلطان ایوبي د راپرځولو له پاره ئې د جاسوسانو یو زیات شمیر مصر ته ورننوستي و.

د سوډانیانو یرغل به یو ورځ نه یو ورځ کیده، خو اوس په ناڅاپي توگه راغې، علت ئې دا و چې سلطان ایوبي د یوې سوډاني قبیلې یو مذهبي مشر باندې فوځي برید کړې و، او د هغوی د دېوتاگانو ځای ئې له منځه وړې و. دا څه معمولي کار نه و، په مصر کې د سلطان ایوبي مخالفینو دهغه د دې اقدام څخه پوره گټه

پورته کړه، او د سوډاني فوځ لري کړل شوی ټول باغي قومندانان ئې يو له بله سره را يوځاي کړل، هغوی ټولو يوځل په خوزنبت پيل وکړ، په دوی کې مصري مسلمانان هم و، هغوی ددې سوډاني قبيلې مذهبي جذبات نور هم را وپارول او هغوی ته ئې وويلې چې د هغوی مذهب ريښتونې دې او که چېرې هغوی د سلطان ايوبې پر خلاف پاڅون وکړي نو د هغوی د پوتا به د خپل توهين د بدلې داخستلو له پاره ددوی سره کومک وکړي، هغوی په پنځه شپږو ورځو کې لښکر راټول کړ او په قاهره ئې د يرغل کولو له پاره ځانونه چمتو کړل، څه وخت چې داخوا د پخوا خلکو او قبيلو ته دا خبر ورسيد، هغوی هم په دې لښکر کې شامليدو ته تياريدل.

کله چې ددوه اوبن سپرو سره يوځاي هغه سل وسله وال کسان په دې لښکر کې ورگډ شول نو دا لښکر د پولې څخه دې غاړې ته راغلې و، او په يوه ځاي کې ئې پراو اچولې و، سلطان ايوبې د شپې شپې هلته دومرئز دې ورغې چې ددې لښکر د نقل و حرکت په هکله ژر خبريداي شو. هغه سل کسانو د لښکر مشرانو ته وويلې چې سلطان ايوبې ترڅو ورځو پورې د فلسطين په لور خوځيږي، د لښکر مشران ډير خوښ شول هغوی دا پراو دوه ورځې نور هم اوږد کړ. بله شپه سلطان ايوبې ته ددې لښکر په هکله لمړې خبر راوړسيد.

په ورپسې شپه هغه پنځوس سواره او پنځه منجنیقونه هلته ور واستول چې اور بلونکې مادې باندې سنبال شوی و، هر منجنیق يوه آس کشاوه، نيمه شپه، هغه وخت چې سوډاني لښکر په درانه خوب بیده و مجاهيد پنو د هغوی د خوراک په ذخيرې باندې د اور گولې ورو توغولې او وروسته ورپسې اور بلونکې غشي ورو توغول شول، صحنه ټوله د اور د شعلو نه ډکه شوه، په لښکر کې سخته بده ورځ را پيدا شوه، منجنیقونه ئې سمدستي بيرته را وليدل، دغه پنځوس کسه مجاهدين په څلورو ډلو وویشل شول، دوی خپل آسونه ورو غغلول او د لښکر د اړخ خلک ئې د خپلو برجو او نيزو په واسطه له منځه يوړل او د شپې شپې ئې ځانونه خوندي ځاېو ته ورسول، لښکريانو ته د ځانو د راټولولو فرصت په لاس نه ورته، هلته چې د اور په لمبو کې د هغوی د خوراک ذخيره سوځيدله نو په هغه ځاي کې آسونه او اوبنان هم و تړيدل او وتښتيدل، په همدې وخت کې د سلطان ايوبې سواره يوځل بيا را پيدا شول او غشي ويشتل ئې پيل کړل، او بيرته ولاړل، هغوی بيرته بيا را ونه گرځيدل.

په بله ورځ خبر را ورسيد چې د سوډانيانو لږ تر لږه څلور سوه کسان د اور په لمبو کې، د آسونو او اوبنانو د تړيدو او د گوريلا مجاهدينو د حملو په واسطه له منځه تللي دي، د هغوی د خوراک ټوله ذخيره سوځيدلې وه، او د غشو ذخيرې ئې هم له منځه تللې وې، باغي لښکر د هغې ځاېه کوچ وکړ او د شپې په يوه داسې ځاي کې ئې پراو وکړ چې شاوخوا ته ئې خاوريني غونډۍ پرتې وې. په دې ځاي کې هغوی ته د شپينې عملياتو خطر نه و، د هغوی صحرائي گشتي ډلو هم تر لرې لرې ځاېو پورې تگ را تگ کاوه، خود مجاهدينو لخوا يو ځل بيا پرې بريد و شو. دا بريد هم د تيرې شپې د بريد په څير و، د لښکر مشرانو ته دا مالومه هم نه وه چې د هغوی دوه گشتي ډلې د سلطان ايوبې د مجاهدينو تر ولکې لاندې راغلې او له منځه تللې وې، غشي ويشتونکو د خاورينو غونډيو څخه اور بلونکي غشي ويشتل او بيرته پتيدل، دا شپينې عمليات ان د سهار د رڼا د را پيدا کيدو پورې روان و. په دې عملياتو کې هم سوډاني باغيانو او ددښمن لښکرو ته د تيرې شپې څخه زيات زيان وراوښتې و.

مانبام علي بن سفيان سلطان ايوبې ته د خپلې شبکې د غرو دارپور اوراوه، چې سبا ورځ به سوډاني فوځ په داسې توگه راوړاندې کيږي چې د شپينې عملياتو د ډلو په هکله مالومات پيدا او د هغوی د ختمولو هڅې وکړي، سلطان ايوبې سره نژدې يو شمير فوځيان و، هغوی د شپې له اړخه يرغل و نکړ، هغوی ته

مالومه وه چې د بنمن رابیدار شوې ، په بله ورځ هغه څلور سوه فوځیان د سوډاني لښکر کین اړخ ته نژدې نیم میل لرې ور ولیرل ، او څلور سوه نورې د هغوی بنې اړخ ته . هغوی ته ئې دا هدایت ورکړ چې هغوی دې مخته ځي ، دواړه ډلې د سوډانيانو د لښکر د اړخونو څخه تیری شوې نو سوډانيانو د دې خطر له مخې خپل اړخونه و غوځول چې دا ډلې به د اړخونو څخه او یا د شا له خوا پردوی یرغل وکړي ، د سلطان ایوبی هدایت په مطابق د هغوی قومندانانو خپلې ډلې د هغوی څخه لرې نورې هم لرې کړې ، سوډانیان په دوکه کې و لویدل ، هغوی خپل لښکر بنې او کین اړخ دواړو لورو ته و غوځولې . ناڅاپه د سلطان ایوبی پنځه سوه سپاره د غونډیو د پټو ځایو څخه را ووتل او د سوډانیانو په منځ باندې ئې برید وکړ . دلته د هغوی اعلي قومندان هم موجود و . د آس سپرو مجاهدینو دا حمله ډیره گړندی ، تیزه او سخته وه ، په ټول لښکر کې شورو غوغا گډه شوه ، د اړخونو څخه هم پیاده عسکرو غشي توغول پیل کړل ، او په دې ترتیب نژدې د بارلس سوه مجاهدینو د بنمن شپږ زره فوځ د تینبته او ماتې سره مخامخ کړ ، داسې ماتې چې صحراد مړو د لاشونو څخه ډکه شوه ، او یو زیات شمیر سوډانیان بندیان هم شول او څه په تینبته بریالي شول ، ویل کیږي چې د تینبته ونکو شمیره لږه وه .

دا د سوډانیانو دویم بغاوت او پاڅون و ، چې سلطان ایوبی د همغوي په وینو کې ور ډوب کړ . اوس نو سلطان ایوبی د ډیپلوماسۍ څخه کار وانخست ، هغه د جنګي بندیانو څخه مالومات تر لاسه کړل ، د هغوی ټول هغه قومندانان او حاکمان چې په بغاوت کې ئې گډون درلود په بندي خانو کې واچول ، د تخریب کونکو بنې ئې هم را پیدا کړې ، هغوی ته ئې د مرگ سزا ورکړه ، د رجب په خیر سالاران ئې په عمري بنديخانه کې ورواچول ، سلطان ایوبی په دې ډیر حیران و چې یو شمیر داسې حکام هم په دې سازش کې شریک ول چې سلطان هغوی ځانته وفاداره گڼل ، هغه خپلو باوري ملگرو او سالارانو ته وویل چې دمصر د دفاع او د سلطنت د تینگښت له پاره په سوډان باندې یرغل او دهغې هیواد ولکه کول ډیر اړین دي .

هغه خلیفه العاضد څخه د هغه ساتونکې ډله بیرته را وسته او هغه ئې له کاره گوښه کړ . او اعلان ئې وکړ چې اوس به مصر د عباسي خلافت تر کنترول لاندې وي ، او دا هم چې د خلافت مرکز به بغداد وي ، سلطان ایوبی "ام عراه" د اته ساتونکو سره یوځای نورالدین زنگي ته د ورحواله کولو په لور ورواستوله .

***** (۵۵)

مسلمان به يواځې په نوم مسلمان پاته وي ، په هغوی کې به د صليبيانو په څير بې حيايې را پيدا شي، او دهغوی تهذيب او تمدن به د صليبيانو په رنگ کې ورنګول شي(سلطان ايوبی)

هغه نجلی چې له فلسطينه راغلي وه: (۶)

سلطان صلاح الدين ايوبی په خپلې خونې کې ګرځیده او د «اه» نه په ډک فرياد سره ئې وويل «قوم او ولس يو کيدای شي او يو کيږي هم ، مګر دا حکام او امراء دي چې د قوم او ولس يووالي له منځه وړي او يا خو دخپله ځانه جوړ شوی هغه قايد بن دي چې غواړي ددې يووالي په له منځه تللو سره اميران ، وزيران او يا حاکمان و ګرځي . تا وکتل ! علي ! چې دمصر دخلکو په ژبو باندې زمونږ پر خلاف هيڅ ډول شکايت نه شته ، غداري او وران کاري يواځې لوړې پورې چارواکي کوي ، دغه لوړ پورې او شتمن خلک زما سره شخصي دښمني نه لري خو زه هغوی ته په دې خاطر ښه نه ښکارم چې زه په هغه ځای کې ناست يم چې هغوی ئې خوبونه کتل.»

د سلطان ايوبی خبرې علي بن سفيان او بهاؤالدين شداد دواړو اوريدلې ، دوی دواړه هملته دسلطان سره په خونه کې ناست و. وخت د سپتمبر د لمړې اونۍ يو ماښام و ، د جون او جولای په مياشتو کې صلاح الدين ايوبی د سوډانيانو بغاوت ځپلې و او دهغې سمدستي وروسته ئې العاضد د خلافت د مقام څخه ګوښه کړې و. او دهغه مخته ئې هم د سوډانيانو يو پاڅون دخپلو غوره جنګي تاکتيکونو سره مات او دهغوی ستر لښکر ئې له منځه وړې و. خو په هغه وخت کې ئې بغاوت کونکي کوم قومندان ، عسکر او يا کوم قايد ته سزا

نه وه ورکړې ، د ډپلوماسۍ څخه ئې کار اخستې و ، او په دې ترتیب د هغه جنګي تاکتیک او ډپلوماسۍ دواړو ډیر ښه اغیز پیدا کړې و. اوس چې سوډانیانو یو ځل بیا سرراپورته کړې و نو سلطان ایوبی د تل له پاره ددې سر د ټیټولو او ځپلو په خاطر، تر هر څه لمرې د جګړې په ډګر کې د سوډانیانو د لاشونو انبارونه جوړکړل او بیا ئې چې څوک هم نیول نو هغو ته ئې د هغو د رتبې او مقام د په نظر کې نیولو پرته سخته سزا ورکړه. د هغوی ډیر ئې د جلادانو په لاسو کې ورکړل ، او پاته خلکو ته ئې اوږدې سزا گانې واورولې او په زندانو کې ئې ور واچول ، او یائې د هیواده وویستل او د سوډان په لور ئې وشړل.

«نن دوه میاشتې تیرې شوی دي» سلطان ایوبی وویل «ما لار او سه د سلطنت د پرمخ بیولو او د قوم د سوکالی په لور هیڅ ډول توجه نه ده کړې ، مجرمان راوستل کیږي او زه د ډیر فکر او غور وروسته هغوی ته د مرگ سزا ورکوم ، که څه هم زړه مې داسې رنځیږي لکه عامه وژنه چې تر سره کوم، ځکه زما په لاس گني شمیر مسلمانان ووژل شول»

«درونده امیره ! بهاؤالدین شداد ورته وویلې «که یو کافر او یو مسلمان د یو ډول جرم مرتکب شي نو ډیره سزا باید مسلمان ته ورکړل شي ، ځکه چې هغه ته د الله ددېن رڼا ور رسيدلې ده خو بیا ئې هم گناه ته لاس ور اچولې دې ، کافر خو په عقل هم روند وي او په مذهب هم. ته ددې غم مه کوه ، چې تا مسلمانانو ته سزا ورکړې ده ، هغوی غداران و ، د اسلامي سلطنت باغيان و او د اسلام نوم ئې د خاورو سره د خاورې کولو له پاره د کفارو سره یووالې او اتحاد کړې و.»

«شده ! زه په دې غمجن یم» سلطان ایوبی ورته وویل «چې زه مصر ته د حکمران په څیر نه وم راغلې ، که چېرې ماد حکومت کولو شوق درلودای نو د مصر اوسني روان حالات زما ددې غوښتنې د پوره کولو له پاره تیار و. هغوی چې یواځې د امارت د مقام سره علاقه لري نو هغوی بیا د سازشي ذهن حاکمان خونبوي ، هغوی قوم او ولس ته د څه ورکولو پرته په زړه پورې بلکه درواغجن انځورونه ښکاره کوي. په خپلو شخصي کار کونکو کې شیطان صفته وگړي ټاکي ، او د لاس لاندې حاکمانو ته د شهزادگانو درجه ورکوي او په خپله خپل ځان شهنشاه جوړوي. زه وایم چې له ما څخه دا مقام واخلي ، خو له ماسره به وعده کوي چې زما په لار کې به هیڅ ډول خنډونه نه را پیدا کوي ، زه چې د کومو موخو په خاطر له کوره را وتلې یم ، ما د هغو د پوره کولو له پاره پرېږدئ ، نورالدين زنگي د زرگونو وگړو په ځان څارنې سره او دمجاهدېنو په سرو وینو د نیل د درياب څخه په تیریدو سره د مصر او شام یووالې و ساته ، زه ددې یو او متحد سلطنت پراخیدل غواړم ، سوډان په مصر کې راگډول غواړم ، او فلسطین د صلیبیانو د لاسو ازادول مې ارزو ده ، غواړم صلیبیان د اروپا کومې منځنۍ برخې ته په رسیدو سره په گوندو وگړو. زما دا فتوحات او سوېې زما دخپلې حکمرانۍ په خاطر نه دي بلکه د الله د حکمرانۍ د ترلاسه کولو په خاطر دي. خو اوس مصر زما له پاره دلدل گرځیدلې دې ، داسې کونج نه شته چې دهغې څخه د غدارۍ ، بغاوت ، پاڅون او سازش خبر نه راځي»

«ددې ټولو پلانونو تر شا صليبيان دي» علي بن سفيان ورته وويل «زه حيران يم چې هغوى په څه ډول ناروا لارو خپلې پيغلې نجونې روزي او زمونږ پر خلاف ئې استعمالوي، په داسې حال کې چې د هغو نجونو بڼايست او ژبه پخپله يو طلسم او جادو دي»

«دژبې وار د توري څخه ډير سخت او ډير ژور وي» سلطان ايوبې ورته وويل «هغه عقل چې ستاسې کمزورتيا احساسولې شي علي! هغه د خپلې ژبې څخه په داسې انداز او په داسې موقع سره داسې الفاظ را باسي چې ته به پخپله خپله توره په تیکې کې ننه باسې او د دښمن په قدمونو کې به ئې کيردې، د صليبيانو سره دوه ډوله وسله ده، الفاظ او حيواني جذبې، هغوى په انساني جذبې د غالبيدو په خاطر خپلې ځوانې او بڼايسته نجونې استعمالوي، ان تردې چې هغوى د مسلمانو امراو د زړونو څخه مذهب هم ويستلې دي»

«درونده اميره! دا يواځې حکام نه دي» علي بن سفيان ورته وويل «د مصر په عامو وگړو کې ئې هم بدکاري او فساد عام کړې دي، دا د صليبيانو کمال دي، د شتمنو مسلمانو وگړو په کورونو کې هم بې حيائې او فحاشي پيل شوى ده.»

«همدا خو تر ټولو ستره خطره ده» سلطان ايوبې ورته وويل «زه د صليبيانو د ټول لښکر مقابله کولې شم او کړې مې هم ده، خو زه ويريږم چې د صليبيانو دا يرغل به تم نه شم کړاې، او کله چې زما سترگې را تلونکې ته ويني نو زما وجود ولرزيږي، ځکه مسلمان يواځې په نوم مسلمان پاته دي، په هغوى کې به د صليبيانو په خيږ بې حيائې را پيدا کيږي، او دهغوى تهذيب او تمدن به د صليبيانو په رنگ کې رنگول شوي وي. زه د مسلمانانو په کمزورتياو پوهيږم، مسلمان خپل دښمن نه پيژني، او دهغوى په خپور کړل شوى جال کې پخپله ورنښلي. ما ته د صليبيانو کمزورتياوي هم معلومې دي، که څه هم هغوى د مسلمانانو پر خلاف يو لاس شوى دي، خو دهغوى زړونه يو له بله جدا دي، فرانسويان او جرمنيان يو دبل پر خلاف دي، انگليسان او ايتالويان يو بل نه خونبوي، خو هغوى مسلمانان د يوه گډ دښمن په څير پيژني او پر خلاف ئې يو لاس شوى دي، پخپله د هغوى تر منځ سترې سترې دښمنۍ شتون لري، دهغوى پادشاه آگستيس دوه مخې پادشاه دي، او پاته نور ئې هم همداسې درواخله، خو هغوى مسلمان حکمرانان د بنځو د بڼايست او د زرو او جواهراتو په وړښولو سره رانده کړي دي، که چېرې مسلمان حکمرانان يو لاسي شي نو صليبيان به په څو ورځو کې پخپلو منځو کې خواره واره شي،... اوس د فاطمي خلافت په له منځه وړلو سره زما دښمنان نور هم ډير شول، په داسې حال کې چې فاطمي دخپل مقام د خوندي ساتلو په خاطر د صليبيانو او سوډانيانو سره زمونږ پر خلاف سوډا کوله.»

«دهغه شاعر ته پرون د مرگ سزا ورکړل شوه» سلطان ايوبې ورته وويل «د عمارة اليميني شاعرۍ زما پر زړه هم ډير زيات اغيز کړې و، خو هغې دخپلو الفاظو او اواز په سرو سکروتو داسلام د درمند د سوزولو هڅې کولې»

عمارة اليميني دهغه وخت ډير مشهور شاعرو، په هغه وخت کې اودهغې وخت څخه د مخه به هم خلکو شاعرانو ته د پيرانو او پيغمبرانو په څير درجه او مرتبه ورکوله. شاعرانو به د خپلو اشعارو او اواز په واسطه په فوځ کې د جذباتو يو نوي روح ور پوکاوه، او همدا درجه هغه مسلمان شاعر ته هم ور په برخه شوی وه. هغه چې په ولس کې ځانته کوم ځای پيدا کړې و د هغه، هغه داسې استعمالول پيل کړل چې له يوه اړخه به هغه په خلکو کې د جهاد جذبه راپاروله خو تر څنگ به ئې د فاطمي خلافت د عظمت او ستروالی ويره دخلکو په زړونو کې کينوله. فاطمی خلافت د هغه دومره ملاتړ کاوه چې بلاخره ئې د همغې ملاتړ له مخې د سلطان ايوبی پر خلاف په زهرو خپولو هم پيل وکړ. دهغه اخري اشعار داو چې «ای د فاطمی خلافت سره د مینې په خاطر زما ملامتونکو! پر ما لعنت وکړئ، زه تاسې پخپل ځان د لعنت وړ گڼم،...د فاطمي مانيو په وړانو ويچارو او بڼکې توی کړئ، په هغې کې اوسيدونکو ته زما پيغام يوسئ چې هغه زخم چې ماته ستاسې په خاطر رارسيدلي هغه هيڅکله هم د جوړيدو وړ نه دي».

دهغه په کور په ناڅاپي توگه يرغل وروړل شوی و، هلته ليکلې ثبوت تر لاسه شوی چې هغه يواځې او يواځې د فاطمي خلافت منونکې او د صليبيانو تنخوا خور دي، صليبيانو هغه ته په همدې خاطر تنخوا ورکوله چې هغه دې دمصريانو په زړونو کې فاطمي خلافت حاکم کړي، د سلطان ايوبی پر خلاف کرکه او نفرت خپور کړي او..... په دې خاطر ورته د مرگ سزا ورکړل شوه.

«د يوه قوم او ولس شاعر چې د دښمن تنخوا خور وي نو دهغې قوم مقدر به ذلت او رسوائې وي»، سلطان ايوبی وويل.

دروازه چې دننه راغی او وئې ويل چې دمعزول خليفه العاضد قاصد راغلي دي، د سلطان ايوبی د تندي نښې نورې هم ژورې شوی، او ويې ويل «د خلافت پرته دا بوډا زما څخه نور څه غوښتلې شي؟»
دروازه چې ته ئې وويل «هغه دننه را وليږه»

د العاضد قاصد دننه راغې او وئې ويل «د خليفه سلام درته وړاندې کوم»

«هغه نور خليفه نه دي» سلطان ايوبی ورته وويل «دوه مياشتې وشوی چې هغه له کاره گونبه شوی او په خپلې ماني کې بندي دي»

«بښنه غواړم درونده اميره!» قاصد وويل «د عادت له مخې مې دخولې څخه ووتل، العاضد د سلامه وروسته ويلې دي چې [ناروغتيا په بستره باندې پريستلې يم، پورته کيدل را ته شوني نه دي، غواړم له تاسره ووينم، که چېرې محترم امير دلته تشریف راوړي نو پر ما به ئې احسان وي.»

سلطان ايوبی په ناقراری سره خپل لاس په وړانه وواهه او وئې ويل «هغه ما هلته غواړي، ځکه چې هغه اوس هم خپل ځان خليفه گڼي»

«نه د مصر اميره!» قاصد ورته وويلې «د دهغې روغتيايي حالت ډير خراب دې د محل طبيب دهغه په هکله خطر احساسوي، دا دهغه پخوانۍ ناروغتيا ده چې د غم او غصې په وخت کې ډير نبت مومي او اوس خود را پورته کيدو څخه هم وتلې دې.» قاصد لږ څه په وارخطاې سره وويل «هغه دا هم ويلي دي چې ته که يواځې راشې، درې څلور دراز خبرې دي، چې د نورو تر مخ ئې نه شم درته کولې.»

«هغه ته د سلام وروسته ووايه چې صلاح الدين ايوبي د راز په ټولو خبرو خبر دې» ايوبي ورته وويل «اوس دې دراز خبرې د الله ﷻ سره کوه، الله ﷻ دې درته بښنه وکړې»

قاصد ناهيلي ولاړ، سلطان ايوبي دروازه چې راو غوښت او ورته ئې وويلې چې طبيب را وبولي، هغه بهاء الدين شداد او علي بن سفيان دواړو ته وويل «هغه زه په ځانته ځان ور غوښتې يم، ايا په دې کې به دهغه کوم چال نه وي، ايا زما اندېښنه به غلطه وي چې غواړي زما کار په محل کې تمام کړي، هغه غواړي پرما وار وکړي، او دا دهغې خپل حق دې.»

«تا ډير ښه وکړل چې ور نه غلې»، شداد ورته وويل او علي بن سفيان ئې هم تائيد وکړ.

طبيب راغې او سلطان ايوبي ورته وويل «ته العاضد ته ورشه، زه پوهېږم چې هغه له ډيرې مودې راهيسې ناروغ دې، داسې بريښي چې دهغه خپل طبيب نور نهيلې شوی دې. ته ولاړ شه هغه ووينه او علاج ئې وکړه. دا هم کيداي شي چې هغه ناروغ نه وي، په هر صورت ماته اطلاع راکړه.»

***** (۵۷)

پخواني خليفه العاضد ته په همدې محل کې، چې دهغه دخلافت مرکز و، د اوسيدو اجازه ورکړل شوی وه، هغه ددې محل څخه ځانته يو مثالي جنت جوړ کړې و، دهغه د حرم هره لويشت د ښايسته او ښکلو نجونو څخه ډکه وه، د وينځو يو هجوم به تل شتون درلود، د سلونو ساتونکو ډلې به خپلې دندې تر سره کولې، فوځي او عسکري منصبداران به تل د حاضرۍ له پاره په قطارونو کې ولاړول، خو د سلطان ايوبي انقلاب ددې محل او ماڼۍ دنيا بدله کړه، خليفه اوس هغه پخواني خليفه نه و، خو په محل کې دعيش او عشرت ټول وسايل لکه دپخوا په خير پاته و، د فوځي قومندانانو ساتونکي ډلې ئې له دې ځايه څخه لرې کړې وې خو د ساتونکو يوه کوچنۍ ډله لا تر اوسه هم هملته موجوده وه، هغوی د العاضد ساتونکي نه و بلکه پر هغه ولاړ پهره داران و، څرنگه چې دخلافت محل د سازشونو مرکز و نو په دې خاطر ئې هلته پهره درولي وه، العاضد اوس په خپل محل کې تر څارنې لاندې و، هغه عمر خوړلې هم او د زړه په ناروغتيا ککړ هم. هغه د خلافت څخه د گونښه کولو غم، د عمر زياتوالي او د شرابو او عيش او عشرت... ټول هغه څه و چې هغه ئې په بستره باندې را پرځولي و.

په څو ورځو کې هغه دلش په خير وگرځيد، دهغه د خدمت کولو په خاطر به دوه نيم عمر خوړلې ښځې او يو نارينه تل د هغه په خونه کې موجود و، العاضد به چې کله سترگې پرانستلې نو همدوی به ئې کتل، خو

دهغوی په کتلو سره به ئې سمدستي خپلې سترگې بیرته پټولې ، دمحل طبیب ورته دوا ورکړې وه ، دوه ځوانې نجونې دهغه خونې ته را ننوتې دا دهغه دمحل بنايست و ، دهغوی څخه یوې ئې دخلیفه لاس په خپل لاس کې ونیو او په هغه ورتیتیه شوه او دهغه دروغتیا حال ئې وپوښته ، او بلې دعاضد مخ په دواړو لاسو کې ونیوه او دهغې دروغتیا له پاره ئې دعا وکړه ، دواړو نجونو یوې بلې ته په سترگو کې وکتل ، نو یوې ئې وویل ، «ته ارام وکړه ، مونږ نه غواړو تا نا ارامه کړو» بلې ورته وویل « مونږ هر وخت ددې ترڅنګ خونې کې اوسېږو ، مونږ ته غږ راکوه » او دواړه دخلیفه دخونې څخه بیرون ولاړې .

العاضد زېږوي کاوه او خپل اړخ ئې بدل کړ او دخپل څنګ نیم عمر تیرو بنځو ته ئې وویل ، «دا دواړه نجونې زما دروغتیا د مالومولو له پاره نه وې راغلې ، دوی ددې له پاره راغلې وې چې زه به کله مرم ، زه پوهېږم چې هغوی څنګه اوس له ما سره خپله دوستي ټینګه کړې ده . دا د غوښې خوړونکو کجیرانو په څیر دي ، زما دمړینې انتظار کوي ، دهغوی سترگې زما په مال او دولت باندې بنځې دي ، دلته ستاسې ددرې واړو اخوا زما بل کوم غمخور نه شته ؟... هیڅوک نشته ، هیڅوک هم نه شته ، دا د فاطمي خلافت چغې وهونکي څه شول ؟ چېرته ولاړل ؟ هغه خپل لاس په زړه کېښود او اړخ ئې بدل کړ . هغه په ډیر تکلیف کې و .

په همدې وخت کې قاصد راغې او ورته ئې وویل « دمصر امیر د راتلو څخه ډه ډه کړې ده »

« اوه ! بد نصیبه صلاح الدېنه ! » العاضد په زېږويجنه لهجه وویل « زما دمړینې تر مخه خو به یوځل دلته راغلې وې » ددغه خبر ټکان دهغه تکلیف نور هم ورزیات کړ . هغه په ډیر کمزوري اواز سره وویل « اوس خو به زما وینځې هم زما په رابللو دلته را نشي ، دمصر امیر به ولی راځي... ماته دخپلو گناهونو سزا راکول کیږي . زما د وینې اړیکي هم پرې کړل شوی دي ، دهغوی څوک هم زما خوا ته را نه غلل ، هغوی به زما جنازې ته راځي ، او هر هغه څه چې په محل کې ترگوتو کوي اخلي به ئې . »

هغه تریوه وخته پورې زېږوي کول او اوښت را اوښت ، دواړه خدمت کونکې بنځې حیرانه ولاړې وې او دهغه خبرې ئې اوریدلې ، دهغوی سره خلیفه ته دډاډ او تسلی ورکولو او دهغه دحوصلې دزیادښت له پاره هیڅ الفاظ نه و ، هغوی باندې ویرې خپل اغیز کړې و او داسې بریښیدې چې هغوی دهغه خدای دقهر او غضب څخه په ویره کې وې چې دپادشاه څخه گدا او دامیر څخه فقیر جوړوي .

دواړو یو ناڅاپي ددروازې په لورې وکتل ، هلته یو سپین ږیرې سړې ولاړ و ، هغه پښه نیولې دننه راننوت ، او دعاضد په نبض ئې لاس کېښود ، « اسلام علیکم ، زه دمصر دامیر ځانګړې طبیب یم ، هغه زه ستا دعلاج له پاره را استولي یم ، »

« ایا دمصر امیر دومره مروت هم نه درلوده چې راغلې وې اوزه ئې کتلې وې ؟ العاضد ورته وویل « هغه زما په رابللو هم را نه غې . »

«دهغه په اړوند زه څه نه شم ويلاي» طبيب ورته وويلې، «هغه زه ستا د علاج په خاطر را استولي يم، زه به ددې ويلو جرأت وکړم. چې ددومره سترې پيښې وروسته، چې هلته ستره جگړه وشوه او په زرگونو انسانان په کې له منځه ولاړل، د مصر امير شايد دلته نه وي راغلي، خو هغه ته ستا د روغتيا په هکله اندېښنه حتماً وه، که چېرې داسې نه وای نو هغه به زه ستا د علاج له پاره نه وای راليرلې، په اوسني وخت کې ته داسې کومه خبره په خپل ذهن کې مه راوړه چې ستا زړه ته پرې تکليف ور رسيږي، او که نه علاج به دې شونې نه وي»

«زما علاج وشو» العاضد ورته وويل «زما يو پيغام په غور سره واوره او صلاح الدين ايوبي ته ئې ټکې په ټکې ور ورسوه، زما د نبض نه لاس پورته کړه، زه اوس دنړۍ د حکمت او ستا ددوايو څخه بې نيازه شوې يم. طبيبه! واوره! سلطان ايوبي ته ووايه چې زه ستا دښمن نه وم خو زه ستا دښمنانو په جال کې رانښتي وم، دا چې دا بدقسمتي زما وه او که د صلاح الدين، خو زه د خپلو گناهونو اعتراف داسې وخت کوم چې زه شايد د يوه ساعت ميلمه و اوسم،... صلاح الدين ايوبي ته وواياست، چې زما په زړه کې تل ستا له پاره محبت و او هم ستا محبت سره يو ځای له نړۍ رخصت اخلم، زما جرم دادې چې ما د زرو، جواهراتو او حکمرانۍ محبت هم په خپل زړه کې پيدا کړې و چې را څخه پر اسلام باندې غالب شوې و، اوس نو ټولې نشې له منځه ولاړې، هغه وينځي هم زما د مړينې منتظر دي چې زما په اشارو به نڅيدلې، زما په دربار کې لوڅې لغړې نجونې هم اوس ما ته دکرکې او نفرت په سترگو گوري، ... د انسان تر ټولو ستره غلطي داده چې د انسانانو په خبرو کې را ونښلي او خداي له ياده و باسي، او دا ئې له ياده ووځي چې دهغه خدای په لور سفر کوي چېرې چې يو انسان د بل انسان د گناهونو بار نه شي پورته کولې، هغه بدبختو له ما څخه خداي جوړ کړ خو اوس چې د ريښتوني خداي بلونکې راغلي دي نو ماته هم حقيقت را څرگند شو بډې.....»

«ما دخپل ځان د خلاصون له پاره همدا لاره غوره کړې چې زه په خپلو گناهونو اعتراف وکړم. او صلاح الدين ايوبي دداسې خطرو څخه خبرول غواړم، چې دهغې څخه به هغه ته پوره مالومات نه وي ور په برخه. هغه ته ووايه چې زما د ساتونکې ډلې پخواني قومندان ژوندې دي، او په سوډان کې چېرې پټ شوی دي،

هغه د تللو په وخت کې ماته ويلي و چې د فاطمي خلافت د بيرته را ژوندي کولو له پاره به هغه د سوډانيانو اود باوري مصريانو څخه يو فوځ تياروي او د صليبيانو څخه به مالي او نظامي بسپنې غواړي.... صلاح الدين ايوبي ته ووايه چې هغه دې د ساتونکو د ډلې څارنه وکړي او بيرون دې ځانته نه وځي، د شپې له اړخه دې د ډير احتياطه کار واخلي، ځکه چې رجب د فدايانو سره يو ځای د هغه د قتل او وژلو پلان تيار کړې دي. هغه ته ووايه چې مصر ستا له پاره د اور خوټونکي غره په څير دي، هغوی چې ته ډير دوستان گڼي هغوی هم ستا دښمنان دي، هغوی ستا د غولولو له پاره ستا د اواز سره خپل اواز يوځای کوي او د ستر اسلامي سلطنت د جوړيدو شعار ورکوي په هغوی کې هم د صليبيانو روزل شوی ماران شتون لري....

«ستا د دفاع په شبکې کې د فيض الفاطمی په نامه يو ستر حاکم هم شتون لري خو ته هغه نه پيژنې ځکه هغه هم ستا د مخالفينو په صف کې ولاړ دې ، هغه د رجب نې لاس دې ، يواځې د ترکانو ، شاميانو او نورو عربي نژاد قومندانانو او سپاهيانو څخه پرته پر بل چا باندې باور او اعتماد و نه کړې ، يواځې همدوی ستا وفاداره او د اسلام ساتونکې فوځ دې ، په مصري فوځ کې باوري خلک هم شته او بې باوره هم . هغه وخت چې تا په سوډاني فوځ باندې برید وکړ ، ته نه پوهيدې چې ستا د دوو دلگيو قومندانانو ستا د جنگي تاکتيک د ناکامولو له پاره ستا په هداياتو باندې بل منگه عمل کول غوښتل ، خودا ستا د ترک او عربو سپاهيانو او مجاهيدينو جذبې او احساس و چې هغوی دخپلو قومندانانو د حکم د انتظار کولو پرته په سوډانيانو باندې د قهر او غضب په څير را نازل شول. او که نه دوی دواړو قومندانانو پلان درلود چې د جنگ لورې بدل او تا ناکامه او نامراده کړي»

د العاضد اواز به دهغه په ستوني کې دریده اوبيا به ئې پيل کاوه ، يو ځل دوه طبيب هغه دخبرو کولو څخه منه کړ خو هغه د خپل لاس په اشاره هغه ددې خبرې څخه منه کاوه ، دهغه پرمخ داسې خولې را ماتې شوی لکه چا چې پرې اوبه شيندلې وي ، دواړو بنځو دهغه دمخ خولې وچولې ، خو خولې د اوبو د چپنې په څير پرې را روانې وى . هغه په همدې ترتيب د فوځ او ولسې څو نورو حاکمانو نومونه هم واخستل چې د سلطان ايوبې پر خلاف په سازشونو کې مشغول وو ، په دوی کې يو تر ټولو زيات خطرناک کس يو فدایي و چې دهغه دنده پټه په پټه وژل و ، هغه په دې فن کې ډير ماهر و . العاضد هغه ته په مصر کې د صليبيانو د اثر ورسوخ په هکله هم تفصيلي مالومات ورکړل او ورته ئې وويل «دوی ته مسلمان مه وايه ، دوی خپل ايمانونه پلورلي دي ، ... صلاح الدين ايوبې ته ووايه چې الله ﷻ دې تا بريالې کړي ، خودا په ياد ساته چې يو خو هغه خلک دې چې په پټه تا ته دوکه درکوي ، اوبل هغه خلک دي چې په غوره مالۍ سره تا ته دخدايه وروسته دويمه درجه درکوي ، دوی دهغو خلکو څخه زيات خطرناکه دې چې په پټه دوکه درکوي هغه ته ووايه چې کله چې د بنمنان و ځپوي اوبيا په ډاډ سره د حکومت په مقام کيناستې ، نو زما په څير درڅخه ددواړو جهانونو پادشاه جوړ نه شي ، پادشاهي يواځې او يواځې د الله له پاره ده ، په همدې مصر کې د فرعونيانو پخواني ورانې ويجاړې ووينه ، بيا زما انجام ته وگوره ، او خپل ځان دداسې خراب انجام څخه خوندي وساته

دهغه ژبه نوره هم درنه شوه ، او پرمخ ئې د خفگان نښې ورکې او په ځاي ئې د آرامۍ اوسکون نښې را پيدا شوی ، هغه دخبرو کولو هڅه وکړه خو اواز ئې په ستوني کې بند شو ، سربې يوې لورې ته و غورځيد او د تل له پاره چپ شو . دا پيښه د (۱۱۷۱) زيږدېز کال د سپتمبر د مياشتې ده ، طبيب سلطان ايوبې ته ځواب واستاوه ، او په محل کې د خليفه د مړينې خبر لکه د اور په څير خپور شو ، د محل د هيڅ يوه کونج څخه د ژړا غږ خو پريږده چې د چاد پوزی د تريويدو خبر هم را پورته نه شو . يواځې دهغه دوو خدمت کونکو بنځود سترگو څخه اوبنکې تللي ، چې تراخه پورې ئې په خونه کې ورسره شتون درلود ...

سلطان ايوبې د يوڅو نورو دولتي لورپوړو چارواکو سره محل ته راغې ، وئې کتل چې هلته د محل په مختلفو ځايونو کې څه فعاليتونه روان دي ، هغه ته شک پيدا شو او د ساتونکې ډلې قومندان ئې را وغوښت

او حکم ئې ورته وکړ چې دمحل په ټولو خونو کې وگرځيږي او ټول نارينه او ښځې د کوټو څخه بيرون را وباسئ او په انگرې کې ئې کينوي ، او حکم يې ووکړ چې هيڅوک بيرون تللو ته پری نږدئ، هيچاته ، که څه هم ډيره زياته اړتيا ولري ، هم دتبيلې څخه د آس د پرانستلو اجازه ورنه کړئ ، سلطان ايوبې په ټول محل باندې د ولکې کولو حکم وکړ. هغه ته دا ډيره حيرانونکې وه چې وئې کتل چې العاضد چې ځانته ئې پادشاه وايه او يواځې د شرابو او ښځو سره په مستيوکې ئې ژوند تيراوه ، اوس ئې په مړي باندې د ژړا خو پريږده چې د خفگان کولو هم څوک نه شته په داسې حال کې چې ټول محل د ښځو او نرو څخه ډک و.

طبيب سلطان ايوبې له ځانه سره ځانته کړ ، او هغه ته ئې د العاضد اخري خبرې ټکې په ټکې بيان کړې ، هغه ورته خپل آند داسې څرگند کړ چې «دهغه د ژوند په اخري گړيو کې تاته په کار و چې دهغې بلنه دې منلې وي او ورته راغلې وي. سلطان ايوبې هغه ته وويل چې هغه ددې خطر د په نظر کې نيولو په اساس را نه غي چې په هغه زما باور نه و پاته ، او بل علت ئې دا و چې هغه د ايمان پلورونکو څخه کرکه کوله ، خو اوس چې د طبيب په خوله د العاضد پيغام ورته ورسيد نو سلطان ايوبې سخت پښيमानه شوې و ، هغه ډير زيات ناقاره و او وئې ويل «که چېرې زه راغلې وائې نو دهغه دخولې څخه به مې د راز څه نورې خبرې هم را ويستلې وای ، هسې نه چې کوم راز ئې له ځانه سره په سينه کې وړې وي»

بې شميره تاريخپوهانو په خپلو ليکنو کې ليکلي دي چې العاضد ډير زيات عياش او بې لارې انسان و ، هغه د سلطان ايوبې پر خلاف د هر ډول سازش ملاتړ هم کړې و خو دهغه زړه د سلطان ايوبې د محبت نه ډک هم و. دوه تاريخپوهانو دا هم ليکلي دي چې که چېرې سلطان ايوبې د العاضد په ورغوبنتلو هلته ورغلې وای نو العاضد به هغه ته ډيرې نورې پټې خبرې هم ښوولې وای.

په هر حال تاريخ دا ثابتوي چې د العاضد په ورغوبنتلو کې هيڅ ډول فريب او دوکه نه وه. هغه د خپل روح د نجات او خلاصون په خاطر ، او د سلطان ايوبې سره د محبت له مخې د خپلو گناهونو د بښنې همدا لار خپله کړې وه. تر ډيرې مودې پورې سلطان ايوبې په دې غم کې ځوريدې چې د العاضد د ژوند د اخري خبرو څخه بې برخې پاته شوې و. د هغې د خبرو په بنسټ ټول هغه الزامات چې خليفه د يو شمير وگړو په هکله په گوته کړي و صحيح ثابت شول.

سلطان ايوبې د هغو ټولو خلکو نومونه علي بن سفيان ته ورکړل او حکم ئې ورته وکړ چې د هغوی ټولو څارنه وکړي خو د هغوی څخه هيڅوک هم د ثبوت او گوډۍ پرته و نه نيسي ، داسې لارې خپلې کړي چې دهغوی له مخې ملزمان تور لاس و نيول شي ، هسې نه چې د کوم چا سره بې انصافي او تيرې وشي. ددې احکامو په ورکولو سره هغه د خليفه د مړي د جنازې او ښخولو د مراسمو له پاره انتظامات پيل کړل او په همدې مانښام ئې العاضد د مسلمانانو په عامې هدېره کې خاور ته وسپاره. سلطان ايوبې ټول محل و لټاوه ، دهغه څخه ډيره زياته طلا ، جواهرات او نور ډير قيمتي او ارزښتناکه تحفې ترلاسه شوی ، سلطان ايوبې ددې دومره زياتو شيانو او قيمتي تحفو په کتلو حيران پاته و. هغه د حرم ټولې ښځې او ځوانې نجونې علي بن سفيان ته ورحواله

کړې او حکم ئې ورته وکړ چې دا مالومه کړي چې څوک د کوم ځایه او دکومه راغلي دي، دهغوی د ډلې څخه چې څوک هم خپلو کورونو ته ورتلل غواړي نو هغوی په خپله ساتنه کې هلته خوندي ورسوي او هغه چې غیرمسلمان او فرنگیانې دي نو دهغوی په هکله پوره پوره مالومات ترلاسه کړي چې هغوی دکومو ځایو څخه راغلي او چا راوستي دي او کومه کومه ئې شکمنه ده، شکمنې ازادې نه کړي بلکه مالومات ترې تر لاسه کړي،

سلطان ایوبي د خلیفه العاضد دمحل څخه ترلاسه شوي مال او شتمني هغو روزنیزو ادارو، د پني مدرسو او شفاخانو باندې وويشله چې نوې نوې په مصر کې پرانستل شوي وي.

***** (۵۸)

العاضد د مرینې دمخه د خپلې ساتونکې ډلې دسالار رجب په هکله ویلي و چې هغه په سوډانیانو کې پټ شوی او غواړي د هغه ځایه څخه د سلطان ایوبي پر خلاف فوځ تیار کړي او دا چې هغه به د صلیبیانو څخه هم مرسته غواړي، علي بن سفیان شپږ داسې سرتیري و ټاکل چې جنگیدونکي جاسوسان و او قومندان ئې رجب دپخوا څخه ډیر ښه پیژانده، هغوی ئې د تاجرانو په بڼه کې سوډان ته واستول او دا حکم یې ورته وکړ چې که شوني وي نو هغه دې ژوندې ونیسي او که نه هملته دې ئې ووژني.

هغه وخت چې دا ډله سوډان ته روانیده نو هغه وخت رجب په سوډان کې نه و بلکه د فلسطین په یوې مشهورې او مستحکمې کلا، شوبک، کې اوسیده، دا وخت فلسطین د صلیبیانو په ولکه کې و، او هغوی دا ځای خپل مرکز گرځولي و، د همدې ځایه ئې مسلمانان ډیر زورول، د مسلمانانو ژوند ئې را تنگ کړې و، مسلمانان له دې ځایه هره ورځ کورنۍ کورنۍ تښتیدل، هلته د هیڅ مسلمان عزت خوندي نه و. صلیبیانو به کله کله د غلو په څیر د اړې غورځولي، د مسلمانانو قافلې به ئې لوټلې او بیرته به فلسطین ته راستنیدل، هغوی به نجونې هم تښتولې همدا علت وه چې سلطان ایوبي تر ټولو دمخه په فلسطین کې میشت صلیبیان د تیغه تیرو ل غوښتل، تر څو د مسلمانانو مال او ابرو خوندي پاته شي، ددې نه اخوا یو ستر علت دا هم و چې د مسلمانانو په لمړۍ قبله باندې صلیبیان حاکم و. خود مسلمانو د امر او حال و چې هغوی د صلیبیانو سره د دوستۍ اړیکې کلکول او ځان ئې پرې خوندي ساته، رجب پخپله هم یو مسلمان عسکري منصبدار و، خو هغه د سلطان ایوبي پر خلاف د کومک د ترلاسه کولو له پاره د صلیبیانو څنگ ته ورغلي و.

صلیبیانو د رجب د عزت په خاطر هلته په عسکري کلا کې د نڅا او شرابو محفل گرم کړې و، رجب دا احساس هم و نکړ چې ویني چې د لوڅو لغړو نڅونکو ډیرې ئې مسلمانانې هغه نجونې دي چې صلیبیانو په کوچنی والي کې تښتولي او بیایې د نڅا روزنه ورکړې ده، هغه خپلې لوني دکافرو په محفل کې نڅیدونکې کتلې او دهمغوي د لاسو ئې شراب په خوله کول، د رجب سره دوه نور مسلمان قومندانان هم وو، هغوی ټوله شپه په شرابو او فساد کې مست و، او سهار د صلیبیانو سره دخبرو اترو له پاره کیناستل، په دې

غونډه کې د صليبيانو مشهور پادشاه «گائي لوزينان» او قومندان «کونارډ» هم شتون درلود. ددوی څخه اخوا يو څو نور عيسائي فوځي قومندانان هم وو. هغوی ته د شپې له اړخه رجب وييلې و چې سلطان ايوبی د سوډانيانو د قبيلې عبادتخاي له منځه وړې او دهغوی مذهبي مشر پروهت ئې هلاک کړې دې، د سلطان ايوبی پر خلاف سوډانيانو برید وکړ خو د صلاح الدين ايوبی په لاسو د ماتې سره مخ شول، سلطان ايوبی د خليفه العاضد خلافت هم له منځه يوړ او دهغه پر ځای ئې عباسي خلافت جوړ کړ. خو په مصر کې به هيڅ خليفه نه اوسيدې. رجب هغوی ته وويل چې ددې مطلب دادې چې سلطان ايوبی به پخپله د مصر خپله واکه حکمران وگرځي. رجب د صليبيانو دې غونډې ته وويلې چې هغه ددوی څخه د نظامي او مالي مرستې د تر لاسه کولو له پاره راغلي دي او غواړي له دې ځايه سوډان ته ولاړ شي او هلته يو فوځ تيار کړي. هغه په مصر کې د حالاتو د خرابولو او د گډوډيو د راوستلو له پاره ئې هم د صليبيانو څخه د کومک غوښتنه وکړه.

«زمونږ تر مخه اوس د مسئلې دوه اړخه دي چې بايد پاملرنه ورته وشي» کونارډ وويلې، «دهغې حبشي قبيلې په مذهبي چارو کې چې صلاح الدين ايوبی په ډيره ظالمانه توگه مداخله کړې ده بايد د انتقام او بدلې د اخستلو له پاره را و پارول شي. ددې تر څنگ څومره مذهبنه او عقيدې چې په سوډان کې شتون لري د هغوی پيروان بايد د صلاح الدين ايوبی پر خلاف وسله وال کړل شي او هغوی ته وويل شي چې دا مسلمان پادشاه د خلکو عبادتخاونه او دهغوی د دېوتا بُت ځاونه هر چپري چې ويني وړانوي ئې. مخکې له دې چې هغه په بلې کومې عقيدې باندې يرغل وکړي هغه په مصر کې له منځه ولاړ شي. په دې توگه د خلکو مذهبي جذبات را و پارول شي او هغوی په مصر باندې د يرغل له پاره په اسانۍ سره تيار کړل شي.»

«مونږ د مصر مسلمانان هم د صلاح الدين ايوبی پر خلاف درولې شو» يوه صليبي قومندان وويل، «که چپري محترم رجب باندې بده و نه لگيري نوز به د همغې د گټې خبره وکړم، د مسلمانانو تر منځ د مذهبي ليونتوب د راپارولو له پاره پخپله مسلمان د مسلمان په لاسو وژل څه ستونزمنه خبره نه ده، لکه څنگه چې زمونږ يو شمير پادريانو خپل ځانونه د گرجو حاکمان گرځولې دي او خپل ځانونه ئې د انسان او خداي تر منځ درولي دي، بلکل په همدې توگه په اسلام کې هم يو شمير امامانو په جوماتونو ولکه کړې او خپل ځانونه ئې د خداي نماينده ټاکلي دي، زمونږ سره شتمني شته، چې دهغې په ځواک سره مونږ مسلمان ملايان تيارولې او د مصر په جوماتونو کې ئې کښينولې شو. زمونږ تر څنگ داسې عيساي پادريان هم شتون لري چې د اسلام او قران څخه په بڼه توگه خبر دي، چې مونږ هغوی د مسلمانو امامانو په شکل کې استعمالولې شو.»

د صلاح الدين ايوبی پر خلاف په کوم جومات کې خبرې کولو ته اړتيا نه شته دهمدې ملايانو په ژبه مونږ په عوامو کې داسې توهم پالنه پيدا کولې شو چې دهغوی په زړونو کې د صلاح الدين ايوبی هغه عظمت له منځه ولاړ شي چې هغه په کې پيدا کړې دي.»

«دا پلان خو سمدستی پيلول په کار دي» رجب ورته وويل «سلطان ايوبی په مصر کې مدرسې جوړې کړې دي، په دې مدرسو کې ځوانانو ته د مذهب صحيح لاره ور ښوول کيږي، په داسې حال کې چې پخوا داسې

کومه مدرسې هلته شتون نه درلود. خلکو به په جوماتونو کې خطبو ته غوږ ایښوده ، چې په هغو کې به د خلیفه ډیره زیاته ستاینه کیدله ، خو صلاح الدین د خطبو څخه د خلیفه نوم هم وویست ، که چېرې په عامو وگړو کې د علم او پوهې رڼا زیاته شي او ذهني بیداري په کې را پیدا شي نو بیا خو به زمونږ کار نور هم ستونزمن شي ، تاسې پوهیږئ چې د حکومت د ټینګښت له پاره خلک باید په ذهني او فکري توګه وروسته پاته او په جسماني توګه اړ او محتاج و ساتل شي.

«درونده رجه !» یو صلیبي قومندان ورته په خدا کې وویل «تا ته دخپل هیواد په هکله هم دومره پوهه نه شته ، چې هلته د ځمکې لاندې څومره کار روان دي ، مونږ دا کار دهمغې ورځې څخه پیل کړې و په کومې چې صلاح الدین ایوبي زمونږ بحري بیړه په روم کې ډوبه کړه ، مونږ په ډاګیزه تخریب کاري باندې باور نه لرو ، خو مونږ ذهنونه تخریبوو ، لږڅه غور وکړه درونده رجه ! دوه کاله پخوا په قاهره کې څومره قحبه ځاپونو شتون درلود؟ او اوس ولاړ شه ووینه چې څومره شتون لري؟ ایا په هغو کې ډیر زیات زیاتوالې نه دي راغلې؟ ایا په شتمنو مسلمانو کورنیو کې د نجونو او هلکانو ترمنځ د نیوکې وړ معشوقې نه دي پیل شوی؟ کومې عیسوي نجونې چې مونږ هلته وراستولې دي هغوی د مسلمانو نجونو په لباس کې د مسلمانو نارینه و ترمنځ د رقابت د پیدا کولو او وینې تویولو کارونه نه دي ترسره کړي؟ مونږ په قاهره کې ډیره په زړه پورې جوارې پیل کړې ده ، همدا اوس دهغې ځای په دوه جوماتونو کې زمونږ له اړخه استول شوی امامان ناست دي ، هغوی په ډیره ښه لاره د اسلام اصلي شکل بدلوي ، هغوی د جهاد معنا بدلوي ، مونږ هلته د عالمانو او فاضلانو په لباس کې هم یو شمیر وگړي ګمارلي دي ، چې مسلمانان د جنګ او جگړې پر خلاف تیاروي ، هغوی د دوست او دښمن انګیرنه هم بدلوي ، زه په ذاتي توګه دا توقع لرم چې مسلمانان به ترڅو کلونو پورې په همدې ذهني څرنګوالي کې ورننوي په کوم کې چې به هغوی ځانته په ډیر فخر سره مسلمان وائي خو دهغوی په ذهنونو او دهغوی په تهذیب او کلتور به د صلیب اغیز سپوروي»

«د صلاح الدین ایوبي د څارګڼۍ نظام ډیر فعاله دي» رجب ورته وویلې ، «که چېرې دهغې د څارګڼۍ د شبکې مسؤل علي بن سفیان ووژل شي نو صلاح الدین ایوبي به ړوند او کون شي.»

«ددې مقصد خو دا شو چې ته پخپله هیڅ هم نه شې کولې ،» کونار د ورته وویلې «ته یو حاکم هم له منځه نه شې وړلای ، که چېرې ته د عقل له اړخه دومره کمزورې ئې ، نو ته خو به بیا زمونږ وگړي هم د هغوی په لاسو کې ورکړې او پرې به ئې ووژنې ، او زمونږه شتمني به هم بیکاره او له منځه یوسي»

«دا کار به زه پخپله ترسره کړم» رجب ورته وویل «ما د فدائیانو سره په دې هکله خبرې کړې دي ، هغوی خو د صلاح الدین ایوبي د وژلو له پاره هم تیار دي»

***** (۵۹)

تاسې د سوډان له پولو څخه د مصر په پولو باندې بد امنی را پیدا کولو ته دوام ورکړئ ، « کونارډ ورته وویلې « د هیواد دننه به مونږ ذهني او نورو هر ډول تخريبي کارونو ته دوام ورکړو ، د بله اړخه هلته په عربو کې یو څو امراء زمونږ په لاسو کې کیوتی دي ، دهغوی څخه یو شمیر مونږ دومره بې واکه کړي دي چې مونږ ته جزیه را کوي . مونږ کوچنی کوچنی حملې کوو او دهغوی په لږه لږه ځمکه باندې ولکه کوو او مخته ځو . تاسې د سوډان له اړخه هم همدا لوبه ولوبوئ ، په مسلمانانو کې یواځې همدا دوه وگړي پاته شوی دي چې یو ئې نور الدین زنگي او بل ئې صلاح الدین ایوبي دي ، ددوی د له منځه وړلو سره سم به د اسلامي نړۍ لمر په ډوبیدو شي ، په دې شرط چې تاسې خلک ثابت قدمه اوسئ ، ددې خبرې اړتیا به نه وي چې مصر به همستا وي ، »

ددې ډول بنسټیزو خبرو اترو وروسته ، تر ډیره پورې ددې پلان په عملي لارو چارو باندې بحث او څیړنه و شوه ، بالاخره رجب ته درې ډیرې بنایسته او چالاکه نجونې او په زرگونو طلائي سکې ورکړل شوې . هغه ته په قاهره کې ددوه کسانو ادرسونه هم ورکړل شو . دهغوی څخه یوه ته ددې نجونو ور رسول ډیر زیات اړین ول ، ددې دواړو وگړو څخه ئې یو د سلطان ایوبي د جنګې او دفاعي څانګې رئیس فیض الفاطمي و ، رجب ته دا ونه ویل شول چې نجونې به څه ډول استعمالوي ، هغه ته همدومره ویل شول چې د فیض الفاطمي سره ئې اړیکې شته دي ، هغه پوهیږي چې نجونې څه ډول استعمال کړل شي ، همدا راز نجونو ته هم څرګنده ده چې هغوی باید څه وکړي ، دې درې واړو نجونو عربی او مصري ژبه په ډیره ښه توګه ویلای شوه .

په همدې ورځ ئې دغه درې واړه نجونې او لس کسه ساتونکې د رجب سره کړل او رخصت ئې کړل . هغوی دهر څه د مخه د سوډان هغه غرنۍ سیمې ته تلل چېرې چې دنجلی قرباني ورکول کیده ، او چېرې چې د سلطان ایوبي سرتیرو مجاهدینو ام عراره د حبشیانو څخه ازاده کړې وه او د هغوی مذهبي مشر پروهت ئې وژلې و ، او د فرعون د وختونو مانی ئې په خرابو بدلې کړې وې . رجب د سوډانینانو ماتې او د العاضد دخلافت نه دګوښه کیدلو وروسته تبتیدلې و او په همدې ځای کې پټ شوې و ، او بیا ئې همدا ځای دخپلو فعالیتونو مرکز ګرځولې و . هغه په خپل شاوخوا کې د حبشیانو همغه قبیله راټوله کړې وه چې پروهت ئې د سلطان ایوبي د مجاهدینو په لاسو هلاک شوې و ، دې خلکو تر اوسه پورې هم دا ځای د دېوتاګانو ځای ځیګې ګاڼه ، او د غرونو منځ ته نه ورتلل ، هلته یواځې څلور زاړه حبشیانو تګ راتګ کاوه ، دهغوی له ډلې څخه یو ددوی مذهبي مشر و ، او خپل ځان ئې د وژل شوی پروهت ځای ناستې ګاڼه ، هغه ځانته نور درې کسان د ساتونکو په توګه ټاکلي و چې دهغه سره به د غرونو منځ ته ورتلل ، رجب هم د همدې کوچنی سیمې یو بل کونج ځانته د کورګي په څیر ټاکلي و ، هغه د تینستې وروسته دغه ځای خپل پټ ځای ګرځولې و ، او بیا په مصر کې میشت د کوم صلیبي جاسوس په مرسته تر فلسطینه پورې تللې و .

***** (۲۰)

د حبشيانو دا قبيله چې انګوک نومیده ، ډیره په ویره کې وه ، يو خود هغوی د دېوتا قرباني پوره کړل شوی نه وه . او بل دا چې دهغوی مذهبي مشر پروهت و وژل شو . او دريم دا چې دهغوی د دېوتا بت ، او ځای له يوې مخې په کنډوالو بدل شوي . او څلورم مصيبت پرې دا نازل شوې و چې د قبيلې په سلګونو ځوانان د خپلو دېوتاګانو د سپکاوي د بدلې د اخستلو په خاطر د سلطان ايوبي د مجاهدېنو په مقابل کې د ماتې وروسته وژل شوی و . د دې قبيلې په هر کور کې غم او ویر ګډ و . دهغوی څخه يو شمير خلکو دا فکر هم کاوه چې شونې ده چې هغه چا چې دهغوی دېوتا له منځه وړي هغه به دهغه نه ستر دېوتا وي ، د وژل شوی پروهت ځای ناستي چې کله د خپلې قبيلې د خلکو دا حال وکوت نو لمړی څوئې دا وويل چې د دېوتا سترې څمخاری وړې دي دهغوی گيډې ډکې کړي ، حبشيانو يو څو وزي د سترو څمخارود خوراک له پاره پروهت ته ور وليږلې ، يو کس د دې قربانۍ له پاره خپل اوبن هم پروهت ته ورکړ ، څو ورځې په پرلپسې توګه دا ځناور سترو څمخارو ته په ډنډ کې ور اچول کيدل ، خود قبيلې څخه ويره لرې نه شوه .

يو شپه نوي پروهت د قبيلې خلک د غره تر څنګ را ټول کړل او ورته ئې وويل چې هغه تر دېوتاګانو پورې د وررسيدو لارې پيدا کړي دي ، خود دېوتاګانو دا اشاره ورکړې ده چې څرنگه چې نجلی په خپل وخت قرباني شوی نه ده نو په دې خاطر په قبيلې باندې داسې ستر مصيبت راغلې دي ، دېوتاګانو ويلې دي چې اوس به په يوه وخت کې د دوه نجونو قرباني ورکوي نو مصيبت به درڅخه لرې کړل شي او که نه دېوتاګان به ټوله قبيله ارامۍ ته پرې نه ږدي ، پروهت دا هم وويل چې نجونې به د انګوک د قبيلې څخه نه وي ، هغوی بايد سپين رنگه وي د دې خبرې په ويلو سره د قبيلې زيات شمير زړه ور او جنگجو وګړي را پورته شول او وئې ويل چې هغوی به د مصر څخه دوه مسلمانې او يا فرنگي نجونې د قربانۍ له پاره را تښتوي .

هلته رجب د فلسطين څخه د درې صليبي نجونو او لس کسه ساتونکو سره يو ځای دې لورې ته را روان و . دهغوی سفر ډير اوږد او ستومانه ونکې و ، هغه د سلطان ايوبي د فوځ تښتيدلې سالار او باغي عسکر و . هغه ته دا مالومه وه چې د مصر په پولو به سلطان دگشتي پهرو انتظام کړي وي ، په دې خاطر هغه خپله قافله په يوې اوږدې لار روانه کړې وه ، دهغې په قافلې کې درې اوبنان و چې اوبه ، خوراک او د صليبيانو لخوا ورکړل شوی ډير سامانونه پرې بار و ، پاته وګړي ټول په اسونو سپاره و ، د څو ورځو د فاصلې د طې کولو نه وروسته هغوی د دېوتاګانو د اوسيدو غرنې ځای ته را ورسيدل ، د دې څخه يواځې يوه ورځ د مخه د قبيلې پروهت ويلې و چې د دوه سپين پوسته نجونو ، چې سوډاني نه وي ، قرباني کول اړينه ده ، تر ټولو دمخه رجب د پروهت سره وکتل ، پروهت ورسره درې سپين پوسته او ډيرې بڼايسته نجونې وکتلې ، نو دهغه سترګې د خوبسۍ څخه وځليدې ، دا نجونې د قربانۍ له پاره مناسبې وې ، هغه د رجب څخه د نجونو په هکله وپوښتل ، نو رجب ورته وويل چې هغوی ئې د يوه ځانګړې موخې د تر سره کولو له پاره له ځانه سره راوړي دي .

رجب دا نجونې د غرونو تر منځ داسې يوې سيمې ته يوړې چې ډيره شنه او شادابه وه . داسېمه د درې اړخونو څخه په غرونو کې را گيره شوی وه . رجب هلته د پخوا څخه څيمي بنځې کړې وې . نجونې بايد په ډيره پټه توګه او د ډيرو پټو لارو له لورې هغه چاته ورحواله شوی واي چې صليبيانو ئې په هکله مالومات ورکړي

و. هلته د نجونو د میشت کیدو له پاره ټولې اسانتیاوې شته وې، رجب ورته د شرابو انتظام هم کړې و، هغه په بریالیتوب سره د سفر پای ته رسیده او خپل ځای ته په امن در را رسیدو په خوشحالی کې جشن جوړ کړ. صلیبې ساتونکو ته ئې هم ښه ډیر شراب ورکړل، اونجونو پرې هم خپله تنده ماته کړه.

د نیمې شپې وروسته، کله چې ساتونکي او دهغه خپل هغه نور ملگري چې د پخوا څخه هلته شته و ټول په خواږه خوب بیده شول، نو رجب یوه نجلی له لاسه و نیوله او خپلې خیمې ته ئې له ځانه سره یوړه، نجلی دهغه په نیت و پوهیده، هغې رجب ته وویل، «زه فاحشه نه یم، زه دلته د صلیب د فرض او دندې د اداء کولو په خاطر را غلې یم زه له تاسره شراب څښلې شم خو بدي درسره نه شم کولای.»

رجب په خندا کې هغه دخپلې خیمې لورې ته کښوله خو نجلی ترې خپل مټ خلاص کړ، کله چې رجب لاس ور اوږود کړ نو نجلی ترې خپلو نورو ملگرو نجونو ته و تنبیدله، هغوی دواړه هم بیرون راووتلې، هغوی هڅه وکړه ترڅو رجب و پوهوي، چې دا نجونې غلطې او فاحشې ونه گڼي،

رجب په غصه شو او ورته ئې وویل «زه پوهیږم چې تاسې څومره پاکې یاست، بې حیایې او فحاشت خو ستاسې دنده ده»

«دا دنده مونږ هغه ځای کې استعمالوو چېرې چې زمونږ د فرض د ترسره کولو له پاره دهغې د استعمال اړتیا وي» نجلی ورته وویلې «مونږ د عیاشۍ په خاطر عیاشی نه کوو.»

رجب نه غوښتل چې دهغوی په کومه خبره باندې ځان و پوهوي، بالاخره نجونو ورته وویلې «زمونږ سره خوا کې لس کسه ساتونکي دي، هغوی زمونږ د ساتنې په خاطر دلته راغلي دي، سبا هغوی بیرته ستنډېږي، که چېرې مونږ د هغوی اړتیا احساس کړه نو مونږ به هغوی همدلته له ځانه سره تم کړو، او یا به پخپله له دې ځایه څخه بیرته ولاړې شو.»

رجب چې پاته شو، خودهغه عزم دا ښووله چې هغه به دا نجونې ونه بښي، هغه شپه تیره شوه، بله ورځ کله چې رجب د فلسطین څخه راوړي ساتونکي له خپله ځانه رخصت کړل،... نو هغه ورځ هم تیره شوه، د ماښام په وخت کې کله چې رجب د نجونو تر خوا ناست و او خبرې ئې ورسره کولې نو په دې وخت کې پروهت د خپلو څلورو حبشیانو سره راغې او په سوډاني ژبه ئې رجب ته وویلې «زمونږ د پوتا له مونږه خفه شوې دې هغه ددوه فرنگي یا مسلمانو نجونو قرباني غوښتي ده، دا نجونې د قربانۍ له پاره مناسبې دي، ددوی څخه دوه نجونې مونږ ته را حواله کړه.»

په رجب باندې سرو خرخید، او ځواب ئې ورکړ، «دا نجونې د قربانۍ له پاره نه دي، مونږ ددوی څخه ډیر سترکار اخستل غواړو، او دهمدوی په لاسو غواړو ستاسو د دپوتاگانو دښمنان له منځه یوسو.»

«ته درواغ وائي» پروهت ورته وويلې «تا دا نجونې دلته د تفریح له پاره را وړي دي ، خو مونږ به دهغوی څخه دوه نجونې قربانوو.»

رجب ورته د هرې لورې دليلونه وويل خو پروهت هيڅ دليل ته غاړه نه ايښوده ، دهغه په ذهن باندې دپوتا سپور و ، هغه پورته شو او ددوه نجونو په سرونو ئې بيا بيا لاس رابښكوده او وئې ويل «دا دواړه د دپوتا له پاره دي ، د انگوک خلاصون ددې نجونو په لاسو كې دې» دائې وويل او ولاړ ، بيا ودریدل او رجب ته ئې وويل. «د نجونو سره يو ځای ددې ځایه د تېښتې هڅه و نه كړې ، ته بايد په دې پوه شې چې مونږ به ډير ژر تا راپيدا كړو.»

نجونې په سوډاني ژبه نه پوهیدلې ، حبشي پروهت دهغوی په سرونو لاس رابښكود ، خو رجب ئې اندېښمن و كوت ، درجب څخه ئې وپوښتل چې دا حبشي څه ويل غوښتل؟ رجب هغوی ته په څرگنده توگه وويل ، چې هغه دوی دواړه د قربانۍ له پاره غواړي ، د نجونو د بلې پوښتنې په ځواب كې هغه ورته وويل چې هغه غواړي ستاسې سرونه پرې كړي او د وچېدو له پاره ئې كېږدي ، اوستاسې جسم د اوبو ډنډه ته ورواچوي تر څو هلته ئې سترې څمخاری و خوري ، دنجونو رنگونه و تښتیدل ، هغوی رجب ته وويل چې هغه د هغوی د خوندي كولو په خاطر څه فكر كړې دې ، رجب ځواب وركړ ، «ما هغه ته دهغه دپوهولو په خاطر زیات شمیر دليلونه وړاندې كړل خو هغه په یوه هم د پوهیدو هڅه و نه كړه. زه د همدې خلكو په رحم وكرم پورې تړلې يم. زه غواړم دوی له خپله ځانه سره ملگري كړم ، دوی زما په فوځ كې د یو ځای كیده له پاره تیار دي ، خو په خپله گروهه دومره پاخه اوكلک دي چې غواړي تر هر څه لمړۍ خپل دپوتاگان خوشحاله كړي ، بيا به زما خبره اوري ،»

درجب د خبرو او دهغې دلېجې څخه نجونو ته شك را پيدا شو چې هغه به ددې توان و نه لري چې هغوی خوندي كړي ، او يا به دهغوی د خوشحالولو په خاطر ددوی د خوندي كولو هڅه و نه كړي ، ځكه هغوی تیره شپه درجب د نیت یو څرك هم كتلې و ، د هماغه نیت د په نظر كې نیولو په اساس هغوی نا هیلې شوې وې ، رجب هغوی ته په رسمي توگه هم ډاډ ورنكړاې شو چې هغوی به خوندي كړاې شي ، نجونې بیرته خیمې ته ستنې شوی او په را پيدا شوی حالاتو ئې غوراو څیړنه پیل كړه ، او دې پایلو ته ورسیدې چې هغوی دلته نه درجب د عیاشۍ وسیله كیدو ته او نه د حبشیانو پردپوتاگانو د ځانو د قربانوولو له پاره راغلي دي ، هغوی نه غواړي هسې په هسې بې مقصده و مري ، هغوی ددې ځایه د تېښتې اراده وكړه. خو تښتیدل او تر فلسطینه پورې په خیریت سره رسیدل څه اسانه كار نه و. خو ددې اخوا بله چاره هم نه وه ، دا نجونې یواځې بنایسته او زړه وړونكې نه وې بلکه د آس د ځغلولو او عسكري زده كړو روزنه هم وركړل شوی وه تر څو د اړتیاو په وخت كې خپل ځانونه خوندي كړاې شي ، هغوی پریكړه وكړه چې له دې ځایه به تښتي او فلسطین ته به ځانونه بیرته رسوي ،

هغه شپه په خیر سره تیره شوه ، بله شپه نجونو هرې لورې ته وکتل چې د شپې آسونه چېرې تبیله کیږي ، اودا چې دهغه ځایه څخه دوتلو لار کومه ده . حبشي پروهت د ورځې له اړخه یو ځل بیا راغې او درجې سره د خبرو کولو وروسته بیرته ولاړ ، نجونو د رجب څخه و پوښتل چې هغه څه وویل ؟ هغه ورته وویل چې هغه سبا شپه تاسې له دې ځایه څخه غواړي یوسي ، هغه ماته اخطار راکړ چې که چېرې زه د هغوی تر مخ کوم خنډ پیدا کړم نو هغوی به ما ووژني او سترو څمخارو ته به مې په هغه ډنډ کې ورواچوي ، نجونو هغه ته د خپلې تینبنتې د پلان په هکله څه و نه ویل ، ځکه هغوی د رجب په نیت باندې شکمنې شوې وې ، هغوی ډیرې زیاتې ذهینې نجونې وې ، هغوی د رجب سره داسې خبرې پیل کړې اوداسې خبرې ئې دهغې دخولې څخه را وویستې چې دهغې له مخې هغوی ته دا په ډاگه کیدله چې هغه د هغوی د په څنگ کولو پر ځای د حبشیانو خوشحالي غواړي ، ترڅو حبشیان دې هملته له ځانه سره پټ و ساتي او د سلطان ایوبي پر خلاف ورسره د یوه ځواکمن فوځ په جوړولو کې مرسته وکړي . نجونو ته دا شک هم پیدا شو چې رجب به دداسې یوه قیمت په ورکولو سره د هغوی دخوندي کولو هڅه وکړي چې هغه ته ئې ورکول اړین نه بریښي .

ټوله ورځ په همدې کشمکش کې تیره شوه ، رجب ته هیڅ ډول شک پیدا نه شو چې نجونې به و تینبیري ، هغه هغه وخت هم شکمن نه شو چې نجونو هغه ته وویل چې په داسې جهنمی دښته کې دداسې شنې سیمې شتون پخپله د قدرت یو عجوبه ده . راځه او پر مونږ ددې سیمې لږ څه سیل وکړه . رجب هغوی ته د سیمې د ښوولو او سیل کولو په خاطر دهغوی په گرځولو باندې پیل وکړ . مخته هغه ویرونکی جهیل (ډنډ) راغې چې د هغه په څنډو باندې پنځه ویرونکې سترې څمخاری ناستې وې . د ډنډ اوبه ډیرې بد بویه او خرابې وې ، یوې نجلۍ وویلې چې داسې بریښي چې د غره په دننه کې کومه د اوبو چېنه را خوټیږي ، کله چې ټولو د غره په دننه کې وکتل نو د یوې نجلۍ د خولې څخه چېغې ووتې ، اوبو د غره په منځ کې یو ستر غار جوړ کړې و ، رجب ورته وویل ، «دا هغه سترې څمخاری دي چې د خوراک له پاره ئې دلته د مجرمانو او دقربانۍ کړل شوو نجونو لاشونه وراچول کیږي» دداسې ویرونکي منظر په کتلو سره د نجونو د تینبنتې روحیه نوره هم زیاته پخه شوه . هغوی د سیل په بهانه د تینبنتې لارې په نښه کړې او داسې نرمه ځمکه ئې وکتله چې د اسونو د نعلونو اواز ترې نه را پورته کیده ، دهغوی د سیل او گرځیدو د غوښتنې څخه همدا موخې هغوی ترلاسه کول غوښتل .

د بله اړخه هلته حبشي پروهت د خپلې قبیلې په یوه نژدې کلي کې ناست و او خلکو ته ئې زیرې ورکاوه چې د قربانۍ له پاره نجونې پیدا شوی دي اوقربانې به د نن څخه څلور شپې وروسته ، کله چې سپوږمۍ مکمله شي ، تر سره کیږي . هغه ورته وویل چې قربانې به د دپوتاگانو د اوسیدو په ځای کې او د عبادت ځای په کنډرو کې تر سره کیږي . ددې وروسته به دا عبادت ځای مونږ په خپله جوړوو . اوکله چې ددې عبادت ځای جوړښت پای ته ورسېږي نو مونږ به دهغه قوم څخه ، چې زمونږ د دپوتاگانو سپکاوي ئې کړې دي ، دبدلې د اخستلو تیارې نيسو .

***** (۲۱)

تږدې نیمائې شپه تیره شوی وه ، په رجب او دهغه په ملگرو نجونو دخپل ځانگړي فن له مخې دومره زیات شراب څښلي و، چې دهغوی دبیرته راویننیدو خطرې ئې له منځه وړې وه، هغوی بې هوشه پراته و، نجونو دخپل سفر له پاره سامانونه سره راټول کړي او تړلي و، په درې آسونو ئې زینونه کینودوي و ، په آسونو سپرې شوې او په همغه نرمه ځمکه ئې آسونه ورپریښول چې هغوی دورځې له اړخه کتلې وه ، ددې سیمې په یوه برخه کې څلور کسه حبشیانو شتون درلود خو هغوی هم ویده شوی و ځکه هغوی په دې پوهیدل چې ددې ځای څخه څوک د تینبنتې هڅه نه شي کولې ، او که هڅه هم وکړي نو د صحرا په دې لویه لاره کې به ئې له منځه یوسي ، خو نجونې دهغه شنې ، زړه وړونکې خو وپرونکې بندیکانې څخه وتلې وی ، هغوی دهغې لارې څخه غوښتل فلسطین ته ستنې شي په کومې چې د رجب له خوا راوستل شوې وې، هغوی ډیرې هوښیارې او د ښه عسکري روزنې څخه برخمنې وی خو هغوی په دې نه پوهیدې چې په صحرا کې دومره دوکې اوفریونه شتون لري ، چې د پوهانو عقل هم ړندوي ، ددومره اوږد صحرائې سفر له پاره خلک د قافلو په شکل کې روانیږي ، او دخپله ځانه سره د صحرا دهر مصیبت دمقابلې له پاره اړین سامانونه او وسایل را اخلی.

دشپې له اړخه د صحرا هوا یخه وه ، درې واړو نجونو تر یوه ځایه پورې آسونه سوکه سوکه یوړل او بیائې په ځغاسته کړل ، د څه ډیرې لارې د تللو وروسته هغوی یو ځل بیا د آسونو د تگ رفتار راکم کړ او پاته شپه ئې آسونه په همدې کم رفتار سره مخته یوړل ، کله چې سهار شو او لمر پورته وخوت نو دنجونو شاوخوا شگلورپه غونډۍ تر سترگو شوی ددې تر مخه د خاورو ستر ستر او هسک غرونه په منځ کې پراته و. دوتلو هیڅ لاره ترې نه تر سترگو کیدله ، هغوی د لمر څخه دخپلې لارې د تللو اندازه واخسته ، او د غونډیو په منځ کې ورننوتې ، آسونه ئې تندې اخستي و، دهر آس د پاسه د اوبو یوه یوه کوچنۍ مشکیزه ایښې وه ، چې د یوې ورځې له پاره ئې هم بسنه نه کوله ، ددې له پاره چې آسونو ته اوبه ورکړای شي نو نجونې د خرما د بوټو د ځنگل په لټون کې شوی. لمر همداسې سرته را پورته کیده ، او د صحرا څخه دوزخ جوړیده ، خو د خرما د بوټو د ځنگل کوم نښه نښانه نه تر سترگو کیده .

رجب او دهغه ملگري د لمر د راختلو وروسته هم را وینس نه شول ، هغوی د بې هوشۍ په خوب ویده شوی و ، پروهټ دخپلو درې نورو حبشي ملگرو سره را غې ، هغه تر ټولو لمړی د نجونو څیمې ته ولاړ ، وئې کتل چې څیمه تشه پرته ده ، هغه رجب را پورته کړ او ورته ئې وویل « هغه دواړه نجونې ماته را وسپاره ،» رجب و برید او را پورته شو او د پروهټ د قایلولو هڅه ئې پیل کړه او ورنه ئې غوښتنه وکړه چې دا نجونې ضایع نه کړي . هغه ورته ټوله خبره په تفصیل سره وکړه چې ددې نجونو څخه کوم ډول کار باید واخستل شي. خو پروهټ دهغه یوه خبره هم ونه منله ، رجب غوښتل خپل ملگري هم را پورته کړي خو حبشیانو هغه و نیو ، پروهټ ورڅخه و پوښتل «نجونې چېرې دي؟»

رجب دهماغه ځایه نجونو ته ور غږ کړ خو کوم ځواب ئې تر لاسه نه شو کړای ، هلته څیمې ته ورغې وئې کتل ، بیائې اخوا د پخوا مخ واپراوه ، خو هغه ته نجونې په هیڅ ځای کې تر سترگو نه شوی ، ناڅاپه ئې د آسونو

زینونو ته وکتل، گوري چې درې زینونه غائب دي، په اسونو ئې ځغلنده نظر وکړ او وئې کتل چې درې آسونه هم په تبیله کې نه شته، رجب پروهت ته وویلې «هغوی ستاسې له ویرې تبتیدلې دي، تاسو زما د ډیر ستر کار نجونې له ما څخه په تینسته مجبور کړی»

«هغو ته به تا د تینستې ویلې وي» پروهت ورته وویلې او خپلو درې واړو حبشیانو ته ئې د رجب په هکله وویلې «دا هلته یوسئ او وئې ترئ، هغه یو ځل بیا د انگوک د پوتا ناراضه کړې دې، ښه سپاره را وبولئ او د نجونو د نیولو پسې ئې ورو ځلوی، هغوی لري نه شې تللای»

درجب د ټولو عذرونو او زاریو سره سره بیا هم حبشیانو هغه له ځانه سره یوړ او له یوې سره ئې داسې وټاړه چې لاسونه ئې تر شا تړل شوی و. دهغه د ویدو ملگرو وسلې ئې را واخستې او بیا ئې هغوی هم سره را وین کړل او اخطار ئې ورکړ چې که چېرې ددې ځایه و خوځیږي نو هلاک به کړل شي.... لږه شیبه وروسته شپږ آس سپاره او اوبن سپاره را حاضر شول او د نجونو د نیولو له پاره واستول شول، خود نجونو نیول اوس دومره ساده او اسانه خبره نه وه. ځکه چې د تینستې او تعاقب ترمنځه نژدې لس دولس ساعته فاصلې شتون درلود. حبشي سپرو ته دا اسانتاوي تر لاسه وي چې هغوی د صحرا په رازونو ښه پوهیدل، او بل دا چې ټول نارینه و، هر ډول سختی او ستونزی ئې تیرولای شوی. په مخته تللو کې هغوی ددې ستونزو سره مخ شول چې هوا په لگیدو شوه او دې هوا د شگو په الوزولو باندې د نجونو د آسونو د پینو ښې له منځه وړې وی خوبیا هم هغوی د اندازې له مخې خپل سفر ته دوام ورکړ.

ددې څلور ساعتونو د تللو وروسته، هغوی ته د یوې لورې څخه د اسمان پرافق باندې پورته سره شانتي هوا تر سترگو شوه چې پورته ختله او مخته روانه وه. سواره و ویریدل او یو بل ته ئې وکتل، اسونه او اوبن ئې بیرته شاته را وگرځول او په ځغاسته ئې کړل، دا د صحرا هغه توپان و چې د شگو سترې غونډۍ ئې د شگو د زرو په خیر له ځانه سره الوزولې، که کوم انسان یا ځناور به په هر ځای کې ولاړ او یا تم شوی و نو دهغه د جسم سره به دریدې او هغه به ئې ژوندي په شگو کې ښخاوه، او په هغه به ئې ستره غونډۍ جوړوله، هلته ددې توپان څخه د خوندي پاته کیدو له پاره بله کومه ستره او کلکه غونډۍ نه تر سترگو کیدله. هغوی و تبتیدل او غوښتل ئې چې بیرته خپلې غرنۍ سیمې ته ځانونه ورسوي خو هغه هم ډیره لري پاته شوی وه..... اوس نو هغوی ته دا توپان را رسیدلې و، دهغې ځای ونو هم د توپان د ځواک توان نه درلود او چېغې ئې وهلې، د جهیل (ډنډ) سترې ځمخاری هم هلته د غار دننه ورننوتلې او ځانونه ئې خوندي کړل. پروهت په یو ځای کې خپلې غونډې ښخې کړې وي او خپل لاسونه ئې په هوا کې پورته کړي او په زوره زوره به ئې پر ځمکه بیا بیا وهل، او په لوړ اواز به ئې ویل «ای د انگوک د پوتا! خپل قهر و زغمه، مونږ به ډیر ژر دوه ډیرې ښایسته نجونې ستا په قدمونو کې قربان کړو». هغه دا توپان د د پوتا قهر گانه، که څه هم صحرا او دا ډول توپانونه تل یو دبل سره مل وي خود ډول سخت او توند توپان به کله کله را پیدا کیده، نجونې هم په همدې توپان کې را گیر شوې وې، دهغوی له پاره هیڅ پناه ځای او یاد وتلو لاره نه وه پاته. که څه هم هغوی د حبشیانو د خطري د ځای څخه ډیرې لري وتلې وی خود صحرا په داسې یوې خطري کې را

گيرې شوې وې چې د هغوی له پاره مرګونی ثابتيدایې شوه ، پر هغوی باندې يو بل مصيبت دا راغې چې د شګو دتوپان او د هغې د اوازونو د ويرې درې واړه اسونه د هغوی د کنترول نه پرته ، په خپل سر خوشې شوی و. دا اسونه تر ډيره ځايه پورې يو ځای يو له بل سره ځغليدل ، ددې يوه ګټه دا شوه چې د شګو په توپان کې د ژوندي بنځيدو ويره له منځه تللې وه ، خو دا مالومه نه وه چې دا بې واګو اسونه به چېرې ځانونه رسوي ، او هغه ځای به بيا د اصلي لارې څخه څومره لرې وي ، په نجونو کې دومره توان نه و پاته چې آسونو په خپل واک کې واخلي او په آسونو کې هم نور ددې توان نه و پاته چې ددې څخه زياته ګړندۍ منډه ووهي ، هغوی تندې اخستي و او د نيمې شپې راهيسې په پرلپسې توګه روان او په ځغاسته و.

سترتيا او تندې اسونه بې حاله کړي و ، يو اس د ځغاستې په وخت کې سر په تاراک را و غورځيد او په هغې سپره نجلۍ داسې را و غورځيدله چې آس دوباره پورته شو خو بيرته را پريوت او نجلۍ يې د ځان لاندې کړه ، هغه مړه کيدونکې وه ، لږڅه مخته ولاړل او د پوه بل آس د زين پټۍ را پرانستل شوه او زين په يوه لورې و خويده ، پر هغې سپور هم همغې لورې ته پريوت خو پښه ئې په رکاب کې و نښته ، اس نجلۍ په ځمکه کشوله ، او کله چې درېيمې نجلۍ د هغه سره د مرستې له پاره لاس ور اوږود کړ نو د هغې مرسته ئې و نه شوه کړاې ځکه د هغې خپل اس بې واکه شوی و ، هغې دخپلې ملګرې اواز اوریده خو سوکه سوکه د هغې اوازونه هم خپ شول او هغې د نجلۍ لاش کوت چې پر ځمکه ئې اس د ځان پسې را کاږي ، پر هغې هم ويره کيناسته ، هغه چې هر څومره زړه وره وه خو بيا هم بنځينه وه ، په زوره زوره ئې و ژړل ، هغه د پرانستل شوی زين اس و دريد ، خو درېيمې نجلۍ خپل اس و نه شو درولاې ، هغې شاته وکتل خو په توپان کې څه ورته تر سترګو نه شول ، او په دې پوه نه شوه چې پر هغه آس باندې څه و شول ، د هغه سپرلۍ خولا د پخوا څخه له منځه تللې وه .

درېيمه نجلۍ يواځې پاته شوی وه ، هغې د آس د رکابونو څخه خپلې پښې لږڅه شاته کړې ، د هغې د ويرې دا حال و چې هغې د آس قيضه پرې ايښې وه او لاسونه ئې د اسمان په لورې پورته کړي و او په ستوني څيړولو سره ئې خدای را باله ، « زما ستره ربه ! د اسمانونو ربه ! زما ګناهونه را وېښه ، زه ګناهګاره يم ، زما هر وېښته ګناهګار دې ، زه د ګناه کولو له پاره راغلې وم ، زه په ګناهونو کې روزل شوی يم ، اې زما ربه ! زه په هغه وخت کې هم کوچنۍ وم چې غټانو زه د ګناه په لارې روانه کړم ، هغوی ماته د ګناهونو درس رازده کړ او په همغې کې ئې را ځوانه کړم ، او راته ئې وويل چې ورځه او نارينه دخپل جسم او خپل ښايست په واسطه بې لارې کړه . د هغوی په لاسو نور انسانان ووژنه ، درواغ ووايه ، دوکه او فريب ورکړه ، او بدکاره او فاحشه وګرځه ، هغوی ماته ويلي و چې دا د صليب فرض دي که ته ئې پوره کړې نو جنت ته به ولاړه شې . » هغې دليونو په څير چېغې وهلې او د هغې د آس رفتار را کميده ، هغې په زار او قطار سره ژړل او خپل خدای ته ئې ويل « ستا هر مذهب چې ريښتوني وي ، ماته د همغې مذهب معجزه را ښکاره کړه . »

د هغې عقیده متزلزله شوی وه ، د ګناهونو احساس د هغې پر ذهن باندې ولکه موندلې وه ، د مړينې ويرې د هغې د ياده ويستلي و چې هغه د کوم مذهب خاونده ده . هغې ته خپله تيره شوی په ګناهونو کې ډوبه

ښکاریده ، او په زړه کې ئې دا احساس را پاریده چې هغه د نارینه و د استعمال یو شې دې او هغه د هغوی د فریب او دوکې له پاره استعمالیږي ، خو اوس سزا یواځې هغې ته ورکول کیږي .

په هغې بې هوشۍ اغیز کړې و خو دا اغیز ډیر ژر له منځه ولاړ ، هغې په ژړا ژړا کې خپل وینستان را و نیول او سر ئې رانښکته کړ او په لوړ او از ئې وویل ، «زما مرسته وکړه ، ای زما ربه ! زه نه غواړم اوس و مرم .» ددې دعاو سره سم هغه ته په یاد شول چې هغه یوه یتیمه نجلی وه ، د مرگ تر مخه انسان تل د تیرې شوی زمانې لورې ته ور گرځي ، او دا د انساني فطرت یو قدرتي عکس العمل دې ، دې ځوانې نجلی هم خپلې ماضي ته د پناه د ور وړلو هڅه کوله ، خو هلته ئې هم څه نه موندل ، نه مور وه ، نه پلار او ورور ، نه خور وه او نه بل کوم خپلوان ، هغه ته یواځې همدومره را یاد شول چې هغه د صلیبیانو په لاسو پالل شوې ده او په هغه لاره ئې روانه کړه چې په هغې باندې هغه یوه ښکلې دوکه او فریب و گرځید . هغې اوس هم د خپله ځانه کرکه کوله ، خو اوس ئې بښنه غوښتله ، خلاصون ئې غوښته ، هغه یو ځل بیا بې هوشۍ و نیوله ، دهغې د آس تگ دومره سوکه شوی و چې هغه په ډیره سختۍ سره قدم اخسته ، ددې تر څنگ توپان هم دریدلې و او نجلی خپل هوش هم له لاسه ورکړې و .

***** (۲۲)

سلطان ایوبي دخپل هیواد د پولو د ساتلو له پاره په هرې پولې ساتونکي درولي و ، د سوډان سره په نښتې پولې ئې هم د گشتې پهرې انتظام کړې و د هغوی له ډلې څخه د درې دلگيو قشله د سوډان دعسکري مرکزونو او دمصر په پولو کې نژدې څلور پنځه میله دننه پرته وه . ددې عسکري قشلي څیمې داسې ښخې کړل شوې وې چې د توپانو څخه د خوندي کیدو خورا ډاډمن ځای گڼل کیده ، خو دې توپان د هغوی څیمې هم له بیخه نړولې وې ، تر څنگ ئې د آسونو او اوبنانو سنبالول هم ستونزمن شوی و . کله چې توپان و درید نو سپاهیان اونور کارکونکي ټول د څیمو او نورو سامانونو په بیرته جوړولو کې و نښتل ، ددې درې وارو عسکري قشلو قومندان یو ترک نژادې احمد کمال نومیده ، هغه یو ښایسته شکله او تنومنده انسان و ، هغه هم د توپان د تم کیدو سره یوځای بیرون راووت او د ځناورو او د نورو سامانونو په لیدنه کتنه بوخت شو . اوس نو فضا هم د گرد او خاورو څخه پاکه شوی وه ، یو سپاهي یوې لورې ته اشاره وکړه او ورته ئې وویل «قومندانه ! هغه اس او دهغې سپور خوزمونږ د ډلې څخه نه دي ؟»

«مونږ لا تر اوسه پورې نجونې په فوځ کې نه دي را گډې کړي» احمد کمال ځواب ورکړ « هغه خو نجلی ښکاري ، وینستان ئې خواره واره دي ، چې د ورايه تر سترگو کیږي .»

هغه د هماغه سپاهي سره یوځای هغه لورې ته ورمندې کړې ، یو آس ټیټ سر ډیر سوکه سوکه روان و ، کله چې هغې ته د گیاه بوي په پوزې شونو سمدستي د تبیلې په لور رهي شو ، په اس باندې یوه نجلی داسې سپره وه چې دهغې متې د آس د غاړې په اخوا د پخوا باندې غوځیدلې وی او نجلی پخپله مخې لورې ته د آس په غاړه پرته وه ، د نجلی وینستان خواره مخته را پریوتې و ، د احمد کمال تر ورسیدو پورې هغه آس د

نورو اسونو تبیلې ته ستون شوی و او د گیاه په خوړلو ئې پیل کړې و، احمد کمال د نجلۍ پښې د رکابونو څخه وویستی او د آسه ئې کوزه کړه او په خپلو لاسو کې ئې پورته کړه. سپاهي ته ئې وویل «ژوندۍ ده او فرنگۍ مالومېږي، دهغې آس ته هم اوبه ورکړئ»، هغه دا نجلۍ خپلې خیمې ته یوړه، د نجلۍ وینستان د شگو له لاسه یو له بله سره سلینت شوی و. احمد کمال د هغې په خوله باندې اوبه ور وشیندلې اوبیا ئې په خوله کې د اوبو څاڅکي ور واچول.

نجلۍ خپلې سترگې پرانستې، خو لمحې ئې احمد کمال ته په حیرانتیا سره کتل، اوناڅاپه را پورته شوه او کیناستله، د احمد کمال رنگ ئې تور وکوت او په انگلیسې ژبه ئې ترې وپوښتل، «ایا زه په فلسطین کې یم؟» احمد کمال ورته سر و خوځاوه او د هغې د پوهولو هڅه ئې وکړه چې هغه په دې ژبه نه پوهېږي، نو نجلۍ په عربي ژبه بیا ترې وپوښتل چې «ته څوک ئې؟ او زه چېرې یم؟»

«زه د اسلامي فوځ یو مامولي قومندان یم» احمد کمال ورته ځواب ورکړ. «او ته اوس په مصر کې ئې»

د نجلۍ سترگې د اوبو ډکې شوی او دومره وویریدله چې تا به ویل چې اوس به بیا بې هوشه کیږي. خو احمد کمال ورته وویل «مه ویرېږه، خپل ځان کنترول کړه»، هغه دهغې په سر باندې د شفقت او مهربانۍ لاس راښکود او ورته ئې وویل «زه پوهېږم چې ته فرنگۍ ئې، ته زما میلمنه ئې، د ویریدو هیڅ علت نه شته.» هغه یو سپاهي را وباله او د نجلۍ له پاره ئې اوبه او خوراک را وغوښتل.

نجلۍ ور ټوپ کړ او داوبو پیاله ئې پورته کړه او په ډیره بې صبری سره ئې دهغې په څښلو پیل وکړ. احمد کمال دهغې د خولې څخه پیاله لرې کړه او ورته ئې وویل «سوکه، لمړې غذا وخوره او بیا اوبه و څښه»، نجلۍ د غوښې یوه ټوټه راپورته کړه او بیا ئې په خوراک پیل وکړ او اوبه ئې پسې و څښلې، نو په مخ کې ئې رڼا را پیدا شوه.

احمد کمال هلته یو تشه خیمه ښخه کړې وه. چې هغه ترې د غسل د ځای کار اخست، هلته د اوبو کمښت نه و، دا خیمه ځای د خرما دېوه ځنگل سره یوځای و، احمد کمال نجلۍ د خوراک څښاک وروسته د غسل خیمې ته ور ننویسته او پرده ئې و تړله، نجلۍ خو غسل وکړ خو ډیره ویریده، ځکه چې هغه دخپل دښمن په پناه ځای کې نښتې وه، او هغه ددې دښمن څخه د ښه سلوک هیله نه درلوده، هغه ته د کوچنیوالي څخه دا په ذهن کې ور کینول شوی و چې مسلمانان وحشي دي او د ښځو له پاره هغوی د څیرونکو حیواناتو په څیر دي. ددې ویرې ترڅنګ پر هغې د حبشیانو، د سترو ځمخارو او صحرائي شگلورپه توپان ویره هم پرته وه. دخپلو دوه ملګرو داسې ویرونکی مړینه چې د انسان وینستان را ولاړوي، هم ئې په ذهن کې را څرخیده. هغې د غسل کولو په وخت کې ډیره زیاته دا محسوسوله چې هغه دخپل داسې ناپاک وجود د مینځولو هڅه کوي چې د دنیا اوبه ئې نه شي پاکولې، هغې دغه ټول حالات تر سترگو لاندې و نیول او مجبوراً ئې خپل ځان د حالاتو بهیر ته ورحواله کړ. احمد کمال وکتل چې داسې ښایسته او زړه وړونکې صورت نجلۍ مامولې نجلۍ نه شي کیدای، دمصر دې برخې ته داسې فرنگۍ نجلۍ څنګه را تللې شي؟ هغه د نجلۍ څخه و

پوښتل نو نجلۍ ورته وويل چې هغه د قافلي څخه وروسته پاته او جدا شوی ده. په توپان کې ئې آس بې واکه شو، خو احمد کمال د داسې ځواب څخه ډاډمن کيداې نه شو. هغه ترې درې څلور نورې پوښتنې هم وکړې نو د نجلۍ شونډې په رپيدو شوی، احمد کمال ورته وويلې که چېرې تا دا ويليې وای چې ته را تښتول شوې وې او توپان تاته نجات درکړ نو شايد چې دا دليل دې منل شوی وای، تاته درواغ ويل هم نه درځي»

په دې وخت کې هغه سپاهي چې د احمد کمال سره يوځای و د خيمې پرده پورته کړه او يو کڅوړه او يوه مشکيزه ئې هغه ته ورحواله کړه، او ويي ويل چې دا شيان د نجلۍ د آس د زین سره تړل شوی و. کله چې احمد کمال غوښتل دا کڅوړه پرانځي نو نجلۍ وويريدله او په کڅوړې ئې لاس کيښود، دهغې د مخ رنگ بدل شو احمد کمال کڅوړه همغې ته ورکړه او ورته ئې وويل چې واخله او پخپله ئې پرانيزه.

داسې مالوميده لکه د نجلۍ ژبه چې بنده شوې وې، هغې د کوچنيانو په خير کڅوړه شاته کړه خو احمد کمال ورته وويل چې داسې خو نه شي کيداې چې زه تاته ووايم چې څه او ددې ځابه ولاړه شه، زه هيڅ حق نه لرم چې تا تم کړم خو يوه داسې نجلۍ چې د اباد پو څخه لرې په يواځې ځان په آس سپره د بې هوشۍ په حال کې و موندل شي نو بيا خو هغه زه يواځې نه شم پرېښولاې، دا زما انساني دنده ده، ماته خپل ځای را وښايه، زه به تا د خپلو سپاهيانو په ساتنه کې هلته خوندي و استوم. او که ځای دې نه را ښئې، نو بيا تا د شکمنې نجلۍ په توگه خپل مرکز قاهرې ته استوم ځکه ته نه مصري ئې او نه سوډاني.

د نجلۍ د سترگو او ښکې را رواني شوی هغه چې دکومو مصيبتونو څخه را خلاصه شوی وه نو دهغې ويره او دهشت لا تر اوسه پر هغې باندې حاکم و، هغه کڅوړه د احمد کمال مخې ته ور واچوله، احمد کمال چې پرانسته نو په هغې کې څه خرما او څه نور واړه او غټ شيان پراته و، او يوه کڅوړه په کې هم وه چې د طلا او سروزرو سگې او د طلا يو کوچنې زنجير د يوه صليب سره يو ځای پراته و. احمد کمال ددې څخه همدومره و پوهيده چې نجلۍ عيسوي ده، هغه ته غالباً چې مالومه نه وه چې هر هغه صليبې چې د مسلمانانو پر خلاف په عيسائې لښکر کې شامليرې نو هغوی په يوه صليب باندې سوگند يادوی او يو کوچنې شاتنه صليب د تل له پاره له ځانه سره گرځوي، خو احمد کمال ورته وويل چې زما د پوښتنو ځواب په دې کڅوړه کې نه و.

«که زه دا ټول سره زر تاته درکړم نو بيا به زما سره مرسته وکړې؟» نجلۍ ترې و پوښتل.

«څنگه مرسته؟»

«ما فلسطين ته ورسوه» نجلۍ ترې و غوښتل «او له ما څخه نوره پوښتنه مه کوه»

«تر فلسطينه پورې به دې هم ورسوم او پوښتنه به هم کوم»

«که چېرې له ما څخه هيڅ شې پټ نه کړې نو دهغې به ځانته انعام درکړم»

«هغه څه دي؟»

«آس به تاته درکړم» نجلی ځواب ورکړ. «او تردرې ورځو پورې ما خپله وينځه وگڼه»

احمد کمال پخوا هيڅکله هم په لاسو کې دومره زيات سره زرنه و پورته کړي ، او نه ئې داسې حيرانونکي بنياست او صورت ترسترگو شوی و ، هغه خپلې مخې ته ځليدونکې طلا وکتل او بيا ئې د نجلی د ورينسمو په خير وينستانو ته وکتل چې د سرو زرو د تارونو په خير ځليدل بيا ئې دهغې سترگو ته وکتل ، چې يو طلسماتي څرک په کې و ، داسې څرک چې پادشاهان ئې يو د بله سره د بنمنان گرځول ، هغه يو توانمند ځوان او قومندان و ، او دهغو ټولو دلگيو قومندان و چې په پوله باندې ئې پهره کوله ، دهغه څخه د پوښتنې گرويزنی هيڅوک نه و ، خو هغه دا ټولې طلاي سکې او صليب په کڅوړه کې ورواچول او کڅوړه ئې د نجلی په لاسو کې ورکړه ،

«ولې؟» نجلی ترې وپوښتل «ايا دا قيمت ډير کم دې؟»

«ډير کم» احمد کمال ورته وويل «د ايمان قيمت د خدايه پرته بل څوک نه شي ورکولای» نجلی غوښتل څه ووايې خو احمد کمال هغه خبرو ته پرې نښوده ، او ورته ئې وويل «زه خپل فرض او خپل ايمان نه شم پلورلای ، نن ټول مصر زما په ډاډ باندې په ډاډمن خوب ويده دې ، درې مياشتې وشوې چې سوډانيانو په مصر باندې د يرغل کولو هڅې کړې وې ، که چېرې زه دلته نه وای او يا ما دهغوی په لاسو خپل ايمان پلورلې وای نو دا لښکر به قاهرې ته ورننوتې و او ډيره تباهي به ئې کړې وه ، خو ته ماته د هغې لښکر څخه ډيره خطرناکه ښکارېږې ، ايا ته جاسوسه نه ئې؟»

«نه هيڅکله!»

«ته همدومره ووايه چې ته دې توپان دکوم ظالم له لاسه خلاصه کړې ئې او يا ته د توپان څخه څنگه خوندي را وتلي ئې؟» نجلی ډير بې معنا غوندي ځواب ورکړ ، نو احمد کمال ورته وويل «ماته اوس ستا په هکله ددې مالوماتو کومه اړتيا هم نه شته چې ته څوک ئې او دکومه ځاېه راغلې ئې ، زه به سبا سهار تا د قاهرې په لور واستوم ، هلته زمونږ د جاسوسۍ يوه محکمه ده ، هغه پوهيږې او ته پوهيږې. ما به خپله دنده اداء کړي وي»

«که چېرې اجازه وي نوزه اوس ارام کولې شم» نجلی ورته وويل و «سهار چې ما د قاهرې په لور استوی نوښايد چې زه ستا د پوښتنو ځواب ووايم»

نجلی تيره ټوله شپه بيداره تيره کړې وه او د ورځې ئې هم داسې ويرونکې سفر کړې و چې د ځملاستو سره سم بيده شوه. احمد کمال وکتل چې هغه په خوب کې بې پرېږې او په نا ارامۍ سره خپل سراخواد يخوا وهي ، داسې ترې را څرگندېده چې په خوب کې ژاړي.

احمد کمال خپلو ملگرو ته وویل چې یوه فرنگي نجلۍ مونیولې او سبا سهار به ئې قاهرې ته استوم ، د هغه ملگري دهغه د کړچار سره بلد و. هیچا هم داسې کوم شک نه شو کولې چې هغه دا نجلۍ د بدنیتۍ په خاطر په خیمه کې له ځانه سره اچولې ده. کله چې هغه د نجلۍ آس وکوت نو حیران پاته شو چې آس ئې د اعلي نسل څخه دې ، او کله ئې چې دهغه زین وکوت نو بیا خوشک له منځه ولاړ ، د زین لاندې د مصر د فوځ نښه وه. دا آس د احمد کمال د فوځ خپل آس مالومیده.

حبشیانو د توپان له کبله د نجونو تعاقب پرې ایښې و ، هغوی بیرته ژوندي ستانه شوي و ، پروهت هم پریکړه اعلان کړې وه چې نجونې په توپان کې له منځه تللې دي ، په دې خاطر دهغوی پسې څوک استول بیکاره دي ، وخت هم ډیر تیر شوی و خو په رجب باندې افت نازلیدونکې و. دهغه څخه حبشیانو همدا یوه پوښتنه بیا بیا کوله ، چې نجونې چېرې دي ؟ او هغه به قسمونه خوړل چې هغه ته دهغوی په هکله هیڅ مالومات نه شته ، حبشیانو ورته اذیت ورکول پیل کړي و ، د توري په څوکو ئې دهغه وجود زخمي کړې و او خپلې پوښتنې به ئې ترې بیا بیا تکرارولې ، حبشیانو دهغه ملگري هم د نو د تنو پورې تړلي و او دهغوی سره ئې هم همداسې ظالمانه سلوک کاوه ، رجب ته خدای د خپل قوم ، خپل ولس او خپل هیواد سره د غدارۍ سزا ورکوله ، هغوی ئې د شپې له مخې هم نه پرانستل. نور نو دهغوی جسمونه سره راوخوریدل.

نجلۍ د احمد کمال په خیمه کې ویده شوی وه ، هغه د لمر د را ختلو تر مخه یوځل راپورته شوی وه ، احمد کمال ورته خواړه ورکړل او دهغې وروسته بیرته په درانه خوب ویده شوه ، دهغې څخه دوه درې قدمه لرې احمد کمال ویده و. شپه تیریدله ، په خیمې کې ډیوه بلیده ، ناڅاپه نجلۍ چېغې کړې ، د احمد کمال سترگې و غوریدې و ئې کتل چې نجلۍ ناسته ده او جسم ئې لږ زیږي ، ویریدلې ده ، احمد کمال ورنژدې شو ، نجلۍ ډیر ژر دهغه سره ځان وریو ځای کړ او په ژړا کې ئې ورته وویلې «دهغوی څخه مې وساته ، دوی غواړي ما سترو څمخارو ته ورواچوي ، او زما سر له تنې پرې کړي.»

«څوک؟»

«هغه و حشي حبشیان» نجلۍ په ویریدونکې لهجې سره وویل ، «هغوی دلته راغلي و»

احمد کمال ته د حبشیانو د قربانۍ په اړه مالومات و ، هغه ته شک را پیدا شو چې شونې وه چې دا نجلۍ ئې د قربانۍ له پاره هلته بوتله ، هغه د نجلۍ څخه وپوښتل نو نجلۍ خپل لاس د احمد کمال په غاړه کې وراچاوه ، او ورته ئې وویل «ما مه پوښتنه ، یو خوب مې کوت» خو احمد کمال ورته کتل چې هغه ډیره زیاته ویریدلې مالومیده ، هغه ورته تسلي ورکړه ، او ډاډ ئې ورکړ چې دلته به دهغې د وړلو له پاره هیڅوک نه راځي. نجلۍ ورته وویل «چې زه نه شوم ویده کیدای ، ته زما سره خبرې نه کوی ، زه یواځې وینښه نه شم کیناستې ، زه لیونۍ کیرم»

احمد کمال ورته وویل «زه به له تاسره وینس پاته شم»، هغه د نجلی په سرلاس را بنکود او ورته ئې وویل «تر هغې چې دلته له مونږ سره ئې نوتاته به د ویریدو احساس هم ونه شي»، هغه خپله دا خبره په عملي توګه هم ثابته کړه، هغه د نجلی څخه د حبشیانو په اړه او یا په همدې رابطه هیڅ خبره ونه پوښتله، هغې ته ئې د ترکیبې او مصرقصې کولې، نجلی د هغې تر څنګ ناسته وه، د احمد کمال لهجه ډیره خوږه وه، هغه د نجلی ویره لرې کړه او نجلی یو ځل بیا ویده شوه.

کله چې د نجلی سترګې پرانستل شوی نوسهار راختلې و، وئې کتل چې احمد په لمانځه ولاړ دې هغې هغه همداسې کول، کله چې احمد کمال د دعاو له پاره لاسونه پورته کړل او سترګې ئې و تړلې نو نجلی د هغې به مخ باندې سترګې ورو و نښلولې، کله چې احمد کمال د دعا څخه فارغ شو نو نجلی ترې و پوښتل «تاله خدایه څه و غوښتل؟»

«د بدبو په مقابله کې همت او توان!» احمد کمال ځواب ورکړ.

«تاد خدای څخه کله هم سره زر او ښکلې ښځه هم غوښتي دي»

«دا دواړه شیان ماته خدای د غوښتو پرته را په برخه کړي دي» احمد کمال ځواب ورکړ. «خو زما پر هغوی باندې هیڅ حق نه شته، شاید چې خدای به زما څخه امتحان اخستل غوښتل.»

«ایا تاته داډاډ در په برخه شوی چې خدای به تاته د بدی په مقابله کې همت او توان درکړي؟»

«ایا تا ونه کتل؟» احمد کمال ځواب ورکړ «ستا سرو زرو او ستا ښایست زه دخپلې لارې څخه بې لارې نه کړای شوم، دا زما خپله هڅه او دخدای له خوا همت او توان دې چې ماته ئې راپه برخه کړ.»

«ایا خدای گناهونه ښيي؟» نجلی ترې و پوښتل.

هو! زمونږ خدای گناهونه ښيي، احمد کمال ځواب ورکړ، «خو شرط دادې چې بیا به گناه نه کوي،»

نجلی سرتیټ کړ، کله چې احمد کمال دهغې سلګۍ واوریدې نو دهغې مخ ئې را پورته کړ وئې کتل چې هغه ژاړې، نجلی د احمد کمال لاس و نیوه، او هغه ئې څو څو ځله ښکل کړ خو احمد کمال ترې خپل لاس را ښکود، نجلی ورته وویلې، «نن به مونږ جدا کیږو، ته ما قاهرې ته لیږدوی، زه به اوس ازادېږم نه، زما زړه ما مجبوروي چې تاته ووايم چې زه څوک يم او له کومه ځایه رالیږل شوی يم، بیا به زه تاته ووايم چې اوس زه څوک يم.»

«زمونږ د تللو وخت راغلې» احمد کمال ورته وویل «زه پخپله له تاسره هلته ځم. زه دومره نازکه او خطرناکه دنده بل چاته نه شم سپارلې»

«ایا نه غواړې چې واورې زه څوک يم او له کومه ځایه راغلې يم؟»

«پورته شه» احمد کمال ورته وويل «دا اوریدل زما کار نه دي» او هغه د خیمې څخه بیرون راووت.

***** (۲۳)

لږه شیبه وروسته شپږ آسونه د قاهرې په لور روان شول، په یوه احمد کمال سپور او دهغې پسې په بل آس باندې نجلۍ سپره وه، او دهغوی پسې د ساتونکو څلور آسونه یو د بل ترڅنګ روان وو ددې ټولو تر شا په یوه اوبن باندې د دې شپږو کسانو خوراک څښاک او د سفر نور اړوند سامانونه بار کړل شوي و. تر قاهرې پورې لږ زیات شپږدېرش ساعته سفر و، نجلۍ دوه ځلې هڅه وکړه چې خپل آس د هغه د اس سره یوځای کړي، خو دواړه ځلې احمد کمال ورته وويل چې خپل آس وروسته د ساتونکو د ډلې سره یوځای کړه. ددې سفر په دوران کې ددې پرته هغه د نجلۍ سره بله خبره هم ونه کړه. د لمر د لویدلو وروسته احمد کمال د پړاو له پاره قافله تم کړه.

احمد کمال د شپې یو ځل بیا نجلۍ ته په خپله خیمه کې ځای ورکړ خو رڼا ئې روښانه پرېښوده، هغه په خواږه خوب ویده شوی و، کله ئې چې سترګې خلاصې شوی نو چائې په تندې لاس را کشاوه، هغه نجلۍ د خپل ځان تر خوا وکتله، د نجلۍ لاس دهغه په تندې باندې و، احمد کمال په ډیره تیزی سره را پورته شو او کیناست، وئې کتل چې د نجلۍ د سترګو څخه اوبنکې را روانې دي، هغه د احمد کمال لاس په خپلو دواړو لاسو کې ونیو او بنکله ئې کړ او د کوچنیانو په څیر په ډکه خوله په ژړا پیل وکړ. احمد کمال ورته کتل، نجلۍ خپلې اوبنکې وچې کړې او وئې ويل «زه ستا دښمنه یم، ستاسې هیواد ته د څارګڼۍ له پاره او ستاسې د لوړ پوړو حاکمانو په خپلو منځو کې د جنگولو او د صلاح الدین ایوبي د وژلو د پلان سره د فلسطین نه دلته راغلي یم، خو اوس زما د زړه څخه دښمنی وتلې ده»،

«دا ولې؟» احمد کمال ترې وپوښتل «ته خو ډیره بې زړه نجلۍ وختې، ته دخپل قوم او ولس سره غداری کوي، تاسو خو چې را ځوړند هم شئ وائې چې په صلیب باندې څاریږو!»

«ددې علت واوړه» هغې ورته وويلې «ته لمړۍ نارینه ئې چې زما بنایست او زما ځوانې دي د کرکې وړ شپې و ګاڼه او هیسته ته دي پرېښود..... او که نه څه خپل او څه پردي، ټولو زه یوه د لوبو نانځکه ګڼم، او ما هم د ژوندان هدف همدا شیان ګڼل چې د نارینه و سره لوبې کول هغوی ته دوکه ورکول او خپل عیش کول، زما روزنه هم د همدې هدف له پاره چې تاسې ورته بې حیايې او فحاشي وائې شوی وه. خود ا بې حیايې زما له پاره یو هنر دي، یوه وسله ده، زه په دې نه پوهیږم چې مذهب څه شې دي، او یا دا چې دخدای احکام څه دي؟ یواځې د صلیب په هکله ماته د کوچنیوالي څخه دا په ذهن کې کینول شوي و چې دا دخدای له اړخه ورکړل شوی نښه ده او دا چې دا د عیساییت د عظمت علامه ده، او دا چې عیساییت په ټوله نړۍ د حکومت کولو حق لري، او دا چې مسلمانان د صلیب دښمنان دي که چېرې ژوندي پاته کیدل وي نو د صلیب په قدمونو کې ژوند تیر کړئ،..... ما دغه څو خبرې د مذهب بنسټیز اصول ګڼل، ماته د مسلمانانو د جرړو او ریښو د پرې کولو روزنه راکړل شوی وه او هغه مې هم خپله مذهبي دنده ګڼله،.....»

«ايا ته خپل يو سالار (رجب) پيژني؟» نجلی ترې وپوښتل ،

«هغه د خليفه د ساتونکې ډلې سالار و» احمد کمال ورته وويل « هغه هم د سوډانيانو په بريد او سازش کې شريک و ،»

«اوس چېرې دې؟»

مالومه نه ده « احمد کمال ورته وويل «ماته يواځې دا حکم شوی دې چې رجب د فوځ تښتيدلې عسکر دې ، هر چېرې چې تر سترگو شي هغه ونيسئ او که و تښتی نو په غشوئې وولئ او وئې وژئ ،»

«زه به درته ووايم چې هغه چېرې دې؟» نجلی ورته وويلې «هغه په سوډان کې د حبشيانو سره دې ، هلته يوه ډيره شيرازه ځمکه ده ، هلته حبشيان نجونې د دېوتاگانو تر مخه قرباني کوي ، رجب اوس هملته دې ، زه پوهيږم چې هغه د فوځ يو تښتيدلې افسر دې ، مونږ درې نجونې دهغه سره يوځای د فلسطين څخه راغلي وو.»

«هغه پاته دوه چېرې دي؟»

نجلی يو سوډاسويلې وکړ او وئې ويل «هغوی مړې شوی دي ، د همغوي مړينې زه بدله کړې يم ،»

نجلی احمد کمال ته يوه اوږده قصه واوروله ، او دا ئې ورته وويل چې څه ډول د فلسطين څخه د رجب سره يوځای راغلی وه ، څه ډول حبشيانو دهغوی څخه ددوه نجونو د داخستلو او هغوی د دېوتا تر مخه د قرباني کولو له پاره په زور اخستل غوښتل ، رجب هغوی و نه شوی ساتلای ، بيا څه ډول دهغه ځایه را و تښتيدې اوبيا په لاره کې هغه دوه نورې څه ډول د توپان قرباني شوی اوبيا ئې ورته وويل «ما خپل ځان يو شهزادگی گڼله ، ما د پادشاهانو په زړونو حکمراني کړې ده ، خو هيڅکله مې هم دا فکر نه و کړی چې خدای هم شته او مړينه هم . زه ئې په گناهونو کې ډوبه کړې وم ، او زه هم همداسې په کې ور غرقيدم ، هغه ډوبيدل هم ډير د خونده ډک و . خو ماته هغه سترې څمخاری را و ښول شوی چې دهغوی تر مخه د حلالو کړل شوو نجونو جسمونه ور اچول کيدل ، دا سترې څمخاری اوس د اوبو په څنډه ويدي پرتې وې ، دهغوی د وپرونکو جسمونو په کتلو زما وجود و لړزيد . هغوی زما دغه جسم چې د پادشاهانو سرونه ئې ځانته ښکته کړي و ، دهغې سترو څمخارو د خوراک له پاره ور غورځاوه ، کله چې ما هغه تور ، بدشکله ، حبشيان وکتل چې زما د جسم څخه زما د سردپرې کولو له پاره راغلي و نو د مرگ د وزرونو پر کار زما تر غوږو کيده ، زما د وجود هر رگ را بيداريد ، زما له وجوده ماته وويل شوه ، د خپل ښايست او زړه وپرونکې شکل او صورت دا حال دې اوس ووينه ، ... مونږ خپل سرونه په لاس کې نيولي و او دکوره وتلي و ، مونږ ئې په دې خاطر د رجب سره يوځای د فلسطين څخه هلته ور واستولو چې دا شخص به زمونږ ساتنه کوي خو هغه هم ما ته لاس واچاوه

«مونږ دهغه ځايه را و تنبستيدو ، په توپان کې اسونه خپلواکه شول ، او و تنبستيدل ، مونږ په صحرا کې کوم پناه ځاي نه شو موندلای ، مونږ د توپان او آسونو په رحم و کرم پورې تړلی و. لمړۍ يوه نجلی و غورزیده ، ما و کتله چې هغه د اس لاندې شوه ، بيا دويمه نجلی د آس څخه را پريوته خو په رکاب کې ئې د پښې د نښتولو په اساس ، آس نژدې دوه دوهم ميلو پورې له ځانه سره کښوله ، دهغې چېغې زما زړه سره شکوي ، زه اوس هم دهغې چېغې اوسم ، او تر هغې چې ژوندۍ اوسم دهغې چېغې به زما پر غوږو کې وي ، او بيا هغه نجلی لاش و گرځيد. زما آس هم دهغې سره يوځای را ځغليده ، خو زما په واک کې نه و. خود هغې نجلی لاش دهغې د اس سره يوځای له مانه وروسته پاته شول ، زه اوس يوځای وم ، ماته خدای دهغه دوه نجونو د له منځه وړلو په واسطه و بنوول چې زما انجام به څه ډول وي ، هغوی زما څخه هم ډيرې بنايسته او چالاکه وي ، په هغوی کې د بنايست غرور هم و ، هغوی هم پادشاهان په خپلو گوتو نخول ، خو په داسې ويريديونکې مرگ له منځه ولاړې چې څوک پرې خبر هم نه شول. اوس هغوی د شگو په نوم ورکي قبرونو کې بنځي شوی دي. زه ځانته پاته شوی يم د توپان غرار زما له پاره د مرگ خدا و گرځيده ، ما دخپل سر د پاسه ، مخته ، شاته ، بني او کين لورې ته ، دبد روحو ، پيريانو او نورو بلاگانو خداگانې اوريدې ، زه هسې بې عقله او ناپوهه نجلی نه يم ، زما دماغ روښانه دې خو زه پوه شوم چې خدای ماته زما د گناهونو سزا راکوي ، داسې ويريونکې مرگ او داسې تباه کونکې توپان ، چې تاسې به هم ليدلې وي ، ماته خدای را په ياد شو ، ما خپل خدای په لور او ازرا وباله ، او په ژر ژرې مې ترې دخپلو گناهونو بښنه و غوښته ، او بيا زه بې هوشه شوم....

« او کله چې بيداره شوم نو ومی کتل چې زه ستاسو په لاسو کې يم ، ستاد تور رنگ په کتلو سره زه خوشحاله شوم او ومې وويل چې ته به اروپايي ئې او زه به په فلسطين کې يم ، دهمدې دوکې له مخې مې له تا څخه په خپله ژبه و پوښتل ، چې ايا زه په فلسطين کې يم ؟ کله چې زه پوه شوم چې زه د مسلمانانو په ولکه کې يم ، نو زما زړه يو ځل بيا ډوب شو ځکه زه د توپان څخه خوندي شوم خو زه د دښمن په ولکه کې راغلې وم ، ماته د مسلمانانو په هکله ويل شوي و چې هغوی د بنځو سره د وحشي څيرونکو په خیر سلوک کوي ، خو تاله ماسره هغه ډول سلوک وکړ چې ماته ئې هيڅ هيله نه وه ، تا زما طلا او زما بنايسته وجود دواړه ټکر کړل او هسې شيان دې وگڼل ، زه دومره ويريدي و چې ويل به مې چې هر څوک را ته تر لاسه شي ، خوماته پناه راکړي او ما دخپلې سينې سره و لگوي ، خو ستا په اړوند ما ته تر اوسه پورې دا ډاډ نه و تر لاسه شوی چې ستا کړچار پاک دې ، ما دا هيله درلوده چې ته به د شپې له اړخه ماته زيان را ورسوی ، ما په خوب کې هم دهغه سترو څمخارو ، توپان او هغه حبشيانو دهشت او ويره کتله ، زه د ويرې راپورته شوم نو تا زه له سينې سره و لگولم ، اود کوچنيانو په څيردې ماته قصې کول پيل کړې او زما ويره دې ورکه کړه ، او کله چې شپه تيره شوه نو ما د را وينيدو سره سم ته د خدای په وړاندې په سجدي کولو و کتې ، کله چې تا د دعا له پاره لاسونه پورته کړل او سترگې دې پټې کړې نو په هغه وخت کې ستا پر مخ باندې خوښي ، ارامي او رڼا وه ، زه شکمنه شوم چې ته انسان نه کومه فرېسته ئې ، ځکه هيڅ انسان د طلا او زما په څير د بنايسته نجلی څخه ځان خوندي ساتلې نه شي ...

ما ستا په مخ باندې سکون او خوښي کتلې وه ، اودې سکون زه و ژړولم ، ما غوښتل له تا څخه و پوښتم چې تاته دا سکون چا در کړې دې ، ستا وجود پر ما دومره اغيز و شينده ، چې ما ستا په څير د يوه انسان دوکه کول ډيره ستر گناه و گڼله ، ما غوښتل تاته دا ووايم چې زه به تاته په خپل اړوند هره خبره ډاگيزه کړم ، خو دهغې په بدل کې ماته هغه کړچار اوسکون راکړه او زما د زړه څخه هغه دهشت لرې کړه چې ماته هر وخت اذيت راکوي خو تا زما خبره وانه وريده ، ځکه چې تاته خپله دنده تر سره کول تر هر څه بڼه مالوميدل .»

هغې د احمد دواړه لاسونه و نيول او ورته ئې وويل «ته به اوس هم دا يو فريب او دوکه گڼې ، خو زما د زړه خبره واوره ، زه به له تا څخه جدا نه شم ، ما پرون تاته د گناه په لور بلنه درکړې وه او درته مې ويلې و چې ما خپله وينځه و گڼه ، خو اوس به زه ټول عمر ستا په قدمونو کې په ناسته تيروم . ما خپله وينځه و گرځوه او دهغې په بدل کې هغه سکون ماته راکړه چې د لمانځه د اداء کولو په وخت ستا پر مخ باندې ما کتلې و.»

«زه به هيڅکله هم تاته ونه وایم چې تاته دوکه راکوي» احمد کمال ورته وويل «زما مجبوري داده چې زه خپل قوم او ولس او خپل فوځ ته دوکه نشم ورکولای ، ته زما سره دهغوی امانت ئې ، او زه په دې امانت کې خیانت نه شم کولای ، هغه سلوک چې ما له تاسره کړې هغه زما په دندو کې شامل دې ، او دا دنده به هغه وخت پای ته ورسېږي چې زه تا اړوندې محکمې ته وسپارم ، او هغوی ماته حکم وکړي چې احمد کماله ته بيرته دخپلې دندې د اجراء له پاره ستون شه.»

هغه هغې ته دوکه نه ورکوله ، خو نجلۍ په ژړا کې ورته وويل «کله چې ستا سې حاکم ماته د مرگ سزا راکوي نو بيا ته زما لاس و نيسه ، اوس مې همدا يوه غوښتنه ده ، زه تاته داسې خبره نه کوم چې ما فلسطين ته يوسه ، زه ستا د دندې د اجرا په لار کې خنډ نه پيدا کوم ، خوماته همدومره ووايه ، چې ما ستا مينه منلې ده . زه تا ته دا هم نه وایم چې ما خپله بنځه کړه ، ځکه چې زه يوه ناپاکه نجلۍ يم ، زما روزونکو زه د تيرې په څير کړې يم ، زه په دې هم پوهيدم چې انسان څخه تير نه شي جوړيدای او هغه به يوه ورځ نه يوه ورځ مجبورېږي چې له چا څخه و پوښتي چې سمه لار کومه يوه ده»

شپه تيريدله اودوی دواړو خبرې کولې ، احمد کمال ترې و پوښتل «دوی زمونږ هيواد ته ستاسې په څير د نجونو د رالېږلو څخه څه کارونه اخلي؟»

«ډير زيات کارونه ترې اخلي.» نجلۍ ځواب ورکړ ، «يو شمير د مسلمانو امراؤ په حرم سرايو کې د مسلمانې په لباس کې ورننه باسي او هلته بيا هغوی دخپلې روزني په اساس په دې امراؤ او حکمرانانو باندې غلبه پيدا کوي ، په هغوی باندې د صليبيانو دخوښې وگړي ټاکي ، هر هغه حاکم چې د صليبيانو خلاف وي دهغوی پر خلاف عمل کوي ، مسلمانې نجونې دومره چالاکه نه وي ، هغوی په خپل بنايسته والي باندې مغروره وي ، هغوی د حرم سرايو له پاره ټاکل کيږي خو يو عيسايي يا يهودي نجلۍ هغه له کاره باسي او خپله غلامه ئې گرځوي ، تردې وخته پورې د اسلامي حکومت د اميرانو او وزيرانو او د کلاو دخاوندانو تر نيمايي زياتې پريکړې زمونږ د قوم په حق کې کيږي ، د نجونو يوه بله ډله هم شته ، دا نجونې په اسلامي

نومونو دمسلمانانو سره ودونه کوي ، دهغوی کار دادې چې د شتمنو کورنیو د نجونو دماغ او کړچار ور خراب کړي ، دهغوی ځوانان په بدو لار سر کړي ، او دشریفو کورنیو د نجونو او هلکانو تر منځه معاشقی پیدا کړي ، او زما په څیر نجونې پټ په پټه ستا په څیر حاکمانو ته ورځي چې بیا هغوی زمونږ په لاسو کې لوبیږي ، هغو حاکمانو ته د طلائي سگو په شکل کې بدله ور کول کیږي ، هغوی زمونږ په څیر د نجونو خوندي ساتنه په همدې توگه کوي تر څو هیڅ ډول شک پرې ونه کړل شي ، دا نجونې دلوپوړو چارواکو تر منځ غلطې انگیرنې او رقابت را پیدا کوي اودصلاح الدین ایوبي او نورالدین زنگي پر خلاف تبلیغات کوي. زه ئې هم ددوه نورو نجونو سره یوځای د رجب تر څنگ دهمدې کارونو له پاره را استولې وم»

هغې د صلیبیانو دپټو رازونو څخه پردې پورته کولې او دمسلمانانو د ایمان پلورلو قصې ئې ورته اورولې او احمد کمال ورته غوږ ایښې و.

***** (۲۴)

په دویمه ورځ د لمر دپریوتو نه ډیر دمخه دا قافله قاهرې ته ورسیده ، احمد کمال علي بن سفیان ته ورغې او ددې نجلی په هکله ئې ټول راپور په تفصیل سره ورکړ. اونجلی ئې همغې ته وروسپارله ، هغه ورته دا هم وویل چې رجب د همغه حبشیانو په لاس کې دې او هغه د هغې ځایه څخه ، چې حبشیان په کې نجونې خپلو دپوتاگانو ته قرباني کوي ، خپله نظامي هډه جوړه کړې ده. احمد کمال دا هم ورته وویل که چېرې هغه ته حکم ورکړل شي نور رجب به مړ یا ژوندي راوړي ، علي بن سفیان داسې کوم حکم ورنه کړ ، ځکه چې دهغې مقصد د ترلاسه کولو له پاره د هغه سره روزل شویو سپاهیانو شتون درلود. احمد کمال ورته هغه لاره وښووله ، چې دهغې په واسطه تر رجب پورې رسیدل اسانه و ، هغه ته دا لاره د نجلی له خوا د ورښول شوو خبرو څخه وروسته په فکر کې راغلې وه ، علي بن سفیان لا د پخوا څخه یوه ډله سوډان ته استولې وه ، هغه دنجلی څخه د تحقیق دمخه څلور کسه تکړه قومندانان را وبلل ، او هغوی ئې احمد کمال ته ورحواله کړل او ورته ئې وویل ، چې د احمد کمال د ورښوول شوی لارې مطابق دې دېر ژر د سوډان په لورې ولاړ شي. او د رجب د راوستلو هڅه دې وکړي ، هغه احمد کمال د بیرته ستیندو تر مخه د ارام کولو له پاره ارام سراي ته و استاوه ، اونجلی ئې د خپله ځانه سره هملته تم کړه.

کله ئې چې د نجلی څخه لمړنۍ پوښتنه وکړه نو هغې ورته وویل چې که احمد کمال زما تر منځ ناست وي نو زه به د ټولو پوښتنو ځوابونه ووايم ، او که نه ژبه به هم خلاصه نه کړم که څه هم ما د جلا د په لاسو کې ورکړئ.»

علي بن سفیان احمد کمال را وغوښت او د نجلی تر مخه ئې کیناوه ، نجلی مسکۍ شوه او په وینا ئې پیل وکړ. هغې هیڅ هم پټ نه کړل ، خو وئې ویل چې که چېرې ماته سزا را کوی نو زما یوه اخرې غوښتنه ومنئ ، او هغه دا چې زه د احمد کمال په لاسو مړینه غواړم ، هغې په تفصیل سره دا خبره وکړه چې هغه اوس ولې د احمد کمال مریده گرځیدلې ده.

علي بن سفیان نجلی په بندیخانه کې د اچولو پر ځای احمد کمال ته ورحواله کړه ، او پخپله د سلطان ایوبي څنگ ته ورغې ، هغې ته نجلی ټول هر څه ویلي و. هغې ویلي و چې « ستا باوري فیض الفاطمي زموږ د بنمن دې ، دا نجونې ټولې د هغې څنگ ته را تللي ، د سلطان ایوبي سمدستي عکس العمل دا و چې « هغه درواغ وائي او تاسې یې لارې کوي. فیض الفاطمي داسې انسان نه دې »

« درونده امیره ! تا له یاده وویستل چې هغه فاطمي دې ؟ » علي بن سفیان ورته وویل « شاید چې تا دا هم هیر کړې وي چې د فاطمیانو او فدائیانو ترمنځ ژور اړیکې شتون لري ، دا خلک په هیڅ صورت ستا وفاداره کیدای نه شي . »

سلطان ایوبي په ډیر ژور فکر کې ډوب شوی و. هغه غالباً په دې فکر کې و چې په چا باندې باور وکړي . دلر څه ځنډ وروسته ئې وویل ، « علي ! زه تاته دا اجازه نه درکوم چې ته فیض الفاطمي و نیسي ، داسې کومه لاره جوړه کړه چې هغه د جرم دکولو په وخت کې ونیول شي ، زه غواړم هغه په همداسې موقع کې ونیول شي او دا موقع پیدا کول ستا کار دې ، هغه د جنگ او دفاع د څانګې په څیر د حساسې ادارې حاکم دې . د سلطنت ټول جنګي او دفاعي رازونه د هغه سره دي ، ماته ډیر ژر داسې ثبوت پیدا کول اړین دې چې هغه به په داسې یوه ستر جرم کې ککړ وي او که نه .

علي بن سفیان د همدې کارونو پوه و. او خدای ورته دماغ هم د همدې کارونو له پاره ورکړې و. هغه دلر څه فکر وروسته یوه لاره پیدا کړه او سلطان ایوبي ته ئې وویل « هغه نجلی چې دکومو مراحلو څخه تیره شوی او راغلې ده دهغې ویرې دهغې پر ذهن باندې ډیر اغیز کړې دې ، او هغه د احمد کمال له پاره جذباتي شوی ده ځکه چې هغه وګړي هغه د دهشت او ویرې څخه خوندي کړې وه ، او دهغې سره ئې داسې سلوک کړې و چې دهغې پرته ئې خبرې هم نشوای کولې ، زه هیله من یم چې همدا نجلی به استعمال کړم . »

« هڅه وکړه او وګوره » سلطان ایوبي ورته وویل « خودا په یاد ساته چې زه د څرګندو ثبوتونو او شهادتونو پرته تاته اجازه نه شم درکولای چې فیض الفاطمي و نیسي ، زه تر اوسه پورې په دې ډاډمن نه یم چې هغه دې د بنمن په لاسو کې ولویږي . »

علي بن سفیان نجلی ته ورغې او هغې ته ئې خپله موخه بیان کړه ، نجلی ورته وویلې « که احمد کمال ووائې نو زه به په اور کې هم ور ودانګم ، » احمد کمال ورته وویل « لکه څنګه چې حکم کیږي همغسې وکړه . او ددوی په خبره ځان پوه کړه . »

« ما ته به ددې کار څه انعام راکړل شي ؟ » نجلی و پوښتل .

ته به په خوندي توګه د فلسطین د شوبک تر کلا پورې ور ورسول شي » علي بن سفیان ورته وویل ، « او دلته به ته په پوره عزت سره و ساتل شي ، »

«نه!» نجلۍ ورته وويل. «دا خو ډير لږ انعام دې، ماته زما د غوښتنې سره سم انعام راکړئ، زه اسلام قبلوم او احمد کمال به زما سره واده کوي»

احمد کمال په صافه توگه ددې خبرې څخه انکار وکړ. علي بن سفیان هغه بيرون وويست، احمد کمال ورته وويل «چې بې شکه دا به اسلام ومني خو زه به بيا هم هغه د اسلام دښمنه گڼم»، خو علي بن سفیان ورته وويل «دهيواد او ولس د سلامتيا په خاطر به ته دا قرباني ورکوي» احمد کمال بلاخره دهغه خبره ومنله، او دننه ولاړ او نجلۍ ته ئې وويل چې «څرنگه چې زه تر اوسه پورې تابه باوره گڼم نو په دې خاطر مې له تاسره د واده کولو څخه ډه ډه کړې ده، خو که چېرې ته ثابتته کړې چې ستا په زړه کې زما د مذهب له پاره د قرباني جذبه شته نو بيا به زه ټول عمر ستا غلام و اوسم».

نجلۍ علي بن سفیان ته وويل «ووايه چې زه اوس څه وکړم؟ اوزه به دا هم ووينم چې مسلمانان څومره په خپله وعده باندې ولاړ خلک دي، زما يو شرط به دا وي چې احمد کمال به له ماسره يوځای وي»

علي بن سفیان دهغه همدا شرط هم ومانه، او خپل يو کس ئې راوباله او د احمد کمال اونجلۍ له پاره ئې د اوسيدو د انتظام له پاره حکم وکړ. هغه دروازه وټوله او نجلۍ ته ئې د احمد کمال په شتون کې دهغې دندې وروښودلې.

***** (۲۵)

د علي بن سفیان سرتيري په درېيمه ورځ د حبشيانو هغه مقدس ځای ته ور ورسيدل دکومه ځايه چې دا نجونې را تښتيدلې وې، او چېرې چې اوس رجب د حبشيانو په قيد کې و. دوی شپږ کسان و چې ټول په اوبنانو سپاره و، هغوی خپل کالي بدل نه کړل، هغوی د مصري فوځ په بڼه کې و دهغوی سره توري، برچې، غشي او ليندۍ هم وې، هغوی ته احمد کمال دنجونو حال بيان کړې و او د هغې په مطابق علي بن سفیان هغوی ته لاره ښوولې وه، هغوی په دې غرنۍ سيمه کې دننه ورغلل، دې غرونو هلته د يوي ټينگې کلا شکل خپل کړې و. مالومه نه وه چې يوه برچه له کومه راغله او ددوی تر مخ پر ځمکه کې ورننوتله، ددې مطلب داو چې تم شۍ تاسې په محاصره کې ياست، هغوی ودريدل او حبشي پروهت ورته مخته راغې، چې خپل درې کسه حبش ملگري ئې له ځانه سره درلودل، حبشي هغوی ته اخطار ورکړ چې هغوی اوس د حبشيانو د پټ ناستو خلکو د غشو لاندې دي، که چېرې دوی کوم غلط حرکت وکړ نو ددوی څخه به يو هم ژوندي ولاړ نه شي.

هغوی ټولو خپلې وسلې حبشيانو ته ورکړې او دخپلو اوبنانو څخه لاندې را کوز شول، د هغوی مشرد حبشي پروهت سره لاس ورکړ او ورته ئې وويل «مونږ ستاسې دوستان يو د محبت په خاطر دلته راغلي يو، اوستاسې محبت به له ځانه سره ورو، ايا تاسې دهغه درې نجونو قرباني کړېده؟

مونږ د هيڅ نجلۍ قرباني نه ده کړې» پروهت په غضب سره ورته وويل. «تاسې ولې پوښتنه کوئ؟»

«مونږ د مصر د فوځ باغيان يو» د ډلې مشر ورته ځواب ورکړ «مونږ ستاسې دهغه فوځ سپاهيان يو چې د مسلمانانو څخه به ستاسو د دېوتاگانو د سپکاوي بدله اخلي، مونږ ته ستاسو خلکو ويلې و چې هغوی ته ماته په دې خاطر ورکړل شوه چې هغوی د نجونو قرباني نه وه ورکړې، مونږ د رجب سره و مونږ هغه ته ويلي و چې مونږ به درې فرنگي نجونې را تښتوو او دلته به ئې را رسوو، او دېوې پر ځاي به درې واړه قرباني کوو. او د دېوتا سترو څمخارو ته به ئې ور غورځوو، مونږ د ډيره لرې څخه درې نجونې په يوه بهانه را و تښتولې او هغوی مو رجب ته ورحواله کړې، هغه هغوی له ځانه سره دلته راوړې وې، اوس مونږ د دې په خاطر را غلو چې د نجونو قرباني شوی هم ده او که نه؟»

حبشي پروهت په دوکه کې و لويده، هغه ورته وويل «رجب زمونږ سره ډيره بې ايماني کړې ده، هغه نجونې له ځانه سره راوړې وې خو دهغه نيت خراب شوی و او بيرته ئې نجونې د دې ځايه څخه تښتې ته مجبورې کړې، خو مونږ هغه پرې نه بنوده چې و تښتېږي. هغه ته مو پوره سزا ورکړې ده، خو نجونې زمونږ له لاسو وتلې دي. ايا تاسو يوځل بيا د دوه همداسې نجونو د راوستلو مرسته کولای شئ؟ د دېوتاگانو قهر ورځ په ورځ ډير زياتېږي.»

«مونږ به ضرور د دې تيارې وکړو» قايد ورته وويلې، «تر لږو ورځو پورې به مونږ دوه نورې نجونې دلته راوړو، مونږ تر رجبه پورې يوسئ، مونږ به دهغه څخه و پوښتو چې نجونې څه شوی؟»

حبشي پروهت ټول له ځانه سره يوړل، هلته په يو ځاي کې د خاورو څخه جوړ شوی يو لوبښې ايښول شوی و چې د همداسې يوه بل لوبښې په واسطه پټ کړل شوی و، پروهت پورتنې لوبښې پورته کړ او په هغې لاندې لوبښې کې ئې لاس ورنښکته کړ خو کله ئې چې لاس بيرون را وويست نو په لاس کې ئې د رجب سرو، دهغې مخ او شکل بلکل سلامت و، سترگې ئې نيم خلاصه وې او خوله ئې بنده وه. دهغې سر ئې دهغې د جسم څخه غوڅ کړې و دهغه څخه اوبه څڅيدلې، دا کومه دوائې وه چې حبشيانو په کې د رجب سر ايښودې و، ترڅو خراب نه شي پروهت ورته وويلې «دهغه جسم مو په سترو څمخارو وخور، او دهغه ملگري مو ژوندي په هغه ډنډ کې سترو څمخارو ته ورحواله کړل، ځکه سترې څمخارې د ډيره وخته را هيسې وږې وې.»

«که چېرې تاسې دا سر ماته را کړئ نو مونږ به ئې ټولو ملگرو ته و بنايو» يوه ورته وويل «او هغوی ته به ووايو چې هر هغه څوک چې د انگوک د دېوتاگانو سپکاوي وکړي نو انجام به ئې همداسې وي.»

«تاسې دا سر په دې شرط له دې ځايه وړاي شئ چې سبا د لمر د پريوتو دمخه ئې بيرته دلته را ورسوئ»، پروهت ورته وويلې «دا د انگوک د دېوتا ملکيت دي، که چېرې بيرته ئې را نه وړئ نو بيا به ستاسو سر ونه له جسم څخه جدا کړل شي.»

په درېيمه ورځ درجب سرد سلطان ايوبی په قدمونو کې پروت و او سلطان ايوبی په يوه ژور سوچ کې ډوب ناست و.

دهمدې شپې پيښه ده --- احمد کمال او نجلی. دهغې خونې په برنډې کې ويده و چې دهغوی د اوسيدو له پاره هغوی ته ورکړل شوی وه، په دې ځای کې اوس هغوی نژدې شپږ ورځې تيرې کړې وې، په دې وخت کې به نجلی. احمد کمال ته ويل چې هغه سمدستي مسلمانيدو ته تياره ده، او احمد کمال دې ورسره واده وکړي، مگر احمد کمال يواځې همدا يو ځواب ورکاوه « ته تر هر څه لمړی خپله دنده ترسره کړه » نجلی. دوه درې ځله ددې اندېښنه ښکاره کړې وه چې دوکه به ورسره وکړل شي، احمد کمال هغه تر اوسه دخپله ځانه دپو لاس لرې کينولو هڅه کوله، تردې وخته پورې د نجلی. د زړه څخه هغه ويره هم تللې وه، او اوس هغه په پوره عقل او فکر سره خپله خبره کولای شوه.

په دې شپه هغه او احمد کمال په برنډې کې ويده شوي و، بيرون يوسپاهي دهغوی په ساتنه ولاړ و، دنيمې شپې څخه لږ دمخه ساتونکې دهغه ځای د شاوخوا گړخيدو په خاطر سوکه سوکه ولاړ نو يو چا دشاله اړخه دهغه گردن په بازوگانو کې ونيوه، او سمدستي ئې دهغه پر خولې باندې ټوټه کيښوده، دهغه لاس او پښې ئې په رسيو باندې کلکې و تړلې، دا څلور کسان و د کور دروازه د دننه څخه بنده وه، يو کس ددې پاره سره شا يوځای کړه او ودرید او بل دهغه په اوږو باندې و خوت او ددې پاره څخه ئې اخوا ټوپ کړ. هغه له دننه څخه دروازه پرانستله، هغه پاته درې کسان هم دننه ورننوتل، دهغوی څخه يو چې تر ټولو زيات ځواکمن و دنجلی. په خوله باندې ټوټه کيښوده، دنجلی. تر را ويښيدو پورې هغه نجلی. تر فشار لاندې ونيوه او بيا ئې را پورته کړه او په اوږو ئې را واړوله، درې نورو کسانو احمد کمال په رسيو کې و تارپه او په خوله ئې ددې ټوټه و تړله او په خپل کټ ئې همغسې تړلې پريښود. هغه ته د دفاع له پاره هيڅ وخت نه و تر لاسه شوی، بيرون وتلو سره سم هغوی نجلی. په کمبله کې را ونغاړله، چې که څوک ئې وويني نو دا گمان و نه کړي چې هغوی نجلی. په اوږه را اړولې ده.

د ښاره دباندې د فرعونيانو د وخت وړانې ويجاړې کنډرې وې دهغوی په اړه به خلکو ډيرې ويرونکي خبرې کولې، او ويل به ئې چې په کنډرو کې يو ستر غردې ددې غره په سوري کولو سره هلته ډيرې زياتی خونې جوړې کړل شوی دي او بيا ددې هرې خونې لاندې نورې خونې شتون لري هلته همغه څوک د تللو جرأت کوي چې دهغې دلارو څخه ښه خبر او دبیرته راوتلو لارې ورته مالومه وي. د ډيرې مودې را هيسې چاهغې کنډروته د ورننوتلو جرأت نه کاوه، ويل کيده چې هلته دننه د پيريانو او دېوانو ځای ځيگې دي. او هلته د مارانو شتون خو اړين و، دمارانو له ويرې به څوک ددې کنډرو دمخې تيريدل هم نه. په هر صورت ددې ځای په هکله ډير ويرونکي ويرونکي خبرونه خپاره شوي و. خوددې هر څه سره سره بيا هم هغه څلور کسان چې دا نجلی. يې را تنستولې وه په همدې کنډرو کې ورننوتل، او داخل هم داسې شول لکه ددوی خپل کور چې وي.

هغوی دغه غار شکله خونو ته د غلام ځاپو او تورو تیارو کوڅو څخه د کوم خنډ پرته تیر شول ، مخته د مشالونو روڼاگانې وی د هغوی د قدمونو د شور سره به شوپړکونه الوتل ، او په ځمکه به یو شمیره ځمکنی خزنه گانو ځانونه خوندي کول ،... هغوی د غره په منځ کې یوې جوړې شوی خونې ته ورننوتل ، هلته یو کس مشال په لاس ولاړ او هغه بیا ددوی تر منځ منځ روان شو . مخته زینې وی چې لاندې کوزیدلې ، هغوی ټول لاندې بنکته شول او په یوه اړخ کې یوې پراخې خونې ته ور داخل شول . هلته په فرش باندې بستره غوړیدلې وه . چې تر څنگ ئې یو بنکلې درې هم وه . خونه بنایسته کرل شوی وه ، نجلی ئې په بستره واچوله او د هغې د خولي څخه ئې ټوټه لرې کړه ، نجلی په غصې سره وویل «ولې موزما سره داسې سلوک وکړ ؟ زه به و مرم خو هیڅوک به ځانته نژدې پرې نږدم»

«که چېرې ته مو دهغه ځابه نه وائې راپورته کړې نو سبا سهار به ته جلاد ته ور حوال کړل شوې وې» یوه سړې ورته وویل . «زما نوم فیض الفاطمي دې ، ته ما ته راتلې ، هغه پاته دوه نورې څه شوی ؟ ته څه ډول ځانته و نیول شوی ؟ رجب چېرې دې ؟»

نجلی ډاډمنه شوه او وئې ویل «زه د خدای شکر کوم چې هغه زه د ډیرو سترو سترو مصیبتونو څخه خوندي کړې يم ، اوس خپل ځای ته را ورسیدلم» هغه فیض الفاطمی ته د رجب ، حبشیانو ، توپان او ددوه نجونو د مړینې او د احمد کمال په لاسو کې د ورتللو ټول داستان په تفصیل سره بیان کړ . فیض الفاطمي هغه ته تسلی ورکړه او هغه څلورو کسانو ته ئې چې دا نجلی ئې دلته راوړې وه د سرو زرو شپږ شپږ ټوټې ورکړې او هغوی ته ئې وویل «تاسې اوس په خپلو خپلو ځاپو باندې ودریږئ ، زه لږ وروسته ځم ، دا نجلی به دوه درې ورځې همدلته اوسیدلې زه به هم د شپې له اړخه دلته راځم ، کله چې بیرون دهغې لټون پائې ته ورسیدلې نو بیا به ئې ددې ځابه څخه یوسم.»

هغه څلور واړه کسان ولاړل ، او د کنډرې په داسې ځاپو کې کیناستل چې بیرون ترې څارنه کیدای شوه ، د فیض الفاطمي سره دلته یواځې یو کس پاته شو او هغه هم د مصري فوځ قومندان و . فیض الفاطمي په خپلې بریا باندې ډیر خوښ و خو د هغه دوه نجونو مړینې خفه کړې و . هغه ته تر اوسه پورې د رجب د انجام په هکله مالومات نه و . هغه وویل «د هغه ځابه د رجب را ویستل اړین دي ، هغه د علي بن سفیان او صلاح الدین ایوبي د وژلو څه انتظام کړې دې خو ما ته ئې تر اوسه مالومات نه دي راکړې ، غالباً چې هغه به د فدائیانو سره معامله کړې وي ، ددې دواړو وژل اوس ډیر زیات اړین دي ، اوس باید مونږ کومه نوي منصوبه جوړه کړو . زه به د نورو ملگرو سره خبرې کوم او تا ته به ئې سبا سهار ووايم . اوس ته ارام وکړه ، زه به بیرته ولاړ شم»

«ایا صلاح الدین ایوبي پر تا باور لري ؟» نجلی ترې وپوښتل .

«ډیر زیات ، دومره زیات چې د خپلو ذاتی خبرو په هکله هم له مانه مشوره اخلي ،» فیض الفاطمی ورته وویل .

«ما ته څرگنده شوی ده چې په لوړ پوړو چارواکو کې د صلاح الدین ایوبی د وفادارو شمیره ډیره ده.» نجلی ورته وویل «او دا چې فوځ هم دهغه وفاداره دې.»

«دا صحیح ده،» هلته ناست یو قومندان ځواب ورکړ «دهغه د څارکښۍ محکمه ډیره هونبیاره ده هر چېرې چې څوک سر را وچتوي هغه په نښه کوي او له منځه یې وړي، په لوړو پوړو چارواکو کې دوه نور هم شته چې د صلاح الدین ایوبی پر خلاف کار کوي، د هغوی نومونه به محترم فیض الفاطمي تاته ووايي.»

فیض الفاطمي ورته دوه نومونه واخستل او په مسکا سره یې نجلی ته وویل، «تا ته به په لوړه سطحه کار کول په مخ کې وي، یواځې ددوه کسانو ترمنځ ټکر پیدا کول دي او دوه نورو کسانو ته زهر وکول دي، او دا کار ته په اسانۍ سره کولای شې، خو اوس دا ستونزه را پیدا شوی ده، چې مونږ تا کوم محفل ته نشو استولای، ته به د حجاب لرونکې مسلمانې نجونې په خیر کار کوی، او که نه و به نیول شې. شونې ده چې زه تا بیرته فلسطین ته واستوم، او بله کومه نجلی را وغواړم چې هیڅوک یې ونه پیژني، زما ډله ډیره ذهینه او فعاله ده، دا د سالارانو څخه د ټیټې رتبې د خلکو ډله ده، دغه څلور کسان چې ته یې دومره په زړه ورتیا دلته را وړې یې دهمغې ډلې خلک دي، مونږ د ایوبی په فوځ کې بې اطمینانې خپره کړې ده، قوم او فوځ یو له بله لرې کول او د هغوی ترمنځ یو دبل پر خلاف کرکه را پارول اړین دي، په دې وخت کې حالات دادي چې شامي او ترکي عسکر په مصري خلکو کې دخپل ښه سلوک، کړچار او جنگیدو له مخې ډیر زیات محبوب او مقبول دي او هغوی ته خلک د عزت په سترگو گوري، سوډانیانو ته د ماتې د ورکولو وروسته هغوی ددې ځای د اوسیدونکو په زړونو کې ځانو ته د عزت ځای پیدا کړې دي. مونږ ته اړینه ده چې د فوځ دا د عزت مقام زخمی کړو. سالاران او د فوځ نور حکام باید رسوا رسوا کړو، ددې پرته مونږ د صلیبیانو او سوډانیانو سره هیڅ مرسته نه شوکولای، د بیرون یرغل به ناکامه وي، فوځ به هغوی کامیابیدو ته پرې نه ږدي. قوم به هم د فوځ تر څنګ ودریږي، که په هغه وخت کې له یوه لورې سوډانیان او له بلې لورې صلیبیان په یوه وخت کې یرغل وکړي نو قوم او فوځ به یو شي او د قاهرې څخه به داسې یوه کلا جوړه کړي چې بیا به یې سوبه شونې نه وي. د قاهرې د سوبې له پاره به مونږ ځمکه هواروو، دخلکو په ذهنونو کې به وهم، او اندېښنې ور ځای کوو، او د ځوانانو کړچار کې به جنس پالنه او اوارګي را پیدا کول وي.»

«ماته خو ویل شوي چې دا کار د تیرو دوو کالو را پدېخوا روان دې» نجلی ترې وپوښتل.

«څه خاصې بریاوی مو په برخه شوي هم دي» فیض الفاطمي ورته وویل «په بدکاری کې ډیرښت راغلي، خو هلته صلاح الدین ایوبی له یوه اړخه مدرسې پرانستې دي او د بله اړخه یې په جوماتونو کې د جمعې د خطبې څخه دخليفه نوم هم لرې کړې دي، او ځوانانو ته یې عسکري روزنه ورکول پیل کړي دي.»

***** (۲۷)

خبره لاهمدي ځاي ته رسيدلې وه چې دهغو څلور کسانو څخه يوئې راغې او فيض الفاطمي ته ئې وويل « اوس بيرون مه وځه ، ډير گډ پر دې.»

فيض الفاطمي وويړيد. دهمنغه سړي سره بيرون ولاړ ، په يوه لور ځاي کې پټ و دريد او وئې کتل ، دنيمائې شپې سپوږمۍ ټول چاپيريال روښانه کړې و. هغه وويل ، تاسې لکه چې ډيره بې احتياطي کړېده ، دوی خو فوځيان مالوميري ، دهغوی سره آسونه هم شته ، تاسې څلورو اړخونو ته وويښئ ، چې زه د کومي لارې څخه بيرون وتلای شم.»

« ما کتلي دي ، » هغه سړي ځواب ورکړ ، « داسې تر سترگو کيږي چې مونږ په مکملې محاصرې کې يو ، ته هملته ولاړ شه ، مشالونه مړه کړئ ، او دهغه ځايه د وتلو غلطي و نه کړئ ، هلمته هيڅوک هم نه شي در رسيدلای ،»

فيض الفاطمي په همنغه کنډرو کې غائب شو ، او دا کس چې ساتنه ئې کوله دهغه لور ځايه رابنکته شوه دننه تللو پر ځاي د دېوال سره يوځاي سوکه سوکه بيرون ووت ، هلمته بيرون شاوخوا پنځوس پياده فوځيان وو ، او شل پنځه ويشته په آسونو سپاره وو. هغوی دا ټوله کنډره محاصره کړې وه. دا ساتونکې هغوی ته ورغې او د يوه فوځي څخه ئې وپوښتل ، «علي بن سفیان چېرې دې؟» کله چې هغه ورته وښوول شو نو هغه هم ورمنده کړه ، دهغې ډلې قومندانې علي بن سفیان په خپله کوله ، دهغه سره احمد کمال هم و ، ساتونکې ورته وويل «دنه کومه داسې خطر نه شته ، له تاسې سره دوه کسان هم بسنه کوي ، زما پسې راځئ» دا ساتونکې دهغو څلورو کسانو څخه يو و چې نجلی ئې تښتولې وه ،

علي بن سفیان دوه مشالونه رڼا کړل ، احمد کمال او نور څلور عسکر ئې له ځانه سره ملگري کړل ، او دهغې ساتونکې سره يو ځاي کنډرې ته ورننوتل. هغوی وکتل چې يو سړي دکومې لورې څخه راغې او په منډه باندې دننه ورننوت ، لارښود علي بن سفیان ته وويلې «دا دهغوی سړي دې او ددنه خلکو دخبرولو له پاره هلمته ورغې ، تاسو لږ څه گړندي شئ ،»

هغوی ټولو منډې کړې که چېرې دا خلک د لارښود پرته وائې نو په هغه کږو وږو کې به بند پاته و او يا به له ويرې بيرته را ستانه شوي وای ، هغوی دخپل لارښود سره يوځاي په ډيره گړندي توگه منځته روان و ، خود يوه بله اړخه يوبل سړي په منډه راغې ، دوی دهغې همدومره اواز واوريد چې زه هغې لورې ته ځم ، تاسو ژر راشئ ، داسې ددې لارښود ملگري و.

هغه هغې غرنۍ خونې ته ورسيد چې زيني ئې لاندې تللې وي ، هلمته دلاندې څخه دوی ته اوازونه راتلل «له مونږه سره دوکه شوی ده ، دا دواړه دهغوی سړي دي ،» بيا دتورو د ټکر اوازونه واوريدل شو او دا اواز هم راغې « چې هغه هم ختم کړه چې گواهي ورنکړي»

علي بن سفیان د احمد کمال سره یوځای د مشال لرونکو په ملتیا په منډو منډو لاندې ورکيوت ، کله چې هغې کوټې ته ور ننوتل نو هلته د وینو سیلاب روان و . نجلی په گڼه باندې دواړه لاسونه ایښي ناسته وه . د فیض الفاطمی سره چې کوم قومندان و هغه او یو بل کس د فیض الفاطمی او یوه ساتونکی سره په جنگ اخته و . علي بن سفیان فیض الفاطمی ته اخطار ورکړ ، خو کله چې فیض الفاطمی د خپل ځان پر خلاف ډیرې توري په هوا کې پورته وکتلې ، نو توره ئې وغورځوله ، احمد کمال منډه واخسته او نجلی ئې را و نیوله ، دهغه گڼه څیرلې شوی وه ، احمد کمال د بستري څخه څادر را پورته کړ او د نجلی په کڼه کې ئې ور نويست ، او علی بن سفیان ته ئې وویل « که ماته اجازه وي نوزه به هغه بیرون یوسم ؟ » علي بن سفیان ورته اجازه ورکړه ، احمد کمال نجلی په خپلو متو کې را واخسته ، هغه ډیره په تکلیف کې وه ، خو بیا ئې هم په خدا کې احمد کمال ته وویل . « ما خپل فرض پوره کړل او ستاسو مجرم مو و نیو . »

فیض الفاطمی او د نجلی تښتونکې څلور کسانو څخه دوه ئې و نیول شول ، پاته دوه کسان او یو قومندان چې د فیض الفاطمی سره ملگري و هغوی د علی بن سفیان کسان و ، دا یوه ډرامه وه چې د فیض الفاطمی د بالفعل نیولو له پاره جوړه شوی وه . نجلی پوره پوره مرسته وکړه خو هغه زخمی شوله ، دا ډرامه داسې تیاره کړل شوی وه چې د نجلی دخولې څخه ئې هغه پټ الفاظ مالوم کړل چې دهغوی ډلې یو بل ته د ورسیدو په خاطر استعمالول ، نجلی دا هم ويلي و چې هغه ته تر فیض الفاطمی پورې ورتگ و . علي بن سفیان خپل درې ذهینه جاسوسان استعمال کړل چې یو په کې قومندان هم و . هغوی ته ئې دا پټ الفاظ وویل ، او ورته ئې وویل چې هغوی دې د فیض الفاطمی پورې ځانونه ور ورسوي ، او هغه ته دې ووايي چې د درېو څخه یوه نجلی دلته رارسیدلې ده ، خو هغه په هغه کور کې تر نظر لاندې ده ، چې دهغې ځایه ئې بیرون ویستل اسانه کار دې ، هغوی ته دا هم ویل شوي و چې فیض الفاطمی ته د رجب د درواغو پیغام ورکړئ چې دا نجلی په څنگ کړئ او خپلې کړنې نورې هم گړندی کړئ .

دې جاسوسانو په دريو ورځو کې دننه دننه فیض الفاطمی پورې ځانونه ور ورسول ، او هغه ته ئې دا ثابته کړه چې دوی دهغه د ځمکې د لاندې گروپ وگړي دي . فیض الفاطمی ته دا خطر هم وه چې څرنگه چې نجلی تر څارني لاندې ده نو په دې خاطر به دلر څه تکلیف په ورکولو ووايي چې هغه هم دهغوی سره ملگري دې . فیض الفاطمی ته خپله ساتنه هم اړینه وه ، په دې خاطر هغه د نجلی د تښتولو پلان جوړ کړ . په دې پلان کې هغه دا قومندان هم له ځانه سره ملگري کړ . هغه سړي ته د علي بن سفیان د دوو نورو ورلیږل شو کسانو په مرسته دا کار ورسپارل شوی و چې هغوی به نجلی پورته کوي او کنډرو ته بهې ور رسوي ، همدا کنډرې هغه د یوه وخته راهیسې خپل پټ مرکز گړ ځولې و . کله چې پلان جوړ شو نو علي بن سفیان ته دهغې خبر ورکړل شو . هلته احمد کمال او نجلی ته ویل شوي و چې تاسې به پنځه شپږ ورځې هملته په برنډه کې ویده کیږئ ، او د شپې به نجلی تښتول کیږي په دې وخت کې به تاسو مزاحمت نه کوئ ، دکور تر مخه یو سپاهي تل پهره ورکوله ، په هغه شپه چې څوک په پهرې ولاړ و هغه سپاهي نه و بلکه د علي بن سفیان د محکمې یو جاسوس و ، هغه ته مالومه وه چې د شپې به پرې برید کیږي او دا ورته هم مالومه وه چې برید به څوک کوي او څه ډول

به وي ، برید کونکې پخپله هم د هغه ملگری او د علي بن سفیان دمحمی غړی و ، که چېرې د فیض الفاطمی د ډلې څوک وي نو بیا خو ئې هغه په خنجر سره هلاکولې شو.

په دې شپه فیض الفاطمی او هغه قومندان دواړه کنډرې ته تللي و ، په هماغه ټاکلي وخت پر پېره دار باندي برید و شو . اونور د دېواله ورو او بنټل ، په دې وخت کې احمد کمال وینس پروت و هغه وکتل چې نجلی ئې پورته کړه ، خو خپلې سترگې ئې ترلې وي او پروت و . هغه هغه وخت لاس و پښې وهل پیل کړل چې هغه په رسیو کې ترل شوی و ، نجلی ئې کنډرو ته ورسوله ، دا ډرامه په دې خاطر و لوبول شوه چې فیض الفاطمی د نجلی د تنستولو پلان جوړ کړې و ، او په هغه کې ئې خپل دوه کسان ور شامل کړي و . هغه ته دا ښکاره کول و چې دا درینتیاو تنستول دي ، چې په کې هیڅ ډول دوکه او فریب نه شته . ان تراخري وخته پورې هغه ته کوم شک را پیدا نه شو . د تینستې وروسته علي بن سفیان د ساتونکي او احمد کمال رسئ را پرانستې دهغوی لاس او پښې ئې خلاصې کړې ، هلته پیاده او سواره هم تیار و ، د لږڅه ځنډ وروسته هغوی هم د کنډرو په لور روان شو او کنډر ئې په محاصره کې واخسته .

دوی تر ټولو د مخه د علي بن سفیان یوه سړي وکتل او همغه ولاړ او هلته ئې فیض الفاطمی ته خبر ورکړ ، هغه ئې بیرون راوست او محاصره ئې ورته وښودله ، او دا مشوره ئې ورته ورکړه چې همغې کمري ته بیرته ولاړ شي ، هغه ئې بیرته و لیرې او پخپله همدا سړي بیرون را ووت او علي بن سفیان او احمد کمال ئې له ځانه سره کړل او دننه ورننوتل ، دا دهغه سړي پوهه او درایت و چې فیض الفاطمی ئې بیرته همغې کمري ته ولیرې ځکه که چېرې هغه د کنډرو په نورو وړانو ویجاړو کې ځان وهلي وی نو بیا به ئې نیول دومره اسانه نه و . کنډرې ډیرې پراخه او خورې وړې وې ، او دننه تیاره هم وه ، او د بوچاتعاقب کول د دې خطر را ولاړوه چې هسې نه چې خپل کسان په کې ووژل شي . بلکه په هماغه اخری وختو کې فیض الفاطمی خبر شو چې قومندان او هغه دوه نور کسان دده ملگری نه دي بلکه هغه ئې په دوکې او فریب سره دلته راوړې دي . دنجلی څخه دا غلطی وشوه چې دهغې دخولې څخه داسې الفاظ راوتل چې دهغې څخه دا په ډاگه کیدله چې هغه هم په دې دوکې کې شریکه ده . د فیض الفاطمی دوه ملگری چې هغه ته ور ورسیدل ، نود دوکې څخه پرده پورته شوه ، او جگړه پیل شوه . فیض الفاطمی دنجلی په گیده کې د توري نوکه ورننوېسته او دهغې گیده ئې پرې و خیرله ، هغه نجلی په دې خاطر وژله چې دده پر خلاف د شاهدی له پاره ژوندی پاته نه شي .

فیض الفاطمی او دهغه نور ملگری ئې په بندیخانه کې ورواچول ، علي بن سفیان هغوی په یواځي یواځې ځابو کې کینول او هر یوه ته ئې د رجب سر وروښوده ، او ورته ئې وویل « دخپل دوست انجام مو وویښئ ، که چېرې تاسې د دې هیله لرئ چې تاسې ته به سمدستي سزا درکړل شي نو دا خیال د ذهنونو څخه وکارئ ، تر هغې چې خپله ټوله ډله مونږ ته را و نه ښایاست ، نو تاسو به په همداسې شکنجو کې وساتم ، نه به را نه ژوند وکړئ او نه به مو مرگ ته پریردم .»

دنجلۍ حالت بڼه نه و ، طبيبانو او جراحنو د هغې د خوندي پاته کولو هر ډول هڅې کولې ، خو د غوڅو شوو کلمو هيڅ علاج نه کيده ، هغه بياهم ډاډه وه او داسې مالوميده چې هغې ته د گيډې ددې خطرناکه زخم هيڅ پرواه نه وي ، دهغې يواځې يوه غوښتنه وه چې احمد کمال دې له ماسره دلته ناست وي ، سلطان ايوبې هم دهغې د پوښتنې له پاره راغې ، احمد کمال چې خپل سالار او دمصر د فوځ اعلى قومندان وکوت نو د تعظيم له پاره و دريد خو نجلۍ هغه له لاسه و نيوه او له ځانه سره ئې کيناوه ، خو احمد کمال د سلطان ايوبې په شتون کې نه شو کيناستلې ، اخر سلطان هغه ته د نجلۍ سره د کيناستو اجازه ورکړه ، سلطان ايوبې د نجلۍ په سر د شفقت لاس راښکود او په ډيره مينه ئې دهغې د روغتيا د حال پوښتنه وکړه .

درېيمه شپه احمد کمال د نجلۍ سر ته ناست و نو نجلۍ ترې په يوه ځانگړې لهجې سره و پوښتل ، «احمده ! تا خو له ماسره واده کړې دې که نه ؟ ... ما خو خپله وعده پوره کړه ، تا هم خپله وعده پوره کړېده ؟ خداى به زما گناهونه ماته بښلې وي ،»

دهغې ژبه غټه شوه ، هغې د احمد کمال لاس په خپلو دواړو لاسو کې کلک و نيوه ، خو کلکوالى بيرته په سستوالي باندې بدل شو ، احمد کمال سمدستى کليمه وويله ، او نجلۍ ئې په خدايې و سپارله ، په بله ورځ د سلطان ايوبې د حکم په مطابق هغه ئې دمسلمانانو په هدېره کې خاورو ته وسپارله ،

فيض الفاطمي او دهغې ملگرو يواځې دوه ورځې اذيتونه وکالل ، او د خپلې ډلې ټول وگړى ئې په گوته گوته و ښول ، هغوى هم و نيول شول .

مراکشي پيښې ليکونکې «اسد الاسدي» د سلطان ايوبې دوخت د يوه کاتب په حواله ليکلې دې ، کله چې سلطان ايوبې د فيض الفاطمي د مرگ په سزا باندې لاسليک کاوه نو سلطان په زوره زوره و ژړل .

***** (۲۸)

د يوه قوم تهذيب او تمدن او مذهب ورخراب کړه نوبيا د فوځ حملې ته اړتيا او جنگ و جگړې ته توبت نه رسيږى ، که غواړئ چې کوم قوم له منځه يوسئ نو په هغوى کې د جنسې جذباتو اور تازه کړئ (صليبي قومندان)

او کله چې عيسائي پادري د مسلمانانو امام وگرځيد: (۷)

دا د (۱۱۷۱) زيږدیز کال پيښه ده:

په قاهره کې يو جومات و، خو دومره لوی نه و چې خلک په کې د جمعې لمونځ وکړي او دومره کوچني هم نه و چې د ورځې لمونځ کونکو ته ځاي ور نکړاې شي. دا د قاهرې په هغه سيمه کې پروت و چې د ښار سره نژدې بلکه د ښار بيرونی سيمه وه، ددې سيمې اوسيدونکي د منځنۍ او يا دهغې څخه د کمې درجې خلک و. هغوی مذهب ته خورا زيات درنښت دلود، خودا دهغوی بد نصیبي وه چې د ښوونې او روزنې څخه لرې او بې برخې پاته شوی و. هغوی به د جذباتي او زړه وړونکو ويناو څخه ډير ژر اغيزمن کيدل، او هغه به ئې ډيرې ژر منلې. صلاح الدين ايوبي چې کله مصر ته راغې او ددې ځاي څخه ئې نوي فوځ تيار کړ، نو په هغې فوځ کې ددې ځاي دکورنيو زيات وگړي ور شامل شوی و، دې کار دوه علتونه درلودل، يو دا چې دا د معاش يواځنۍ ښه ذريعه وه، ځکه سلطان ايوبي د فوځ په معاشاتو کې په زړه پورې زياتوالي را وستې و، او تر څنگ ئې عسکرو ته هم زياتې اسانتياوې ورکړل شوې وې. او بله علت ئې دا و چې دې خلکو جهاد خپله دېني فريضه گڼله، هغوی د اسلام په نامه ځان او مال قربانولو ته تيار و، او په دې وختو کې ددې جذبې او احساس ژوندي ساتل ډير اړين گڼل کيده. په سرکاري توگه هغوی ته ويل شوي و چې صليبي نړۍ د اسلامي پوهانو او عالمانو د نوم او نښې د ورکولو له پاره هر ډول حربې په کار اچوي.

د تيرو شپږو اوو مياشتو راهيسې دا نوم ورکې جومات ډير مشهور شوی و او د شهرت علت ئې هم د مسجد نوی امام و. هغه به هره ورځ د ماخستن د لمانځه وروسته درس ورکاوه. مخکينې امام يواځې درې ورځې مخته په داسې يوي ناروغۍ ککړ شو او ومړ چې هيڅ حکيم او معالج ئې پيژنه و نه شوه کړاې، هغه به دگيډې د درد او د گلمو د سوځيدو نه شکايت کاوه، او دهمدې شکايت څخه هغه و مړ. هغه يو عام مولوي و چې يواځې د جمعې لمونځ به ئې ورکاوه، د هغه د مړينې نه يوه ورځ وروسته د سره او سپين مخ او سرې ږيرې خاوند يو مولوي را پيدا شو او پخپله ئې خلکو ته دامامت د دندي د تر سره کولو وړاندېز وکړ. دهغه وړاندېز خلکو ومانه، هغه چېرې په کومې چونپړه کې اوسيده، دوه ښځې ئې دلودې. هغه خلکو ته وويل چې هغه د علم ليواله او د مذهب په سمندر کې لامبو وهي، هغه د خلکو د څه ورکړې او نذرانې منلو ته په ښه سترگو نه گوري، دهغه اړتياوې يواځې دادي چې هغه ته يو پراخه او ښه شاتنه کور تر لاسه شي، ترڅو دخپلو دوو ښځو سره په عزت او حيا کې ژوند وکړي.

خلکو ورته هملته د جومات تر څنگ يو ځاي خالي کړ چې څو خونې ئې درلودې، خلکو و ليدل چې هغه د خپلو دوو ښځو سره دې کور ته راغې، ښځې ئې په تورو «بورکو» کې د سر نه تر پښو پورې پټې وې، ان تردې چې دهغوی لاسونه هم نه تر سترگو کيدل، او بوټان ئې هم په بورکو کې را پټ شوي و. خلکو ورته د ژوند د اړتياوې وړ سامانونه ورکړل او هملته ئې اباد کړل. که څه هم خلک دهغه د ظاهري شخصيت د ليدلو

څخه ډير زيات اغيزمن شوي و، خود هغه د اواز د خوږلني جادو هغوی بلکل دده مريدان و گړځول. کله چې ددې جومات څخه هغه لمړې اذان وکړ نو هلته په سيمه کې د اذان په اوريدونکو کې چپتيا شاتنه را پيدا شوه. دېو پاک ترنم په څير ئې په ځمکه او اسمان کې يوه لړزه را پيدا کړې وه، دا داسې يو طلسم و چې هغه وگړي ئې هم جومات ته د لمانځه له پاره را بنکل چې په کورو کې به ئې لمونځ اداء کاوه او يا خوبه ئې بلکل لمونځ نه کاوه، په هماغه شپه هغه لمونځونکو ته خپل لمړۍ درس ورکړ او هغوی ته ئې وويل چې پس له دې به هغه هره شپه همدلته درس ورکوي. په پنځه شپږو مياشتو کې هغه ددې سيمي وگړي خپل پيروان کړل، پخوا په دې جومات کې د جُمعي لمونځ نه اداء کيده، دغه امام چې په اصل کې يو عالم و د جُمعي لمونځ اداء کول هم پيل کړل،

د شپږ او مياشتو وروسته ددې جومات او عالم شهرت تر ډيرو ډيرو ځابو پورې ورسيد. ان تردې چې د بناره به هم يوشمير خلک دهغه درس ته را تلل. هغه چې د اسلام په کومو ډيرو بنسټيزو اصولو باندې زور راوړ هغه عبادت او خپل منځي مينه وه. هغه به د جگړې، جنگ او جدل پر خلاف درس ورکاوه، هغه د خلکو په ذهنونو کې دا خبره پخه کينولې وه چې انسان خپل تقدېر پخپله نه شي جوړولای، هر څه چې دې هغه د خدای په لاسو کې دي، انسان د يوه کمزوري چينجې په څير دې. ددې عالم بيان او درس ډر اغيزناکه وه. هغه به قران په لاس کې را اخيست او خپله هره خبره به ئې د قران په يوه آيت نه يوه آيت باندې ثابتوله. هغه به د صلاح الدين ايوبی هم ډير صفت کاوه، او زيات وخت به ئې ويل چې دا د مصر د خلکو د خوبسۍ ځای دې چې ددې هیواد امارت د اسلام د يو سرور کونکي سپيڅلي مجاهد په لاسو کې دې. هغه به د جهاد د فلسفې او مفهوم په هکله هم خبرې کولې، که څه هم دهغه دا خبرې د خلکو له پاره نوې وې خو خلکو به بيا هم دکوم دليل پرته د سر په سترگو منلې.

يوه شپه د ماسختن د لمانځه وروسته هغه خپل درس پيل کړ نو يوسرې را پورته شو او پوښتنه ئې ترې وکړه «درونده عالمه! الله دې ستاد علم رڼا ان تر پيريانو او دهغه د نورو هغو مخلوقاتو پورې هم ور ورسوي چې مونږ ته نه تر سترگو کيږي، زه د خپلو اتو نورو ملگرو سره د ډير لرې ځايه دلته راغلي يم، مونږ ستا د درس او علم اوريدلې و ځکه ستا خواته را غلو. که چېرې بې ادبي نه وي او د عالي مقام د خفگان سبب و نه گرځي نو مونږ ته د جهاد په اړه لږ څه ووايه. مونږ په شک کې يو ځکه خلکو ويلې دي چې مونږ ته د جهاد مطلب غلط ښوول کيږي.»

اوه اته نور اوازونه هم را پورته شول «چې مونږ هم دا درس نه دې اوريدلې»

يوه وويل «دا د وخت اواز دې چې زمونږ په غوږونو کې ئې په غلطه توگه ورځای کړې دې. مونږ غواړو په دې هکله صحيح خبره واورو.»

عالم ورته وويلې -- «دا د قران اواز دې چې هيڅوک ئې نه شي بدلولاې، دا زما دنده ده چې د قران دا صحيح اواز زر کرته تکرار کړم تر څو هر هر غوږ ته ورسېږي،..... د جهاد څخه مقصد دا نه دې چې د نورو

د ځمکو د نيولو په خاطر دهغوی خټونه ووهل شي ، د جهاد مطلب وژنه او داړه ماري هم نه ده او نه وينه تويول او تباهي را وستل دي.» هغه د قران يو آيت ولوست او دهغې تفسير ئې داسې بيان کړ «دا زما علم او پوهه نه ده د الله فرمان دې چې تاسې به د بدۍ او گناه پر خلاف جنگيږئ ، او همدې ته جهاد ويل کيږي او دا ډول جهاد پر مونږ ټولو فرض شوی دې. —ايا تاسې نه دې اوريدلې چې اسلام د توري په زور نه دې راغلي بلکه د ميني او محبت په واسطه خپور شوی دې؟ د جهاد مسئله وروسته را پيدا او وروړل شوه ، دا هغه چا وروړلې ده چې د پادشاهۍ غوښتونکی دي ، عيسايان هم د نورو د هيوادونو د ولکه کولو او په خپلو سلطنتونو کې ئې د راگډولو له پاره جنگ او جگړې مقدس او پاک جنگ گڼي او مسلمانان هم همدې د وژلو ، چورولو او تباه کولو کار ته جهاد وايي ، دا يواځې د پادشاهيو د جوړولو او د خپل واک د ټينگښت يو ډرامه ده ، خلک د مذهب په نوم راپاروي او جنگوي ئې او په دې ترتيب دخپلو پادشاهيو بنسټونه ورکلکوي.»

«نو ايا د مصر امير صلاح الدين ايوبي مونږ په غلطه لار وړي او جنگوي مو.» همغه کس چې د جهاد د صحيح مطلب د پوښتلو جرأت ئې کړې يو ځل بيا و پوښتل؟

«نه هيڅکله!» عالم ځواب ورکړ. «په صلاح الدين ايوبي دې د الله رحمت وي ، هغه ته چې مشرانو څه ويلې دي نو هغه د يوه ريښتوني مسلمان په څير په ډير ښه نيت سره په همغې عمل کوي. دهغه په زړه کې ئې د عيسايانو له پاره نفرت او کرکه کرلې ده او هغه د همغې په مطابق عمل کوي ، لږ څه غورو فکر وکړئ ، چې د عيسايانو او مسلمانانو تر منځ توپير څه دې؟ دواړه د يوه گډ نبي خاوندان دې خو مخته راتلو سره په کې لږ څه اختلافات را ولاړ شول. سيدنا عيسې د وروړگلو او ميني پيغام راوړې و ، او زمونږ رسول ص هم د محبت پيغام راوړې ، نو بيا دا توري او ذرې له کومه را پيدا شوی؟ دا شيان دهغو خلکو په لاسو را پيدا شول چې دخداي په دې پاکه خاوره ، چې پرې يواځې دهغه حکمراني ده ، خپل حکومت او حکمراني جوړول غواړي او د خداي بندگان خپل غلامان گرځوي....زه به د مصر د امير په دربار کې حاضرېږم او دهغه په خدمت کې به د جهاد د فلسفې اصلي موخې بيان کړم ، د مصر امير صلاح الدين ايوبي پخپله ، د ناپوهۍ او جهالت پر خلاف ډير صحيح جهاد پيل کړې دې او تر څنگ ئې د خطبې څخه دخليفه د نوم په لرې کولو سره ډير ستر جهاد تر سره کړې دې ، هغه د مدرسو د جوړولو جهاد هم پيل کړې دې خو په مدرسو کې ئې دا خرابوالې را وستې دې چې هلته دمذهب او ټولنيزو روزنو تر څنگ نظامي روزنې هم ورکولې کيږي ، کوچنيانو ته د خداي په نوم د غارت او لوټولو درس ورکول کيږي ، هغوی ته د توري داستعمال او غشي ويشتلو درس هم ورکول کيږي ، نوکله چې تاسې خپلو کوچنيانو ته توره ، کمان ، غشي او ليندۍ په لاس کې ورکړئ نو هغه ته به دا هم وايي چې په دې باندې به څوک وژنئ ، ښکاره ده چې تاسې به ورته څه انسانان په گوته کوئ او ورته به وياست چې دا ستاسې دښمن دې ، هغه له منځه يوسي»

د عالم په اواز کې داسې اغيز و او په دلایلو کې ئې دومره رانښکود و چې اوريدونکې ئې د جادو په څير تر خپلې ولکې لاندې راوړي و. —هغه وويل «خپل کوچنيان ددوړخ له اوره په څنگ کړئ ، او که نه دهغوی سره

به تاسې هم دوزخ ته ځئ ، ځکه چې دا تاسې ياست چې خپل کوچنيان په غلطو لارو باندې روزئ ، تاسې به ستاسې پادشاه او سالار جنت ته يو نه سي ، هغه دېني عالم او امام به مو وړي چې په لاسو کې ئې د مذهب او علم رڼا نيولې وي ، لکه څنکه چې تاسې په دنيا کې دهغه پسې روان ياست نو د قيامت په ورځ به هم هغه تاسې د خپل ځان پسې وروسته جنت ته ننباسي. د قيامت په ورځ به هغه لاسونه چې د انسان په وينو سره شوي وي، د ټول عمر د لمونځونو او ټولو بڼو کړچارونو سره يو ځای دوزخ کې وړاچول کيږي. يوه بله خبره هم واورئ او هغه دا چې: تاسې خپل زکاتونه بيت المال ته ورکوئ او بيت المال د وخت د حاکم ملکيت دې ، په داسې حال کې چې زکات د غريبو او نادارو خلکو حق دې او د وخت حاکم نادار او غريب نه وي نو په دې اساس ستاسې زکات چې بيت المال ته ځي په هغې د جنگ جگړې له پاره آسونه او وسلې اخستل کيږي او بيا پرې انسانان وژل کيږي. په دې اساس دهغه فرض د اداء کولو په خاطر چې تاسې غواړئ جنت ته ولاړ شئ د هماغې فرض په اداء کولو ستاسې ځای دوزخ گرځي ، په دې خاطر خپل زکاتونه بيت المال ته مه ورکوئ»

عالم موضوع بدله کړه او وئې ويل «ډيرې داسې خبرې دې چې عوام پرې نه پوهيږي او که پوهيږي هم نو څوک نه شته چې هغوی ته ئې ورو بنځي، ايا تاسو نه وينئ چې ستاسو ترمنځ يو حيواني جذبه شتون لري؟ ايا تاسې د بنځو له پاره اړتيا نه محسوسوئ؟ او ايا همدا جذبه نه ده چې تاسې د بدکاری په لور را کاري؟... دا جذبه په خپله خدای پيدا کړې ده ، دا د کوم انسان له اړخه را پيدا شوی نه ده. تاسو ددې جذبې تسکين کولای شئ ، په همدې خاطر خدای تاسې ته حکم کړې دې چې په يوه وخت په خپلو کورونو کې څلور څلور بنځې ساتلای شئ ، او که چېرې تاسې غريب ياست او يوه بنځه هم نه شئ کولای ، نو بيا کومې يوي بنځې ته څه ورکړئ او خپله دا حيواني جذبه ، چې خدای په تاسې کې پيدا کړې ده ، پرې تسکين کړئ. ځکه پخپله انسان هم د همدې جذبې پيدا يښت دې ، خود بدی څخه ځان و ژغورئ ، يوه يوه ، دوه دوه ، درې درې او څلور څلور بنځې په کورنو کې و ساتئ ، دانځې او خپلې لوبې په کورونو کې پټې و ساتئ ، زه وينم چې ځوانو نجونو ته هم عسکري روزنه ورکول کيږي ، هغوی ته هم د آس سپرلي او د اوبن ځغاسته وروښوول کيږي. د نجونو په مدرسو کې هغوی ته د زخميانو ملهم پټۍ کول او دهغوی د خوندي ساتلو درس ورکول کيږي تر څو هغوی د جنگ په ډگر کې د زخميانو څخه ليدنه وکړاي شي او که اړتيا ورته پيدا شي نو په جگړو کې ورگډې کړل شي.... دا يو بدعت دې ، خپلې لوبې ددې بدعت نه و ساتئ ، دا خبرې خپلو هغو دوستانو او گانډيانو ته هم ورسوئ چې جومات ته نه راځي ، د خدای په کارونو او احکامو کې گوتې مه وهئ ، دا ډيره ستره گناه ده.»

***** (۲۸)

کله چې عالم درس پای ته ورساوه نو اوریدو نکي چې زیات شمیر ئې په جومات کې د ځای د نشتوالي په خاطر بیرون د جومات د دېوالونو ترڅنګ ولاړ و را پورته شول او عالم ته ئې در خصتیدو په خاطر لاسونه ورکړل او بیرته ستانه شول. یو شمیر خو داسې و چې دهغه لاسونه ئې هم ښکل کړل ، او د ځان د ټیټولو

مصافحه خوهر يوه وکړه. خلک ټول يو يو د هغه ځايه ووتل، يواځې دوه کسان د عالم تر مخ ناست پاته شول. ددوی څخه يو هغه کس و چې د جهاد په هکله ټي پوښتنه کړې وه، دې سرې يوه اوږده چوغه اغوستې وه، يوه کوچنۍ شاتنه لونگۍ ټي په سروه او دهغې د پاسه ټي يو گلداره دستمال اچولی و. هغه اوږده توره ږيره او اوږده بریت درلودل، د لباس له اړخه هغه دمنځنۍ طبقې څوک ښکاریده، د هغه په يوه سترگه شين رنگه ټوټه تړلې وه، چې دې تر ټولو دهغه يوه سترگه پټه کړې وه. د عالم د پوښتنې په اساس هغه ورته وويل چې دهغې يوه سترگه خرابه شوی ده، د هغه بل کس لباس هم مامولي شاتنه و. هغه هم اوږده او گڼه ږيره درلوده، اوس نو په جومات کې د عالم سره همدا دوه کسان پاته شوي و. ددوی سره نور شپږ کسان هم و چې د جهاد د درس د زده کولو له پاره راغلي و. هغوی بيرون د جومات د دروازې تر څنگ ولاړ وو. شونې وه چې هغوی به دخپلو ملگرو انتظار کاوه.

«ولې ستاسې شک لا تر اوسه هم نه دې رفع شوی؟» عالم په خدا ترې وپوښتل.

«زه فکر کوم شک به رفع شوی وي» په سترگه پټۍ ايښي کس ورته وويلې.

«مونږ شايد همستا په لټه کې يو، مونږ ټول مصر ولټاوه خو مونږ ته د جومات نښې نښانې او ځاي ځيږې غلط ښوول شوی و.»

«ولې په نيمايې مصر کې تاسې ته زما څخه بهتر او ښه عالم تر سترگو نه شو؟»

«نه! مونږ يواځې ستا لټون کاوه،» هغه سرې ځواب ورکړ. «ايا مونږ صحيح ځاي ته راغلي يو؟ ستا درس خو مونږ ته وښووله چې مونږ يواځې ستا لټون کاوه»

عالم بيرون لورې ته وکتل او په ډيره بې پروايې سره ټي وويل، «معلومه نه ده چې موسم به څه ډول وي؟»

«باران به کيږي» دپټۍ خاوند وويل.

«اسمان خو بلکل صاف دې» عالم ورته وويل.

«مونږ به د وريځو غرونو را وړو» په سترگې د شني پټې خاوند ورته وويل.

عالم و خندل او په راز سره ټي ترې و پوښتل له کومه ځايه راغلي ياست.

«مونږ د يوې مياشتې را هيسې په سکندريه کې يو» هغه سرې ورته ځواب ووايه، «او ددې تر مخه په (شوبک) کې و»

«مسلمان ياست»

«فدائيان» د ترلې سترگې خاوند ورته وويل. «اوس مو مسلمان وگڼه» او دخپل ملگري سره ئې په زوره وخنډل. «زه تا ددې فن استاذ گڼم»، هغه بل سړي هم عالم ته وويل، «ماته دا ډاډ نه كيده چې دا ته ئې، ته ناكاميدلې نه شې.»

«او كاميابي هم اسانه كار نه دې» امام ورته وويل «تاسو به صلاح الدين ايوبي نه پيژنئ، بې شكه چې ما د ټولو خلكو په زړه كې د جهاد او جنس په اړه د اسلامي نظرياتو پر خلاف شكوك را پيدا كړي دي، خو هغه مدرسې چې صلاح الدين ايوبي پرانستې هغه به زمونږ برياوې مونږ ته په اسانۍ سره شوني نه كړي»، هغه ترې وپوښتل «تا ولې زما خخه وپوښتل چې زه د جهاد په هكله درس وركړم؟»

«مونږ ته په (شوبك) كې ويل شوي و چې ستا د پيژندگلوي تر ټولو ستره نښه همدا ده.» د ترلې سترگې خاوند ورته وويل. «دغه ټول الفاظ چې تا په درس كې وويل مونږ ته هملته ويل شوي و، مونږ ته دا هم ويل شوي و چې ته به د جهاد وروسته د جنسي جذبي خبره هم كوي، تا خپل درس په ډير ذوق سره ياد كړې دې.»

«زما خه نوم دې؟» عالم ترې وپوښتل؟

«ايا مونږ په ازميننت كې اچوي؟ او امتحان را خخه اخلي؟» هغه سړي ځواب وركړ، «ايا ستا پر مونږ شك دې؟ مونږ يو بل ته نوم نه بلكې نښې نښانې وايو»

«تاسو د خه له پاره راغلي ياست؟» عالم ترې وپوښتل.

«فدائي د خه كار له پاره راځي!» هغه د ترلې سترگې خاوند ځواب وركړ.

«تاسې ئې ولې زما خواته را ليرلې ياست؟» عالم ترې وپوښتل.

«د يوي [اوبنې] له پاره» هغه سړي ځواب وركړ، «له تاسره دوه دي، مونږ به ئې تا ته نه وائي را ليرلې خو تا ته به دا خبر را رسيدلې وي چې د صلاح الدين يو نائب سالار د سوډانيانو سره د (شوبك) خخه ددرې اوبنو سره ليرل شوی و، دهغوی خخه يوه زمونږ د مقصد له پاره وه، خو مالومه نه شوه چې پر هغوی خه وشول، هغوی درې واړه له منځه ولاړې، درجب كوپړی او يوه تر ټولو ښكلې اوښايسته اوبنه صلاح الدين ايوبي ته را ورسيدل، او هغه هم له منځه ولاړه.»

«هو!» عالم د افسوس نه په ډك اواز سره وويل. «مونږ ته ډير سترزيان را ورسيد. د صلاح الدين ايوبي يو ډير ستر او كاركونكې سالار چې زمونږ په ولكه كې و د جلا د له توري تير شو... ځئ چې دننه ولاړ شو... دا ځاي خوندي نه دې.»

هغوی دواړه د عالم سره پورته شول، او بيرون را ووتل، بيرون شپږ كسان ولاړو خو ځانونه ئې په تياره كې خواره كړل.

اوس نو هغوی دعالم په کور کې ورننوتی و ، صاف او پاک کور و ، خو خونې ئې درلودې ، ددوه درې خونو څخه په تیریدو سره هغوی یوې داسې خونې ته ور ورسیدل چې پر ځمکه خو وه خود ځمکې لاندې مالومیده ، دهغې تر مخه څه هرزل برزل سامانونه پراته و ، د باهر څخه ئې دروازه تړلې وه او دا ترې ډاگیزه کیده چې د ډیرې مودې را هیسې نه ده پرانستل شوی او په راتلونکې کې به هم پرانستل نه شي ، دهغې په یوه اړخ کې کړکۍ وه ، هغه ته ئې لاس ور وړ او هغه پرانستل شوه ، عالم دننه ولاړ ، او ورپسې دا دوه نورکسان هم ورننوتل ، دننه خونه ډیره بنایسته جوړه کړل شوی وه. ددېوال تر څنګ یو طلائي جوړ شوی صلیب ځلیده ، دهغه یوې لورې ته د سیدنا عیسی (ع) انځور او بل اړخ ته ئې د بي بي مریمې (ع) انځور ځړول شوی و. «دا زما گرجا هم ده او پناه ځای مې هم»

«د خطري په وخت کې دې څه انتظام کړې دي؟» هغه یوه کس ترې په راز سره وپوښتل. «تا ته په کار نه و چې صلیب او دا انځورونه داسې ښکاره را ځوړند کړې»

«تر دې ځایه د چا د راتللو خطر نه شته» عالم ځواب ورکړ او په مسکا کې ئې وویل: «مسلمانان ډیر ساده او احساساتي قوم دي او په احساساتي ویناو او راپارونکو دلایلو باندې ځان څاروي. جنس د انسان تر ټولو لویه کمزوري ده ، زه په دې خلکو کې دا کمزوري راپاروم، هغوی ته دا درس ورکوم چې څلور ودونه فرض دي ، او سوکه سوکه ئې د بدکاری په لاره باندې روانه وم. دمذهب تر نامه لاندې په ټولو مسلمانانو کې بدې هم را ټوکولې شم او نیکې هم. په لاس کې چې قران و نیسې او خبره وکړې نو دا خلک په ډیرو احمقانه خبرو هم ډاډ کوي او درواغ هم رینستیا گڼي ، زما تجربه ډیره بریالی ده. مونږ ته زمونږ په څیر د یوې ډلې پیدا کولو ته اړتیا ده چې په جوماتونو کې کیني او قران مجید په لاسو کې ونیسي او دهغې خلکو د جهاد احساسات او کړچار ووژني ، زه د ښځې په اړه د هغوی آند بدلوم ، صلاح الدین ایوبي هم د ښځو عسکري روزنه پیل کړې ده ، زه هغوی ته وایم چې ښځې په کورنو کې بندي وساتئ ، زه غواړم په دې ترتیب ددې قوم نیمائې ابادي بیکاره کړم.»

«د فوځ پر خلاف کرکه او نفرت پیدا کول ډیر اړین دي» هغه د سترگې د پټۍ خاوند ملگري ورته وویل: صلاح الدین ایوبي همدا کمال کړې دي چې قوم او فوځ ئې سره یو کړي دي. که هغه همدا اوس اعلان وکړي چې د بیت المقدس سوېې ته روان یو نو دمصر ټوله ابادي به ورسره یو ځای ولاړه شي.»

«خو هغه دا سې اعلان کولې نه شي» عالم ورته وویل - «هغه پوه او عالم دي ، هغه احساساتي خلک نه خوښووي. هغه یواځې یو روزل شوی سپاهي په سل ناروزل شوو احساساتي خلکو باندې غوره گڼي ، هغه په پوځو نارو د قوم د احساساتو سره لوبې کول نه غواړي ، هغه د حقیقت خبره کوي. دا زمونږ کار دي چې دا قوم د حقیقت او روزني څخه لرې و ساتو ، او احساساتي ئې کړو. تر څو په دې قوم کې د شعور په ځای جوش را پیدا شي ، هغه جوش چې په کې عقل او پوهه نه وي او ددښمن په لمړې غشي باندې له منځه ولاړ شي.»

مونږ په دوی کې یواځې جوش پرېږدو ، تاسو واوریدل چې زه په خپل درس کې دصلاح الدین ایوبی ډیر زیاته ستاینه کوم.»

«دا خبرې اترې به وروسته کوو» هغه سړي ځواب ورکړ ، «هغه دواړه اوبنی را وښایه ، اودا راته ووايه چې مونږ دلته څه وخت او څه ډول پناه اخستلای شو. اودلته بل څوک زموږ د ډلې څخه هم شته او که نه.

«نه!» عالم ځواب ورکړ «دلته بل داسې څوک نه شته»

اوس نو دهغوی ترمنځ هیڅ ډول شک اوشبه نه وه پاته ، هغوی د هماغه پتو الفاظو په واسطه یو بل سره پیژندلي و ، عالم د خوني څخه راووت ، کله چې بیرته را ستون شو نو ورسره دوه ډیرې ښایسته اوبنکلي نجونې هم ملگرې وې ، ددوی په هکله دې عالم خلکو ته ویلې و چې دوی دواړه ئې ښځې دي ، هغه به دوی د سر نه ترپښو پورې په بورکو کې پټې راوستلې ، خو اوس ددې دواړو سړو ترمنځ هغوی لوڅې لغړې راغلې. عالم هغوی دې دواړو سړو ته ور وپیژندلې ، اود الماری څخه ئې دشرابو بوتل را وویست ، یو نجلۍ گیلاسونه راوړل او شراب ئې په گیلاسونو کې واچول ، هغوی دواړو سړو شرابو ته لاس هم یو نه وړ. لمړۍ دکار خبره وکړه» هغه د سترگې دپټۍ خاوند ورته وویلې.

«مونږ باید دوه کسه ووژنو؟» هغه بل ورته وویل «صلاح الدین ایوبی او علي بن سفیان ، خو مونږ مجبور یو، ځکه مونږ هغه دواړه نه دې کتلي ، مونږ ته هغه دواړه کسان را وښایاست. ایا تا هغوی لیدلې دي؟»

«دومره مې کتلي دي چې هغوی دواړه ان په تیاره کې هم پیژندلې شم.» عالم ورته وویل. «کوم کار چې ما پیل کړې دې دهغه له پاره دا اړینه ده چې دواړه په ښه توگه وپیژنم ، علي بن سفیان خودومره ذهین او چالاکه دې چې دلته د خپل جاسوس د رالیږلو پر ځای پخپله هم راتلاي شي خو که هغه کالې او ښه بدله هم کړي او بیا زما مخې ته راشي نو بیا به ئې هم زه وپیژنم.»

«اودصلاح الدین ایوبی په هکله څه فکر کوئ؟» په سترگې دپټۍ خاوند ورته وویلې.

«هغه هم ډیر ښه پیژنم» عالم ځواب ورکړ.

هغه په سترگې دپټۍ خاوند خپل لاسونه تر زني لاندې کړل ، ږیره ئې پرې و نیوله او راکش ئې کړه ، دهغې اوږده ږیره او اوږده بریت دهغه دمنځ څخه را جدا شول ، وروسته ترې کوچنۍ شاتنه ږیره رابنکاره شوه چې په ډیر ښه ترتیب سره جوړه شوی وه ، بریت ئې هم تراشلي و. دا اوږده ږیره او بریت دواړه مصنوعي ایښول شوي و چې اوس ئې په لاسو کې نیولي و ، هغه د خپلې سترگې څخه پټۍ لرې کړه او ایسته ئې و غورځوله ، عالم چې په کوم ځای کې و هملته دبت په څیر پاته شو ، دهغه سترگې پراخي شوی او خوله ئې وازه پاته شوه. دواړه نجونې هم حیراني دریانې ودریدې ، کله یوه سړي ته ویني چې خپل ځان ئې بدل

کړې او کله خپل عالم ته چې رنگ ئې د مړي د لاش په خیر گړځیدلې و. د عالم دخولې څخه د سختې ویرې په حال دا خبره را ووتله چې «صلاح الدین ایوبی؟»

«هو دوسته !» هغه ته ئې ځواب ورکړ. «زه صلاح الدین ایوبی یم ، ستا شهرت مې اوریدلې و اوستا د درس اوریدو ته راغلې وم ،» صلاح الدین ایوبی دخپل ملگري ږیره هم په لاس راکش کړه او هغه هم د مخ څخه جدا شوه ، هغه عالم ته وویل «دابه هم پیژنې؟»

«ږیرنه ئې پیژنم» عالم په ناکامه لهجه ورته وویل «علي بن سفیان !»

د علي بن سفیان په زنه یو څو وینستان و ، عالم او نجونې یو ناڅاپه د الماری په لور ولاړې او دهغې څخه ئې چاقو ډوله توري را وویستی خو کله چې بیرته را وگرځیدل نو دهغوی توري ټیټې شوی ځکه په همدې وخت کې صلاح الدین ایوبی او علي بن سفیان هم دخپلو چوغو څخه همدا ډول توري را ویستلې وي ، که څه هم نجونو ته د توري د وهلو روزنه ورکړل شوی وه خو هغوی د دوه تجربه لرونکو توري وهونکو مقابله ونه شواې کولای ، پر هغوی باندي توري کینسول شوی ، علي بن سفیان بیرون را ووت ، او د سترگو په رپ کې هغه شپږ کسان چې بیرون ولاړ و د همدې ډول تورو سره یوځای د کړکۍ له لارې رانوتل .

په بله ورځ ددې مسجد تر منځه د خلکو هجوم راټول شوی و. په هغوی کې یوڅو سرکاري کسان هم و چې خلک به ئې بیا بیا د عالم هغه خونې ته وروړل چې د سیدنا عیسی او بي بي مریم انځورونه په کې را څړول شوی و. خلکو ته د شرابو بو تلوونه هم وروښول شول. هلته مؤظفو کسانو خلکو ته ددې عالم اصلیت ور ښکاره کاوه او د جهاد دهغه آند په هکله ئې وضاحت کاوه چې هغه ئې خلکو ته درس ورکاوه.

***** (۷۰)

د سلطان ایوبی په لارښونه علي بن سفیان په ټول هیواد کې د جاسوسانو یو جال و غړاوه ، ځکه دا ثابته شوی وه چې په هیواد کې او په ځانگړې توگه قاهره کې صلیبپانوزیات شمیر جاسوسان او تخریب کاران را لیږلې او ځای په ځای کړې ئې دي ، هغه تر ځمکې لاندې پروگرام چې صلیبپانو د مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره پیل کړې وه هغه سلطان ایوبی ته ږیرزیا ت د اندېښنې وړ و. کله چې هغه ته علي بن سفیان دا خبر ورکړ چې د یوه جومات امام هره شپه درس ورکوي او د اسلامي افکارو او عقاید د رنگ او مفهوم د بدلولو هڅه کوي نو سلطان ایوبی سمدستي دا حکم ورکړ چې دا عالم ونیسی ، هغه ویلي و «علي ! د مذهبنو په نوم ډلې ټپلې جوړیدل پیل شوي دي ، دا امام به هم د کومې ډلې څخه وي او دا هم کیدای شي چې هغه د قران خپل تفسیر بیان کړي ، زه په مذهب کې مداخله نه کوم ، زه حاکم یم عالم نه یم خو که چېرې ته پوهیږی چې هغه کوم تخریب کار دي نو د نیولو تر منځه ئې په هکله پوره پوره مالومات ترلاسه کړه. د امام درجه زما څخه ږیره پورته ده.»

علي بن سفیان په خپله دې مسجد ته د درس د اوریدو له پاره نه و ورغلي ځکه هغه شکمن و چې که دا امام په ریښتیا هم د دینمن له اړخه رالیږل شوی تخریب کاروي نو به ئې پیژني ، هغه دخپلې شبکې ډیر پوه او ذهین وگړي هلته وراستولي و. هغوی لس دولس ځله هلته درس کې گډون کړې و. او هغه درس چې هغوی اوریده نو هغه به ئې ټکې په ټکې علي بن سفیان ته وراوه ، اخیوه شپه دغه «صليبي» عالم د جهاد په هکله درس ورکړ. او هغه تاویل ئې وړاندې کړ چې وروسته بیا صلاح الدین ایوبي پخپله هم واورید . کله چې دهغې د شبکې غړو دا درس علي بن سفیان ته واوروه نو بیا په دې کې هیڅ ډول شک نه پاته کیده چې هغه جاسوس دې. علي بن سفیان سلطان ایوبي ته وویل او دا سلا ئې ورکړه چې که چېرې دا وگړي د صلیبیانو جاسوس او تخریب کار نه وي هم نیول ئې اړین دي ، ځکه هغه د جهاد په هکله داسې خبرې کوي چې یواځې د بنمنان ئې وړاندې کولای شي او یا هغوی چې خپل ذهن ئې له لاسه ورکړې وي.

سلطان ایوبي دا راپور په ډیر غور سره واوریده او وئې ویل چې په هر صورت دا د مذهب ، دامام او جومات معامله ده. هغه دا پریکړه وکړه چې هغه به د علي بن سفیان سره یوځای په مختلفې بڼې او د بڼې په بدلون سره د دې امام درس ته ورځي او اوري به ئې ، او هملته به پریکړه کوي چې دهغه اصلیت او نیت څه دې ! د جهاد سره یوځای د حیوانی احساساتو یادول د سلطان ایوبي وینستان ودرول ، هغه د علي بن سفیان سره مشوره وکړه او خپل ځانونو ته ئې داسې کالې تیار کړل چې د پیژندگلوی څخه ووت او په همغو کې جومات ته ورغلل.

علي بن سفیان د څارکښۍ د امورو ماهر و او هغه سلطان ایوبي ته د خپلې یوې بلې بریا په هکله هم ویلي و او هغه دا چې که څه هم هغه صلیبي نجلۍ چې فیض الفاطمي ئې تور لاسې نیولې و او د احمد کمال تر نامه لاندې د یوه قومندان په خاطر د مسلمانیدو او دهغه سره د واده کولو هیله ئې درلوده وفات شوه ، خو هغې داسې پټ الفاظ او اشارې هغه ته بنوولې وې چې صلیبي جاسوسانو د یوه بل د پیژندلو له پاره استعمالولې ، دهغې په همدې ورنښوول شوو اشارو باندې څو مسلمانان چې د صلیبیانو له پاره ئې د زرو ، جواهراتو او ښایسته نجونو د ترلاسه کولو په خاطر کار کاوه هم نیول شوي و. هغوی هم علی بن سفیان ته په بندي ځاپو کې د دې خبرو تصدیق کړې و چې همدا اشارې او الفاظ استعمال شوي هم دي ، اشارې داوی چې جاسوسان چې د لمړي ځل له پاره له یوه بل سره ویني ، او یو د بل ډاډ ځانته ترلاسه کوي نو دهغوی څخه یو د آسمان په لور سرپورته کوي او وایي به چې «مالومه نه ده چې موسم به څه ډول وي ؟» هغه دا خبره په ډیره بې پروایۍ سره کوي لکه چا ته چې په ناڅاپې توګه موسم په یاد راغلي وي. بل به ووايې «باران به ورپرې» نو هغه ته ځواب ورکول کیږي چې «آسمان صاف دې» نو هغه بل به ووايې چې «مونږ به وریځې را وړو» او په قهقهه خندا باندې به خاندې ، د دې ډول خندا اړتیا په دې خاطر وه چې که چېرې دا خبرې بل څوک واورې او یا هغه بل سرې د دوی د ډلې څخه نه وي چې دا درک کړي چې دا خو هسې یو توګه وه. علي بن سفیان ته ویل شوی چې دا پټه مکالمه هغه وخت بدلون موندلای شي چې کله دا را څرګنده شي ، بله خبره

چې علي ته مالومه شوی وه، هغه دا چې جاسوسان یو بل ته خپل نوم نه نسي، دهغوی مرکز د فلسطین یو بنار (شوبک) و. دا د صلیبیانو د څارکښۍ مرکز و.

دهمدي څرگندونو په پایلو کې سلطان ایوبي او علي بن سفیان دخپلو ځانونه بدله کړه او جومات ته ولاړل، هغوی د جهاد د درس غوښتنه وکړه، نو عالم دهغوی غوښتنه پوره کړه، بیا هغوی دهغه سره یواځې پاته شول او دغې پتو نښو نښانو د عالم د راز پرده پورته کړه. هغه وروسته بیا بیان ورکړ چې هغه دومره خام جاسوس نه و چې هغه دې د پردېو خلکو تر منځ خپل ځان برنډ کړي، هغه په هغه پتوالفاظو کې را ونښت، ځکه دا مکالمه هر یوه جاسوس ته هم مالومه نه وه. دا د جاسوسانو د لورپورو وگړو مکالمه ده. دهغوی څخه راښکته هیڅ جاسوس په دې پتوالفاظو نه پوهیږي، ددې مکالمې نه وروسته د قهقهه خدا په ځانگړي توگه د یادولو وړ وه ځکه دهغې پرته یو بل ته خپل راز نه شو ویلای. سلطان ایوبي قهقهه خدا وکړه، هغه دخپله ځانه سره شپږ سرتیري هم وړي و چې د اړتیا په وخت کې ئې مرسته وکولای شي.

علي بن سفیان دا جاسوس او دهغې سره دوه نجونې په خپلې تاخانې کې ورواچولې، او د هر څه دمخه هغه سیمې ته د پلټنې له پاره ولاړ ترڅو پیدا کړي چې دې وگړي په دې جومات څنگه ولکه و موندله، او ددې دمخه چې هغه په کومه جونپړۍ کې اوسیده، هغه ورته چا ورکړې وه. دهغې ځای مختلفو خلکو چې کوم بیانونه ورکړل دهغې څخه دا ډاگیزه شوه چې دا شخص دخپلو دوو ښځو سره یوځای دلته راغلی و، لمړې د یوه سړي په کور کې میلمه شو، خو کله چې خلکو وکتل چې دا خو عالم فاضل انسان دې نو هغوی ورته خپله جونپړه ورکړه، دلته په دې جومات کې د ډیرې مودې راهیسې یو امام اوسیده، او دې به هم هلته دلمانځه له پاره ورته، دا شخص دهغه امام مرید و گرځید، پنځلس شپاړس ورځې وروسته دهغه امام په گیده او کلمو کې درد پیدا شو، دهغه دا درد دومره په توندۍ سره ډیرښت وموند چې درې ورځې وروسته امام بیا جومات ته د راتلو څخه ووت، حکیمان او طبیبان دهغه کور ته ورغلل او هر ډول دوائیانې ئې ورکړې خو په هماغه درېیمه ورځ هغه ومړ. دهغې وروسته دې عالم دخلکو سره خبرې وکړې او جومات ئې په خپله ولکه کې واخست. هغه په خلکو کې دومره اغیز پیدا کړ چې خلک دهغه منونکي شول او هغه ته ئې دهغه د اړتیا په مطابق کور ورکړ.

د علي بن سفیان د پوښتنې په اساس خلکو هغه ته وویل چې هغه څو څو ځله هغه پخوانې امام ته غذا له ځانه سره راوړله، علي بن سفیان وپوهیده چې هغه امام ته دې سړي زهر ورکړي دي، او هغه ئې دخپلې مخې څخه لرې کړې او په مسجد ئې ولکه پیدا کړې ده. ددې جاسوس دکور د تالاشۍ په وخت کې زیات شمیر وسلې چې په مختلفو ځایو کې ئې پټې کړې وې، ترلاسه شوی. دهغه له کوره د زهر یو بوتل هم وموندل شو. دوی هغه زهر یوه سپي ته ورواچول نو هغه سپي هم درې ورځې ناقاره وه او په درېیمه ورځ له منځه ولاړ.

علي بن سفیان خپلې پلټنې د سلطان ایوبي تر منځ کینولې، نو سلطان ورته وویل چې «درې واړه بې خوبه کړئ او ښه ئې وویروئ، خوزه به هغوی جلاد ته وروحواله نه کړم، او په بند کې به ئې هم تر ډیره ونه ساتم.»

«بيا به نو ته څه پرې وکړې؟» علي بن سفیان ترې وپوښتل.

«زه به هغوی په پوره عزت سره بیرته واستوم»، علي بن سفیان په ډیره حیرانتیا سره د سلطان ایوبی خولي ته کتل، سلطان ایوبی ورته وویل «زه غواړم یوه جواړي وکړم، علي! اوس زمانه څه مه پوښتنه، زه فکر کوم چې دا لوبه ولوبوم او که نه». هغه د لږې وقفې وروسته وویل: سبا د ماسپینین د ډوډۍ وروسته نائب سالاران، سلاکاران، او د لوړپوړو چارواکو دهرې خانگې څخه یو یو کس زما ځای ته له ځانه سره راوړه، خو ستا شتون ډیر زیات اړین دي»

***** (۷۸)

علي بن سفیان په دې شپه د لمړي ځل له پاره د دې عالم څخه پوښتنې گرویزني کړې وې، خو هغه ډیر سخت انسان وخت، هغه وویل «علي بن سفیان! زما خبره په غوراو دقت سره واوره، مونږ دواړه د یوه ډگر سپاهیان یو. که چېرې ته زما په هیواد کې کله و نیول شي نو ته به پوه شي چې خپل هیواد او خپل ولس ته دوکه نه ورکوي؟ ته زما څخه هم همداسې هیله ولره، ماته مالومه ده چې زما انجام به څه ډول وي؟ که چېرې زه هغه ټولې خبرې هم تاته ووايم چې ته ئې له ما څخه پوښتنې، نو بیا به هم تاسې ما ونه بښی، زه به په همدې تاخاني کې مرم، دا که د جلا د په لاسو وي او یا د کوم سخت اذیت لمخې، نو بیا به زه ولې خپل قوم او ولس ته دوکه ورکوم؟»

«زه هیله لرم چې ته به خپله اراده بدله کړې». علي بن سفیان ورته وویل «ایا ته دهغه دوو نجونو د عزت د خوندي ساتلو غوښتونکې نه ئې او هغه څه چې زه ئې وپوښتم ته ئې ځواب راکړې؟»

«څه ډول عزت؟» هغه ځواب ورکړ. «دهغوی سره یواځې بنایست او ناز و نخري پاته دي او یا هغه استاذي ورسره ده چې دهغې له مخې هغوی تیري هم ویلې کولې شي. هغوی سره د عزت تر نامه لاندې څه شي شته نه دي. هغوی ته همدا ورزده کول کیږي چې دخپل عزت نه لاس په سر شي، مونږ خپل ځان او عزت ډیر لري غورځوو او بیا راځو، تاسو چې دهغه نجونو سره څه ډول سلوک کول غواړئ وئې کړئ، هغوی زما تر مخه ذلیله کړئ، بیا به هم زه تاسې ته څه ونه وایم، او نجونې به هم تاسې ته څه ونه وائي.»

«مونږ جاسوسو نجونو ته د مرگ سزا ورکوو خو هغوی ذلیله کوو نه»، علي بن سفیان ورته وویلې، «زمونږ مذهب ښځو ته د اذیت د ورکولو اجازه نه ورکوي»

«زما دوسته!» جاسوس ورته وویلې «که ته د مینې حربه استعمال کړې او که د اذیت حربه، خو مونږ څخه یوبه هم خپل هغه ملگري، چې ستاسې د سلطنت د جرړو په پرې کولو لگیا دي، تاسې ته په نښه نه کړو. تاسې د نجونو سره د ښه سلوک وعده کړې ده دهغې په بدل کې زه تاته همدومره ویلاي شم چې دا زما او ستا شخصي جنگ نه دي، دا د صلیب او ستوري او سپوږمۍ تر منځ جنگ دي. زه دهغه ماملې جاسوسانو له ډلې څخه نه یم، چې دهغه ځای خبرونه دلته وړي راوړي، او ستاسې د راتلونکو پروگرامونو په هکله

مالومات ترلاسه کوي. په دې څانگه کې زه تر ټولو لوړ پوړ لرم، زه عالم یم دخپل مذهب مطالعه مې هم همدومره ژوره کړې ده لکه څومره مې چې ستاسې د مذهب کړې ده. د قران او انجيل ژورتيا ته مې ځان رسولې دې، زه اقرار کوم چې ستاسې مذهب ساده او غوره دې. دا د هر انسان مذهب دې ځکه په دې کې کوم پيچ و تاو او بنسخته پورته نه شته. او د مقبوليت علت ئې هم همدا دې، خو زه تاته دا هم ويل غواړم چې ستاسې د بنمنانو ستاسې د مذهب اصليت له منځه وړې دې، تر څو دهغې مقبوليت له منځه ولاړ شي. يهوديانو د مسلمانو علماو په لباس کې په هغې کې بې بنسټه روايات ورگډ کړي دي، اسلام د توهमतو خلاف و خو په دې وخت کې تر ټولو زيات توهم پالونکې قوم د مسلمانانو قوم دې، ما دلر او سپورمې د کسوف و خسوف په وخت کې کتلې چې مسلمانانو نذرانې ورکولې او سجدې ئې کولې، او په دې ډول نور ډير بدعتونه ستاسې په مذهب کې ور شامل کړل شويدي.....

«مونږ د ډيرې اوږدې زمانې څخه ستاسې د نظرياتو د اصل په اړولو کې مشغول يو، ځکه مونږ پوهېږو چې به نړۍ کې يواځې دوه مذهب پاته کېږي، يو عيسايت او بل اسلام. او دا دواړه به تر هغې پورې په خپلمنځي شخړو کې را نښتي وي تر څو چې د دواړو څخه يو له منځه ولاړ نشي. هيڅ مذهب د تورو او غشو په واسطه له منځه نه شي تللي، او نه کوم مذهب د تبليغ په واسطه له منځه تللاي شي، د دې همدا يوه لاره ده چې ما خپله کړې ده. زه تاته دا وایم چې په دې کارونو کې زه يواځې نه یم، پوره يوې ډلې ستاسې په نظرياتو باندې يرغل کړې دې.»

علي بن سفیان د هغه تر مخه ولاړ و او د هغه خبرې ئې په پوره غور سره اوريدلې، هغه د دې عالم جاسوس په پښو کې بيړۍ او په لاسو کې ځولنې وراچولې وي، د هغه اراده خو دا وه چې دا جاسوس هم د نورو جاسوسانو په څير د اذيت د داسې مراحلو څخه تير کړي چې بلاخره خپل رازونه ټول را وسپري، خو هغه د قيدخاني يو ملازم را وباله، او د هغه بيړۍ او ځولنې ئې ترې پرانستې، هغه ته ئې ډوډۍ او اوبه راوغوښتلې، هغه ورته وويل «زما دې سلوک ته د شک په سترگه مه گوره، مونږ د عالمانو درنښت کوو، که هغه دهر مذهب څخه وي، زه به له تاڅخه هيڅ هم ونه پوښتم، هر څه دې چې خوښه وي او ويل ئې غواړي وئې ويه.»

«اوزه ستا قدر کوم علي! جاسوس عالم ورته وويلې، «ما ستا ډيره ستاينه اوريدلې ده، په تا کې دخپل فن او هنر کمال هم شته او جذبه او حرارت هم. ستا له پاره به د دې نه نور ستر اعزاز څه وي چې صليبي پادشاه غواړي تا ووژني، د دې مطلب دادې چې ته د صلاح الدين ايوبي او نورالدين زنګي سره يو شان قيمت لري.... زه تاته وایم چې ما دخپل علم په واسطه دا ترلاسه کړي دي چې د يوه قوم تهذيب او تمدن او مذهب ور خراب کړه نو بيا د فوځ حملې ته اړتيا او جنگ و جگړې ته توبت نه رسيږي، که غواړئ چې کوم قوم له منځه يوسي نو په هغوی کې د جنسې احساساتو اور تازه کړئ، که ډاډ دې نه راځي نو دخپلو مسلمانو حکمرانانو حال مو ووينئ، ستاسې رسول ص ويلې دې چې نفس ووژنئ چې همدا د تباهي جرړه ده. ستاسې قوم تر کومه ځايه په دې وينا باندې عمل کړې دې. د رسول ص تر ژوندانه پورې يهوديانو د

خپلو بنایسته و نجونو په واسطه ستاسې قوم په غلطو لارو روان کړي. نن ستاسې قوم د نفس غلام گرځیدلې دې ، ستاسې څخه د هربوه لاس ته چې مال او دولت راځي نو هغه د هر څه دمخه خپل حرم سرايې د بنځو او نجونو څخه ډکوي ، هر مسلمان ، که څه هم غریب وي خو څلور بنځې له ځانه سره ساتل غواړي، یهود پانود مولویانو په لباسو کې ستاسو په آند کې جنسیت وراچولې دې. که چېرې مسلمان دخپل رسول په لارښونو باندې عمل کونکې اوسي نو زه دا په ډاډمنه توګه ویلای شم چې نن به د دنیا د څلور څخه درې برخې مسلمانان وو ، خو اوس حال دادې چې د څلورو څخه درې برخې مسلمانان یواځې په نوم مسلمانان دي ، اوستاسې سلطنت ورځ په ورځ را غونډیږي او رژیږي ، ته نه پوهیږي چې دا دهمغې حملې بایلې دي چې زما په خیر عالمانو ستاسو په مذهب ، تهذیب او تمدن باندې کړې ده .

«زما دوسته ، دا حملې به روانې وي ، زه وړاند وینه کولای شم چې یوه ورځ به اسلام په دې دنیا کې نه وي ، او که وي هم ، نو د یوې له منځه تللې او خرابې نظرې په شکل کې به وي. پیروان به ئې په جنسې لذتونو کې مست وي ، هر څوک صلاح الدین ایوبي او نور الدین زنگي نه شي کیدلای ، هغوی به نن سبا لکه د نورو په خیر له دې نړۍ څخه سترګې پټوي ، خو دهغوی وروسته چې څوک را ځي هغه به مونږ په نفس پالنۍ کې ککړو ، ما به ووژنۍ. خو زما مهم نه شی وژلای ، دانسانانو د وژلو په واسطه مقاصد له منځه نه ځي ، زما پر ځای به بل څوک راشي ، مونږ اسلام یا ختموو او یا ئې خپل غلام گرځوو ، ... که ته غواړې ما جلاد ته ورحواله کوي نو کولې مي شي ، زه نور څه درته نه وایم.»

علي بن سفیان دهغه څخه نور هیڅ هم و نه پوښتل ، هغه شاید دخپلې دندې په فکر کې وه چې څومره سخته او څومره نازکه ده ، دغه صلیبي تخریب کار چې څه وویل ټول ریښتیا و . هغه کتل چې په قوم کې د اخلاقي تباہیو جراثیم را خواره شوی دي ، د عربو امران او وزیران په مکمله توګه ددغه جراثیمو په واسطه تباہ شوی دي ، صلاح الدین ایوبي د جنگ په ډګر کې صلیبیانو ته ماتې ورکړه او د اسلامي سلطنت د پراخولو په خوبونو کې ډوب دې خو صلیبیانو دداسې اړخ څخه یرغل راوستې چې دهغه مخه نیول د سلطان ایوبي د وس نه وتلې خبره ده ... علي بن سفیان دا عالم جاسوس په خونه کې بند کړ او دهغو خونو ترمخ و درید چې نجونې په کې قید وي ، هغه یوه خونه پرانسته او دننه ورننوت ، نجلۍ په فرش ناسته وه ، دده په کتلو سره را پورته شوه ، علي هغې ته وکتل ، او د څه ویلو پرته ترې بیرون ووت .

***** (۷۲)

بله ورځ د غرمي د ډوډۍ د خوړلو وروسته د فوځ او انتظاميې ټول مهم مسئولین په هغه خونه کې سره راټول شوي و چېرې چې صلاح الدین ایوبي هغوی ته احکامات ورکول اولارښوونې ئې ورته کولې ، هغوی ټولو ته دا مالومه شوی وه چې یو جاسوس ددوه نجونو سره نیول شوی دي . هغوی په خپلو منځو کې په همدې موضوع خبرې اترې کولې ، سلطان ایوبي راغې او ټول ئې داسې ژور له سترګو تیر کړل لکه څوک چې د چا تالاشي اخلي .

«زما درنو ملگرو!» هغه وويل «تاسې به اوريدلې وي چې مونږ په يوه جومات کې يو صليبي نيولې دې چې هلته ئې د هغه ځاي د اوسيدونکو خلکو امامت کاوه،» هغه په تفصيل سره وويل چې هغه په څه ډول او څنگه ونيول شو او بيا ئې ټولې هغه خبرې واورلې چې هغه جاسوس علي بن سفیان ته په بندي خانې کې کړې وې. علي بن سفیان دا ټولې خبرې سلطان ايوبي ته رسولې وې.

صلاح الدين ايوبي وويل «ما تاسې دلته د نصيحت داوريدلو له پاره نه ياست رابللي، چې درته ووايم چې د جاسوسانو او تخريب کارانو څخه ځانونه په څنگ کړئ، زه تاسو ته دا هم نه وایم چې د اسلام د دښمنانو سره دوستي کونکي دوزخ ته ځي، زه يواځې دا ويل غواړم چې د کفارو سره دوستي کونکې ته به دا ځاي دوزخ وگرځول شي، زه اوس هيڅ غدار ته د مرگ سزا نه ورکوم، مرگ دخلاصون لار ده، ما اوس د يوه غدار له پاره دا سزا ټاکلې ده چې دهغه په غاړه کې به رسې. اچو او يوه تخته دهغه مخته او يوه شاته نښلو او هره ورځ ئې په بازارونو کې گرځوو او په چوکونو کې ئې دروو چې په تختيو به ليکل شوي وي» زه غدار يم، هغه به هره ورځ سهار او ماښام په همداسې ځايو کې درول کيږي ترڅو هغه د لورې او تندي له لاسه پخپله و مري او دهغه لاش د ښاره بيرون و غورځول شي. دهغه خپلوانو ته به ددې اجازه نه وي چې د هغه جنازه وکړي او يانې خاورو ته و سپاري.....

«خو زما خوږو دوستانو! زمونږ ددې کار څخه دښمن ته کوم زيان نه رسيږي، هغوی به يو بل غدار را پيدا کوي. تر هغې چې د هغوی سره د ښځو د بې حيايي او زر و جواهرات په زياته پيمانه شتون ولري او زمونږ سره د ايمان کمښت وي نو هغوی به زمونږ په منځ کې غداران اخلي، ايا دا ستاسې د غيرت له پاره چېلنج نه دې؟ چې ستاسې دښمن ستاسې په جومات کې ناست وي ستاسې قران په لاسو کې اخلي او ستاسې د رسول ص فرمان مسخ کوي؟ په دې اړخ هم غور وکړئ چې هغه نجونې چې صليبيان د څارکښۍ او زمونږ د ولس د کړچارد خرابولو له پاره راليري نو دهغوی له ډلې څخه ډيري ئې د مسلمانانو لوني دي، دا هغه نجونې دي چې کفارو د مسلمانانو د قافلو څخه تښتولي دي او بيا ئې ورته د بدکارۍ د شرمناکه روزنې ورکولو ورسته د جاسوسۍ له پاره راليرلې دي، فلسطين د کفارو په ولکه کې دې، هلته چې په مسلمانانو کوم تيري او ظلم کيږي، هغه په لنډه توگه دادې چې صليبيان دهغوی کورونه لوتوي، که چېرې هغوی شکايت وکړي نو په بندي خانو کې ئې اچوي، دهغوی تنکي بچيان دهغوی څخه اخلي او پتوي ئې، په دې کوچنيانو کې چې کوم يو ئې ډير ښايسته او په زړه پورې وي دهغوی د ذهنونو څخه د قوميت او مذهب فکر باسي، او هغوی ته د بې حيايي درس او روزنه ورکوي ترڅو پرې د نارينه و څخه د خپلو موخو د پوره کولو له پاره کار واخلي. هغوی د مسلمانانو سيمو ته د څارکښۍ او تخريب کارۍ له پاره استوي، په دې ډلو کې دهغوی خپلې نجونې هم وي. چې په کې د حيا، حجاب او عصمت هيڅ ارزښت نه وي، هغوی د مسلمانانو لوني هم د فحاشت او بدکارۍ له پاره استعمالوي.....

«دهغه وخته راهيسې چې هغوی په فلسطين ولکه کړې ده او تر ټولو ستر انقلاب ئې چې هلته راوستې هغه دادې چې هغوی په مسلمانانو باندې د ژوند ساحه را تنگه کړې ده، هغوی ئې په عامه توگه ووژل، دهغوی

کورونه ئې تالا کړل، د هغوی د جوماتونو څخه ئې گرجی، د عیسایانو عبادت ځایونه او د آسونو د تبیلو ځایونه جوړ کړل، د مسلمانانو نجونې ئې و تبتولې او هغوی ئې په قحبه ځایو او فحش ځایو کې کینولی، هغوی چې ډیرې ښایسته وی هغوی ئې د تخریب کاری او بدکاری له پاره وروزلې او زمونږ د امیرانو او وزیرانو په قصرونو کې ئې را ننویستلې، او هم زمونږ پر خلاف ئې استعمال کړې. هغوی د مسلمانو کورنیو د کوچنیانو په غاړو کې صلیب را څوړند کړ. هغه مسلمانان چې د فلسطین څخه را و تبتیدل او زمونږ خواته د پنا اخستلو په خاطر جوپې جوپې راتلل هغوی ئې په لارو کې شهیدان کړل، په لویو لارو ئې زمونږ د لونیو او خویندو عزت واخست.

زما د کلیمې ورنو! د لړۍ پای ته نه ده رسیدلې، اوس هم روانه ده، د صلیبیانو موخې دا دي چې د اسلام کوم نوم اخستونکې پاته نه شي. او مسلمانې نجونې عیسایې نسل و زیږوي، پرمونږ ټولو الله لعنت وائي، چې مونږ خپل هغه مسلمان ورونه او د هغوی کوچنیان له یاده و کارو چې همدا اوس د ذلت او مظلومیت شپې او ورځې تیروي. د دې نه ستره گناه به نوره څه وي چې مونږ هغه شهیدان هم له یاده و باسو چې د صلیبیانو د بربریت ښکار گرځیدلې دي.... زه تاسې ته د کوم حکم د کولو نه د مخه ستاسې څخه پوښتم چې د دې حالاتو په وړاندې مونږ څه ډول دریغ باید غوره کړو، ستاسې تر منځ تجربه لرونکي فوځیان هم شته او د انتظامیې حاکمان هم.»

یو عمر خوړلې قومندان پورته شو او وئې ویل «د مصر امیره! مونږ ته به ستا د حکم اړتیا څه وي، دا خود الله حکم دې چې که ستاسې په گاونډې کې په مسلمانانو باندې ظلم او تیرې کېږي او دهغې ځای مسلمانان د الله د مرستې له پاره چغې وهي نو دا پرمونږ فرض گرځي چې په هغه هیواد باندې یرغل یوسو او خپلو مسلمانو ورونو ته دهغوی د تیرې څخه نجات ورکړو، مونږ ته په کار دي چې په فلسطین باندې فوځي برید وکړو.»

د نائب سالاری د رتبې خاوند یو کس پورته شو او په ډیرې جذبې سره ئې وویل «پر کفارو د فوځي برید تر مخه د هغه مسلمانو امر او حاکمانو پر خلاف فوځي برید کول اړین دي چې په پټه د کفارو لاس ور ټینگوي، دا مونږ ته ډیره د شرم خبره ده چې زمونږ په لیکو کې غداران هم شتون لري، د فیض الفاطمی د مرتبې سرې هم غدار کیدای شي نو بیا خو په ورو خلکو باندې څه باور. د یوه مسلمانې لور د عزت د تویولو د بدلې په خاطر که ټول قوم له منځه ولاړ شي بیا هم لږ دي. خو دلته اوس زمونږ د مکمل نسل ابرو تویرې، او مونږ په دې فکر کوو چې مونږ ته څه کول په کار دي. صلیبیانو زمونږ کوچنیان د بدکاری له پاره تیار کړي، او پخپله پرمونږ د هغوی سره بدکاری کوي. درونده امیره! که زه ډیر جذباتي شوی نه وم نو زه د وړاندې کولو اجازه غواړم چې مونږ ته د فلسطین ولکه کول اړین دي، ځکه چې صلیبیانو زمونږ لمړنۍ قبله اوس د بدکاری مرکز گرځولې دي.»

يو بل کس را پورته شو خو سلطان ايوبی هغه د لاس په اشارې سره بيرته کينوه ، او وئې ويل « ما غوښتل همداسې واورم ، ستاسې څخه چې څوک ماته نژدې اوسېږي هغوی په دې خبر دي چې زما لمړۍ هدف فلسطين دي. ما د مصر د امارت د دندې د سنبالولو سره سم په فلسطين بريد کول غوښتل ، خو اوس ددوه کالو څخه ډيره موده تيرېږي چې ايمان پلورونکو زه په مصر کې داسې مشغول کړې يم لکه زه چې په کوم دلدل کې را نښتې اوسم. لږ څه په دې تيرو دوو کالو باندې غور و فکر وکړئ نو درته په ډاگه به شي چې تاسو همدلته د صليبي تخريب کارانو په خلاف په جگړه کې را نښتې ياست ، زمونږ پر خلاف د سوډانيانو را پارول هم زمونږ دخلکو څخه و ، د سوډاني حبشيانو له لورې په مصر باندې د يرغل کولو له پاره پارونکې خلک هم زمونږ سالاران او قومندانان و او د همدې قومي خزاني څخه ئې ، چې د ولس پيسې په کې دي او د الله په نوم ذکات په کې را ټول شوی ، تنخوا گاني اخستلې ، ما په دې هيله دا دوه کاله تير کړل چې زه جاسوسان ، هغوی ته پناه ورکونکي او دهغوی ملاتړ کونکي او ايمان پلورونکي له منځه يوښم او په فلسطين باندې په ډاډمنه توگه بريد وکولای شم. خو زه دې پایلو ته ورسيدم چې د تخريب کارۍ دالړۍ له منځه تلونکې نه ده ، مونږ بايد هغه چپنه بنده کړو چې د اسلام دښمني خړوبه وي او نوي نوي را ټوکوي ، مونږ په خپله صليبانو ته دا فرصت ورکوو چې هغوی دې زمونږ په ليکو کې غداران را پيدا کړي.....

«ما تاسې نن دلته په دې خاطر را بللي ياست چې زه اوس پر فلسطين په بريد کولو کې ډير ځنډ نه شم کولې ، د فوځ جنگی تمرينات او روزنه زياته کړئ ، مجاهد بنو ته د اوږدې محاصرې روزنه ورکړئ ، زه په ترکانو او شامي عسکرو باندې پوره باور لرم ، په مصريانو او وفاداره سوډانيانو کې جذبه نوره کلکولو ته اړتيا ده ، دهغوی په زړنو کې دښمن پر خلاف قهر او غضب را وپاروئ ، اودا کار په هغه وخت کې شونې دي چې په هغوی کې غيرت را پيدا کړئ ، او هغوی ته ووايست چې دا همستاسې لوبې او خويندې دي چې د صليب ښکار گرځيدلي دي ،... دلته چې د انتظامی امورو کوم وگړي شتون لري دهغوی دنده او مسؤليت دادې چې هغوی د جوماتونو امامانو ته ووايې چې خلکو ته د جهاد اهميت او فرضيت وښئ ، او په نوي را ځوان شوو هلکانو کې د عسکري روزني له پاره فکر را پيدا کړي ، هر هغه امام يا خطيب چې اسلامي نظريات په غلطه توگه دخلکو تر منځ رډي ، سمدستي ئې له امامته گوښه کړئ ، که چېرې کړچار صحيح وي نو هيڅ ډول هڅې به څوک بې لارې نه کړي ، ذهنونه فارغ مه پرېږدئ ، پرانستې ئې مه پرېږدئ ، او که نه دښمن به ئې استعمالوي ،... د فوځونو د کوچ احکامات به تاسې ته ډير ژر در ورسېږي. الله دې ستاسې حامی او ناصر وي.»

***** (۷۳)

اوه ورځې تيرې شوی -

جاسوس عالم او دغه دوه نجونې سلطان ايوبی ځانته د کتلو له پاره وروبللې ، کله ئې چې هغوی را وستلې نو سلطان ايوبی ورته وويل چې دوی په هغه بله خونه کې کينوي ، دهغوی په پښو کې بيړۍ او په لاسونو کې

زنځيرونه وو. په هغه خونه کې ئې چې هغوی کينول هغه د سلطان ايوبی د ځانگړې خونې سره نښتې وه، د دې دواړو خونو تر منځ يوه دروازه وه، د دروازی يوه دره پرانستې وه، سلطان ايوبی په خپله خونه کې گرځيده، او په دې گرځيدو وگرځيدو کې وويل، «ماپه (کرک) باندې د سمدستي بريد پرکړه کړې ده»

(کرک) په فلسطين کې د بوي کلا په خير سيمه وه، هلته مشهوره سيمه (شوبک) نومیده، دا هم يوه ډيره مستحکمه کلا وه، (شوبک) د صليبيانو مرکز و، صليبي پادشاه او دهغه قومندانان به ډير وخت هملته په (شوبک) کې سره را ټوليدل، دا د صليبيانو د څارکښۍ مرکز هم و، او په همدې څانگه کې به خلکو ته روزنه ورکول کيده. د سلطان ايوبی په فوځ کې او دهغه په انتظاميه کې دا په ډاډ سره ويل کيده چې سلطان ايوبی به تر ټولو دمخه په (شوبک) باندې بريد کوي. ځکه همغه ځای ډير اهميت وړ ښکاريده، او دا ويل کيده چې که چېرې دا ټينگه کلا ووهل شي نو بيا د صليبيانو دملا تير له منځه ځي. خو سلطان ايوبی به ويل چې زه لمړی په (کرک) بريد کوم، داځای د (شوبک) نه وروسته دويم اهميت وړ ځای گڼل کيده، يو نائب سالار ورته وويل «درونده اميره! ستا حکم د سر په سترگو، خو زما ناقصه رايه داده چې لمړی په (شوبک) باندې بايد بريد وکړل شي. د دښمن مرکزي قومنده له منځه وړل تر هر څه اړين دي. که مونږ (شوبک) په ولکه کې راوست، نو بيا خود (کرک) ولکه کول گران کار نه دي. او که چېرې مونږ خپل توان په (کرک) باندې ضايع کړو نو بيا به د (شوبک) ولکه کول شوني نه وي»

په هغه بله خونه کې دا جاسوسان ناست و، دروازه هم نيمايې پرانستې وه، د سلطان ايوبی د خونې خبرې دلته ډيرې پاکې اوريدل کيدې، د عالم جاسوس غوږونه و دريدل، هغه سوکه سوکه دروازې ته ورنژدې شو، په همدې وخت کې سلطان ايوبی ويل «زه غواړم چې درجه په درجه وړاندې ولاړ شم، (کرک) د (شوبک) په نسبت تر ټولو اسانه ښکاري دي، زه غواړم په هغې ځای کې د ولکې وروسته خپله نظامي هډه جوړه کړم، مرسته را غواړم او فوځ ته د څه مودې د ارام وروسته په پوره چمتوالي سره په (شوبک) د بريد حکم کوم، زمونږ د جاسوسانو په مطابق د دې سيمي دفاع دومره ټينگه ده چې مونږ بايد هغه ځای تر اوږدې محاصرې پورې له ځانه سره وساتو. زما له آنده په (کرک) به زمونږ ډير ځواک ضايع نه شي، مونږ ته تر ټولو لمړی هلته يوه نظامي هډه او عسکري تمځای ته اړتيا ده، او د لوژيستيکي موادو د رارسيدلو داسې ځای چې دهغې ځایه مونږ ته سمدستي مرسته را ورسيرې.

عالم جاسوس د دروازې تر څنگ ناست و او خبرې ئې اوريدلې. دواړه نجونې ئې هم تر څنگ ناستې وې، علي بن سفیان هم د دې راز په اوريدو څه توجه ونه کړه، شونې وه چې سلطان ايوبی او علي بن سفیان په دې خاطر احتياط نه وي کړې چې جاسوسان بيرته (شوبک) ته تللاي نه شي ځکه هغوی په عمري بند محکوميری او يا به ئې جلا د سرونه پرې کوي،

عالم جاسوس نجونو ته په غوږو کې وويل «کاش زمونږ څخه کوم يو د دې ځای څخه وتلې شوای، او د صلاح الدين ايوبی د دې ارادې او پلان اطلاع مو (شوبک) او (کرک) ته ور رسولې وای، دا څومره ارزښتناکه راز

دې ، که چېرې دا راز دمخه هلته ور ورسېږي نو د مسلمانانو فوځ به (کرک) ته د ورسیدو دمخه په لارو کې د جنگ جگړو په واسطه له منځه ولاړ شي او دهغوی یرغل به د (کرک) څخه ډیر لرې د ماتې سره مخ شي او حالات به بدلون و مومي.

«مونږ باید دا هر څه په پوره راز سره عملې کړو» سلطان ایوبی په خونه کې د گړځیدو په وخت کې وویل « که چېرې صلیبیانو ته زمونږ د حملې خبر دوخته مخته ور ورسېږي نو بیا خو مونږ (کرک) ته نه شو ورسیدلای ، هغوی به مونږ په لاره کې مصروف کړي ، او زمونږ له پاره دا خورا خطرناکه ده ځکه زمونږ فوځ د صلیبیانو د فوځ څخه ډیر کم دي. د صلیبیانو د سپرو نه علاوه دهغوی آسونه او وسلې هم زمونږه څخه ډیری نښې دي ، هغوی د اوسپنې خولۍ او اوسپنیز واسکتونه لري او په ځان زړه هم را اچوي ، دهغوی د همدې تاکتیک په واسطه زمونږ غشي ویشتونکي بیکاره شوي دي ، زه غواړم چې صلیبیان په بې خبرۍ کې راگیر کړم ترڅو هغوی ته په پراخه ډگر کې د جگړې کولو موقع په لاس ور نشي ، که چېرې هغوی په پراخه ډگر کې و جنگیږي نو زمونږ تر شا به زمونږ د موادو د را رسیدو لارې پر مونږ و تړي ، او پایلې به ئې ماتې او په شا تگ نه اخوا نور څه نه وي. زه به هماغه لاره خپلوم ، چې د جاريو د غونډیو څخه تیرېږي ، دا ډیره ستره او پراخه سیمه ده ، خوماته یواځې دا خطر تر سترگو کیږي چې که چېرې صلیبیان په لاره کې راشي او و جنگیږي نو بیا باید مونږ د ماتې له پاره چمتو و اوسو.»

«د دې علاج دادې چې فوځ په درې څلورو برخو باندې وویشل شي او د شپې له اړخه کوچ وکړل شي ، د ورځې له اړخه کوم خوزبنت ونه شي.» علي بن سفیان ورته وویل «په لاره کې چې هر چېرې کوم اجنبی انسان یا قافله تر سترگو شي هغوی له ځانه سره وساتۍ او (کرک) ته تر رسیدو پورې ئې له ځانه سره ملگري کړئ ، د څارکښۍ پر خلاف همداسې اقدام مناسب گڼل کیږي.»

په دغه وخت کې چې جاسوس عالم او دې دواړو نجونو د سلطان ایوبی د خولې څخه دومره مهمي او ارزښتناکه مالوماتي خبرې اوریدلې نو هلته د (شوبک) په کلا کې د صلیبیانو د مهمو شخصیتونو او قومندانانو تر منځ یو کانفرنس جوړ شوی و ، هغوی اندېښمن و دهغوی تر منځ د حاتم الاکبر په نامه یو مصري مسلمان هم ناست و ، هغه ته دا خبرونه په تفصیل سره اورول شوي و چې خلیفه العاضد د گونبه کیدو نه وروسته مړ شوی دي. او مصر اوس د بغداد د خلیفه تر نیغې ولکې لاندې اداره کیږي. د صلیبیانو وفاداره نائب سالار رحب هم په پټه توگه له منځه تللې دي ، او هغه درې نجونې چې هغه له شوبکه وړې وی هغوی هم له منځه تللي دي ، او د صلیبیانو یو بل وفادار مسلمان فوځي حاکم فیض الفاطمي هم د جلاد په لاسو مړ شوی دي ، اوس نو حاتم الاکبر هغوی ته دا بل بد خبر اوراوه ، چې هغه جاسوس عالم چې د دوو نجونو سره قاهرې ته استول شوی و هغه په هماغه وخت کې د نجونو سره یوځای و نیول شو چې خپله دنده ئې په بریالیتوب سره تر سره کوله.

«دا ددې خبرې ثبوت دې چې د سلطان ايوبي د څارکښۍ نظام ډير هونبنيار او فعاله دې» کونارډ ورته وويلې ، «کونارډ د صليبيانو يو مشهور حکمران او فوځي قومندان و ، هغه وويلې : دهغه ځايه دهغو نجونو ازادول خوشوني نه دي ، ډيرې ښې او دکار نجونې زمونږ له لاسو ضايع کيږي.»

«دصليب په خاطر به مونږ دا ډول قرباني ورکولو ته اړيو.» د صليبيانو يو بل پادشاه او فوځي قومندان «گي اف لوزينان» وويل ، «مونږ به هم مړه کيږو ، زمونږ کوم کسان چې نيول شوي دي هغوی له ياده وباسئ او دهغوی پر ځاي نور خلک ور واستوئ ، دا دوه نجونې مو له کومه را وړې وې ؟» هغه وپوښتل « او هغه درې نورې انجونې څوک وې چې درجب سره ووژل شوي ؟»

«په هغوی کې دوه عيسايانې وې» دهغوی د جاسوسۍ شبکې مشر ځواب ورکړ . «دواړه ايتالويانې وې ، او درې مسلمانې وې ، هغوی په کوچني والي کې را تنستول شوي وې ، ډيرې ښکلې وې او د ځوانۍ تر وخته پورې هغوی ته په ياد نه و چې هغوی مسلمانې وې ، هغوی ته د کوچنيوالي څخه په دې فن کې روزنه ورکړل شوي وه ، په دې اساس داشک پرې نه شي کيداې چې هغوی مسلمانې وې او له مونږه سره به ئې دوکه کړې وي.»

« څه پرې که مسلمانې هم وې ؟» کونارډ وويل او د حاتم الاکبر په لورې ئې په اشارې کولو سره وويل « زمونږ گران دوست حاتم هم مسلمان دې ، ايا هغه ته دخپل مذهب خيال نه شته ؟» هغه د شرابو گيلاس د حاتم په لاسو کې ورکړ او ورته ئې وويلې « حاتم پوهيږي چې صلاح الدين ايوبي غواړي مصر د غلامۍ په زنجيرونو کې را ونغاړي ، او هغه د اسلام په نوم دا لوبه پيل کړې . مونږ ته په کار دي چې مصر دهغه له لاسو ازاد کړو او هغه لاره داده چې صلاح الدين ايوبي ته په مصر کې د ارام کولو وخت په لاس ور نه شي.»

حاتم الاکبر دصليبيانو دلاس په شرابو کې مست دهغوی دهرې خبرې د تائيد له پاره سر خوراو . هغه وويل:

« زه به اوس هلته داسې انتظام وکړم چې ستاسې هيڅوک هلته و نه نيول شي..»

« که چېرې مونږ په مصر کې دا دځمکې لاندي عمليات نه کولې نو تر اوسه پورې به صلاح الدين ايوبي پر مونږ خپل فوځي يرغل لا د پخوا څخه تر سره کړې و.» يو صليبي قومندان وويل . «دا زمونږ بريا ده چې مونږ دهغه ځواک دهغه دخپلو خلکو په واسطه له منځه وړو.»

«ايا دهغه او دهغه د څارکښۍ دشبکې د مشر علي بن سفيان د له منځه وړلو له پاره کوم انتظام نه شي کيداې ؟» کونارډ وپوښتل .

«څو څو ځله شوي دي» د څارکښۍ د شبکې مشر ئې وويل « خو بريا مو نه ده په برخه شوي ، د ناکامۍ لامل ئې دادې چې دواړه د تيږي په خيرانسانان دي ، نه شراب څښي او نه د ښځو سره سروکار لري ، په دې خاطر هغو ته په شرابو کې څه نه شي ورکول کيداې ، او نه ئې دښځو په واسطه وژلې شو . خو اوس د کاميابېدو

هيلي زياتې دې ځکه د ايوبې په ساتونکو کې څلور کسان د فدائيانو دي ، ما هغوی په ډيره چالاکی سره هلته ورنويستي دي ، کله چې هم فرصت ورته پيدا شي نو يا خوبه دواړه او يا به ئې يو له منځه يوسي»

«ايا دلته هم د ايوبې له لورې را استول شوي جاسوسان شتون لري؟» (لوزينان) وپوښتل .

«په ډاډ سره چې وي به !» د څارکښۍ د شبکې مشرئې ځواب ورکړ. «دهغې وخته راهيسي چې مونږ په مصر کې اوبيا په شام کې تخریب کاري پيل کړې ده نو صلاح الدين ايوبې هم خپل جاسوسان دلته را استولي دي ، دهغوی له ډلې څخه ئې دوه مونږ نيولي دي ، هغوی په اذيت ورکولو سره مړه شول خو دخپل بل درېمگري نښه نښانه ئې مونږ ته و نه ويلې.»

«دهغوی بريايوي تر کومه حده پورې دي؟»

«تر ډيره حده پورې» يوبل ځواب ورکړ. «هغه اور چې په (کرک) کې زمونږ د خوراكي اونظامي موادو ذيرو ته اچول شوی و او په کې تر نيمايې زياتې ذخيرې او يولس آسونه و سوځيدل هغه ټول د ايوبې د تخریب کاري او جاسوسي نظام د کړونو پایلې دي ، زه تاسې ته دا هم ويلاي شم چې زمونږ د جنګي څرنګوالي او څومره والي څخه صلاح الدين ايوبې ته پوره پوره مالومات رسېږي ، دهغوی جاسوسان د ستاينې وړ دي چې خپل ځانونه هر ډول خطرونو ته مخته کوي او په پوره ريښتونولۍ سره خپلې دندې تر سره کوي.»

د هغوی تر منځ تر ډيره پورې په همدې موضوع خبرې اترې روانې وې چې په مصر او شام کې دا تخریبي کارونه نور څه ډول زيات او تباه کونکې کړل شي ، حاتم الاکبر هغوی ته د صلاح الدين ايوبې د حکومت کمزوري اړخونه او قوي اړخونه ورنښول ، اخر پريکړه وشوه چې حاتم الاکبر ته څو وسله وال کسان او دوه درې نجونې ورکول شي .

په دې وخت کې سلطان ايوبې خپلو دوو نائبينو او علي بن سفیان ته د خپلو راتلونکو پروگرامونو په هکله مالومات ورکول ، او دا ئې ورته ويل چې هغه په (کرک) باندې د يرغل له پاره تيارې نيسي ، هغه د نن نه شل ورځې وروسته د بريد ورځ ياده کړه چې په همغې ورځ هغه فوځ ته د کوچ کولو پروگرام هم ورکړې و . دا ټول پروگرام هغه جاسوس عالم او دهغې دوه نجونو ملگرو چې تر څنګ خونه کې ئې د سلطان ايوبې سره د کتلو انتظار کاوه په ښه توګه اوریده ، جاسوس عالم يوځل بيا د نجونو سره د افسوس څرګندونه کوله چې يو ډير مهم راز ورته مالوم شوی خو تر (شوبکه) پورې ئې نه شي رسولې ، يوې نجلی ورته وويلې «زه به هڅه وکړم چې صلاح الدين ايوبې ما خونښه کړي ، که چېرې د ډير لږ وخت له پاره هم هغه ما له ځانه سره يواځې و ساتي ، نوزه به ترې دخلاصون لاره پيدا کړم . زه هيله لرم چې زه به دهغې په عقل ولکه وکړاې شم»

«مالومه نه ده چې هغه مونږ دڅه له پاره دلته رابللي يو؟» جاسوس عالم وويل «تاسو دواړه په ياد ولرئ چې که چېرې هغه تاسو يواځې وروغواړي نو دواړه دا هڅه وکړئ چې دهغه څخه حيوان جوړ کړئ ، او

که چېرې هغه شراب و څښي نوبيا تاسو پخپله پوهيږئ چې پر هغه څومره و څښي چې هغه بې هوشه کړي ،
نوبيا دهغې وروسته د تينبتي په لارو چارو تاسو پخپله ښه پوهيږئ، بيا تاسو په دې هم پوهيږئ چې
د تينبتي وروسته چېرې او چاته ولاړې شئ، دهغه کور د جومات مخته پروت دي.»

«زه پوهيږم» يوي نجلۍ ورته ويلې «مهدي ابادان»

«هو!» عالم ورته وويل «که چېرې تاسې تر مهدي پورې ورسېږئ نو بيا به هغه تاسو ان تر (شوبکه) پورې و
رسوي ، او پاته زه شوم ، زما د تينبتي له پاره خو هيڅ لار نه تر سترگو کيږي. تاسو خود ايوبې جنگي
منصوبه او پلان واوريد ، د فوځ د کوچ تاريخ په ياد ساتئ ، لاره هم درڅخه هيره نه شي. کوچ به د شپې له
اړخه وي د ورځې له اړخه به دهغې فوځ هيڅ ډول خوزښت نه کوي ، يرغل به (کرک) باندې کيږي ، زه هيله
من يم چې دا اطلاع به پخوا د وخت نه هلته ور ورسوئ ترڅو زمونږ فوځ د ايوبې د فوځ لارې بندې کړي او
ايوبې پخپله هم د همداسې حال څخه په ويره کې دي. (شوبک) ته په ور رسيدو سره دا په ځانگړې توگه
ياده کړئ چې ايوبې په همواره ځمکه جگړه کول نه غواړي ، ځکه چې دهغه د فوځ شميره لږه ده.»

د سلطان ايوبې د خونې څخه داسې اوازونه راغلل لکه چې غونډه پاې ته رسيدلې وي ، اونائبين بيرون روان
دي. جاسوس عالم او دواړه نجونې سمدستي دهغه ځايه څخه بيرته هغه ځاي ته چې دوی په کې کينول شوی
وو ورغلل ، د عالم د ښوولو په اساس هغوی ټولو خپل سرونه په ځنگونو کې داسې کينول چې تا به ويلې
چې هيڅ ئې نه دي اوريدلې او نه د خپل چاپيريال څخه خبر دي چې څه تيرېږي. هغوی ته اوس په همدې خونه
کې د قدمونو اواز تر غوږو شو خوبيا هم هغوی هغه لورې ته و نه کتل ، عالم هغه وخت پورته وکتل چې چائې
په اوږه باندې لاس کينود او ورته ئې وويل «پورته شه - او زما سره را ځه» دا علي بن سفيان و ، علي نجونې
هم له ځانه سره يوږې او هغوی ټول ئې د سلطان ايوبې کمرې ته ورننويستل.

«زه ستاد علم او ستاد ذهانت ستاينه کوم» سلطان ايوبې جاسوس عالم ته وويل او حکم ئې وکړ « ددوی
زنځيرونه خلاص کړئ ،... تاسې درې واړه کښينئ» علي بن سفيان بيرون را ووت ، سلطان ايوبې دغه عالم ته وويل
«ته دا علم په کوم شيطاني کار کې استعمالوی ، ددې په ځاي چې ته دلته راشی او دخپل مذهب له پاره تبليغ وکړې
نوما به د زړه له کومي ستا درنښت کړې و چې ته دخپل مذهب او دخپل نبي خدمت کوی ، ايا ستاسې په مذهب کې دا
روا دي چې ته د بل مذهب په عبادت ځاي کې دهغوی په مذهب کې درواغ ورگډ کړې؟ ايا ستا په زړه کې د
مقدس صليب ، د سيدنا عيسي ټ او د پيغلې مريم ټ ته همدا درنښت دي چې د درواغو او د ابليسيت په څير
ستره گناه کوئ او هغه هم خپل عبادت گنيئ؟»

«دا درواغ زمونږ په فرايضو کې شامل دي» عالم ورته وويل «هر څه چې ما کړي هغه مې د مقدس صليب په
خاطر کړي دي.»

«ته وائي چې ما د انجيل او قران ژوره مطالعه کړې ده» سلطان ايوبې ترې وپوښتل ، ايا دهغو دواړو څخه په
يوه کتاب کې هم انسانانو ته د دې اجازه ورکړل شوی ده چې دا ډول نوی پيغلې شوی نجونې د بدکارۍ په

لارو روانې کړئ. پردې نارینه و ته ئې ورواستوئ او خپل مقصد پرې ترلاسه کړئ؟ ایا انجيل تاسې ته داويلي دي چې دصليب په خاطر د خپل قوم د لویو عصمت او پاكي نورو نارینه و ته ورحواله کړئ؟ ایا تاسې کومه مسلماننه نجلۍ د قران او اسلام په نامه کتلې چې خپل عصمت ئې نورو ته ورحواله کړې وي»

«زه خو اسلام د عيسايت د بنمن گنیم،» جاسوس عالم ورته وويل - «ماته چې هر زهر ترلاسه کيږي د اسلام په رگونو کې به ئې ورځاي کړم»

«ته کولې شې ددې خوږو زهرو په واسطه د يوڅو مسلمانانو کړچار خراب کړې» سلطان ايوبي ورته وويل. «خو تاسې ددې لارې اسلام ته زيان نه شئ ورسولې» هغه نجونو ته مخ واپاوه او ورته ئې وويل «تاسې د چا دکورنيو لوني ياست؟ تاسوته دا مالومه ده؟ که خپل اصليت پيژنئ نو ماته ئې وواياست.» دواړه چپ ناستې وى سلطان ايوبي وويل ، «تاسې خپل پاکوالي له منځه وړې ، اوس هم تاسې د کوم با عزته کور ډيرې درنې بنځې گرځيداي شئ ؟»

«زه غواړم د احترام وړ بنځه وگرځم» يوي ورته وويل. «ایا ته ما قبلوی؟ او که نه نو ماته يو باعزته خاوند پيدا کړه ، زه اسلام منم او د گناهونو څخه توبه باسم»

سلطان ايوبي وخنډل او دلږ څه فکر کولو وروسته ئې وويل «زه نه غواړم چې ددې عالم علم د جلاد توري په واسطه په وينو کې ډوب شي اوزه دا هم نه غواړم چې ستاسې ددواړو ځواني اوبنايست په قيد خانې کې له منځه ولاړ شي..... واوره نجلۍ! که چېرې ته رښتيا هم د گناهونو څخه توبه کول غواړې نو زه تا خپل هيواد ته ليرم ، خو هغه هيواد ستا نه دې ، هغه هم زمونږه دې ، زه به يوه ورځ نه يوه ورځ خپل هيواد ستاسې د پادشاهانو څخه بيرته اخلم ، ته ولاړه شه او د چا درنه بنځه وگرځه ،...زه تاسې درې واړه پريږدم»

درې واړو داسې ټکان و خوړ لکه چا چې په کې ستنه نويستي وي ، په همدې وخت کې علي بن سفيان د اهنگر سره يو ځاي خونې ته رانوت. ددرې واړو زنجيرونه ئې مات کړل ، سلطان ورته وويل «علي ! ما دوی پرې ايښي دي» د علي بن سفيان عکس العمل هم همغسې و ، هغه تر ډيره وخته پورې دسلطان ايوبي خولې ته کتل ، سلطان ورته وويل «دوی ته درې اوبنان ورکړه او څلور کسه وسله وال ساتونکي هم ورسره وليږه. داسې آس سپاره چې ډير ذهينه او وړ کسان وي ترڅو دوی په خپله ساتنه کې د (شوبک) تر کلا پورې ورسوي اوبيرته را ستانه شي ، دلارې له پاره خوراک څښاک هم ورکړه ، او همدا نن ئې وليږه.» هغه عالم ته وويل «هلته په ور رسيدو سره دا غلطه انگيرنه خپره نه کړې چې صلاح الدين ايوبي جاسوسانو ته بښنه کوي ، زه هغوی د دانې په خيړ ټکوم او د ټوټه ټوټه کولو وروسته ئې غورځوم. تاسې په دې خاطر پريږدم چې ته عالم ئې ، تاته فرصت درکول کيږي چې د علم روښانه اړخ ووينه ، ستا خلاصون په همدې کې دې.»

***** (۷۴)

لمر لا تر اوسه پورې نه و پريوتې ، چې هغوی ئې په اوبانو سپاره کړل او د څلورو ساتونکو سره يوځای ئې هغې لورې ته و استول ، ساتونکي په ځانگړي ډول ټاکل شوي و. دې ټاکنې دوه علتونه درلودل. يودا چې په لاره کې دغلو خطرو ، اوبل داچې هغوی دصليبي قومندانانو تر مخ ورتلل ، هغوی بڼه ځوانان و او د هغوی سورلي هم د بڼه او غوره نسل د آسونو څخه ا خستل شوی وه. خو ټول حيران و چې سلطان ايوبي دا فياضي ولې وکړه. دهغه شيوه ددښمن بڼل نه و ، کله چې علي بن سفیان ترې و پوښتل نو هغه ورته همدومره وويل « علي ! ما تاته ويلي و چې زه يوه جواړي کوم ، که چېرې ما بيلوده نو يواځې همدومره زيان به را ورسيرې چې ما به پخوا پورته کړې وي او هغه دا چې ددښمن درې جاسوسان به زما له لاسه وتلې وي ، ددې څخه زيات بل کوم زيان ترې نه ترسترگو کيږي ،» خو کله چې علي بن سفیان ددې جواړي کولو له پاره وضاحت وغوښت نو سلطان ايوبي ورته وويل چې په خپل وخت به ئې درته ووايم»

هلته نور ټول ډير خفه و خو يواځې پريښول شوی کسان د خوشحالي نه په کاليو کې نه ځاېدل. خوشحالي يواځې په خوشې کيدو کې نه وه ، اصل خوشحالي ئې په هغه راز کې وه چې دخپله ځانه سره ئې وړ. هغوی د قاهرې د ښاره څخه لرې وتلي و ، دهغوی اوبنان څنگ په څنگ تلل ، دوه ساتونکي مخته روان و ، او دوه وروسته ، عالم ساتونکو ته ويلي و چې هغه هم د هغوی په ژبه پوهيږي ، دغه څلورو واړو دخپلې ژبې پرته په بلې ژبې نه پوهيدل ، عالم او نجونو دهغوی په ژبه په روانۍ سره خبرې کولې شوی. دا ژبه هغوی ته په ځانگړي توگه ښوول شوی وه ،

عالم نجونو ته په خپله ژبه وويل ، «د يسوع مسيح خداي معجزه و ښووله ، ددې نه دا په ډاگه کيږي چې هغه زمونږ سره مينه لري ، او زمونږ سوبه ورته منظور ده ، همدا دريښتوني مذهب ښه ده ، دصلاح الدين ايوبي او علي بن سفیان په خير پوه خلک خداي له عقله داسې رانده کړل چې ډير زيات خطرناکه راز ئې زمونږ تر غوږونو را ورساوه ، مونږ به خپل فوځ ته دهغوی ټوله منصوبه وړاندې کوو ، او زمونږ فوځ به ايوبي لښکر هملته په صحرا کې محاصره او له منځه به ئې يوسي ، هغوی ته به د (کرک) پورې د ورسيدو مهلت هم تر لاسه نه شي. زه هيله لرم چې زمونږ قومندانان به جنگ تر حملې پورې را محدود نه کړي ، هغوی به خامخا په مصر باندې وړ خيژې ، مصر به د فوځ څخه خالي وي او دا سوبه به ډيره اسانه وي . «ته عالم ئې او تجربه لرونکې هم» يوي نجلۍ ورته وويلې ، «مگر هغه څه ته چې ته معجزه وائې په هغې کې ماته يوخطر ترسترگو کيږي خطر ده څلور ساتونکي دي ، هسې نه چې مخته تللو سره هغوی مونږ ووژني او دوی بيرته ستانه شي. صلاح الدين ايوبي زمونږ سره ټوکې کړې دي ، هغه مونږ جلاد ته د ورحواله کولو پر ځای دې خلکو ته ورحواله کړي يو. دوی به مونږ د زړه له خلاصه خرابې کړي او بيا به مو له منځه يوسي.»

«او مونږ بې وسلې يو» عالم ورته په داسې لهجې سره وويل لکه دهغه له زړه څخه چې هغه څو لحظې مخته خوشحالي و تلې وي. هغه ورته وويل «تا چې څه وويل هغه درست ثابتيداي شي ، هيڅ حکمران دخپل دښمن جاسوسان هسې په هسې نه ښيي او بيا مسلمانان دومره جنس پاله دي چې ستاسې په خير ښايسته نجوني خو بلکل پريږدي نه.»

«مونږ ته د شپې له اړخه بيدار پاته كيدلو ته اړتيا ده ،» هغې بلې نجلۍ وويل ، كه چېرې دوى د شپې له اړخه ويده شي نو دوى بايد د همدوى په دې خپلو وسلو ووژل شي. لږڅه همت او جرأت ته اړتيا ده.»

«مونږ به دا همت كوو» عالم ورته وويل « دا كار كه همدا نن شپه تر سره كړو نو بڼه به وي ، ترسهاره به مونږ تر ډيره لرې ځايه پورې ورسېږو.»

دوه ساتونكي مخته او دوه ورپسې په خپلو خبرو كې مصروف روان دي ، دهغوى د تللو څخه دا را په ډاگه كيدله ، لكه هغوى ته چې دسره مالومه نه وي چې دوه ډيرې بنايسته نجونې دهغوى په ولكه كې دي ، لمر پريوتو ته ورنژدې و ، يوه عالم ته وويل چې اوس مونږ تم كيږو نه ، د شپې اوله برخه سفر كوو ،... هغوى تلل او د صحرا شپه نوره تياره كيدله ، عالم او نجونو خپل اوبنان را نژدې كړل ترڅو د ساتونكو د وژلو پلان جوړ كړي ، ډيره لرې يوه شادابه او شنه سيمه مخ ته راغله ، ساتونكي تم شول او همدلته ئې پړاو واچاوه ، هغوى د خوراك څښاك له پاره جاسوسانو ته سامانونه وركړل او بيانيې د ويده كيدو چمتوالي ونيو ، جاسوس وكتل چې درې ساتونكي ويده شوي دي ، او يو گرځيده را گرځيده ، ساتونكي څه تكار وا وريد او هملته ئې ورمنډه كړه او هغه ځاي يې په بڼه توگه تر سترگو تير كړ او بيرته راستون شو .

نژدې دوه ساعته تير شوي و ، هغه خپل يو بل ملگري را پورته كړ او په خپله دهغه په ځاي ويده شو. هغه چې را ويني شوى و هغه د پړاو په چاپيريال كې گرځيده راگرځيده ، كله به د ځناورو په لور ورته او هغه به ئې كتل او كله به ئې ويده انسانان له نظره تيرول ، عالم نجونو ته وويل ، «مونږ نه شو بريالي كيداى ، دا كمبخته همداسې په پهره ولاړ دې ، هر څه چې كيږي ، كيږي به ، ويدي شئ» او هغوى ټول ويده شول.

شپه تيره شوه ، خو سهار لا تر اوسه پورې تياره غونې و ، چې ساتونكو هغوى را پورته كړل او دروانيدو حكم ئې ورته وكړ. لږه شيبه وروسته هغوى يو ځل بيا په هماغه ډول سفر پيل كړ چې تيره ورځ ئې درلوده ، درې اوبنان څنگ په څنگ ، دوه ساتونكي مخته او دوه شاته ، هغوى يو ځل بيا د نجونو څخه بې پروا شول ، هغوى داسې كومه خبره هم ونه كړه چې داسې شك ترې را ولاړ شوې وي چې دا خلك بد اخلاقه او يا بدمعاشان دي ، لمر پورته را خوت او دا قافله په غونډيو كې ورننوتله ، د خاورو او شگو غرونه د منحنۍ شكله دېوالونو په څير ولاړ و . په هغو كې لارې وى او د غرونو سيوري پرې را پروت و . نجونې وويريدې ، ويره د هغوى په مخونو باندي څرگندېده ، دهغوى له آنده دا ځاي د جرم ، وژني او ... له پاره مناسب ځاي و. خو ساتونكو دهغوى په لور سترگې هم نه وراړولې.

« هغوى ته ووايه چې زمونږ سره خبرې وكړي» يوي نجلۍ عالم ته وويل. «د هغوى چپوالي او بې پروايي ما ويريوي ، هغوى ته ووايه چې كه مونږ وژني نو سمدستي دې مو ووژني ، مونږ د دې زيات دمرگ انتظار نه شو كولى»

عالم چپه خوله و. هغه د نجونو سره هيڅ ډول مرسته نه شواي کولې ، دوی درې واړه دهغو ساتونکو په رحم و کرم پورې تړلي و..... لمر سر ته راوخوت ، نو دوی دهغو غونډيو په يوه داسې ځاي کې تم شول چېرې چې د شگو غرونه و او دې غرونو دا ځاي لږ سيوري کړې و. په همدې سيوري کې دوی لږ څه دمه وکړه ، د خوراک په وخت کې عالم د ساتونکو څخه و پوښتل ، «تاسې ولې زمونږ سره خبرې نه کوئ؟»

«هغه خبرې چې زمونږ په دندو کې شاملې نه دي ، مونږ ئې نه کوو» د ساتونکو قومندان ځواب ورکړ. «که چېرې تاسې کومه خاصه خبره لرئ نو مونږ ئې اورو او ځواب درکوو.»

«ايا تاسې ته دا مالومه ده چې مونږ څوک يو؟» عالم ورنه وپوښتل.

«تاسې درې واړه جاسوسان ياست» ساتونکي ځواب ورکړ. «دا نجونې بدکاره دي دا دهغو د استعمال له پاره دي چې تاسې خلک ئې زمونږ پر خلاف استعمالوئ ، تاسې ته مالومه ده چې د مصر امير صلاح الدين ايوبي ، الله ﷺ دې دهغې په نيکو ارادو کې خيروبرکت واچوي ، تاسې ولې وپښلئ؟ مونږ ته حکم شوی چې تاسې تر (شوبک) کلا پورې ورسو او بيرته راستانه شو ، تاسې له مونږه سره امانت ياست ،..تا ولې زما څخه دا پوښتنه وکړه؟»

«زړه مې غوښتل له تاسې سره خبرې وکړم» عالم ځواب ورکړ ، «دومره اوږد سفر د بې پروايي او پردېتوب سره کول ډير ستونزمن تماميږي ، زمونږه سره په دې سفر کې خبرې کوئ او مخته ځئ ،»

«مونږ د سفر ملگري يو ،» ساتونکي ورته وويل ، «خو زمونږ لارې جدا دي ، دوه ورځې وروسته به مونږ يو له بله سره جدا شو.»

جاسوس عالم د ساتونکي په خبرو باندې ځان کون کړ لکه هيڅ ئې چې نه وي اوريدلي او لرې په کتلو شو لکه څه شې چې وينې. هغه د صحرا څخه بڼه خبرو ، د صحرا د خطرونو څخه بڼه خبرو ، دهغه سترگې د حيرانتيا څخه او يا د ويرې څخه نورې بوتي راوتلې ، ساتونکي هغه لورې ته ، چې عالم ورته کتل ، هم وکتل. د ساتونکي سترگې هم را ووتې ، هلته لږ څه وړاندې په دوه سوه گزه فاصله کې دوه په اوبنانو سپاره هلته د غونډۍ په سر ولاړ وو. د سپرو په سرونو او مخونو باندې پگړۍ را تاوی شوې وې ، د اوبنانو پښې نه تر سترگو کيدلې ، هغوی د غونډۍ د څوکي شاته و. دې سپرو په پټه خوله د ساتونکو او جاسوسانو قافله تر نظر لاندې نيولې وه ، دهغوی انداز او لباس ښوول چې دوی څوک دي.

«پوهيږې چې دا څوک دي؟ د ساتونکو قومندان د عالم نه وپوښتل.

«صحرايي غله ،» عالم ځواب ورکړ ، «خودا مالومه نه ده چې ټول ټال به څو کسان وي.

«و به گورو» ساتونکي ورته وويل ، هغه خپل يوبل ملگري ته وويل «زما سره را ځه .»

هغوی دواړه په آسونو سواره شول او د غلو په لور ورو خوځیدل، دهغوی سره د تورو تر څنگ برچې هم وی، او بڼ سپرو چې دوی دخپل ځان په لور را تلونکي وکتل نو اوبنان ئې ښکته کړل او له سترگو ورک شول. دوه نور ساتونکي چې وروسته پاته شوي و هم په نژدې غونډۍ باندې وختل، عالم نجونو ته وویل، «زه فکر کوم ستا اندېښنه صحیح ثابتېږي، دا غله نه دي دا دصلاح الدین ایوبي له اړخه رالیږل شوی وگړي مالومېږي، او که نه دا ساتونکي به په دومره زړه ورتیا سره دهغوی پسې نه تللاي، ایوبي غواړي تاسې دواړه ډیرې ذلیه اوسوا کړي، ماته خو مرگ لیکلې دي، خو تاسې ته به ډیره وپرونکې سزا درکول شي.»

«ددې مطلب دادې چې مونږ ازادې نه یو.» یوي نجلې وپوښتل، «مونږ تراوسه پورې بندیانې یو،»

«همداسې مالومېږي» هغې بلې نجلۍ وویل.

هغه دواړه ساتونکي بیرته راستانه شول، دهغوی ملگري او جاسوسان ترې راټول شول. د ساتونکو قومندان چې (حدېد) نومیده هغوی ته وویل «دا صحرائې غله دي، مونږ هغوی سره وکتل اوبیرته راستانه شو، دهغوی شمیره نه مالومېږي، دغه دواړه چې مونږ ته ئې سترگې نیولې وی وائي چې د سهار راهیسي زمونږ تر شا را روان دي، هغوی ماته وویل چې تاسې د فوځ کسان یاست او مسلمانان یاست، خودا نجونې مسلمانې نه دي دغه دواړه نجونې مونږ ته را وسپارئ، مونږ تاسې ته نوره ستونزه نه پیدا کوو، ما هغوی ته وویل چې دا نجونې چې د هر مذهب پورې اړونده وي، زمونږ سره امانت دي، زمونږ په ژوند ئې تاسې ته نه شو در سپارلې، هغوی غوښتل مونږ قانع کړي ترڅو خپل ځانونه ضایع نه کړو، ما هغوی ته وویل چې تر هر څه د مخه به زمونږ ځانونه ضایع کیږي بیا نجونې له ځانه سره وړې شی،» هغه د عالم او نجونو څخه وپوښتل چې «ایا تاسې کومه وسله استعمالولې شی؟»

«دې نجونو ته د هر ډول وسلې د استعمال روزنه ورکړل شوی ده» عالم ورته وویل «له تاسې سره برچې دي، توري هم شته او غشي او لیندی هم، ددې څخه یو یو وسله مونږ ته را کړئ،»

«اوس نه» (حدېد) ورته وویل «زه د وخته مخکې تاسې ته وسله نه شم درکولې، که چېرې دغلو سره ټکر را مخته شو نو بیا به ئې در کړم،.... مونږ باید ددې سیمې څخه بې له ځنډه ولاړ شو، که دهغوسره د آسونو او اوبنانو جگړه ونښته نو دا سیمه مناسبه نه ده، د آسونو د جگړې له پاره دا ډیر خراب ځای دي.»

دوی سمدستي ددې ځای څخه روان شول، ساتونکو لیندی په خپلو لاسو کې و نیولې، او دغشو خلطی ئې را پرانستې، (حدېد) د ټولو تر مخ و، ملگري ئې ورته وویل، «حدېده! دې جاسوسانو ته وسله ورکول مناسبه نه ده، هغوی زمونږ دښمنان دي، کیدای شي چې د غلو سره یوځای شي او پر مونږ را باندې کړي او مو وژني»

عالم نجونو ته ویل «ددې خلکو نیت مونږ ته صحیح نه ښکاري، هغوی مونږ ته د وسلې دراکولو نه ډډه وکړه، غله ددوی خپل کسان دي، دوی به تاسې دواړه هغوی ته ور وسپاري او ما به ووژني.»

دواړو يو په بل باندې باور نه درلود، او په دواړو باندې د غلو ويره سپره وه، (حدېد) هغه ساتونکو ته ويلې و چې که کوم نقاب پوښ درته تر سترگو شي نو ماته د وينا پرته پرې غشي و توغوی، دهغوی سره به ټکر خامخا کېږي، خو کتل په کار دي چې چېرې به کېږي او څه وخت به کېږي، ... هغوی په ډيره گړندی، توگه مخته روان و، آسونو او اوبانو ته اوبه او گيا ه ورکول کيده، په دې خاطر پرې د ډيرې ستړتيا اغيز نه ليدل کيده، د غونډيو داسېمه تر ډيره پورې غځيدلې وه، په څو ځايو کې دا قافله د غونډيو په منځ کې هم را تلله، (حدېد) په دې ويريده چې غله د غونډيو دلور و څخه غشي را ونه وروي، هغه د آسونو د ځغلولو حکم وکړ، او جاسوسانو ته ئې وويل چې هغوی دې هم خپل اوبان د آسونو د رفتار سره يوځای کړي او د غونډيو سرو ته دې نظر کوي.

هغوی د دې سيمې څخه ووتل، هيڅ غل تر سترگو نه شو. لمر په پريوتو شو، يو ځل دوه اوبان د دوی په لور دراتللو په حال کې تر سترگو شول، خو قافله همغسې روانه وه، په لاره کې په يوه ځای کې اوبه مخته راغلې، دوی خپلو ځناورو ته اوبه ورکړې، پخپله ئې هم اوبه و څښلې او مخته روان شول، لمر همداسې ښکته روان و ان تردې چې د افق شاته پټ شو. کله چې ماښام تياره شوه نو (حدېد) قافله تم کړه او وئې ويل « دا ځای د جنگ له پاره موزون دي، ځکه چې شاوخوا کوم خنډ نه تر سترگو کېږي. » هغه د آسونو څخه زينو نه پرانه نستل، تر څو د اړتيا په وخت کې آسونه چمتو وي، اوبان ئې کينول، د خوراک څښاک وروسته (حدېد) نجونې د ساتونکو تر منځ ويده کړي، او ورته ئې وويل چې هوښيارې اوسئ ساتونکو ته ئې وويل چې هغوی دې خپلې ليندۍ تيارې وساتي، ويده کېږي دې نه، ځملاستي دي وي، هغه ډاډمن و چې د شپې له اړخه به غله بريد کوي.

***** (۷۵)

شپه نيمائې تيره شوی وه، صحرا ډيره د سکون او اطمنان نه ډکه او چپ چاپ وه، خود نيمې شپې نه وروسته يو نا څاپه دهغوی تر مخه تور سيوري د بوتانو په څير راښکاره شول او بيا دې سيورو منډې او ځغاستې پيل کړې. د اوبانو د قدمونو ټپ ټوپ اوريدل کيده، او ځمکه لږ ځيدله، د اوبانو شميره دلسو څخه ډيره مالوميده چې يو يو سپورئې درلود، هغوی غوښتل ساتونکي او ورسره بنديان په هسې اخوا د پخوا منډو تر پو باندې وويروي، د دوه درې ځلې تاو را تاو کيدو نه وروسته د غلو د ډلې يوه وويل « نجونې مونږ ته را وسپارئ، نو مونږ به ستاسې څخه د نور څه د اخستلو پرته بيرته ستانه شو »

دهغه په ځواب کې (حدېد) په ملاسته ملاسته يو غشي ورو توغوه، د غشي په لږيدو يو سخت اواز را غې، هغه بل ساتونکي هم په ملاسته ملاسته يو غشي د غلو په لور ورو ويشت، دوه اوبانو پرې وهل پيل کړل او بی واکه شول. (حدېد) نجونو ته وويل « تبتئ مه، زمونږ سره و اوسئ »

د اوبن سپرو څخه ئې کوم يوه وويلې « ور ولويږئ پرې، هيڅ يو هم ژوندې پرې نه ږدئ، او نجونې ترې پورته کړئ »

د صحرا شپه دومره روښانه وي چې که چېرې سپوږمۍ نه وي نو بيا هم تر لرې لرې پورې د سترگو ليد رسېږي. اوښ سپاره د اوبانو څخه را کوز شول او د تورو او برجو جنگ و نښت، د دواړو ډلو تر منځ جگړې د صحرا زړه چاوه، هيڅ يو ته د بل په هکله هوش او فکر نه و، (حدېد) او نورو ساتونکو نجونې داسې په خپل منځ کې را ايسارې کړې وي چې د ساتونکو شاولی د نجونو په لور او منځ کې د دښمن سره په جگړه کې و، نجونو څو ځله وويل چې مونږ ته څه راکړئ، (حدېد) ورته وويل «زما توره زما د تیکي څخه راوباسه»، هغه پخپله په برچې سره په جگړه بوخت و، يوي نجلۍ د هغې د تیکي څخه توره راوويستله، او د دواړو ساتونکو له منځه ووتله، خو (حدېد) ورباندې غږ کړ چې زمونږ څخه جدا کيږه مه، د غلوزيات فشار په نجونو باندې و، خود جاسوس عالم غږ نه تر غوږو کیده.

دا جگړه تر ډیره وخته پورې روانه وه، خلکو په خپريدو پيل وکړ، ساتونکو يوبل ته اوازونه کول، او بيا دهغوی اوازونه خپ شول، د جگړې شور او زوگ هم له منځه ولاړ، (حدېد) خپلو ملگرو ته ورغږ کړ خو هيچا ځواب ورنکړ، هغه د يوي نجلۍ اواز واوريد، هغه ورته چيغې وهلی، دهغې د اواز سره سم د يوه آس د ځغاستې اواز تر غوږو شو، (حدېد) و پوهيد چې کوم غل نجلۍ د اوبن پر ځای د ساتونکي په آس باندې اچولۍ او تښتوي ئې. هغه منډه کړه او تريوه آس ئې ځان ور ورساوه، په هغه زين همغسې تړلې و، په اس سپور شو او په ځغاسته ئې کړ، هغه د تښتونکو د آس د پښو په اواز باندې دهغوی تعاقب کاوه، خو د بلې نجلۍ په هکله هغه ته جوتنه نه وه چې هغه چېرې او په څه حال کې ده، هغه آس څومره چې ځغلولې شو و ئې ځغلاوه، په صحرا کې کوم خنډ هم نه و او نه کوم لښتې او ناو و چې د آس تر منځ خنډ شي، آس په هوا کې الوت، مخکې آس هم د ښه نسل څخه و يواځنې توپير دا و چې په هغې آس دوه کسه سپاره و.

نژدې د يوه ميل په فاصله (حدېد) ته دهغه لمړي آس سپورې تر سترگو شو، هغه ورپسې همغسې گړندې روان و او فاصله رو رو کمیده، (حدېد) وکتل چې دهغه پسې هم يو اس را روان دي، شونې و چې سپور ئې کوم ساتونکې وي او يا کوم غل. هغه شاته وکتل، وروسته آس را نژدې شوی و، (حدېد) ترې وپوښتل «څوک ئې؟» هغه ته ځواب تر لاسه نه شو. هغه خپل تگ ته دوام ورکړ، او دخپل اس د نور گړندې کيدو هڅه ئې وکړه، مخته آس نيغ روان و، داسې مالومیده چې دهغې واگې د نجلۍ په لاس کې راغلې وې، ځکه (حدېد) کتل چې اس کله ښي لورې ته او کله کيڼ لورې ته کېږي او رفتار ئې هم را کميږي، هغه ور ورسيد، برچه ورسره وه، هغه په مخکې سپور د برچې وار وکړ، خو اس يوي لورې ته شو سپور په څنگ شو خو برچه په اس ولگیده، (حدېد) اس و دراوه او را وگرځيد، مخکې سپور هم دخپل آس د را گرځولو هڅه وکړه، خو نجلۍ چې دهغه تر منځ ناسته وه د اس واگې اخوا د پخوا کولې او د اس مخ ئې را گرځيدو ته نه پريښوده، (حدېد) نجلۍ ته ورغږ کړ نو نجلۍ نوره هم زړه وره شوه،

سپور نجلۍ له ځانه سره د آس څخه را ښکته کړه او آس ئې خپل ډال وگرځاوه، (حدېد) خپل آس چورلاوه او دهرې لورې به ئې چې وار کاوه نو غل به نجلۍ له ځانه سره بلې لورې ته کړه او اس به ئې ډال کړ. اخر (حدېد) دخپل آسه را کوز شو، (حدېد) هغه ته چيلنج ورکړ او ورته ئې وويل «نجلۍ نشې ولاړې» يوه غل نجلۍ په

ولکه کې واخستله اوبل د(حدېد) سره جنگ پيل کړ ، د نجلی سره اوس توره هم نه وه ، بل غل هم نجلی پرې بنوده ، او پر(حدېد) باندې ورپریوت ، (حدېد) نجلی ته ورغږ کړ او ورته ئې وویل «ته په آس کینه او د (شوبک) په لور ولاړه شه ، زه به دا دواړه پرې نږدم چې له تاپسې درشي.» خو نجلی هملته ولاړه وه ،

(حدېد) په پوره میړانې سره د دواړه مقابله وکړه ، غلو ورته بیا بیا وویل ، «ددې نجلی له پاره خپل ځان له لاسه مه ورکوه ،» او (حدېد) ورته هر ځل همدا ځواب ورکاوه «اول به زما ځان ځي او بیا به نجلی له ځانه سره یوسی ،» او هغه څو ځله نجلی ته وویلې «ته دلته ولې ولاړه ئې ، تنبته ، ددې ځایه تنبته.» اخر نجلی ورته وویلې «هیڅکله به تا پرې نه ږدم» (حدېد) زخمي شو او یو ځل ئې بیا نجلی ته وویلې «زه زخمی شوی یم ، زما دمرگ نه دمخه ددې ځایه ځان وکاره ،»

یو غل د نجلی په لور ولاړ (حدېد) ته فرصت ترلاسه شو او په یو برچه ئې دهغې تشی سوري کړ ، خو په همدې وخت کې دهغه بل غل توري د (حدېد) اوږه پرې کړې وه ، نجلی یو غل لویدونکې وکوت ، منډه ئې کړه او دهغې توره ئې راواخسته و او د شا له اړخه ئې هغه بل غل کې ور ننویستله ، هغه نیغ شو خو د (حدېد) برچې هغه نیغېدو ته پرې نښود او دهغه په سینه ئې داسې وار وکړ چې هغه ئې پرې را وپرزاه ، خو دهغې سره سم (حدېد) هم د دریدو وړ نه و. نجلی هغه ته لاس ورکړ ، نو هغه ورته وویل «ته خو به بڼه ئې؟ ما پرېږده ، په آس کینه او سمدستي د (شوبک) په لور روانه شه ، الله به تا په خیریت سره هلته ورسوي ، (شوبک) اوس دومره لرې نه دې ، خپلو ملگرو ته ورشه ، داسې بریښي چې هلته به هیڅ یو ژوندې نه وي پاته.»

«په کومو کومو ځایو زخمي شوی ئې؟» نجلی ترې وپوښتل.

«نجلی! ما خپل مرگ ته پرېږده ،» (حدېد) ورته وویلې «ته ولاړه شه ، د خدای له پاره زما دنده ته پخپله پوره کړه ، هسې نه چې بل کوم قزاق (صحرائې غل) دکوم ځایه راپیدا شي»

د نجلی غلط فهمي او شکوک اوس بلکل له منځه تللې و ، هغه په دې پوه شوی وه چې دې وگړي دهغې په خاطر خپل ځان په خطر کې واچاوه ، نو هغې دتللو ، او دهغې د ځانته پرېښولو ، څخه په څرگنده ډه ډه وکړه ، منډه ئې واخسته او د آس د زین سره ئې ترلې د اوبو بتک را پرانسته ، او د(حدېد) پر خوله ئې ورکېښود. هغه ته ئې اوبه ورکړې او بتک ئې بیرته د اس د زین سره و تړه ، او دهغه څخه ئې بیا و پوښتل چې زخم دې په کومو کومو ځایو کې خوړلې دې ، (حدېد) ورته خپل زخمي ځایونه و ښول ، نو هغې د خپلو کالېو څخه ټوټې و شکولې ، په اوبو کې ئې لمدې کړې او د (حدېد) په زخمونو ئې و تړلې ، دوی ته ددې کار روزنه ورکړل شوی وه. هغه (حدېد) ته لاس ورکړ او هغه ئې ودراره او تر آسه پورې ئې یوړ ، په ډیره ستونزمنه توگه ئې په اس کینوه ، په خپله په یوه بل آس کیناسته ، نو (حدېد) ورته وویل «زه په اس باندې ځانته نشم کیناستلې» هلته درې اسونه و ، نجلی د عقل او پوهې څخه کار واخیست ، چې د آسونو پرېښول ئې مناسب و نه گڼل ، دهغو

دوه نورو آسونو واگې ئې هم د يوه اس په زين پورې و نښلولې او پخپله د(حدېد) پسې سپره شوه. هغې د(حدېد) ملاد خپلې سينې سره يوځاي كړه ، او دهغه سر ئې پر خپلې اورې باندي كينډود .

«د (شوبك) لور را ښوولې شي ؟» نجلۍ ترې و پوښتل .

(حدېد) د اسمان په لور وكتل ستوري ئې و ليدل ، او يوې لورې ته ئې اشاره وكړه او وئې ويل .« په هغې لورې ولاړه شه ، » بيا هغه ورته وويل «زه كيداې شې ژوندي پاته نه شم ، زما وينه روانه ده ، په هر ځاي كې چې زما روح ووځي ، نو هملته مې خاورو ته وسپاره ، او كه چېرې تا زما په نيت باندي كوم شك درلود نو هغه له زړه و كارې او ماته بښنه وكړه. ما په راسپارل شوي امانت كې خيانت نه دې كړې. خداي دې تا ژوندي او سلامتته تر خپله ځاېه ورسوي.»

آس روان و او شپه نوره په تيريدو وه.

***** (۷۲)

سهار راوخوت او(حدېد) همغسې د نيمې بې هوشۍ په حال كې و ، هڅه ئې كوله خپل ځان په هوش كې راوړي ، وينه ئې دريدلې وه ، خود ډيرې زياتې وينې د بهيدو په اساس ئې وجود تك ژير او مړژواندي گرځيدلې و ، نجلۍ هغه دخرماو په يو كوچني ځنگل كې را ښكته كړ ، او به ئې ور كړې او د آسونو سره د خوراك خښاك څه شيان تړل شوي و هغه ئې را پرانستل او (حدېد) ته ئې لږ څه غذا هم وركړه ، د خوراك وروسته دهغه ذهن لږ څه را ژوندي شاتنه شو. هغه ته دا فكر پيدا شو چې لمړۍ دا د هغو نجونو ساتونكې و خواوس دهغې بندي دې نجلۍ هغه ځملاوه .

«(شوبك) لرې نه دې شايد د يوې ورځې مزل نور هم وي ، ته يو آس واخله او په منډه منډه ولاړه شه ، ژر به ورسيرې ، زما كه وجود ښه و بيرته ستنيږم» حدېد ورته وويل .

«ته بيرته ژندي نه شې تللاي» نجلۍ ورته وويلې ، كه چېرې د همدې ځاېه بيرته ستنيږې نو ما هم له ځانه سره يوسه ، تازه ځانته نه يم پرې ايښې ، نوزه به تا څنگه ځانته پرېږدم ،»

«زه نارينه يم» (حدېد) ورته وويلې ، «زما زړه دا نه مني چې يوه نجلې دې زما ساتنه وكړي ، ددې نه غوره داده چې زه و مرم.»

«زه د هغو مامولي نجونو څخه نه يم چې په كورو كې لوست او زده كړه كوي ،» نجلۍ ورته وويلې ، «او هغه چې د نارينه د ساتنې پرته يو قدم هم نه شې ايښولاي ، ما يو فوځي نارينه و گڼه ، توپير يواځې په دې كې دې چې زما وسله ، زما ښايست ، زما ځواني او زما غوره ژبه ده. زه هم ستا په څير ستونزې گاللي شم ، زه تر (شوبكه) پورې پيدل هم رسيدلاي شم.»

«زه ستا د احساساتو قدر کوم،» (حدېد) ورته وويل «دې غلو مونږ دواړه خومره يو له بله سره را نژدې کړي يو، خومونږ يو دبل دننمان يو، تاسې هڅه کوئ زمونږ دهيواد بنسټونه له منځه يوسئ، خو يوه ورځ به زه ستا په هيواد باندې د بريد له پاره راځم.»

«خو اوس زما دوستي قبوله کړه» نجلی ورته وويلې «ددنمنۍ خبرې هغه وخت کوه چې رو غيتائې حالت دې ښه شي او بيرته خپل هيواد ته ستون شي،» هغې د(حدېد) د ورميږ لاندې لاس کړ او را پورته ئې کړ. اوس (حدېد) پورته کيداې شو. هغه پورته شو او تراسه پورې ولاړ، نجلی د هغه پښه راپورته کړه او په رکاب کې ئې کيښوده او اوږه ئې ورکړه او په اس ئې سپور کړ. نجلی هم په هماغې آس باندې سپريدل غوښتل، خو (حدېد) خپل لاس ور اوږود کړ او مننه ئې کړه او ورته ئې وويل «اوس ته په هغه بل آس باندې سپره شه، زه به ځانته سپرلي وکړم،»

«خو ددې سره سره به بيا هم زه له تاسره په هماغه اس باندې کينم،» نجلی ورته وويلې «او تا به د خپل ځان سره يوځاي کړم»

د (حدېد) د ضد سره سره بيا هم هغه نجلی په هماغه اس سپره شوه، او کله چې ئې خپل يو لاس د هغه په سينې باندې کيښود، نو (حدېد) پرې نښوده او ورته ئې وويل «ما پريږده چې په خپل توان سره کينم.» خو نجلی هغه په زوره ځانته راکش کړ، او د هغه سر ئې په خپله اوږه باندې کيښود، او د(حدېد) څخه ئې و پوښتل، «زه پو هيرېم چې ته ما يوه بد کاره نجلی گڼې او زما څخه لرې والې کوی»

«نه هيڅکله،» (حدېد) ورته وويل «زه تا يواځې نجلی گڼم او د خپله ځانه دې دلرې کيدو هڅه کوم، که چېرې ستا سره د نژدېکيدو هيله مې درلوداې نو دوه شپې ته د ډيرې بې وسۍ په حال کې زما سره قيد وې، ما کولې شول تا خپله وينځه وگرځوم، خو ما په خپل ځان باندې د شيطان غلبه پرې نښوله، اوس راته داسې احساسيري چې زه په خپل امانت کې خيانت کوم، زما په وجود کې د گناه احساس را پيدا کيږي.»

«ته خو تيره نه ئې؟» نجلی ورڅخه وپوښتل. «زه خو چې هر نارينه کتلې يم، نو په وړو سترگو سره ئې را ته کتلې دي، ما خو همدومره قيمت سره ستاسې د قوم ددوه مومنانو ايمان اخستې و.»

«خومره قيمت؟» (حدېد) ترې وپوښتل.

«يواځې همدومره چې هغوی مې تر خپله څنگه کينول، اوسرونه مې ئې په خپلې اوږې ايښودي و.»

«دهغوی سره بلکل ايمان وه نه،» (حدېد) ورته وويل.

«هر څه چې ورسره و،» نجلی ورته وويلې، «هغه مې دهغوی څخه واخستل، او دهغې پر ځاي مې دهغوی په زړونو کې دهغوی دخپل قوم پر خلاف غداري ورواچوله،»

«هغوی څوک و؟» (حدېد) ورڅخه وپوښتل.

« اوس ئې درته نه شم ويلاي » نجلۍ ځواب ورکړې ، « لکه څنگه چې ته په خپله دنده کې کلک ئې نو په همدې توگه ماته هم خپله دنده ارزښت لري.»

(حدېد) چې پاته شو ، هغه د نجلۍ د جسم حرارت او نرې شانتنه بوي احساساوه ، دنجلۍ وينستان هم د هغه په مخ را لويديلي و . په هغه پرکالي راغله او آس روان و ، ډير لري د هغه سترگې خلاصې شوي لمر هم تر سره راغلي و ، هغه وويل « آس تيز کړه ، زه هيله لرم چې مونږ به د لمر د لويدلو تر مخه تر (شوبکه) پورې ورسېږو » نجلۍ خپل آس نور هم تيز کړ او صحرا په گړندي توگه دهغوی تر شا پاته کيدله .

***** (۷۷)

لمر پريوتې و او د (شوبک) دکلا په هغه خونه کې چې صليبي حاکمانو او قومندانانو به په کې غونډې کولې ، اوس هم د حاکمانو تر منځ غونډه روانه وه ، په دې غونډه کې هغه جاسوس عالم هم ناست و او ويلې ئې چې « زه دا په ډاډ سره نه شم ويلاي چې د هغو دواړو نجونو برخليک څه ډول شو ، ما دهغوی د خوندي کولو خو پريږده چې دهغوی د کتلو هڅه هم نه ده کړې ، ځکه چې دهغوی څخه دا راز چې له ماسره و او تاسو ته مې بايد را رسولې وای ، ډير ارزښت درلوده . لکه څنگه چې ما تاسو ته وييلې دي چې غلو ډاډه و او چوله نو ما دوخته په گټې اخستلو سره ځان يوی لوري ته کړ او تريوه آسه پورې مې ځان ورساوه ، يو خوزما ازادول يوه معجزه وه ، اوبله معجزه دا چې ددومره ويني تويونکی جگړې څخه سلامت را ووتم . هيڅوک هم زما پسې را نه غي .

زه فکر کوم چې هغوی غله او ډاډه ماران نه و ، د سلطان ايوبې راليرل شوي وگړي و ، زه دا نه شم ويلاي چې هغه مونږ درې واړو ته ولې پخپله سزا رانکړه ، او د نجونو د خرابولو دا لار ئې ولې خپله کړه ، دا يوه ډرامه وه . نجونې به اوس دهماغه خلکو په ولکه کې وي او هر ډول اذيتونه به گالي ، «

« ايا مونږ د هغوی د ازادولو کومه لار نه شو پيدا کولې و؟ » يو صليبي حاکم وويلې ، « دا ځان څارنه خو به ورکول کيږي ، زمونږ سره د نجونو کمښت نه شته ، زمونږ دا طريقه ډيره کاميابه ښکاري ، او د همدې لړۍ ساتل په کار دي ، نورې نجونې تيارې کړئ ، ټول راغلي دي ، اوس نو هغه راز ووايه چې تاله ځانه سره راوړې دي .

جاسوس عالم هغو ته وييلې و چې هغه څنگه او څه ډول د قاهرې له يوه جوماته ونيول شو . په قيد خانې کې دهغه سره او د هغه ملگرو نجونو سره هغوی څه ډول سلوک وکړ . او څه ډول د سلطان ايوبې له اړخه د هيلو پر خلاف ازاد کړل شو . هغه دا هم وويل چې داراز دوی د سلطان ايوبې څخه څه ډول تر لاسه کړې دي . هغه د وخت او تاريخ په يادولو سره وويل ، « صلاح الدين ايوبې به په دغه ورځ خپل فوځونو ته د کوچ امر کوي ، په (کرک) باندې يرغل کوي ، که څه هم دهغه نائب سالارانو ويلې چې لمړۍ بايد (شوبک) ونيول شي ځکه چې دا ډيره ټينگه کلا ده ، خو صلاح الدين ايوبې به نه غوښتل په (شوبک) باندې خپل ځواکونه له لاسه

ورکړي، هغه (کرک) کمزورې ګاڼه او لمړۍ ئې ددې ځای د نیولو له پاره حکم وکړ ځکه هغه غوښتل هغه ځای دخپل فوځ له پاره د نظامي او د خوراکی موادو مرکز وگرځوي، اویا به د همدې ځای په رارسیدلو مرستو او وسایلو وروسته په (شوبک) باندې برید کوي، هغه په ځانګړې توګه دا وویل چې هغوی غواړي مونږ په بې خبرۍ کې تریرغل لاندې راوړي، ددې علت هغه دا وایه چې زمونږ سره آسونه هم دښه نسل څخه دي او له مونږه سره ذره او خول هم شته، هغه په څرګندو ټکو کې وویل، چې که چېرې صلیبي فوځ هغه په لاره کې و دراوه نو بیا به ورته د ماتې څخه نور څه په مخ کې نه وي. هغه په پراخه ډګر کې د جګړې څخه ویره ښووله، «جاسوس عالم ټولې هغه خبرې وکړې چې هغه د سلطان ایوبي له خولې اوریدلې وې.

د دومره قیمتي او ارزښتناکه راز په اوریدلو سره، نجونې د ټولو هیرې شوی، او په همدې مسئله ئې بحث او څیړنه پیل کړه، هغوی دې پایلو ته رسیدل چې سلطان ایوبي په غیر مامولي توګه یو تکړه او ذهین جنګجو دی، هغه چې په (کرک) د برید کولو کوم پلان جوړ کړې دی، د هغې څخه دهغه د جنګي پوهې څرګندونه کیږي، په لاره کې دهغه د جنګ د نه کولو پریکړه هم د هغې د پوهې ثبوت دی. ځکه هغه نه غواړي خپل توان په لاره کې له لاسه ورکړي. دا د یسوع او مسیح د خدای ځانګړې فضل دی چې مونږ ته دهغه ددې پلان په هکله مالومات تر لاسه شول. او که نه هغه د (کرک) د نیولو وروسته د (شوبک) په څیر مضبوط مرکز ته ستر خطر پیدا کولې شو..... هغوی د وخت د د لاسه ورکولو پرته د سلطان ایوبي د پلان په مطابق د خپلو فوځونو د نقل و حرکت او د دفاع په پلان جوړولو پیل وکړ. او په پلان کې ئې دا خبرې را مخته کړې:

--د صلیبي ځواکونو د مرکزي قومندې ځای به همدا د (شوبک) کلاوي، د سامانونو د رارسیدو ځای به هم همدا وي او همدلته به ذخیري جوړیږي او جنګ به د همدې (شوبک) څخه کنترولولو.

--د (کرک) کلابندي به نوره هم مضبوطه کړو، څه نور فوځ هم (کرک) ته ور واستوی،

--ایوبي به د (کرک) څخه لرې په کومه سخته سیمه کې تم کړل شي، ددې موخې د تر لاسه کولو له پاره زیات شمیر فوځ هلته ور واستوی، په دې فوځ کې به آس سپاره او اوبن سپاره تر ټولو زیات وي. هڅه وکړئ چې د ایوبي فوځ په محاصره کې را ګیر کړئ، د اوبو په چپنو باندې تر هر څه دمخه ولکه وکړئ،»

په دې اقداماتو سمدستي د عمل کولو حکم نافذ کړل شو. هر یو خوشحاله و ځکه دا لمړۍ ځل و چې د سلطان ایوبي کوم جنګي راز دوخته مخکې دوی ته مالوم شوی و او که نه هغه به تل صلیبیان تش لاسونه را ګیرول، خو په دې به د حیرانتیا څرګندونې هم کیدلې، چې د سلطان ایوبي په څیر د یو انسان څخه دا ډول سهوه څنګه کیدای شي چې دا جاسوسان، چې د پریښولو په هکله ئې هغه له ځانه سره پریکړه کړې وه، په یوې بلې خونې کې کینوي اویا داسې نازکه خبرې په زوره زوره د خپلو سالارانو سره کوي چې جاسوسان ئې واورې، او دې پخپله د ماتې سره مخامخ کولې شي. هغو یو کار دا هم وکړ چې د فرانسې فوځ چې له دې ځایه څخه ډیر لرې پروت و دا پیغام ور ولیږه، چې د فلانکۍ ورځ نه تر منځه هغې ځای ته ځان ور ورسوی چې د نور الدین زنگي له اړخه را لیږل شوی کومک سلطان ایوبي ته را ونه رسیږي.

په همدې وخت کې يو صليبي افسر را ننوت ، او د انټليجنس د مشر په غوږو کې يو څه وويل . هغه مشر دا خبره ټولو ته وکړه چې دهغو دوو نجونو څخه يوه ئې چې د غلو په ولکه کې وه ، همدا اوس اوس را ورسیده ، اطلاع راغلې چې دهغې سره يو مسلمان ساتونکې هم دې . جاسوس عالم تر ټولو دمخه د کمري څخه ووت ، او ورپسې نور خلک هم . نجلی . (حدېد) هملته په برنډه کې ځملولې و او په خپله هم هملته ناسته وه ، د آس دې اوږده او ستومانه کونکې سفر د (حدېد) زخمونه راپرانستي و ، دهغه وينه چې سهار بنده شوی وه ، يو ځل بيا روانه شوه ، او بې هوشي پرې راغله ، صليبي قومندانانو د (حدېد) په لور هيڅ توجه ونه کړه ، ځکه چې هغوی ته ويل شوي و چې د غلو حمله يو ډرامه وه ، هغوی نجلی د لاسو ونيوله ، او خوني ته د ورننوتلو حکم ئې ورته وکړ . هغه ډيره ارزښتناکه نجلی وه ، خو هغې تر هغه وخته پورې د دننه تللو پروگرام شاته کړ تر څو چې د (حدېد) ملهم پتۍ نه وي شوي ،

د انټليجنس مشر [هرمن] جرمني و ، هغه نجلی لږ څه اخوا يوږه او ورته ئې وويل «ته غواړې د مار د بچي ملهم پتۍ وکړې ، دا خوستا قسمت بڼه و چې ته خوندي را ورسيدې ، او که نه دې څيرونکو به ته دهغو نورو وحشيانو په لاسو کې ورکړې وي چې د غلو په بڼه کې تاسې پسې راغلي و.»

«دا درواغ دي» نجلی ورته په سخته ژبه وويلې ، «اول خو مونږ هم په همدې شک کې و ، خودې انسان زما ټول شکونه لرې کړل ، هغه دوه غله هلاک کړل او زه ئې ترې خوندي راوستم» هغې هرمن ته ټوله پيښه بيان کړه ، او دا ئې هم ورته وويل چې دې انسان ماته بيا بيا ويل چې ما همدلته پرېږده چې ومرم او ته خپلې پښې وکاره ،»

د صليبيانو په زړونو کې د مسلمانانو پر خلاف دومره نفرت او کرکه وه چې د دې دومره افسرانو څخه ئې يو هم و نه ويل چې دهغه زخمي ملهم پتۍ وکړئ ، ان د جاسوس عالم پورې هيچا ورته توجه ونه کړه . نجلی دهغوی سره دننه ننوتلو ته چمتو نه وه ، اخريو چا وويل چې زخمي دننه خونې ته يوسئ او سمدستي ئې ملهم پتۍ وکړئ ، هغه ئې خوني ته بوت او نجلی دخپلو افسرانو سره روانه شوه . هغې ته ئې وويل چې ووايي چې څه ډول ژوندۍ پاته شوی ده . هغې د پيښې ټول تفصيل بيان کړ ، په دې وخت کې هغې ته هملته خوراک او شراب راغلل ، خو هغې وويل « که چېرې زخمي ته مو خوراک څښاک ورکړې وي نو بيا ئې زه هم خورم ، زه به هغه يو ځل ووينم ،» هغه هلته د ورتللو له پاره پورته شوه .

«لوزينا) و دريره !» هرمن په پوره ددبې سره پری ورغږ کړ . «ته يو ځل بيا د صليب د احکاماتو خلاف ورځي کوی ، لمړۍ مو درته د را ننوتلو وويل ، نو تا د زخمي تر پورته کيدو پورې ډه ډه وکړه ، اوس ته د اجازې پرته او په پوره سپين سترگۍ سره بيرون وځې ، دا ټول د صليبي فوځ ستر چارواکي دي ، او دلته دوه صليبي حکمرانان هم شتون لري ، پوهيږې چې د دې حکم د نه منلو سزا څه شې دې ؟ لس کاله قيد . او کله چې بيا ته د حکم نه منل د دښمن د يوه مامولې مامور له پاره کوی نو بيا تاته د مرگ سزا هم درکول کيداي شي .»

«ايا صليبي حکمرانان او قومندانان دغه انسان ته ددې بدله نه شي ورکولې چې يوه تجربه لرونکي جاسوسه ئې ، دخپل ځان په قيمت خوندي کړې ده ؟ نجلی- ورته وويلې «زه پوهيږم چې هغه زما ددبمن د فوځ منصبدار دې ، خوزه به هغه ته هغه وخت دبمن ووايم چې کله هغه خپل فوځ ته بيرته ستون شي.»

«دبمن په هر حال کې او په هر ځای کې دبمن وي» يو صليبي قومندان پرې چېغې کړې او وئې ويل «خومره مسلمانان مونږ په فلسطين کې ژوندي پری ايښي دي ؟ مونږ ولې دهغوی نسل له منځه يوړ ؟ په دې خاطر نه چې هغوی زمونږ دبمنان دي بلکه په دې خاطر چې هغوی زمونږ د مذهب دبمنان دي ، په دنيا به دصليب حکمراني وي ، يوزخمی مسلمان زمونږ له پاره هيڅ حيثيت نه لري. کښينه !»

نجلی- کيناسته اوسترگې ئې د اوبنکو ډکې شوی.

***** (۷۸)

بل سهار د (شوبک) په سيمه کې څه بل ډول خوزبنتونه روان وو ، دا عسکري ډوله خوزبنتونه و. د (شوبک) دسيمې وگړي د دې خوزبنتونو څخه بې پروا په خپلو خپلو کارونو کې مشغول و ، دکلا څخه فوځيانو په وتلو پيل کړې و ، سامانونه هم له يوه ځايه بل ته وړل کيدل ، د بهر څخه دراغلي فوځ دخيمو د بنځولو له پاره سملاسي ځاپونه خالي کيدل ، د لوژيستيکې موادو دراټولولو له پاره داوبنانو ليکې جوړې شوې وې ، په دې عسکري مرکز کې منډې ترې روانې وې ، داټول چمتو والې دصلاح الدين ايوبي د شونې حملې د مخنيوي له پاره کيده ، اوپه هغو احکاماتو عمل کول پيل شوي و چې تيره شپه دپلان په مطابق ورکړل شوي و. هريو فوځي افسر په دې منډو تررو کې مصروف و او ترڅنگ يو څو کسه افسران (کرک) ته هم ور روان شوی و.

يوآځي يوه نجلی- وه چې ددې ټولو منډو تررو څخه بې پروا ناسته وه. اودا همغه نجلی- وه چې زخمي (حدېد) ئې له ځانه سره را وستې و. دهغې افسر هرمن هغه د (لوزينا) په نامه يادوله ، هغه ته د شپې له اړخه دکانفرانس د خونې څخه نژدې نيمه شپه فراغت په برخه شو. هغې دڅارکښی- دځانگړي شبکې سره اړيکې درلودل ، په دې خاطر په کانفرنس کې هغې ته اړتيا وه ، دهغې څخه د قاهرې دهغه وگړو په هکله را پورونه اخستل و چې نوموړی به هلته ورتلله ، دنيمي شپې وروسته د خوب او دآس د سپرلی- د سترتيا څخه هغه نوره په ځان نه پوهيدله ، دکانفرانس نه وروسته يوه افسر هغې ته وويلې و ، «هغه مو ډاکټر ته وسپاره ، ته دهغه په هکله ډيره انډېښنه مه کوه ، ستا دنده داسې ده چې داسې احساسات ئې بري ته نه پرېږدي.» او دهغې دخپلې ځانگړي ستر افسر هرمن هغې ته وويلې و ، «که چېرې نن شپه زه دلته نه وای نو (کونارډ) او (گې آف لوزينان) په خير پادشاهان هيڅوک نه بښي ، هغوی به ته په قيد کې وراچولې وې ، اوس ستا د ساتونکې غم مو خوړلې دې او تاته دا حکم کيږي چې پس له دې به ته دهغه سره نه وينی.»

«ولې ؟» (لوزينا) ترې په حيرانتيا او نهيلی- سره وپوښتل. «ايا زه به دهغه ممنويت هم ونه شم کړای ؟»

«نه هيڅکله!» هرمن ورته وويلې «ځکه چې هغه د دښمن فوځي دي، اوته دخپلې شبکې مسئوليت درک کولای شې، مونږ تاته دهغه سره د بيا ليدلو کتلو اجازه نه شو درکولای، او همدا ستا د فن او فرض غوښتنه هم ده، زه دا وينم چې ستا دهغه سره احساساتي اړيکې ټينگ شوی دي. او تاته د دښمن سره داسې احساساتي اړيکې ټينگول نه دي په کار»

«ماته همدومره ډاډ راکړئ، چې دهغې علاج به کيږي» (لوزينا) ورته وويل «او هغه به سم سلامت بيرته واستول شي».

«(لوزينا)!» هرمن په قهرېدلې اواز سره وويل «زه تاته ډاډ درکوم چې چې ستا دا غوښتنه به پوره کړل شي. خو اووره، ته د ډير خطرناک او حساسه دندې د اجراء څخه بيرته را ستنه شوی يې. سفر دي هم د خطرونو نه ډک و، تاته د آرام له پاره لس ورځې رخصت درکول کيږي. مکمل آرام به کوی»

دا خبرې د شپې شوې وې، هغه خپلې خونې ته ولاړه، د جاسوسو نجونو د اوسيدو ځای د مرکزي دفتر نه ډير لرې په بل ځای کې و، دهغې په څير دسترې درجې جاسوسې ته به ئې د اوسيدو ډيرې بڼې اسانتياوي برابرولې، په ډيرو بڼو او بڼايسته خونو کې به ئې د شهزادگيو په څير ساتلې. او هر ډول عياشي ورته ميسره وه. دهغوی دندې داسې وې چې هغوی به ئې مسلمانو هيوادونو ته استولې، هلته به ئې د گيريدو په وخت کې هر ډول ذلت، سپکاوی او ستونزې گاللې، مرگ او يا مرگونې سزائې مقدر و. ددې دندې غوښتنه دا وه چې نجونو ته د نړۍ هر ه اسانتيا، برابره کړل شي. (لوزينا) خپلې خونې ته د رسيدو سره سم ويده شوی وه، بله ورځ دهغې جسم د سترتيا له لاسه ماتيده، هغې نه غوښتل را پورته شي، خو هغه راپورته شوه، سهار ناشته ئې وکړه او بيرون ووتله، دهغې د څنگ سره اوسيدونکې نجونې راغلې هغوی غوښتل دهغې څخه د قاهرې خبرې واورې، خو هغې ورته په ډيره لنډه توگه يو خبره دوه وکړې او د شفاخانې په لور روانه شوه.

***** (۷۹)

هغه ډيره لږه تللې وه چې ورسره ئې يوه ملگرې نجلۍ چې د راز ملگرې ئې هم وه يوځای شوه او ترې وئې پوښتل، «لوزي چېرې ځې؟ تو خو ډيره اندېښمنه ئې، دا د سترتيا اغيز دي، او که بله کومه ځانگړې پيښه در پيښه شوی ده؟ ايا رخصتي نه ده درکړل شوی؟»

«رخصتي راکړل شوی ده» هغې ځواب ورکړ، «يوه ځانگړې پيښه شوی ده چې زه ئې ډيره اندېښمنه کړې يم» هغه دخپلې ملگرې سره د يوې ونې د سيورې لاندې کيناسته او ټول هر څه چې ورپيښ شوي و ورته ئې بيان کړل، او هغه اخطارونه چې خپلو لوړ پوړو افسرانو ورکړي و هغه ئې هم ورته بيان کړل او ورته ئې وويل چې «زه غواړم د (حدېد) سره ووينم، زه ويريږم چې دهغه به علاج نه وي شوی، او د بڼاره به ئې بيرون ويستلې وي او يا به ئې د مرگه پورې په کومه کوټه کې ور غورځولې وي»

«تاته خو ويل شوي چې ته ئې دهغه سره د ليدلو كتلو څخه منه كړې ئې» ، ملگرې ئې ورته مشوره وركړه چې
«دا خطر په ځان مه اخله ، كه چېرې تا گير كړي نو بيا پوهيږې چې سزا به ئې څه وي؟»

«دهغه وگړي له پاره زه د مرگ سزا اخستلو ته هم چمتو يم.» (لوزينا) ورته وويل. «ماتا ته وويل چې هغه زما
په خاطر خپل ځان په خطر كې واچاوه ، او كه نه زما ځان ته خو گواښ نه و ، كه غلو زه له ځانه سره بوتلې هم
واي نو يو څو ورځې به ئې خرابه كړې واي او بيا به ئې كوم امير كبير باندې پلورلې واي ، خو (حدېد) زما ددې
انجام څخه بڼه خبر و ، هغه زما د عزت په خاطر خپل ځان د ستر گواښ سره مخ كړ . غلو هغه ته ويلي و چې
نجونې مونږ ته راكړه او تاسو دخپل كار پسې ځئ ، هغه په دې هم پوهيده چې زه پاكه نجلۍ نه يم ، خو هغه زه
امانت وگڼلم.»

«ته دهغه له پاره احساساتي او جذباتي شوي ئې» ملگرې ئې ورته وويل.

«هو» (لوزينا) ځواب وركړ. ما دهرمن تر مخه خپل جذبات بنكاره نه شو كړاې خواوس خپل زړه ستا تر
مخه رډم ، ته هم زما ملگرې ئې او د بنځې زړه لرې ، زمونږ ژوند څه شې دې؟ مونږ يوه بنكلې توره او خواره
زهر يو. زمونږ وجود دنارينه و د تفريح او فريب له پاره استعمالېږي ، ما پخوا ددې خبرو په هكله هيڅكله هم
فكر نه وكړې ، خپل وجود مې د جذباتو څخه خالي احساساوه ، خوددې سړي جسم چې ما د خپل جسم سره
يوځاي كړ نو زما په وجود كې هغه ټول احساسات ، چې ما فكر كاوه په ما كې نشته ، را وپاريدل. زه په
لمرې ځل د مور ، خور ، لور ، او د يو چا محبوبه گرځيدلې يم ، كيداې شي دا د همغې اغيزوي ، چې ما خپل
ځان پخپله د پادشاهانو په زړونو د يوې حكمرانې شهزادگۍ په څير گانه.....

«ماته ئې دومره لارې او طريقي بنوولې دي چې دهغې په واسطه ډير ستر او ظالم حكمرانان هم په خپلو دوو
گوتو نځولې شم ، خو غلو زه يوه پلورونكې څيز و گڼلم ، زه ئې دومره را بنكته كړم ، چېرې چې زما په څير
نجونې هره شپه پلورل كيږي او يا د كوم مسلمان امر او حاكم په لاسو كې وركول كيږي او هغوى ئې د حرم
سرابو وينځى جوړوي. دغه سړې چې نوم ئې (حدېد) دې زه ددې سطحې نه را پورته كړم. ددې د مخه هم زه
دهغه په قيد كې وم ، هغه هغه وخت هم زه ددې وړ و نه گڼلم چې ما دخپلې ساعت تيرۍ اله وگرځوي ، او هغه
داسې كولي هم شول. هغه زه له سترگو غورځولې وم ، او بيا كله چې هغه زما د عزت د خوندي ساتلو له پاره
خپل وجود زخمي زخمي كړ ، نوزه بې واكه شوم او هغه مې په خپلې غيږ كې راوښو او دخپلې سينې سره مې
يوځاي كړ. او بيا هغه سطحې ته راغلم د كومې څخه چې زه غورځول شوى وم. ما ته د صلاح الدين ايوبي
خبرې هم را په ياد شوى ، هغه ماته ويلي و چې ته ولې د كوم عزتمنده سړې سره واده نه كوى؟ ما په خپل زړه
كې ويلي و چې دا مسلمان څومره بې عقله دې ، خو زه اوس احساسوم چې زمونږ د بنمن مونږ ته څومره ستره
خبره كړې وه... زه تاته دا په زغرده وايم چې زه اوس جاسوسي نه كوم ، هغه سبق ئې چې زما په مغزو كې د
كوچنيوالي څخه اچولې دې ، هغه د صحرا ويريونكې شپې ، د غلو ويرې او د (حدېد) د جسم حرارت او
دهغې د وينې بوي زما څخه لرې كړې دي.»

« که چېرې تا دومره اوږدې خبرې هم نه وایې کړې زه پوه شوی وم چې ته اوس څه احساسوي؟ » دهغې سهیلې ورته وویلې، « خوددې حقیقت نه دې خبرول اړین گڼم، هغه به ددې ځایه ځي او ته به ورسره نه شي تللای، که چېرې هغه دلته په ستونزو کې هم وي نو حکم دې چې ته دهغه سره نه شي کتلې، که چېرې و نیول شوی نو دخپله ځانه سره به هغه هم له منځه یوسي.»

« ته زما سره مرسته وکړه، » (لوزینا) ورڅخه غوښتنه وکړه، « دا راته ډاگیزه کړه چې هغه چېرې دې، اودا چې هغه جوړ شوی او صحتمند شوی او که نه، نو زما زړه ته به آرام را پیدا شي.»

« هو کې ! » سهیلې ئې ورته وویل. زه دا کار کولې شم، ته بیرته خپلې خونې ته ولاړه شه، »

هغه خپلې خونې ته بیرته ولاړه او سهیلې ئې بلې کومی لورې ته روانه شوه.

***** (۸۰)

په قاهره کې هم د فوځي خوزبنتونو نښې را برسیره کیدې، فوځ ته جنګي تمرینات ورکول کیدل، یو څو دلګي ئې جدا کړي و. هغوی ته ئې د شپینې غلچکي عملیاتو بڼوونه کوله اودا چې په لږې شمیرې سره د دښمن په زیاتو فوځونو باندې بریدونه کول، او د [ترپ او د خرپ] تمرینات ئې ورکول. دا تمرینات په دې ترتیب سره روان و چې د شپې له اړخه به هم فوځي دلګي د عسکري تم ځایو څخه بیرون استول کیده. سلطان ایوبي په خپله ددې تمریناتو سره زیاته علاقه درلوده، هغه به هره ځلورمه او پنځمه ورځ اعلی قومندانانو ته او ان تر دلګیو تر قومندانانو پورې لکچرونه ورکول او هغوی ته به ئې د نقشواو انځورونو په مرسته، جنګی لوبې بڼولې، هغه ددې روزني بنسټیز اصول دا ډول کینسول چې:

■ د کم شمیر په واسطه زیات شمیر دښمن ته زیان رسول، او د وسلې څخه زیات د عقل او فکر استعمالول،

■ د مخ د مخه جګړې نه ځان ساتل، مخامخ برید نه کول، د لس دولس کسانو دغلچکي عملیاتو په واسطه دښمن ته زیات زیان رسول.

ددې نه اخوا ددښمن کومه کلا یا بنا تر اوږدې محاصرې لاندې د نیولو لارې چارې او یا د کلاگانو په دېوالونو کې ئې د نقب (سوري) وهلو درس هم ورکاوه. هغه د ټولو اوبنانو، کچرو او آسونو څخه لیدنه کړې وه، کمزوري او یا عمر خوړلي ځناور یې ورڅخه جدا کړي و، د برید وخت او ورځ ټاکل شوی وه، هغه منصوبه چې سلطان ایوبي د فلسطین د سوې له پاره جوړه کړې وه، دهغې په لمړۍ مرحلې کې په کامیابۍ سره د داخلیدو چمتوالې په پوره توان سره روان و. دبله اړخه په لاره کې د تم ځایو په هکله هم فکر کیده.

ددواړو فوځونو چمتوالې داسې و لکه چې یو بل به د تل له پاره له منځه وړي او نابوده وي به ئې. د صلیبیانو د چمتوالې دایره د (شوبک) نه تر (کرک) پورې او ان د مصر تر پولو پورې روانه وه، هغوی په دغه پراخه دایره کې د سلطان ایوبي له پاره داسې ځنډۍ برابروله، چې دهغې څخه ئې د تل له پاره د وتلو

امکان ورکیده ، دهغوی چمتوالي د سلطان ایوبي دهغه پلان او مالوماتو په اساس و چې هغوی ته د وخته مخته ور رسیدلې و.

ددې پراخه تیاریو په منځ کې هلته په (شوبک) کې یوه بله لوبه هم روانه وه ، خودې لوبې د جنگ سره هیڅ ډول اړیکې نه درلودل بلکه د جذباتو او احساساتو سره ئې اړیکې تړل شوي و. (لوزینا) په خپله خونه کې پرته وه او د (حدېد) له پاره ناقراره وه، او سهیلې ئې ددوه ورځو را په دېخوا د (حدېد) لټون کاوه ، هغه د افسرانو په روغتون کې نه و ، او نه د سپاهیانو په روغتون کې تر سترگو کیدای شو ، هغه جاسوسه نجلۍ وه ، سترو سترو افسرانو د هغې عزت کاوه ، هلته د (لوزینا) په گډون هرې جاسوسې نجلۍ ته همدا مقام ورپه برخه و. خودې سره سره بیا هم به چې دغه نجلۍ د هر چا څخه ددې پوښتنه کوله چې د (لوزینا) سره چې کوم زخمي راغلي و هغه اوس چېرې دي؟ نو هغې ته به همدا یو ځواب ورکول کیده «ما خو هغه نه دي کتلې» ، په درېیمه ورځ یو افسر ورته په غوږو کې وویل چې دهغې لږ څه علاج کړل شوی دي او دهغې وروسته د مسلمانانو پندځالي ته لیږدول شوی دي ،

کله چې سهیلې دا خبر (لوزینا) ته ورکړ نو په هغې باندې بې هوشي راغله ، «د مسلمانانو پندځالي؟!» دا یو ویرونکې ځای و ، په هغه ځای کې د پخوانیو جنگونو مسلمان بندیان لا تر اوسه پورې پراته و او هغه مسلمانان هم چې صلیبیانو د کوم جرم پرته په اشغالي سیمو کې نیولې و.

دا مسلمانان به ډیر وخت د هغه قافلو څخه نیول کیدل چې صلیبیانو به لوتولې ، دا پندځالي بندیان نه وه ، او نه د جنگي بندیانو پندځالي و ، دا یو بیگار پندځالي و ، چې داسې سخته پهره پرې نه وه ولاړه ، ددې بدنصیبه بندیانو کوم ریکارډ هم شتون نه درلود. ددې خلکو څخه ئې حیوانات جوړ کړي و ، هر چېرې به چې اړتیا پېښیده ددوی څخه به ئې د اړتیا وړ وگړي هلته وروړل او کار به ئې پرې کاوه ، خو خوراک څښاک به ئې همدومره ورکاوه چې دهغې په واسطه ژوندي پاته شي ، هغوی په ځیموکې اوسیدل ، په دوی کې به چې څوک ناروغ شو نو د هغه علاج به هغه وخت کیده چې ناروغتیا به ئې مامولې وه ، که چېرې ناروغتیا به زیاتیدله ، نو بیا به ئې هغه ته زهر ورکول او له منځه به ئې وړ ، دا د بدنصیبه مسلمانانو یوه ډله وه ، چې یواځې ددې جرم سزای تیروله چې مسلمانان دي ، سلطان ایوبي ته دهغه جاسوسانو ددې پندځالي په هکله خبر ورکړې و ،

(حدېد) ئې هم همدې پندځالي ته ور لیږلې و ، او د (لوزینا) له پاره حکم شوی و چې دهغې سره به نه ویني ، هرمن ته شک پیدا شوی و چې دا یوه جذباتي تړون دي خو (لوزینا) دهغه حکم نه و منلې ، کله چې هغې واوریدل چې (حدېد) د مسلمانانو په پندځالي کې دي ، نو هغې خپلې سهیلې ته وویل چې هغه به (حدېد) ازادوي ، سهیلې دهغې د احساساتي حال په کتلو سره د مرستې وعده وکړه او دواړو پلان جوړ کړ.

دوی دواړه هماغه وخت په ښار کې د یوه شخصي ډاکتر سره وکتل ، هغه ته ئې وویل چې هغه یو زخمي راوړې چې علاج به ئې په دې شرط کوي چې دهغه په اړه به هیچاته هم نه وائی. ډاکتر ترې د دې علت و

پوښته ، نو(لوزينا) ورته وويلې « هغه يو غريب شاتنه مسلمان دې چې زما د کورنۍ ډير خدمت ئې کړې دې . هغه چېرې په کومه جگړه کې زخمی شويدي ، دهغه په جيب کې څه نه شته نو په دې خاطر ئې ډاکټر علاج نه کوي ، څرنگه چې دلته ټول ډاکټران عيسايان دي نو په دې خاطر د مسلمان علاج د اجرت پرته نه کوي ، او بل علت ئې دادې چې که چېرې د بنار بناروال ته دا خبره ورورسيرې چې ددې مسلمانانو تر منځ جنگ جگړه شوی ده نو بيا همدا بهانه کوي او د مسلمانانو پندغالي ته ئې ليرې ، هغوی خو بهانه غواړي ، زه دهغې خدمت بدله ورکول غواړم ، چې هغه زما د کورنۍ سره کړې ، زه هغه د شپې له اړخه راوړم ووايه چې ستا به څومره اجرت کيرې . زه به د راز ساتنې اجرت هم درکوم .

په دې وخت کې ډاکټر هغه د سر نه تر پښو پورې کتله ، (لوزينا) هغه ته دا ونه ويل چې هغه څوک ده ، همدا ئې ورته وويل چې هغه د يوې عزتمندې کورنۍ لورده ، د نجلۍ د بنيايست په کتلو سره ډاکټر چې کوم اجرت غوښته هغه ئې په ژبه نه راوست ، (لوزينا) ددې ډگر او فن ماهره وه ، هغه د نارينه و په سترگو پوهيدله ، هغې خپل فن استعمال کړ نو ډاکټر د موم په څير ويلي شو ، (لوزينا) د سرو زرو څلور سکې دهغه مخته کيښودې ، او کله چې ډاکټر د هغه لاس په خپل لاس کې ونيوه نو وئې ويل ، چې ستا څخه زياته بله قيمتي سکه نه شته ، نو(لوزينا) ورته په خپلې ماهرانه خندا کې وويل «ته چې څومره قيمت غواړې درکوم ئې ، خو زما کار اول وکړه.»

ډاکټر په دې پوه شو چې معامله خطرناکه او د راز په ډکه مالوميرې ، خود (لوزينا) په کتلو سره ئې دا خطر په قبوله کړه ، او وئې ويل «راوړه ئې ، همدا نن شپه ، يا سبا شپه ، کله چې ئې راوړې راوړه ئې ، که زه ویده شوی وم را وینس مې کړه ،» هغه په يوه لاس کې د طلا سکې او په بل لاس کې ئې د (لوزينا) لاس ونيوه .

***** (۸۱)

ددې کار د تر سره کولو تر ټولو زياته او خطرناکه مرحله د (حدېد) د پندغالي څخه د رواستلو مسئله وه ، او دا چې هغه څه ډول د پندغالي څخه را وويستل شي ، هلته د شپې دومره کلکه پهره نه وه ، او علت ئې دا و چې په هغو بدنصيبه بنديانو کې د تينبتې توان هم نه وپاته ، سهار به ئې د لمر خاته نه مخته هغوی د مشقت کولو له پاره وړل ، او د لمر د پريوتو نه وروسته به ئې بيرته را وړل ، ددوی ټوله شميره يونيم زر کسان برابریدل ، د(لوزينا) ملگرې د پندغالي په اړوند څه مالومات ترلاسه کړي و ، چې په هغې کې يو دا هم و چې زخمي او ناروغ بنديان يو عادي کلينیک ته هره ورځ ور استوي ، چې يواځې يو کس ساتونکې ورسره وي ، په بله ورځ (لوزينا) د خپلې سهيلۍ سره هغه ځای ته ورغله چې ناروغ بنديان ئې را وړل ، هغوی ډير انتظار و نه کړ ، د پنځه ويشت دېرش ناروغانو يوه ډله ئې چې ډير سوکه سوکه راتلل ، دهغوی ساتونکې په لاس کې کوتک نيولې و او د حيواناتو په څير ئې پرې چغې وهلې او هغوی چې لږ څه سوکه تلل په ډنډو ئې وهل او ټيله کول به ئې .

دواړه نجونې مخته ورغلې هغوی خپل ځانونه داسې و نیول لکه څوک چې سیل کوي ، کله چې د ناروغانو ډله دهغوی سره نژدې تیریدله نو هغوی هر یوه ته کتل ، ناڅاپه (لوزینا) ټکان وخور ، (حدېد) هغه ته په غضبناکه سترگو کتل ، هغه چغې نه شوی وهلې ، دهغه دمخ څخه هغه نور اوروښنائې تللې وه چې (لوزینا) د زخمې کیدو تر مخه کتلې وه ، د (حدېد) اوږې را پریوتې وې ، او کالې ئې په وینه ککړې ، وینه ئې وچه شوی وه. د (لوزینا) په سترگو کې اوبنکې را غلې ، خود (حدېد) په سترگو کې کرکه او نفرت ، هغه مخ واپاره ،... دا د ناروغانو ډله مخته ولاړه ، نو (لوزینا) و د هغې ملگرې د ساتونکې سره داسې خبرې پیل کړې چې په کې دهغه مسلمانو ناروغانو له پاره کرکه او نفرت و. هغوی د ژبې په جادو باندې ساتونکې د خپل ځان غلام کړ او ورته ئې وویل چې هغوی غواړي په ټوکو مسخرو سره ددې مسلمانو بندیانو سره خبرې اترې وکړي.

هلته په کلینیک کې نور ناروغان هم وو ، ډیر هجوم مالومیده ، بندیان ئې یوې لورې ته کینول ، (لوزینا) هغوی ته نژدې ورغله ، او ملگرې ئې ساتونکې په خبرو کړې. (حدېد) د یوال ته تکیه وکړه او کیناست ، دهغه د روغتیا حالت ښه نه و ، (لوزینا) د سترگو په اشارو سره هغه راو باله ، کله چې هغه ورته نژدې شو ، نو (لوزینا) ورته په کلاره وویلې «ماته حکم شوی چې له تاسره هیڅکله هم ونه وینم ، کینه ، مونږ به دا نه څرگندوو چې مونږ خبرې کوو.

» زه پرتا او ستا په حکم کونکې باندې لعنت وایم» (حدېد) ورته په کمزوري مگر غضبناکه اواز سره وویل ، «ماته د کومې بدلې د اخستلو له پاره دغلو څخه نه ئې خوندي کړې ، هغه زما دنده وه ، ایا تاسې د یوه دندې د اجرا کونکې سره همدا ډول سلوک کوئ؟»

» چپ شه حدېده ! (لوزینا) ورته په غبرگوني اواز وویل « دا خبرې به بیا کیږي ، ماته ووايه چې ته دشپې په کوم ځای کې ویده کیږي ، نن شپه به تا له هغه ځایه راباسم ،»

(حدېد) نه غوښتل د هغې سره خبرې وکړي ، (لوزینا) هغه ته د اوبنکو په تویولو په ډیر سخته توگه قناعت ورکړ چې هغه ورته دوکه افریب نه ورکوي ، (حدېد) ورته وویل چې په هغه ځای کې چې هغه ویده کیږي دهغه ځایه راوتل گران کار نه دې ، خو چې را ووځي نو هغه به ځي چېرې؟... هغوی ډیر ژر د تینتې پلان جوړ کړ.

***** (۸۲)

د مسلمانانو پناه غالی په داسې درانه خوب بیده و لکه دمړو هدېره . ساتونکې هم ویده شوی و. ددې ځایه تر اوسه پورې څوک تنبیدلې هم نه و. اوکه تنبیدلې هم واټې نو چېرې به ته. ددې نه علاوه ساتونکو ته دا هم ډاگیزه وه چې که چېرې کوم یو و تنبتي هم ، نو څوک ئې پوښتنه کوي ،

دشپې لمړۍ برخه پای ته رسیدلې وه ، چې د بوی پخوانۍ شکیدلې خیمې څخه یو کس دگیدې په خویدو سره بیرون را ووت ، او تر هغه ځایه پورې ولاړ چې د ساتونکې سترگې پرې نه لگیدې ، مخکې هغه ته په

تیاره کې هم د کجورو ونې په سترگو شوی ، مخته ورته یو سیوري د سر نه تر پښو پورې پټ تر سترگو شو ، خویدونکې راپورته شو او د کجورو د تنو پورې ئې ځان ورساوه ، هغه (حدېد) و او (لوزینا) دهغه انتظار کاوه .

« تیز تلای شي؟ » (لوزینا) ترې و پوښتل .

« هغه به وکړم » (حدېد) ځواب ورکړ .

د پڼدغالي څخه پوره لرې تللې و مخته پراخه نا اباده سیمه پرته وه ، ستونزه دا وه چې (حدېد) تللای نه شو . (لوزینا) ورته لاس ورکاوه تر څو گړندي گامونه واخستلای شي هغه ته ئې په لاره کې وویل چې هغې ته څه ډول اخطارونه او حکمونه ورکول شوي دي . هغې د (حدېد) غلط فهمي لرې کړه ، مخته د ښار کوڅې راغلې او بیا د ډاکټر کور هم راوړسید ، درې څلور ځلې ټک ټک نه وروسته ډاکټر بیرون راووت ، او (حدېد) ئې سمدستي دننه یوړ . د (حدېد) زخم ئې پرانست او وئې کوت ، نو وئې ویل چې لږ تر لږه شل ورځې به دده علاج کیږي . ددې خبرې په اوریدو سره د (لوزینا) مخته یو ستونزه راغله ، او هغه دا وه چې د دومره ورځو له پاره به (حدېد) په کوم ځای کې پټوي ، بیگار پڼدغالي ته ئې هم بیرته نه وروست ، دهغې عقل ځواب ورکاوه . ډاکټر دهغه علاج پیل کړې و ، نو ورته ئې وویل چې دې ته د ډیرې قوي او ښه غذا اړتیا ده .

(لوزینا) هغه په خپله خبره کې واخست او ورته ئې وویل چې په کوم ځای کې چې دې اوسي نو هلته ورته ښه غذا نه ورکول کیږي ، ته دا له ځانه سره همدلته وساته ، او هر هغه څه چې دده له پاره گټه وړدي هغه ورکړه ، ته چې له ما څخه څومره اجرت غواړې همغومره درکوم .

ډاکټر چې کوم اجرت غوښته هغه ډیر زیات و ، (لوزینا) ترې د راکمولو غوښتنه وکړه نو ډاکټر ورته وویلې ، « ته پر ما ډیر خطرناکه کار تر سره کوي ، زه پو هیږم چې دا شخص مو د مسلمانانو د پڼدغالي څخه راوړې دي . اودا د مصر د فوځ سپاهي دي ، ته له دې سره څه اړیکې لرې ؟ ته چې ماته زما د غوښتلو سره سم اجرت راکوي نو ستا دا راز به هم زما له کوره بیرون نه وځي .

« ماته منظوره » (لوزینا) ورته وویلې ، او ډاکټره دا هم واوره چې که داراز فاش شو نو ته به هم ژوندې پاته نه شي .

ډاکټر (حدېد) په یوه خالي کوټه کې ځملاوه ، او هغه ته ئې وویل چې ته به د علاج پورې همدلته اوسي ، هغه ورته شیدې او میوه راوړه ، او (لوزینا) ئې یوې بلې کمرې ته یوړه ، بله ورځ (لوزینا) او دهغې سهیلی د پڼدغالي جاسوسي وکړه ، کلینیک ته ولاړې ، ناروغ قیدبان هلته وروړل ، دواړو نجونو د ساتونکې سره خبرې اترې وکړې ، اود خپل خصوصي فن له مخې ئې دا ډاگیزه کړه چې د (حدېد) په ورکیدو سره په پڼدغالي کې کوم بدلون نه دي راغلي اونه کومه هنگامه پیدا شوی ده .

ورځې تيريدې ، او څرنگه چې ډاکټر دخپلې خوبې قيمت اخسته نو په دې خاطر هغه (حدېد) هملته له ځانه سره پټ ساتلې و ، دهغه علاج ئې په پوره توجه سره کاوه او قوي غذا ئې هم ورکوله ، (لوزينا) به هر ماښام هلته ورتلله ، څه وخت به د (حدېد) سره کيناستله او ډيروخت به ئې د ډاکټر په ځونه کې تيراوه ، په همدې جريان کې شل ورځې تيرې شوی ، د (حدېد) زخمو نه هم را ټول شوي و ، روغتيا ئې حالت ئې بلکل ډاډمن و ، (لوزينا) ډاکټر ته وويل . چې هغه به سبا شپه څه وخت (حدېد) له دې ځايه څخه باسي .

بله ورځ هغې خپله سهيلې بيا استعمال کړه ، د يوې کمې رتبې افسر چې تل به دهغې د سهيلې تر شا د تنگولو له پاره دهغې پسې ته ، په يوه چل راگير کړ . افسر ئې په يوه کوټه کې بند کړ او (لوزينا) ترې عسکري کالي و کښل او (حدېد) ته ئې ور واغوستل ، د آس انتظام هم ستونزمن کار نه و ، هغه ئې هم وکړ ، دا انتظام ئې په دې خاطر وکړ چې د ښار چار چاپير لوي خاورين دېوال و او څلور دروازي ئې درلودې ، چې د شپې له مخې به تړل کيدې ، په هغې ورځو کې به د ورځې له اړخه دا درواځې پرانستې وې ، ځکه چې د سلطان ايوب د راتلونکي يرغل له پاره د فوځيانو او دهغوی له پاره د سامانونو تگ راتگ روان و .

دلمر د پريوتو تر مخه ، د کلا د لوی دروازي په لور يو صليبي افسر په اس سپور روان و دهغه په ملا باندې را ځورنده توره د مسلمانانو په څير کړه نه وه بلکه نيغه ځورنده وه ، او لاستې ئې د صليب په شکل و ، هغه له هره اړخه صليبي و ، دروازه پرانستې وه او دهغې څخه د اوبانو يوه بار کړل شوی قافله بيرون روانه وه ، داسې ښکارېده چې د آس سپور افسر د دې کاروان سره يوځای روان دې ، هغه دروازی ته ورسيد ، نو د صليبي جاسوسي شبکې مشر هرمن د دروازي څخه داخلیده ، هغه بيرون له کومه ځايه را ستون شوی و . هغه دا افسر وکوت او ورته په مسکا شو ، خو هغه افسر د خدا ځواب په خدا ورنکړ . هرمن چې څو قدمه مخته راغي نو آس ئې و دراوه ، دهغه څخه دوه درې سوه قدمه لرې (لوزينا) ورته ترسترگو شوه ، هغې چې هرمن وکوت نو په ډيره تيزۍ سره دخپلې کمري په لور ولاړه ،

د علی بن سفیان په څير هرمن هم په څار کښۍ کې پوره ما هو و ، هغه سمدستي خپل آس د دروازي په لور واړاوه ، او ورو ئې ځغلاوه ، هغه غوښتل خپل شک رفع کړي ، کله چې هغه آس ته لغته ورکړه نو آس په ځغاسته شو . بيرون چې ووت هرمن وکتل چې هغه افسر چې دهغه له مخې تير شوی و دومره لرې تللې دې چې دهغه په تعاقب کې تلل بيکاره و . هغه آس سپور د دروازي څخه د وتلو وروسته سمدستي خپل آس په ځغاسته کړې و ، اس ئې هم ډير تيز تلونکې و ، او په دې ترتيب (لوزينا) (حدېد) ازاد کړ او خپله بدله ئې پوره کړه .

***** (۸۲)

هرمن خپل آس په چټکۍ سره را وگرځاوه او بيرته دننه ولاړ ، تر هر څه لمړې د مسلمانانو پڼډغالي ته ولاړ ، او دهغې ځای د ساتونکي څخه ئې د (حدېد) دنښو نښانو ويلو وروسته وپوښتل چې هغه چېرې دې ، خو په هغه خيمه کې چې (حدېد) ساتل کيده دهغې ملگرو وويل چې يو سهار هغه د دې ځايه غايب شوی ، مونږ

داسې وگڼله چې شايد هغه ئې اخوا د پخوا چېرې وړې وي ، د هرمن شک په ډاډ سره بدل شو ، هغه په خپله (حدېد) و چې دصليبي فوځ په بڼه کې يې ددروازې څخه وتلې وکوت ، هغه د نورې زياتې پلټنې له پاره د (لوزينا) کمري ته ولاړ ، هغې خپل سر په لاسو کې نيولې وه او ژړل ئې .

«ايا هغه تا و تنستاوه؟» هرمن ترې په غضب سره و پوښتل ، (لوزينا) په کلاره خپل سر را پورته کړ ، هرمن ورته وويل «که درواغ دې وويل نو په پلټنه کې به ئې درباندي ثابت کړم چې هغه ته تا دتېښتې ټولې لارې چارې برابرې کړي دي.»

«نه ستا تفتيش ته اړتيا شته او نه ماته ددرواغود ويلو اړتيا» (لوزينا) ورته وويل «زما ټول ژوند پادشاهي درواغ او زما وجود ډيره بنايسته دوکه او فريب دې ، ما دخپل روح د خلاصون په خاطر دريښتيا په ويلو ځان مرگ ته ورکړ.» دهغې په اواز کې پرکالي وه چې هر ساعت زياتيدله ، هغه پورته شوه نو پښې ئې په لړزیدو شوی ، ورسره نژدې يو گيلاس پروت و چې يو څو څاڅکې اوبه ئې درلودې هغه گيلاس پورته کړ او د هرمن په لور ئې په خپل لاس سره ور اوږود کړ او وئې ويل «ما خپل ځانته د مرگ سزا ورکړې ده ، ددې گيلاس دغه څو څاڅکي اوبه ددې گواهي وايي چې ما خپل ناپاک جسم ته د مرگ سزا په دې خاطر نه ده ورکړې چې د خپل قوم سره مې غداري کړې وي او د قوم او ولس د بنمن مې د قبيده خلاص کړې او د تېښتې لارې چارې مې ورته برابرې کړې دي. بلکه زما جرم دا و چې زه هغه انسانانو ته ددوکې د ورکولو له پاره تللې وم ، چې دهغوی تر منځ دوکه او فريب شته نه دې. دهغوی څخه هغه څلور انسانان زما د عزت د خوندي ساتلو له پاره وه يانه ، خو هغوی زما د عزت د خوندي ساتلو په خاطر د لسو غلو مقابلې وکړه. او بيا دهغوی څخه يو انسان خپل جسم زخمي زخمي کړ او زه ئې دهغو غلو د خولې څخه را وويستلم. ماته د نيکۍ او بدۍ ، د محبت او نفرت توپير مالوم شو. زه ريښتيا وایم او مړه کېږم، دا به ډير ډاډمن مرگ وي.»

هغه لويدلو ته نژدې وه نو هرمن ئې د لاسه گيلاس واخست او هغه ئې ونيوله ، (لوزينا) خپله جسم ته يو ټکان ورکړ او دهرمن د لاسو څخه ئې ځان وويست او لري ترې ودریده ، په ژرغوني اواز ئې وويل چې «ماته لاس مه راوړه ، دا اوس ستا دکاره وتلې دې. دغې زهرو په دې کې ريښتاوی ورنويستې دي ، تاسې ته د ناپاکه جسمونو اړتيا ده ،... هو هغه ته ما دتېښتې زمينه برابره کړې ده ، هغه ما شل ورځې پټ ساتلې و . هغه ته ما د فريننډس درويشي را پته کړې او وراغوستې مې وه ، هغه ته ما آس ورکړ ، خوزه د هغه سره نه شوم تللای مگر دهغه پرته ژوند هم نه شم کولای ، په دې خاطر ما زهر و څښل ، که چېرې تا زه نيولې هم نه وي نو ما زهر څښلې و ،» -- هغه په پالنگ باندې پريوته ، هرمن ته د هغه اخري خبره تر غوږو شوه «په ريښتيا ويلو سره په مرگ کې څومره سکون دې» هغې خپله اخري ساه داسې واخسته لکه د سکون ډکه . «اه» .

کله ئې چې هغه خاورو ته سپارله نو يو افسر و پوښتل چې «ددې دکورنۍ که څوک وي نو هغوی ته ئې د مړينې خبر ورکړئ»

«دهغې کورنۍ همدا مونږ و،» هرمن ځواب ورکړ، «هغه په لس یولس کلنۍ کې د کومې قافلي څخه را تښتول شوی وه»

د صلاح الدین ایوبي د فوځ د کوچ درېیمه ورځ وه، صلیبیانو دهغوی په لاره کې د تم کولو او محاصره کولو له پاره زیات شمیر فوځونه استولي و. د پلان په مطابق حمله په (کرک) کیدونکې وه نو په دې اساس صلیبیانو د (شوبک) څخه هم زیات شمیر فوځونه کرک ته ور استولي و، دهغوی د خپلو فوځونو یو برخه د شام په لور هم استولې وه، ترڅو چې د نور الدین زنگي د مرستندویه فوځونو د راتګ مخنیوي وکړي، د همدې فوځ یوه برخه دهغوی په لار کې د سلطان ایوبي د فوځ د تم کولو او له منځه وړلو له پاره ور استولې وه. د کوچ په وخت کې سلطان ایوبي خپل فوځ په درې برخو ویشلې و، او درې واړه برخې ئې یو له بله څخه لرې لرې ساتلې وې، کله چې هغه هغې ځای ته ورسید چېرې چې د صلیبیانو سره ټکر کیدل و، نو هغه د درې واړو برخو قومندانان او دهغوی نائین خپلې څیمې ته راوبلل.

«مونږ اوس هغه ځای ته راغلي یو چې زه باید تاسې ته راز را څرګند کړم،» سلطان ایوبي ورته وویل، «تاسو به حیران شوی یاست چې زه تاسې ته دا ویل غواړم چې زه په (کرک) باندې حمله کونکې یم، خو ما تاسې په بل طرف روان کړي یاست، زه په (کرک) باندې حمله نه کوم، زموږ منزل (شوبک) دې، یوه پوښتنه به تاسو ټول اندېښمن کوي چې ما هغه درې واړه جاسوسان چې یوئې عالم او دوه نورې ئې نجونې وې ولې ازاد کړل، او دهغوی ته مې ولې ساتونکي ورکړل، ددې پوښتنې ځواب واورۍ: ما دهغوی دخپلې خونې تر څنګ خونه کې کینول، منځنۍ دروازه مې پرانستې پرېښوله، او علي بن سفیان او دوه نورو نائیبونو ته مې په لوړ اواز وویل چې زه به په فلانکۍ ورځ او فلانکي تاریخ باندې په (کرک) حمله کوم، زه پوهیدم چې جاسوسان ئې اوري، ما دهغوی په غوږونو کې دا خبره هم ور واچوله، چې زه د صلیبیانو سره په پراخه ډګر کې د جنگ څخه ویرېږم....»

همدا ډول خبرې مې دهغوی په غوږونو کې وراچولې او ازاد مې کړل، او ساتونکي مې ورکړل ترڅو په امن و امان سره ئې (شوبک) ته ورسوي. ما ته خبر را ورسید چې په لاره کې یوه پېښه وشوه، غلو یوه نجلۍ او درې ساتونکي وژلي دي، څلورم ساتونکې پروڼ شپه د (شوبک) څخه بیرته را ستون شوی دې، هلته چې زموږ کوم جاسوسان و دهغوی اطلاع راکړې ده چې عالم جاسوس ژوندې (شوبک) ته ور رسیدلې او همغه زما پلان ته بریا ورکړې ده، صلیبیانو خپل فوځ زما د خونې په مطابق ویشلې دې، اوس ستاسې د فوځ د بنې لورې برخه د صلیبیانو د ډیر ستر فوځ بنې لورې د فوځ څخه څلور میله لرې دې»

هغه د بنې لورې د برخې قومندان ته وویل «نن به دلږد پریوتونه وروسته، خپل اس سواره دوه میله مخامخ مخته یوسي، بیا به کین لورې ته شې او څلور میله به مخامخامخ ولاړ شې بیا به بنې لورې ته دوه میله نور هم ولاړ شې، هلته به دښمن تاته د ارام په حالت کې در په سترګو شې، برید کول ستا کار دې

خو دا به ډیره گړندی حمله وي ، په لاره کې چې هر څه درته مخته راغلل له منځه یې یوسئ او بیرته را ووځئ ، او هماغه ځایو ته ځانونه ورسوئ د کومه ځایه چې تللې وئ ، دویمه برخه به د ما بنام په وخت کې مخته ولاړه شي ، اته نهه میله لرې به بیا کینې لورې ته شي نو تاسې ته به د دښمن د لوژیستکې موادو قافلي تر سترگو شي ، ددې تر څنگ به تاسې د دښمن تر شا یاست. دورځې له اړخه به دښمن د ښي لورې ډلې تر یرغل لاندې راځي ، خو تاسې به د مخ په مخ ټکر نه ځان ساتئ ، دورځې ډیر وروسته راځئ ، د شپې له اړخه به بیا برید کوئ ، خو دربرېئ به نه. که صلیبیان مخته راشي نو هغه منځنۍ برخه به دهغوی تر شا برید کوي او دښمن به راټولیدو ته نه پرېږدئ ، دغه درېیمه برخه چې له ماسره دي نن شپه کوچ کوو ، مونږ به سبا تر غرمې پورې (شوبک) محاصره کړې وي. پاته دوه برخې به په هماغه لارو چارو سره چې تاسې ته ئې روزنه درکول شوی ده دښمن په صحرا کې سرگردانه کوئ ، هغوی ته دهغوی خوراکې او د څښاک مواد مه پرېږدئ چې ور ورسیري ، او کله چې د اوبود چپنو څخه لرې شول سمدستي په هغو چپنو باندې ولکه وکړئ ، د تل له پاره حمله د اړخ له لورې کوئ ، خو د جنگ له پاره به تم کیږئ نه ، د سرتیرو ډلې به تل د هغوی په حیواناتو باندې اور وروي.

دا د (۱۱۷۱) زیږدیز کال اخري ورځ وه چې د (کرک) د اوسیدونکو د اړود انتظار وروسته هغوی ته مالومه شوه چې د (شوبک) په څیر مهمه کلا د سلطان ایوبي د فوځونو په محاصره کې راغلې ده. په داسې حال کې چې هغوی خپل زیات فوځ (کرک) ته منتقل کړې و او یو شمیر ئې په دښتو کې د سلطان ایوبي د فوځ د له منځه وړلو له پاره میشت کړې و. اوس نو هغوی د (شوبک) د اوسیدونکو سره هیڅ کومک نه شوکولای ، هغه فوځ چې په صحرا کې دې پر هغوی مسلمانانو بده ورځ را وړې وه ، د صلیبیانو اندېښنه دا وه چې مسلمانان مخ په مخ جگړه نه کوي ، هغوی د غلچکي او کمانډو عملیاتو په واسطه هغوی وار خطا کړي دي ، دهغوی د خوراکې موادو قافلي له منځه تللې وې ، په اوبو مسلمانانو قبضه کړې وه ، د صلیبیانو دې فوځ د جنگ توان له لاسه ورکړې و او وروسته هم تللای نه شو چې د (شوبک) د خلکو سره مرسته وکړي.

په (شوبک) کې صلیبیانو د کلا او د ښار د ډېوالونو څخه د غشو او برچو په واسطه ډیره کلکه مقابله وکړه خو د سلطان ایوبي لقب ویستونکو ډلو د ډېوالونه مات کړل ، دا محاصره یوه نیمه میاشت روانه وه ، اخر سلطان ایوبي (شوبک) ته ورننوت ، تر ټولو لمړۍ هغه د بیگارانو پنډه غالي ته ورغې چېرې چې بې وسه مسلمانانو د شکر سجدې وکړې ، د صلیبیانو صحرائې فوځ په ډیره بې نظمی سره د (کرک) پورې را ورسید چېرې چې ډیرې فوځیان بیکاره ناست و او د سلطان ایوبي د ورتللو انتظار ئې کاوه.

***** (۸۳)

«دا ستا د قوم د سپاهيانو لاشونه دي ، دوی د هغه پادشاهانود غوښتنو ښکارگرځيدلي چې د اسلامي سلطنت د له منځه وړلو له پاره د انگليستان ، فرانسې ، جرمني ، ايټاليې او ... د کومو کومو ځاپو څخه دلته راغلي و» (عماد هاشم)

او کله چې «ايونا» په عايشې بدله شوه: (۸)

د (۱۱۷۲) زېږدیز کال دويمه مياشت په تيريدو وه ، د (شوبک) کلا د مجاهد پښو په ولکه کې راغلې وه خو په ښار کې لا تر اوسه پورې بې نظمي او اړود ورو روان و. عيسايانو دخپلو کورنيو سره يوځای دهغه ښاره د تينبستې هڅې کولې ، څه خولا پخوا تښتيدلي و. هغوی ويريدل چې لکه څنگه چې هغوی دخپلې واکمنۍ په وخت کې د (شوبک) په اوسيدونکو مسلمانانو ظلم او تيرې کړې و نو په همدې توگه به اوس مسلمانان هم د هغوی د ژوند ساحه را تنگه کړي. هغوی د دې انتقامي عمل څخه دومره په ويړه کې و چې کله چې هغوی خپل فوځونه د کلا نه په تينبسته ، د صلاح الدين ايوبې د غشې ويشتونکو په لاسو مړه او وسله غورځونکي کتل نو يواځې خپل کوچنيان به ئې له ځانو سره اخستل او دکورو څخه به وتل. خو مسلمانو سپاهيانو هغوی تللو ته نه پريښودل ، سالارانو او قومندانانو په خپله حکم کړې و چې د ښار اوسيدونکي بلې لورې تللو ته مه پريږدئ ، هماغه و چې سپاهيانو به تښتيدونکي عيسويان د شگلور په لورې لري لارو ، د غونډيو او نورو سيمو څخه نيول او بيرته به ئې ښار ته راوستل.

دا خلک په حقيقت کې دخپلو حکمرانانو د گناه د سزا څخه په تينبسته کې و ، هغوی د دې ځای اوسيدونکي مسلمانان د چينجيو په څير سپک او بې ارزښته گڼل و او د «مسلمانانو پند غالي يا بيگار کيمپ» د دې ستر ثبوت و. سلطان ايوبې ته د دې پند غالي په هکله مالومات و ، هغه (شوبک) ته د ورننوتلو سره سم همدې پند غالي ته ولاړ ، هلته نژدې دوه زره مسلمانان د قيد او بند په اذيتونو اخته پراته و. عيسايانو دغه دوه زره کسان ژوندي لاشونه گڼلي و. دهغوی څخه به ئې د حيواناتو په څير کار اخسته ، د دې بنديانو تر منځ داسې کسان هم و چې په ځوانۍ کې ئې راوړي و او همدلته ئې عمر تير کړي و او اوس اذيتونو زړښت ته رسولي و. هغوی دا له ياده ويستلي و چې دوی ريښتيا هم انسانان دي ، په دې ځای کې دخوانيو جنگونو بنديان هم و ، خود هغو بدنصيبو شميره په کې زياته وه چې صليبيانو د قافلو او يا د ښاره څخه نيولي او پند غالي ته ئې راوړي و. که هغه به ستر تاجر و او يا به د ښکلو نجونو پلار ، هر څوک به ئې چې نيوه دهغه شتمني به ئې ترې اخسته او يا به ئې لوني ترې اخستې او هغوی به ئې همدې ځای ته را رسول. په دوی کې د ښار هغه مسلمانان هم و چې دهغوی پر خلاف دا الزام و چې هغوی د اسلامي سلطنت وفاداره او د صليب د ښمنان دي ، په ښار کې چې څومره مسلمانان اوسيدل هغوی به لمونځونه او دقران تلاوت په پټه په خپلو کورونو کې کاوه ، او هڅه به ئې کوله چې غږ ئې بيرون ونه وځي..... هغوی به يو مامولي شاتنه

عیسائې ته هم ټیټیدل او سلام به ئې ورته کاوه ، هغوی به خپلې مسلمانې لونه په پردې کې ساتلې ، او نه به ئې پری ښولې چې بیرون را ووځي ځکه عیسایانو به د هغوی ښایسته کوچنیان تښتول .

کله چې سلطان ایوبي هغه دوه زره ژوندي لاشونه وکتل ، نو اوبنکې ئې د سترگو روانې شوی او وئې ویل « زه ددې مظلومانو د ازادولو له پاره د ټول اسلامي سلطنت په خطر کې اچولو ته تیار وم ، » هغه د هغوی د غذائې او روغتیائې حالت د ښه کولو له پاره سمډلاسه احکامات ورکړل ، او وئې ویل چې اوس دوی په همدې ځای کې وساتئ او بستري او نور اړوندې اسانتیاوي ورته برابرې کړئ ، د سلطان ایوبي سره په دې وخت کې د هغوی د زړه چاودو قصو د اوریدو وخت نه و ، هغه غوښتل تر هر څه لمړې د شاوخوا حالات سم کړي . بیرون لا تراوسه پورې جنگ روان و ، خودا د ازاد او میداني جنگ په څیر جگړه نه وه . حال دا و چې د صلیبیانو هغه فوځ چې د سلطان ایوبي د فوځ د خپلو له پاره د (شوبک) څخه وتلې و او د (کرک) په لورې او یا په لاره کې د سلطان ایوبي د فوځونو د محاصرې له پاره ئې سنگرونه نیولې و ، هغه خورر ور شوی و او شاتگ ته مجبور کړل شوې و ، مسلمانو چریکانو په هغوی باندي غلچکي عملیات کول او هغوی ئې د ډیر بد او خراب حالت سره مخ کړي و . سلطان ایوبي ته دا خبرونه را رسیدل ، چې په ځینو ځایو کې د هغوی چریکان محاصره شوي او ډیر زیان ورته رسیدلې دې ، دا خطرهم وه چې هغه فوځیان چې د (کرک) په کلا کې شتون لري هغوی به په صحرا کې دخپلو نورو صلیبیانو د خلاصون له پاره مرسته ور ولیږي .

ددې حالاتو سره دمقابلې له پاره د سلطان ایوبي سره د فوځ کمښت و او هغه د مصر څخه هم نور کومک نه راغوښته ، ځکه چې هلته هغه سازشونه لا تراوسه پورې په پوره توگه نه و خپل شوي ، دگوبښه شوي فاطمي خلافت ملاتړي په مختلفو سازشونو کې مصروف و ، همدا راز سوډاني حبشیانو هم خپلې لښکرې راټولې کړې وې ، صلیبیانو غوښتل د هغوی مرسته وکړي او هغوی یو دبل سره د سلطان ایوبي پر خلاف را یوځای کړي ، تر ټولو لویه خطر د اوه چې هلته یو شمیر مسلمان سیاسي او فوځي مشران هم د سلطان ایوبي پر خلاف په سازشونو کې مصروف وول ، دا د ایمان پلورنکو ډله وه ، چې د واک د تر لاسه کولو له پاره ئې د اسلام د دښمنانو سره لاس یو کړې و او د پردېو سره یو ځای په سازشونو کې را گپړو ، هغوی د حشیشین د مسلکې قاتلینو مرسته هم تر لاسه کړې وه ، او د سلطان ایوبي د وژلو پلان ئې تر لاس لاندې نیولې و .

سلطان ایوبي خو ځله ویلي و ، چې دا د صلیبیانو څومره ستره بریا ده چې هغوی زما په لاسو زما خپل مسلمانان وژني ، پرته له شکه هغوی ، چې ما ورته د غداری کولو په اساس د مرگ سزا ورکړې وه ، ایمان پلورنکي وو . خوبیا هم هغوی مسلمانان وو ، کلیمه ئې ویله ، څومره به ښه و چې دې خلکو خپل دښمن پیژندلې .

له یوه اړخه اوس د (شوبک) کلا دهغه تر پښو لاندې وه ، او هغه د کلا په دېوالونو دخپلو فوځي سلاکارانو سره گرځیده ، ددې ښار مسلمانو اوسیدونکو په ډلو ډلو نڅاوی کولې او د [الله اکبر] شعارونه ئې ورکول ، خود بله اړخه په اوبناتو د شهیدانو لاشونه او زخمیان راوړل کیدل ، سلطان ایوبي په ژور فکر کې ډوب و ،

د هغه دوست بهاؤ الدین شداد په خپلو لیکنو کې لیکي چې «د صلاح الدین ایوبي په مخ او تندي د سوبې اوبریا څه نښې نه لیدل کیدې، د (شوبک) د مسلمانانو یوه ډله چې خوشحالی څخه په نڅاو کې ودهغه د پوځ تر څنګ ودریدله، چېرې چې مونږ ولاړ و، نو صلاح الدین ایوبي هغوی ته کتل، د هغه په لیدلو سره د خلکو جذبې نوره هم زیاته شوه، خو د ایوبي په شونډو باندې مسکا هم را پیدا نه شوه، ان تردې چې دهغې خلکو له پاره ئې لاس هم و نه خوراو چې ددې په خوشحالی کې هلته سره را ټول شوي و. هغه ورته یواځې کتل، د ډلې څخه یوه په لوړ اواز وویل «صلاح الدین دنجم الدین ایوب ځویه! ته د (شوبک) د مسلمانانو له پاره پیغمبر راغلي ئې». دا د عربي ژاډه و، او عربو به یوبل د پلار په نوم پیژانده او غږ به ئې ورته کاوه، په دې خاطر ډیرو صلاح الدین ایوبي ته بن ایوب یا بن نجم وایه، پخپله سلطان ایوبي دکرد د ژاډه و.....

«د نخیدونکو څخه کوم یوه نعره پورته کړه، -- دکرد ځویه! مونږ ستا پیغمبرۍ ته سجده کوو، صلاح الدین ایوبي یو ټکان وخور، په سخته لهجه ئې وویلې، دوی ته ووايه چې ما نه گنهگاروي، زه د پیغمرانو غلام یم، د سجدې کولو وړ یواځې یو الله دې». ما د سلطان یو ساتونکي ته وویل، ورمنډه کړه او هغه خلکو ته ووايه چې داسې نعرې دې نه وهي، د مصر امیر پرې ناخوښه کيږي، ساتونکې ورغې نو ایوبي هغه تم کړ او ورته ئې وویل چې «په کلاره ورته ووايه، دهغوی زړونه مه خفه کوه، پرېږده چې نڅاوی وکړي او سندري ووايي، هغوی د جهنم څخه را وتلي دي. زما ژوند دهغې خلکو د خوشحالیو له پاره وقف دې....

هغه نور څه نه شو ویلې ځکه د هغه اواز د ژړا ډک و، دا د احساساتو غلبه وه، مخ ئې واړاوه، غوښتل ئې خپلې اوبښکې له مونږه څخه پټې کړي، لږ وروسته هغه زمونږ لورې ته وکتل، او وئې ویل «مونږ اوس اوس د فلسطین دهلیز ته را رسیدلي یو، زمونږ منزل ډیر لږ دې، مونږ ته دشمال په لورې تر هغه ځایه تگ ته اړتیا ده چېرې چې د روم د بحیرې ساحل د لمر پر یوا ته لورې ته ورگرځي، مونږ ته د عربو د ځمکو څخه د اخری صلیبي د ویستلو او د روم په بحیره کې دهغوی د ورډوبولو کار را په غاړه دې.

سلطان ایوبي هملته خپلو سلاکارانو ته حکم وکړ چې په ټول ښار کار کې اعلان وکړي چې هیڅ غیر مسلمان دې په دې خاطر د ښاره نه تنبتي چې مسلمانان به ئې په تنگ کړي، هر چاته چې د کوم مسلمان ښاري او یا عسکر څخه څه ستونزه ورسپري نو هغوی دې دکلا د دروازې سره خپل شکایت درج کړي، دهغې به پوښتنه وشي. هغه وویل چې مونږ دهیچا له پاره هم ستونزې او مصیبتونه له ځانه سره نه دي راوړي بلکه د محبت او مینې پیغام مو راوړې دې، که چاهم د اسلامي حکومت پر خلاف خبره یا کوم خوزښت وکړ نو هغه ته به د اسلامي قانون په چوکاټ کې سخته سزا ورکړل شي، په یاد ولرئ چې د اسلامي قانون د سزا څخه که مسلمان وي او که غیر مسلمان، یو هم خوندي نه شي پاته کیدای. ددې تر څنګ هغه حکم وکړ چې که په ښار کې کوم صلیبي جاسوس او یا عسکر پټ شوی وي او یا ورته چا په خپل کور کې پناه ورکړې وي نو هغه دې سمدستي خپل ځان د مسلمانانو فوځ ته تسلیم کړي.

دسلطان ایوبي فوځ (شوبک) کلا ته د یوه دېوال په ماتولو سره ور ننوتې و. هغه حکم کړې و چې د کلا په هغه برخه باندې سمدستي ولکه وکړې چې د صلیبیانو د څارکښۍ د شبکې مرکز و. ددې جاسوسانو ددغې مرکز په هکله هغه ته ډیر مالومات ورکړل شوي و او لارښوونه ئې هم ورته کړې وه، خو صلیبیان دومره ناپوهه نه و، هغوی د هر څه دمخه هغه مرکز خالي کړې و، او ټول اسنادې ترې له ځانه سره وړې و، د هغوی د جاسوسې شبکې مشر (هرمن) او د هغوی نور چارواکي د هغه ځایه تښتیدلي و، هلته یواځې اته نجونې نیول شوې وې چې علي بن سفیان ته ورسپارل شوې وې، هغه د هغوی څخه مالومات ترلاسه کول، هغو نجونو ویلي و چې لږ و ډیر شل نجونې له دې ځایه څخه وتلي دي. هغوی ټولې په خپله تښتیدلي دي، د هغوی سره کوم نارینه نه و، نارینه جاسوسان هم وتلي و، د هغو اتو نجونو څخه یو د خپلې ملگرې نجلۍ لوزینا په اړوند وویل، چې هغې یو مسلمان فوځي (حدید) ته ددې کلا څخه د تښتې لار برابره کړې وه او بیایې په زهرو ځان وواژه.

په (شوبک) کې د امن د ټینګښت او نورواوراتو دښه کولو له پاره فعالیتونه ښه په څوګ سره روان و. صلیبیانو هم د (کرک) څخه په (شوبک) د یرغل او هغه د سلطان ایوبي څخه د بیرته اخستلو په پلانونو باندې غورکاوه او پلانونه ئې جوړول. خو صلیبیان د بلې حملې له پاره دومره ژر، چې هغوی ئې هیله کوله، نه شواې چمتو کیدای. د هغوی تر مخه لمړۍ پوښتنه دا وه چې: په داسې حال کې چې هغه جاسوس عالم ډیر پوخ خبر راوړی و چې سلطان ایوبي پر (کرک) یرغل کوي، د هغه فوځونه د (کرک) په لور را روان هم و، د هغوی د قاهرې جاسوسانو هم همدا ډول خبر ورکړې و چې د سلطان ایوبي فوځ به په (کرک) یرغل کوي او قومنده به ئې هم د هغه په غاړه وي، خو په نیمایې لاره کې د هغه د فوځونو لوری ولې بدل شو؟ او داسې چال ئې و لوباوه، چې هغه صلیبي فوځ چې د مسلمانانو دمخنیوي له پاره هلته مخته ورغلې و د غلچکي عملیاتو لاندې راغې او سلطان ایوبي د (کرک) څخه ډیر لرې په (شوبک) باندې یرغل وکړ.

دا پوښتنه په یوه کانفرانس کې راپورته شوه، چې په کې د صلیبیانو ستر چارواکي او حکمرانان شریک ول، د هغوی د څارکښۍ د شبکې مشر جرمن نژاده (هرمن) او جاسوس عالم چې سلطان ایوبي په قاهره کې د نیولو وروسته ازاد کړې و د ملزمانو په څیر په دې کانفرانس کې ناست و، جاسوس عالم د (شوبک) د سوېې دمخه په تښته بریالی شوی و، هغه ته د کانفرانس په خونه کې ځولنې اچول شوې وې، په هغه دا الزام و چې هغه د غلطې اطلاع په ورکولو سره مسلمانانو ته ګټه ورسوله، او د هغوی د سوېې او بریا سبب وګرځید. هغه عالم یوځل بیا بیان ورکړ او څرګنده ئې کړه چې هغه ته دا اطلاع څه ډول ترلاسه شوی وه چې سلطان ایوبي په (کرک) باندې یرغل کونکې دې، هغه داهم وویل چې که چېرې د هغه په خبر کې کوم شک وای نو اړوندې ادارې باید پر هغې باندې عمل نه وای کړې. د هغه ددې بیان په بنسټ د (هرمن) څخه و پوښتل شول چې هغه د څارکښۍ د شبکې د ماهر په څیر څنګه دا و منله چې ددې جاسوس راوړې خبر بلکل سم دې.

«زه په دې هکله ډیر څه ویل غواړم» (هرمن) وویل «زه دا په ډاډ سره ویلای شم چې زه د څارکښۍ د شبکې ماهر یم، خو ډیر وختونه داسې راغلي دي چې په هغې کې زما مهارت او د څارکښۍ کولو محنت له نظره

غورځول شوی دې ، دهغې پایلې دا شوی چې زما مهارت د فوځ د مرکزي قومندې یا د کوم پادشاه د حکم نه قرباني شوی دې ، په دې کانفرانس کې درې پادشاهان هم شتون لري ، او د هغوی د متحده قومندې اعلی قومندان هم شته ، او دا چې مونږ اوس د داسې سترې ماتې سره مخ شوی یو چې په کې د (شوبک) په څیر ډیره مهمه کلا زمونږ له لاسه ووتله ، او ترڅنګ ئې په میلو میلو څیره سیمه هم مسلمانانو ولکه کړې ده ، د بوه کاله زیات لوژیستکی وسایل د دښمن په لاسو کې پریوتی دي ، اود (شوبک) ټوله ابادي د مسلمانانو غلامان ګرځیدلي دي ، زه غواړم ستاسو خامی او احمقانه حرکتونه ستاسې تر مخ کېږم او زه تاسې ټولو ته په ډیر احترام او درنښت سره دا یادول غواړم چې مونږ په صلیب باندې لاس ایښودې او دا مو ویلي چې د صلیب وقار او عزت څخه به ځان څاروو ، نو که چېرې ستاسې د کوم یوه ذاتي وقار ته کوم زیان رسیږي نو هغه دې دخپل وقار او عزت په ځای د صلیب وقار او عزت تر مخ کېږي»

(هرمن) د ستر حیثیت خاوند ګڼل کیده ، او دومره ځواک ئې درلوده چې کونارډ ، ګې اف لوزینان ، او د شاه اګستس په څیر خپل سرو پادشاهانو هم دهغې دخبرې د رد کولو جرأت نه شو کولې ، د څار کښی ټول نظام دهغه په لاسو کې و ، په هغوی کې وژونکي جاسوسان هم وو ، (هرمن) د دې جرأت او همت درلود چې که وغواړي هر حکمران په پټه توګه له منځه یوسي نو وړای شي . هغه ته اجازه ورکړل شوه چې هغه خپله شننه وړاندې کړي .

«زه په دې خبرې د پوهیدو توان نه لرم ، چې د دښمن دراز د مالومولو له پاره یواځې په نجونو باندې ولې دومره زیاته تکیه کېږي؟» هغه وپوښتل .

«په دې خاطر چې بنځه د انسان تر ټولو ستره کمزوري ده.» یوه حکمران وویل ، «د انسان د کړچار د خرابولو بڼه وسیله بنځه ده ، ایا ته د دې څخه انکار کولې شي چې د عربو زیات شمیر مسلمان امراء ، وزراء ... مونږ د همدې بنځو په واسطه خپل غلامان ګرځولي دي؟»

«خو تاسې دا فکر نه دې کړې چې په دې وخت کې د مسلمانانو حکومت د فوځ په لاسو کې دې ،» (هرمن) ورته وویلې ، دهغوی خلیفه خپل حکم نه شي پیاده کولای ، په عسکري امورو کې دهغې هیڅ ډول مداخله نشته ، په مصر کې د سلطان ایوبی حیثیت د هغې ځای د والي په څیر دې خو هغه د هغې ځای خلیفه هم ګوښه کړ ، هلته نورالدین زنگي دې چې د یو سالار او وزیر رتبه لري خو په جنگي امورو کې هغه د بغداد د خلیفه څخه د اجازي اخستلو ته هیڅ اړتیا نه لري ، په دې اساس دا په نظر کې و ساتئ ، چې تاسې به یو څو امیران ، وزیران او د کلاو مسؤلین په خپلو لاسو کې اخستي وي خو دهغوی حیثیت د یو څو غدارانو په څیر دې هغوی تاسې ته دخپل هیواد یو انچ هم نه شي درکولای ، د اسلامي حکومت اصل حکمرانان فوځیان دي . نورالدین زنگي او صلاح الدین ایوبی دواړو خپلو فوځونو ته داسې روزنه ورکړې ده چې تاسې نه شی کولای د داسی نجونو په واسطه دهغوی د فوځ کړچار خراب کړئ ، او نه مو دا کار تر اوسه پورې کړې دې ، دهغې فوځ له پاره شراب څښل دروند جرم دې ، په اسلام کې دهر یوه له پاره شراب حرام دي ، د دې بندیز

اغيز دادې چې مسلمان فوځي وي او که غیر فوځي هغوی تل په خپل هوش او فکر کې وي ، که چېرې صلاح الدین ایوبي د شرابو عادي وای ، نو نن به مصر زمونږه و ، او صلاح الدین ایوبي به د (شوبک) د کلا فاتح نه گڼل کیده ، بلکه په دې کلا کې به زمونږ سره بندي وای .

«(هرمن) !» یو قومندان ورته په سخته توگه وویلې «خپله خبره تر نجونو پورې وساته ، مونږ سره د مسلمانانو د صفتونو د اوریدلو له پاره وخت نه شته» ،

«زه همدا ویل غواړم» (هرمن) ورته وویل «چې د څارکښۍ له پاره د نجونو استعمال ناکامه شوي دي، په تیرو دوو کالو کې مونږ ډیرې ارزښتناکه نجونې مصر ته واستولې خو هغوی زیاتې د مسلمانو فوځیانو په لاسو ووژل شوی ، د نجونو په هکله دا هم یاد ساتئ ، چې ښځه ذات ډیره ژر احساساتي کیږي ، که تاسې نجونو ته هر څومره سخته روزنه ورکړئ بیا هم هغوی د نارینه و په څیر د تیږې په شان نه کلکېږي . مونږ هغوی په خطرو کې ورغورځوو ، خطر په هر حال خطرې وي او په زړه او دماغ اغیز کوي . په ځینو وختونو کې حالات ډیر زیات خرابیږي او په داسې حالاتو کې مسلمان فوځیان زمونږ نجونې د تفریح او ساعت تیږو په ځای په خپله پناه کې اخلي او خپل جسم پرې حراموي ، نجونې د جذباتو څخه مغلوبیږي . همدا اوس اوس زمونږ یوې نجلۍ د صلاح الدین ایوبي یوه قومندان د غلو څخه خوندي کړې وه ، او پخپله زخمي شوی و ، نجلۍ هغه له ځانه سره (شوبک) ته راوست خو مونږ هغه د مسلمانانو په پنډغالي کې واچاوه ، مگر نجلۍ هغه ته زمونږ د یوه افسر کالي ورواغوستل او دکلا څخه ئې وویست ، هغه ته ئې آس هم ورکړ ، ما هغه نجلۍ و نیوله ، خو هغې زهر وخورل او ځان ئې وواژه ، هغې د سزا د ویرې ځان نه و وژلې ، هغې محسوس کړې وه چې هغه گناهگاره ده ، او خپل جسم ئې د دوکې له پاره استعمال کړې دې ، دا احساس دومره سخت و چې هغه ئې زهر وخورلو ته مجبوره کړه .

«دنجونو پر خلاف یو بل دلیل هم وړاندې کول غواړم ، زمونږ سره چې څومره جاسوسې نجونې دي دهغوی زیاته شمیره دهغو نجونو ده چې په کوچني والي کې د مسلمانانو د قافلو څخه او یا د مسلمانانو د کورونو څخه را تښتول شوي دي ، مونږ هغوی ته خپل مذهب ورکړ ، او روزنه مو ورکړه ، هغوی ځوانې شوی او خپل اصلیت ترې هیر شو ، هغوی ته دا یاد هم پاته نه شو چې هغوی د مسلمانانو لوني دي ، خو مونږ یواځې د هغوی نوم بدل کړ ، دهغوی مذهب او کړچار مو بدل کړ ، خو دهغوی وینه مو بدله نه شوه کړاې ، زه په انساني نفسیاتو باندې پوهیږم ، او دا زما تجربه ده ، چې د مسلمانانو نفسیات د نورو مذهبونو د انسانانو څخه توپیر لري ، دا نجونې چې کله هم د کوم مسلمان مخې ته ورځي نو داسې ورته مالومیږي چې هغوی ته یو ناڅاپه را په یادېږي چې دهغوی په رگونو کې هم د مسلمان پلار وینه ده ، د مسلمان د وینې څخه دهغه مذهب نه وځي.»

«ته غواړې وواځې چې پس له دې کومه نجلۍ د څارکښۍ له پاره مه لیرې ،» یوه قومندان ورڅخه وپوښتل .
«کومه داسې نجلۍ مه استوی چې دکوم مسلمان په کور کې پیدا شوې وي.» (هرمن) ځواب ورکړ . «که

چېرې تاسې نجونې زما د شبکې څخه وکارئ نو دا به د صلیب له پاره غوره وي، تاسې د مسلمانو امراو حرم سرايو ته نجونې استوئ، تاسو هغوی په خپلو جالو کې راگیرولې شئ، هغوی په اسانۍ سره ستاسې په لاسو کې را تلاي شي، ځکه چې هغوی د جنگ میدان نه دې لیدلې، دهغوی توري زمونږ د تورو سره نه دي ټکر شوی، دهغوی فوځ مونږ پیژني، یواځې فوځ دې چې د بنمن پیژندلې شي، په دې خاطر هغوی زمونږ په جال کې نه رانښلي»

د صلیب پادشاه اگستس ډیر زیات شېطان فطرته انسان و، هغه د اسلام سره د بنمني عبادت گانه، هغه وویل «(هرمن) ! ستا آند ډیر را نغښتې دې، ته یواځې صلاح الدین ایوبي او نور الدین زنگی گورې، خو مونږ اسلام وینو، مونږ باید د دې مذهب بیخ را وکارو، دهغوی کړچار او آندونو کې شکوک او شبهات راپیدا کړو، په مسلمانانو کې داسې تهذیب رواج کړئ چې په کې جذابیت وي، دا اړینه نه ده چې مونږ خپلې ټولې موخې په خپل ژوند کې تر لاسه کړو، مونږ به دا کار خپل راتلونکې نسل ته ورو سپارو، څه بریا به هغوی تر لاسه کړي او دا کار به بیا دهغې وروسته نسلونو لاسو ته ورو لویږي....

بیا به داسې یو وخت هم راشي چې د اسلام نوم او نښه به هم پاته نه وي، که چېرې اسلام ژوندې هم پاته وي نو بیا به دا مذهب بل کوم صلاح الدین ایوبي او نور الدین زنگي په څیر بچیان نه زیږوي، زه په ډاډه سره ویلې شم چې مذهب به د مسلمانانو خپل وي خو دا مذهب به زمونږ په تهذیب کې رنگ شوې وي، (هرمن) ! د نن څخه سل کاله وروسته په نظر کې ونیسو، برې او ناکامي وختي پیښې دي، مونږ به په (شوبک) دوباره ولکه کوو، ته په مصر کې سازشونو ته دوام ورکړه، د فاطمیانو او حبشي سودانیانو تر منځ یووالې راوړه او هغوی ته مرسته ورکړه او د حشیشینو څخه کار واخله.

***** (۸۴)

غونډه روانه وه چې یو صلیبي افسر را ننوت، سترې ستومانه او په خاورو ککړو، داد هغه فوځ قومندان و چې د بنستي ته دمقابلې له پاره استول شوی خو اوس سوکه سوکه د (کرک) په لور شاته را روان و، هغه ډیر اندېښمند و، هغه وویل «د فوځ حالت ښه نه دې زه د دې وړاندې سره راغلې یم چې د (کرک) د فوځ سره څه نور فوځ ور یوځای کړئ او په (شوبک) باندې یرغل یوسئ او مسلمانان مجبور کړئ چې مخامخ جنگ ته راشي. اوس د جگړې حال دا دې چې زمونږ فوځي دلگي د مرکزي قومندې په مطابق د (کرک) په لورې په شا تگ کوي د مسلمانانو چریکې ډلې د لږ شمیره وگړو په واسطه غلچکي شپیني بریدونه کوي او بیا شاته ته تښتي، او دورځې له اړخه دهغوی یو څو کسان غشي ویشتونکي یو څو غشي را توغوي او بیرته ور ککیري، هغوی ډیر وخت اوبنان او آسونه په نښه کوي، او هر ځناور چې په غشي لگیري نو هغه بیا د کنترول وځي، مونږ ډلږ څه تم کیدو وروسته خپلې خورې ورې ډلې بیرته سره راټولې کړلې، او د ځوابي یرغل هڅه مو وکړه خو مسلمانان مخامخ جگړه نه کوي، زمونږ یو شمیر دلگي په دې خاطر له منځه ولاړل چې

مسلمانانو هغوی دخپلې خوښې ډگر ته را بنکودل ، اوس په سپاهیانو کې د جگړې کولو جذبه مړژواندې شوی ده ، او ددې جذبې دبیرته را پیدا کیدو له پاره دې ته اړتیا ده چې یوه قوي ځوابي حمله پیل کړل شي .

په همدې موضوع باندې بحث او څیړنه پیل شوه ، دصليبيانو له پاره داستونزې پیدا شوې وې چې دهغوی د فوځ ډیره برخه ، چې هغوی ډیر ښه فوځ گانه ، د(کرک) څخه لرې په شگلور په ځمکه کې خوره وره پرته وه . د سلطان ایوبی چال بریالې شوی و ، د هغه قومندانانو او عسکري ډلو دهغه دغه چال په ډیره ښه توگه پلي کړې و ، هغوی به په اوبو باندې ولکه کوله ، لوړو ته به ئې ځانونه رسول او غونډیزو سیمو کې به ئې غلچکي بریدونه کول ، او د ورځې له اړخه به که هوا تیزه چلیده نو دهغې تیزی هوا له څپو سره به ئې سمه حمله کوله ، ددې څخه دا گټه تر لاسه کیده ، چې د هوا او آسونو د پښو څخه الوزول شوی شگې به د صليبي عسکرو په سترگو کې ننوتلې او ړندول به ئې . د سلطان ایوبی سره زیات شمیر وگړي نه و .

تاریخپوهان لیکي چې که صليبيانو یرغل کړې وای نو د سلطان ایوبی سره دومره وگړي نه و چې (شوبک) ئې ساتلای وای ، هغه د جنگي فهم او فراست څخه کار واخست ، او په صليبيانو باندې ئې خپل رعب او دبدبه قایمه کړه ، د (شوبک) شمال شرق ته د صليبيانو یو زیات شمیر فوځ هسې بیکاره پروت و ، هغه ئې له دې ویرې له هغه ځای نه شو را ویستلای چې سلطان زنگي به سلطان ایوبی ته دهغې لارې مرسته ورسوي .

صليبي قومندانان او حکمرانان هلته په (کرک) کې سره راټول وو او دخپلې ماتې غم سره زړه خوړینې کړي و ، خو په (شوبک) کې ایوبی دې ستونزې غمژن کړې و چې که چېرې صليبيان یرغل راوړي نو دهغې به څه ډول مقابله کوي ؟

هغه د عیسایانو په بڼه کې خپل جاسوسان (کرک) ته استولي و ، ترڅو د صليبيانو د راتلونکو عزایمو او منصوبو څخه ورته اطلاعات را ورسوي ، هغه داسې انتظام کړې و چې دهغې له مخې هغه ته د محاذ خبرونه ډیر ژر را رسیدل . هغه د (شوبک) او دهغې د چاپیره سیمو څخه په فوځ کې د خدمت له پاره دخلکو د را نیولو کار پیل کړ . او حکم ئې وکړ چې په فوځ کې د نوو رایوځای شوو له پاره هملته په کلا کې روزنه ورکول پیل کړل شي . هغوی ته د صليبيانو زیات شمیر اوبنان او آسونه هم تر لاسه شوی و .

بیروني فوځونو ته هغه حکم وکړ چې د دښمن ځناور د وژلو په ځای ژوندي ونیسي ، او کلا ته ئې را ولیږي ، د نوو عسکرو د روزلو په هکله هغه حکم وکړ چې هغوی ته دشپني غلچکي عملیاتو او خوځنده جنگ کولو روزنه ورکړي ،

په (کرک) کې چې کومه غونډه روانه وه په هغې کې د (هرمن) دا وړاندیز رد کړل شو چې د جاسوسی له پاره نجونې مه استعمالوي ، خو عام جاسوسان ئې پرېښول او هغوی ته ئې دا حکم وکړ چې هغوی دې په مسلمانانو د نظریاتي یرغل له پاره وگړي را پیدا کړي . ددې وروسته ددې پوښتنه وشوه چې په (شوبک) کې څومره نجونې او نارینه جاسوسان پاته شوي ؟ او ایا هغه نجونې د هغه ځای څخه را ویستلای شو ؟ (هرمن)

هغوی ته وویل چې یو څو نجونې د مسلمانانو په قید کې ورغلي او څه نورې را وتلې دي او یو شمیر ورکې دي ، د نارینه جاسوسانو په هکله هغه وویل چې یو څوې په قید کې دي ، څه را وتلي دي او څه درغل شوي. هغو ته خبر ورکول شوی چې هملته اوسئ او د مسلمانانو سره ځان یو کړئ او خپل کار ته دوام ورکړئ ، ... یو صلیبي حکمران وویل چې هغه نجونې چې هلته قید دي دهغوی را ویستل اسانه نه بنکاري خو دا هم شوني ده چې یو شمیر نجونو هلته د عیسایانو په کورونو کې پناه اخستي وي هغوی باید دهغه ځایه څخه را ویستل شي.

د لږ څه بحث او څیړنې وروسته دا پریکړه وشوه چې داسې یوه ډله تیاره کړئ چې د سلطان ایوبی د غلچکي ډلې په څیر هر ډول لویي ته تیار وي ، ددې ډلې هر یو کس باید ذهینه او هوښیار وي په عربي یا مصري ژبه و پوهیږي ، دا ډله د داسې مسلمانانو په بڼه کې هلته (شوبک) ته ور واستوئ چې دهغې نه دا مالومه شي چې دوی د (کرک) د عیسایانو د ظلم او تیري له لاسه را تښتیدلي دي ، هغوی ته داکار و سپارئ چې دنجونو لټون وکړي او دهغې ځایه ئې را وکارې. ددې کار د تر سره کولو له پاره به هغه مجرم وگړي ډیر مناسب وي چې د هغوی دغو بڼتنې په اساس د زندانو څخه را ویستل شوی او په فوځ کې ور داخل کړل شوي دي ، په فوځ کې د همداسې روزل شوو مجرمینو لټون وکړئ او هغوی د څو ورځو روزنی د تر لاسه کولو وروسته بیا (شوبک) ته واستوئ ، خو دا خیال وکړئ چې په هغو کې هغه سپاهیان هم شتون ولري چې (شوبک) کې اوسیدلي وي او دهغې ځای د کوڅو او لارو سره بڼه بلدتیا ولري ، اوس دلته دا ستونزه را پیدا شوه چې مجرم وگړي ددې سیمې په ژبه نه پوهیږي ، ددې له پاره ئې دحل لاره دا را پیدا کړه چې ډیر داسې وگړي ور واستوئ چې دهغې ځای په ژبه باندي پوهیږي.

زیات شمیر تاریخپوهانو د (شوبک) سوې ته مختلف رنگونه ورکړي دي ، په دوی کې سپین گویه تاریخپوهان لکه د (ویلیم اف تآئر) په څیر عیسایانو هم ، په صلیبیانو باندي سختې نیوکې کړي دي ، هغوی لیکي چې دهغوی حکمرانانو د بنایسته نجونو په واسطه د مسلمانانو په سیمو کې دهغوی کړچار د خرابوالي ، تخریب کاری او څارکښۍ له پاره توجه کوله ، ددې څخه دهغوی دخپل کړچار لید تر سترگو کیږي چې دوی په خپله څه ډول خلک وو. دا سمه ده چې هغوی به د مسلمانانو څو کسه غیر فوځي چارواکي تر خپل اغیز لاندې را وستي وي خو دهغوی په دماغ کې دا نه راتلل چې د مسلمانانو یو قوم هم شته او یو فوځ هم ، د یوه قوم او دهغې د فوځ د عقیدې وژل دومره اسانه کار نه دې ، اوبیا په هغه وخت کې چې صلیبیانو د مسلمانانو قافلي لوټولې ، دهغوی کوچنیان ئې تښتول ، په نیول شوو سیمو کې ئې په پراخه پیمانې د خلکو ابرو او عزت واخست ، عامی وژنې ئې وکړې او مسلمانان ئې په بیگار پندغالي کې ور واچول او دځناورو څخه ئې هم سپک سلوک ورسره وکړ.

د مسلمان قوم اوفوځ جذبې له منځه وړل ناشونې ده ، هغوی په خپل دې ناوړه کړچار سره د مسلمانانو په زړونو کې د بدلې اور را تازه کړ. د اسلام په لیکو کې د یو څو کسه غدارانو د پیدا کولو سره ددې مذهب عظمت له منځه نه شي وړل کیدای.

تاريخپوهانو ليکلي دي چې په هغه وخت کې چې په (شوبک) د يرغل اړتيا وه ، او صلاح الدين ايوبي د جنگي اړخه کمزورې و نو صليبيانو د (شوبک) څخه د يو څو جاسوسو نجونو د ويستلو په فکر کې ډوب و او ددې کار له پاره ئې دسرتيرو د ډلې د چمتو کولو حکم کړې و. هغوی ليکي چې د صلاح الدين ايوبي د جنگي فراست ستاينه بايد وکړل شي چې هغه په صليبيانو باندې رعب او ويره اچولې وه ، د هغوی فوځ ئې سره خپور وور کړې و ، او صليبيانو هم دا اغيز منلې و ، هغوی هيڅ دې لورې ته توجه ونکړه ، چې د ايوبي خپل فوځ دلگي دلگي او ډله ډله خور وور پروت دې او دا هم ويل کيږي چې سلطان ايوبي ددې حال څخه غمگين هم و ، د هغه خاص سلاکار ، شداد ، چې د هغه د اندېښنې کومه يادونه کړې نو هغه همدا کيداې شي چې د هغې فوځي دلگي د صليبيانو د تعقب پسې خواره شوي و او د هغوی مرکزيت له منځه تللې و . دا هم سمه ده چې د هغې دلگي د قومي او ذاتي جذبو په اساس جنگيدل ، دا سې نمونې هم ليدل شوي دي چې يو شمير مسلمان فوځي دلگي د صحرا په لارو کې بې لارې شوي ، د خوراک څښاک څخه بې برخې شوي خو هغوی بيا هم په هر حال کې چې وو ، جنگيدل .

دا د جذباتو او احساساتو جنگ و چې صليبي سپاهيان ترې بې برخې و ، کله به چې هغوی خپل قومندانان د شاتگ په حال کې کتل ، نو په هغوی کې به هم د جنگ جگړې روحيه له منځه تلله ، که چېرې صليبيانو لږ څه توجه دې لورې ته کړې وای نو د ايوبي خور وور لښکرو باندې ئې ولکه موندلې شوه ، خو هغوی په ورو ورو خبرو باندې دومره توجه کوله لکه څومره چې په مهمو جنگي امورو باندې کيږي .

دلته يوه بله يادونه اړينه ده او هغه دا چې د هغه وخت د صليبي پيښو ليکونکو په حواله دوه درې غيرمسلمان تاريخپوهانو دا ډول غلط بياني هم کړيده ، چې سلطان صلاح الدين ايوبي (شوبک) دوه کاله په پرلپسې توگه تر محاصرې لاندې نيولې و او بيرته ناکامه را وگرځيد ، هغوی ددې علت دا بيان کړې دې چې د صلاح الدين ايوبي او نورالدين زنګي ترمنځ غلط فهمي را پيدا شوی وه ، زنګي ته د هغه سلاکارانو ويلي و چې صلاح الدين ايوبي مصر په خپل ذاتي واک کې اخلي او ځان د فلسطين حکمران جوړوي ، هغه به د فلسطين د سوبې وروسته زنګي هم له کاره گوښه کړي ، دامورخين ليکي چې نورالدين زنګي په دې بهانه (شوبک) ته خپل فوځونه را و استول چې دا د سلطان ايوبي له پاره مرسته ده ، خو هغه خپلو قومندانانو ته لار ښوونه کړې وه چې هغوی دې د (شوبک) جنگي امورو په خپل لاس کې واخلي ، همغه و چې کله چې دا فوځ راغې نو سلطان ايوبي ته چا وويل چې سلطان زنګي دا فوځ ددې له پاره نه دې را استولې چې له تاسره مرسته وکړي بلکه د مرکزي قومندې د ترلاسه کولو له پاره ئې را ستولې دې . ددې خبرې په اوريدلو سره سلطان ايوبي خفه شو او د (شوبک) محاصره ئې ختمه او بيرته ئې مصر ته کوچ وکړ .

عيسائې تاريخپوهانو د زنګي او ايوبي ترمنځ دغه فرضي ټکر ډير پورته پورته کړېدې خو په هغوی کې دهغو تاريخپوهانو شميره ډيره ده چې دائې ثابته کړې ده چې سلطان ايوبي د يوي نيمې مياشتې محاصرې وروسته په (شوبک) کلا کې ورننوتې و . خو دا مالومات هم ترلاسه شوي دي چې صليبي تخريب کارانو دنورالدين زنګي او سلطان ايوبي ترمنځ د اختلاف د پيدا کولو هڅې کولې خو بريالي نه شول . ددې ثبوت

دادې چې دسلطان ايوبې پلار نجم الدين ايوب تر ډېرې اوږدې او ستومانه کونکې لارې (شوبک) ته ورسيد ، هغه ته داشک پيدا شوی و چې هسې نه چې دهغه ځوي داسې بې عقلي و کړي اويا داسې څه پيښ نه شي چې تخریب کاران دهغه غوږونه دزنګي پر خلاف ډک کړي.

بهاؤالدين شداد په خپلو ليکنو کې زياتوي چې «صلاح الدين ايوبې دخپل پلار په کتلو ډير حيران شو دهغه لاسونه ئې ښکل کړل او داسې وپوهيده چې پلار ئې ورته ددې سترې سوېې د مبارکۍ په خاطر راغلي دي . خو هغه خپل ځوي ته لمړۍ خبرې داسې پيل کړې «ايا نورالدين زنگي جاهل او ناپوهه دي چې زما د ورک او غريب د ځوی په خير يو وگړې ئې د مصر حکمران کړ؟ ايا زه به دا اورم چې ستا ځوی د ذاتي واکمنۍ په خاطر د اسلامي سلطنت د ساتونکي نورالدين زنگي دښمن گرځيدلي دي؟..... ولاړ شه او د نورالدين زنگي څخه ښښنه و غواړه ،....»

کله چې خبره را برسیره شوه نو مالومه شوه چې د سلطان ايوبې ذهن پاک دي او هغه د سلطان نورالدين زنگي څخه نوره مرسته را غواړي ، نجم الدين ايوب ډاډمن شو او څرگنده ئې کړه چې دا دصليبيانو تخریبکاري او شیطانت دي . سلطان ايوبې خپل باورې قاصد او سلاکار (فقيه عيسی الهکاري) دخپل دروند پلار سره يو ځای رخصت کړ ، او الهکاري ته ئې د نورالدين زنگي په نوم يو پيغام ور وليږه ، او ورسره ئې د (شوبک) څه تحفي هم ور وليږلې ، هغه ورته وليکل «تر ټولو ستره تحفه د(شوبک) کلا ده ، چې زه ئې ستا په قدمونو کې ږدم ، او ددې وروسته به د باري ذات په مرسته د (کرک) کلا درته تحفه کړم.»

په دې پيغام کې سلطان ايوبې دا ډاگيزه کړې وه چې دصليبيانو د تخریب کاريو څخه بايد بيداره و اوسي ، او دا هم له ياده و نه باسي چې يو شمير مسلمانان امراء هم په دې ډول تخریب او سازشونو کې دصليبيانو لاس ورکلوکوي . په دې پيغام کې سلطان ايوبې دهغه وخت د (شوبک) احوال اود خپل فوځ څرنگوالي ليکلې و ، او تر څنگ ئې څه انقلابي وړاندېزونه هم کړي و . هغه زنگي ته ليکلي و چې په اوسنيو حالاتو کې دښمن زمونږ پر ځمکه کلابند دي او د جنگ په ډگر کې زمونږ پر خلاف پوره فعاله دي ، د ځمکې لاندي فعاليتونو کې هغوی زمونږ پر خلاف ډيرې غلطې انگيرنې پيدا کوي ، **زه دې نتيجې ته رسيدلې يم چې زمونږ غير فوځي قيادت نه يواځي دا چې ناکامه دي بلکه پخپله د اسلامي سلطنت له پاره خطر گرځيدلي دي .** مونږ د کوره لرې په بې رحمه صحراو کې دښمن پر خلاف جنگيږو ، زمونږ مجاهدېن جنگيږي او شهيدانيږي ، هغوی په لوږه او تنده جنگيږي ، او کفن هم ورته ميسر نه وي ، د هغوی لاشونو د اسونو د قدمونو لاندي منبل کيږي د صحرايې گيدرو او مرغانو دخوراک غوړه مړۍ گرځي ، د اسلام عظمت او د قوم عزت او وقار له پاره چې څومره ځان څارنی هغوی کوي هغومره بل هيڅوک نه شي کولای ، خو زمونږ د غير فوځي حکامو او مشرانو يو څاڅکی وينه هم نه توښيږي ، هغوی د جنگ د ډگر څخه ډير لرې په خوندي ځايو کې ناست دي همدا علت دي چې هغوی د عيش او عشرت عادي گرځيدلي دي ، او دښمنانو هغوی د ښکلو نجونو او اروپايي شرابو په واسطه خپل مريدان گرځولي دي . مونږ د دېن او ايمان د سر لوړۍ له پاره وژل

کيږو ، او هغوی د ایمان ددښمنانو په لاسو کې پلورل کيږي او خپل عیش کوي او دهغوی لاسونه ورکلکوي.

سلطان ایوبي لیکلي و ، چې څرنگه چې اوس زه د فلسطین دهلېز ته رارسیدلې یم او ما عزم کړي چې د فلسطین د سوبي پرته به بیرته نه ستیږم دا اړین گڼم چې تاسې (نورالدین زنگي) د غیر فوځي قیادت څارنه وکړئ ، د علماؤ امیر ته ووايست چې هغوی دې په جوماتونو او ټولو ټولونیزو ځایو کې اعلان وکړي چې اسلامي سلطنت یواځی او یواځی یو خلیفه لري او هغه د بغدا خلافت دې ، د هغه واحد خلافت اطاعت پر هر مسلمان فرض دې ، خو په خطبې کې او په هیڅ جومات کې به دخلیفه نوم نه اخستل کيږي . ستر نوم یواځی د الله ﷻ دې او دهغه درسول ﷺ . دا حکم جاري کړئ چې په راتلونکې کې کله هم خلیفه یا کوم بل حاکم په کومي لوري یا د یو څه د کتلو له پاره راوځی نو دهغې د ساتونکو د ډلې نه پرته به بل جلوس ورسره مل نه وي ، او خلک مجبور نه کړي چې په لاره کې ورته ټیټ شي او هغه ته سلام وکړي سلطان ایوبي تر ټولو مهمه خبره دا وکړه چې د شیععه او سني تفرقه ورځ په ورځ زیاتېږي ، د فاطمي خلافت د گونډه کیدو څخه وروسته په دې اختلاف کې ډیرښت راغلي دي ، بې له شکه چې خلافت او حکومت د سنیانو سره دي خو هیڅ سني حاکم او یا کارکونکې ته دا حق نه شته چې شیععه خپل غلامان وگڼي ، په حکومت او فوځ کې شیععه گانو ته پوره پوره ونډه ورکړئ .

په همدې ترتیب څه نور انقلابي وړاندېزونه هم وو ، چې سلطان ایوبي نور الدین زنگي ته واستول . تاریخپوهان په دې خبره کې سره یو دي چې نورالدین زنگي پر دې وړاندېزونو باندې سمدستي عمل وکړ . سلطان ایوبي د خپله اړخه هم د شیععه سني تفرقه د مینې او محبت ، پوهې او عقل له لارې له منځه یوړه .

***** (۸۵)

هلته په (کرک) کې صلیبیان د سلطان ایوبي پر خلاف د ځوابي حملې په فکر کې ډوب و دهغوی مرکزي قومندان دخپلو قاصدانو له لارې خپل خپور وور فوځ ته احکام لېږلي و چې د مسلمانانو سره د جنگیدو هڅه مه کوئ ، بلکه دهغو ځایو څخه د راوتلو لارې ولټوئ ، ترڅو د ځوابي حملې له پاره زیات فوځ راټول کړای شو . د دې احکامو تر څنګ هغوی د څلویښتو کسو سرتیرو یوه ډله تیاره کړه چې باید د مظلومو مسلمانانو په بڼه کې هلته (شوبک) ته وروښوئ ، او جاسوسې نجونې دهغه ځایه را وکارې ، صلیبي حکمرانانو په دې فکر کې چې سلطان ایوبي د مصر څخه غیر حاضر دې هلته د خپلو تخریبکارانو د ډیرښت له پاره پریکړه کړې وه ، هغوی غوښتل چې ژر تر ژره حبشي سوډانیان او د فاطمي خلافت پاته شوني سره را یوځای کړي او پر قاهره باندې ولکه و مومی .

د (شوبک) او (کرک) په منځنۍ برخه کې لا تراوسه وینې بهیدې ، هغه ټوله سیمه همواره شگلوره نه وه ، په څو ځایو کې هلته د خاورې او شگو سترې سترې غونډۍ پرتې وی او یا د شگو داسې سیمې وی چې که څوک به یو ځل ورننوت نو بیا به یې د وتلو شونتیا لږه وه . په داسې سیمو کې صلیبیان هم له منځه تلل او د

سلطان ايوبی مجاهدېن هم. او هلته د (شوبک) هغه عيسايان هم له منځه تلل چې دمسلمانانو له ويرې د بناره څخه د (کرک) په لور را تنستيدل، هلته د جنگ منظر داسې و لکه د يوه افق نه تر بله پورې چې انسانان يو د بل ويني تويوي، په دې پراخه شگلوره کې يوځای نخلستان يا د خرماو د بوټو ځنگل هم و چې هلته اوبه تر لاسه کيدای شوی او سترې ستومانه انسانان، زخمي انسانان او د تندې مړه کيدونکی انسانان هلته ورتلل او لويدل به.

عماد هاشم د سلطان ايوبی د فوځ د پوي کوچنۍ سرتيرې ډلې قومندان و، هغه شامي نژاده و په دې خاطرې دخپل نوم سره عماد شامي ليکه، هغه جذبه چې د صليبيانو پر خلاف پر هر مسلمان کې شته وه هغه په عماد شامي کې هم موجوده وه، خو دهغه په جذبه کې د انتقام او بدل اخستلو قهر او غضب زيات مالوميده، د هغه په اړه ټولو ته ډاگيزه وه چې هغه يتيم و او نژدې خپلوان ئې هيڅوک هم نه درلودل. خو هغه په دې خبره ډاډمن نه و، چې هغه يتيم دې او که نه، ځکه د هغه پلار دهغه د سترگو تر مخه نه وفات شوی، هغه د پنځلس شپاړس کالو په عمر کې دخپله کوره را تنستيدلې و. په هغه وخت کې ئې کور په (شوبک) کې و، هغه ته په ياد و چې دهغه په کوچنيوالي کې صليبيانو په (شوبک) باندې ولکه موندلې وه، او بيا يې دمسلمانانو په وينو تويولو لاس پورې کړې و. دهغه کوچنيوالي د صليبيانو په دهشت او وحشت کې تير شوی و، هغه مسلمان جنگي بنديان هم کتلي و چې په وهلو وهلو به ئې راوستل، او دهغه تر مخه ئې د دوه کسانو سرونه هم پرې کړې و، او دا ځکه چې هغوی د زخمونو له لاسه نور د تللو وړ نه و. هغه دمسلمانانو له کورونو څخه دنجونو د تنبتولو پيښې هم په خپلو سترگو کتلي وې او مسلمانان ئې بيگار کيمپ ته د وړلو په وخت کې هم کتلي و. د (شوبک) مسلمانانو به ويلې، کله چې په بنار کې عيسايانو بې له کومه دليله مسلمانانو نيول او پنډغالي ته ئې بوتلل او دهغوی په کورونو يرغلونه کول پيل کړل نو په دې پوه شه چې چېرې هغوی د مسلمانانو په لاسو د ماتې سره مخ شوی دي.

د عماد شامي کور هم د عيسايانو د يرغل څخه خوندي نه و پاته، هغه ته خپله خور ياده وه، چې عمر ئې اوه اته کاله و ډيره بنايسته او د ناڅکې په څير نجلۍ وه، په کور کې ئې پلار، مور او يو ورور هم و. يوه ورځ د عماد دغه کوچنۍ خور بيرون ووتله، او درغل شوه، پلار ئې ورپسې لټون وکړ خو پيدا ئې نشوه کړاې، يو مسلمان گاونډي ورته وويل چې هغه عيسايانو پورته کړه او يوره ئې، پلار ئې د بنار د حاکم دربار ته فرياد وروست، خو څنگه ئې چې وويل چې مسلمان دې نو حکمران ورته په غضب شو او الزام ئې پرې ولگاوه چې په حکمران قوم باندې دومره درواغو ډک الزام لگوی، کور ته په را ستنيدو سره ئې پلار او د عماد مشر ورور د عيسايانو پر خلاف شور و شر جوړ کړ. د دې پايلې دا شوی چې د شپې دهغوی په کور باندې يرغل وشو عماد خپل مشر ورور او مور په وينو کې ډوب وکتل، هغه پخپله بيرون را ووت او و تنستيد، او د پوه مسلمان په کور کې پټ شو. دهغې وروسته بيا هغه خپل کور ته ستون نه شو. ځکه هغه مسلمان گاونډي عماد د دې ويرې هلته بيرون نه پريښوده چې عيسايان به ئې ووژني.

لږې ورځې وروسته هغه مسلمان گاونډي دا يو بل چاته وسپاره ، او هغه په پټه د ښاره را وويست ، د سهار په وخت هغه د يوې قافلې سره روان و ، د ډيرو ورځو د سفر او ستومانټيا وروسته ، هغوی شام ته ورسيدل ، او هلته ورته د يوه ستر تاجر په کور کې نوکري ورکړل شوه ، اوس نو دهغه ژوند همدا و چې نوکري کوه او ژوندې اوسه ، هغه په ذهني توگه بالغ او ځوان شوی و ، د انتقام او بدل اخستلو جذبه په کې ژوندۍ او قوي وه ، او د همدې جذبي په درلودلو سره پرې فوځيان ښه لگيدل ، هغه ددې تاجر نوکري پريښوده او د يوه فوځي حاکم کورته ولاړ او هلته نوکر شو . عماد هغه ته دخپل تير شوي ژوند پيښې بيان کړې او ددې هم ورته وويل چې غواړي په فوځ کې خدمت وکړي .

دغه فوځي حاکم دهغه پالنه وکړه او د شپاړسو کالو په عمر ئې په شام کې په عسکري خدمت کې ونيوه ، هغه د انتقام او بدلې له پاره ناقراره و ، هغه ته په درې څلورو ځايو کې په جنگ کې گډون له پاره فرصت تر لاسه شوی و ، چې په هغوی کې هغه خپل فن او ميرانه وښووله ، لس يولس کاله وروسته هغه ئې دهغې فوځ سره مصر ته وليږه ، چې نورالدين زنگي د سلطان ايوب د مرستې له پاره و را ستولې و ، دوه کاله ئې په مصر کې تير کړل ، بيا خدای دهغه دا مراد او غوښتنه هم پوره کړه چې هغه په (شوبک) باندې د بريد کونکي فوځ سره يو ځای هغه لورې ته ولاړ . خو هغه ئې په هغه فوځ کې وساته چې په شگلورپه ځمکه کې يې د صليبيانو پر خلاف غلچکي يرغلونه کول .

هلته عماد د صليبيانو له پاره قهر گرځيدلې و ، دهغه غلچکي ډله ډيره مشهوره شوی وه ، عماد شامي دخپلو سپرو سره يوځای په صليبيانو باندې اور را ښکته کړې و خود هغې د سيني اور مړکيدونکي نه و ، ... يوه مياشت وروسته دهغه په ډله کې يواځې څلور کسان پاته شوي و پاته نور ټول شهيدان شوي و ... يوه شپه هغه د همدې څلورو سپرو سره يوځای د صليبيانو په يوې پنځوس کسيزه ډله باندې بريد وکړ ، هغه ټوله ورځ پټ پټ دهغوی شاته ته ، د ورځې له اړخه يې نه شو کولای دخپلو څلورو کسو سره په هغو پنځوسو کسانو بريد وکړي ، د هغوی په تعقيب پسې دا تر ډيره لرې ځايه پورې ولاړ ، د شپې صليبيان تم شول او يوځای کې ئې پراو وکړ ، خوزيات شمير ساتونکي ئې بيداره پريښول ، عماد د نيمې شپې په وخت کې په اسونو وروځغاستل او د ویدو صليبيانو تر منځ داسې تير شو چې په خپلې برچې باندې به ئې په ښي او کيڼ لورې وار کاوه ، او دهغه هغه څلور وارو ملگرو هم همداسې کول .

هغوی ته به چې کوم خوزنده شې تر سترگو کيده ، په هغوی به ئې د تورو او يا برچو وار کاوه ، او بيرته به ئې ځانونه غايبول ، څو کسه په خوب ویده صليبيان دهغوی د آسونو تر پښو لاندې شول ، ساتونکو به په تياره کې غشي ويشتل چې خطا به تلل ، مخته عماد دخپلو سرتيرو ډله و دروله ، او دهغې ځايه ئې خوندي ځای ته بوتله ، هغه دا فکر هم نه وکړ چې دښمن بيداره شوی دې هغه يو ځل بيا اسپ سواره هغوی ته نژدې وړ وړل ، او په هغوی ئې د بريد کولو حکم وکړ . په تياره کې ورته څه سيوري تر سترگو شول ، پنځه وار په اسونه په ځغاسته ولاړل او دهغوی په منځ کې تير شول ، څو کله چې په دښمن د وار کولو وروسته شاته شول نو وئې کتل چې د پنځو په ځای درې را وتلي دي . دهغو دوه کسان صليبي غشي ويشتونکو را پرځولي و . د عماد

وينه نوره هم گرمه شوه ، او خپلو مجاهدېنو ته ئې وويل : « اوس به بدله اخلو . » دا د هغه بې عقلي وه ، هغه خپل دواړه مجاهدېن را وگرځول او د صليبيانو په لور راغلل او د رانژدې كيدو په وخت كې ئې د بريد حكم وكړ . اوس خو اسونه هم ستومانه شوي و ، او د بنمن هم په پوره توگه بيداره و . ددې يرغل پايلې دا شوي چې عماد يواځې پاته شو . دا ځل چې هغه د بنمن څخه ووت نو دخپلو دوه ملگرو په ځاې ورسره دوه صليبيان و چې دهغه تعقيب ئې كاوه . صليبيانو پرې و رغړ كړ . هغه هم په تياره كې د غږ څخه و پيژندل ، او كه نه هغه خو هغوی خپل ملگري گڼلي و .

هغوی هغه ته ور رسيدلي و ، او په تورو ئې پرې بريد وكړ ، دهغه سره اوږده برچه وه ، په ځغاستي آس باندي ئې ددواړو مقابلې وكړه ، ددوی جنگ پوره اوږود شو ، او هغه دواړه بېرته وگرځيدل خو عماد دا دواړه هملته له منځه يوړل ، او ددواړو آسونه ئې (شوبك) ته د وروستولو له پاره د واگو څخه ونيول . دهغوی توري ئې هم را واخستې خو هغه دې ته متوجه نه شو چې تر كومه ځايه پورې رسيدلې دي ، هغه اسونو ته او هم خپل ځان ته د آرام د وركولو له پاره په يو ځاې كې پراو وكړ هغه د ويده كيدو څخه ويريده ، ځكه چې په هروخت كې اود هرې لورې څخه د بنمن په بريد كې راتلاي شو . هغه شپه په بيداري كې تيره كړه ، د ستورو په كتلو سره ئې دا مالومه كړه ، چې (شوبك) كومي لورې ته او (كرك) كومي لورې ته دي . او په دې صحرا كې چېرې ورتل و په غاړه دي ترڅو دخپلو ملگرو سره يوځاې شي .

د سهار دراختلو سره سم هغه روان شو ، هغه د صحرا د پيريانو په څير د لارې د وركيدو خطر نه احساسوله ، هغه تجربه لرونكې چريك و ، د لارې څخه ئې د خطرې د بوي كولو احساس كولاي شو . هغه ته ډير لري د صليبيان څلور څلور او يا پنځه پنځه كسانو ډلې ترسترگو شوي نو كه چېرې دهغه سره دغه دوه زياتي اسونه نه وای نو په يوه ټولي څو ئې بريد كاوه ، هغه خوندي په خپله لار روان و ، هغه روان و اولمر په اسمان كې را پورته كیده ، مخته ورته د غونډيو سيمه راغله ، دلته ورسره ويره پيدا شوه چې د صليبيانو كومه ډله به د شپې له اړخه قيام وكړي ، نو غوښتل ئې د لمر د پريوتو تر مخه دهغه ځايه ځان و كاري ، ددې نه هم ويريده چې په كومه غونډۍ د صليبيانو كوم غشي ويشتونكی ناست نه وي ، هغه هرې لورې ته او هم پورته كتل او روان و .

***** (۸۲)

مخته لاره ددووشگلورپه غونډيو تر منځ گرځيدلې وه ، دهغې ځايه چې راتاوشو نو ناڅاپه ورته د چا د پښو اواز تر غوږو شو . داسې مالومیده چې څوك د هغه دڅنگ غونډۍ سره پټ شوی و . هغه دخپل آس واگو ته ټكان وركړ او دخپل اس تگ ئې گړندې كړ . كله چې هغه د غونډۍ شاته ولاړ نو هلته لاره يوي بلې غونډۍ بنده كړې وه ، دې سيمې د غونډيو تر منځ د يوې پراخه كندې بڼه خپله كړې وه ، د عماد څخه شل قدمه لري په خاورو كې خړې پر يو چا چې چوغه ئې اغوستې وه هڅه كوله د لاسو او زنگنو په مرسته پورته وځيږي ، دهغه شاد عماد په لور وه ، اوسرئې هم پټ و ، عماد پرې و رغړ كړ خو هغه د عماد غږ ته د ځواب وركولو پرته

خپلو پورته ختلو ته دوام ورکړي. غونډۍ، شگلورپه او ختل پرې ستونزمنه و، عماد مخته ورغې هغه انسان یو بله هڅه وکړه خو لاس او پښې یې ټینګې نه شوی، هغه نیم بې هوشه شاته و. بیرته را ورغړید او د عماد د آس په قدمونو کې تم شو. د هغه د سر څخه د چوغې برخه لرې شوی وه، عماد دهغې په کتلو سره حیران پاته شو. هغه یوه ځوانه نجلی وه او دومره ښایسته چې پخوانې کله هم نه وه ترسترگو شوې.

عماد د آسه را ښکته شو، نجلی په ویره کې وه، دهغې پاته توان هم ویرې ختم کړې و. هغې غوښتل و دریرې خو کیناسته، عماد ترې وپوښتل چې څوک ده، هغه ځواب ورکړ، «اوبه راکړه» عماد د یوه اس څخه اوبه راپرانستې او هغې ته یې ورکړې، هغې په ډیره بې صبری سره اوبه وڅښلې نو سترګې یې په پټیدو شوی.

عماد هغې ته د خوراک له پاره هم څه ورکړه، نو دهغې په مخ باندې د ژوند نښې را برسیره شوی، عماد ورته وویل «له ما څخه مه ویریرې، ووايه چې څوک یې؟»

«د(شوبک) څخه د خپلې کورنۍ سره را وتلې وم»، هغې په ستړي او ستومانه اواز وویل «ټول مړه شول، زه یواځې پاته شوم، په لار کې مسلمانانو برید را باندې کړي و.»

«ماته ولې ریښتیا نه وائې؟» عماد ورته وویلې «هغه څه چې تا وویل ټول درواغ دي»

«که ته یې درواغ گڼې وئې گڼه» هغې په ویریدلې لهجې سره وویل، «خو پر ما رحم وکړه او ما (کرک) ته ورسوه.»

«تر(شوبکه) پورې» عماد ورته وویلې «زه تا (شوبک) ته وړلای شم، (کرک) ته نه» ته ویني چې زه مسلمان یم، زه نه غواړم چې په لاره کې د عیسایي فوځ په لاسو ومړم.»

بیا نو ماته یو آس را کړه «نجلی» ورته وویلې، «زه نجلی یم که چېرې په لاره کې د چالاسو ته ورغلم نو ته پوهیرې چې زما انجام به څه وي؟»

«زه درته آس هم نه شم درکولای، اوتا له دې ځایه ځانته هم نه شم لیږلای، عماد ورته وویل «دا زما دنده ده چې تاله ځانه سره (شوبک) ته یوسم.»

«هلته به ما چا ته سپارې؟»

«خپلو حاکمانو ته!» عماد ورته وویلې او تسلي یې ورکړه چې «ستا سره به هغسې سلوک نه کیرې چې ته ترې ویریرې»

نجلی (کرک) ته د تللو ضد کاوه، عماد هغې ته وویل چې هغه ته حکم شوی دې چې د (شوبک) هیڅ عیسایي او سیدونکې ددې ځایه تښتې ته مه پرېږدئ. ددې نه علاوه هغه نجلی خبره کړه چې هغه (کرک) پورې نه شي رسیدلای ځکه چې هغه توررنګه ښایسته نجلی ده. مگر نجلی ددې نه ویریدله چې دا مسلمان

فوځي به ئې بې ابرو کړي ، هغې فکر وکړ چې بايد ددې سړي سره دخپلې ابرو سودا وکړي ، هغه ته به ووايي چې آس را کړه او له ما سره چې څه کوي هغه وکړه. نجلی- خپله رويه بدله کړه او عماد ته ئې وويل «زه ډيره ستومانه شوی يم ، نن شپه همدلته پراو وکړه ، سهار به (شوبک) ته ولاړ شو» عماد هم ستومانه شوی و او آسونه خو لاد پخوا څخه ستومانه و. هغه دنجلی- حالت هم همداسې وکوت ، نو په دې خاطر ئې هملته د تم کيدو پريکړه وکړه. ددې تر مخه نجلی- دې ته دومره په غور سره نه وکتلي ، هغې همدومره کتلي و چې دا د اوږدې زيرې مسلمان دې چې په خاورو او دوږو ککړې څهرې ترې وحشي جوړ کړي ، نو هغې دهغه څخه د رحم هيله نه دلورده ، اوس چې هغې يو پلان په فکر کې نيولې و نو په دې خاطر ئې عماد په ژوره توگه تر سترگو تير کړ.

عماد هم هغې ته په ژور نظر وکتل ، او فکر ئې کاوه چې دومره بنکلي او بنايسته نجلی- په دې صحرا کې ځانته پاته کيدل ، په داسې حال کې چې صليبي او اسلامي عسکر دزياته وخته راهيسي د وږو ليوانو په څير منډې ترې وهي ، ددې له پاره څومره خطرناکه دي ، او دا هم شونې ده چې ددې نجلی- په سربه سپاهيانو او قومندانانو يو بل سره وژلي وي. هغه پخپله هم فربسته نه وه ، دهغې نجلی- سترگو ته ئې وکتل ، په همدې وخت کې نجلی- هم ده ته کتلي ، عماد هڅه کوله چې دنجلی- څخه خپلې سترگي واړوي ، خو دنجلی- سترگو ددې سترگي را ستنولې ، نجلی- په خپل جسم کې کومه داسې جذبې احساسوله چې دهغې له پاره پردی و ، هغې يو ځل سترگي بنکته کړې خوسترگي ئې په خپله را پورته شوی او ډيري نارامه شاتنه بنکاريدي ، دنجلی- په شونډو نړۍ غوندې خدا را غله ، عماد ورته وويل «چې شايد ناواده شوی پيغله ئې؟!»

«هو!» نجلی- ورته وويلې ، اوبيا ئې دڅه فکر او ځنډ کولو پرته وويل «زه په دنيا کې هيڅوک نه لرم ، که ته له ماسره (کرک) ته ولاړ شې نو زه به له تاسره واده وکړم.» عماد را بيداره شوی غوندې و ، هغه ورته وويل «بيا به ته ماته وائي چې اوس دې نو مذهب هم را بدل کړه ، راځه ته له ماسره (شوبک) ته ولاړه شوه او هلته مسلمانان شوه او واده راسره وکړه»

«زه بايد په هر صورت تر (کرک) پورې ولاړه شم.» نجلی- ورته وويلې «که چېرې ته له ماسره تر هغه ځايه پورې ځي نو ستا دنيا به بدله شي.»

نجلی- د سودا لوبه پيل کړې وه ، خو عماد څه نور فکر کاوه ، دا فکر داسې و چې هغه پرې پخپله هم نه پوهيده ، هغه به بيا دنجلی- مخ او څهرې ته کتل اوبيا به ئې سرتييت کړ او په څه فکر کې به ډوب شو. داسې مالوميده چې هغه دنجلی- خبره اوريدله هم نه ده. لږڅه وروسته دنجلی- مخ او څهره دمانبام په تياروکې ورکه شوه ، هغه دآس دزين سره ترلي دخوراک څښاک شيان را واخستل ، نجلی- ته ئې هم ورکړل او پخپله ئې هم وخوړل ، دهغه جسم دومره ستومانه وه چې د ځملاستو سره سم ئې سترگي ورغلې.

****(۸۷)

د نیمائې شپې څخه ډیره برخه تیره وه چې نجلی خپل اړخ بدل کړ، او سترگې ئې پرانستې، عماد ته یې وکتل، چې په خواږه خوب ویده و، هلته څو قدمه لرې آسونه ولاړ و، د شپې د اولې برخې سپوږمۍ د غونډیو سرته راغلې وه، نجلی آسونو ته وکتل، زینونه پرې ایښي و، عماد دومره ستومانه و چې د آسونو څخه ئې زینونه هم نه و رابښکته کړي، نجلی آسونه تیار وکتل او دائې هم وکتل چې عماد په خواږه خوب ویده دې او د خوراک څښاک وروسته ئې خپل توان هم بیرته ترلاسه کړي، په خپله چوغه کې ئې لاس ننویست او کله ئې چې لاس راوویست نو دهغې په هغو ښایسته گوتو کې خنجر و، په سپوږمۍ کې ورته د عماد مخ تر سترگو کیده، او کتل ئې چې هغه د بې هوشۍ په خوب ویده پروت دې. نجلی د سپوږمۍ په رڼا کې د خنجر ځلا ته وکتل، او یو ځل ئې بیا د عماد په مخ سترگې ور واچولې، عماد په خوب کې بریده، هغه په خوب کې خبرې کولې نجلی داسې وپوهیده چې هغه ته خپل خپلوان راپه یاد شوي دي.

نجلی د عماد سینې ته په غور سره وکتل، او اندازه ئې وکړه چې دهغه زړه چېرې دې، هغې د یوه څخه زیات وار کول نه غوښتل، خودا وار باید په زړه وشي، ترڅو عماد سم دلاسه و مري، او که نه په مړینه مړینه کې به هغه هم له منځه یوسي، نجلی خپل خنجر نور هم په قوت سره و نیو او د آسونو په لور ئې وکتل، هغه په زړه کې ټول هغه څه چې باید کړې ئې وای را وگرځول، او هغه دا چې هغه به په خپل خنجر د عماد زړه سوری کوي، په آس به سپرېږي او آس به ځغلوې. خو هغه عسکره نه وه او که نه بې له سوچه او فکره به ئې خنجر د عماد په سینه کې ور ننویستې وای اوله منځه به ئې وړې وای، هغه ته همدا علت بسنه کوله چې عماد مسلمان دې، او دهغې دښمن. خو هغې به بیا بیا د عماد په مخ باندې سترگې ور غوړولې او کله ئې چې خنجر د وار له پاره پورته کاوه، نوزره به ئې په ټوپونو پیل کاوه. عماد یو ځل بیا و برید، اوس نو دهغه د خبرو الفاظ څرگند و، هغه په خوب کې خپل کورته رسیدلې و، د خپلې مور نوم ئې واخست، خور ئې هم راپاده کړه، او څه داسې الفاظ ئې دخولې څخه راوتل چې هغوی وژل شوي وي او عماد دهغوی قاتلینو پسې گرځي.

دا چې کوم احساس یا جذبې د نجلی لاس تم کړ مالومه نه دې، شونې وه چې ویره به وي. او د نه وژلو جذبه به هم وي، نجلی نارامه شوه، هغې اراده وکړه چې وژل به نه کوي، سوکه سوکه به پورته شي په آس به سپره شي او سوکه سوکه به ددې کندو څخه ووځي. هغه راپورته شوه او خنجر ئې په لاس کې را واخست د آسونو په لورې ولاړه، خو شگو دهغې پښه را ایساره کړه، هغه ودریده او عماد ته ئې یو ځل بیا وکتل، ناڅاپه ئې په ذهن کې دا خیال راغې چې دې سړي دومره پروا هم ونه کړه چې دهغه سره یوه ځوانه نجلی په یواځې ځای کې یوځای شوی ده، او دا فکر ئې هم ونه کړ چې دا نجلی عیسائی ده او کولې شي چې دخوب په وخت کې ئې ووژني، هغه د آسونو څخه زینونه هم نه دي رابښکته کړي او خپله برچه او توره ئې هم په احتیاط سره نه دي سمبال کړي -- ولې؟ ایا هغه پر ما باور دلود؟ یا ایا دومره بې احساسه دې چې زما ځوانۍ په هغه کې هیڅ جذبه راپیدانه کړه...؟ هغې ته داسې احساسیدله، چې هغه سړي دې ته داس څخه

زیات ارزښت هم نه دې ورکړې، هغه سوکه سوکه تر یوه آسه پورې راغله، آس و شنړیده، نجلی و ویریدله او د عماد لورې ته ئې وکتل، د آس په اواز هم دهغه سترگې خلاصې نه شوی.

هغه ددرې آسونو ترمنځ ولاړه وه، کله ئې چې په یوه آس د سپریدو اراده وکړه نو د شاله خوا ئې اواز واورید. «څوک ئې؟» نجلی یو دم شاته وکتل، یو سړي په خوله باندې شپیلې وواهه «زمونږه دا قسمت!؟» هغوی دوه کسان و، بل ئې وخنډل، نجلی ئې د ژبې څخه و پوهیده چې صلیبیان دي، یوه نجلی د لاسه و نیوله، او خپل ځان ته ئې را بنکوده، نجلی ورته وویلې «زه صلیبي یم» هغو دواړو و خنډل او یوه ئې وویل «بیا خو ته ټوله زمونږه ئې -- راځه»

«لږ صبر وکړی او زما خبره واورئ»، هغې ورته وویلې، زه د (شوبک) څخه راتښتیدلې یم، زما نوم «ایونا» دې زه د څارکښۍ د شبکې غړی یم، (کرک) ته ځم، هلته وویښۍ یو مسلمان سپاهی ویده دې، هغه زه نیولې وم، ما هغه ویده پرېښود او ترې تنستم، زما سره مرسته وکړئ، دا اسونه واخلي او ما (کرک) ته ورسوئ، هغې دوی دواړو ته ډیرې خبرې وکړې چې هغه د صلیبي فوځ له پاره څومره ارزښتناکه پانگه ده.

یوه صلیبي هغه د وحشیانو په څیر په خپلو لاسو کې را ومروړله، او وئې ویل «هر چېرې چې غواړې رسو دې» خو هغه بل ډیره بیهوده خبره وکړه، او دواړو نجلی یوې لورې ته ورتیل وهله، هغوی د صلیبي فوځ پیاده عسکرو، چې د مسلمانو چریکانو څخه را تښتیدلې و، هغوی د شپې چېرې پټ شوي و او آرام ئې کاوه، د داسې بنکې نجلی په کتلو د هغوی څخه حیوانات جوړ شول. کله چې نجلی وکتل چې هغوی ته د صلیب هم څه پروا نه شته، نو هغې په دې هیله په لور اواز خبرې پیل کړې چې عماد راپورته شي خو هغه سپاهیانو له ځانه سره رابنکودله.

ناڅاپه یوه په ویریدلې اواز د خپل ملگري نوم واخست او ویي ویلې «ځان څنگ کړه» خو دهغې دخبرې دمخه د عماد برچه دهغه په ملا کې ورننوتې وه. هغه بل توره را وویسته، نجلی چې کله خپلو لاسو ته وکتل نوگوری چې خنجر ورسره دې هغې دا خنجر د صلیبي سپاهي په اړخ کې ورننوېست او یو په بل پسې ئې دوه واړه پرې وکړل، او په چغو چغو ئې وویل «تاسو ته د ژوندي پاته کیدو هیڅ حق نه شته، تاسې د صلیب په نوم ناولې تور داغ یاست.»

کله چې دواړه صلیبیان بیخ شول، نو نجلی بې قابو شوه او په ژړا ئې پیل وکړ. عماد هغې ته تسلی ورکړه او ورته ئې وویل «اوس دلته پاته کیدل سم نه دي، شونې ده چې ډیر سپاهیان به دهغې لورې راشي، مونږ همدا اوس (شوبک) ته روانیږو،»

هغه دنجلی څخه و پوښتل «ایا هغوی ته راپورته کړې وی؟»

«نه!» نجلی ځواب ورکړ، «زه وینښه وم او د آسونو سره ولاړه وم،»

« هلته دې څه کول؟ »

« غوښتل مې په اس سپره شم او وتښتم ، » نجلی اقرار وکړ او وئې ویل « ما نه غوښتل له تاسره ولاړه شم . »

« دا خنجر دې له کومه کړې؟ »

« د پخوا څخه له ماسره و » نجلی ځواب ورکړ ، « ما د مخکې نه په لاس کې نیولې و . »

« ولې دې پخوا را خيستې و؟ » عماد ترې وپوښتل « په دې خاطر که زه راوینم شم نو ما به ووژنې ، »

نجلی ځواب ورنکړ . عماد ته ئې همداسې کتل . دلږ څه ځنډ وروسته ئې ورته وویل « پخوا له دې چې ته ما ووژنې ماو غوښتل تا ووژنم او بیا درڅخه وتښتم . » زه تاته دا په ډاگه کوم چې ما خنجر ستا د وژلو له پاره را خستې و خولاس مې نه پورته کیده . زه دا نه شم ویلای چې ما ولې ستا په زړه کې خنجر و نه شو ننويستلای . ستا ژوند زما په لاسو کې و ، زه بې زړه نه یم ، خوبیا هم زه و نه توانیدم تا ووژنم ، زه ددې کوم علت نه شم ویلای ، کیدای شي ته څه ووايي؟ »

« دژوند او مرگ پریکړې د الله په لاسو کې دي ، » عماد ورته وویلې ، « ستا لاس زما الله له ما څخه منه کړې و ، او ستا عزت هم الله خوندي کړ . زما وجود خو هسې یوه وسیله شوه ، ... په هر آسپ چې سپرېږې سپره شه او ځغله . »

نجلی خنجر د عماد په لور ور وړاندې کړ او ورته ئې وویلې « زما خنجر د خپله ځانه سره و ساته ، او که نه زه دې وژنم »

« ته دا زما توره هم له ځانه سره واخله » عماد ورته وویل « بیا هم ما نه شې وژلې »

دا ټوکې نه وي ، دواړو په پوره هوش او فکر سره دا خبرې کولې ، هغوی په اسونو سپاره شول او یو اس ورپسې روان و .

دلمر تر راختلو پورې دوی هغې سیمې ته رسیدلي و چې صلیبي عسکر نور نه ترسترگو کیدل ، د عماد د فوځ خپل څو کسه سپاهیان ترسترگو شول ، هغه ورسره خبرې وکړې او منځته ولاړل ، د اپریل د میاشتې لمر ډیر گرم وي هغوی خوله اومخ پټ کړي و اوروان و ، لرې شگي د اوبو د سمندر په څیر را وځیليدې ، او په بڼې اړخ کې ئې د شگلورپه غونډیو غرونه ترسترگو شول ، د سفر په دوران کې هغوی له یوه بله سره یوه خبره هم ونه کړه ، د گرمۍ نه علاوه د انسانانو لاشونو هم په هغه ځای کې چپه چپتا اود ویرې فضا را پیدا کړې وه ، عماد نجلی ته وویلې « دا ستا د قوم د سپاهیانو لاشونه دي ، دوی د هغه پادشاهانود غوښتنو بنکار گرځیدلي چې د اسلامي سلطنت د له منځه وړلو له پاره د انگلیستان ، فرانسې ، جرمني ، ایټالي او ... د کومو کومو ځاپو څخه دلته راغلی و . »

نجلی چپه خوله ناسته وه، هغې به بیا بیا عماد ته کتل، او دیوه سوړ اسویلې وروسته به ئې بیرته سترگې واړولې، عماد د (سلول) دغرونو په لور مخه کړه، هغه ته مالومه وه چې هلته به اوبه اوسیورې پیدا شي، لمر دهغې شاته پاته شو. غرونو ته ورسیدل، د لټون وروسته ئې شنه گیاه او بوټي ترسترگو شول، په یوه ځای کې د غره لمن شکیدلې وه، او هلته اوبه وې، د آسه را بنکته شو، اول ئې پخپله وڅښلې او بیا ئې آسونه د اوبو څښلو ته ورپریښول، او ترسیوري لاندې کیناستل.

«ته څوک ئې؟» نجلی ترې وپوښتل، «ستا نوم څه دې؟ او دکوم ځای اوسیدونکې ئې؟»

«زه مسلمان یم» عماد ځواب ورکړ، «زما نوم عماد دې او زه شامي یم»

«تا د شپې په خوب کې څوک یادول؟»

«ماته په یاد نه دي» عماد ورته وویل «زه لکه چې په خوب کې خبرې کوم، زما ملگرو به هم ماته همداسې ویلې، چې زه په خوب کې گږېږم.»

«ستا مور یا خور شته؟ نجلی ترې وپوښتل. او ورته ئې وویل «شاید چې ته هغوی یاد وی،»

«وو، یو وخت!» عماد د افسوسه په ډک اوسیلې سره وویل. «اوس هغوی په خوب کې وینم.» نجلی ترې د ټولو خبرو د پوښتلو هڅه وکړه خو عماد ورته نور څه ونه ویلې، هغه نجلی ته وویلې «تا دخپل ځان په هکله ماته درواغ ویلې و. ماته ستا څخه د پوښتنې کولو اړتیا هم نه شته چې ته څوک ئې؟ زه به تا هغه اړوندې شبکې ته سپارم او بیرته به را ستونږم، که چېرې ریښتیا ویلې شی نو دخپل ځان په هکله را ته څه ووايه خو دامه وایه چې ته دهغو صلیبي نجونو څخه نه ئې چې زمونږ هیواد ته د څارکنسې له پاره راغلې وې.»

«ته سمه خبره کوي» نجلی ورته وویل. «زه جاسوسه نجلی یم، زما نوم "ایونا" دې»

ستامور او پلار په دې خبر دې چې ته څه ډول دنده تر سره کوی؟» عماد ترې وپوښتل.

«زما مور او پلار نه شته،» «ایونا» ورته وویل «ما دهغوی شکلونه هم نه دي کتلي، زما محکمه زما مور او دهغې مشر زما پلار دې،» هغې دا خبره همدلته پریښوده، او وئې ویلې «زما یوی ملگری دیوه مسلمان سپاهی د په څنگ کولو په خاطر زهر و خوړل، زه هغه وخت ډیره حیرانه وم چې کومه صلیبي نجلی دیوه مسلمان له پاره دومره قرباني ورکولې شي؟ خوزه نن دا احساسوم چې هو دا کار کیدای شي.»

«داسې څرگنده شوی وه چې هغه مسلمان سپاهی هم ستا په څیر هغه نجلی د غلو څخه دخپل ځان په قیمت خوندي کړې وه. او بیا هغې نجلی هغه په زخمي حالت کې دخپله ځانه سره (شوبک) ته وړې و. ستا په څیر هغه هم دافکر نه کاوه چې نجلی څومره بنایسته ده،، لوزینا ډیره بنایسته نجلی وه، زه دا ویلې شم چې زه هم اوس ستا په خاطر خپل ځان څارولې شم.»

«ما خپله دنده تر سره کړې ده» عماد ورته وويلې ، «مونږ دحکم تابع يو.»

«کيداې شي دا د جذباتو اغيزوي چې زه داسې محسوسوم لکه ما چې ته پخوا کله کتلې ئې.»

«کتلې به دې يم» عماد ورته وويلې «ته به مصر ته تللې وى ، هلته به دې کتلې يم.»

«زه مصر ته تللې يم» نجلی ورته وويلې ، «خو ته مې هلته نه ئې کتلې ، هغې ورنه په خدا کې وپوښتل .

«زما په اړوند ته څه فکر کوي ؟ ايا زه بنياسته نه يم ؟»

«ما ستا د بنياست څخه انکار نه دې کړې ،» عماد ورته وويل «زه پوهيږم چې ته داپوښتنه ولې کوى.»

ته به حتماً حيرانه شي چې ما له تاسره هغه سلوک ولې ونکړ چې ستا د صليب دوه ملگرو له تاسره کول غوښتل ، کيداې شي ستا په زړه کې دا ويره تر اوسه هم شتون ولري چې زه تاته دوکه درکوم. اوتا (شوبک) ته د وړلو وروسته خرابوم. اويا ستا د خوبنې خلاف له تاسره واده کوم. اويا دې پلورم ، زه غواړم ستا دا ويره له منځه ولاړه شي ، نجلی که زما له مذهبې وي او که له بله مذهبې ، زه هيڅ ښځينه ته به بد نظر نه شم کتلاې ، دهغې علت دادې چې زه چې کله د دولس دبارلس کالو وم نو زما يوه کوچنۍ خور تښتول شوى وه ، دهغې عمر شپږ اوه کاله و ، اوس دادې شپاړس کاله تيرېږي ، هغه په (شوبک) کې عيسايانو زمونږ د کوره پورته کړې وه ، زه نه پوهيږم چې هغه به ژوندۍ وي اويا مړه ، که چېرې ژوندۍ هم وي نو د کوم امير په حرم سراي کې به وي ، اويا به ستا په خير جاسوسي کوي. هره نجلی چې وينم هغه خپله همغه خور گڼم ، هغې ته په خراب نظر ځکه نه شم کتلاې چې هسې نه چې هغه هغه زما ورکه شوى خور وي ، زه تا په دې خاطر (شوبک) ته له ځانه سره وړم ، چې هلته خوندي پاته شي ، زه پوهيدم چې په صحرا کې ستا ځانته تگ او بيا پياده تگ تا څه ډول انجام ته وررسوي ، او بيا که ته د چا په لاسو کې کيوتې واي نو ستا حال به هماغه و لکه ستا صليبي ورونو چې له تاسره کول غوښتل ، ماته دخپل بنياست احساس مه راکوه ، زه ددې احساس له اړخه مريم ، زه په دې صحراو کې د صليبيانو پسې داس د ځغلولو او هغوى په خپلو وينو کې د لمبلو څخه لذت اخلم.

نجلی هغه ته په حيرانونکو سترگو سره کتل ، دهغې په سترگو کې دتندې اغيز و ، دهغې سره تر اوسه پورې داسې خبرې چانه وى کړې ، هغې ته د بې حيايې او عياشۍ درس ورکړل شوى و. هغه ئې يوه ډير ښکلې دوکه اوفريب گرځولې وه ، په هغه ئې د حسن او شرابو نشه خپروله ، او هغه ئې د عصمت د مرغلرو څخه بې برخې کړې وه ، او هغې ته ئې دروزنې وروسته دخپلو نورو نجونو ملگرو په خير خپل ځان د نارينه و په غيږو کې د وراچولو حکم کړې و. تر څو دهغوى زړونه په خپله ولکه کې واخلي . هغوى دخلکو په زړونو او دماغونو حکومت کاوه او خپل ځانونه ئې شهزادگۍ گڼلې ، هغې ته دا هم په ياد کې نه و پاته چې کور ئې چېرې وه ، او مور وپلار ئې څوک و . د عماد جذباتي خبرو دهغې په ذات کې ديوي ښځې جذبات را پارولي و ، هغه په ژور سوچ کې ډوبه وه ، د همدې ژور سوچ په وخت کې ئې وويل « ماته د يو ويرونکې خوب په څيردا په ياد راځي چې زه ئې د بوه کوره تښتولې وم ، خو ماته ياد نه دي چې په هغه وخت کې به زه

خو کلنه وم» هغې خپل دواړه لاسونه په وينستانو کې تير کړل او خپل وينستان ئې په دواړو موټو کې را ونيول او داسې ئې کلک کړل لکه څوک چې پخواني يادوونه را وينسوي ، هغې وويل «په ياد نه راځي ، ځکه زما ماضي په شرابو ، عيش او عشرت او په بنکلي فريبونو کې ورکه ده ، ما هيڅکله هم فکر نه و کړې چې زما مور او پلار څوک و او څنگه و ، ماته کله دمور او پلار اړتيانه ده پيښه شوی ، زما احساس له منځه تللي و ، ماته دا مالومه نه ده چې نارينه پلار او ورور به هم شتون ولري ، نارينه خو ما دخپلې تفريح داستعمال يو نانځکه گڼي ، په هغوی چې زما بنايست او زما ځواني نشه را نه وړي نوزه هغه دحشيشو او شرابو په واسطه خپل غلاموم ، خو اوس چې تا کومې خبرې وکړې هغې په ما کې هغه احساسات را بيداره کړل چې د مور ، پلار ، ورور او خور مينه غواړي.»

د هغې نا ارامي زياتيدله ، هغه به تم تم کيده او خبری به ئې کولې ، او بيا بلکل چپ پاته شوه ، کله به ئې عماد ته سترگې و نيولې او کله به ئې د خپل سروينستان په دواړو لاسو کې و نيول ، هغه په حقيقت کې د خپلې ورکې ماضي او حال ترمنځ په جگړه بوخته وه ، کله چې عماد ورته وويل چې پاڅه چې څو ، نو هغه د يوه کوچنۍ ماشومې نجلۍ په خيږد هغه سره روانه شوه ، د هغوی آسونو هغوی د غرنۍ سيمي څخه ډير لرې يورل خوبياهم به هغې عماد ته همداسې کتل ، يواځې يو ځل هغې په خدا کی وويل «ما کله هم د نارينه و په خبرو او وعدو باندي باور نه دي کړې ، زه نه پوهيږم چې زه ولې احساسوم چې زه بايد له تاسره ولاړه شم؟» عماد ورته وکتل او مسکې شو.

***** (۸۸)

کله چې هغوی د (شوبک) دروازي ته ورسيدل نو د بلې ورځ لمر را ختلې و ، هغوی په صحرا کې يوه شپه تيره کړې وه ، هغه ځای ته چې عماد غوښتل دا نجلۍ يوسي نو دهغې ځای په هکله ئې وپوښتل او ور روان شو. آسونه د ښاره څخه تيريدل ، او خلکو «ايونا» ته کتل ، په تلو تلو کې عماد د يوه کور سره خپل اس و دراوه ، او هغه بندي دروازي ته ئې وکتل ، «ايونا» ترې وپوښتل ، «دلته ولې و دريدې ،؟» هغه داسې و لکه هيڅ يې چې نه وي اوريدلي ، دوازي ته لنډ ورغې او په آس سپور ئې دوه درې ځلې د دروازي ډرې و ټکوله. يوزوړ سري دروازه پرانسته.

«دلته څوک اوسيري؟» عماد ترې په عربي ژبه وپوښتل.

«هيڅوک نه» هغه زوړ سري ځواب ورکړ ، «د عيسايانو يوه ښځه په کې اوسيدله خو کله چې زمونږ فوځ راغې نو دهغې ټوله کورنۍ و تښتيدله»

«اوس پرې تا ولکه کړې ده؟»

زوړ وويريد . هغه وکتل چې سپور يو فوځي دې اود هغه څخه پوښتنې گرويزنی کوي ، چې د عيسايي په کور هغه ولې ولکه کړې ده ، په داسې حال کې چې سلطان ايوبي د اعلان په واسطه دا حکم کړې و چې د کوم

مسلمان په واسطه دې هېڅ عيسائې ته زيان و نه رسېږي. اوکه نه سخته سزا به ورکړل شي. هغه زور وويل «ما پرې ولکه نه ده کړې، ددې دساتنې له پاره دلته راغلی يم، زه به دا بلکل بند کړم. ددې مالک ژوندې دې هغه مسلمان دې او د پنځلس شپاړس کالو راهيسې په هغه بيگار پندډ غالي کې پروت دې.

«ولی دمصر امير هغوی دپنډغالي څخه نه دي ازاد کړي؟» عماد ترې وپوښتل.

«دهغه ځای مسلمانان اوس ازاد دي خو لا تر اوسه په پندډغالي کې دي.» زاړه ځواب ورکړ. «خو دهغوی ټولو روغتيايي حالت دومره خراب شوی دې چې دروند صلاح الدين ايوبی ورته اوس شيدې، غوښه، دواياني او د ښه اوسيدو انتظام کړې دې زيات شمير ډاکټران دهغوی روغتيايي حال څاري، دهغوی څخه چې دهر يوه صحت ښه کيږي نو هغه خپل کور ته ورليږي، هلته چې څوک اوسېږي نو دهغوی خپلوان دهغوی دکتلو له پاره هملته ورځي. ددې کور خاوند هم هملته دې، يوڅو هغه ډير زور شوی دې او بل دا چې پنځلس شپاړس کاله ئې دپنډغالي اذيتونه گاللې دي، هغه يواځې ژوندې دې زه ئې کله کله کتلو ته ورځم. هيله ده چې روغ به شي، ما هغه ته ويلي چې دهغه کور خالي شويدي.»

«دهغه خپلوان چېرې دي؟» عماد ترې وپوښتل.

«هېڅ يو ئې هم ژوندې نه دې،» زاړه ځواب ورکړ او درې څلور کوره لرې ئې د يوه کور په لور اشاره وکړه او وئې ويل، «هغه زما خپل کور دې، زه ددې خلکو گاونډي يم خو تاسې را ته دهغه خپلوان ويلي شئ.»

عماد ددې پوښتنې وروسته چې دننه خو مستورات نه شته، دآس څخه رابښکته شو او دننه ولاړ، په دېوالونو ئې لاس وواهه، هغه خپلې اوبښکې وچولې، «ايونا» ئې د اوبښکو دراتلو علت وپوښته، هغه ځواب ورکړ. «خپل کوچنيوالي لټوم، زه ددې کوره تښتيدلې وم،، دا زما کور دې،» دهغه اوبښکې را رواني شوی او دهغه زور څخه ئې وپوښتل، «ددې خپلوان مړه شويدي، دهغې اولاد هم و؟»

«يواځې يو ځوي ئې په څنگ شوی و، چې د عيسائې غلو څخه زمونږ کور ته را تښتيدلې و،» زاړه ځواب ورکړ، «ما هغه شام ته وليږه ځکه که دلته اوسيدلې نو وژل کيده به.»

عماد ته هغه شپه په ياد شوه چې دخپله کوره تښتيدلې وه او دگاونډي کور کې ئې پنا اخستې وه، هغه همدا گاونډي و، خو هغه دې زور سرې ته و نه ويل چې هغه هلک چې تا د(شوبک) څخه شام ته استولې وه هغه همدا ستا تر مخ ولاړ ځوان دې چې ته ورته قصه اوروې، د عماد له پاره په خپلو جذباتو کنترولول ډير گران شول، خو بيا هم هغه يو سخت روزل شوی عسکرو. هغه زور ته ئې وويل «زه ددې کور د خاوند سره کتل غواړم، ماته دهغه نوم را وښايه،» زاړه هغه ته دخپل پلار نوم ور وښود او عماد ته هم دخپل پلار نوم په ډيره ښه توگه په ياد و.

«دهغه هلک يوه خور وه»، زاړه ورته وويل «ډيره کوچنۍ وه هغه عيسايانو تښتولې وه، او دهغې د تښتې وروسته بيا ددې کور ټول وگړي د عيسايانوپه لاسو ووژل شول.

«ايونا» عماد نجلی ته وويل «دخپل مقدس صليب د پالونکو کړتوتونه دې واوړه»

«ايونا» هيڅ ځواب ورنکړ. هغې چت ته کتل، هغې ددروازې يوه پله بنده کړه او دهغې دشا لورې ته ئې مخ کړ. په دروازې باندې درې څلور وړې وړې خو ژورې ژورې ليکې کندل شوې وې هغه کيناسته او دا کندل شوی ليکې ئې به ډير غورسره کتلې، عماد هغه د سترگو لاندې څارله، «ايونا» په هغو کندنو باندې لاس رابنکوده، هغه پورته شوه او دنورو کوټو د ليدلو له پاره ولاړه، هلته ئې هم په همداسې کندل شوو ليکو باندې لاس کشاوه او د څه لټون ئې کاوه، عماد ورغې او ترې وئې پوښتل، «څه گوري؟»

نجلی ورته وخنډل او وئې ويل «ستاپه څير زه هم خپل کوچنيوالي لټوم»، هغه د عماد څخه وپوښتل «دا ستاسو کور و؟ نو ته بيا ددې ځايه تښتيدې ولې؟»

«د همدې ځايه» عماد ځواب ورکړ او هغه ته ئې واورل چې څه ډول دهغوی په کور عيسايانو حمله کړې وه او دهغې مور او سترو ورور ئې ورته ووژل، او زه و تښتيدم او ما تراوسه پورې دا درک کوله چې پلار به مې هم وژل شوې وي. خو دا زوړ وائې چې پلار مې په پنډه غالي کې ژوندې دې.

«تا هغه زوړ ته ويلي دي چې هغه هلک همدا ته وی چې تا ورته پناه ورکړې وه؟»

«مانه غوښتل اوس ورته ووايم» هغه د تذبذب په حال کې وويل.

«ايونا» هغه ته په ډير غور سره کتل، او هغه زوړ دوی دواړو ته کتل او حيران ولاړ و چې دوی دواړه دلته څه گوري. عماد د کوچنيوالي په يادوونوکې ورک شوی و، زاړه ترې وپوښتل «ماته څه حکم شته؟»

عماد ټکان وخور او په حکمي لهجي ئې ورته وويل چې «دا کور چې اوس تا سره دې په پخپله به ئې ساتې» او «ايونا» ته ئې وويل «را ځه چې څو»

«ايا ته دخپل پلار سره نه وينې؟» «ايونا» ترې وپوښتل.

تر هر څه دمخه خپله دنده تر سره کوم. عماد ځواب ورکړ، «ما به هلته په شگلورپه صحرا کې خپل قومندان لټوي، هغوی به زه په مړو کې شميرلې يم، هلته ماته اړتيا ده، را ځه - زما سره - را ځه، چې زه دا امانت چاته وسپارم.»

***** (۸۹)

نجونې ، نجونې ، نجونې «سلطان ايوبې په غوریدلي اواز سره علي بن سفیان ته وویل: «ایا دا کمبخته صلیبیان زمونږ په لارو کې ولې دنجونو دېوالونه جوړوي؟ ایا هغوی غواړي دا نجونې زمونږ ترمنځ ونځوي او د(شوبک) کلا زمونږه څخه بیرته واخلي؟»

«درونده امیره!» علي بن سفیان ورته وویل، «ته پخپله د خپلو خبرو تردېد کوی، دا نجونې دېوال نه شې جوړیداي، ددوی څخه د دېمک چپنجي جوړ شوي، او ددېمک کار تر سره کوي. ستا او د محترم نورالدین زنگی ترمنځ د غلطیو د راپیدا کولو کار د همدې نجونو په واسطه تر سره کیږي، او همدې نجونو د شرابو او حشیشو په واسطه مسلمان حکام او امراء استعمال کړيدي.»

«دا هماغه موضوع ده چې مونږ پرې د سلو څلو څخه زیاتې خبرې کړې دي، سلطان ايوبې ورته وویل «ماته دهغو نجونو په هکله څه ووايه، دا خو څرگنده شوی چې هغوی اته واړه جاسوسانې وی، ایا هغوی تر اوسه پورې کوم نوي انکشاف کړې او که نه؟»

«هغوی ویلې چې په (شوبک) کې صلیبي تخریبکاران او جاسوسان شتون لري، علي بن سفیان ځواب ورکړ، «خو دهغوی څخه هیڅ یو په نښه شوی نه دې. ځکه چې دهغوی دکورنو او د اوسیدو د ځایو مالومات نشته، ددوی څخه ئې درې څه موده په مصر کې پاته شوی هم وی او تازه راگرځیدلي دي، هغه کار چې هغوی هلته کړې هغه مواته پخوا ویلي دي.»

«ایادوی اوس په بندیخانې کې دي؟» سلطان ايوبې ترې وپوښتل.

«نه» علي بن سفیان ورته وویل، «هغوی په همغه خپل پخواني ځای کې پاته دي. ساتونکي پرې ولاړ دي.»

په دې وخت کې دروازه چې دننوت اووئې ویل چې «عماد شامي قومندان یوه صلیبي نجلی له ځانه سره راوړې او وائی چې هغه ئې د (کرک) دلارې څخه رانیولې ده، او دانجلی جاسوسه ده.»

«دواړه دننه راو لیږه» سلطان ايوبې ورته وویل.

د دروازه چې د وتلو سره سم عماد او «ایونا» دننه راغلل، سلطان ايوبې عماد ته وویل چې «مالومیرې چې د ډیر لږې ځایه څخه راغلی ئې، ته له چاسره ئې؟»

«زه په شامي فوځ کې یم،» عماد ځواب ورکړ، «زما د قومندان نوم اهتشم بن محمد دې اوزه د البرق د ډلې قومندان یم.»

«البرق اوس په څه حال کې دي.» سلطان ايوبې ترې وپوښتل، او علي بن سفیان ته یې وویل «البرق په حقیقت کې برق دې، کله چې مونږ په سوډانیانو باندې غلچکي شپیني بریدونه کول نو قیادت د البرق په لاسو کې و. په صحرايي عملیاتو کې ددوی مثال نه ترسترگو کیږي.»

«ستره سالاره!» عماد ورته وويل. «ډله مې د الله په لاره کې قربان شوی ده، زما په ډله کې يواځې زه پاته شوی يم.»

«تاسو خو به ډير کسان له لاسه نه وي ورکړي؟» صلاح الدين ايوبي ترې وپوښتل «د مړو شوو او قربان شوو ترمنځ ډير توپير شته»

«نه درونده سالاره!» عماد ځواب ورکړ. «الله گواه دې چې مونږ د يوه يوه کس په بدله کې شل شل صليبيان له تيغه تير کړي دي. که چېرې د صليبيانو فوځ خپلو ځايو ته بيرته ستانه شوې وي نو هغه به يواځې زخميان وي، مونږ د فلسطين ځمکه د صليبيانو د وینو په رنگ سره کړې ده، زمونږ نور دلگي هم په دښمن باندې دقهر په څير را وريدلې دي اوس په دښمن کې دومره توان نه شته، چې په لږ وخت کې بل جنگ ته ځانونه چمتو کړي.»

«او ته!» سلطان ايوبي د نجلی څخه وپوښتل «ايا ته غواړې چې په خپل اړوند مونږ ته هرڅه ووايي؟»

«هرڅه واييم» «ايونا» ورته په آدب سره وويل او دسترگوټې اوبسکې د اوبو په څير روانې شوی.

«عماد شامي!» سلطان ايوبي عماد ته وويل «فوځي ارام ځاي ته ولاړ شه، ځان پريمنځه، نن ورځ اونن شپه ارام وکړه، سبا بيرته خپل فوځي ډلې ته ستون شه.»

«ماله ځانه سره د دښمن دوه آسونه هم راوړي دي» عماد ورته وويلې «او دهغوی توري هم.»

«آسونه تيبيلو ته او توري وسله تون ته تسليم کړه» سلطان ايوبي ورته وويل. اوبيا ئې د لږ څه ځنډ وروسته وويل «که چېرې په هغو آسونو کې کوم يو ستا داس څخه غوره وي هغه بدل کړه، هلته په محاذ کې د آسونو حال څنگه و؟»

«کومه اندېښنه نه شته» عماد ورته وويلې «چې يو اس مو له منځه ځي نو د صليبيانو دوه آسونه تر لاسه کوو.»

عماد سلام وکړ او بيرون راووت، هغه خپل امانت سم ځاي ته رسولې و. عماد که له يوه اړخه فارغ شوی و خود بله اړخه ئې زړه دروند و، دا د جذباتو دروندوالي و، دا د کوچنيوالي د يادوونو دروندوالي و اودا دهغه پلار د محبت اوميني دروندوالي و چې تر اوسه په پنډوالي کې شته و. د جنگ تر ختميدو پورې هغه نه غوښتل د خپل پلار سره وويني، ويريده چې د پلار مينه او د زړه پخواني زخمو نه به ئې د دندې تر مخه ځنډ وگرځي..... هغه خپل آس پسې دوه نور آسونه ترلي و او د تيبيلې په لور روان و هغه ته د چاپيريال په هکله هيڅ احساس نه کيده، هغه آسونه يوه لورې ته يوړل او مخامخ ئې وکتل چې د (شوبک) دکلا دننه برخه ټوله تر سترگو کيږي، ودرید او د کلا ليدنه ئې پيل کړه، چېرې پيدا شوی و دکوم ځايه وطن پريښوولو ته اړ شوی و، جذباتو پرې نور هم ډير دروندوالي کاوه.

«دلارې لرې ودریږه!» چا پرې اواز وکړ، هغه شاته وکتل چې يو اس سپوره ډله را روانه ده، هغه خپل آسونه يوه اړخ ته کړل، کله چې داس سورواخري کس ددې څخه تيريده نو د عماد څخه ئې وپوښتل «د بيرون څخه را غلي ئې؟» دهغه ځايه څخه څه خبر دي؟»

«د الله کرم دې دوستانو! هغه ځواب ورکړ، «دبسمن له منځه تلونکې دې، (شوبک) ته هيڅ خطر نه شته،»
ډله مخته ولاړه او عماد بنې لورې ته راوگرځيد...

***** (۹۰)

«ماله تاسې څخه هيڅ هم نه دي پټ کړي» «ايونا» دسلطان ايوبي او علي بن سفيان ترمنځ ناسته وه او ويل ئې . هغې ويلې و چې جاسوسه ده، دائې هم ويلې و چې په قاهر کې يوه مياشت او سيدلي ده ، او هلته ئې د يو څو مسلمانو چارواکو نومونه هم ونيول ، چې د سلطان ايوبي پر خلاف ئې کار کاوه ، او هغې دا هم ويلې و چې د صليبيانو له اړخه سوډانيانو ته ډيره زياته مرسته رسيږي ، او د صليبي فوځونو تجربه لرونکي قومندانانو ته د شپينې غلچکي عملياتو له پاره روزنه ورکولو وروسته هم کولو ته غاړه نه ږدي. ځکه چې په زياتې خبرې وکړي چې يو جاسوس ئې د اذيتونو د ورکولو وروسته هم کولو ته غاړه نه ږدي. ځکه چې په داسې خبرو کې دهغه جاسوس خپل ذات هم ککړوي. د «ايونا» په دې څرگندونو علي ته شک پيدا شو...

«ايونا!» علي بن سفيان ورته وويل «زه هم ستا د فن لوبغاړې يم ، زه ستا ستاينه کوم چې د ډيرې سترې مرتبې لوبغاړې ئې ، زمونږ د بنديخاني او اذيتونو څخه د خوندي پاته کيدو په خاطر او زمونږ د بې لارې کولو له پاره ستا دا طريقه د ستاينې وړ ده. خو زه به ستا په دې دوکه او فريب کې را نشم.»

«ستا نوم؟» «ايونا» ترې وپوښتل.

«علي بن سفيان» علي ځواب ورکړ. «تا به د(هرمن) څخه زما نوم اوريدلې وي»

«ايونا» را پورته شوه او سوکه سوکه دعلي بن سفيان څنگ ته راغله په دواړو زنگونونو کيناسته ، دعلي بن سفيان بنې لاس ئې را واخست او بنکل ئې کړ. «ستا په ژوندي کتلو باندي زه ډيره خوشحاله شوم. ، ستا په هکله ماته ډير څه ويل شوي و . (هرمن) به ويلې چې که علي بن سفيان له منځه يوسي نومونږ بيا د مسلمانانو په جرړو کې ځان ورننه باسو او د جنگ جگړې پرته به ئې له منځه يوسو» «نجلی- بيرته پورته شوه او په خپل ځای کيناسته.

«ما هلته په قاهره کې هڅه وکړه چې تا وويښم خو بريالۍ نه شوم ، هلته زما په شتون کې ستا د وژلو پلان جوړ شوی و ، خوبيا ئې را ته و نه ويل چې هغه پلان بريالې شو او که نه. زه ئې بيرته (شوبک) ته را وبللم.»

«مونږ څه ډول ډاډ من شو چې هغه څه چې ته وائي بلکل سم او صحيح دي؟» علي بن سفيان ترې وپوښتل.

«تاسې ولۍ پر ما باور نه کوئ؟» نجلی- ترې په فهدلې لهجې وپوښتل.

«په دې خاطر چې ته صليبي ئې؟» سلطان ايوبي ورته وويل.

که چېرې زه تاسې دا ووايم چې زه صلیبی نه بلکه مسلمانان یې نو تاسې به ووايې چې دا هم درواغ دي ، نجلی-ورته وویل « زما سره هیڅ ثبوت نشته ، شپاړس اولس کاله کیږي چې زه دهمدې کلي څخه تښتول شوی وم ، اوس چې راغلم ماته مالومه شوه چې زما پلار په پنډغالي کې دې ، هغې دخپل پلار نوم و ښود او دا ئې هم وویل چې هغې ته دخپل پلار د نوم مالومات هم همدا اوس وشو ، هغې وویل چې عماد هغه څنگه او په څه ډول په صحرا کې خوندي وساتله ، او بیا دې غوښتل د شپې له اړخه هغه ووژني خو دهغې دخنجر لاس نه پورته کیده ، او زیاته ئې کړه چې « ما دورځې له اړخه دهغې مخ ته او سترگو ته بیا بیا کتل ، زما زړه کې داسې احساس را بیداریده او زه په شک کې لویدم چې ما عماد ددې پخوا چېرې کتلې و او پیژنم ئې . خو ما ته نه په یادېږي ، ما دهغه څخه وپوښتل نو هغه وویل چې داسې نه شي کیدای د شپې دوه صلیبې سپاهیانو پر ما باندې برید وکړ نو عماد راپورته شو او یو ئې په برچې باندې وواژه . ما تر هغه وخته پورې خپل ځان صلیبې گانه او زما ملاتړ هم د صلیبیان سره و ، خو ما هغه دویم صلیبې په خپل خنجر باندې هلاک کړ ، زه په دې خوشحاله نه شوم چې ما دهغوی څخه خپل عزت خوندي کړ بلکه پردې خوشحاله شوم چې ما د عماد ژوند خوندي کړی و

« او کله چې په لاره کې عماد زما سره دخپل ځان په اړه جذباتي خبرې وکړې نو په ژوندانه کې دلېمې ځل له پاره زما په سینه کې هم احساسات را بیداره شول ، په ټول سفر کې مې عماد ته کتلې دي ، ماته همدومره یاد و چې زه په کوچنیوالي کې تښتول شوی وم ، خو دا یاد به هم په ذهن کې دگرد په څیر ورکیده ، تاسې ته به مالومه وي چې زما په څیر نجونې څنگه روزل کیدلې ، د کوچنیوالي یادونه او اصلیت دانسان د ذهن څخه بیرون وځي ، او زما همدا حال و . خو ماته ډاډه را پیدا شو چې زه عماد د پخوا څخه پیژنم . دا د وینې رابښکودنه ده ، سترگو سترگو او زړه زړه و پیژانده ، شونې ده چې عماد هم همداسې محسوس کړې وي او دهغې احساس اغیزوي چې هغه زما په څیر زړه وړونکې نجلی-داسې له سترگو غورځوله لکه دهغه سره چې هیڅوک ملگرې هم نه وي ، هغه ډیر ځل زه په ژور و سترگو سره کتلم .»

«ایونا» په تفصیل سره خپله خبره اوروله او وئې ویل چې: (شوبک) ته راننوتلو ، بیا عماد د یوه کور تر مخه ودرید او مونږ دواړه هلته دننه ورغلو هغه وویل « دا کور مې چې وکوت نو زما د کوچنیوالي یادونه را بیداره شول ، ما په خپل ذهن باندې د زور را وړلو اړتیا احساس نه کړه ، دا پخپله ذهن و چې زه ئې ددې کور په ځای ځای کې گروځولو ته اړ کړم ، ما دیوې دروازي چې اړخ وکوت هلته ما ته دخنجر په څوکه کندل شوی لیکې تر سترگو شوی چې هغه ما د مشر ورور د توري په څوکه کندلې وی . زما ذهن زه د یوې بلې دروازي شاته یوړم ، هلته هم همداسې لیکې وی ، بیا ما عماد نور هم په ډیر غور سره وکوت ، دهغه د پریږي سره سره بیا هم دهغه هغه شپاړس اولس کاله پخوانې صورت مې په ذهن کې راغې ، ما خپل ځان په ډیره ستونزمنه توگه کنترول کړ ، ما عماد ته نه دي ویلې چې زه دهغې خور یم . هغه دومره پاک فطرت او

سپيڅلې انسان او زه دومره ناولې او ناپاکه نجلۍ ، هغه دومره غيرتمنده اوزه دومره بې غيرته ، که چېرې ما هغه ته ويلې وای نو مالومه نه ده چې هغه به له ماسره څه کړې وای.»

په دې وخت کې علي بن سفيان څو ځله سلطان ايوبی ته کتل ، خو هغه نجلۍ ته اوس هم د شک په سترگو ليدل ، مگر د نجلۍ احساساتي څرنگوالي ، د هغې اوبښکي او ځيني الفاظو سره د هغې سلگۍ وهلو په دواړو داسې اغيز کړې و چې ووايي چې د نجلۍ خبرې ريښتيا دي ، نجلۍ په اخر کې هغوی په دې قانع کړل چې د هغې په هکله دې مالومات را ټول کړي ، هغې وويل « که تاسو پر ما باور کوئ او که نه ، ما په بنديخانه کې واچوئ ، هر څه چې موزره غواړې را سره ئې وکړئ ، زما نور هيڅ نه دي په کار ، زه نه غواړم پس له دې ژوندۍ و اوسم. که چېرې تاسې اجازه راکوئ نو زه به د خپلو گناهونو د بښلو له پاره څه وکړم.»

«ته څه کولې شې؟» سلطان ايوبی ترې و پوښتل.

«که چېرې تاسې ما (کرک) ته ورسوئ ، نو زه به د صليب درې څلور پادشاهان او د خپلې شبکې مشر (هرمن) ټول له منځه يو سم.»

«مونږ به تا تر (کرک) پورې ورسوو» سلطان ايوبی ورته وويل «خو ددې کار له پاره نه چې ته هلته څوک ووژني ، زه غواړم به تاريخ کې داسې تهمت تر شا پرې نږدم چې صلاح الدين ايوبی خپل دښمنان د يوې بښې په لاسو ووژل ، په داسې حال کې چې په (شوبک) کې ئې فوځ ناست و. که چېرې ما ته دا مالومات ترلاسه شي چې د صليبيانو کوم پادشاه په کوم لاجه ناروغتيا ککړې نو زه به دهغه د علاج له پاره خپل طبيبان ورواستوم ، او بيا مونږ پر تا داسې باور هم نشو کولای. خو ستا په دې غوښتنه باندې غور کولای شو ، چې تا ته بښنه وکړو او (کرک) ته دې ورو استوو.»

«نه» «ايونا» ورته وويل «زما په زړه کې هيڅ داسې غوښتنه نه شته ، زه غواړم مرگ او ژوند مې همدلته وي ، خو زما د يوې غوښتنې په هکله ضرور فکر وکړئ چې عماد ته ونه وايست چې زه دهغې خور يم ، زه پندږغالي ته د خپل پلار د کتلو له پاره ضرور ورځم ، خو هغه ته هم دا نه وایم چې زه دهغې لور يم ،» هغې په چغو چغو وژړل.

علي بن سفيان د خپلې اړتيا په مطابق دهغې څخه ډيرې زياتې خبرې پوښتلې وي او بيا ئې د سلطان ايوبی څخه و پوښتل چې دا نجلۍ چېرې و ليرې؟ سلطان ايوبی د لږ څه فکر وروسته ورته وويل چې دا په ډير درنښت او احترام سره و ساته ، ددې په هکله به پرېکړه دلږ څه فکر کولو وروسته وکړو.

علي بن سفيان هغه له ځانه سره يوړه ، او دهغو کوټو څخه ئې يوه ورته په گوته کړه چې جاسوسې نجونې به په کې اوسيدلې ، خو نجلۍ هلته د ورننوتلو نه ډډه وکړه ، او ويي ويل «زه ددې کوټو څخه کرکه لرم ، ايا دا به شوني نه وي چې ما همغه کور کې و ساتئ دکومه ځايه چې زه تښتول شوی وم.»

«نه» علي بن سفیان ورته ځواب ورکړ. «د يو چا د احساساتو په خاطر مونږ خپل اصول او ضوابط تر پښو لاندې کولای نه شو.»

هغه هلته ساتونکو او ملازمينو ته لارښونې وکړې ، نجلۍ ئې هملته پرېښوده او علي ترې راستون شو .

عماد فوځي ارام ځای ته ولاړ ، ځان ئې پرېمنځه او ويده شو ، خو د دومره زياتي سترتيا سره سره ئې بيا هم سترگې خلاصې شوی ، د ډيرو هڅو کولو تر څنگ هم خوب پرې راغې ، دهغه په ذهن کې همدا يو سوال راته ، چې دخپل پلار سره وويني او که نه ، سترتيا ئې پرېښوده او را پورته شو او دهغه ځای په لور ئې قدم واخست چې په (شوبک) کې د مسلمانانو د پند غالي په نوم مشهور شوی و. هلته په رسيدو سره ئې دخپل پلار نوم واخست ، او په پوښتنه پوښتنه ئې خپل ځان خپل پلار ته ورساوه ، دهغه تر مخه يو زور سپرې پروت و ، عماد ورته لاس ورکړ او خپل ځان ئې په قابو کې وساته ، دهغه پلار د هډوکو پنجره گرځيدلې وه ، هغه ته ښه خوراک او دوائيانې ورکول کيدې ، عماد دخپل ځان د ورپيژندلو پرته دهغه دا حوال پوښتنه وکړه ، نو هغه ورته وويل چې دکلونو اذيت ناکه مشقت ، قيد ، د بچبانو د جدائې غم او ... دې حال ته راوړې دې ، چې اوس پرې ښه غذا او ښه دوائيانې هم اغيز نه شي کولې.»

پلار په ډير مړژواندي اواز سره عماد ته خپل د زړه حال اوراوه خو عماد هم پخپل فکر کې شپاړس اولس کاله شاته تللې و. هغه ته دخپل پلار شکل و صورت ښه په ياد و ، اوس چې دهغه تر مخه کوم پلار پروت و نو دهغه دمخ هډوکې بيرون را وتلې و ، خو بيا ئې هم دهغه په پيژندلو کې لږ څه هم تأمل و نه کړ ، هغه څو ځلې فکر وکړ چې هغه ته ووايې چې دې دهغه څوې دې ؟ خو هغه د عقل نه کار واخست چې ورته ئې دا خبره ونه کړه . هغه دوه خطرونه محسوس کړي و ، لمړې دا چې پلار به ئې دا ښه لمحې ونه شي زغملای ، او بله دا چې که وئې هم زغمي نو دهغه تر مخه به خنډ و گرځي ، او دا هم کيدای شي چې هغه ترې بيرته محاذ ته ولاړ شي او هغه دا صدمه هم ونه شي زغملای ، هغه دخپل پلار سره لاسونه ورکړل او ترې ولاړ .

کله چې هغه بيرته خپلې کوټې ته راستون شو نو هغه ته حکم و شو چې مرکز غواړي دې همدلته وساتي . په دې خاطر دې هغه هر وخت په ارام ځای کې شتون ولري ، هغه حيران و چې مرکزي کمان له ده سره څه کار لري ؟ دا حکم علي بن سفیان د "ايونا" په هکله د مالوماتو د راټولو له پاره ورکړې و . هغه غوښتل وويني چې د "ايونا" قصه تر کومه ځايه پورې ريښتوني ده ، هغه هلته پند غالي ته ولاړ ، "ايونا" ورته دخپل پلار نوم ښوولې و ، علي بن سفیان ئې د پلاره څخه خبره تصديق کړه چې دهغه لور په کوچنيوالي کې تښتول شوی وه ، مشر ځوی او ښځه ئې وژل شوي و او کشر ځوی ئې د گاونډي کور ته تللې و چې بيا ورته دلته په پند غالي کې وويل شو چې هغه د (شوبک) څخه ويستل شوی دې .

نيمائې شپه وه ، "ايونا" د بستري څخه راپورته شوه ، تر هغه وخته پورې ورته خوب نه ورته ، هغې د علي بن سفیان له سلوک څخه دا احساس کړې وه ، چې پر هغې ئې باور نه دې کړې ، او اوس نه پوهيږي چې انجام به ئې څه وي ، هغې فکر کاوه چې په څه توگه دوی ډاډمن کړي چې هغه قصه چې هغې دوی ته کړې هغه

درواغ نه ده ، ددې سره دهغې وينه د انتقام اخستلو له پاره په جوش کې راغله ، عماد سره يوځای هلته خپل کور ته د تللو په وخت دهغې په ذهن کې د کوچنيوالي يادونه ، په خپله را بيداره شوی و . او د خوب په څير ورته ډيرې خبرې را يادېدې هغې ته دا هم ور په ياد شول چې هغې ته د تښتولو وروسته ډيره زياته مينه ، د لوبو نانځکې او ډير ښه خوراک څښاک و رکول کيده او بيا هغې ته هغه گناهونه راپه ياد شول چې ددې په لاسو به ئې کول ، او بيا دا ټوله د سر نه تر پښو پورې گناه و گرځيدله ، هغه د انتقام اخستلو له پاره ناقاره وه او همدې جذباتي حالت هغه خوب ته نه پرېښوده ، په همدې ذهني کيفيت کې ئې دخپل پلار سره د کتلو غوښتنه هم قوي کيدله ، هغه بيرون نشوه را وتلاي ، ځکه بيرون دوه کسه ساتونکي هروخت موجود و ، دهغې دماغ اوس د فکر کولو وړتيا هم له لاسه ورکړې وه ، اود احساساتو تراغيز لاندې را غلې وه .

هغې دروازه پرانسته د خبرو اواز ئې تر غوږو شو ، ښي لورې ته نژدې شل گزه لرې ئې هغه دواړه ساتونکي په خبرو کې بوخت وکتل ، نجلی د دروازې څخه سر را ويستلې و او هغوی ته ئې کتل او غوږ ئې ورته نيولې و . ساتونکي دهغه ځايه لږ څه نور هم لرې ولاړل ، نجلی په ډيره سوکه توگه را ووتله او د عمارت بهرنۍ برخې ته ولاړه ، مخکې لاره ښکته شوی وه ، د خپلو پښو په خويډو سره لاندې ولاړه ، اوس نو هغه د ساتونکو په نظر نه راتلله ، هغې ته مالومه وه چې دمسلمانانو پنډغالي چېرې دې ؟ او دا هم ورته مالومه وه چې هغه اوس په ميلمستون بدل شويدي ، په دې خاطر هغې ته دا خطر نه وه چې هلته به ئې کوم ساتونکې و دروي ، هغه دخپل پلار سره د کتلو له پاره ورتلله هغې ته ئې يواځې نوم مالوم و . هغه تيزه تيزه روانه وه چې تر شائې د قدمونو اواز را پيدا شو ، شاته ئې وکتل خو څوک ئې تر سترگو نه شو ، او هغه اواز ئې دخپلو قدمونو اواز وگاڼه او روانه شوه ، خودا دبل چا دپښو اواز و ، يو قوي او تنومنده انسان دهغې پسې دهغه ځايه روان شوی و په کوم ځاي کې چې هغه لاندې راکيوته وه ،

دا اواز يو ځل بيا د «ايونا» تر غوږو شو ، هغه لا ولاړه نه وه چې په سراو خوله ئې ټوټه را و غورځيده ، د سترگو په رپ کې ئې ټوټه و تړل شوه ، اودوو ځواکمنو لاسو هغه و نيوله ، هغې چې هر څومره ټوپونه ووهل ، خو ټوپونه وهل ئې بيکاره و . شپه تياره وه او داسې هم اباد نه وه . لږ څه مخکې ئې هغه په يوې کمبلې کې را ونغاړله ، او د يوه لرگي په څير په اوږه کړه ، هلته يوه دوه کسان و ... نيم ساعت وروسته ئې هغه بيرته ښکته کړه ، اوس نو دوی په يوې کوټه کې وو چې دوه ډيوې په کې بليدي ، دلته څلور کسان و ، هغې ټولو ته په حيرانتيا سره بيا بيا وکتل او ورته ئې وويل «تاسې تر اوسه پورې همدلته ياست ؟ ... او گيرالده ته ؟ ته تر اوسه پورې دلته ئې ؟»

«مونږ ولاړو او بيرته راغلو» گيرالده ځواب ورکړ ، «ددې ځايه ستاسې د ټولو د ويستلو په خاطر . ښه شو چې ته خو تر لاسه شوی .»

دا دهغه څلويښتو صليبيانو د ډلې وگړي و چې د (کرک) څخه ئې د همدې کار له پاره را استولي و ترڅو هغه ټولې جاسوسې نجونې چې دمسلمانانو په ولکه کې دي دهغه ځايه را وکارې ، او د (شوبک) خپل

جاسوسان هملته په شوبک کې منظم کړي ، او که شوني وي نو همدلته دې په تخریبکاری پیل وکړي ، په تخریبکاری کې ئې دا کار هم شامل و چې په تیلو کې به ور ننوځي او د ځناورو په وینو کې به زهر ور گډوي. لوژیستیکي موادو ته دې اور ور اچوي ، د عسکرو په لنگرځای کې که شوني وي نو دهغوی خوراک دې هم په زهرو ولري.

ددې ډلې قومندان گیرالد نومې یو انګلیس و چې د تباہ کونکي څارکښی ماھرو ، "ایونا" هغه ډیر ښه پیژانده بلکه د هغه شاگرد پاته شوی وه ، او ډیر نژدې دوستانه اړیکې ئې ورسره درلودل ، دهغه په کتلو سره د "ایونا" وینه دانتقام د اخستلو له پاره یوځل بیا گرمه شوه خو ډیر ژر ئې ځان کنترول کړ ځکه دا وخت دهغې د نفرت او کرکې د ښکاره کولو له پاره مناسب نه و ، گیرالد داسې گمان هم نه شو کولای چې "ایونا" به بدله شوي وي ، هغه د "ایونا" څخه وپوښتل چې هغه چېرې تلله ؟ "ایونا" ورته وویل چې د تېښتې فرصت ئې پیدا کړې و. او غوښتل ئې و تښتېږي.

گیرالد هغې ته وویل چې هغه دچریکي جاسوسانو یوه ډله د (کرک) د مظلومو مسلمانانو په ښه کې دلته راوړې ده ، په هغه ورځو کې د(شوبک) حالات داسې و چې دا ډله په اسانۍ سره د یوې ډلې په خیر را ننوتې شوه. د جنگ جگړې په اساس خلک تلل را تلل ، د شاوخوا د کلو مسلمانان هم ښار ته ډلې ډلې را تلل ، په همدې ترتیب دا ډله هم را ننوتې وه ، هلته په ښار کې لا د پخوا څخه جاسوسانو شتون درلود. دهغوی دا ټوله ډله د پردې تر شا و ساتله. گیرالد "ایونا" ته وویل چې هغه ددوو شپو څخه دغه ځای په ښه کړې چې نجونې په کې بندیانې دي ، دهغه ځای په هکله هغه ته پوره پوره مالومات و ، بلکه هغه پخپله جوړ کړې و ، د شپې به هلته د کتلو له پاره ورته ، او کتل به ئې چې د پهره دارانو کړچار څه ډول دې خودا ډیر ښه اتفاق و چې د "ایونا" سره یوځای شو . "ایونا" ورته وویل چې د نجونو را ویستل دومره اسانه خبره نه ده ، خو بیا هم شوني کار دي.

د شپې له اړخه پلان جوړ شو ، "ایونا" گیرالد ته وویل چې نجونې په پرانستو خونو کې دي چې دبندي خاني شکل نه لري ، یواځې دوه کسه پهره داران دي... او په همدې ترتیب ئې نور تفصیلات هم ورکړل ، دا پریکړه وشوه چې د نجونو د راویستلو له پاره چې څومره وگړو ته اړتیا وي هومره به هلته ولیږي ، او نور پاته خلک چې په کوم ځای کې سره راټول شوي دي هملته به پاته وي. ددې پلان وروسته "ایونا" ورته دا وړاندېز وکړ چې هغه باید بیرته هلته ولاړه شي ځکه چې دهغې په ورکیدو سره به د نجونو د پاسه پهره نوره هم سخته شي. او بیا به دا پلان ټول ناکامه شي. گیرالد د "ایونا" وړاندېز ډیر غوره وگانه ، او هغه ئې دخپله ځانه سره دهغې د اوسیدو ترځای پورې یوړه ، ساتونکو چې "ایونا" د بیرونه څخه د راتللو په وخت کې وکتله ، نو سختې پوښتنې ئې ترې وکړې ، خو هغې یواځې یوه خبره وکړه چې هغه لري نه وه تللې ، ساتونکې په دې خاطر چپ شول چې دنجلۍ په وتلو کې هغوی ته دهغوی د بې پرواځې او غفلت سزا ورکول کیدله.

بله ورځ علي بن سفیان په يوه بل کار کې مصروف و ، «ایونا» ساتونکو ته وویل چې هغه سمدستي علي بن سفیان ته یوسي ، ساتونکې ددې کار څخه ډډه وکړه او فکرئې وکړ چې دلته به دهغې په رابللو څوک را نشي . «ایونا» په دېر سخته توگه ساتونکی قایل کړ چې هغه بل چاته ووايي چې مرکزي کمان ته دا خبره ورسوي چې ډیر زیات مهم او نازکه پیغام دې . هغې ساتونکی ته وویل که چېرې هغه ددې پیغام و نه رسوو نو دومره زیات زیان به ورسیري چې دهغې د بې غورۍ په هکله به دا ساتونکی هم د سزا څخه خوندي پاته نه شي..... ساتونکو د پیغام د رسولو چمتوالي وښود ، علي بن سفیان د پیغام د ورسیدو سره سم هغه نجلی- وروغوښتله ، اودهغې وروسته نجلی- بیرته خپلې کوتې ته راستنه نه شوه ،

کله چې دشپې له اړخه د (شوبک) ټول فعالیتونه او خوزښتونه په ځای و دریدل او ښار په خواږه خوب ویده شو. نو دهغه عمارت په شاوخوا کې نژدې لس کسه سیوري اوختل را اوختل چېرې چې نجونې پاته کیدې . عجیبه خبره دا وه چې دواړه ساتونکي غائبه شوي و. دهغوی څخه اته کسو د گیلو په خویدو سره ځانونه پورته را وړل ، هغوی ته «ایونا» ویلې و چې نجونې په کومو کومو خونو کې ناستې دي ، هغوی ته د کوتو دروازې او کرکۍ هم مالومه وې ، دوه کسان یوې کوتې ته ور ننوتل ، پاتو ددې پروا کولو پرته چې هلته ساتونکي شته او که نه د نورو کوتو په لورې په ډیره ډاډمنه توگه ورغلل، ځکه هغوی ته ویل شوي و چې هلته یواځې دوه کسان ساتونکي دي ، اولسوکسانو ته ددووکسانو قابو کول اسانه و. هغوی د ټولو نجونو په کوتو کې ورننوتل ، خودهغوی څخه یوې هم بیرون راونه ووت.

گیرالد په هماغه ځای کې چې تیره شپه ئې «ایونا» له ځانه سره وړې وه ناست و. په دې کور کې د پلان په مطابق شل کسان و سیدل . پاته نور ئې د بل کوم عیسائي په کور کې پټ شوی و. گیرالد په بې صبرۍ سره د نجونو انتظار کاوه ، تراوسه پورې هغوی باید دلته را رسول شوی وای..... اخر دروازه وټکول شوه ، دا د دروازې د ټکولو ځانگړې شان و. گیرالد پخپله ورغې او دروازه ئې پرانسته ، دا کور د پخوانۍ زمانې یوه ستره ښکلې شاتنه کلا وه ، چې یو امیرکبیر عیسائي تاجر په کې اوسیده. څنگه چې گیرالد دروازه پرانستله نو هغه چا د بیرون څخه رانښکود ، د فوځیانو یو هجوم په دروازې کې را ننوت. دهغوی په لاسو کې اوږدې اوږدې برچې وي فوځیان د تیز او تند سیلاب په څیر دننه ولاړل ، په یوې پراخه کمرې کې ناست صلیبي چریکي جاسوسانو ته د ځان د خورولو فرصت هم ترلاسه نه شو. دهغوی څخه وسلې واخستل شوی او هغوی ئې د کورد خاوند او دکورنۍ د غړو سره یو ځای بیرون راوستل.

همداسې یوه حمله په هغه ځای باندې هم شوه ، چې پاته صلیبي چریکان په کې خوندي و ، دا دواړه حملې په یوه وخت کې ترسره شوی ، دا فعالیت ټوله شپه روان و ، دکورنو لټون وشو او سهار علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي تر مخه چې کوم خلک و درول په هغوی کې گیرالد او دهغه څلویښت کسه چریکان هم و. او نژدې همدومره شمیره دهغو جاسوسانو او تخریبکارانو و چې د نورو ځایو څخه نیول شوي او را وستل شوي و. دهغو کورونو څخه چې څه شیان ترلاسه شوي و په هغو کې ډیره اندازه وسلې ، د زهر و ډیره اندازه ، برچې ، غشي ، اور اچونکي ماده ، او ډیره نقدي هم وه. دا د «ایونا» فعالیت و ، هغې د گیرالد سره پلان جوړ

کړ او هغه ئې خپل انجام ته ورساوه. او ټول هغه څه ئې پرې را برسیره کړه چې په (شوبک) کې ئې پټ کړي و. گیرالد په "ایونا" باندې پوره باور درلود، "ایونا" د راتگ سره سم علي بن سفیان ته خبر ورکړ او د سهاره تر شپې پورې ئې دا پلان جوړ کړ او د جاسوسانو د ځاپونو مالومات ئې را ټول او دهغوی ځاپونه ئې په نښه کړل، د شپینې عملیاتو له پاره ئې د صلاح الدین ایوبي چریکان را وبلل، نجونې ئې دکمرو څخه راوویستلې او په بل کوم ځای کې ئې پټې کړې. او دهغوی په ځای ئې په کمرو کې درې درې چریکان کینولي و. کله چې جاسوسان د نجونو د ورلو په خاطر هغو کوټو ته ورننوتل نو مسلمانو چریکانو هغوی هملته و نیول، په دې ترتیب په (شوبک) کې د صلیبیانو نژدې ټول جاسوسان نیول شوي و چې تر ټول ارزښتناک ئې هیرالد و. ټول د تفتیش او دهغې وروسته د سزا له پاره په بندي خانو کې واچول شول.

"ایونا" د ټولو هغو مسلمانو شخصیتونو نومونه هم را بر بند کړل چې په قاهره کې د سلطان ایوبي پر خلاف مشغول و. هغه منصوبه چې د حشیشینو په لاسو د صلاح الدین ایوبي او علي بن سفیان د وژلو له پاره جوړه شوی وه، هم "ایونا" بې پردې کړه او سلطان ایوبي ته ئې وویل «اوس نو به ستاسو پر ما باور راغلي وي»

هغه منظر ډیر جذباتي او ژړونکی و کله چې عماد ته وویل شو چې "ایونا" ئې خورده او کله ئې چې ورور او خور د خپل پلار مخې ته ودرول نو د احساساتو په څپو کې دازوړ پلار بې هوشه شو. کله چې په حال شو نو وئې ویل چې دهغه د لور نوم عائشه دې، نو سلطان ایوبي ددې کورنۍ له پاره ځانگړې معاش و ټاکه او د علي بن سفیان شبکې ته ئې حکم وکړ چې د ټولو جاسوسو نجونو په هکله پلټنه وکړي. صلیبیانو نورې نجونې هم د مسلمانانو له کورونو څخه را تښتولې وې، سلطان پر خپل حکم کې وویل چې په هغوی کې چې څوک مسلمانان وي دهغوی کورنۍ ولټوي او لوني ئې په پوره درنښت ور وسپاري.

د سلطان ایوبي فوځ د ډیرې سترې خطرې څخه خوندي پاته شو... د (شوبک) څخه د لرې جنگي محاذونو خبرونه هم زړه خوشحالونکې و. خو سمدستي دې ته اړتیا لیدل کیده چې خپور وور فوځ سره را ټول کړل شي، سلطان ایوبي د همدې موخې د ترلاسه کولو له پاره فوځي نظام خپلو نایبونو ته وسپاره او پخپله ئې خپل مرکز د (شوبک) نه لرې صحرا ته یوړ. هغه د گړندېو قاصدانو یوه ډله له خپله ځانه سره واخسته، او دهغوي په واسطه ئې په یوې میاشت کې دننه دننه خپل ټول فوځ سره را ټول کړ، دهغې وروسته ئې فوځ په درې برخو ویشه او د (شوبک) دفاع ئې داسې ټینګه کړه لکه د قاهرې ئې چې کړې وه، د ټولو لرې سرحدي دلگي و چې سپرو به ئې گشت کاوه، دهغوی څخه پنځه میله لرې د فوځ دویمه برخه په خیمو کې میشته و او درېیمه برخه ئې خوزنده ډله وه.

په (کرک) کې د را ټول شوي فوځ څرنګوالي داسې و چې هغوی د سمدستي حملې چمتوالي نه درلود، له دې اړخه سلطان ایوبي د نوو فوځیانو بهرني کول گړندي کړل او دنوو وگړو د روزنې له پاره ئې هملته په صحرا کې پرواګرام جوړ کړ. هغه علي بن سفیان ته وویل چې (کرک) ته جاسوسان و استوي چې دهغه ځایه د خبرونو

د راوړلو نه علاوه دا کار هم وکړي چې دهغه ځای ځوان مسلمانانو ته د کرک څخه د وتلو او دلته په فوځ کې خدمت کولو په لور ترغیب ورکړي.

***** (۹۱)

الحمد لله.

ددې کتاب ژباړه چې د ۲۰۰۸م ز کال د جون د میاشتې په شپږمه پیل شوې وه د همدې کال د اگست په پنځمه پای ته ورسیده.

زما نورې ژباړې

- اسلامي سياست: د مولانا گوهر الرحمن (رحمة الله عليه) ليکنه.
- اسلامي رياست: د مولانا ابوالاعلي مودودي (رحمة الله عليه) ليکنه.
- د اسلامي انقلاب حکمت: د سيد اسعد گيلاني (رحمة الله عليه) ليکنه.
- حجاب: د مولانا ابوالاعلي مودودي (رحمة الله عليه) ليکنه.
- خلافت او ملوکيت: د مولانا ابوالاعلي مودودي (رحمة الله عليه) ليکنه.
- دنبوت پاي: د شيخ الاسلام مولانا عبدالسلام رستمي (غفر الله) ليکنه.
- دقران د انکار نه تر د حديثو تر انکاره پورې: د شيخ الاسلام مولانا عبدالسلام رستمي (غفر الله) ليکنه.
- د ايمان پلورونکو داستان: د التمش ليکنه او د حکايت د مجلې د مدير عنايت الله را ټولونه.
- او يو شمير نورې کوچنۍ رسالې، چې نومونه به يې وروسته، انشاء الله، وليکل شي.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**